MARCUS CLARKE

PENTRU TOATĂ VIAŢA

ROMAN

Ediţia a II-a

VOL. şi II

Traducere şi note de MICUŢII A PEEE ŞI DOINA FLOREA;

EDINTER – Bucureşti 1992

Coperta: Radu Popescu

PROLOG

În partea de răsărit a câmpiei de la Hampstead, între strada Finchley şi bulevardul (Shestnut, se află Northend House, o aşezare înconjurată de un parc uriaş. În seara zilei de 3 mai 1827, grădina acestei case mari, construită din cărămizi roşii şi ornamentată cu numeroase foaşoare, fu scena unei tragedii familiale.

Personajele acţiunii erau trei: un bătrân, al cărui păr alb şi faţa ridată trădau o vârstă de cel puţin şase decenii. Stătea drept, cu spatele spre zidul ce despărţea grădina de câmpie, în postura omului pradă unei izbucniri subite de mâtiic. Ridicase un baston greu, din lemn de abanos, care de obicei îl servea ca sprijin. În faţa lui stătea un tânăr de vreo douăzeci şi doi de ani, neobişnuit de înalt şi cu o statură atletică, în haine grosolane, de marinar. Ouprinsese ocrotitor o doamnă de vârstă mijlocie. Faţa tânărului exprima surprindere şi spaimă, ţar trupul delicat al femeii cu părul cărunt era 7-guduit de un plâns violent.

Cele trei persoane erau sir Richard Dewine, soţia lul şi singurul lor fiu, Richard, întors în dimineaţa aceea din strai«atate.

„Doamnă”, strigă sir Richard, cu voce stridentă, tremurând de enervare, proprie chiar şi oamenilor dotaţi cu stăpî – nire de sine în momente de tensiune sufletească supremă, „aţi fost, deci, timp de două decenii minciuna întruchipată! Două decenii m-aţi înşelat, v-aţi bătut joc de

mine! Două decenii, dumneavoastră şi un ticălos al cărui nume este expresia cea mai josnică a viciului, v-aţi râs de mine ca de un prostănac orb şi uşor de înşelat. Şi numai pentru că am cutezat să ridic mâna împotriva acestui derbedeu uşuratic, aici de faţă, aţi mărturisit ruşinea, şi, pe deasupra, mai sunteţi şi mândră de asta!”

„Mamă, dragă mamă”, spuse tânărul cu adâncă îngrijorare, „spuneţi-i că aceste vorbe nu trebuie luate în serios, că le-aţi spus la mânie: Vedeţi, sunt calm. Dacă vrea, poate să mă bată”. Lady Devine tremura. Se lipi şi mai strâns de pieptul l-ai g al fiului ei, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

Bătrânul continuă: „M-am căsătorit cu dumneata de dragul frumuseţii dumitale, Ellinor Wade; te-ai măritat cu mine de dragul averii. Eram plebeu – dulgher, constructor de nave; dumneata crai de familie bună, tatăl dumitale – om de lume, cartofor, prieten cu oameni risipitori şi depravaţi. Eram bogat. Fusesem înnobilat. Eram în graţiile Curţii.

El avea nevoie de bani, aşa că v-a vândut. Am plătit cât a cerut, dar în contract nu era pomenit nimic despre vărul dumneavoastră, onorabilul lord Bellasis şi \Votton”.

„Îndurare, şir, îndurare!”, îl imploră lady Ellinor, cu voce sfârşită”.

I au – „Să vă cruţ?! Dar pe mine m-aţi cruţat, oare? Ascultaţi”, i strigă cuprins din nou de mânie, „nu mă las dus de nas aşa uşor. Toţi din familia dumneavoastră sunt mândri; colonelul; Wade mai are şi alte fiice. Amantul dumneavoastră, lordul: Bellasis, mai râvneşte încă să-şi refacă printr-un mariaj averea. irosită. Mi-aţi mărturisit ruşinea. Mâine, tatăl dumnevpastră, surorile dumneavoastră, lumea întreagă va afla povestea pe care mi-am înşirat-o”.

„Dumnezeule, şir, n-o să faceţi una ca a? ta izbucni tânărul.

„Taci, bastardule!”, strigă sir Richard. „Da, poţi să-ţi muşti buzele cât pofteşti, cuvântul aparţine scumpei tale mame!”

Lady Devine se smulse din braţele fiului ei şi se arunca la picioarele soţului.

„Să nu faci una ca asta, Richard! Ţi-am fost credincioasă două/eci şi doi de ani, am suportat toate umilinţele, toate jigniri e cu care m-ai copleşit. Am trădat secretul iubirii mele din tinereţe doar când l-ai ameninţat, la mânie, pe el. Alungă-mă, omoară-mă, dar cruţă-mă de această ruşine

Sir Richard, care se pregătea să plece, se opri deodată. Pe chipul înroşit de furie, sprâncenele albe şi stufoase se arcuâseră ameninţător; privirea îi era sălbatică şi sumbră. Râse, iar râsul părea să-i transforme turbarea în ura rece şi crudă.

„Vreţi, aşadar, să vă păstraţi bunul renume? Să vă ascundeţi ruşinea în *idţa* lumii? Ei bine, vă fac pe plac, cu o condiţie”.

„Care anume, sir?”, întrebă ea şi se ridică în picioare. Dar tremura încă de frică, în timp ce stătea în faţa lui, cu braţele fără vlagă şi cu ochii larg deschişi.

Îiătrânul o privi lung, apoi spuse încet: „Cu condiţia ca acest escroc, care mi-a purtat atâta vreme numele în mod abuziv, mi-a irosit banii fără drept şi mi-a mâncat pâinea, să părăsească imediat casa! Să renunţe pentru totdeauna la numele însuşit fără vreun drept, să piara din ochii mei şi să nu-mi mai calce pragul”.

„Doar n-o să mă despărţiţi de singurul meu fiu striga nefericita femeie.

„Duceţi-vă, dacă vreţi, împreună cu el la tatăl Iuia.

Richard Devine desprinse încet braţele care-l cuprinseseră din nou, sărută obrajii palizi ai mamei şi-şi îndrepta chipul – la fel de palid – către bătrân.

„(Mu vă datorez respect”, spuse el, „întotdeauna m-aţi Mtât şi m-aţi batjocorit. M-aţi gonit *cu* ură din casă, aţi trimis după mine spioni, să iscodească noua mea viaţă. Nu tna leagă nimic de dumneavoastră. Am simţit-o de multă vreme. Acum, când, pentru prima oară, aflu al cui fiu sunt în realitate, mă bucur că am şi mai puţine temeiuri să vă mulţumesc decât am crezut cândva. Accept condiţiile

dumneavoastră. Nu, mamă, gândiţi-vă la Imnul dumneavoastră renume!”

Sir Richard Devine izburai din nou în râs: „Te felicit *pentru* docilitatea de care dai dovadă. Ascultă: încă în această seară va veni Quaid şi va redacta noul meu testament.

Maurice Frère, fiul surorii mele, va fi unicul meu moştenitor. Ţie nu-ţi las nimic. Într-o oră, vei părăsi această casă. Vei lua alt nume. Nici prin vorbe, nici prin fapte nu vei formula vreodată vreo pretenţie asupra mea sau asupra celor apropiaţi mie, oricât de grea ar fi situaţia în care te-ai afla, chiar dacă viaţa ta ar depinde de asta. În ziua în care voi afla să-ţi spui Richard Devine, ruşinea mamei tale va fi dată în vileag. Mă cunoşti prea bine, ştii că mă ţin de cuvânt. Mă întorc peste o oră, doamnă. să aveţi grijă să nu-l mai găsescaici”.

Cu capul ridicat, de parcă mânia i l-ar fi susţinut, trecu pe lângă ei, păşi cu siguranţa pe care ţi-o dă furia, trecu prin grădină şi se depărtă pe drumul ce ducea spre Londra.

„Richard”! se jelui nefericita mamă. „Iartă-mă, fiul meu. Te-am azvârlit în ghearele nefericirii41.

Copleşit de dragoste şi de amar, Richard Devine îşi dădu la o parte părul ca/. ut pe lrunie.

„Mamă, dragă mamă, nu plângeţi”, o imploră. „Nu vă «Merit lacrimile. Nu dumneavoastră, ci cu trebuie să-mi cer iertare. Am fost arogant şi ingrat, în timp ce dumneavoastră sui eraţi. Daţi-mi voie să iau şi eu o parte din povară, spre a v-o uşura. El are dreptate, îi just ca eu să plec. Fol să-mi d-Mfidesc un nume cinstit, un nume t>ce care să-l t>cu nuna fără să roşesc şi de care să nu-mi fie ruşine când îl veţi aud. Sunt puternic, pot să muncesc. Lumea e mare. Adio, dragă mamă

„Încă nu, încă nu! Ah, uite-l, s-a îndreptat spre Belsize.

O, Ric hard! Roagă-te cerului ca ei să nu se întâlnească”.

„Sigur n-o să se întâlnească! Sunteţi atât de palidă,

mamă, vă pierdeţi cunoştinţa!”

„Mă copleşeşte teama de o nenorocire apropiată. Tremur şi ndindu-mă ce te aşteaptă. O, Richard, iartă-mă! Roagă-te pentru mine

„I.liniştiţi-vă, draga mea mama! Veniţi, vă conduc în casă. Am să vă scriu. Oricum, veţi mai auzi de mine înainte de a pleca. Aşa, aşa e bine, v-aţi mai liniştit 1.

Sir Richard Devine, dulgher constructor de nave, furnizor al marinei şi milionar, era fiul unui meşter dulgher, constructor de bărci, din Harwich., Rămas de timpuriu orfan şi împovărat de grija pentru sora sa, nu cunoscuse alt scop în viaţă decât averea. Cu aproximativ jumătate de secol în urmă, în ciuda prevestirilor sumbre, se angajase pe şantierul de la Harwich, să construiască nava Hastings, o corertă pentru marina regelui George al III-lea. Acest contract a stat la baza uriaşelor şantiere. navale de la Plymouth, Portsmouth şi Scheernees, la care se adaugă nenumăratele butoaie cu carne de proastă calitate şi pesmet marinăresc viermănos. Fiui grosolan, ambiţios şi raţional al lui Dick Devine nu râvnea decât un singur lucru: bani. Se umilise şi se gudurase, ameninţase şi se mâniase, se ploconise în faţa celor mari şi făcuse stagiul în anticamerele potentaţilor zilei. Nimic nu i se păruse prea meschin, nimic prea înălţător. Deoarece se pricepea atât la afaceri, – cât şi la meserie şi, pe deasupra, nu-l stânjeneau. nâcă un fel de scrupule, acumula repede bani şi ştiu să-i păstreze Publicul află pentru prima oară despre bogăţia sa atunci când, în 1796, se răspândi vestea că domnul Devine, unul din constructorii navali ai guvernului, un om relativ tânăr, de vreo patruzeci şi patru de ani, a semnat un cec (le cinci mii de lire sterline, împrumutat de stat, în vederea continuării războiului împotriva Franţei. După ce adusese servicii folositoare şi, se zicea, destul de bănoase în procesul intentat lordului Melville, trezorierul marinei, şi-a măritat, în 1805, sora cu un negustor înstărit din Bristol, un anume Anthony Frère; el însuşi se însura cu Ellinor Wade, fiica cea mare a colonelului Woton Wade, tovarăş de chefuri al regentului şi unchiul prin alianţa al

lordului Bellasis, o secătură, un filfizon a cărui faimă era cunoscută în tot oraşul. În acea perioadă, speculaţiile fericite, cu efecte publice, – se zicea că, în anii furtunoşi dintre 1813 şi 1815, se folosise de informaţii secrete venind din Franţa – precum şi câştigurile legale de pe urma contractelor de livrate încheiate cu guvernul îi aduseseră deja o avere princiară, încât şi-ar fi putut permite să ducă o viaţă de prinţ, în strălucire şi lux. Dar povara caliciei şi a avariei, cu care de bunăvoie se încărcase în tinereţe se încăpăţâna să-i stea pe utneri, acum, la o vârstă înaintată. Doar o singură dată şia etalat bogăţia, şi anume atunci când, cu ocazia înălţării sale la rangul de nobil, şi-a cumpărat casa din Hamps – tead, nu prea fericit aşezată, însă amenajată confortabil, şi s-a retras, în aparenţa, din afaceri.

Viaţa pe care o avusese în continuare nu-i adusese fericirea. Era un tată sever şi un stăpân aspru. Servitorii îl urau, soţia se temea de el. Singurul său fiu, Richard, părea să r moştenit voinţa neînfrântă şi setea de dominaţie a tatălui său. Călăuzit cu grijă şi pricepere, ar fi putut găsi calea cea dreaptă, dar aşa, în lume lăsat de capul său, iar acasă cu forţa ţinut în fruf de autoritatea paternă, deveni uşuratic şi cheltuitor. Mama – biata, înfricoşata Ellinor, care fusese despărţita fără milă de dragostea clin tinereţe – varul ei, lordul Bellasis – * încercă să-l îndemne la o viaţă mai moderată. Deşi băiatul încerca pentru mama sa acea dragoste du.

Îoasă care nu rareori caracterizează firile Furtunoase, se dovedi totuşi imposibil de stăpânit şi, după scandaluri casnâce vreme de trei ani, fugi de acasă, pentru a continua pe continent viaţa de petreceri ce-l revoltase pe sir Richard la Londra. Drept urmare, sir Richard chemă pe fiul surorii sale, Maurâce Frère, – firma Frère de la Bristol dăduse faliment, odată cu desfiinţarea negoţului cu sclavi – şi-i cumpără un patent de ofiţer într-un regiment de infanterie, nu fără a face aluzii misterio se referitor ia viitoarele dovezi speciale de favoare. Soţia sa, sensibilă, suporta greu contrastul dintre nobila generozitate a tatălui

şi meschinăria soţului, se simţi adânc lezată de maniera ostentativă în care sir Richard îşi favorî/. a nepotui. *Nu*'s: simpatizau de multă vreme, parvenitul Devine şi familia W'Viton Wade, descendenta unui lung şir de strămoşi nobili. Sir Richard simţea dispreţul colonelului fată de el, r burghezul înnobilat. Aflase în repetate rânduri că Jordtil. Bvis şi prietenii săi deplângeau la petreceri soarta amară a Inimoasei Ellinor, legată de un asemenea zgârcioh. Armigell Wade, vâconte Bellasis şi Wotton, era un copil al vremii sale. Provenea dintr-o familie nobi a (despre strămoşul său, Armigell, se spunea că descinsese în America înaintea în? Gilbert şi Raleigh) 1 şi moştenise reşedinţa sa, Bellasis sau

Sir Humphrey Gilbert (1537 – 1583) a navigat în 1578 în îndiila Aousene, pentru a întemeia acolo o colonie. Tânărul sir Walter Raieisht (născut în 1552) a participat la această expediţie. Cariera strălucită a lui Walter Raleight, navigator, poet şi cunoscut ora om politic englez, a fost întreruptă de trei întemniţări (1592, 1603, 16 l8) la Tower (Turnul Londrei) – folosit drept închisoare –ţi. a luat sfârşit o dată eu executarea lui, în 1618, din ordinul lui Iacob I, regele Angliei, sub acuzaţia de a fi participat la un complot.

Belsize, de – la un anume sir Esme Wade, trimis de regina Elizabeta ca sol, în delicata afacere Menciozal, la curtea regelui Spaniei, devenit mai apoi consilierul lui Iacob I şi comandantul Turnului Londrei. Acest Esme fusese un tip dubios: din însărcinarea Elizabetei, dusese tratative cu Maria Stuart şi îi smulsese lui Cobham mărturia împotriva marelui Raleigh. În felul acesta, se îmbogăţi, iar averea casei sale crescu şi mai mult când sora lui (văduva lui Henry de KIV – khaven, lord de ITemfleet), intra, prin căsătorie, în familia Wotton, îşi măritase fiica, Sybil, cu Marmaduke Wade. Marmaduke Wade, pe atunci ministru al marinei, era un sprijinitor al lui Pepys2 care, în celebrul său furnal (la data de 17 iulie 1668), pomeneşte despre o v ivită la castelul Belsi/.e. În anul 1667, i se acorda rangul de pair, titlul de baron

Bellasis şi Wotton, apoi se căsători, în r. oua căsnicie, cu Anne, fiica lui Philip Stanhope, al doilea Earl de Chesterfield. Prin această legătură cu un neam puternic, arborele genealogic al casei Wotton Wade crescu şi înflori. În anul *1784*, Philip, cel de al treilea baron, se însura cu domnişoara Povev, o frumuseţe celebră; Armigell Esme, cu care părea să se fi epuizat înţelepciunea grijulie a familiei, era fiul celor doi.

Al patrulea lord Bellasis reunea în sine dorinţa de aventură a strămoşului său, Armigell, şi proastele apucături ale lui Esme, comandantul Turnului Londrei. De îndată ce se văzu stăpân pe avere, se vându, cu lipsa de măsură caracteristică epocii, băuturii, jocului de zaruri şi desfrâului. Era primul la orice scandal şi cel mai faimos dintre toţi apucaţii zilei.

Esi6 vorba despre scandalul izbucnit din cauza Annei de Mendoza (1540 – 1592), soţia prinţului de Bboli. Anna a fost amanta atât a lui Philip al II-lea, cât şi a ministrului său IV. ez. Duplicitatea ei a fost dată în vileag în urma unor intrigi, ceea ce a dus la izbucnirea scandalului politic mai sus menţionat.

a) Samuel Pepys (1633 – 1703) … sonitor englez. Piu de croitor, a făcut o strălucită carieră administrativă, devenind secretar al amiralităţii britanice. E cunoscut în literatura universală datorită *Jurnalului* său (1 ianuarie 16G0 – 31 mal 16G9), redactat într-un limbaj prescurtat, propriu autorulfil care a putut fi descifrai abia în 11529, de către John Smith.

Într-o scrisoare adresată, în 1783, Im seiw. ya, o» s* «Walpole 1 pomeneşte tk un detaliu care H-are voie să lipsească din această relatare. „Tânărul Wa «JeK, serie el, „a pierdut ieri seara la joc o mie de guinee, în favoarea celui mai depravat dintre Burboni, ducele de Chartres, *şi se zice* ta nebunaticul tânăr nu are nici nouăsprezece» ni”. Nebunaticul Armigell Wade deveni apoi ticălos de-a binelea, şi împrejurarea că, la treizeci de ani, odată cu bunurile sale, pierde vi speranţa de a dobândi pe singura femeie care l-ar mai fi putut salva, pe verişoara Ellinor, îl

făcu făptura cea mai nenorocită din lume, un escroc, o secătură de familie bună. Când colonelul Wade îl înştiinţa calm că bogatul armator sir Richard Devine ceruse mâna blondei, delicatei Ellinor, jură, cu o cută de mânie între sprâncenele sale negre, că de acum înainte nicio lege omenească sau divină nu-l va putea reţine de la viaţa sa egoista şi dezmăţată. „V-aţi vândut fiica, iar pe mine m-aţi aruncat în ghearele pierzaniei!” strigă el. „Veţi suporta consecinţele”. Zâmbind ironic, colonelul Wade îi spuse rudei sale mânioase: „Vă veţi simţi, desigur, bine în casa lui sir Richard, iar un jucător atât de experimentat ca dumneavoastră va le, şi, fireşte, la socoteală”.

Al patrulea Karl de Orlord, scriitor englez (1717 – 1707), fiul cunoscutului om politic sir Robert Walpole. Şi-a reclădit reşedinţa de la Strawberry Ili Jl în stil gotic, influonţând prin aceasta moda vremii. Prin scrierea sa *Castelul din Otranto* (1764), a devenit unul dintre reprezentanţii „romanului gotic”, gen precis în literatura engleză, întemeiat pe impresia de teroare şi groază, continuat apoi de Ann Radcliffe (17 fi4-.1823) şi Matthew Gregory i-ewis (1775 – 1318).

Walpole os te şi autorul unei vaste corespondenţe (1732 – 1797), cuprinzând numeroase informaţii preţioase despre viaţa mWi şi social-politică a vremii

M

Lordul Bellasis frecventa, într-adevăr, în primii ani al căsniciei verişoarei sale, casa lui sir Richard, dar după naşterea fiului, eroul povestirii noastre, se certă cu burghezul înnobilat, îl numi zgârciob meschin, care nu juca zaruri, nică nu chefuia ca un gentleman autentic, îl dăduse dracului şi se întoarse, mai înverşunat ca oricând împotriva sorţii, la vechii săi tovarăşi de chefuri. Anul 1827 îl găsi în vârstă de şaizeci de ani, lipsit de iluzii, cu sănătatea şubredă, cu averea risipită, însă ajutat întreit, de un corset, de vopsea de păr şi de curajul său neînfricat. Ţinea astfel piept lumii şi *se* ospăta în Belsizul ameninţat de sechestru, la fel de voios ca pe vremuri, la Careton House. Din toate proprietăţile familiei Wotton Wade îi

rămăsese doar această casă, veche şi despuiată, pe care o onora însă destul de rar cu prezenţa sa.

În seara zilei de 3 mai 1827, lordul Bellasis participase la o vânătoare de porumbei la Homsey Wood. În ciuda insistenţelor, aproape agasante, ale unuia dintre cunoscuţii săi – era vorba despre un anume domn Lionel Crofton, un tânăr om de lume, nobil, a cărui situaţie în societate nu putea fi nicidecum definită ca sigură – refuză să-l însoţească în oraş şi declara ca intenţionează să meargă călare la Belsize, trecând peste câmpia Hampstead. „Am o întâlnire la pinii din câmpie”, spuse el.

„Cu o femeie? întrebă Crofton.

„Nicidecum. Cu un preot”.

„Cu un preot?”

„Nu-i aşa că vă miră? Ei bine, a fost de curând hirotonisit. L-am cunoscut anul trecut, la Bath, unde şi-a petrecut concediul. Studia, pe atunci, la Cambridge şi m-a îndatorat pierzând la joc, în favoarea mea, o sumă bunicică”.

„Ah, iar acum aşteaptă să-şi achite datoria din primele venituri de preot. Vă doresc din toată inima noroc. Dar trebuie să ne grăbim, căci e târziu”.

„Mulţumesc pentru frumoasele dumneavoastră intenţii, sunt însă nevoit să călăresc singur”, spuse lordul Bellasis, sec. „Mâine putem face socoteala referitor la ospeţele din săptămâna trecută. Ascultaţi, ceasul bate ora nouă. Noapte bună.

La nouă şi jumătate, Richard Devine părăsi casa mamei sale, decis să înceapă viaţa nouă pe care o alesese. Şi astfel, printr-una din acele ciudate întâmplări ale destinului care decid viaţa noastră, avu loc o întâlnire între tată şi fiu.

Tânărul parcursese deja jumătate din cărarea ce ducea spre câmpie, când se întâlni cu sir Richard, care se întorcea din sat. Nu era în intenţia lui să înceapă o discuţie cu bărbatul pe care mama sa îl nedreptăţise atât de amarnic şi ar fi prelerat să profite de întuneric ca să se strecoare pe lângă el. Dar când îl văzu, atât de singur,

îndreptându-se către tristul său cămin, fiul pierdut simţi nevoia să-i spună câteva cuvinte de rămas bun. Spre surprinderea sa, sir Richard trecu însă repede pe lângă el, cu partea de sus a corpului aplecată înainte, ca unul care şi-a pierdut echilibrul, cu ochii privind fix, în faţă de parcă n-ar fi văzut nimic în jur.

Speriat de această ciudată comportare, Richard merse grăbit mai departe, până ce, la o răspântie, se poticni de ceva care explica într-o manieră înspăimântătoare purtarea ciudată a bătrânului. Un om zăcea cu faţa în jos, printre mărăcini. Lângă el, se putea vedea o cravaşa, al cărei miner era pătat de sânge, şi un portofel deschis. Richard luă portofelul şi citi literele gravate în aur: lord Bellasis.

Nefericitul tânăr îngenunche lângă trupul neînsufleţit şi încercă să-l ridice. Craniul era sfărâmat de o lovitură, dar viaţa părea să nu i se fi stins de tot. Înnebunit de spaimă – totul arăta că temerile mamei deveniseră realitate – Ricahrd îl ţinea în braţe pe tatăl său, asasinat. Aşteptă până ce ucigaşul, al cărui nume 11 purta, ajunse la adăpost. În starea de agitaţie în care era, i se păru că trecuse o oră până când, în casa pe care tocmai o părăsise, să zărească lumină, trecând de la o fereastră la alta. Ştiu, aşadar, că sir Richard ajunsese nes.

1 tingherit în camera sa. Se ridică şi o porni spre oraş, să aducă! ajutoare. În timp ce mergea pe cărare, auzi, deodată, voci, şi

«supra lui se năpustim vreo duzină de oameni, dintre care – mul ducea un cal de căpăstru. Furioşi, dădură buzna şi-l aruncară la pământ. La început, tânărul, atacat atât de gro –, solan, nu simţise pericolul care-l ameninţa. Pentru el, na exista decât o explicaţie, groaznica, a crimei, încât nu înţelese ce bănuială nutrea proprietarul hanului „La trei spanioli”. „Dumnezeu să mă ocrotească i”, strigă domnul Mogfoi'd, care privea, în lumina palidă a răsăritului de lună, chipul celui ucis. „E lordul Bellasis! Oh, derbedeule! Jem, adu-l încoa, poate că-l mai recunoaşte înălţimea sa, lordule.

„N-am făcut-o eu!”, strigă Richard Devine. „Pentru numele lui dumnezeu, spuneţi-le...”. Amuţi brusc şi, pironit în genunchi de cei care-l prinseseră, cu o spaimă înfiorătoare în priviri, se uită la muribund.

Oamenii în care agitaţia determină o circulaţie sporită *a* sângelui, obişnuiesc, în momente de maxim pericol, să tragă iute ca fulgerul concluziile. În acel moment de groază, când ochii lui se întâlniră *cu cei* ai lordului Bellasis, Richard Devine adună elementele pro şi contra de care depindea soarta sa viitoare şi văzu limpede la ce se putea aştepta. Alarmaţi de calul fără călăreţ, de la hanul „La trei spanioli”, ieşiră în câmpie, să-l caute, şi dădură peste un tânăr în haine grosolane de marinar, nu necunoscut care se pregătea s-o şteargă de la locul crimei, iar lângă el un portofel prădat şi o cravaşa pătată de sânge.

Era prins în reţeaua dovezilor. Cu o oră în urmă, i-ar fi fost* uşor să se smulgă din ea. Declaraţia: „Sunt fiul lui sir Richard Devine. Veniţi cu mine în casa de vizavi şi vă voi dovedi că am plecat de acolo abia de câteva clipe” ar fi fost suficientă pentru a-i dovedi nevinovăţia. Acest drum îi era însă închis. (Cunoscând firea lui sir Richard şi, în plus, presupunând că bătrânul îl ucisese, într-un acces de furie, pe cel care-l dezonorase, făil lordului Bellasis şi al Elinorei Devine se văzu silit fie să se sacrifice pe sine însuşi, fie să-şi dobfadcască libertatea cu preţul dezonoare! mamei şi al sacrificării bărbatului înşelat de mama lui.

H

Dacă fiul alungat ar ajunge la Nonhend House – primind o dublă lovitura a sorţii – sir Richard s-ar dezice neîndeoielnic de el, iar apoi nu se putea justifica decât dezvăluind fapte care descopereau ruşinea mamei lui, atrânându-l de ştreang pe bărbatul dus de nas de ea timp de douăzeci de ani – bărbatul căruia îi datora educaţia primită şi bunăstarea lui de până acum. Mai stătea încă în genunchi lângă muribund, incapabil de a scoate o vorbă sau de a se mişca.

„Apropie-te! t, strigă clin nou Mogford. „Spuneţi,

myloixl, ăsta-i făptaşul? M.

Lordul Bellasis îşi încorda simţurile, ochii săi sticloşi fixară cu o insistenţă cutremurătoare chipul fiului, apoi dăchi dezaprobator din cap, ridică braţul neputincios, de parcă ar fi vrut să indice o altă direcţie, şi căzu mort.

„Dacă nu l-ai ucis, l-ai jefuit11, strigă Mogford, „în noaptea asta, oricum, ai să dormi în Bow Street. Tom, fugi repede, anunţă portarul că am un călător pentru diligenţă!

— Ia-l de aici, Jack!

— Hei, tu, cum te cheamă

Fu nevoit să repete de două ori întrebarea pentru ca prizonierul să-i răspundă. În cele din urmă, Richard Devine îşi înălţă chipul palid, pe care se citea o hotărâre fermă şi o îndârjire bărbătească, şi spuse: „Dawes – Rufus Dawest (.

Noua sa viaţă începuse. În noaptea aceasta, Rufu* Daves* acuzat de omucidere şi jaf, zăcea fără somn în închisoare şi aştepta pronunţarea sentinţei, a doua *zi*, dimineaţa.

Alţi doi oameni aşteptaseră la fel de nerăbdători. Unul era Lionel Grof ton, celălalt – călăreţul care avusese întâlnire cu lordul Bellasis în câmpia Hampstead. Doar sir Richard Devine nu mai aştepta pe nimeni, *cacă*, abia ajuns în odaia sa, îl fulgeră apoplexia şi căzu mort. *4*

IJ Celebră, stradă londoneză. Aici se află Tribunalul unde» funcţionat, ca judecător, marele romancier Ilenrv Fielding (1707 – 1754).

ÎS

Volumul I
Cartea întâi
MAREA

Capitolul 1

Corabia cu deţinuţi

Umbrele vasului *Malabar* se legănau singuratice pe în<un* scânteietoare, în liniştea sufocantă a unei clupă-amiezi tropicale. Aerul era apăsător şi fierbinte, iar cerul limpede, fără nori, se încinsese ca metalul incandescent.

Soarele, înălţându-se în fiecare dimineaţă, ca un bulgăre de jar, în stânga corăbiei, îşi croia încet drum prin albastrul nesfârşit şi, în cele din urmă, se cufunda în dreapta, în amestecul de foc al cerului cu marea. Acum era destul de Jos pentru a putea privi sub tenda de pe puntea vasului şi pentru a-l trezi pe tânărul în haine de doc care dormea, cu capul pe o frânghie făcută ghem.

„Drace! Se vede că am adormit!”, murmură el şi se sculă. Suspinând ostenit, ca omul care n-are nimic de făcut, îşi întinse mădularele, se sprijini apoi pe odgonul ce susţinea catargul şi privi peste umăr înspre mijlocul corăbiei.

În afară de omul de la cârmă şi de santinelă, era singur pe punte. Câteva păsări zburau în jurul corăbiei. Păreau a trece în zbor pe lângă pupa, pentru a putea apărea din nou la prora. Un albatros leneş, de pe ale cărui arâpî picurau stropi de apă, se înălţă cu un ţipăt ascuţit, iar din mare, în locul unde stătuse ca o clipă mai înainte, se zări ieşind aripa hidoasă a unui rechin ce înota în tăcere. Puntea, curat lustruită, era lipită cu smoală topită, iar încăperea unde se afla busola, bătută în alamă, stânteia ca o bijuterie sub razele soarelui. Era o zi fără vânt şi, în timp ce corabia greoaie se legăna încet, pânzele moi se lipeau cu zgomot de catarge. Bompresul părea să se înalţe cu fiecare val, lăsându-se apoi din nou în jos, cu o smucitură care făcea să vibreze toate odgoanele.

Pe puntea anterioară, şedeau soldaţi, în cele mai variate uniforme din doc; unii jucau cărţi, alţii fumau sau urmăreau undiţele ce atârnau peste stâlpul macaralei.

Privită din afară, corabia nu se deosebea de una obişnuită, de transport. Înăuntru însă te întâmpina o

privelişte ciudată. Părea că intrai într-o cuşcă. La picioarele catargului din faţă şi pe dunetă, puntea era baricadată de un baraj puternic, prevăzut cu creneluri şi porţi. În faţa acestui bastion, stătea de pază o santinelă. În interior se învârteau vreo şaizeci de bărbaţi tineri, în uniforme cenuşii; mergeau în sus şi-n jos, cu paşi egali, fiind mereu în bătaia focului de puşcă. Erau deţinuţi ai coroanei, iar baştinoul era locul în care făceau mişcare. Închisoarea lor se afla sub lucarna principală a punţii intermediare, iar barajul care se continua în jos alcătuia pereţii ei.

j; Pauza de două ore în aer liber, hărăzită în fiecare după amiază deţinuţilor coroanei, prin graţia Majestăţivoale regele [George al IV-lea, se apropia de sfârşit, dar, deocamdată, dei ţinuţii se bucurau din plin de ea. E drept, nu era la fel de plăcut ca sub tenda de pe punte, dar acest blagoslovit loc umbros era rezervat unor oameni importanţi, cum erau căpitanul vasului şi ofiţerii săi, medicul Pine, locotenentul Maurice Frère şi cele două personalităţi marcante de pe bord, căpitanul Vickers şi soţia lui.

După toate probabilităţile, şi deţinutul care se rezema de balustrada ar fi dorit să-l alunge, măcar pentru o clipă, pe f supărătorul inamic – soarele. Tovarăşii săi, care şedeau pe t marginea lucarnei principale, râdeau şi pălăvrăgeaucu o voio-l şie sfidătoare, respingătoare, el însă, cu şapca trasă pe frunte nu lua parte la exuberanţa lor dezgustătoare. Soarele îşi trimitea razele fierbinţi pe creştetul neocrotit al tânărului, dar, în ciuda arşiţei care făcea ca fiecare fisură a punţii să transpire smoala încinsă, acesta stătea nemişcat, privind sumbra la apa adormită.

Stătuse ades lângă balustrada, căci de când corabia scăpase de valurile ucigătoare din golful Bis: aia, cele o sută optzeci de fiinţe nefericite, dintre care una era el, fuseseră eliberate din lanţuri şi lăsate să respire, de două ori pe zi, aer proaspăt.

Derbedeii cu frunţile înguste şi trăsături grosolane care se lăfăiau pe punte aruncau priviri dispreţuitoare spre

făptura însingurată de lângă balustradă. Dar comentariile lor se rezumau la simple gesturi, Chiar şi printre criminali există deosebiri de rang, iar deţinutul Rufus Dawes, rare scăpase cu chiu cu vai de ştreang, pentru a zace întreaga sa viaţă în lanţuri, trecea drept o personalitate. Fusese adus în faţa instanţei sub acuzaţia de a fi omorât şi jefuit pe lordul Bellasis. Afirmaţia, puţin credibila, că l-ar fi găsit întâmplător, în câmpie, pe muribund nu l-ar fi ajutat, probabil, pe vagabondul necunoscut, dacă n-ar fi fost declaraţia, sub jurământ, a hangiului – că lordul, întrebat clacă prizonierul e într-adevăr ucigaşul, dăduse dezaprobator din cap. Vagabondul fu achitat de acuzaţia de omor, dar condamnat la moarte pentru jaf, Când pedeapsa cu moartea fu comutată în deportare pe viaţă, la Londra, unde publicul participa cu viu interes la procese, toţi ziceau că se poate considera fericit.

Pe aceste închisori plutitoare, trebuia păstrată taina asupra crimei fiecăruia, în faţa celorlalţi deţinuţi. Dacă dorea şi dacă dispoziţia supraveghetorilor îi c-a favorabilă, putea începe, în noua sa patrie, o altă viaţă, fără să i se reproşeze nelegiuirile comise în trecut. Dar asemenea multor hotărâri excelente, nici decizia aceasta nu era decât pe hârtie, iar dintre cei o sută optzeci de condamnaţi foarte puţini nu erau la curent cu faptele comise de tovarăşii lui. Cei cu crime capitale se lăudau, răufăcătorii mărunţii se jurau că vina lor e cu mult mai mare decât arătau aparenţele. Pe deasupra, o faptă atât de sângeroasă şi o schimbare a pedepsei, aut de neaşteptata, scăldaseră numele lui Rufus Dawes într-o sumbră lumină de glorie, iar calităţile spirituale superioare ale deţinutului, nu mai puţin firea sa mândra, ca şi statura sa puternica! sporeau faima. Un tânăr de douăzeci şi doi de ani, care *st* ţinea departe de toţi şi făcea parte din rândul lor doar pentru ca şi el comisese o faptă reprobabilă, era, desigur, în stima şi admiraţia lor. Până şi cei mai ordinari derbedei din şleahta închisă pe punte, cei care râdeau în spatele lui de „alura sa nobilă”, stăteau nu-ţi când se aflau faţă în faţă cu el. Căci, pe o corabie cu deţinuţi, cel mai mare ticălos e socotit cel

mai mare erou şi singura nobleţe recunoscută în această republică groaznică este ordinul ştreangului, înmânat de gâde...

În momentul acela, tânărul de pe punte îl observă pe deţinutul înalt care se rezema de balustradă şi profită de prilejul favorabil, pentru a aduce puţină variaţie în serviciul *sau monoton*. „Hei, tu!”, strigă el, cu o înjurătură. „Cară-te de lângă scara de bord!”

Rufus Dawes nu stătea pe scara de bord, era la o distanţă de doi paşi de ea, dar, la auzul vocii locotenentului Frère, tresări şi se îndepărtă ascultător de lucarnă.

„Salută, câine!”, strigă Frère şi se apropie de balustrada dunetei. „Ei, mai repede!”

Rufus Dawes ridică mâna la şapcă şi salută pe jumătate milităreşte.

Vă fac eu picioare, dacă n-o să m-ascultaţi!”, murmură furios Frère. „Ticăloşi neruşinaţi!”

Zgomotul santinelei care prezenta arma pe dunetă îi schimbă gândurile. Un bărbat cu alură soldăţească, înalt, z. velt, cu ochi albaştri reci şi trăsături severe urcă din cabina comandantului şi întinse mâna unei blondine, – de vârstă mijlocie, cam afectată şi făcând fasoane, s-o ajute să urce la bord. Căpitanul Vickers îşi conduse soţia la bord, pentru a-i spori pofta de mâncare la cină.

Doamna Vickers avea patruzeci şi doi de ani (mărturisea doar treizeci şi trei din ei), şi, înainte de a se mărita cu ţeapănul John Vickers, fusese, timp de unsprezece ani extenuanţi, una dintre frumuseţile garnizoanei. Căsnicia lor nu era mea feiidta. Vickers îşi dădu scama curând ca Sofia lui era exagerată, vanitoasa şi trufaşă; la rin ciul ei, doamnei îi displăcea firea lui aspră, uscată şi prozaică. Singura legătură a acestei perechi nepotrivite era o fiică, născută la doi ani după nuntă. Vickers o iubea ca un nebun pe micuţa Sylvia, iar când medicii, din cauza sănătăţii lui şubrede, îi recomandaseră o călătorie de lungă durată pe mare, se lăsă mutat în alt regiment şi insistă să ia cu el copilul, deşi doamna Vickers formulase, în repetate rânduri, obiecţii vizând dificultăţi de

ordin educativ. O să-i dea el însuşi lecţii, în caz de nevoie – spusese ei – ăsta nu era un motiv s-o lase acasă. Aşa că, după multe lupte, doamna Vickers se supuse, îşi înmormântă visul de a avea reşedinţa la Bath şi-şi urmă soţul. Aflată în plin ocean, părea să se fi împăcat cai soarta, iar timpul cât nu se certa cu fiica sau cu camerista şi-l petrecea vrăjindu-l pe tânărul şi neclioplitul locotenent Maurice Frère.

Cochetăria era o componentă esenţială a firii Iuliei Vickers. Singurul ţel al vieţii ei era să fie admirată de bărbaţi. Chiar la bordul unei corăbii cu deţinuţ! şi sub ochii soţului, simţea nevoia să flirte7 e sau să piară, din cauza însingurării sufleteşti. De fapt, nu păcătuia cu nimic, era doar o femeie vanitoasă, de vârstă mijlocie, iar Frère nu punea pe favorurile ei un preţ mai mare decât merita. Pe deasupra, după cum vom vedea, favorurile ei aveau să se arate folositoare.

Frère coborî scara de francihie şi. ţinând şapca în mână! oferi ajutor.

„Mulţumesc, domnule Frère. Aceste scări de frânghie sunt îngrozitoare! Tremur de fiecare dată I şi ce cald e! Vai, dumnezeule, e o – zăpuşeală! Ah, vă rog, domnule Frère, mii de mulţumiri! Sylvia! John, ai flaconul cu săruri? Mai persistă acalmia? Oh, aceste acalmii înfiorătoare

Replicile ei superficiale, de salon, sunau destul de ciudat de cealaltă parte a barajului, la mai puţin de douăzeci de paşi de cuşca fiarelor, dar domnul Frère nu observa acest lucru. Obişnuinţa alungă groaza şi astfel, cocheta incurabila îşi! etala, n: faţa deţinuţilor care rân cau, fustele foşnitoare din muselină şi farmecele puţin I.triate, cu tot atâta plăcere ca şi când (s-ar fi aflat în sala de bal de la Chatham. Ba, dacă n-ar fi fost altul în apropiere, probabilă ar fi cochetat cu deţinuţii şi ar fi făcut ochi. dulci celui mai chipeş dintre ei.

Vickers se înclina în faţa lui Frère, o ajută pe soţia sa să urce scara şi se îndrepta apoi către fiică.

Sylvia era o copilă gingaşă, de şase ani, cu ochi albaştri şi păr blond. Deşi tatăl o trata cu maximă

indulgenţa, iar mama o răsfăţa, graţie firii ei bune nu era înclinată spre obrăznicii, iar urmările educaţiei se trădau, deocamdată, doar în nenumăratele ghiduşii care făcuseră din ea preferata întregii nave. Micuţa domnişoara Sylvia se bucura de privilegiul de a putea merge unde voia şi de a face ce-i trece prin minte. În prezenţa ei, amuţeau până ţi vorbele neruşinate ale deţinuţilor. Fetiţa alerga pe lângă tatăl ei şi pălăvrăgea nestinsherită. Fugea încoace şi încolo, punea întrebări, născocea singură ras –, punsurile, râdea, cânta şi ţopăia, se uita în încăperea busolei, vârî mâna în buzunarele timonierului, merse de mână cu ofiţerul de gardă, cobori în fugă duneta şi trase de pulpană santinela de serviciu. În cele din urmă, obosită de giumbuşlucuri, scoase din buzunaru* fustiţei o minge mică, din piele, şi o aruncă tatălui, care stătea pe punte. El i-o azvârli înapoi, iar acum mingea zbura de la unul la altul, intâmoinată de fetiţa cu chiote. şi aplauze.

Deţinuţii, care îşi luaseră deja raţia zilnică de aer proaspăt, se bucurau acum de aceasta nouă sursă de plăcere. Râsetele inocente şi sporovăiaia copilăroasă le erau străine. Unil zâmbeau şi, dând din cap, îşi exprimau interesul pentru destinul schimbător al mingii. Unul dintre cei tineri îşi reţinu cu greu aplau7 ele. Era ca şi cum o briza răcoroasă s-ar fi înălţat să împrospăte7 e zăpuşeala apăsătoare care copleşise vasul. În mijlocul acestei veselii generale, ofiţerul de gardă, care scruta orizontul ce se colora cu iuţeală în roşu-carmin, se opri deodată; puse mâna streaşină la ochi şi privi încordat spre apus.

Frère, care începuse să suporte cam greu pălăvrăgeala doamnei Vickers şi privea, – din and in când, spre treptele ducând la cabine, de parcă ar fi aşteptat pe cineva, deveni atent.

„Ce s-a întâmplat, domnule Best

„Nu ştiu precis Pare o dâră de fum”. Lua binoclul şi cercetă din nou orizontul.

„Lăsaţi-mă pe mine”, spuse Frère şi se uită, la rândul lui, cu binoclul.

Departe, la orizont: „În apropierea soarelui ce

apunea, se afla un nor minuscul, de culoare cenuşie. În orice caz, aşa părea. Între timp, tot cerul se colorase în auriu şi roşu, care cuprinseseră şi pata cenuşie, deci era cu neputinţă să distingi detaliile.

„Nici eu nu-mi dau seama exact”, spuse Frère, şi-i înapoie binoclul. „Să aşteptam până ce soarele va mai coborâ41.

Fireşte că şi de «mna Vickers voi să privească prin binoclu. Făcu nazuri până ce-l potrivi, îl ridică la ochi, chicotind ca o fată. tânără, şi, în sfârşit, acoperindu-şi un ochi cu mâna, declară ca nu vede decât cerul şi crede că răutăciosul domn Frère o face dinadins.

Apăru căpitanul Blunt, care luă binoclul de la ofiţer şi privi lung, cu atenţie. Apoi fu întrebat marinarul de pe catarg, care declară că r, a se vede nimic.

În cele din urmă, soarele apuse brusc, de parcă l-ar fi înghiţit valurile, iar pata neagră, ascunsă de ceaţa care se ridica, nu mai putu fi urmărită.

H Odată cu apusul soarelui, se schimbau santinelele, iar santinela eliberată se pregătea să supravegheze coborârea deţinuţilor. În acest moment, Sylvia scăpă mingea, care căzu peste baraj şi ajunse până la Rufus Dawes, sprijinit încă de peretele bordului şi adâncit în gânduri. Pata colorată care se zărea pe puntea albă îi atrase atenţia. Se apleca mecanic, ridică min*gea şi* păşi înainte, s-o predea. Uşa bastionului era deschisă, dar santinela, un soldat tânăr, atent doar la schimbul gărzii, nu iobservă că deţinutul iese. În clipa următoare, Rufus Dawes se vafla pe duneta interzisă. Sylvia, încălzită de joc, cu obrajii împurpuraţi, ochii semteietori şi parul în vuit, se întorsese şi voia sa sară după minge, când un braţ alb şi rotund se zări ieşind din întunericul cabinei şi o unnă prinse copilul de eşarfă şâl opri. Imediat după asta, omul în ha îne de deţinut puse jucăria în mâna Sylviei. Maurice Frère, care tocmai cobora de pe punte, nu asistase la micul incident. Ajuns Jos, văzu doar că un deţinut păşise pe teritoriul interzis.

„Mulţumesc.”, spuse o voce, când Rufus Dawes se

înclină în faţa Sylviei. Deţinutul ridică ochii şi văzu o fată chipeşă, de vreo optsprezece, nouăsprezece ani, care stătea în dreptul uşii, îmbrăcată într-o rochie albă, cu mâneci largi. Avea păr negru, pieptănat în bucle lungi, care-i încadrau faţa îngustă, picioare fine, pielea albă, mâini frumoase şi ochi mari, bruni, îl zâmbi, iar buzele roşii lăsară să se vadă dinţii albi şi înşiraţi ca mărgelele.

O recunoscu imediat. Era Sarah Purt oy, camerista doamnei Vickers. Nu o văzuse niciodată de aproape. I se părea ta se află în faţa uncia din acele ciudate flori tropicale ce emană un parfum ameţitor.

O clipă, cei doi se priviră, apoi Rufus Dawes fu smuls de guler!; i azvârlit jos, cu violenţă.

Sări ca ars, şi primul impuls fu să se năpustească asupra agresorului. Văzu însă baioneta santinelei şi se stăpâni cu greu, căci Maurice Frère era cel care-l atacase.

„Cum dracu' ai ajuns aici?" strigă locotenentul. „Ce cauţi aici, câine blestemat? Dacă te mai prind, te pun o săptămână să zaci în lanţuri".

Palid de necaz, şi mânie, Rufus Dawes deschise gura să se apere, dar cuvintele îi amorţiră pe buze. N-aveau niciun rost.

„Cară-te jos, şi ţine minte ce ţi-am spus", urlă Frère. Înţelesese imediat cum anume se întâmplase şi reţinu numele santinelei care-şi uitase datoria.

Deţinutul îşi şterse sângele ce-l podidise, se întoarse în tăcere şi intră în cuşca, prin uşa grea de stejar.

Frère se aplecă înainte şi atinse mâna fetei. Dar camerista şi-o retrase imediat, orbii ei întunecaţi se uitară duşmănos

— La el.

„Laşule (", spuse ea.

Soldatul care se afla lângă ei au *A* cuvintele şi clipi din ochi. Frère îşi muşcă buzele groase şi o urmă pe fata în cabina. Dar Sarah Purfoy o lua pe Sylvia de mână, se strecură în cabina stăpânei, zâmbind batjocoritor, şi închise uşa în urma ei.

CAPI ŢOLUL 2

Sarah Purfoy

De îndată ce deţinuţii erau din nou sub lacăt şi cheie, dedesubtul punţii, întinşi pe paturile de scânduri sau, mai bine zis, pe o singură scândură, de 16 ţoli lărgime, care revenea fiecăruia, conform deciziei guvernului, şi care, din cauza lipsei de spaţiu de pe berd, era şi mai îngustă, pasagerii din cabine petreceau, de obicei, o seară agreabilă. Doamna Vickers, suflet poetic, era şi melomană, cântând acompaniată de chitară; doctorul Pine, medicul navei, înşira întruna poveşti; Vickers era destul de plictisitor, Frère, în schimb, era întotdeauna vioi şi vorbăreţ. În plus, masa era încărcată până la refuz cu mâncare buna, tutun, brandy, Jocuri de cărţi şi muzică; aşadar serile sufocante treceau cu o iuţeală despre care animalele sălbatice de pe puntea intermediară, îngrămădite în boxe nei-ncăpătoare, nici nu-şi puteau face vreo idee.

În scara aceasta însă în cabina comandantului nu se prea instala buna dispoziţie. Mâncarea nu-şi făcu efectul, iar discuţiile ajungeau mereu într-un punct mort.

„Niciun semn de briză, domnule Acest? 11, întrebă Blunt, îmi intră primul ofiţer.

„Niciunul.

„Şi acalmiile astea îngrozitoare!”, oftă doamna Vickers. „De o săptămână lucrurile se desfăşoară astfel, nu-i aşa, căpitane Blunt

„De treisprezece zile, doamnă11, mormăi Blunt.

„Îmi amintesc41, interveni neobositul Pine, „era prin apropierea coastei Coromandel, când, la bordul navei *Rattlesnake*, izbucni ciuma...41.

Blunt se grăbi să-l întrerupă: „Încă un păhărel de vân, ca pica pe Vickers

„Nu, mulţumesc. Mă doare capul”;

„Capul, aha! Nici nu-i de mirare, aţi fost jos, la derbedeii ăştia. E o adevărată ruşine felul cum guvernele ticsesc aceste corăbii. Avem la bord peste două sute de suflete, şi abia dacă e loc pentru jumătate14.

„Două sute? Nu corespunde11, spuse Vickers.

„Conform dispoziţiilor regale.

„O sută optzeci de deţinuţi, cincizeci de soldaţi, trei7 ecă de oameni în echipaj şi, în plus – aşteptaţi! – unu, doi, trei… şapte persoane în cabine. Deci, în total?”

„Ei da, de astă dată suntem, într-adevăr, un pic înghesuiţi”, spuse Best.

„Lipseşte simţul de răspundere11, se revoltă Vickers. „Asta e. Conform dispoziţiilor…11.

Dar tema dispoziţiilor era încă şi mai puţin agreată de cei prezenţi decât interminabilele povestioare ale lui Pine. deci doamna Vickers dirija conversaţia în alte direcţii. „Nu sunteţi sătul de această viaţă îngrozitoare, domnule Frère?”

„Ştii bine, nu pot nega că am sperat, de fapt, la ceva mai bun”, răspunse Frère şi-şi trecu mâna, pătata de pistrui, prin părul roşcat. „Dar sunt nevoit să fac faţă situaţiei11.

„Da”, spuse doamna, cu acel ton domol pe care-l adopţi fără să vrei când pomeneşti o nenorocire unanim cunoscută, „a fost, desigur, o grea lovitură pentru dumneavoastră să vă vedeţi lipsit, atât de neaşteptat, de o avere considerabilă14.

„Nu numai atât, ci să fiu nevoit, în plus, să constat că ticălosul care a moştenit banii a plecat în India, fără să fi aflat de moartea unchiului meu! în ziua înmormântării, lady Devine a primit de la el o scrisoare, în care o anunţa că s-a îmbarcat pe nava *FJydaspes*, *în* drum spre Calcutta, şi că n-are intenţii să se mai întoarcă vreodată”.

„Şi alţi copii n-a mai ayut sir Richard Devine

„Nu. Numai pe acest misterios Dick, care trebuie să mă fi urât, deşi nu ne-am întâlnit vreodată”.

„Ferească Dumnezeu! Groa7 nâce, aceste certuri în familie! Sărmana lady Devine, să-şi piardă soţul şi singurul fiu ia aceeaşi *zi*!”

„Iar a doua zi să afle că i-a fost ucis vărul! Ştiţi, doar, că suntem înrudiţi cu familia Bellasis. Tatăl mătuşii mele era însurat cu o soră a celui de al doilea lord Bellasis”.

„Da, îmi amintesc. O crimă oribilă. Şi credeţi, într-

adevăr, că omul acela îngrozitor pe fare mi l-aţi arătat deunăzi este asasinul?”

„Juraţii par să fi fost de altă păreretă, spuse domnul Frère. „Dar nu ştiu cine, în afara lui, ar fi avut vreun motiv, în line, ies puţin, să fumez o. pipă”.

„Mă întreb, oare de ce acest zgârciob de armator a vrut să-şi dezmoştenească singurul fiu, de dragul unui tip atât de necioplit?”, i se adresă medicul căpitanului Vickers, de îndată ce Maurice Frère ieşi din cabină.

„Cred că tânărul şi-a cam făcut de cap în străinătate. Oameni care ajung să fie cineva prin propriile lor puteri sunt, de obicei, neînduratori cu risipitorii. E, totuşi, greu pentru Frère, căci, în ciuda grosolăniei, e un om cumsecade. Când un om tânăr pierde, printr-o întâmplare nefericita, un sfert de milion şi rămâne sărac lipit pământului, doar cu un patent de ofiţer şi cu ordinul de marş spre o colonie de deţinuţi, are destule motive să fie supărat pe destin”.

„Cum s-a întâmplat că fiul a moştenit, totuşi, banii?”

„După câte ştiu, bătrânul Devine trimisese deja după avocatul său, în vederea schimbării testamentului, dar fu împiedicat de moartea prin apoplexie. Probabil, se enervase peste măsură. Când deschiseră uşa odăii sale, dimineaţa, fu găsit mort.

„Iar acum fiul înoată, undeva, în ocean, fără să ştie de norocul său”, spuse demnul Vickers. „E ca într-un roman de aventuri14.

„Eu mă bucur, în orice caz, că Frère n-a moştenit banii”, spuse Pine, care-şi menţinea cu îndârjire prejudecata. „Rar am întâlnit un om al cărui chip să-mi convină atât de puţin, nică înăcâr la bandiţii de colo, de *jo*ş”.

„Wn; aoctore i o «m puteţi spune una ca asta?” Interveni doamna Vâckers.

„Pe sufletul meu, doamnă, unii dintre ei sunt *de* familie bună, iar alţii sunt hoţi de buzunare şi escroci care au frecventat societatea înalta”.

„Îngrozitori oameni!”, strigă doamna Vickers şi-şi

netezi fustele., John, aş vrea să urc pe punte”.

Acesta era semnalul de plecare.

„Ştiţi, Pine”, spuse căpitanul Blunt, când cei doi bărbaţi rămaseră singuri, „no: doi călcăm mereu în străchini”.

„Femeile sunt un balast inutil la bordul unui vas”, răspunse Pine.

„O, doctore, ştiu exact că aceasta nu-i părerea dumneavoastră intimă”, se auzi în spatele lor o voce blinda. Era Sarah Purfoy, care stătea în uşa cabinei sale.

„Iat-o!”, strigă Blunt. „Tocmai vorbisem despre frumoşii dumitale ochi, draga mea”.

„Cred că merită să se vorbească despre era căpitane, nu-i aşa?”, întrebă el şi-şi îndreptă privirea spre el.

„Pe crucea mea, aşa cred şi eu!”, confirmă Blunt şi, pentru a iritări cele spuse, lovi cu palma în masă. „Sunt cel mai frumoşi ochi pe care i-am întâlnit în viaţa mea. Şi apoi buzele, oh „doamne.

„Vreţi să-mi daţi voie să trec, căpitane? Mulţumesc, doctore11. Şi înainte. ca îndrăgostitul comandant s-o fi putut opri, ieşise cuminte din cabina lin.

„Încântătoare făptură, nu-i aşa?”, spuse Blunt, privind în urma ei. „Şi-apoi, îl mai are şi pe diavolul în trup.

Bătrânul Pine lua o priză serioasă de tutun.

„Pe diavol? Am să vă spun eu ce-i cu ea, Blunt. *Nu* ştiu unde a găsit-o Vickers, dar aş prefera să-mi încredinţez viaţa celui mai rău dintre răufăcătorii de colo, de Jos, decât să cad în ghearele ei, în cazul că ar vrea să-mi plătească o poliţa.

Blunt râse.

„Cred şi eu că ar fi în stare să înjunghie un om fără să clipească”, spuse el. „Aşa, doctore, iar acum trebuie să plec”.

Pine îl urmă încet. „Nu-mi imaginez că mă pricep prea bine la femei”, mormăi el, „dar ceva nu-i în ordinect fata asta» Oare ce va fi determinat-o să vină pe nava asta? Şi ce cameristă – e o enigmă pentru minei”. Strânse pipa

între dinţi şi traversă puntea, acum pustie, îndreptându-se spre lucarna principală. Privind. spre făptura alba care păşea, în sus şi-n jos pe punte, văzu că de ea se apropie o altă fiinţă, mai întunecoasă. „Aş putea jura ca pregăteşte ceva41, murmură el.

În aceeaşi clipă, cineva îi atinse braţul – un soldat în haine de doc, care venise de jos.

„Ce s-a întâmplat?”

Omul stătu drept şi salută. „Iertare, doctore, un deţinut *e* bolnav, se simte destul de rău şi, pentru că cina s-a tem an t, meam permis să vă deranjez14.

„Măgarule!” spuse Pine, care, ca mulţi oameni aspri, ascundea o inimă blândă, „de ce nu m-ai chemat imediat Stinse pipa şi-l urmă pe soldat.

Femeia asupra căruia doctorul avea bănuieli se bucura, între timp, de relativa răcoare a serii. Stăpâna ei şi fetiţa mai erau în cabină, iar domnii se dedicaseră fumatului. Tenda fusese dată la o parte, stelele străluceau pe cerul fără lună, santinela de pe punte se retrăsese pe dunttă, iar domnişoara Sarah Purfoy, conversând tainic cu căpitanul Blunt, se plimba pe puntea părăsită. De două ori trecuse în tăcere pe lângă el, dar a treia oară, grăsunul, cuprins de nelinişte, nu mai putu re/. ista ochilor ei adânci şi se oferi să-i ţină companie.

„Nu mi-aţi luat, sper, în nume de rău cele spuse adineauri?”, întrebă el.

O făcu pe mirata. „Da, dar ce anume?”

„Ei, vreau să zic... grosolănia mea! Gaei am fost un pic grosolan, recunosc14.

„Să v-o iau în nume de rău? Deloc. N-aţi fost grosolan”.

„Atunci e bine”, răspunse Phineas Blunt, uşor ruşinat că se dăduse de gol cu mărturisirea lui.

„Probabil că aţi devenit îndră/ner. ducă v-a<s ti permis”.

„De unde ştiţi

„Mi-am dat seama imediat. Credeţi că o femeie nu observa când un bărbat intenţionează să devină îndrăzneţ i

„Eu-îndrăzneţ? Parol că nu! a.

„Da, îndrăzneţ. După vârstă, mi-aţi putea fi tata, căpitane Blunt, clar nu aveţi nici un drept să mă sărutaţi, decât dacă v-aş invita eu”.

„Ha, ha! râse 15Iunt. „Îmi place să aud asemenea vorbe. Să mă inviţi! Doamne, mi-aş dori una ca asta! Ce mai drăcoaică!

j, „O mai doresc şi alte persoane41.

I „Spre exemplu, ofiţerul de colo, nu-i aşa, domnişoară. Virtute? Dacă ne-am lua după felul în care se uită uneori ia dumneata, se pare că i-ar face plăcere să încerce44.

Fata îl privi ştrengăreşte. „Vă referiţi la locotenentul Frère? Sunteţi, cumva, gelos pe el?”

(„Gelos? Aşi! mai are caş la gură. Eu, gelos!! *i*.

„Cam aşa se vede. Deşi n-aveţi niciun motiv. E un prostănac plicticos, chiar dacă *se* cheamă locotenentul Frere41.

I. „Asta-i adevărat. Aveţi dreptate, pe cuvânt41.

Sarah Purfoy rî., e asticl, încât sângele lui Blunt începu să circule m-ai repede, ameţindu-l.

„Căpitane Blunt”, spuse ea, „sunteţi pe cale de a face o mare prostie44.

Se apropie mult de ea şi încercă s-o prindă de mâna. „Ce prostie *ia*.

Ea îi răspunse cu altă întrebare: „Ce vârstă aveţi, de fapt *y* „Patruzeci şi doi, dacă vreţi să ştiţi numaidecât 44, f „Oh! Şi sunteţi gata să vă îndrăgostiţi de o fată de nouăsprezece ani44.

„De cine? 44.

! „De mine!” răspunse ea, întinzându-i mâna şi zâmbindu-i, exi buzele roşii şi pline.

Pânza de pe catarg îi ascundea de privirile timonierului! ar strălucirea nopţii tropicale înstelate învăluia puntea. Blunt simţi pe obraz respiraţia caldă a acestei femei ciudate, pupilele ei păreau a se mări, apoi a se micşora, iar mâna mică, dar hotărâta, pe care o ţinea într-a sa, ardea ca, jarul.

„Cred că aveţi-dreptate”, spuse el. „Pe jumătate, m-am şi îndrăgostit44.

Ea coborî dispreţuitor genele grele şi-şi retrase mâna. „Fiţi atent, să nu vă îndrăgostiţi în întregime, aţi putea regreta41.

„Într-adevăr?” întrebă Blunt. „Lăsaţi asta în grija mea. Vino mai aproape, mică vrăjitoare, da-mi sărutul pe care, după cum susţii, am vrut să ţi-l fur deunăzi, în cabina”. Zicând aceasta, o îmbrăţişa.

Într-o clipă, ea se desfăcu din strânsoare, privindu-l cu mânie.

„Să nu care cumva să îndrăzniţi să mă sărutaţi! strigă ea-... Nu cu de-a sila! Vă purtaţi ca un şcolar. Dacă reuşiţi să mă cuceriţi, vă voi săruta eu, ori de câte ori vreţi. Altfel, ocolhi-mă”...

Blunt nu ştia bine dacă trebuia să se supere sau să râdă de acest refuz. Ţin în u seama de faptul că nu prea se acoperise de glorie, considera preferabil să râdă. „Sunteţi o adevărată văpaie. Ce să fac să vă cuceresc?”

Ea făcu o reverenţă în faţa lui.

„Asta-i treaba dumneavoastră44, spuse ea, şi, deoarece în aceeaşi clipă capul domnului Frère apăru pe trepte, Blunt plecă, ameţit, dar nicidecum nemulţumit de propria-i persoană.

„La naiba, e o fată admirabilă!” murmură el şi-şi trase şapca pe ureche. „Să mă ia dracu’ dacă n-a pus ochii pe mine.

Fluierând încetişor, tomnaticul flăcău îndrăgostit, traversă... puntea. Se uita neprietenos la bărbatul care-i luase locul lângă i fată. dar o senzaţie nelămurită, de jenă, îl determină să mi se amestece.

Salutul lui Maurice Frère fu destul de laconic. „Fi, Sarah*, întrebăle, „mai sunteţi supărată pe mine?”

I Ea încruntă fruntea. „De ce l-aţi bătut pe deţinut? Doar nu vă făcuse nimic44.

„E nedisciplinat. Ce căuta aici? Trebuie ţinuţi în frâu „îl: ăioşii”.

„Altfel, îşi iau nasul la purtare, nu-i – aşa? Grecie şi,

într-adevăr, ca un – singur om ar putea pune stăpânire pe o corabie, domnule Maurice?”

„Prostii! Şi cum ar ţine piept soldaţilor? Doar sunt cincizeci de soldaţi la bord”.

„Unul singur – nu. Dar o *sută, tot ce* se poate44.

„Asta; aşa-i, dar...”

„(se dar?”

„Ah, nimic. Nu e conform regulamentului şi nu pot îngădui aşa ceva”.

„Nu e conform dispoziţiilor regale – cum ar zice căpitanul Vickers”.

Frère râse când ca îl strâmbă pe căpitanul cel grav.

„Sunteţi o fată ciudată. Nu ştiu în ce ape vă scăldau. Veniţi 1, adăugă şi o prinse de mână, „povestiţi-mi cine sunteţi în replitate”.

„Promiteţi că nu veţi spune nimănui

„Fireşte”.

„Pe cuvânt de onoare?”

„Pe cuvânt de onoare11.

„Sunt... dar nu, o să mă trădaţi, sunt sigura11.

„Eu? Nicicând I Dar vorbiţi odată”.

„Cameristă în familia unui domn distins, care întreprinde o călătorie în străinătate”.

„Nu puteţi fi, serioasă măcar o clipă, Sarah?”

„Sunt serioasă. Aşa cerea şi anunţul la care m-am prezentat”. – „Vreau să spun: ce aţi fost înainte? Doar n-aţi fost întotdeauna cameristă?”

Sarah Purfoy îşi strânse şalul în jurul trupului, străbătută de un fior. „Ah, nu te naşti cameristă, nu-i aşa?”

„Deci, cine sunteţi? N-aveţi prieteni? Ce aţi fost m-a –, între? l.

Îl privi – expresia feţei lui era ceva mai puţin severă ca de obicei – se lipi de el şi şopti: „Mă iubiţi, Maurice?”. El îi prinse mâna cart se odihnea pe balustradă şi o sărută, sub scutul întunericului.

„Ştiţi că vă iubesc14, răspunse ei. „Fie cameristă, fie alfeccva, pentru mine sunteţi cea mai încântătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată41.

Zâmbi la auzul furtunoasei declaraţii de dragoste. „Ce va pasă cine sunt, dacă mă iubiţi?”

„Dacă m-aţi iubi la fel, mi-aţi povesti”, spuse el cu o vioiciune surprinzătoare pentru el însuşi.

„Dar nu am ce să vă povestesc şi, în afară de asta, nu vă iubesc – încă nu”.

Nerăbdător, îi eliberă mâna. În clipa următoare apăru Blunt, care nu se mai putea stăpâni.

„Ce noapte frumoasă, domnule Frere11.

„Da, e o noapte frumoasă11.

„Dar, din păcate, niciun semn de briză11.

„Nu, din păcate, nu”.

Deodată, prin ceaţa liliachie ce învăluia orizontul se zări o lumină ciudată.

„Hei! Aţi văzut”, strigă Frère.

Toţi trei văzuseră, dar aşteptau să se repete.

Blunt se frecă la ochi.

„Am văzut clar”, spuse el. „Un fulger11: Privind ţinta, încercară să străpungă întunericul.

„Înainte de masă, Best a vestit ceva asemănător. Se anunţă o furtună11.

Iată, o dâră subţire de lumină se înălţă şi dispăru din nou.

De data aceasta, orice îndoială era exclusă. Toţi trei scoaseră un strigăt, de uimire. Din întunericul ce învălui orizontul, se ridică o coloană de ºC ce strălumina noaptea, apoi pieri. În urmă rămas1 o dâră rozie.

„O corabie care arde!”, strigă Frère.

CAPITOLUL 3

Monotonia ia sfârşit

Din nou priviră în zare. Lumina palidă învăluia neciH prinsul apei, iar din când în când, din întuneric, se înălţă o *a* pata sângerie, care plutea în văzduh ca o stea sinistră. Soldaţii şi marinarii de pe puntea anterioară o urmăreau cu atenţie, iar în curând agitaţia cuprinse tot vasul. Doamna Vickers, cu micuţa Sylvia agăţată de fustele ei, veni fuga pe punte, să nu scape noua senzaţie. Văzându-şi stăpâna, camerista se îndepărtă discret de lângă Frère. De

fapt, n-a fost nevoie, căci nimeni n-o mai lua în seamă. Blunt, în agitaţia lui profesională, uitase de prezenţa ei, iar Frère era adâncit într-o consfătuire gravă cu Vickers.

„Pregătiţi o barcă!”, spuse căpitanul. „Numaidecât, dragul meu Frère. Cu condiţia, fireşte, să nu aibă nimic de obiectat comandantul vasului şi să nu contravină dispoziţiilor14.

„Ce părere aveţi, domnule comandant? Poate vom reuşi să salvăm măcar câţiva dintre bieţii oameni11, strigă Frère, a cărui energie se trezise la gândul unei aventuri excitante.

„O barcă mormăi Blunt. „Corabia e la o depărtare de cel puţin douăsprezece mile şi, în afară de asta, nu se simte nicio boare”.

„Totuşi, nu putem să-i lăsăm să se coacă precum castanele!”, replică locotenentul, în timp ce lumina focului se răspândea pe cer, devenind tot mai strălucitoare.

„La ce foloseşte, în acest caz, o barcă?” întrebă Pine. „În barca cea mare încap numai treizeci de oameni, şi se pare că e vorba de un vas impunător11.

„Ei bine, să luăm, deci, două bărci, sau trei! O, cerule, nu vreţi să faceţi nimic pentru salvarea oamenilor? Preferaţi să-i priviţi arzând de vii?”

„Dar au propriile lor bărci”, spuse Blunt, al cărui calm, de nezdruncinat, era în contradicţie cu nerăbdarea tânărului ofiţer. „Dacă focul se întinde, vor urca singuri în bărcile lor de salvare, puteţi fi sigur de asta. Între timp, le facem semn, să vadă că e cineva pe-aproape”.

Nu terminase de vorbit, când se urcă spre cer, o rachetă albastră.

„Ei, pe asta sigur au văzut-o”, zise el.

Flacăra vie făcuse, pentru o clipă, să pălească stelele, dar acum strălucea din nou pe cerul ce părea întunecat.

„Domnule Best, pregătiţi bărcile de salvare de pe dunetă şi asiguraţi-le echipajul! Domnule Frère, puteţi merge şi dumneavoastră, dacă vreţi. Luaţi unul sau doi voluntari dintre deţinuţii de pe puntea intermediară. Am nevoie de toţi oamenii disponibili, pentru cazul în care ar fi

necesară barca mare şi cea cu pânze. Atenţie, băieţi! încet!”

În timp ce primii opt oameni care ajunseseră pe punte se repartizară la bărcile de la babord şi tribord, Frère alergă spre puntea principală.

Doamna Vickers, care, ca întotdeauna, stătea în drum, scoase un ţipăt uşor, când Blunt o dădu la o parte, trecând pe lângă ea, cu o scuza mormăita. Camerista însă rămase dreaptă, nemişcată lângă balustrada dunetei, iar când comandantul se opri, un moment, din fugă şi privi înapoi, văzu ochii ei întu

— Necoşi fixându-l admirativ. Avea, după propria-i mărturisire, patruzeci şi doi de ani, era gras şi cărunt, dar roşi ca o fată sub privirea caldă a Sarei. Se mulţumi, totuşi, cu un: „E dată dracului!” şi cu o uşoară înjurătură.

Între timp, Maurice Frère trecuse în goană pe lângă santinelă şi se năpustise spre puntea intermediară. La semnul său, uşa închisorii fu deschisă. Aerul era încinss încăperea duhnea respingător, de la mirosurile pe care le emanau trupurile înghesuite, Parcă intrase într-un grajd ticsit.

Privirile lui trecură peste boxele înşirate de-a lungul vasului şi se opriră, în cele din urmă, asupra bojqei de vizavi. Ceva nu părea în ordine acolo, căci în loc de şase perechi de picioare, câte ar fi trebuit să se vadă, zări în lumina geamlâcului doar patru.

„Ce se întâmpla aici, santinelă întrebă el.

„Un deţinut este bolnav, sir. Medicul l-a trimis la spitalul vasului”.

„Dar lipsesc doi”.

Al doilea ieşi din nişa aflată în spatele boxei. Era Rufus Dawes. Stătea deoparte. Salută.

„Mi-a fost rău, sir, şi am vrut să deschid puţi fereastra.

Toate capetele şirului tăcut se ridicaseră, urechile şi ochi! aşteptau încordaţi urmarea. În acest moment, boxele semănau înspăimântător cu boxele unor animale sălbatice.

Maurice Frère Iov! furios cu piciorul în podea.

„Rău! De ce ţi-e rău, câine? Eşti bolnav de lene, nu-i aşa? Am să-ţi dau îndată prilejul să scapi de boală. Haide, înaintează!”

Buimăcit, Rufus Dawes ascultă. Era vizibil sleit şi ameţit, şi-şi şterse fruntea anevoie.

„Garc dintre voi, ticăloşilor, poate ţine o vâslă continuă Frère. „Lua-v-ar dracu’, n-am nevoie de cincizeci. Îmi ajung trei. Hai, grăbiţi-vă!”

Uşa grea se închise şi, în clipa următoare, cei patru „voluntari” erau pe punte. Lumina roşie a focului se colora încet în galben, răspândindu-se pe tot cerul.

„În fiecare barcă, doi!”, strigă Blunt. „La fiecare oră, dau drumul la câte o rachetă albastră, domnule Best. Şi să fiţi atenţi, să nu răsturnaţi bărcile. Haide, băieţi!”

Când cel de al doilea deţinut din barca lui Frère apucă vâsla, gemu tare. şi se prăbuşi, dar se ridică imediat, Jarah Purfoy, care se sprijinea de balustradă, deveni atentă.

„Ce e cu omul ăsta întrebă ea. „E bolnav?”

Pine, care stătea lângă ea, se uită şi el în *jos*.

„T; vlăjganul de la numărul zec. e”, strigă el. „Hei, Frère!”

Dar Frère nu-l asculta. Se uita fix la focul, din ce în ce mai luminos, din depărtare. „Haide, băieţi!”, urlă el. Însoţite de strigătele încurajatoare ale echipajului, cele două bărci ieşiră din cercul de lumină strident al rachetei albastre şi dispărură în întuneric.

Sarah Purfoy se uită la Pine. Aştepta o explicaţie, dar el se întoarse imediat şi plecă. O clipă, fata rămase nedumerităapoi aruncă repede o privire în un şi, înainte ca medicul să se fi întors, coborâse deja pe scară şi se afla pe puntea interi «*J x* mediara.

Baricada din stejar, întărită cu fier şi prevăzută, pentru cazuri grave, cu creneluri şi clapete blindate, despărţind soldaţii de deţinuţi, era imediat în stânga ei. Santinela de la uşa ferecată cu un lacăt greu se uită întrebător la ea. Fata puse mâna mică pe laba lui aspră – santinela nu e decât un bâet om – şi-şi aţinti ochii

întunecoşi asupra lui.

„Infirmeria”, spuse ea. „Medicul m-a trimis”. Şi mai înainte ca el să fi putut răspunde ceva, faţa ei albă dispăru. Sarah trecu pe lângă compartimentul impermeabil în spatele căruia se afla bolnavul.

CAPITOLUL 4

Infirmeria

Infirmeria nu <y: a nici mai mult, nici puţin decât o. Îngrădire, despărţită cu scânduri, aflată pe puntea de *jos*; spaţiul necesar fusese luat de la soldaţi. Aşezată de-a lungul vasului, ajungea până la hubloul pupei şi era, în fond, o cabină de la pupa, construită ulterior. La nevoie, s-ar fi putut adăposti acolo o duzină de oameni.

Deşi nu era aşa de cald ca în închisoare, aerul de pe puntea de jos era sufocant. Sarah Purfoy, care se oprise ca să asculte murmurul înăbuşit al vocilor ce ajungeau până la ea, din boxele soldaţilor, fu cuprinsă de o-ciudată ameţeală. Se stăpâni însă, iar când dintre umbrele aruncate de o lanternă, care se legăna trist, se desprinse un bărbat, îi întinse mâna. Era tânărul soldat care, ziua stătuse de gardă în faţa scării ce ducea la deţinuţi.

„Aici, domnişoară, sunt aici, după cum vedeţi. V-am aşteptat”.

„Eşti un băiai bun, ivliles. Dar nu crezi că merit să tiu aşteptata liles rânji, cu gura până la urechi. „Şi încă cum!”, spuse el.

Sarah Purfoy se încruntă, apoi îi zâmbi. „Vino încoace, Miles, ţi-am adus ceva; t

Miles rânji din nou şi înainta un pas.

Fata vârî mâna în buzunarul rochiei şi scoase un obiect. Dacă doamna Vickers l-ar fi văzut, s-ar fi supărat, probabil, căci nu era altceva decât sticluţa cu brandy a căpitanului.

„Bea”, îi spuse ea. „E din cel care se bea sus, deci n-o să-ţi facă rău44.

Flăcăul n-avea nevoie de încurajare. Goli dintr-o înghiţitură jumătate de sticlă, respira adânc şi se uită ţintă la fată „E grozav

„Într-adevăr? Te cred14. Îl privise cu dispreţ în timp ce băuse. „Rachiul e tot ce vă interesează, pe voi, bărbaţii”.

„Nu-i adevărat, domnişoarae, spuse el, clipind din ochii porcini. „Mă pricep şi la altceva, domnişoară, puteţi să mă credeţi44.

Tonul lui o făcu să-şi amintească, deodată, pentru ce venise. Râse vesel şi zgomotos, apoi puse mâna pe braţul soldatului. Băiatul – căci era înea băiat, unul dintre cei crescuţi în sălbăticie, care schimbaseră coamele plugului cu flinta, trăind, pentru un şiling soldă pe zi, voluptatea şi plăcerea războiului glorios – roşi până la rădăcina părului său tuns scurt.

„Destul. F, şti doar un soldat prost, Miles. N-ai voie să-mi faci curte”.

„N-am voie strigă Miles. „Atunci de ce m-aţi chemat aici? K.

Fa râse din nou. „Prost mai eşti! Dar clacă aş avea ceva să-ţi spun?”

Miles o sorbea din ochi.

„E o soartă aspră – să te măriţi cu un *soldata*, spuse el accentuând cuvântul cu toată mândria recrutului. „Dar vi s-ar putea întâmpla ceva şi mai rău, domnişoară. Aş robi ca un sclav pentru dumneavoastră. Sigur”.

Se uită la el, curioasă şi amuzată. Deşi timpul ei era preţios, nu putea rezista tentaţiei de a culege laude.

„Ştiu, nu. sunt de rangul dumneavoastră, domnişoară

Sarah. Sunteţi o doamnă bine, dar eu vă Iubesc cu-adevărat şi mă scoateţi din minţi cu tertipurile dumneavoastră14.

„Adevărat?”

„Mai întrebaţi? De ce veniţi întâi să-mi faceţi ochi dulci, şi-apoi flirtaţi cu alţii

„Cu care?”

„Ei, cu cei din cabina comandantului – cu căpitanul vasului, şi cu doctorul, şi cu Frère ăla... Doar văd seara cum vă plimbaţi cu el, încoace şi încolo, pe punte. Pe dumnezeul meu, aş putea să-i trag un glonte în căpăţâna

aia roşie, doar pentru că se uită la dumneavoastră”.

„Ps! Dragă Miles, ne aude cineva”. Obrajii ei ardeau, nările îi zvâcneau. Oricât de frumos era acum chipul ei, avea, totuşi, ceva aspru.

Încurajat de felul în care i se adresase, Miles îi cuprinse mijlocul subţire, exact aşa cum făcuse Blunt; de data asta, nu se feri aşa de tare. Miles promisese mai mult.

„Ps!”, şopti ea cu o spaimă admirabil jucată. „Aud paşi iar când soldatul se dădu brusc înapoi, îşi netezi rochia.

„Nu-i nimeni aici!”, spuse el.

„Nu? M-am înşelat. Vino încoace, Miles”.

Miles asculta.

„Cine e la infirmerie?”

„Nu ştiu”.

„Vreau să intru acolo”.

Miles se scărpina în cap şi rânji încurcat. „N-aveţi voie să intraţi4.

„De ce nu? O dată mi-ai dat voie44.

„Ordin de la medic. Mi-a spus răspicat să nu dau drumul r. i nan ui, numai lui44.

„Prostii44.

„Nu-s prostii. În seara asta a fost adus un deţinut, şi n-are nimeni voie să intre la el44.

„Un deţinut r44. Ea arătă un viu interes. „Dar ce are?”

„Nu ştiu. Trebuie să stea liniştit până ce bătrânul Pine vine din nou să-l vadă44.

Ea 1 se adresă pe un ton autoritar. „Haide, M: les, dă-mi drumul”.

„Asta nu mi-o puteţi cere, domnişoară. E împotriva dispoziţiilor şi...”

„Ah, dispoziţiile! Tocmai adineauri te-ai lăudat că ai să împuşti pe un ştiu câne, iar acum...”

Miles se simţi înghesuit şi se supără. „Da, am zis eu aşa ceva? Dar, fie că m-am lăudat, fie că nu, rămâneţi afară”.

— Ea se întoarse. „Fie şi aşa. Dacă asta ţi-e

recunoştinţa pentru faptul că-mi pierd vremea cu tine, mă întorc pe punte”.

Miles şovăi.

„Sunt mulţi oameni amabili pe vasK.

Miles făcu un pr. s spre ea.

„Domnul Frère sigur ma va laşa să intru, dacă-l voi ruga”.

Miles înjură în gând. „Tot mereu, blestematul de Frère! Ei bine, intraţi, dacă ţineţi numaidecât”, spuse el. „Nu vreau Să vă opresc, dar gândiţi-vă ce primejdios e pentru dumnea – voastră”.

Sarah Purfoy, care era. deja cu piciorul pe scară, se întoarse repede. „Eşti un băiat bun. Ştiam eu că n-ai să mă refuzi11. Îi zâmbi bietului prostănac, pe care-l dusese de nas, şi se furişă în cabină.

Înătatru, lanterna nu ardea, iar prin hublou nu intra decât o lumină palidă, ceţoasă. Valurile, cu un clipocit melancolic, loveau trupul navei, care se legăna, iar respiraţia bolnavului părea să umple încăperea. Zgomotul înăbuşit al uşii care se deschise îl făcu să-sară în sus, se sprijini în cot şi murmură ceva. Sarah Purfoy se opri la uşă şi-şi încorda auzul, însă nu reuşi să înţeleagă nimic. Cu o mişcare vizibilă prin întuneric, datorită rochiei sale albe, îi făcu senin lui Miles să se apropie.

„Lânterna”, şopti ea, „adu-mi lanterna! 14.

El o desprinse de pe frânghia de care. atârna şi voi s-o ducă în cabină. În aceeaşi clipă, bolnavul îndreptă anevoie ochii spre lumină, „Sarah strigă el, cu o voce stridentă, întinzând prin întuneric braţul vlăguit, de parcă ar fi vrut *s-o* apuce.

Fata sări ca o pant-fă, smulse lanterna din mâna flăcăului şi se îndreptă din nou spre patul de campanie. Deţinutul era un om tânăr, de vreo douăzeci şi doi de ani. Mâinile lu’! care ţineau strâns pătura, erau subţiri şi frumoase. Firele nerase de pe bărbie trădau un păr abundent. Ochii negri sălbăticiţi ardeau de febră. Respira atât de greu, în cât fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

Priveliştea bolnavului era groaznică, iar Miles, care se dădu înapoi cu o înjurătură, nu se miră de spaima care o cuprinsese pe camerista doamnei Vickers. Ou gura deschisă şi faţa schimonosită de frică, stătea ca împietrită în mijlocul încăperii, cu lanterna în mână, uitându-se fix la bolnav.

„Doamne, l-a apucat rău de tot41, spuse Miles, în cele din urmă. „Ieşiţi, domnişoară, şi închideţi uşa. Vorbeşte aiurea, puteţi să mă credeţi41.

Vocea lui o făcu să-şi revină. Puse *jos* lanterna şi se năpusti spre pat. „Prostule, nu vezi că se sufocă? Apă! Adu-mi apă!”

Înconjură cu braţele trupul bolnavului, îşi lipi capul de pieptul lui şi-l legănă.

Intimidat de tonul ei poruncitor, Miles o ascultă; ŞI aduse într-un căuş apă dintr-un butoi descoperit, care zăcea într-un colţ. Fără un cuvânt de mulţumire, duse căuşul la buzele bolnavului. Acesta bău lacom şi, cu un oftat de uşurare, închise ochii.

Deodată, Miles auzi un zgomot de armă.

„Vine doctorul, domnişoară!”, strigă el. „Garda prezintă deja arma. Veniţi! Repede!”

Ea apucă lanterna, îi deschise uşiţa şi stinse lumina.

„Spune-i că s-a stins îi şopti ea, tulburată. „Şi ţine-ţi gura! Nu trebuie să te sinchiseşti de mine”. o

Se aplecă peste bolnav, de parcă ar fi vrut să-i mai îndrepte în grabă perna, şi ieşi din cabină în clipa în care Pine începuse să coboare.

„Hei! Unde e lumina?”, strigă Pine, care era cât pe-aci să cadă.

„Aid, sir!”, răspunse Miles, umblând la lanterna. „Îndată o aranjez, sir. S-a stins doar, şir”.

„S-a stins? De ce o laşi să se stingă, măgarule îl certă Pine. „Aşa sunteţi voi, nişte prostănaci. La ce e bună o lanternă dacă se stinge, hei în timp ce-şi croia drum prin întuneric, pipăind cu braţele întinse, Sarah se strecură neobservată pe lângă el şi urcă ce Dunte.

CAPITOLUL 5

Cuşca

Un murmur tulbure de voci făcu să vibreze în întunericul adânc al închisorii de la puntea intermediară. Gardianul de la intrarea spre scară ar fi trebuit, de fapt, să „suprime orice zgomot ce venea din partea deţinuţilor”; el interpreta însă acest ordin într-o manieră foarte elastică: atâta vreme cât oamenii nu răcneau, nici nu ţipau în gura mare – * ceea ce făceau uneori – îi lăsa în pace. Această atitudine nu era dictată numai de comoditate, ci şi de înţelepciune, căci un singur gardian nu poate face cine ştie ce, atunci când e vorba de atât de mulţi. Dacă deţinuţii erau trataţi cu prea mare asprime, izbucneau în cor într-un urlet animalic, care, în ciuda larmei îngrozitoare, împiedica pedepsirea persoanelor izolate. Nu puteai biciui o sută optzeci de oameni şi era cu neputinţă să scoţi din grămadă pe unul ce urla mai tare. În acest fel, deţinuţii dobândiseră, în ultimă instanţă, dreptul nescris de a sta de vorbă unii cu alţii, pe şoptite, şi de a se plimba în cuşca lor de stejar.

Pentru cineva care cobora direct de pe puntea superioară, aici, jos, era noapte adâncă; ochii deţinuţilor însă, obişnuiţi cu veşnicul amurg, erau în stare să-şi recunoască uşor ambianţa. Închisoarea era lungă de vreo cincizeci de picioare şi avea înălţimea punţii intermediare, adică cinci picioare şi zece ţoli. Barajul era prevăzut icî-colo, cu creneluri, iar golurile dintre stinghii erau, pe alocuri, destul de largi pentru 9

flintă. Pe dunetă, unde *se* aflau boxele soldaţilor, era un căepeng asemenea unui şuber din faţa uşiţei unei sobe. La o primă privire, părea ca îndurarea omenească avusese grija să lase aici o clapetă pentru aerisire, dar o a doua privire năruia această iluzie. Deschizătura era destul de mare pentru gura unui obuzier pregătit în spatele ei. În cazul unei răzmeriţe, soldaţii puteau să ajungă cu bătaia tunului de la un capăt la altul al închisorii. Aerul proaspăt pătrundea numai prin creneluri şi, ceva mai mult, printr-o pânză destinată ventilaţiei, care atârna, de la intrarea scărilor, până jos. Deoarece însă; pânza era fixată

obligatoriu la capătul încăperii, aerul adus era consumat de cei douăzeci-treizeci de deţinuţi fericiţi din apropiere, pe când ceilalţi o sută cincizeci erau în pagubă. E-adevărat, lucarnele mai mici erau deschise, deoarece însă boxele erau astfel construite încât stăteau cu spatele la ele, aerul ce intra pe acolo era proprietatea personală a oamenilor care dormeau nemijlocit lângă lucarne. Numărul boxelor era de douăzeci şi opt, câte una la şase persoane. Stăteau, câte două una deasupra celeilalte, de-a lungul a trei pereţi ai închisorii, douăzeci se înşirau lângă cele două laturi lungi, restul de opt

— Lângă baricada aflată vizavi de uşă. Fiecare boxă ar fi trebuit să măsoare cinci picioare şi şase ţoli la pătrat; deoarece lipsea însă spaţiul pentru încărcătură, fuseseră scurtate cu şase ţoli, încât doispre7 ece oameni trebuiau să doarmă pe stinghii. Pine nu exagerase când vorbise despre prostul obicei de a supra-încărca vapoarele cu deţinuţi şi, având în vedere faptul că lui i se plătea o jumătate de guinee pentru fiecare om pe care-l aducea viu la Hobartx, plângerea sa nu era lipsită de temei.

Frère fusese jos cu o oră în urmă şi-i găsise pe deţinuţi dormind. Între timp, situaţia se schimbase, deşi, la primul clinchet al zăvorului, îşi ocupaseră locurile şi se prefăcură a i dormi adânc. Ochiului obişnuit cu întunericul posomorât al f închisorii i se oferea o privelişte ciudată. În toate poziţiile posibile, oamenii şedeau în grup, ori mergeau în sus şi în jos.

p *) Oraşul principal al insulei Tasmania, situată în apropierea (ţărmului de sud-est al Australiei.

Era aceeaşi privelişte ca ni ai înainte, pe punte, numai că aici v fiarele, neţinute în frâu de paznici, se mişcau mai în voie. E cu neputinţă să redai în cuvinte imaginea acestei scene, de-a dreptul fantasmagorice, ori să descrii făpturile şi chipurile care se iveau din lumina sumbră, dezgustătoare a îngrozitoarei închisori. Creionul de gravor al unui Jacques Callot1), pana unui Dan te ar fi reuşit s-o facă, poate, cu – titlu abuziv; dar orice încercare de a zugrăvi amănunţit groaza n-ar stârni deck repulsie.

Aşa cum există peşteri infestate în care nimeni nu îndrăzneşte să intre, există şi prăpăstii umane pe care nu le poate explora nimeni.

Moşnegi şi tineri, spărgători îndrăzneţi şi hoţi. la drumul mare, dormeau cot la cot cu hoţii de buzunare vlăguiţi sau vagabonzi vicleni. Falsificatorul de bani împărţea boxa cu Jefuitorul de cadavre. Omul de cultură învăţa să cunoască secretele ciudate al tagmei hoţeşti, iar micul escroc din Şt. Giles lua lecţii despre stăpânire de sine de la rutinatul escroc de meserie. Ajutorul de vânzător hoţ şi spărgătorul trecut prin ciur şi prin dârmon făceau schimb de experienţă. Relatările contrabandistului despre întâmplările fericite şi expediţiile nereuşite erau întrecute de cele ale hoţului de stradă, care-şi amintea de nopţi ceţoase şi ceasuri de buzunar şterpelite. Braconierul, care se gândea cu durere amară la soţia bolnavă şi la copii rămaşi fără tată, tresărea când era bătut pe umăr şi sfătuit, cu o înjurătură, să fie curajos, să se poarte ca „un l>arbat”. Uşuraticul băiat de prăvălie, care-şi ispăşea aici pa

Jacques Callot (1592 – 1639), desenator şi gravor francez. A exercitat o înrâurire puternică asupra multor gravori din secolele al XVII-lea – XVIII-lea, precum şi asupra unor scriitori asemenea lui E. *Th. A.* Hoffmann, pe linia realismului şi a vervei satirice. Sunt cunoscute mai cu seamă cele două cicluri ale sale intitulate *Mizeriile războiului* (1632), care reliefează contrastele sociale ale vremii prin creionarea unor variate şi pitoreşti tipuri (ţărani, soldaţi, ţigani, cerşetori etc.).

tima pentru un anturaj distins şi o viaţă îmbuibată, lepădase de mult sentimentul de ruşine încercat la început şi asculta cu lăcomie povestioarele despre ticăloşiile reuşite care scăpau atât de uşor din gura tovarăşilor săi ma A vârstnâci. După câte se părea, deportarea nu era un destin atât de neobişnuit. Cei vârstnici râdeau şi dădeau din cap, amintindu-şi de zilele trecute, iar tinerii care-i ascultau doreau apropiată vremea când vor fi şi ei la fel. Societatea era duşmanul lor comun, iar judecătorii,

gardienii, preoţii erau socotiţi pradă bună pentru oricine se respecta. Numai proştii erau cinstiţi, mimai laşii sărutau băţul în loc să se gândească la răzbunare împotriva lumii prea *cinstite* care-i nedreptăţise atât de amarnic.

Fiecare nou venit era un recrut în plus în rândurile bandiţilor iar printre lepădăturile înghesuite în acest infect lăcaş al viciilor nu e/ista niciunul care să nu fi devenit duşmanul declarat al legii şi al ordinii. Ce ai fost înainte nu mai conta. Fiecare era acum un deţinut închis într-o cuşcă împţită, alături de drojdia omenirii – fiinţe abjecte, ale căror înjurături triviale îţi ţiauiau în urechi, ajungând să pierzi respectul de sine şi transformându-te în fiară – după cum zic paznicii – care trebuie ţinută sub cheie şi lacăt, ca să nu fuga, rupându-i pe toţi în bucăţi.

Conversaţia se referea la cei patru deţinuţi scoşi pe neaşteptate. Oare ce voiau de la ei la o oră ca asta?

„Vă spun eu, pe punte se petrece ceva”, îi zise unul vecinului. „Nu auziţi tropăind şi bocănind?”

„De ce au lăsat la apa bărcile? Am auzit clipocitul vâslelor”.

„Habar n-am, omule. Poate vreo înmormântare”, spuse un flăcău mic şi îndesat, plin de speranţă.

„Unul dintre băieţii din salon completăaltul.

Această bănuială provoca printre deţinuţi râsete zgomotoase.

„N-avemnorocul ăsta. Ai să mai aştepţi puţin cu discursul tău funebru. Pesemne că bătrânul a ieşit în larg, la pescuit”.

„Bătrânul nu pescuieşte, prostule* Ce să pescuiască? *Şi* încă la miezul nopţii”.

„Ca bătrânul Dovery, nu-i aşa?”, adăugă al cincilea – era o aluzie la un bătrân recidivist, cu părul cărunt, condamnat a doua oară pentru jefuire de cadavre.

Deodată, se iţi printre ei un hoţ de buzunare, mărunţel, un tip jigărit, vrând să-şi croiască drum către uşă. Fu întâmpinat de o salvă de înjurături şi lovituri de picioare.

„Iertare, domniler”, strigă nefericitul „am nevoie de

aer”.

„Cumpără-u o pungă plină1, urlă un tânăr care avea ren urnele de cel mai iscusit p în dar din întreaga Londră.

„Vai, spatele meu!”

„Vreau să ies”, gemu cineva în întuneric.

„Dumnezeule, mă sufoc! Hei, gardian:,.

„Apă!” strigă tipul jigărit de adineauri.

„Daţi-ne o picătură de apă, pentru numele lui dumnezeu! Nu ne-aţi dat deloc, toată 7. lua”.

„Jumătate de galon pe zi, şi gata”, spuse un marinar de lângă el.

„Ce-ai făcut cu jumătatea ta, chi?”, întrebă ironic pândarul.

„Mi-a fost furată”, gemu cel însetat.

„Aş, ai vândut-o”, ţipă altul. „Ai vândut-o pur şi simplu, ca să-ţi cumperi un costum frumos, de duminică. Tânăr, şi aşa de depravat!”. Şi vorbitorul, care-l mima cu haz pe predicatorul sever al virtuţii, îşi înveli capul cu pătura.

Deţinutul cel mic şi jigărit – era de profesie croitor – persista, încercând să-şi facă drum printre picioarele tovarăşilor.

„Lăsaţi-mă să mă ridic, oameni buni”, îi implora el. „Lăsaţi-mă să mă ridic. Cred că mor, mor...”

„Lăsaţi-l pe domnul să se ridice”, spuse glumeţul din boxă. „Nu vedeţi că-l aşteaptă trăsura? Vrea să meargă la Operă!”

Discuţia se aprinsese, când din boxa de deasupra lor, apăru un cap rotund.

„Oare nu se mai poate dormi deloc?”, strigă deodată o voce aspră. „Ei, drăcie» cobor şi vă dau cu capul unul de altul 1”.

Se pâre că vorbitorul se bucura de oarecare vază, căci 7 gojnotul amuţi imediat. Dar liniştea fu întreruptă de un ţipăt strident, pornit din pieptul nefericitului croitor. „Ajutor! Mă omoară! Valeu!”

„Ce se întâmplă aici?”, strigă împăciuitorul şi sări din boxa. „Daţi-i pace, n-auziţi r”, se răsti el la pândar şi la

tovarăşii lui, dându-i la o parte.

„Aer!”, gemu bietul om. „Aer! Leşin!”

În aceeaşi clipă, se auzi un geamăt din boxa de vizavi.

„Lua-v-ar dracu’ pe toţi!”, înjură uriaşul, apucându-l de guler pe croitorul care gâi ăia şi se uita sălbatic în jur.

„Parc-am fi în iad! Oare sunteţi cu toţii bolnavi de piept, puişorilor?”

Bărbatul din boxă gemu şi mai puternic.

„Daţi-i de veste santineleistrigă cineva cu sentimente ceva mai omeneşti.

„Da, aruncaţi-l afară spuse glumeţul. „Mai scăpăm şi noi de unul. Locul se eliberează, şi aşa ne e mai de folos decât ne-a fost”.

„Santinelă, avem un bolnav aici

Dar gardianul cunoştea regulamentul şi nu se mişcă. Tânărul soldat fusese pus în temă cu toate tertipurile deţinuţilor şi, în plus, căpitanul Vickers îi atrăsese atenţia că santinela, conform, dispoziţiilor regale”, n-are voie să răspundă la vreo întrebare sau să transmită vreo comunicare din partea unui deţinut că, în orice caz, are datoria să-l cheme pe ofiţerul de serviciu. Ar fi putut, e drept, să comunice cu santinela de pe dunetă, dar îi era teamă să-i deranjeze pe domni pentru un deţinut bolnav şi, fiindcă ştia că al treilea schimb va veni peste câteva minute, hotărî să aştepte până atunci.

Între timp, croitorul se simţea tot mai rău. Începu să geamă înfiorător.

„Hei!” strigă ocrotitorul său, speriat. „Ţine-te drept, băiete! Ce ai? Nu leşina. Haide, duceţi-l la uşă 1” Şi bietul om fu împins de la unul la altul.

„Doamne! Să fie, oare, adevărat, Pine Bătrânul dădu îngrijorat din cap. „Doar blestemata de acalmie *e* de vină. Mă aşteptam mai demult la aşa ceva, prea au fost înghesuiţi o groază de oameni. Când am mers cu Hecuba.

„Cine e?”

Pine râse îndăguitor, dar şi enervat. „Un deţinut, fireşte, cine altcineva? Jos pe punte, ca la abator. O sută

optzeci de1 oameni, într-o încăpere de cincizeci de picioare, aerul ca de cuptor... La ce altceva te puţeai aştepta?”

Bietul Blunt lovi cu piciorul. „Nu-i vina mea”, strigă el. „Deboxele de sus avem nevoie pentru soldaţi. Ce să fac, dacă guvernul supra-încarcă aceste vase?”

„Ah, guvernul! Domnii nu dorm într-o cabină înaltă de numai şase picioare, cu şaizeci de persoane alături! Ei nu fac febra tifoidă la tropice, sau...?”

„Apă!”, şopti el şi lovi slab, cu mâna, uşa groasă de stejar. „Daţi-ne ceva de băut, domnule, pentru numele lui dumnezeu!”

Dar santinela, prudentă, rămase tăcută şi nemişcată, până ce sirena anunţă schimbul.

Când cinstitul Pine se informă, cu mină îngrijorată, ce s-a întâmplat, i se spuie că s-a mai îmbolnăvit un deţinut. La ordinul său, uşa fu deschisă, iar croitorul – tras repede afară. O privire peste chipul roşu de febră şi desfigurat de spaimă îi fu de-ajuns medicului.

„Mai geme încă unul, cine e?” întrebă el.

Era ontul care, cu o oră în urmă, strigase zadarnic santinela. Deţinuţii rămaseră surprinşi când Pine dădu ordin să fie scos şi acesta.

„Duceţi-l sus, la infirmerie”, spuse el. Şi dacă se mai îmbolnăvesc şi alţii, Jenkins, să fiu imediat anunţat. Sunt pe punte”. i

Gardienii se uitară neliniştiţi unul la altul, dar nu spuseră nimic, căci corabia, care ardea acum pe suprafaţa liniştită a apei, cu flăcări uriaşe, le ocupa mal mult gândurile clecâc pericolul apropiat.

Pine urca pe scară.

„Avem febră tifoidă la bord!”, îi spuse lui Blunt, pe care-l întâlni.

„Asta nu, dar...”

„Vedeţi, deci, de-aia guvernul prea puţin se sinchisite*”.

Blunt îşi şterse fruntea fierbinte. „Cine a fost primul bolnav? K

„Numărul nouăzeci şi şapte, boxa zece, şirul de jos. John Rex e numele lui”.

„Sunteţi sigur că e febră tifoidă?”

„Sută la sută. Gapul e ca un bulgăre de foc, limba – ca pielea tăbăcită. Dacă se pricepe cineva, atunci eu sunt ăia S spuse Pine, cu un zâmbet trist. „L-am trimis la infirmerie! Frumoasă infirmerie! O gaură cât un gâtlej de lup. Am văzut cuşti pentru câini mult mai comode”.

Blunt arăta cu capul spre fumul care se înălţa. „S-ar putea să mai luăm la bord o încărcătură nouă, de acolo. Doar n-o să-i lăsăm să piară”.

„Nu, fireşte că nu”, răspunse Pine sumbru.

„Dacă voi fi salvaţi câţiva, trebuie să-i adăpostim undeva. În cazul acesta, ar fi cel mai bine ca, la grima briză, să ne îndreptăm spre Gapul Bunei Speranţe. Altă soluţie nu văd”.

Acestea fiind zise, se întoarse să privească la corabia care ardea.

CAPITOLUL 6

Destinul vasului Hydaspes în timpul acesta, cele două bărci se îndreptau spre coloana roşie de foc care se înălţa ca o făclie uriaşă deasupra apei.

Cum spusese Blunt, între corabia ce ardea şi vasul *Malabar* erau mai mult de douăsprezece mile, iar vâslkul era anevoios, obositor. Stinghiile ocrotitoare, care îi purtaseră până acum, *în* drumul lor amar, rămăseseră în urmă; în faţa aventurierilor, părea să se fi deschis o nouă lume. Pentru prima oară, li se dezvăluia necuprinsul oceanului. La bordul corăbiei cu deţinuţi, înconjuraţi de amintirile din patrie, chiar dacă nu şi de confortul patriei-mume, nu-şi dăduseră seama cât de mult se depărtaseră de acea civilizaţie care-i însoţise de la naştere. Cabina luminoasă, confortabil amenajată, veselia simplă de pe puntea anterioară, garda şi schimbarea gărzir ba chiar groaza sumbră a închisorii păzite cu stricteţe, toate acestea creau călătorilor impresia plăcută că sunt apăraţi de pericolele necunoscute ale mării. Din sentimentul comuniunii cu confraţii noştri ne vine puterea de a ţine

piept forţelor naturii – aşa li se întâmplase, până acum, şi lor. Simţeau că, deşi singuri pe întinsul oceanului, erau în legătură cu cei dt o seamă cu ei şi că greutăţile pe care alţii le învinseseră puteau fi biruite şi de ei. Acum însă, când corabia din spatele lor devenea tot mai mică, iar cea din faţa lor plutea pe valurile sumbre, ca o epavă în flăcări, imagine a groazei şi desperării omeneşti, îşi dădeau deodată seama de propria lor neputinţă. *Malabar-ul*, monstrul marin, în al cărui pântece trăiau în suferinţă atâtea fiinţe, se chircise, ajungând să semene cu o coajă de nucă. Şi cât de mică li se păruse fragila barcă remorcată, faţă de corabia uriaşă, atunci când porniseră! Nu cu mult în urmă, trunchiul întunecat părea a fi încă un bastion puternic, ce putea ţine piept celor mai violente furtuni şi valuri; acum, nu mai era decât o covată de lemn plutitoare, pe o apă neprietenoasă, adâncă, neagră, nesfârşită. Lumina albastră a rachetei, e care, când se aprinsese prima oară, făcuse să pălească strălucirea stelelor, scăldând bolta cerească în irizări fantastice, nu mai era decât un punct, un punct strălucitor şi limpede, iar corabia devenise de neobservat. Ca un licurici pe o frunză plutitoare, *Malabar-ul* se odihnea pe ape, iar lumina violentă a rachetei n-avea mai multă putere asupra întunericului decât luminarea pe care minerul singuratic o ia cu sine în adâncul minei de cărbuni.

Şi cu toate astea, *Malabar-ul* avea la bord peste două sute de suflete!

Apa pe care pluteau bărcile era neagră şi tăcută. Valurile mute, fără dantele de spumă, ofereau o privelişte înspăimântătoare. Când marea spumegă, pare că vorbeşte, alungind groaza, dar când tace, zăcând leneşă, e semn că cloceşte nenorociri, în timpul unei acalmii, marea ia chipul unui uriaş sinistru, cu gânefuri negre. Marea liniştită e nemăsurată, pe când valurile răscolite mânios par să apropie orizontul, încât nu mai poţi distinge cale de câte mile se întind valurile necruţătoare. Pentru a te cuprinde de nesfârşitul spăimos al oceanului, trebuie să-l vezi dormind.

Limpede, fără zare de nor, cerul se întindea deasupra apei mohorâte. Stelele păreau să se fi coborât aproape de apă, strălucind dintr-o perdea de ceaţă liliachie. De jur-împrejur, domnea o linişte adâncă, iar clipocitul vâslelor se întorcea ca un ecou, repetiat mereu. Ori de câte ori vâsla brăzda apa întunecoasă, pe luciul ei apăreau luminiţe ca de foc, iar urmele de la chila bărcii semănau cu doi şerpi, ce înotau leneş în marea de mercur.

Până nu demult, cele două bărci organizaseră un soi de întrecere. Cu dinţii încleştaţi şi buzele strânse, oamenii vâsleau. La un moment dat, barca din faţă rămase în urmă. Best sco & de un chiot, îndreptându-se spre dâra lată, stacojie, de unde venea miros de ceva ars. „Ce s-a întâmplat?”, striga el. Dar auzi doar o înjurătură ieşind din gura lui Frère, iar ceilalţi începură să vâslească din nou, ca să-l ajungă. Într-adevăr, nimic important – un deţinut era gata să leşine.

„Ei, drăcie!”, răcni Frère. „Ce-i cu tine? Ah, tu eşti, Dawes! Fireşte, iarăşi Dawes. De la un câine blestemat ca el, la ce te poţi aştepta?! Nu, la mine nu prind astea. Desigur, e mai plăcut să lenevești pe punte, dar ai să vâsleşti mai departe, băiete”.

„Pare să fie. bolnav, şir”, spuse un marinar.

„Bolnav? Asta, nu! E un prefăcut. Haide, haide, dă-i mai departe! Trageţi zdravăn!”

Deţinutul apucă vâsla, iar barca ţâşni înainte. Dar oricât de vârtos îi îndemnă domnul Frère pe oamenii lui, nu mai puteau recupera timpul pierdut, şi Best ajunse primul la norul negru ce plutea deasupra apei sângeril. La semnul său, a doua barca se opri lângă prima.

„Distanţă mai mare!”, strigă el. „Dacă au mai rămas mulţi oameni la bord, ar putea uşor să răstoarne bărcile noastre, şi cred că sunt mulţi, căcă n-am întâlnit până acum nicio barcă”.

În timp ce oamenii, sleiţi, se sprijineau de vâsle, strigă cu putere spre corabia care ardea.

Era o corabie mare şi grosolan construită, cu puntea superioară foarte largă şi balustrada înaltă. Deşi incendiul,

după observaţiile lor, nu părea să fi bântuit prea multă vreme, vasul – ciudat 1 – era o epavă, părăsită de toţi. Focarul principal era la mijloc, iar puntea de jos ardea cu flăcări vii. În coca vasului, ici şi colo, se zăreau găuri mari, carbonizate, prin care ieşea focul. La tribord, scheletul negru al catargului atingea apa, fapt ce explica poziţia strâmbă a vasului.

Focul ardea cu îndârjire, valuri uriaşe de fum ieşeau din magazia vasului, plutind pe ape în chip de nor negru. Frère, a cărui barcă înconjura încet vasul, striga mereu spre punte. Dar nu primi niciun răspuns şi, cu toate că valul de lumină ce colora luciul apei îi îngăduia să distingă clar fiecare odgon, fiecare scândură, ochii săi nu zăriră nici un suflet viu la bord.

Gând se apropkră, putură citi literele aurii pictate pe vas.

„Cum îi zice, oameni buni strigă Frère. Vocea sa se pierdea în vâltoarea apei şi a flăcărilor. „Puteţi să descifraţi?”

Rufus Dawes, împins de o curiozitate ciudată, stătea drept în barcă şi-şi pusese mâna streaşină la ochi.

„Ei, nu poţi vorbi? Cum îi zice?”

„*Lâydaspes*!”

Frère icni. *Hydaspes* / Vasul cu care călătorise vărul său, Richard Devine! Vasul a cărui întoarcere în Anglia va fi aşteptată zadarnic I *Hydaspes* / îşi aduse aminte ce auzise despre corabia asta, pe când culegea informaţii despre vărul dispărut. „Înapoi! întoarceţi bărcile! Vâsliţi pentru viaţa voastră!”

Barca lui Best se apropie. „Puteţi descifra numele?”

„*Ilydaspes*!”, răcni Frère, alb ca varul. „Era în drum spre Calcutta şi avea la bord cinci tone de praf de puşcă!”

Nu mai trebuiră alte explicaţii. Secretul fusese dezvăluit. La prima alarmă, echipajul urcase în bărci şi lăsase vasul în voia sorţii. Nefericiţii oameni se aflau, probabil, la mare depărtare şi, mai mult ca sigur, nu luaseră direcţia dinspre care venea ajutorul.

Bărcile treceau în zbor pe deasupra-apei. Oamenii,

care se grăbiră să ajungă la vas, erau acum şi mai gribiţi să se îndepărteze de el. Flăcările ajunseseră deja în apropierea magaziei. Câteva minute, şi ar fi fost prea târzâu. O vreme, nimeni nu scoase o vorbă. Oamenii vâsleau din toate puterile, gâfâind, cu ochii aţintiţi asupra corăbiei-fantomă de care se depărtau. Ţinând seama de pericolul groaznic care-i ameninţa, Best şi Frère îşi îndemnau oamenii la eforturi şi mai mari.

Flăcările cuprinseseră steagul, iar ornamentele de pe pupa începuseră să se topească. În curând, totul va fi mistuit de foc.

Dar iată: se auzi un zgomot surd; corabia în flăcări se despică în două; o coloană de jar se înălţă din ocean, stâlpi şi scânduri se ridicară spre văzduh; un trosnet înspăimântător umplu nemărginirea, de parcă oceanul s-ar fi ciocnit cu cerul. Un munte uriaş de apă ţâşni, veni rostogolindu-se spre seră singuri – ameţiţi, buimăciţi şi fără respiraţie, înconjuraţi de întunericul înfiorător şi de o linişte mormântală.

Resturi jale vasului *Ilydaspes* pluteau pe suprafaţa apei – asta îi readuse la realitate. Iar când lumina albastră a rachetei de pe *Malabar* incendie apa, ştiură că sunt în siguranţă.

Pe *Malabar,* doi oameni păşeau în sus şi în jos pe punte, aşteptând dimineaţa. În sfârşit, mijiră zorile. Cerul se limpezi, ceaţa se ridică şi, peste câtva timp, deasupra orizontului îndepărtat apăru o fâşie prelungă, palidă, de lumină. Apa sclipea din ce în ce mai intens, oceanul se preschimbă din negru în galben, apoi în verde deschis. Omul de pe catarg strigă ceva către punte. Bărcile erau la vedere, se apropiau de corabie. Stropi argintii cădeau de pe vâslele ce trăgeau din greu. Spectatorii, care se înghesuiau lângă balustradă, izbucniră în chiote de bucurie şi aruncară pălăriile în sus.

„Niciun sufletstrigă Blunt. „Numai oamenii noştri. Noroc că măcar ei s-au întors teferi”.

Bărcile se aşezară de-a lungul vasului şi, câteva clipe mai târziu, Frère se urcă la bord.

„Ei, domnule Frère?”

„Totul a fost zadarnic”, raportă Frère, tremurând de frig. „Abia dacă am avut timp să plecăm. Cât pe-aci să ne vina de hac şi nouă”.

„N-aţi văzut pe nimeni?”

„Niciun suflet. Precis s-au urcat în bărci”.

„Atunci nu pot fi departe 4, îşi dădu cu părerea Blunt, în timp ce scruta orizontul cu binoclul. „La acalmia asta, trebuie să vâslească tot timpul, şi se mişcă g; reu”.

„Poate că s-au îndreptat în direcţia cealaltă11, interveni Frère. „Au avut, oricum, un avans de mai bine de patru ore”.

Acum urcă la bord şi Best, dând raportul mulţimii care asculta cu intrigura.e. După ce marinarii urcaseră şi fixaseră bărcile, fură trimişi la masa pe punte, unde, printre îmbucături, trebuiră sa povestească aventurile lor. Cei patru deţinuţi, în schimb, fură duşi imediat pe puntea intermediară şi închişi acolo.

„Ar trebui să trageţi un pic de somn, Frère”. spuse Pine, morocănos. „N-are rost să staţi toată ziua şi să aşteptaţi venirea vântului”.

Frère râse cu vioiciune. „Asta am să şi fac”, spuse el. „Sunt obosit mort şi nedormit41. Şi, zicând aceasta, coborî treptele.

Pine se mai plimbă de câteva ori în sus şi-n jos, apoi schimbă o privire cu căpitanul şi se opri în faţa lui Vickers. „O să mă consideraţi, probabil, un om crud, căpitane Vickers, dar socot că am face mai bine să nu-i mai căutam pe bieţii oameni. Oricum, a-ern destule pe cap1.

„Cum să interpretez una ca asta, domnule Pine?”, întrebă Vickers, care, deşi lăudăros, era capabil de sentimente mari. „Doar nu vreţi să-i lăsăm în voia sorţii pe acei nefericiţi?

„Poate că nici nu ne-ar mulţumi, dacă i-am lua pe vas”.

„Nu vă înţeleg*, f „Avem cazuri de febră tifoidă”.

Vickers încruntă sprâncenele. Nu avea experienţă în asemenea chestii. Ştirea era, ce-i drept, înfricoşătoare, dar

nu surprinzătoare, având în vedere închisoarea supraaglomerată. Gândul că era el însuşi în pericol nici nu-i trecu prin minte. „Asta-i o mare nenorocire. Dar o să luaţi, desigur, măsurile de rigoare...”

„Până acum e afectată doar închisoarea14, răspunse Pine, accentuând sumbru primele cuvinte. „Dar nimeni nu poate spune câtă vreme lucrurile vor rămâne aşa. S-au înregistrat deja trei cazuri.

„Aveţi, fireşte, mâna liberă, sir. Luaţi măsurile cuvenite, eu voi face tot ce-mi stă în puteri 1.

„Mulţumesc. Înainte des. toate, am nevoie de mai mult spaţiu pentru infirmerie. Soldaţii să se mai restrângă puţin”.

„Să văd ce pot face”.

„Şi ar mai fi recomandabil ca soţia şi fiica dumneavoastră să stea mai mult pe punte”.

Auzind de copil, Vickers pali. „Doamne! Credeţi că e în pericol? tt

„Pericol e pentru noi toţi; dar, cu oarecare prudenţă, putem scăpa, sper. Ş* mai e camerista. Spuneţi-isa se mai potolească. O întâlneşti ba ici, ba colo, şi asta nu-mi place. Boala se transmite foarte lesne, iar copii se contaminează mai uşor decât adulţii4.

Vickers îşi strânse buzele. Omul acesta bătrân, cu vocea aspră, dezagreabilă, şi cu prozaismul său îngrozitor, croncănea a nenorocire ca un corb.

Blunt, care până atunci ascultase în tăcere, se simţi obligat să apere fata, în absenţa ei, „Fata e sănătoasă tun, Pine.

aveţi de obiectat? u

„Sigur, ea e sănătoasă, nu mă îndoiesc de asta. Probabil că mai puţin vulnerabilă decât noi toţi. O persoană cu o astfel de vitalitate e rezistentă ca o pisică. Dar poate să transmită boala mai repede decât oricare dintre noi”.

„Eu... mă duc imediat la ea”, bâigui bietul Vickers şi dădu să plece.

Femeia de care fusese yorba îl întâlni pe scară. Faţa

ei era mai palidă ca de obicei, iar cearcănele întunecate de sub ochi erau mărturia unei nopţi nedormite. Deschise buzele ca să vorbească, dar se opri brusc când îl văzu pe Vickers.

„El, ce-i?”

Ea se uită de la unul la altul. „Voiam să vorbesc cu doctorul Pine”.

Cu puterea de înţelegere pe care o acordă numai dragostea, Vickers ghici ce o adusese acolo. „S-a îmbolnăvit cineva?”

„Domnişoara Sylvia, sir. Dar nu cred că e ceva grav, un pic de febră, şi doamna Vickers…”

Cu faţa schimonosită de spaimă, căpitanul trecu pe lângă ea şi o porni în jos, pe trepte. Pine apucă braţul fetei. „Unde ai fost?”

t Două pete mari, roşii, se conturară pe obrajii ei pali/i.

Îi aruncă lui Blunt o privire revoltată.

„Veniţi, Pine, lăsaţi fata în pace?”

„Aţi fost la fetiţă în noaptea asta? continuă Pine, fără a întoarce capul.

„Nu, n-am fost de ieri în cabină. Doamna Vickers m-a chemat adineauri. De. Ţi-mi drumul, mă doare”.

Informaţia parca să-l satisfacă pe Pine, căci dădu drumul fetei. „Scuzaţi-mă”, îi spuse el cu asprime. „N-am vrut să vă chinuiesc. Dar în închisoare a izbucnit febra tifoidă şi mă tem că fata s-a contaminat. Trebuie să fiţi prudentă41.

— Şi se grăbi, îngrijorat, să-l urmeze pe căpitan.

O clipă, Sarah Purfoy rămase stană de piatră. Fu cuprinsă de groază. Buzele ei se deschiseră puţin, ochii i se umplură de lacrimi şi făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să fugă.

„Biata de ea? gândi onestul Blunt. „Gâte griji îşi face pentru copil J Drace, dobitocul de medic a jignit – „N-e luaţi în tragic, domnişoară”, îi spuse el. Era în plină zi şi nu îndrăznea să-i vorbească atât de familiar ca noaptea – „Nu vă temeţi! Am mai avut ocazia, în repetate rânduri, să văd

izbucnind molima la bordul unui vas”.

Vocea lui părea s-o fi trezit din starea în care era. Se apropie de el. „Dar febra tifoidă! Am auzit atâtea despre asta! Pe vase supraaglomerate, ca acesta, oamenii mor ca muştele”.

„La noi nu se va întâmpla aţa. Fiţi fără grijă, n-o să moară nici domnişoara Sylvia, nici dumneavoastră”. O apucă de mână. „Poate or să dea ortul popii aţi va zeci de deţinuţi. Sunt cam înghesuiţi… /4

Ea îşi trase mâna, dar se răzgândi imediat şi i-o dădu din nou.

„Dar ce aveţi?”

„Nimic. Nu mie bine. N-am dormit toată noaptea”.

„Bine, bine! Pesemne, din cauza agitaţiei. Qulcaţi. vă puţin!”

Ea privi spre ocean, cufundată în gânduri. Era atât de absorbită, încât Blurit, fără să vrea, reveni la ea. Atingerea lui o readuse la realitate. Îşi încruntă fruntea, apoi îşi înălţă sprâncenele frumoase şi arcuite, hotărâtă asupra atitudinii ce avea să o adopte pe viitor.

„Mă dor dinţii”, spuse ea, şi duse mâna: la obraz.

„Luaţi exteva picături de opiu”, o sfătui Blunt, care îşi amintea ca prin ceaţă felul cum proceda bătrâna lui mamă în asemenea împrejurare. „Pine o să vă dea medicamentul.

Spre marea lui uimire, ea izbucni în plâns.

„Hai, hai! Nu mai plângeţi! Vă rog! De ce plângeţi?”

Ea îşi şterse lacrimile. Ridică faţa spre el, cu un zâmbet încrezător. „Ah, nu-i nimic! Sunt atât de singura, departe de casă şi… şi doctorul Pine m-a bruscat. Uitaţi-vă Is *îşi* dezveli braţul frumos şi, într-adevăr, pe pielea ei albă se puteau vedea trei urme roşii de degete.

„Necioplitul!”, strigă Blunt. „Nemaipomenit!” Şi, uitându-se în jur, căpitanul îndrăgostit săruta în graba locul înroşit. „Am să vă dau eu picăturile”, îi spuse el. „Ca să nu fiţi nevoită să apelaţi la el. Veniţi în cabina mea”.

Blunt locuia într-o cabină de la tribord, aflată sub tendă. Dintre cele trei ferestre, una dădea spre larg; două

– spre punte. Cabina corespunzătoare de la babord îi fusese repartizată lui Maurice Frère. Căpitanul închise uşa şi desprinse cutia cu medicamente, agăţată de un cârlig de peretele unde era şi binoclul său.

„Iată”, spuse el, deschizând cutia. „De ani de zile, le tot car după mine, dar, Domnul fie lăudat, nu le-am folosit de prea multe ori. Aşa, luaţi câteva picături41.

— „Doamne fereşte, căpitane Blunt, vreţi să mă otrăviţi? Daţi-mi sticluţa, mă descurc singură”.

„Dar să nu luaţi prea mult deodată”, o avertiza Blunt. „E periculos”.

„Nicio grijă, am mai luat cândva”.

„Uşa era închisă, iar când îi strecură în buzunar sticluţa, căpitanul îndrăgostit o cuprinse în braţe. „Ce credeţi? N-am meritat, oare, un sărut?”

Lacrimile ei se uscaseră. Rămăsese doar roşea’a obrajilor. Această femeie ştia cât să plângă ca să nu se urâţească. Cu un zâmbet îndrăzneţ, îşi ridica ochii bruni spre el. „Totul, la timpul potrivit”, îi spuse ea şi se furişă ps uşă.

Deoarece cabina ei se afla lângă cea a stăpânei, auzea clar gemetele surde ale copilului bolnav. Ochii ei se umplură cu lacrimi, sincere de astă dată. „Bietul copil!”, şopti ea. „Sper că nu va muri”.

Apoi se aruncă pe pat şi-şi ascunse faţa fierbinte în perna. Vestea despre izbucnirea molimei păru s-o fi speriat. Vestea contravenea, oare, unui plan bine ticluit? Apariţia neaşteptată a bolii îi strica socotelile grijulii, punându-i în cale, aproape de ţinta râvnită de multă vreme, o piedica de neînvins.

„Dacă va muri? E numai din vina mea”, se gândi. „Dar cum era să ştiu că are febră tifoidă? Poate m-am îmbolnăvit şi eu – mă simt atât de rău...” Se zvârcoli pe pat, cuprinsă de nelinişte. Deodată, îi trecu prin minte un gând, care o făcu să tresară: dar dacă va muri el? Boala avansează repede, şi ar însemna că toată conjuraţia a fost zadarnică. Aşadar, trebuie acţionat pe loc. Nu mai exista alta cale. Luă sticluţa din buzunar, să vadă cât conţine. Era

aproape plină. „Asta ajunge pentru amândoi”, spuse ea, printre dinţi. Văzând sticluţa, îi veni în minte galantul Blunt şi trebui să zâmbească. „Ce nu faci, din dragoste pentru un bărbat murmură în sinea ei. „Dar lui *îi* este indiferent, şi ar fi trebuit, între timp, să fi devenit şi eu la fel. Am să-mi urmez drumul. Dacă se rup toate odgoanele, tot îmi mai rămâne Maurice”. Învârti dopul sticluţei, pentru a-l putea scoate mai uşor la momentul potrivit, apoi ascunse sticluţa în decolteul rochiei. „Iar acum, aş Wea să dorm puţin, dacă s-ar putea”, spuse ea. „Ceilalţi sunt informaţi că va avea loc în noaptea asta...”

CAPITOLUL 7 (...

Febra tifoidă

Deţinutul Rufus Dawes se întinsese în cabina lui şi încercă să doarmă. Se simţea obosit şi frânt, capul îi era ca de plumb, totuşi rămase treaz. Vâslitul şi aerul tare îl obosiseră, înviorându-l, totodată. Nu era mai puţin adevărat că boala ticăloasă îl ţinea în gheare: pulsul îi bătea repede, tâmplele îi zvâcneau, o fierbinţeală nefirească îl mistuia. Zăcea în semiîntuneric, pe patul îngust, se zvârcolea, închidea ochii, dar degeaba – nu putea să adoarmă. Cu un efort suprem al voinţei, reuşea dour să se transpună într-un soi de semisomnolenţa în care auze. a vocile tovarăşilor săi, avea însă mereu în faţa ochilor corabia incendiată – *Hydaspes* – al cărei naufragiu ştersese pentru vecie orice urmă a nefericitului Richard Devine.

Nimeni nu-l stingherea. Îl avantaja Faptul că acela care fusese cu el în barcă avea o fire vorbăreaţă, căci deţinuţii voiră să audă de zeci de ori povestea exploziei. Rufus-Dawes fusese trezit doar ca să repete numele corăbiei. Dacă tovarăşii lui nu ar fi avut pentru el o oarecare stimă, chiar şi împotriva voinţei lor, ar fi insistat ca el să le povestească aventura, aşa cum o trăise, şi să participe la dezbaterea vie privind soarta echipajului. Dar aşa, era lăsat în pace, zăcea neobservat în boxa lui şi încerca să doarmă.

Deoarece un grup de cincizeci de oameni se aflau pe

punte pentru „aerisire”, în închisoare nu era atât de cald ca în boxele mai puţin aglomerate, să-şi scoată pârleala pentru somnul nocturn de prea scurtă durată. Cei patru vâslaşi voluntari avură chiar permisiunea să doarmă de-a bxnelea-Până acum, nu se răspândise panica din cauza febrei. Cele trei cazuri de boală dăduseră, e drept, prilej de vorbă, şi dacă n-ar fi fost corabia incendiată, care agita atât de mult spiritele, măsurile de precauţie ale lui Pine n-ar fi ajutat prea mult. „Vulpile bătrâne”, care mai făcuseră o dată călătoria, nutreau o oarecare bănuială, dar nu vorbeau despre asta decât în şoaptă. Probabil, cei slabi şi bolnăvicioşi vor pieri primii, iar atunci cei rămaşi vor avea mai mult loc. „Vulpile bătrâne” erau mulţumite.

Trei dintre ei se adunaseră în spatele peretelui de scândură al boxei lui Dawes. Boxele măsurau cinci picioare la pătrat, fiecare fiind destinată unui număr de şase oameni. Boxa lui Dawes – cir numărul zece – se afla la colţ: „Între tribord şi nava mijlocie, iar în spatele ei se găsea o nişă cu o ferestruică. El avea acum doar trei „tovarăşi de pat”, deoarece John Rex şi croitorul londonez fuseseră duşi la infirmerie. Aceştia trei erau cei care se întreţineau aprins „ascunşi în nişă. Purtătorul de cuvânt părea să fie uriaşul care, noaptea trecută, făcuse uz de autoritatea sa la închisoare. Se numea Gabbett şi era puşcăriaş recidivist, condamnat a doua oară pentru infracţiune, Ceilalţi doi erau: unul pe nume Sanders, cunoscut sub porecla „cerşetorulol, şi Jemmy Vetch, „pândarul”. Vorbeau în şoaptă, dar Rufus Dawes, rare stătea cu capul foarte aproape de peretele subţire de scândură, înţelegea tot ce spuneau.

Mai întâi vorbiră despre corabia incendiată şi despre posibilitatea salvării ecihipajului. Apoi povestiră despre catastrofe navale şi aventuri, în general, iar în cele din urmă Gabbett spuse un lucru care-l dezmetici de-a binelea, din toropeala sa, pe ascultătorul involuntar. Se rostise chiar numele lui, în legătură cu acela al femeii pe care o întâlnise pe dunetă.

„Am văzut-o vorbind cu Dawes”, spuse uriaşul, cu o

înjurătură. „Ajunge câţi suntem noi. N-am chef să-mi risc pielea pentru toanele soţiei lui Rex. Am să i-o şi spun1.

„A fost din cauza copilului”, interveni Jemmy, pândarul. „Nu cred că l-a mai văzut vreodată. În afară de asta, e nebună după Jack, n-o să se încurce cu altul 11.

„Dac-aş şti sigur că ne trădează, i-aş tăia beregata!” mirii Gabbett, violent. „Ar avea şi Jack un cuvinţel de zis la o treabă ca asta”, spuse cerşetorul. „Şi cu el nu-i bine să ai de-a face”.

„Tacă-ţi pliscul!”, mormăi Gabbet. „Pălăvrăgeala nu ne duce departe. Dacă va fi să facem ceva, trebuie s-o ticluim ca lumea”.

„Dar ce să facem spuse cerşetorul. „Jack e printre bolnavi, iar fără el fata n-o să mişte un deget”.

„Aşa-i”, replică Gabbett, „tocmai asta-i”.

„Diagi prieteni11, începu pândarul, „dragi prieteni creştini, e regretabil că natura v-a blagoslovit cu căpăţâni mari, dar nu şi cu un dram de minte. Vă zic eu că acum e momentul potrivit. E-adevărat, Jack e la infirmerie. Dar ce are a face asta? îi merge mai bine? Nici poveste. Şi dacă dă ortul popii, ei bine, atunci fata n-o să mai mişte nici atât, acum o face doar de dragul lui. Nu-i aşa?”

„Hm”, mormăi Gabbett, cu mâna omului numai pe jumătate convins. „Oare aşa o fi?”

„(3 u atât mal mult, avem motive să acţionăm repede. Şi încă ceva: dacă băieţii miros că avem febră tifoidă la bord, o să iasă un tărăboi monstru, credeţi-mă. Or să vrea cu toţi să participe. Dacă avem flinte şi pistoale, noi suntem cei tari”.

Discuţia asta, împestriţată cu înjurături şi expresii argotice, fu grăitoare pentru Rufus Dawes. El, care fusese aruncat atât de neaşteptat în închisoare şi condamnat la iuţeală, care nu bănuia nimic despre moartea tatălui său şi despre moştenire, stătuse, în durerea şi amarul său, departe de ticăloşii din jurul său, respingând încercările lor de apropiere.

Acum însă recunoscu că greşise. Ştia că numele purta., când va da el pierise o dată pentru totdeauna, ca

până şi cea mai firavă legătură cu fosta sa viaţă se prefăcuse în scrum, ca şi vasul *Hydaspes*... Secretul pentru care Richard Devine îşi jertfise de bunăvoie numele, luând asupra sa corvada unei morţi groaznice şi ruşinoase, nu mai putea fi divulgat. Căci Richard Devine era mort, odată cu echipajul corăbiei ghinioniste pe care se aflase şi el, după cum glasuia scrisoarea trimisă din partea lui, prin contrabandă, din închisoare. Richard Devine era mort. Luase cu sine secretul naşterii sale. De-acum înainte, rămăsese în viaţă doar Rufus Dawes, răufăcătorul condamnat, presupusul ucigaş, ca să-şi revendice libertatea şi să pregătească răzbunarea. Poate că, întărit de experienţa închisorii, îşi va dobândi libertatea, în ciuda gardienilor.

Ameţit şi cu creierul înfierbântat, asculta cu atenţie. Febra care-i ardea în vine părea să-l fi pârjolit simţurile, rruţându-i însă auzul. Îşi dădea seama că e bolnav. Picioarele îl dureau, mâinile îi aedeau, totuşi auzea fiecare cuvânt şi era în stare să chilr/uiască temeinic, pornind de la cele auzite.

„Deci fără ajutorul fetei nu putem întreprinde nimic**, ron stata Gabbett. „Ea trebuie să abată atenţia gărzii şi să pe Facă semn”.

Un zâmbet viclean apăru pe faţa pământie a pândarului. „Cât de înţelept grăieşte!”, spuse el. „De parc-ar fi înghiţit ru lingura din înţelepciunea lui Solomon! Priviţi!”

Scoase la iveală o ţidulă murdară, la care tovarăşii să-l se uitară curioşi.

„*De unde o ai*

„Ieri după-tnasa, Sarah stătea pe punte şi hrănea, cu fărâniituri de pline, pescăruşii. Am observat că se tot ginea la mine. Până la urmă, s-a apropiat cât a putut de mult de balustrada, aruncând în continuare bucăţele de pâine în apă. Deodată, o bucată destul de măricică mi-a picat la picioare. Am pândit un moment prielnic şi am ridicat-o. fidula asta era în ea”.

„Ah!”, spuse Gabbett. „Asta îmi place s-aud. Citeşte

Jemtny! tt

Scrisul, deşi cu caractere feminine, era îndrăzneţ şi clar.

64

Se vedea că Sarah ţinuse seama de gradul de cultură al pricii tenilor ei şi se srraiduise să le provoace cât mai puţine dureri de cap.

„*Totul în ordine. Fiţi atenţi când am să vin mâine seară pe punte. Dacă las să-mi cadă batista, începeţi la ora stabilită. Se poate pune bz pe santinelă*

E. Deşi Rufus Dawes abia putea ţine ochii deschişi şi era ca paralizat de o cumplită oboseală, asculta lacom cuvintele. şoptite. Se pregătea o conjuraţie care urmărea să pună stă –, pânire pe corabie. Sarah Purfoy se coalizase cu deţinuţii. Era vsoţia sau amanta unuia dintre ei. Venise la bord cu intenţia tde a-l elibera, iar planul urma să se realizeze acum. Rufus IfD awes auzise deseori despre faptele de groază ale unor rebeli victorioşi. Multe povestiri de acest gen fuseseră ascultate de deţinuţi, cu o bucurie abjectă. Îi cunoştea pe cei trei ticăloşi icare, despărţiţi de el doar printr-o scândură, pălăvrăgeau jrâzând despre planurile lor de eliberare şi răzbunare. Deşi *nu*. vorbea decât rareori cu tovarăşii săi, împărţeau împreună (aceeaşi boxă, iar el ştia exact cum s-ar fi răzbunat aceştia pe cei care-i ţineau încarceraţi.

j Fireşte, conjuraţia n-avea cap – John Rex, falsificatorul de bani, ieşea din competiţie – dar” avea două mâini sau, j; mai bine zis, două gheare, şi anume Gabbett, spărgătorul, şi jăanders, evadatul... Şi chiar dacă Jemmy, pândarul pirpiriu, n-avea mintea ascuţită a domnului şi stăpânului său.com –, pensa totuşi printr-o viclenie pisicească şi o mobilitate diabolică, în care nu-l întrecea nimeni. Cu un aliat atât de puâternic, în afara închisorii, ca presupusa cameristă, şansele de reuşită crescuseră imens. Erau la bord o sută optzeci de deţinuţi şi numai cincizeci de soldaţi. Dacă primul atac reuşea rei măsurile pregătitoare ale Sarei făceau posibil acest lucru – corabia era a lor. Rufus Dawes se gândea la fetiţa (blondă care îi

fugise candidă în întâmpinare şi se înfiora.

! „Ei, ce ziceţi?”, întrebă pândarul, cu un zâmbet ironic, v*Mai credeţi şi acum că ne duce de nas?”

„Nu44, spuse uriaşul, rânjind, în timp ce-şi în rindea et» voauptate braţele puternice, ca în faţa soarelui, „e în ordine ifata. Asta-i treabă, nu glumă””. x t

«Anglia, ţară frumoasă! M, declamă Vetch, cu patos croicomic, aflat în contrast ciudat cu tema discuţiei lor. „Ai vrea, desigur, să te mai întorci acasă, bătrâne?”

Gabbett sărî iurios la el. Fruntea îngustă i se încruntă de mânie.

„Măi!”, mârâi el. „Crezi că a? ace> în lanţuri e turtă cu miere? Dar eu am trăit toate astea, puişorule, ştiu ce înseamnă”.

Un minut sau două, se aşternu liniştea. Uriaşul privea sumbru înainte. Vetch şi cerşetorul se uitară grăitor unul Fa celălalt. Gabbett fusese 7, ece ani în colonia penitenciară Macquarie Harbour şi suportase acolo chinuri pe care nu le mărturisise tovarăşilor săi. Dacă se lăsa uneori copleşit de amintiri, prietenii lui socoteau potrivit să-l lase în pace.

Rufus Dawes nu-şi putea explica tăcerea subită. Se concentra cât putu ca să audă ceva, căci liniştea îl nedumerea. Tunarii spun că, atât de obişnuiţi în tranşee cu urletul neîncetat al armelor, au cumplite dureri de urechi atunci când focul încetează subit. La fel i se întâmplă şi lui Rufus Dawes. Putinţa lui de a auzi şi de a gândi – încordată la maximum

— Păru să-l părăsească brusc. Părea ca cineva îi retezase; picioarele. Simţurile, neîncurajate de sunetele din afară, începură să-l lase. Sângele îi inunda creierul, 7. um7 aându-i în urechi. Făcu un efort violent de a nu-şi pierde cunoştinţa, apoi se prăvăli cu un strigăt uşor, iar capul i se iov! de peretele boxei.

Zgomotul îi smulse pe deţinuţi din meditaţia lor. Era cineva în boxă! Cei trei se uitară unul la altul, iar Gabbett se năpusti, dintr-o săritură, în spatele peretelui de scândură.

„E Dawes!”, spuse cerşetorul. „Am uitat de tot de el!”

„O să participe şi el, omule, sigur c-o să participe strigă Vetch, de frică să nu aibă loc o vărsare de sânge.

Gabbett scoase o înjurătură, se apropie de cel leşinat, îl apucă de cap şi-l trase în Jos. Leşinul subit avea să-i salveze lui Rufus Dawes viaţa. Banditul ţinea cu putere cămaşa presupusului spion, făcu cealaltă mâna pumn şi tocmai se pregătea să-l lovească, amuţindu-l pentru vecie, când VetcK 51 opri. „Dormea11, strigă el. „Nu-l Iovi! Nu vezi, nici acum

Sf nu! încă tree

Într-o clipă, fură *înconjuraţi* ele curioşi. Uriaşul îi dădu drumul, dar deţinutul nu făcea altceva decât să geamă, iar i-apul îi căzu moale pe umăr.

„L-ai omorât!”, strigă cineva.

Gabbett maaruncă o privire asupra feţei roşii ca focul şi a frunţii acoperite de sudoare, apoi sărî ca ars, frecându-şi mâna dreaptă de parcă ar fi vrut să se şteargă de ceva lipicios.

„Are febră tifoidă”, răcni el, cu faţa schimonosită de groază.

„Ce are?”, întrebară deodată douăzeci de voci.

„Febră tifoidă, neghiobilor!”, strigă Gabbett. „Nu-i prima oară când văd aşa ceva. Avem febră tifoidă la bord; el e al patrulea ca7!”

Figurile îndobitocite care se apropiaseră să vadă –, lupta” se dărură înapoi, speriate, deşi nu-şi dădeau seama decât pe jumătate de semnificaţia celor auzite. Parcă printre ei ar fi căzut o bombă. Rufus Dawes zăcea jos, nemişcat, gemând greu. Toţi se uitau ţintă la el. Zvonul se răspândi, şi toţi deţinuţii veniră să-l vadă. Deodată, se ridică, sprijinit xri cot, gemu şi încercă să vorbească. Dar niciun sunet nu-i ieşea printre dinţii încleştaţi.

„Cu ăsta, s-a zis*, spuse brutal cerşetorul. „Şi n-a auzit nimic, iau otravă dacă nu-i aşa”.

Zgomotul zăvoarelor grele, care se deschiseră zornăind, frânse magia. Prima echiga se întorcea de la – „aerisire11. Uşa fu dată în lături şi o rază de soare,

strecurată pe ferestruică, făcu să strălucească baioneta santinelei. Această rază ele soare, ce pătrunsese în închisoarea întunecoasă şi sufocanta, părea să râdă de mizeria lor. Gerul îşi râdea de ei. Lăsându-se în voia unui îndemn ciudat, mulţimea întoarse bolnavului spatele şi se îndreptă spre uşă. Interiorul închisorii străluci, rând toate feţele priviră în sus. Mâini gestâculând sălbatfe fluturau în întuneric.

„Aer! Aer! Vrem aer!”

„Ei, vedeţi”, le spuse Sanders tovarăşilor săi. „Bănuiam ce-o să se întâmple dac-au să afle54.

Gabbett, al cărui sânge sălbatic începuse să clocotească la vedereaprivirilor aprinse şi a feţelor mânioase, era cât pe-acă să înainteze, împreună cu ceilalţi. Dar Vetch îl opri. „Îndată se termină14, spuse el. „E doar o criză44.

Avea dreptate. Răcnetele fură întrerupte de zăngănitul armelor pregătite de gardieni, iar în faţa flintelor ridicate, ceata celor în haine cenuşii se dădu speriata înapoi. O clipă, domni tăcerea, apoi bătrânul Pine coborî treptele închisorii şi îngenunche lângă Rufus Dawes.

La vederea fiinţei cu care obişnuiseră şi care-şi făcea cu atâta calm datoria, se trezi din nou acea supunere în faţa autorităţii, care e rezultatul unei discipline severe. Deţinuţii se furişară în boxele lor sau se grăbiră, cu supunere iprocrită, să-l ajute pe medic.

Închisoarea semăna acum cu o clasă în care a apărut, deodată, dascălul.

„Înapoi, băieţi! Ridicaţi-l, doi dintre voi, şi duceţi-l la uşă. Bietul om n-o să vă facă nimic”. Ordinele lui Pine fură executate. Bătrânul aşteptă până ce pacientul său fu scos, apoi ridică mâna, să se facă auzit.

„Văd că ştiţi deja ce voiam să vă sppn. A izbucnit febra tifoidă. Omul ăsta e bolnav. E ridicol să credem că scăpăm numai cu-atât. Eu însumi sunt tot atât de periclitat ca şi voi. Că sunteţi tare înghesuiţi aici, băieţi, ştiu prea bine, dar nu pot schimba nimic. Nu eu am construit nav,

a”.

„Auziţi! auziţi!” II

„E o treabă păcătoasă, dar e necesar să păstraţi liniştea şi ordinea, şi să priviţi lucrurile cu curaj. Cunoaşteţi dispoziţiile. Nu stă în puterea mea să le schimb. Voi face tot ce-mi stă în putinţă… Sper că o să mă ajutaţi”.

Cu capul sus, curajosul bătrân păşi printre ei, fără a privi nici în dreapta, nic în stânga. Găsise tonul potrivit. Ajunse la uşă, însoţit de urale şi de strigăte: Auziţi, auziţi! Aşa-i bine, doctore, aşa-i bine Dar răsuflă uşurat când ajunse afară, cu bine. Trecuse printr-o grea încercare – era conştient de acest lucru.

„Ascultaţi, mai strigă şi ura! deşi ştiu de blestemata asta de febră tifoidă!”, murmură, în colţul său, cerşetorul.

«Aşteptaţi”, spuse deşteptul de Jemmy Vetch. „Lăsâţi? fe puţin timp. Noaptea or să se mai îmbolnăvească vreo trei-patru, şi-atunci mai vorbim!”

CAPITOLUL 8

O criză periculoasă

Târziu după-amiază, Sarah Purfoy se trezi din sommfi ei neliniştit. Visase despre fapta plănuită, era roşie la faţăv I şi avea frisoane. Ştiind însă consecinţele pe care le-ar puteaavea reuşita sau eşecul acţiunii, făcu un efort, îşi răcori faţă! şi mâinile cu apă rece şi urcă pe punte.

Nu se schimbase nimic. Armele gardienilor străluceau i *în lumina necruţătoare a soarelui, vasul se mişca uşor, iar! cuşca fiarelor era populată de aceleaşi făpturi nenorocite, reare şedeau, la fel ca ieri, pe punte. Până şi domnul Maurice Frère, care, între timp, îşi revenise de pe urma eforturilor nocturne, se întorsese la vechiul său loc de odihnă – odgonul făcut sul. 4 Un ochi ager ar fi observat, totu’. şi, dincolo de spoialâk* i *exterioară, ce părea aceeaşi, o deosebire. Omul de la cârma cerceta, azi, mai atent orizontul, scuipa plictisit în apă, iaa-j*

* *chipul lui era sinistru. Undiţele atârnau lângă macara, dafiţ nimeni nu le atingea. Soldaţii şi marinarii stăteau în gru-**]

puri mici, pe puntea anterioară; nu aveau nici măcar chef; să fumeze, ci priveau sumbru înaintea lor. Vickers stătea le *cabină şi scria. Blunt era în cabina lui, iar Pine, cu ajutoruâj a doi tâmplări ce lucrau sub conducerea lui, avea griijă de mărirea spaţiului infirmeriei. Zgomotul ciocanelor umplea"* de *prevestiri funeste dormitorul soldaţilor:* parcă *se cio-l pleau sicrie*. În *închisoare domnea o linişte ciudată,* ac*eea linişte apăsătoare dinaintea furtunii.* De*ţinuţii de pe punte n*u *povesteau nimic,* nu *râdeau,* ci *zăceau grămadă,* mo*horâţf* şi *supuşi,* de *parcă a*r *fi aşteptat ceva.* Tr*ei bărbaţi* – d*oşf deţinuţi* şi *u*n *so*l*dat* – se *îmbolnăviseră de* câ*nd Rufus1 Dawes fusese dus la infirmerie.* De*şi nu se formulase până atunci nicio plângere* şi *nimic nu trăda o atmosferă de panică,* pe *toate chipurile se citea o aşteptare spăimaosă* şi *fiecare* – so*ldat,* ma*rinar sau deţinut* – pă*rea să s*e *întrebe cine va fi următorul.* O *umbră terifiantă căzuse asupra corăbiei,* ca*re se legăna neîncetat deasupra adâncurilor sumbre ale oceanului leneş,* ca *un animal rănit.* Malabar-ul *părea învăluit într-un nor încărcat cu electricitate:* în *fiecare clipă o scânteie întâmplătoare a*r *fi putut transforma întunericul posomorât într-o vâlvătaie de foc care urma s*ă *înghită vasul.*

Femeia în a cărei mână se aflau ambele capete ale firelor ce urmau să producă această scânteie se opri din mers. urcă apoi pe punte, se uită în dreapta şi în stânga, se aplecă peste balustradă şi privi spre închisoare. După cum am mai spus, deţinuţii stăteau în grupuri mici, de patru sau cinci persoane. Privirea Sarei Purfoy se îndreptă spre un anumit grup. Trei bărbaţi, rezemaţi neglijent de ba-ustra. dă, îi urmăreau fiecare mişcare.

„I*at-o,* ea *e",* mo*rmăi Gabbett,* de *parcă a*r *fi* c*ontinuat*

O *discuţie anterioară. „*În*drăzneaţă ca întotdeauna.* Se *uită* şi *la noi".*

„Dar nici urmă de batistă11, constată cerşetorul cu cugetul prozaic. – * *„Răbdarea e o virtute, nobile asasin11, spuse pândarul, cu o falsă nepăsare. „*Da*ţi-i timp femeii!"*

„La dracu'! Nu mai aştept", mârâi uriaşul şi-şi linse buzele vinete. „Zi de zi, nevasta filfizonului ne-a dus de nas, iar noi am alergat în jurul ei ca nişte căţei. Avem. febră tifoidă la bord, totul este pregătit. Ce să mai aşteptăm? Cu sau fără ordin, sunt pentru pornirea imediată a acţiunii... Iată, priviţi asta", adăugă el înjurând, când Maurice Frère se apropie de cameristă şi amândoi începură să se plimbe, umăr lângă umăr, pe punte.

„Dar ce vrei, zăpăcit ce eşti?", strigă Jemmy, pândarul, care-şi pierduse răbdarea, ascultând pălăvrăgeala tovarăşului său, neghiob şi îndărătnic. „Cum să ne facă semn dacă individul e lângă ea?"

Singurul răspuns al lui Gabbett fu un mârâit sălbatic şi pumnul ridicat, la care Vetch se retrase în pripă. Uriaşul se linişti, astfel încât Vetch, cu braţele încrucişate.

FO

Într-o atitudine care trăda un uşor dispreţ, putu să-şi J„drepte atenţia din nou către Sarah Purfoy.

— Ea părea de altfel, să se afle în centrul atenţie! căci, în aceeaşi cHgm un soldat tânăr urcă treptele spre puntea anterioară uită cu încordare în direcţia fetei. dăf

M-am ice Frère se apropiase de ea pe la spate şi-i ătâzsese umărul. După conversaţia din seara anterioară, luase decizia să nu se mai lase dus de nas. Fata, evident, se juca, iar el voia să-i arate că nu era bărbatul cu care te p8 î guca". Ei, Sarah?" „4

„Ei, domnule Frère?". Îşi desprinsese mâna de balustradă şi se întoarse cu un zâmbet spre el:

Cât de drăguţă sunteţi azi! încântătoare!"

„Asta am auzit-o de atâtea ori", răspunse ea şi strânse, îmbufnată buzele. „N-aveţi altceva să-mi spuneţi?"

„Da. Că vă iubesc", răspunse el cu patimă.

„Ştiu ştiu. Nu-i nimic nou pentru mine".

„La dracu'", Sarah, dar ce ar trebui să facă un bărbat ca să găsească ascultare la dumneata?". Planurile sale îndrăzneţe de seducţie se topiră repede. „Ce rost are să te joci astfel, de-a pisica şi şoarecele cu un bărbat?"

...Un bărbat ar trebui să ştie singur ce are de făcut,

don: nule Frère. Nu v-am rugat să vă îndrăgostiţi de mine, nuli aşa? Dacă nu-mi sunteţi pe plac, asta poate că nu-i vina dumneavoastră".

„Ce vreţi să spuneţi?"

Dumneavoastră, soldaţii, aveţi atâtea lucruri la care trebuie să vă gândiţi – la gărzile şi santinelele voastre, şi la mai ştiu eu ce. N-aveţi, de fapt, destul timp pentru o biată femeie 5 a mâne".

„N-am timp?", strigă Frère, surprins. „Ei drăcie, nu mi-aţi permis niciodată să am timp pentru dumneavoastră. Dacă nu-i decât asta, s-ar p, le-a aranja".*

Ea lăsă ochii în jos şi o roşeaţă virtuoasă îi coloră obrajii.

„Am atâtea obligaţii", spuse ea cu jumătate de gură. „Şi sunt veşnic sub observaţie, nu mă pot mişca fără să fiu văzută".

În timp ce vorbea, înălţă capul şi privi în jur, de parcă ar fi vrut să dea greutate cuvintelor ei. Privirea i se încrucişă cu cea a tânărului soldat de pe puntea anterioară şi, deşi distanţa o împiedică să-i recunoască chipul, ghici cine era – gelosul Miles. Încântat de dispoziţia ei, brusc schimbată, Frère se apropie de ea şi-i şopti ceva la ureche. Ea se prefăcu speriată şi se folosi de ocazie spre a face un semn pândarului.

„Vin la ora opt", spuse ea ruşinându-se, cu faţa îndreptată în altă parte.

„La ora opt, e schimbul gărzii", spuse el, cu regret.

Ea îşi dădu capul pe spate. „Bine, duceţi-vă la schimbul gărzii. Mi-e totuna".

„Dar, Sarah, gândiţi-vă...4.

„Ce femeie îndrăgostită mai e capabilă să raţioneze i-*ăspunse ea şi-l privi cu atâta înflăcărare, încât ar fi topit şi o inimă mai rece ca a ei.*

Îl iubea, deci! Dacă ar fi refuzat-o ar fi fost un prost. Gel mai important lucru era ca ea să vină. Cum va reuşi să împace datoria cu dorinţa – asta se va vedea. La nevoie» schimbarea gărzii putea să aibă loc. măcar o dată, şi fără el

„Ei bine, iubito, rămâne stabilit pentru ora opt". 1

Ps l Vine prostănacul de căpitan44.

Când Frère se îndepărtă, ea se întoarse şi, cu ochii spre închisoare, lăsă să-i cadă batista peste balustradă! Ajunse la picioarele îndrăgostitului Blunt, iar căpitanul cel demn o ridică, uitându-se pe furiş în jur, şi i-o aduse înapoi.

„O). mulţumesc, căpitane Blunt4, spuse ea, iar ochii îi erau mai grăitori decât gura.

„Aţi luat picăturile de opiu?", şopti Blunt, trăgând cu ochiul.

...Doar câteva", răspunse ea. „Astă seară vă aduc stiapoi".

„Nt se înd rentă spre du netă. Fluieră vesel şâl saluta i. – *re, bătându-l pe umăr. Cei doi bărbaţi râseră. fiecare cu gândurile lui, dar asta nu reuşi să şteargă umbra nean gră ce apăsa corabia.*

Sarah Purfoy, care se uita în direcţia deţinuţilor, observă că poziţia celor trei bărbaţi se schimbase. Stăteau: din nou grămadă, unul lângă altul, iar Jemmy Vetch îşi scosese şapca cenuşie. O ţinea cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi ştergea fruntea. Semnul feţei fusese înregistrat şi înţeles.

Între timp, Rufus Dawes, care fusese dus la infirmerie, stătea culcat pe spate, se uita în tavan şi încerca să-şi amintească neapărat ceva anume.

Îşi aminti că, după leşinul lui brusc, care-i anticipase îmbolnăvirea, fusese scos din boxă de nişte mâini aspre, văzuse, chipuri sălbatice şi simţise apropierea unui pericol ameninţător. Îşi aminti, de asemenea, că interceptase, în timp ce ss lupta cu febra, o conversaţie, de importanţa vitală pentru el, dar şi pentru toţi ceilalţi de pe vas. Dar n-avea habar de tema conversaţiei. Făcu zadarnic un efort mintal, zadarnic voinţa sa, în luptă cu febra, rechema în memorie crâmpeie de cuvinte şi impresii. Povara jumătăţilor de amintiri îl apăsa. Ştia că-l ameninţă un pericol îngrozitor, că dacă şi-ar sili creierul să gândească limpede măcar zece minute, ar fi în stare să transmită o

informaţie care ar înlătura orice pericol, salvând corabia. Dar capul îi ardea, buzele îi erau ca de iască, se simţea slăbit şi nu era în stare să mişte un deget – parc-ar fi fost vrăjit.

Încăperea în care se afla era slab luminată. Inventiv. Pine dăduse ordin să se fixeze o tendă, din pân'? a de cort. care apăra privirile de soare, reţinând lumina. Dawes abia era în stare să recunoască scândurile de deasupra capului său şi să distingă contururile celorlalte trei boxe ce «*semănau cu a sa. Singurele sunete care întrerupeau tăcerea erau clipocitul apei şi zgomotul făcut de oamenii lui Pine, care înălţau noul perete de scândură. Când loviturile de ciocan se opriră, bolnavul auzi respiraţia întreruptă, gemetele şi şoaptele tovarăşilor săi – semn că mai erau în viaţă.*

Deodată, se auzi o voce: „*Fireşte, poliţele sale fac patru sute de lire sterline*; *dar ce sunt patru sute* de *lire lin om ca mine, dragul meu*? *Patru sute de liraam cheltuit odată pentru o toană a bunelr mele Sarahjf*

Pine îl apucă pe deţinut de umăr. „*Ce zici, omule* f *Wu-i aşa, Jezebel*? *E o fată de treabă, adică ceea ce se* în*efege* de treabă *când vorbeşti despre o fată. Doamna Lionel* e*roftoai din familia Croft, Sevenoaks, Kent – Sevenoaks, Kent – Seven*...

O lumină străfulgera bezna ce învăluia creierul obosit ai lui Rufus Dawes. Omul era John Rex, vecinul său de

„*Rex l*”, *rosti el, cu greu.*

— *Da, da, vin. Nu te pripi*! *Ne putem baza pe santinelă e-numai cinci păşi de uşă. O săritură, şi e a noastră**! *băişti*! *Adică a-mea. A mea şi a nevestei mele, doamna Lionel Croftdn din Seven Grofts, nu, Sevenoaks – Saraft Purfoy, camerîltă şi guvernantă – ha-ha*! *– camerista şi gwerrianită T*? *J.*

Nturtele rostit la urmă fu firul care-i deschise drumul prin*iăbâiintul înecare*” *rătăceau gândurile istovite ale* lui *Ruftts ipawes. Sarah Purfoy*! *Deodată, îşi aduse aminte. de dfetaliile eon vorbirii interceptate şi-şi dădu seama, de*

necestatea imperioasă de a da cât mai repede în vileag conjuraţia ce ameninţa corabia. Nu se gândi prea mult la felul în care urnia să fie realizată revolta, simţea că plutea d «aaufka abisului şi că totul era pierdut dacă nu reuşea să apfa fcă înţelesjnainte de a-şi pierde din nou cunoştinţa;

Dădu să se „ridice, dar *membrele sale slăbite de tempe* ra*jtuâja refuzau să asculte impulsul voinţei.* În*cercă să strige** dar *limba părea că i se lipise.* iar *Tnaxilârele îi erau încleştale!* Nu *era în stare să ridice" un „deget, să* s*coată un sunet?* Se îr*âdurile de* d*easupra capului său prinseseră* a* se u*ndă în* valu*ri, ca* o *pânză atinsă de* vânt*, cabina se* în*vârtea î»* j*urul lui*, *iar cerculeţele desenate de* r*azele de* s*oare la p]* S ci o*arele sale dansau în* s*us şi* în *jos, c*a n*işte licurici. Cu* u*n* o*ftat adânc, de* d*esperare, închise ocâiii şi* s*e* l*ăsă în* v*oii? sorţii. În* c*lipa asta, ciocăni tulise opri şi* u*şa se* d*eschise. Era ora şase. Veni.* se p*ine, să-şi măiiivadă odată pacienţii, înaiate de* e*i* «a.

Nu era singur} o voce prietenoasă, cunau-şi o uşoara importanţă, făcea comentarii cu privire la lipsurile infirmeriei şi la „necesitatea, necesitatea imperioasă de a respecta dispoziţiile regale".

Deşi onestul Vickers tremura pentru soarta copilului său, nu voia să se abată câtuşi de puţin de la drumul datoriei. Se hotărâse să facă o vizită bolnavilor, fără a ţine zi seama de faptul că aceasta înseamnă să nu mai poată intra în cabina unde se afla fiica lui. De altfel, doamna Vickens se plânsese de multe ori, la balurile garnizoanei, cu un sentiment de autocompătimire, că „bietul John avea o concepţie atât de severă, aproape de sclav".

„Iată-i", spuse Pine. „Şase oameni. Asta e afectat cel mai tare; – se apropie de Rex. „Dacă n-ar fi atât de vânjos, n-ar mai duce-o nici măcar o noapte".

„Trei, optsprezece, şapte, patru", murmură Rex. „Doi pe masă, trei în minte. Oare asta-i ocupaţie de gentleman? Nu, sir. *Noapte bună, domnule. Noapte bună! Ascultă! Bate ceasul ora nouă. Cinci şase, şapte, opt! Uia sunat ceasul. Nu te văicări, destul te-ai bucurat de viaţă".*

Pine ridică lanterna. „Un tip periculos", observă el.

„Un tip foarte periculos – cel puţin, era înainte. Asta-i încăperea – o gaură de şobolani. Dar ce putem face?”

„Haide, să urcăm pe punte”, spuse Vickers şi se scutură, dezgustat.

Rufus Dawes simţea cum fruntea i se acoperă cu broboane de sudoare. Nu aveau nici cea mai mică bănuială. Se pregăteau să plece. Trebuia să-i avertizeze. Făcu un efort peste puterile lui, se întoarse şi scoase mâna de sub pătura.

„Ei! Dar ce-i strigă Pine şi rudică din nou lanterna Culcă-te, piretene! Apă, nu-i aşa? Na, bea, dar încet.

— Încet de tot”. Şi-i duse ulcica la buzele învineţite. lichidul îi umezi gâtâejul uscat; deţinutul făcu un efort suprem, vrând să vorbească. „Sarah Purfoy… astă *seară… închisoarea… răzmeriţă!*

Ultimul cuvânt, pe care bolnavul, în desperarea de a se face înţeles, mai mult îl strigă decât rosti, stârni simţurile rătăcite ale lui John Rex.

„Linişte!”, croncăni acesta. „Tu eşti, Jemmy? Sarafi are dreptate. Aşteptaţi până ce dă semnalul 11.

„Are halucinaţii, spuse Vickers, răzmeriţă printre deţinuţi?”*

Cu gura deschisă şi cu pumnii încleştaţi, nemaifiind în stare să scoată o vorbă, Rufus Dawes îşi încordă toate puterile şi încercă să facă un semn cu capul; dar acesta îij căzu pe piept şi din faţa ochilor săi obosiţi dispăru îndată 1 lumina tremurătoare, închisoarea sumbră, faţa agitată a lui Pine, ca şi cea mirată a lui Vickers. Nu mai reuşi să teărească decât că cei doi bărbaţi schimbară priviri pe ju –, mătate neîncrezătoare, pe jumătate îngrijorate, apoi simţi că începe să plutească pe pârâul răcoros al copilăriei, şi i se păru că, împreună cu Sarah Purfoy şi cu locotenentul Frère, e pe cale de a declanşa o răzmeriţă pe vasul Hydaspes, *ancorat în vechea casă din Hampstead.*

CAPITOLUL 9

Armele unei femei

*Cei doi „*care *aflaseră despre secretul periculos,* ţi*nură un consiliu de război.* Vi*ckers era de părere că* ar

trebui pusă „de îndată în alarmă garda, iar deţinuţii anunţaţi că fusese descoperită conjuraţia. Pine, obişnuit cu mentalitatea deţinuţilor, se declară contra acestei propuneri.

„Eu îi cunosc pe indivizii ăştia, mai bine decât dumneavoastră”, spuse el. „E posibil să nu intenţioneze să se răscoale. Poate că e doar o halucinaţie a lui Dawes. Dacă le sugerăm noi înşine deţinuţilor ideea să ne atace, nu se poate şti ce vor face e.

„Oricum, omul părea sigur”, răspunse celălalt. „Şi a pomeni i-o pe camerista soţiei inele!”

„Ei şi... Pe de altă parte, ar putea să aibă, totuşi, dreptate! Fata asta nu mi-a inspirat niciodată încredere. Dar dacă le spunem acum că am depistat totul, n: mic n-o să-i împiedice să mai încerce o dată. Nici nu ştim măcar ce au de gând. Dacă e vorba, într-adevăr, de o răzmeriţă, jumătate din echipaj poate fi complice. Nu, căpitane Vickers?

Permiteţi-mi, ca medic militar, să iau măsurile de rigoare. Vă este clar, sper că...”

„Că aveţi puteri depline, conform dispoziţiilor regale*, completă Vickers, care şi în situaţii desperate punea disciplina mai sus de orice. „Fireşte, m-am gândit doar... Nu cunosc mai îndeaproape fata, ştiu doar că ultima ei stăpână o oarecare doamnă Crofton, dacă nu mă înşel – i-a dat un certificat strălucit. Am fost bucuroşi că am reuşit să găsim pe cineva pentru această călătorie”.

„Vedeţi”, continuă Pine, „dacă le spunem în faţă acestor ticăloşi că planul lor ne este cunoscut, se vor preface nevinovaţi şi vor încerca din nou, cu prima ocazie. Şi poate că atunci vom fi luaţi pe nepusă masă. Se mai adaugă şi faptul că nu ştim absolut nimic despre felul în care urmează să se desfăşoare lucrurile şi nu cunoaştem nici numele conducătorilor. Vom dubla în tăcere gardienii şi vom ţine soldaţii în alarmă. Domnişoara Sarah e liberă să facă ce vrea; dacă răzmeriţa va izbucni într-adevăr, o vom înăbuşi în faşă. Îi vom pune în lanţuri pe toţi ticăloşii pe care-i vom prinde şi-i vom preda autorităţilor la Hobarţ

Town. Nu sunt un om crud, şir, dar avem la bord o încărcătură de fiare sălbatice, şi trebuie să fim prudenţi".

„Nu v-aţi gândit că vor fi şi morţi, domnule Pine? Vreau să zic... n-ar *trebui procedat ceva mai uman? Ştiţi, cel mai în* măsură. *Dar nu* puneţi *în* pericol *mai multe vieţi Răspunsul lui Pine dovedi duritatea care-l caracteriza. „V-aţi gândit, oare, căpitane Vickers, la securitatea corăbiei? Doar* ştiţi *ce se întâmplă în cazul unei* răzmeriţe, *sau* aţi *auzit, cel* puţin. *V-aţi gândit be s-*ar *putea întâmplă cu acea jumătate de duzină de femei din boxele soldaţilor?*

I *V-aţi gândit la soarta familiei dumneavoastră?"*

Vickers tresări. „Faceţi cum credeţi de cuviinţă. Sunteţi: cel mai în măsură Dar nu puneţi în pericol mai multe vieţi omeneşti decât e necesar".

„Fiţi fără grijă", răspunse Pine. „O să fiu cu băgare ţ de seamă, jur pe sufletul meu. Dumneavoastră nu ştiţi – fâncă nu ştiţi – cum sunt deţinuţii sau. *mai bine zis, ce a [făcut din ei justiţia..."*

„Bieţi ioameni!", spuse Vickers, care, ca mulţi superiori severi, avea, de fapt, o inimă blândă. „Cu puţină bunătate s-ar putea obţine mult de la ei. Doar sunt şi ei oameni, ca noi".

„Da, sigur 1, răpunse celălalt. „Dar să nu faceţi uz *de acest argument după ce vor fi cucerit corabia, fiindcă n-o să vă folosească la nimic... Lăsaţi pe mine,* sir. *Şi încă ceva; nu vorbiţi cu nimeni* despre *asta. Viaţa noastră, a tuturor, atârnă de un cuvânt nechibzuita*

Vickers promise solemn şi-şi ţinu promisiunea, reuşind să discute vesel la masă cu Blunt şi Frère. Soţiei îi scrise o scurtă notiţă: să nu se mişte din cabină până la venirea lui, orice s-ar întâmpla. Ştia că, în ciuda orizontului ei limitat, va asculta de un ordin exprimat răspicat.

Cum se obişnuia pe corăbiile cu deţinuţi, schimbarea gărzii avea loc la două ore, iar la orele şase seara, santinela de pe punte era retrasă spre dunetă, unde depunea flintele care, în timpul zilei, erau pregătite deasupra lăzii cu muraţii, Fără a-i spune nimic lui Fiere –

la sfatul lui Pine, locotenentul nu fusese pus în temă – Vickers ordonă tuturor bărbaţilor, în afara celor care fuseseră de gardă în timpul zilei, să rămână înarmaţi, I «interzise să se apropie de puntea de sus şi puse pe propria sa ordonanţă – un soldat bătrân, pe al cărui devotanenit putea conta sută la sută. – ca santinelă în faţa uşii camerei de gardă. Dublă agioi gărzile şi luă la el cheia de la închisoare, pe care de obicei o păstra subofiţerul de serviciu. Era ora şapte fără un sfert, când Pine şi cu el se postaseră lângă bocaport. Erau hotărî ţi s-a vegheze până la ziuă.

La ora şapte fără un sfert, orcui ar fi privit, din curij-dţate, pe fereastra cabinei căpitanului Blunt, i-ar fi fost h & ăată o privelişte neobişnuită. Comandantul cel galant Stea cu un pahar de rom în mină, lângă pat, iar drăgălaşa «HHneristă a doamnei Vickers luase loc lângă el, pe un tabu?: mt. *O eră de ajuns ca să-ţi dai seama că Blunt era beat –, Wiţă. Părul cărunt îi căzuse peste obrajii înroşiţi, iar ochii 6 clipeau ea ai mei bufnite, în lumina soarelui. La masa* t»

de seară băuse mai, mult vin decât de obicei, cu gândul la bucuria întâlnirii; fiindcă tocmai îşi turna din sticla de rom o înghiţitură spre „calmaree, în timp ce victima forţei sale de seducţie se furişa prin uşa întredeschisă a cabinei, cameristei nu-i fu greu să-l îmbie să mai bea.

„*Veniţi*... veni*ţi, Sarah", s*e bâ*l*bâ*i el. „*Totu*l e în* ce... *c*e*a* mai *mai per*f*ect*ă *ordine, mititi* c*o! Dar nu* t*rebuie să te ţi* a*şa de* mân*d*r*ă. Ştii,* su*nt* u*n simp*l*u* m*arinar*... u*n simpl*u mar*i*n*ar, Sarah. Dar* s*unt* c*om*a*nd*a*ntul Mal... Mala... Mala*bar-ului. Şi ast*a-i o v... vo... vor*bă*".*

Sarah, râse uşor, apoi făcu să i se vadă glezna fină. Îndrăgostitul Phineas se aplecă anevoie înainte şi reuşi să-i auce mâna. „Dumneavoastră mă i... în... iu*bi*ţi p*e* *mine şi eu* – l*i*â*c! – *vă* iubes*c pe dumneavoastră, Sarah.* E*şti o* m*ică* v*răjitoare... dulce. D*ă-mi *un s*ă*r*u*t, Sara*h*!"*

Sarah se ridică şi se îndreptă spre uşă.

„*D...* dar *ce? Vr...* vr*ei* să *plec*i*?* N*u ple*ca*, Sarah*! *Se*

ridică şi se îndreptă, împleticindu-se, spre ea. Sticla de rom din mâna lui se clătina ameninţător.

Clopotul vasului bătu ora şapte. „Acum ori niciodată*, gândi Blunt. O îmbrăţişă şi, bâlbâindu-se din cauza romului şi a emoţiei, încercă să-i fure sărutul pe care-l dorea atât de mult. Ea folosi ocazia favorabilă, se lipi de el, scoase sticluţa cu opiu din buzunar şi, pe la spatele lui, turnă jumătate din conţinut în pahar.

„Crezi, pe... probabil, – hâc! – că sunt beat, n... nu-i aşa? N... nu, fată dragă!”

„O să fiţi în curând beat, continirând astfel. Haide, beţi şi asta, apoi liniştiţi-vă, altfel plecK.

Îşi însoţi ameninţarea cu o privire ce-i anula vorbele, şi era atât de provocatoare, încât pătrunse cu putere în conştiinţa înceţoşată a bietului Blunt. Clătinându-se pe picioarele nesigure, se ţinea ele pereţii cabinei şi se uita La fată cu o privire tulbure, de îndrăgostit transportat de admiraţie. de holbă apoi la paharul din mâna sa, Sughiţă” de trei ori la rând, cu o solemnitate ceremonioasă, şi „dintr-o sorbitură, dădu pe gât romul, de parcă şi-ar fi adus deodată aminte de un lucru neglijat. Eiecxui se ia cu resimpx pe ioc. uadu drumul paharului, se apropie clătinându-se de femeia de lângă uşă şi căzu, pe jumătate întors. Imediat după asta! începu să sforăie ca o balenă.

Sarah Purfoy îl mai urmări un timp, stinse apoi lu’ – mina, se furişă din cabină şi închise uşa în urma ei. Ca şi: cu o noapte înainte, pe punte era întuneric beznă – un întuneric care ascundea tot ce se afla în faţa catargului cel mare. Pe puntea anterioară, ardea o lanternă care se legăna încoace şi încolo, odată cu mişcările vasului. Lampa de la uşa închisorii aruncă o slabă lumină prin lucarna deschisă. În cabină, în dreapta ei, ardeau ca de obicei mal! multe lămpi de petrol. Ea se uită, fără a dori să-l vadă pe Vickeis, care, de obicei, la ora asta se afla acolo, dar cabina era goală. Cu atât mai bine, se gândi ea, îşi strânse haina în jurul umerilor şi bătu la uşa lui Frère. Deodată, simţi

O durere violentă în tâmple, iar genunchii îi

tremurară. Cu un suprem efort de voinţă, se strădui să nu-şi piardă cunoşj ţinta şi se ţinu dreaptă. Nu-şi putea permite să leşine tocmai 1 acum.

Uşa se deschise şi Maurice Frère o atrase în cabina sa.

„Aţi venit, totuşi 11, spuse el.

„După cum vedeţi. Numai să nu mă fi văzut cineva!”

„Prostii. Cine să vă fi văzut?”

„Căpitanul Vickers, doctorul Pine sau altcineva”.

„Aşi, amândoi stau încă de la cină jos, în cabina lui Pine. Sunt la adăpost sigur”.

În cabina lui Pine! Vesteao umplea de spaimă. Care era motivul acestei comportări atât de neobişnuite? Oare aveau vreo bănuială?

„Dar ce fac acolo?”, întrebă ea. „$

Maurice Frère nu era în dispoziţia de a face presuj puneri. 1

„*Ce ştiu eu*? *N-am habar*. *Dar ce ne pasă nouă*? *a*: *adăugă* el., *Ducă-se la naiba, ce-avem noi cu ei, Sarah*?. **
[

CAPITOLUL 10

Ora opt

La ora şapte, în închisoare se auzi un tumult de glasuri, Vestea despre pericolul febrei tifoide trezise în deţinuţi dorul de libertate care, pnă atunci, dormitase înăbuşit de monotonia călătoriei. Acum, când erau ameninţaţi de moar de *râvneau la o posibilitate de scăpare accesibilă celor liberi. „Trebuie să ieşim de aici”, se transmitea de la om la om. „Am fost închişi să murim ca nişte vite”. Niciun chip mai puţin posomorât, nicio mină care să nu fi trădat desperarea. U, neon, priviri sălbatice luminau întunericul lipsei de curaj, ca un fulger ce străbate norul negru de furtună. Într-un fel inexplicabil se răspândi, treptat, ştirea că e pe cale de a izbucni o răzmeriţă, că vor fi scoşi din cuşca lor împuţită – câţiva dintre ei urziseră un plan pentru eliberarea lor. Cu teamă şi uimire, deţinuţii de pe punteamijlocie îşi reţinură respiraţia,* pentru *a nu se trăda. Copleşiţi de gânduri,*

porniră într-un ciudat du-te-vino. Toţi răufăcătorii, neştiutorii şi nevinovaţii ce puseră în mişcare, minaţi de acelaşi impuls. Îi apropia firea – cine se aseamănă se adună; fiecare se aşeză în tăcere la locul potriviţi asemenea bucăţelelor de sticlă şi a mărgelelor multicolore ce formează figuri geometrice într-un caleidoscop. La ora şapte, deţinuţii se aflau împărţiţi în trei grupe: îndrăzvietii, fricoşii şi prudenţii. Poziţia fiecărei grupe era în funcţie de caracterul ei. Răsculaţii conduşi de Gabbett, Vetch şi cerşetor se postaseră limbă uşă. Fricoşii – tineri şi moşnegi, fiinţe sărmane, nevinovate, condamnate pe bază de reclajmaţii, sau bieţi oameni de la ţară, declaraţi hoţi pentru că] luaseră o sfeclă de pe ogor – se îngrămădeau în partea1 idinapoi a cuştii. Şi prudenţii, adică toţi ceilalţi gata să lupte sau să fugă, să înainteze sau să dea înapoi, să-i ajute pe cei la putere sau pe tovarăşii lor, după caz, depinde cui i-ar surâde norocul, se ţineau la mijloc. Cifra răsculaţilor propriu-zişi era de vreo *treizeci de oameni, iar din aceştia treizeci, nu mai mult de şase erau în cunoştinţă de cauză în privinţa planului.*

Clopotul vasului bătu jumătatea de oră, iar când strigătele celor trei santinele, care schimbau garda pe dunetă, se stinseră, Gabbett, care stătea cu spatele rezemat de uşă, îl înghionti pe Jemmy Vetch.

„Acum Jemmy”, şopti el, „spune-le!”

Oamenii de lângă el, care-i auziseră cuvintele, amuţiră. Treptat, tăcerea, înaintând în valuri, se aşternu peste toată mulţimea, până ce ajunse la boxele din fund.

„Gentlemani”, începu Vetch, în felul său politicos-sarcastic, „eu şi prietenii mei suntem pe cale de a cuceri corabia pentru voi. Cine ni se alătură, s-o spună pe loc, cad într-o jumătate de oră nu va mai avea prilejul să o facă”.

Urmă o pauză. Privi în jur, cu o îndrăzneală atât de neruşinată, încât trei dintre cei nehotărâţi, aflaţi pe la mijloc, se apropiară, ca să audă mai bine.

„Puteţi fi fără. grijă”, continuă Vetch, „totul este pregătit. Afară ne aşteaptă buni prieteni, uşa se va

deschide îndată. Tot ce ne trebuie, gentlemani, este aprobarea şi participarea voastră... adic*ă, vr*ea*u să* zic*...”*

*„Nu mai trăncăni atâ*taie *(, îl întrerupse uriaşul, nerăbdător. „La subiect, n-auzi*?! *Spune-le, fie că vor, fie că nu, vom lua cu asalt corabia, iar cine refuză să participe va fi aruncat peste bord. Limpede*? *K*

Cuvintele lui căzură ca o bombă. Grupul celor fricoşi, din fundul închisorii, schimbă priviri îngrijorate. Un murmur înăbuşit se răspândi în încăpere. Râsul sălbatic şi vesei, intonat de un vecin al lui Gabbett, nu contribui la liniştireaf celor cărora le era frică.

„Şi soldaţii?*”, întrebă o voce din rândul celor prudenţi. „Să-i ia dracu’*!*”, strigă cerşetorul, căruia îi venise o idee. „Ei pot, cel mult, să vă omoare cu gloanţele, şi ori im glonţ, ori febră tifoidă – tot aia e*!*”*

Găsise tonul potrivit – o arătau aplauzele deţinuţilor. „Totul e clar, bă t tine! şi, *strigă Jemmy Vetch către uriaş, frecându-şi mâinile uscăţive cu o vioiciune nefireasca*? *„P” ăieţii sunt în ordine*!*”. Şi când urechea sa ascuţită înregistră zăngănit de arme, adăugă*: *„Acum, cu toţii la uşă*! *Şi apoi, pe ei*!*”*

Era ora opt, iar schimbul gărzii veni. de pe dunetă. Deţinuţii de la uşă îşi opriră respiraţia ca să asculte.

„Totul e pregătit 1, murmură Gabbett, încetişor.

*„Dacă se deschide uşa, ne năpustim afară şi, înainte ca soldaţ*ii să *ştie ce-i cu* el, *suntem în mijlocul lor, îi târâm în închisoare, le luăm armele, şi treaba-i gata*!*”*

„Prea sunt liniştiţi”, remarcă bănuitor pândarul. „Sper că totul merge cum trebuie11.

„Eliberează uşa, MilesK, se auzi. de afară vocea lui Pine, calmă ca întotdeauna.

Pândarul respiră uşurat. Doctorul nu le vorbise altfel decât de obicei, iar Miles era soldatul pe care Sarah Purfoy îl mituise, ca să nu tragă. Totul mersese bine.

Cheile zăngăniră, uşa fu deschisă. Cel mai curajos din tagma celor prudenţi, care chibzuise dacă nu cumva era cazul, periclitându-şi viaţa, să-şi răscumpere libertatea sărind înainte, la momentul oportun, şi avertizându-i pe

soldaţi, îşi înăbuşi strigătul pe care era gata să-l *scoată,* când *văzu că oamenii pregătiţi să înainteze se dădură înapoi şi când zări coama zburlită şi dinţii rânjiţi ai tiriaşului.*

„Acum!", strigă Jemmy Vetch. Uşa de stejar, bătută în fier, se deschise. Gabbett, cu un strigăt de mistreţ sălbatic, se şi năpustise afară.

Lumina roşie care venea dinspre uşă fu ascunsă, o clipă mai târziu, de figuri negre. Toată închisoarea se urni înainte şi, într-o clipită, cinci, zece, douăzeci de deţinuţi erau afară. Parcă un şuvoi de apă găsise o fisură într-un zid de piatră şi începea să se reverse pe acolo. Dispoziţia, belicoasă îi cuprinse pe toţi făcându-i să-şi uite îndoielile. Cei care se temeau îl văzură pe Jemmy Vetch pe creasta acestui şuvoi de oameni ce se desprindea de ghemul încâlcât al celor ce luptau, văzură cum îi îndemna rânjind, şi năvăliră şi *ei în faţă.*

Deodată, se auzi un răcnet înspăimântător, de fiară sălbatică prinsă într-o cursă. Şuvoiul năvalnic se opri la uşă sdinspre lumina tremurătoare spre care se năpustise uriaşul, veni un fulger, iar santinela trădătoare căzu jos, gemând surd, cu pieptul zdrobit de gloanţe. Mulţimea din cadrul aşii ezită o clipă, apoi fu împinsă mai departe de presiunea celor care urmau. Dar deja uşa grea se închise la loc şi zăvorul fu tras.

Totul părea să se fi întâmplat deodată: se petrecu cu o viteză atât de mare, încât era greu să descrii detaliile. Uşa închisorii se deschise şi, o clipă mai târziu, se închise la loc. Tabloul care se oferise ochiului deţinuţilor dispăruse tot atât de repede ca acela dintr-o „panoramă". Intervalul de timp între deschiderea şi închiderea uşii corespundea duratei unui foc de flintă.

Se auzi o a doua împuşcătură şi ţipete confuze, amestecatecu zăngănit de arme. Deţinuţii pricepuseră că echipaiut fusese pus în alarmă. Cum mergeau treburile pe punte? Oare prietenii lor vor putea anula santinelele sau vor fi aruncaţi înapoi? în curând, totul se va limpezi. În întunericul înăbuşitor, făcând eforturi desperate de a se

recunoaşte unii pe alţii, aşteptau sfârşitul luptei. Deodată, zgomotul încetă şi un sunet ciudat – ajunse până la urechile celor care ascultau.

Ce se întâmplase?

Oamenii ieşiţi din întuneric fugeau, cu privirea rănita de lumină, pe punte, fără o direcţie precisă. Conform promisiunii sale. Miles nu trăsese, dar, în clipa următoare, Vickers îi smulsese flinta, sări în mijlocul învălmăşelii şi trase în direcţia închisorii. Răzmeriţa se declanşase mai devreme decât se aşteptase, dar nu-şi pierdu prezenţa de spirit. Împuşcând, urmărise două lucruri: să-i pună în alarmă pe cei din camera de gardă şi apoi – dacă era posibil – r să-l omoare pe unul dintre deţinuţi, ca să-i intimideze pe ceilalţi. Împins mereu înapoi, luptând încrâncenat contra asaltului acestor chipuri sălbăticite, nu mai avea pic de milă. Trase cu sânge rece asupra capului lui Jemmy Vetch, dar: gloanţele îşi greşi ţinta şi-l omorî pe nenorocitul de Miles.

Între timp, Gabbett şi tovarăşii săi ajunseră până la treptele ce duceau spre cabine, unde dădură de garda întărită cu baionete, scânteind roşu în lumina lanterne! Oare prietenii lor vor putea anula santinelele sau vor fi armele pe care voise să le cucerească erau apărate de zece flinte şi că ceilalţi soldaţi stăteau, bu armele pregătite, în uşile deschise ale îngrăditurii de scânduri şi după catarge. până şi mintea lui surdă înţelese că răzmeriţa eşuase şi că [fusese trădat. Cu un t ăcnet desperat – care se auzi până în închisoare – îşi croi, luptând, drum înapoi şi ajunse la timp, pentru a vedea cum mulţimea se retrage în faţa fiinţei lui Vichers. În clipa următoare, Pine împreună cu doi soldaţi, profitară de slăbirea presiunii, puseră zăvorul şi încuiară închisoarea.

Răsculaţii se aflau în cursă.

În încăperea îngustă dintre camera de gardă şi bari. cadă izbucni o încăierare sălbatică. Douăzeci de deţinuţi (şi doar vreo zece soldaţi se loveau şi se împungeau cu furie. fie *îngrămădiseră în aşa hal, încât cei atacaţi şi cei care atacau nu se mai recunoşteau. Gabbett îi smulse unui*

sol-Jdat baioneta din mână, îşi dădu pe spate capul uriaş, ordoţnă cerşetorului să-l urmeze şi urcă scara, decis să ţină piept (focului santinelelor. Înainte de a-l fi urmat pe uriaş, cerşe (torul se aruncă asupra celui mai apropiat soldat, îl aducă de mână şi încercă să-i smulgă baioneta. Un flăcău vânjos, cu gât de taur, ce se găsea lângă el, izbi cu pumnul faţa unui soldat; acesta, în furia lui, aruncă baioneta, scoase pistolul şi trase un glonte în capul flăcăului. Cel de-al doilea îl alarmase pe Maurice Frère.

Când tânărul locotenent sări pe punte, îşi dădu seama, după felul cum erau aşezate santinelele, că alţii avuseseră mai bine decât el grijă de securitatea vasului. Dar n-ul rămase timp pentru explicaţii, căci, la bocaport, se lovi de [uriaş, care tocmai urca şi care văzându-şi inamicul neaşteptat, dădu drumul la un groaznic blestem şi-l strânse în fibraţele puternice, deoarece nu putea să-l lovească – spaţiul era prea îngust. Cei doi se prăvăliră jos. Santinela de pe dunetă nu îndrăznea să tragă asupra trupurilor încolăcite care se rostogoleau ca un ghem pe punte; pentru o clipă, viaţa lui Frère atârha de un fir de mătase. Cerşetorul, stropit de sângele tovarăşului său nefericit, pusese deja piciorul pe treapta de jos a scării, când baioneta îi fu aruncată din mină de o lovitură cu patul puştii, iar el fu tras cu brutalitate înapoi. În cădere, văzu că Jemmy Vetch ţâşneşte înainte din mulţimea deţinuţilor care se mai luptau cu santinelele, ajunge le spaţiul liber de la picioarele scării şi ridică mâinile de parcă s-ar feri de o lovitură. Deodată, se lăsă aceea tăcere care-i umplea de spaimă pe cei din închisoare.

În curând, înţeleseră ce se întâmplă afară. Cei doi soldaţi care, cu ajutorul lui Pine, închiseră uşa, deschiseră repede zăvorul de la chepengul ce ducea la baricadă şi, la un semn al lui Vickers, cei trei oameni scoaseră tunul încărcat din ascunzătoarea de lângă camera de gardă, îndreptă gura tunului spre deschizătura baricadei şi aşteptară comanda pentru deschidere. focului.

„Predaţi-vă răcni Vickers, eliberat de orice compasiune. „Predaţi-vă şi spuneţi cine-s căpeteniile

răscoalei dacă nu, vă omor pe toţi!!”

Vocea nu-i tremura şi, cu toate că Pine se afla lângă gura tunului, răsculaţii simţiră, cu acea agerime a minţii pe care un pericol ameninţător o dăruieşte şi celui mai tocit creier, că îşi va ţine cuvântul, dacă ar zăbovi fie şi numai o clipă. Se aşternu o linişte de moarte, întreruptă de un zgomot slab, ce venea din închisoare. Părea că o familie de şobolani fuseseră deranjaţi în timp ce se înfruptau (lin lada cu făină.

Zgomotul îl făceau deţinuţii, repezindu-se la boxele lor, ca să scape del ploaia ameninţătoare de cartuşe. Pentru cei douăzeci de desperaţi care stăteau ghemuiţi în faţa tunului, acest sunet era mai grăitor decât cuvintele. Nu mai aveau putere asupra camarazilor lor. Cei de dinăuntru vo» refuza să participe. Situaţia era extrem de dificilă. Din direcţia chepengului venea un murmur înăbuşit, ca dintr-o scoică, dar în colţul acela nu se putea zări nimic. Chepengul putea fi la fel de bine o fereastră care dădea spre un tunel, în dreapta şi-n stânga acestei ferestre groaznice, împinşi aproape în faţa deschiderii, stăteau Pine, Vickers, şi santinela. În faţa micului grup zăcea cadavrul nefericitului băiat împins la pieire de Sarah Purfoy. Alături, şedeau cei douăzeci de răsculaţi pe ale căror chipuri se oglindea teama şi mânia. În spatele răsculaţilor, în afara lumânîi ce se strecura prin deschidere, ameninţa – cu moarte şi pieire – buza tunului, iar în spatele tunului, apărată de ţevi de flintă pâlpâia flacăra minusculă a fitilului arzător ţinut în mână de ordonanţa credincioasă a lui Vickers.

Oamenii căzuţi în cursă priviră spre bocabort, dar santinela le tăiase această cale de scăpare; câţiva membrii ai echipajului, fără a se sinchisi de pericol, îi observau He sus. Nu mai exista nicio posibilitate de a scăpa.

„Încă un minut!”, strigă Vickers, convins că va fi de-ajuns. „Un minut sau...”

„Predaţi-vă, camarazi, pentru dumnezeu!”, strigă unul dintre bieţii oameni din bezna închisorii. „Vreţi, deci, moartea noastră? e

Jemmy Vetch, dotat, ca toţi oamenii nervoşi, cu o sensibilitate ascuţită, simţea că tovarăşii îl doresc purtătorul lor de cuvânt şi spuse cu voce stridentă: „Ne predăm. N-are rost să ne lăsăm omorâţi". Ridică braţele, porni la un semn al căpitanului, îndreptându-se spre camera de gardă: – „Daţi-mi lanţurile!", strigă Vickers şi părăsi în grabă locul periculos unde stătuse. Înainte ca ultimul om su fi trecut pe lângă fitilul care încă mai scotea fum, lovituri ele ciocan vestiră că Jemmy, pândarul era în cătuşele de pare fusese eliberat, cu o lună în urmă, în golful Biscaia. În clipa următoare chepengul fu închis, tunul aşezat la loc, iar deţinuţii respirară uşuraţi.

Între timp, pe puntea superioară avusese loc o scenă la fel de palpitantă. În furia oarbă care, de obicei, e reatia firilor violente atunci când au de întâmpinat un eşec, Babbeit sărise să-l sugrume pe Frère, să ucidă măcar pe unul Sintre duşmanii săi. Deşi se lupta cu curajul desperării îi era supeiior locotenentului, ca greutate şi forţă, trebui să constate că avea în faţa sa un adversarde nedispreţuit.

Mtiurice Frère nu era un laş. Brutal şi egocentric, – nu-i lipsea însă curajul – nici inamicii săi cei mai înverşu«an nu-i puteau reproşa upsa lui. i Jim potriva, în *zilele irevocabil trecute ale tinereţii zburdalnice fusese renumit tocmai pentru aceste calităţi. Participa cu entuziasm la întrecerile întrebărbaţi, dispunea de o forţă considerabilă şi, cu ocazia multor încăierări la cârciumă, unele din ele iniţiate chiar de el însuşi, dovedise cât de injust e proverbul după care un lăudăros este* întotdeauna *şi laş. Avea rezistenţa unui buldog, iar dacă se agăţa de un adsersar, nu-i mai dădea drumul nici în ruptul capului. În privinţa puterii şi a rezistenţei, era un Pabbett cu iscusinţa unui luptător profesionist. Când se întâlnesc doi bărbaţi la fel de curajoşi, cunoştinţele tehnice câotaresc mai mult decât miterea în această luptă, cunoştinţele tehnice păreau să n-aibă prea multă valoare. Un observator neexperimentat ar fi putut deduce că uriaşul turbat care-l apucase de beregată pe omul de sub el va ieşi cu uşurinţă*

învingător. Era necesară doar forţa – nici spaţiul, nici timpul nu îngăduiau desfăşurarea unei arte iscusite a apărării.

E drept, cunoaşterea unor rafinate exerciţii tehnice nu conferă puteri suplimentare. În schimb dă sânge rece. În ciuda atacului surprinzător, Maurice Frère nu-şi pierdu prezenţa de spirit. Deţinutul îl cuprinse atât de strâns, încât nu putu lovi, dar când fu împins înanoi, reuşi că-şi împingă genunchiul în coapsa adversarului şi să-l apuce de guler. Strâns înlănţuiţi, căzură şi se rostogoliră peste punte, fără ca santinela, speriată, să fi îndrăznit să tragă, până ce se izbi de perete. Frère, care-l ţinea acum pe Gabbett, îşi încordă toate forţele ca să desprindă mâna ce-i strângea beregata, dar era ca şi cum ar fi răsturnat un zid de piatră. Ochii îi ieşiseră din orbite, muşchii îi erau încordaţi, cu toate astea nu reuşi să se elibereze. Simţi ca Gabbett îi dă drumul, pentru a-i aplică lovitura decisivă. Cu o smucitură, Frère îşi *eliberă mâna stângă, ce aruncă brusc pe spate, trase în sus genunchiul drept, lovi violent bărbia lui Gabbett şi, când uriaşul aruncă involuntar capul în sus, îi aplică o lovitură crâncenă cu pumnul în gâtul vânjos. Uriaşul se clătină, căzu în mâini şi genunchi şi, într-o clipă, fu înconjurat de marinari.*

Într-un timp mai scurt decât cel necesar pentru descrierea ei, începu şi sfârşi lupta înverşunată „a unui om împotriva a douăzeci, o luptă cu adevărat homerică, nu mai puţin eroică, pentru că în locul lui Ajax era un deţinut; iar în locul troienilor – nişte simplii marinari. Gabbett se scutură de duşmanii săi cu aceeaşi uşurinţă cu care un mistreţ sălbatic se scutură de câinii ce, se năupste-o în coasta Ju! ţepoasă, într-o clipă fu în picioare şi-i ţinu în şah pe adversari, rotind în jurul capului baioneta furată. De patru ori, soldaţii din jurul bocaportului ridicară flintele şi de patru ori nu cuteză să deschidă focul, de frică să nu – rănească pe tovarăşii care se năpustiseră asupra uriaşului furios. Părul aspru al lui Gabbett era zburlit, ochii injectaţi de *sânge scânteiau de mânie, laba puternică se deschidea şi se închidea în aer, lacomă să apuce ceva, iar el răcnea*

*ca un taur rănit, în timp ce se învârtea în jur*ul *propriului său ax. Cămaşa grosolană, ruptă de la umăr până la mijloc, lăsa. să se întrevadă jocul muşchilor săi uriaşi. Dintr-o rană la îi curgea sânge, picurând încetişor pe pieptul său păros. Ori de câte. ori un adversar ajungea în apropierea baionetei sale,* un *nou acces de mânie făcea să sporească forţele tâlharului. Numai ce se agăţaseră de el duşmanii, asemeni unui ciorchine, – braţele, picioarele, umerii săi erau neonc* <*i ele trupuri omeneşti – iar în clipa următoare stătea liber şi neînfricat în faţa lor, cu faţa hidoasă schimonosită de ură. Semăna mai degra A cu un demon decât cât un om, ori cu una dintre maimuţele acelea uriaşe care populează singurătatea pădurilor africane. Fără a ţine seama de şleahta bare-l asalta, se apropie de un adversar ce se afla în spatele lui. să-l doboare cu o ultimă lovitură. Deoarece îşi imagina că Sarah Purfoy îl trădase, şi anume de dragul acestui ofiţer chipeş, furia sa se concentrase asupra lui Frère. Imaginea răufăcătorului era îngrozitoare, încât văzând strălucirea baionetei ridicatei Frère, în ciuda curajului său natural, închise ochii şi se lăsă în voia sorţii.*

1 *în clipa când Gabbett se pregătea să-l doboare, corabia Pare până atunci se legănase domol pe apa leneşă şi liniştită, fu zdruncinată brusc. Deţinutul îşi pierdu echilibrul, se clătină şi căzu. Înainte de a se putea ridica, douăzeci de mâini îl şi legaseră. Pe loc se reîntronară liniştea şi ordinea. Revolta luase sfârşit.*

CAPITOLUL 11

Descoperiri şi mărturisiri

Zdruncinarea se făcuse simţită pe tot vasul. Pine, care supraveghea ferecarea ultimului răzvrătit, ghici imediat ce se în tini plase.

„Slavă domnului!*”, strigă el. „În sfârşit o briză*!*”*

În timp ce uriaşul învins, tatuat de urme de lovituri, sângerând şi încătuşat, era târât pe trepte, doctorul, fericit, alergă pe punte, unde se putu convinge că Malabar-*ul străbătea apa spumegând cu o viteză de cincisprezece moduri.*

„Fiţi gata pentru luarea terţarolei! *Oameni buni,*

echipaţi vasul şi fixaţi zburătorul! Cf. *răcnea Best de pe dunetă. În mijlocul învălmăşelii, Maurice Frère îi relată pe scurt doctorului ce se întâmplase în cabina sa. Trecu însă cu iuţeală peste faptul că-şi uitase datoria*.

Pine ridică din sprâncene, „Credeţi că fata este complice cu răzvrătiţii? *K*

„Fireşte că nu!*”*, *îl asigură Frère, străduindu-se să evite o anchetare a cazului*. *„Cum ar fi putut*? *Revoltă*?! *Dacă nu mă înşel, are febră tifoidă”*.

Şi, într-adevăr, când deschiseseră uşa cabinei, o găsiră pe Sarah jos, exact acolo urjde căzuse cu un sfert de oră în urmă. Nici zăngănitul armelor, nici împuşcăturile n-o treziră din leşin.

„Trebuie s-o izolăm undeva”, *spuse Pine, aruncând o privire nu prea prietenoasă spre trupul nemişcat*. *„Deşi nu cred că e grav*. *Dracu' s-o ia*! *Probabil, ea e principala vinovată*. *Ei, aflu eu în curând, căci i-am ameninţat pe bandiţi că, dacă nu mărturisesc până mâine tot, dau ordin să fie biciuiţi la Hobart Town*. *Haide, Frère, apucaţi-o, s-o scoatem de aici înaintea sosirii lui VicKers*. *Sunteţi un prost*! *Am ştiut eu ea nu pot merge bine treburile cu femei la bord*. E o *adevărată minune că doamna Vickers n-a apărut încă. Încet, atenţie la uşă*! *Vai, dar vă purtaţi de parcă n-aţi fiţiunts, niciodată o fat a în braţe*! *Nu mai luaţi mina asta speriată – de la mine nu va afla nimeni nimic*. *Mai repede, înainte de a veni popa*. *Popii sunt întotdeauna vorbăreţi 1*. *Pălăvrăgind astfel, Pine îl ajută pe Frère s-o ducă pe camerista doamnei Vickers* în *cabina ei*.

„Drăcie, e drăguţă loc, ce mai”, *spuse el, privind cu ochi de medic trupul ce părea neînsufleţit*. *„Nu mă mir că v-a căzutcu trope*. *Poate v-aţi contaminat de la ea, dar o să vedeţi că briza va alunga repede boala*. *Iar Blunt, acest măgar bătrân, nu e nimic mai breaz ca dumneavoastră*. *Să fie ruşine, la vârsta lui*!*”*

„Ce vreţi să spuneţi cu asta? *î, zise repede Frère, căci auzea apropiindu-se nişte paşi*. *„Ce are Blunt cu ea*?*”*

„Oh, nu ştiute, *răspunse Pine*. *„S-a îndrăgostit de ea, asta-i tot. Ca mulţi alţii, de altfel*.

„Ca mulţi. alţii?”, repetă Frère, cu nepăsare prefăcuta.

„Da confirmă Pine, râzând. „Le-a cam făcut ochi dulci la toţi bărbaţii de pe vas, dragul mei:! Am văzut-o sărutându-se şi cu un soldat”.

cu Obrajii lui Maurice Frère ardeau ca focul. El, rutinatul cuceritor de femei, fusese dus de nas, înşelat, poate chiar luat în derâdere. Tot timpul avusese certitudinea ca o vrăjise pe fata cu ochi negrii. Şi, de fapt, ea fusese, cea care îl sucise şi-l învârtise cu dorise, poate îşi bătuse joc de curtea lui, împreună cu amantul ei, soldatul. Gânduri deloc îmbucurătoare. Ciudat, dar n-o ura pe Saraâî pentru infidelitatea ei. Există un soi de dragoste – dacă se poate numi astfel – care prosperă atunci când e călcată în picioare. Oricum, era atât de dezgustat, încât scoase câteva înjurături.

La uşă fu întâmpinat de Vickers. „Pine Blunt este bolnav! Domnul Best l-a găsit gemând în cabinăe.

Comandantul vasului Malabar se afla în cabina lui uşor crispat, turn se întâmplă cu oameni! care dorm îmbrăcaţi. Doctorul îl scutură, se apleca ceste el st-l descheie la gât.

„Nu-i bolnav”, constată el. „E beat! Blunt! Treziţi-l vă! Hei, Blunt!”

Dar acesta nu se mişca.

„Alo!”, strigă Pine deodată şi mirosi paharul. „Ce-i asta? Miroase curios. Rom? Nu. Ah! Opiu! Ei drăcie, a i fost drogat! îi „Prostii!”

„Acum ştiu tot”, spuse Pine şi se lovi peste coapsă. „Aici s-a amestecat muieruşca asta blestemată! Ea l-a drogat. Şi tot asta voia să facă şi cu... (Frère îi aruncă *o privire imploratoare) ... cu* orice *alt dobitoc prins în mrejele ei. Dawes avea dreptate, sir. E*a *e complice cu derbedeii. Aş put*ea *s*ă *jur* că e *aş*a*”.*

„Ce”, strigă Vickers, „camerista soţiei mele? Prostii! tt „Prostii!”. spuse şi Frère. M

„Nu-s prostii. Soldatul împuşcat – cum îi zice? – i acest Miles al... ei, *dar să* l*ăsăm ast*a*. Totul s-a terminat.*

„Până *mâine, oamenii vor mărturisi”,* spuse *Vickers.* „Atun*ci o să* ve*de*m*”. S*e î*ndepărtă, pe*nt*ru a î*ac*e o* vi*zită soţiei sal*e*, în* ca*bi*na ei*

Doamna Vickers îi deschise uşa. Stătuse lângă patul coniâului ei. În ciuda cochetăriei şi a superficialităţii ei, Iulia Vickers era în stare să suporte situaţii grele cu acel curajneabătut de care dau uneori dovadă femei de tallia ei. De «: i căsca la orice carte ce deoăşea nivelul obişnuit al romanelor de dragoste, deşi, cu ifose de fecioară, căuta să atragă bărbaţi tineri care puteau foarte bine să-i fie copii, de-i scotea ţine-te de mimă când vedeai vreo taroi/ră sau vreun păiaanjen, era în stare să reziste la un sfert de oră de tensiune ca aceea de adineauri, de parcă ar fi fost cea mai curajoasă femeie.

„A trecut totul?”, întrebă ea.

„Da, slavă domnului!”. spuse Vickers, care se oprise în prag. „Acum din nou linişte; am scăpat cu chiu cu vai. Ce face Sylvia?”*

Mititica era în căruţul ei. Părul Mod 1 se rasfâra «e pe pernă, iar minutele şi le agita încoace şi încolo.

„Cred că-i merge ceva mai bine. E drept, aiurează cam mult”.

Bazele roşii i se deschiseră, iar ochii albaştri, mai strălucitori ca oricând, priveau fără să vadă. Păru să fi auzit vocea tatălui, căci rosti o scurtă rugăciune: „Dumnezeu să-i ocrotească şi pe mine, să mă facă bună şi cuminte. Amin!”. ocrotească pe tata, pe mama şi pe toţi cei de pe vas. Să mă

Rugăciunea simplă a copilului bolnav fu atât de emo, ţionantă, încât John Vickers care, cu zece minute în urma ar fi semnat propria sa condamnare la moarte pentru a asigura securitatea vasului, simţi răi curg lacrimile.

Două ore mai târziu, Malabar-*ul îşi continua drumul pe apa înspumată. Răzvrătiţii, prin intermediul purtătorului de cuvânt James Vetch, făcuseră următoarea mărturisire’s le părea rău şi sperau că li se va ierta revolta împotriva disciplinei. Fuseseră împinşi de frica de febra tifoidă. N-aveau complici nici în* afară, *pici înăuntrul*

închisorii, dar nu voiau să omită a sublinia că Rufus Dawes fusese cel care făcuse planul răzmeriţei. Răutăciosul Vechi ghicise de la cine prevenise informaţia ce dusese la eşecul revoltel. Şi se răzbună în felul lui.

CAPITOLUL 12

O notiţa de ziar

Extras din „Hobart Town Courier, 12 noiembrie 1827.*

„Marţea trecută a luat sfârşit interogatoriul deţinuţilor care au participat la răscoala de pe Malabar. *Cei patru organizatori – Dawes, Gabbett, Vetch şi Sanders* – alt *fost condamnaţi la moarte. Între timp, pedeapsa a fost comutată, din ordinul Excelenţei sale guvernatorul, în detenţiune de şase ani în colonia penitenciară Macquarie Harbour” 1.*

Îi

Macquarie TTarbour, situat lângă un braţ de mare pe coasta (le vest a Tasmaniei. Între 1822 şi 1834. În arest loc a fost *o colonie* penitenciară pentru răufăcătorii recidivişti.

e *ART EA A DOUA*

MACQUARIE HARBOUR 1833

CAPITOLUL 1

Descrierea topografică a Tas man iei

De la singuraticul Mewstone şi până la lanţul de bazalt, de la acest lanţ muntos până la Capul Pillar şi de la Capul Pillar până la măreţia aspră a Golfului Piraţilor, coasta sud-estică a Tasmaniei – insulă ce purta, până în anul 1853, numele de Ţara Van Diemen – seamănă cu o bucată de pesmet roasă de şobolani. Crestată neuniform, coasta e asaltată dinspre răsărit şi apus de apele oceanului care a smuls cândva peninsula din continentul austral-asiatic, făcând pentru Ţara Van Diemen ceea ce a făcut şi pentru îsle of Wight.

Privite pe hartă, fragmentele fantastice ale insulelor şi lanţurilor muntoase răspândite între promontoriul sud-vestfe şi Swan Port seamănă cu ciudatele figuri ce iau naştere atunci când torni plumb topit în apă. Dacă ipoteza n-ar fi prea excentrică, ţi-ai putea imagina că un uriaş

neatent a răsturnat creuzetul de topire la turnarea continentului australian, iar Ţara Van Diemen a fost vărsată în ocean. Navigaţia de lângă coastă este, aici, la fel de periculoasă ca şi în Marea Mediterană. Călătorind de la Capul Bougainville la vârful răsăritean al insulei Maria, printre numeroase stânci şi peste adâncile abisuri care se deschid sub Three Thumbs, marinarul se trezeşte deodată ţân faţa peninsulei Tasman, ce atârnă asemenea unei perechi ide cercei uriaşi. Navigând în purul stâncii Pillar şi prin golful Furtunii, mai departe, spre Storing Island, atingem? talia acestei Mări Adriatice în miniatură. Între Hobarti Town şi Sorrel, Pittwater şi Derwent, înaintează spre golf un promontoriu în formă bizară – cizma italiană, cu vâful i întors în sus – iar la spate, despărţită de promontoriu de o şuviţă subţire de apă, apare Bruny Island, o insulă stâncoasă, lungă. Între coasta de vest a insulei şi stânca lui Mount Royal, se afla strâmtoarea periculoasă cunoscută] sub numele de canalul d'Entrecasteaux. La intrarea sudică1 a străintorii, un şir de stânri scufundate, purtând denumirea de reciful Axtaeon, atestă faptul că, odinioară, lanţul Bruny. era legat de coasta golfului Recherche. Spuma albă care, de la capul sudic până sus, la Macquarie Harbour, scaldă) reciful scufundat şi vârfurile unor stânci izolate avertizează marinarul să nu se apropie de coastă.

S-ar putea crede că natura geloasă a ascuns intrarea spre frumuseţile fluviului Derwent, aşezând cât mai multe piedici. Dar dacă ai lăsat în urmă arhipelagul strâmtorii1, D'Entrecasteaux sau, venind dinspre ră arit, ai reuşit să tel strecori prin mai puţin periculosul golf al Furtunii, călătoria pe cursul fluviului e o plăcere. Părăsind singurătatea liniştită a lui Tron Pot şi ajungând în preajma încântătoarelor maluri ale lui New Norfolk, fluviul şerpuieşte alene; se înghesuie printre recife înalte. Închipuind un drum de apă îngust şi adânc. Dacă de la izvorul fluviului Derwent ai trage o linie spre nord, s-ar întâlni uşor cu un al doilea fluviu, care – ca şi Derwent, la sud – iese şerpuind din insulă. Aici valurile au avut o

acţiune mai puţin distrugătoare – puterea lor se epuizase după prăbuşirea strâmtori care unise, probabil, cu două milenii în urmă, Ţara Van lDiemen de continent. Vârtejurile şi curentele Mării Sudului ce se întâlnesc în gura Tamarului, s-au năpustit asupra fâşiei de pământ, pe care au înghiţit-o, şi, lovindu-se de coasta de sud a Victoriei, au scobit o mare închisă, ce poartă denumirea de Port Philip Bay. Coasta de sud a iţării Van Diemen a fost erodată mai puţin, în schimb din coasta de sud a Victoriei valurile au muşcat o felie bună. (Fort Philip Bay e un lac mare, cu o suprafaţă de nouă (sute de metrii pătraţi, care a devenit un simplu şanţ de j. vreo două mile, între lanţurile muntoase. Cam la vreo sută t! şaptezeci de mile la sud de acest şanţ, se află Ţara Van >Diemen, frumoasă şi bogată, umezită de ploile blânde ce se cern din norii atraşi de Frenchman's Cap, Wyld's Crag sati fie vâfurile mândre ale munţilor Dromedary şi Wellington, făt: ind să rodească văile ocrotite. Vântul cald nu mângâie lanurile. Vântul de sud, răcoros, v aiureşte apele albastre ale fluviului Derwent „unduind perdelele ferestrelor deschise ale oraşului aflat în umbra munţilor Wellington, y mtul fierbinte, al cărui loc de naştere este deşertul arzător din interiorul continentului australian, cutreieră podişurile arse de soare, usucă apele şi iarba, până ce întâlneşte marele golf sudic. În drumul peste strâmtoare, îşi pierde focul şi cade obosit la picioarele înălţimilor cu chip de terasă de la Launceston.

Clima Ţării Van Diemen e una din cele mai plăcute de pe glob. Launceston este cald, ocrotit şi umed; Hobart Town, pe care Bruny Island, ahipela-urile canalului D'Entrecasteaux şi Golful Furtunii 11 apără de lanţurile muntoase, are temperatura medie a Sinyrnei. Între aceste două ora je, se întind văi frumoase străbătute de nuri limpezi. Pe coasta de vest, de la st încă abruptă a Capului Grim până la pleşuvul Cap Sandy şi până la sumbra intrare în Macquarie Harbour, peisajul se prezintă altfel. Pe-a lungul coastei stâncoase, de la Prramid l-land şi pădurile singuratice ale lui Rocky Point până la marele lanţ muntos.

Ram şi portul Davey, te înconjoară pustiul şi tristeţea. Aici, pe această plajă posomorâtă, valurile Mării Sudului î>î îiaeheie călătoria în jurul lumii, iar furtuna, care a bântuit Capul Bunei Speranţe, în drumul ei spre răsărit s-a unit cu vinfurile îngheţate dinspre ţinuturile necunoscute şi spăimoase ale Polului Sudic, atucând nestingherită pădurile de pini de la Houn şi biciuind fruntea crâncenă a lui Mount Direction. Vânturi năprasnice şi furtuni neaşteptate locuitorii coastelor. Fiecare călătorie marină e agentură temerară – la „Poarta Iadului" de la Macquarie Hai bour. se putea ajunge, în acea vreme despre care relatăm* perioada de înflorire a coloniei penitenciare numai f ea fid era vreme bună. Pe ape se înşiră epava după epava? %<Afele de stânci sunt botezate după vapoarele care s-au" Uf undat lângă ele. Aerul e neplăcut de rece şi umed, pa* roitul găzduieşte doar tufişuri ţepoase şi... mărăcini, ia.

jî! săsazes.%

tului umed ca un burete. De jur-împrejur – pustiu. Natura stă sub seninul veşniciei ameninţări. Marinarul naufragiat urcând cu trudă stâncile de bazalt, sau deţinutul în lanţuri, trăgând cu greu un trunchi de copac spre marginea platoului stâncos, privesc îngroziţi apele acoperite de ceţuri, din care se iţesc vârfuri muntoase, sau zăresc, prin grindina usturătoare, un deşert acoperit de tufişuri şi stânci, iar în spate

— Munţii Heemsk-irk şi Zee! ian, ce păzesc coasta ca doi leghemuiţi.1

CAPITOLUL 2

Omul singuratic la Poarta Iadului

Poarta Iadului e alcătuită din două limbi de pământ; una, râpoasă şi sălbatică, o atinge cu coasta răsăriteană pe cealaltă, aflată în faţa lui King's River. La mijlocul Porţii se află un zăvor natural – o insulă situată pe un banc de nisip, din ambele părţi asaltată de curenţi, încât se formează un dublu vârtej, o piedică aproape de neînvins chiar pe vremea cea mai blândă. Dacă vaporul a trecut cu bine de această poartă, puşcăriaşul legat de punte cu lanţuri

puterriive vede aparând înaintea lui creştetul pleşuv al Capului Frenchman, ţâre se Înalţă din ceaţa, umedă până la o înălţime de cinci mii de picioare; zăreşte marginile întunecoase ale bazinului din vale, străjute de stânci abrupte şi păduri uriaşe ce se îngustează spre gura fluviului. Gordon. Fluviul e de un albastru intens; nutrită de numeroase râuleţe afluente care-şi croiesc drum printr-o vegetaţie mlăştinoasă, apa lui e otrăvitoare-ucide până şi peştii veniţi, pe vreme de furtună, dinspre ocean. E uşor de imaginat că furtunile care-l>iciuie>e coasta neprotejată sunt deosebit de puternice Dacă, zile la rând, vântul bate dinspre nord-vest, fluviul Gordon are urme de apă sărată vreo douăsprezece mile deasupra bariereei. Nu departe de gura acestui fluviu nebs pitalier, pe o insulă denumită Sarah Tsland, se afla cartierul general al coloniei penitenciare.

Azi regiunea e părăsită. Doar câţiva ţăruşi putreziţi stau mărturie a eveni nentelor teribile ce nu se vor repeta. Dar în anul 1833 se aflau pe aceste locuri numeroase clă – din spaţioase. Pe Philip Island, în partea de nord a portului, se afla o mică fermă ce producea „legume pentru funcţionarii aşezării; pe Sarah Island erau un joagăr, o fierărie, şantierul naval, închisoarea, spălătoria şi barăcile. * Soldaţii, cam şaizeci la număr, păzeau, împreună cu eardii erai şi poliţiştii, mai mult de trei sute cincizeci de deţinuţi, fiinţe lipste de orice speranţă şi supuşi la muncile cele mai înjositoare. În întreaga colonie nu exista niciun animal de povară – până şi la muncile cele mai grele erau folosiţi oameni. Aproximativ o sută de inşi se bucurau, pentru bunul lor comportament, de unele înlesniri: erau. reparti. zaţi la şantierul naval şi aduceau lemnul pentru construcţia navelor. Ceilalţi trebuiau să doboare copaci de la marginea insulei şi să-i ducă, pe umeri, spre coastă. Pentru asta, trebuiau mai întâi să croiască un drum de vreun sfert; de milă prin mărăcinişul des, apoi trunchiurile, curăţate de crengi, erau stivuite unul lângă altul, până ce se forma un soi de tobogan, pe care trunchiurile cele mai grele erau rostogolite spre port. Acolo lemnul de

construcţie era tran –, sformat în plute şi dus până la depozite sau pregătit pentru a fi transportat mai departe, la Hobart Town. Puşcăriaşi de pe Sarah Island erau adăpostiţi în barăci; alături se înălţa închisoarea, cu două etaje, ale cărei „celule11 erau spaimă celor mai abrutizaţi indivizi. În fiecare dimineaţă, li se azvârlea micul dejun – papară din fulgi de ovăz, apa şi sare; apoi vâsleau, păziţi de santinele, spre taberele tăietorilor de lemne, unde, fără a mai căpăta ceva de mâncare, trebuiau să lucreze până seara târziu. Când încărcaiX>. sau curăţau trunchiurile, trebuiau să stea până la mijloc) cufundaţi în apă. Mulţi erau legaţi în lanţuri grele. Dacă murea vreunul dintre ei, era îngropat pe o fâşie mică de) pământ, denumită Halliday Island, după numele celui dintâi înhumat acolo. Drept piatră funerară servea o bucată de lemn cu iniţialele numelui lor.

Sarah Island e o insulă lungă, situată în colţul de su dest al portului. Centrul îl formează casa comandantului, despărţită de închisoare prin barăci, şi casa clericului. Pe coasta de vest se află spitalul şi cele două case de corecţie. Mai multe şiruri de palisade înalte înconjoară aşezarea, dându-i aspectul unui oraş întărit. Aceste palisade fuseseră ridicate pentru a proteja insula de groaznicele furtuni care o bântuiau, pătrunzând prin golful îngust – uneori smulseseră acoperişul caselor şi doborâseră barăcile. Micul orăşel, era construit la marginea civilizaţiei, iar locuitorii lui purtau un război neîncetat cu vântul şi valurile.

Dar Sarah Island nu era singura închisoare în această regiune dezolantă. La oarecare distanţă, se înălţa din ocean o stâncă scăldată de valuri. În seara zilei de 3 decembrie 1833, când soarele se ascunsese după vârfurile copicilor din stânga portului, un om se arătă pe stâncă. Purta haine aspre, de puşcăriaş, iar gleznele îi erau ferecate în cercuri de fier prinse de un lanţ scurt şi greu. La mijlocul lanţului era fixată o funie de piele cate, la nivelul şoldului, se bifurca în formă de T şi era legată în chip de curea în jurul trupului. Cureaua trăgea lanţul atât

de sus, încât deţinutul nu se poticnea… Omul era cu capul descoperit, iar cămaşa grosolană, cu dungi albastre, deschisă la piept, lăsa liber gâtul vânjos, ars de soare. Ieşise dintr-un soi de nişă sau peşteră cioplită în stâncă de natură sau de mâna omului. După ce aruncase o bucată de lemn de pin pe un foc sărăcăcios, arzând într-o scobitură a stâncii, dispăru în peşteră şi ieşi îndată cu o oală de metal plină cu apă. Mâinile sale trudite dădură cenuşa la o parte, apoi aşezară oala pe jăratic. Pesemne că peştera era deopotrivă cămară şi magazie, iar scobitura stâncii îi servea drept bucătărie.

Acum, după ce-şi pregătise cina, urcă pe o cărare ce ducea spre vârful stâncii. Lanţul îl silea să facă paşi mici; mergând, îşi schimonosea faţa, ca şi cum cătuşele l-ar fi rănit adânc. Glezna stângă îi sângera – o învelise cu o bucată de pânză. Chinuit de dureri, se târa încet; ajungând la ţintă, se prăvăli pe pământ şi privi în jur.

După-amiaza bântuise furtuna; razele soarelui ce apunea aruncau o lumină roşiatică deasupra apei tulburi şi înspumate a golfului. În dreapta era Sarah Island, în stânga – malul pustiu al coastei, cu vârful pleşuv al lui Frenchmans Gap; la răsărit, nori negrii de furtună atârnau deasupra colinelor golaşe. Singurul semn al prezenţei umane era un bric, tras în port de două bărci cu deţinuţi.

Vederea bricului părea a i aminti ceva omului singuratic de pe stâncă; îşi rezemă bărbia în mână şi, cufundat în gânduri, îşi îndreptă privirea melancolică spre vasul care se apropia. Trecu un ceas, dar el nu se clinti. Bricul aruncă ancora, barăcile se îndepărtară, soarele apuse, iar peste goli se aşternu întunericul.

De-a lungul coastei, se aprinseră luminile coloniei. Focul firav se stinsese, apa din oală se răcise, dar observatorul de pe stâncă mai privea încă, atent, în noapte. Nemişcat ca stâncă pe care se întinsese, stătea culcat pe piatră, singur în închisoarea sa, iar ochii îi erau îndreptaţi spre vas.

Omul singuratic era Rufus Dawes.

CAPITOLUL 3

O seară plăcută în casa comandantului de la Macquarie Harbour, maiorul Vickers, seara zilei de 3 decembrie se anunţa neobişnuit de plăcută.

Locotenentul Maurice Frère, staţionat până nu demult la Maria Island, venise pe neaşteptate cu veşti de la cartierul general. *Ladybird*, goeleta guvernamentală, vizita colonia de obicei de două ori pe an, iar coloniştii *o* aşteptau întotdeauna cu nerăbdare. Pentru deţinuţi, apropierea vasului *Lach/bird* însemna soirea unor feţe necunoscute, cu ştiri despre vechi camarazi şi noutăţi din lumea a în care fuseseră exilaţi. Când venea *Ladybird*, puşcăriaşii trudiţi, legaţi în lanţuri, simţeau că sunt din nou oameni.

că pădurile sumbre ce înconjurau închisoarea nu erau graniţa lumii, că dincolo de ele afla o lume în care oameni ca ei fumau, beau şi râdeau. se odihneau şi trăiau în libertate. Când sosea *Ladybird*, aflau noutăţi care-i priveau cu adevărat. Nu le era dor să ştie fleacuri, nici noutăţi despre războaie; voiau să afle lucruri care-i interesau la mod deosebit: că Tom lucra acum în comandamentul construcţiei de străzi, că Dick fusese eliberatcondiţionat, că] iarry fugise în pădure, că Jack fusese spânzurat în închisoarea de la Hobart Town. Acestea erau singurele veşti pe care le ascultau cu tenţie, iar vizitatorii le puteau furniza din plin asemenea informaţii. Pentru deţinuţi, *Ladybird* înseamnă ceea ce pentru noi înseamnă bârfa, spectacolele de teatru, ştirile de la bursă ori cele mai noi teleqrame. Era ziarul şi poşta lor, singura variaţie în trista lor existenţă, singura legătură între mizeria lor şi fericirea celorlalţi. Pentru comandant şi coloniştii liberi, aceşti soli din afară nu erau mai puţin bineveniţi. Fiecare om de pe insulă stătea cu inima strânsă, văzând cum dispar în zare pânzele albe.

De data asta, agitaţia maiorului Vickers se datora unei sarcini de o neobişnuită importanţă. Guvernatorul Arthur se hotărâse să desfiinţeze colonia. Din cauza crimelor şi a numeroaselor încercări de evadare, atenţia autorităţilor fusese îndreptată spre acest loc care, datorită

distanţei de la Hobart Twon, se dovedise a fi, în plus, incomod şi costisitor. Arthur destinase peninsula Tasman – cercelul *au* care am mai pomenit – drept viitoare colonie penitenciară şi o botezase, în cinstea lui, Port Arthur. Din însărcinarea sa, locotenentul Frère îl înştiinţase pe maiorul Vi chers de faptul că puşcăriaşii de la Macquarie Harbour trebuiau mutaţi acolo.

Putem aprecia la just valoarea importanţei şi semnificaţia unui estfel de ordin ca acela transmis de locotenentul Frère doar dacă privim pe scurt starea socială a coloniei penitenciare în acel moment.

Colonelul Arthur, fost guvernator de Honduras, preluase noua sa funcţie cu nouă ani în urmă, şi anume într-un moment deosebit de critic. Predecesorul lui, colonelul Sorrell, fusese un om prietenos, dar cu o voinţă prea slabă. În plus, în viaţa sa particulară, era înclinat exceselor iar ofiţerii, încurajaţi de exemplul lui, încălcau toate regulile sociale. Era la ordinea zilei ca ofiţerii să-şi aleagă iubitele dintre puşcăriaşe. Nimeni nu făcea un secret din asta. Binevoitoare, femeile puteau să-şi cumpere multe fleacuri; circulau însă şi povestioare ciudate, după care „deţinutele ce cutezau să-şi aleagă amanţii după gustul lor erau aspru pedepsite. Prima intenţie a lui Arthur a fost de a stârpi această stare de lucruri. E drept, ţinea atât de mult la respectarea protocolului şi a aparenţelor, încât ceea ce pretindea putea fi considerat uşor exagerat. Era bnest. curajos şi generos, dar, în acelaşi timp, zgârcit şi distant; veselia debordanta a coloniştilor zadarnic lin cu asalt indiferenţa sa politicoasă.

În flagrant contrast cu societatea oficială formată de guvernatorul Arthur, era cea a coloniştilor liberi şi a deţinuţilor eliberaţi condiţionat. Ultimii erau mai numeroşi decât s-ar putea crede. La 2 noiembrie 1829, au fost pronunţate treizeci şi opt de graţieri şi cincizeci şi şase de graţieri condiţionate, iar în 26 septembrie, în acelaşi an, totalul celor eliberaţi era de şapte sute patruzeci şi cinci.

E imposibil să vorbeşti despre colonie fără a rămâne uimit de. st, vrea socnlă de atunci. În cn-iv-tle rmi-or

personalităţi onorabile – funcţionari guvernamentali, ofiţeri şi colonişti liberi – e pomenită mereu viaţa coloniştilor. Beţia era un viciu general. Pe străzi puteau fi văzuţi chiar copii beţi. Dnmnica, bărbaţi şi femei se înghesuiau în faţa cârciumilor. care erau. deschise abia după terminarea slujbei religioase; cu toţii aşteptau nerăbdători să-şi prelungească petrecerea. Şi în rândurile puşcăriaşilor acest viciu făcea ravagii. Bărbaţi şi femei se îmbătau împreună; o sticlă de rachiu nu li se părea prea scump plătită cu douăzeci de lovituri de bici. Fabrica o închisoare de femei – era scena celor mai dezgustătoare orgii; în taberele penitenciare şi de lucru aveau loc scene oribile – imposibil de descris în detaliu. Tot ce pot să născocească nişte fiinţe abrutizate şi dezumanizate, se născocea şi se practica fără reţinere ori ruşine în această ţară nefericită.

În anul 1826, când fură terminate noile barăci – închisoarea de la Hobart Town – pe puşcăriaşi îi împărţiră în şapte categorii. Cei din prima categorie nu dormeau în barăci, şi sâmbăta aveau voie să lucreze pe cont propriu; a doua categorie se bucura numai de dreptul, menţionat la urmă; a treia avea la dispoziţie după-amiaza zilei de sâmbătă; în cea de a patra şi a cincea erau reuniţi „îndărătnicii şi rebelii”, care trebuiau să muncească în lanţuri; a şasea se compunea din „oameni denaturaţi, cu neputinţă, da remediat”, care nu numai că trudeau în cătuşe, dar erau despărţiţi în modul cel mai strict de ceilalţi puşcăriaşi; membrii cele de-a şaptea categorii erau drojdia – asasini, brodiţi şi tâlhari, care nu se lăsau disciplinaţi nici cu lanţu-i. nici cu lovituri de bici. Erau socotiţi morţi pentru societate şi erau duşi la Poarta Iadului sau la Maria Island.1 Poarta Iadului era cea mai temută dintre aceste case de sclavi. Disciplina era aici atât de severă, viaţa însnăimânt mare, încât puşcăriaşii făcea totul ca să scape. Într-un an din optzeci de cazuri mortale doar treizeci fuseseră naturale; din ceilalţi cincizeci de morţi, douăzeci şi şapte se înecară. iar ont se accidentaseră mortal; trei fuseseră îrn niâccqb de se Ha-H

ia – doisprezece – asasinaţi de camarazii lor. În anul 18?? din o sută ontzeci şi doi de oameni, o întă saizpei şi noua au fost pedeosâti cu două mii de lovituri rip bici. În of, p ani de pris +enta *a* temniţei de la Pontrq Tacului, au fuoit o sută doi-n-p-ece oameni, dintre care au focf morţi, doar şaizeci şi doi. Puccăriaşii se fiindcă nu mai puteau suporta traiul de aici: chiar dacă reuşeau să treacă prin mărăcinişul mlăştinos ce se întintroa între puşcărie şi ţinuturile colonizate, prefe

Maria Island – o insulă în apropierea coastei. de est a Tasmaniei; între anii 1825 – 1832, colonic de pedeapsă.

rău moartea faţă de teama de a fi prinşi din nou. Misiunea lui. Maurice Frère era de a-i aduce nevătămaţi, în noua puşcărie a lui Arthur, pe cei rămaşi în viaţă dintre aceşti răufăcători.

Ga de obicei, şedea indiferent, picior peste picior, în faţa căminului, întreţinând o conversaţie. Cei şase ani de când părăsise Anglia îi făcuseră trupul mai viguros, obrajii

— Mai plini. Părul era mai aspru, faţa – mai roşie, iar privirea – mai dură. Purtarea însă nu i se schimbase prea mult. Poate că era ceva mai aşezat, iar glasul lui avea acea siguranţă pe care, în decursul timpului, o dobândesc cei „ deprinşi să comande. Dar defectele lui nu se schimbaseră. Cei cinci ani petrecuţi la Maria Island îi întăriseră brutalitatea şi setea de putere – două însuşiri care-l făcuseră cunoscut dintotdeauna – îi dăduseră însă o fermitate care reuşea să ascundă părţile mai puţin lăudabile ale caracterului său. Puşcăriaşii îl urau – erau „la cuţite”, cum zicea el – dar în faţa superiorilor trecea drept un ofiţer bun, conştiincios şi curajos, deşi cu o fire cam aspră.

„Ei, doamnă Vickers8, spuse el, luând ceaşca de ceai pe care i-o întindea gazda, „sper să nu regretaţi că părăsiţi aceste locuri? Vă rog să-mi daţi nişte pâine prăjită, domnule Vickers!

„Nu, fireşte că nu”. Îl încredinţa doamna Vickers, chicotind feciorelnic. „Sunt foarte bucuroasă. E un loc oribil! Fireşte, John nu se putea sustrage îndatoririlor şale.

Şi vântul ăsta! Nu vă puteţi imagina cât e de neplăcut, dragă domnule Fere. Am vrut s-o trimit măcar pe Sylvia la Hobart, însă John no Iasăă.

„Dar ce mai face domnişoara Sylvia?”, întrebă Frère cu acea mină condescendentă pe care o adoptă oamenii de soiul lui atunici când e vorba de copii.

„Din păcate, nu prea bine8, răspunse Vickers. „Ştiţi, aici e cam plictisitor pentru ea. Singura fetiţă de aceeaşi vârstă cu ea, aflată pe vas, nu e o companie potrivită pentru Sylvia. Dar n-am vrut să mă despart de ea, de aceea m-am străduit s-o educ eu însămi.

„Hm! Dar n-aţi avut o educatoare, sau cam aşa

Ceva?”, întrebă Frère, uitându-se în ceaşcă. „Camerista dumneavoastră... cum se numea, oare?”

„Domnişoara Purfoy”, spuse doamna Vickers, devenind gravă. „Da, biata fată... E o poveste trista, domnule Frerее.

Frère clipi. „Adevărat? Vă aduceţi aminte că am părăsit I-Iobart la scurt timp după procesul intentat rebelilor, aşadar nu cunosc detalii”.

Vorbea cu o aparenţă lipsită de interes, aşteptând încordat răspunsul.

„O poveste tristă!”, repetă doamna Vickers, „Era soţia nefericitului Rex şi se angajase la mine în calitate de cameristă doar ca să fie în apropierea lui, N-a vrut să-mi istorisească povestea vieţii ei, sărmana fată, deşi am implorat-o, după groaznicele acuzaţii ale acelui medic odios – de altfel, nu l-am putut suferi niciodată. Doar ştiţi cu elta abnegaţie i-a îngrijit pe Sylvia şi pe Jobn. Şi e o fiinţă atât de distinsă! Cred că era, într-adevăr, educatoare”.

Frère ridică din sprâncene, de parcă ar fi vrut să spună: „Educatoare! Fireşte, asta-i cheia enigmei! Ar fi trebuit să-mi închipui!”

Purtarea ei a fost exemplară – Într-adevăr, exemplară

— Şi în cele şase luni pe care le-am petrecut la Hobart a învăţat-o pe Sylvia o mulţime de lucruri. Dar pe bietul ei soţ nu l-a putut ajuta”.

„Ah, într-adevărK, spuse Frère, „parcă am auzit ceva despre el. A ajuns rău de tot, nu-i aşa? Vă rog, numai jumătate de ceaşca”.

„Domnişoara Purfoy sau doamna ltex, cum se numea de fapt – zahăr şi lapte, aţi zis? – prin decesul unei mătuşi bătrâne di n-Anglia a ajuns în posesia unei mici moşteniri.

Domnul Frère dudga din cap, vrând să zică prin asta: „Mătuşă bătrână! Splendid! Tocmai la cea ce mă aştept

* fam”.

„După care ea a demisionat şi şi-a închiriat o căsuţă în New Town Hoad. Rex i-a fost repartizat ca servitor.

O uşoară roşeaţă coloră obrajii lui Frère.

„Aha, vechiul truc”, observă el. „Şi mai departe?”

„Bietul om a încercat să fugă, iar ea l-a ajutat. Voia să ajungă la Launceston, iar de ocolo, cu un vapor la Sidney. Dar l-au prins şi l-au trimis la Macquarie Harbour. Pentru ea, cu asta. totul s-a sfârşit, deşi a scăpat numai cu o amendă”.

„Cum adică, totul s-a sfârşit?”

„Da, fiindcă puţini ştiau de relaţiile ei cu Rex, şi era foarte respectată. Dar când povestea fu dată în vileag, nimeni n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea. Şi nu-i de mirare, şi apoi teribilele acuzaţii ale lui Pine… N-o să mă credeţi, dar de la început omul ăsta mi-a provocat repulsie. Ar fi vrut să vină la noi, s-o îngrijească pe Sylvia, dar John era de părere că ea nu urmăreşte decât să fie în apropierea lui Rex, şi n-a acceptat.

„E clar că n-a urmărit nimic altceva”, spuse Vickers şi se ridică. „Dacă vreţi să fumaţi, Frère, mergem pe verandă. Ea n-o să se dea bătută până ce n-o să-l elibereze pe individul acela”.

„Probabil, un individ detestabil, nu-i aşa?” întrebă Yrere. Deschise uşa de sticlă ce dădea spre grădină. „Scuzaţi-mi, vă rog, nepoliteţea, doamnă Vickers, dar sunt oarecum sclavul pipei mele. Ha-ha! Mi-e nevastă şi copil, în acelaşi timp”.

„Unul dintre cei mai răi”, confirmă Vickers. „Are o fire liniştită, e gata pentru orice mârşăvie. Îl socot unul

dintre cei mai răi. Da, împreună cu alţi doi, sunt într-adevăr cei mai răi”.

„De ce nu daţi ordin să fie biciuiţi?”, spuse Frère şi-şi aprinse o pipă. „Eu îi jupoi de vii pe bandiţi, dacă nu mă ascultă”.

„Personal, nu pun prea mare preţ pe pedeapsa cu bătaia. Barton, predecesorul meu, îl biciuia îngrozitor, dar nu cred că a ajutat la ceva. Au încercat de mai multe ori. să-l asasineze. Vă aduceţi aminte de cei doisprezece care au fost spânzuraţi? Nu? Ah, da, eraţi deja plecat”.

„Dar ce faceţi cu ei?”

„Pe cei mai răi, fireşte, dau ordin să fie biciuiţi, dar, de regulă, nu mai mult de unu lpe săptămână. Şi nu mai mult de cincizeci de lovituri. Sunt mai domestici acum. În afară de asta, îi punem în lanţuri, îi ţinem în celule întunecoase sau îi exilăm”.

„Cum adică îi exilaţi?”

„Le prescriem detenţie izolată pe Grummet Island. Dacă sunt prea turbaţi, îi ducem cu barca la Grummet şi le dăm hrană pentru o vreme. În stânci sunt săpate celule, iar după ce individul şi-a cărat sus puţinele provizii, rămâne singur cuc. O lună de zile. Are efecte miraculoase, vă spun eu”. *i*

„Nu mai spuneţi strigă Frère. „O idee minunată. Aş dori să am şi eu un asemenea locşor pe Maria Island”.

„Pentru moment, îl am acolo pe un anume Dawes”, continuă Vickers. „Vă aduceţi precis aminte de el. A fost capul revoltei de pe *Malabar*. Uu individ declasat. În primul an al şederii mele aici era teribil de nedisciplinat. Barton l-a biciuit ca mmu t, încât Dawes se temea ca de moarte de pisica cu nouă cazi. Când am sosit aici – cam când s-a întâmplat asta? – da, în douăzeci şi nouă, tocmai înaintase un memoriu precum că vrea să se întoarcă în colonie. Susţinea, desigur, că e nevinovat, că a fost scuzat pe nedrept de a fi instigat la revoltă.

„Vechiul truc*, spuse Frère. „Aveţi un foc? Mulţumesc”.

„Fireşte, nu l-am lăsat să plece. Dar l-am scos din

coloana de muncă şi l-am trimis pe nava *Osprey*. Aţi văzut-o, desigur”, ancorată când aţi venit. Un timp a lucrat bine, dar după aceea a încercat să fugă.

„Ah, vechiul truc. Ha-ha! îl cunosc, cunosc totul”, stabili Frère şi scoase pe nări un nor de fum, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze înţelepciunea supraomenească.

„Ei bine, l-am prins şi i-am aplicat cincizeci de lovituri. A fost repartizat apoi comandoului de muncă, la tăiat lemne. După aceea, l-am trimis la bărci, dar s-a certat cu şeful bărcilor, şi l-am mutat la plute. Acum şase săptămâni, a încercat din nou să evadeze, împreună cu Gabbett, individul care era cât pe-aci să vă ucidă. Dar şi-a rănit glezna cu inelul de fier şi l-am prins din nou. Gabbett şi alţi trei au scăpat”.

„Nu i-aţi găsit?”, întrebă Frère, trăgând din pipă.

„Nu. Dar n-o să le meargă mai bine decât celorlalţi”, spuse Vickers, cu o mândrie sumbră. „Din Macquarie Harbour n-a scăpat încă nimeni”.

Frère râse. „Or să aibă de tras dacă nu se întorc până la sfârşitul lunii, nu-i aşa?”

„Oh”, spuse Vickers, „se întorc în mod sigur, dacă mai. sunt în stare, bineînţeles. Cine se rătăceşte în *bash* are puţine şansesă rămână în viaţă1

„Când veţi fi gata de mutare?”, întrebă Frère.

„Când doriţi. Nu ţin să rămân în locul acesta nicio clipă în plus faţă de cât e necesar. Viaţa aici e îngrozitoare 1.

„Găsiţi?”, întrebă celălalt, cu o uimire neprefăcută. „Mie-ipi place. Desigur, e cam monoton. La început, m-am plictisit şi pe Maria Island, dar m-am obişnuit repede. Ştiţi, mă mulţumeşte într-un fel să-i ţin în frâu pe derbedei. Mă bucur de fiecare dată când trec pe lângă unul dintre ei şi văd cum îi scapără ochii. Doamne, m-ar rupe în bucăţi dacă ar putea, cel puţin unii dintre ei” râse cu cruzime, de parcă ura po, care o inspira ar fi fost un motiv de mândrie.

„Dar cum să procedăm? Aveţi indicaţii în acest sens?”, întrebă Vickers.

„Nu”, răspunse Frère, „asta rămâne la latitudinea

dumneavoastră. Arthur a spus doar să încercaţi tot ce credeţi de cuviinţă şi să porniţi repede la drum. După părerea sa, aici sunteţi prea departe. Vrea să vă aibă mai aproape”.

„F periculos să încarci aşa de mult deodată”, interveni Vickers.

„Aşi! înghesuiţi-i în magazie şi puneţi multe santinele. Cu siguranţă nu se va întâmpla nimic.

„Dar soţia şi copilul meu?”

„M-am gândit şi la asta. Dumneavoastră şi puşcăriaşii călătoriţi cu *Ladybird*, iar mie permiteţi-mi s-o însoţesc pe doamna Vickers pe *Osprey*

„A, sta ar fi o soluţie. Da, cred că aşa e cel mai bine.

Gândul de a o şti pe Sylvia alături de ticăloşi ăia mă Pe de altă parte, n-aş vrea să mă despart de ea”.

„Ei, bine, atunci merg eu pe *Ladybird*”, spuse Frère, care era sigur că poate duce la bun sfârşit tot ce prinde. „Şi dumneavoastră o conduceţi pe doamna Vickocs pe *Osprey*”.

„Nu, nu*, refuză Vickers, recăpătându-şi aerul important, „asta nu merge. După dispoziţiile regale…

„Bine, bine*, îl întrerupse Frère. „Nu trebuie să daţi citate. Ofiţerul de comandă e obligat să aibă personal grija etc. Totul e în ordine. Ns-am nimic împotrivă.

„Mă gândesc numai la Sylvia*, spuse Vickers.

„Iat-o că vine strigă locotenentul, când se deschise uşa ele sticlă. O fiinţă mică, albă, se strecură pe verandţţ. „Întrebaţi-o chiar pe ea. Ei, domnişoară-Sylvia, nu vreţi să dau mâna cu un vechi prieten?”

Copilul blond care se jucase pe *Malabar* era acum o fetiţă blondă de unsprezece ani. Aşa cum stătea, într-o rochiţă simplă, albă, în lumina lămpii, până şi prozaicul Frère nu putea să nu-i admire extraordinara frumuseţi ochii strălucitori erau luminoşi şi albaştrii ca pe vremurr trupul graţos era drept şi elastic ca o trestie, iar chipul delicat şi nevinovat era înconjurat de o aureolă de păr auriu, cu care pictorii evului mediu încoronau şi glorificaţi îngerii.

„Haide, domnişoară Sylvia, veniţi să mă sărutaţi!”, strigă Frère. „Sper că nu m-aţi uitat?”

Sylvia puse mâna pe genunchiul tatălui şi-l scutură pe domnul Frère din cap până-n picioare, cu încântătoarea obi aznicie proprie copiilor. Îşi aruncă apoi căpşorul blond pe spate şi întrebă: „Cine-i domnul, papa? (

„E domnul Frère, draga mea. Nu-ţi aduci aminte de domnul Frère, care s-a jucat cu mingea cu tine şi a fost atât de drăguţ când erai în convalescenţă? Să-ţi fie ruşine, Sylvia 1”.

Vocea sa era plină de reproş, totuşi atât de drăgăstoasă, îneâl reproşul rămase fără efect.

„Îmi aduc aminte*, spuse Svivia şi dădu din cap

Jncăpăţânare. „Dar pe atunci eraţi mult mai drăguţ ca acum.

Nu vă pot suferi”.

„Precis, nu vă aduceţi aminte de mine”, o contrazise, Frère. Era tulburat, deşi se părea că discuţia îi făcea plăcere. „Precis, nu. Cum mă cheamă?”

„Locotenentul Frère. L-aţi lovit a tuci pe un puşcăriaş care mi-a ridicat de jos mingea. Nu vă pot suferi”.

„Ei drăcie, ce duduie obrăznicuţă”, strigă Frère, strâmbându-se de râs. „Ha-ha! Aşa a fost, acum îmi aduc aminte. Ce memorie!”

„Acum e aici, nu-i aşa, papa?” continua Sylvia neabătută. „Numele său e Rufus Dawes şi are mereu ghinion, ţ-jetul om, îmi pare atât de rău pentru el. Danny zice că nu e teafăr la cap”.

„Şi cine-i Danny?” se informă Frère, râzând. „Bucătarul nostru”, explică Vickers. „Un moşneag pe care l-am scos de la spital. Sylvia, vorbeşti prea mult cu puşcăriaşii. Ţi-am interzis-o de câteva ori”.

„Dar Danny nu-i puşcăriaş, papa”, răspunse Sylvia! care nu se lăsa uşor intimidată. „E bucătar şi e un om deştept. Mi-a spus multe despre Londra, unde Lordul Mayor se plimbă într-o caleaşcă de sticlă, iar munca o fac oamenii liberi. Acolo nu auzi niciodată zăngănit de lanţuri, aşa zice el. Vreau şi eu la Londra, papa!”

„Şi domnul Danny – la fel”, spuse Frère. C

„Nu, asta n-a spus-o. Vrea doar să-şi mai vadă o dată mama bătrână. Doamne, cum o fi arătând mama lui Danny! Trebuie să fie o bătrână urâtă foc! 2 ice că în cer o s-o vadă precis. Oare aşa este, papa?”

„Sper, draga mea!”

„Papa!”

„Da?”

„În cer Danny o să poarte tot jacheta galbenă sau acolo e un om liber?”

Frère râse cu poftă.

„Sunteţi neruşinat, şir”, strigă Sylvia şi-l fulgeră din priviri. „Cum îndrăzniţi să râdeţi de mine? Dacă aş fi în locul lui papa, aş da ordin să fiţi biciuit o jumătate de oră.

Ce neruşinare Roşie de mânie, mira frumuseţe răsfăţată fugi în casă.

Vickers rămase grav, dar Frère se cutremura de râs, încât se văzu silit să se scoale.

„Asta-i bună! Pe cinstea mea, asta-i bună! Micuţă vrăjitoare! Să fiu biciuit o jumătate de oră! Ha-ha! FTa-ha ha-ha!”

„E un copil ciudat”, se scuză Vickers, „şi spune lucruri puţin obişnuite pentru vârsta ei. Să nu i-o luaţi în nume de rău. Sylvia nu mai e un copil, dar nici femeie nu se poate numi încă, iar educaţia ei a fost neglijată. Şi apoi locul acesta sumbru, lăsând impresii groaznice – ce puteţi aştepta de la un copil care creşte într-o colonie penitenciară?”

„E încântătoare, dragul meu”, răspunse locotenpntul „Şi de o naivitate uimitoare”. – „Trebuie să frecventeze trei-patru ani o şcoală bună, la Sydney. Cu ajutorul lui dumnezeu, voi realiza asta după întoarcerea noastră sau o voi trimite în Anglia, dacă voi putea. E o fată drăguţă şi inimoasă, dar în cea ce priveşte manierele mai are multe de învăţat”.

În clipa aceea, dinspre grădină se apropie un bărbat.

„Ce-i, Troke?”

„Unul dintre puşcăriaşi s-a întors, şir”.

„Care?”

„Gabbett. S-a întors în seara asta*”.

„Singur?”

„Da, sir. Zice că ceilalţi îs morţi

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă Frère, cu interes.

„Evadatul despre care v-am povestit – vechiul dumneavoastră prieten, Gabbett. S-a întors*”.

„Cât a lipsit?”

„Aproape şase săptămâni, şir”, spuse poliţistul şi duse mâna la chipiu.

„Doamne, cred că a scăpat ca prin urechile acului. Aş vrea să-l văd

„E jos, la-hambare*, spuse zelos TYoke – un „fost* care obţinuse acest post pentru buna lui purtare. „Domnii îl pot vedea îndată, dacă au cheftt.

„Ei, ce zici, Vickers?”

„Desigur, cu plăcere”.

CAPITOLUL 4

Evadatul

Hambarele nu erau departe. După câteva minute, lăsaseră în urma lor palisadele din lemn şi stăteau în faţa unei clădiri lungi, de piatră, cu două etaje, din care se auzea un urlet surd, înspăimântător, şi din când în când, un ţipăt strident. Abia când cu patul puştilor loviră, pereţii de lemn, zgomotul încetă şi se instala o linişte sinistră. Cei doi ofiţeri păşiră printre două şiruri de supraveghetori şi ajunseră într-un ungher unde, pe un pat de scânduri, zăcea o masă greu de definit. Alături, pe un taburet grosolan, şedea un om în jachetă cenuşie, pe care o poartă toţi puşcăriaşii remarcaţi pentru buna lor purtare, spre a se deosebi de ceilalţi, în haine galbene. Ţinea pe genunchi o gamelă de tinichea, cu supă de fulgi de ovăz, şi se străduia să hrănească masa aşezată pe pat.

„Nu vrea să mănânce, Steve?”, întrebă Vickers.

Steve se ridică, auzind vocea comandantului.

„Nu ştiu ce are, şir”, spuse el, şi arătă cu degetul spre frunte. „Pare să se fi ţicnit. Nu mai ştiu ce să fac euel! i.

„Gabbett!”

Deşteptul Troke, veşnic gata să fie pe placul superiorilor. mută masa şi-l scutură violent.

Gabbett – căci el era – îşi trecu laba mare peste faţă şi se uită, zăpăcit, la vizitatori. Rămase exact în poziţia în care-l aşezase Troke.

„Ei, Gabbett, iată-ne din nou”, spuse Victiers. „Când o să-ţi bagi şi tu minţile în cap? Unde sunt camarazii tăi?”

Uriaşul nu răspunse.

„Nu mă auzi? Unde sunt camarazii tăi?”

„Unde sunt camarazii tăi?”, repetă Troke.

„Morţie, spuse Gabbett.

„Toţi trei *V1*

„Şi tu? Cum de te-ai întors?”

Gabbett arătă în tăcere spre picioarele sale ce sângerau „L-am găsit pe limba de pământ, sir, şi l-am adus cu barca8, explică Troke zelos. „I s-a dat apoi o gamelă *cu* supă din fulgi de ovăz, dar se pare că nu e prea flămând”. „Ţi-e foame?”

,} „*

„Da’

„Atunci de ce nu mănânci supa?”

Gabbett strâmbu din gura sa mare. „Am gustot-6. Cum încă rea asta mizerabilă, poate să reziste cineva la biciuire? N-aveţi ceva mai bun pentru mine, bandă de zgârciii? Cât. e-mi daţi de data *asta*, domnule maior? Cincizeci?” Cu asta se întinse din nou, rânjind, pe pat.

„Un exemplar splendid!”, spuse Vickers, zâmbind dezorientat. „Ce să faci cu el?”

„Dacă ar vorbi aşa cu mine, i-aş scoate sufletul din *piept cu* biciul”, răspunse *Frère*.

xăeeastă remarcă le inspiră lui Troke şi celorlalţi respect pentru tânărul ofiţer. Arăta ca şi cum ar fi fost în stare să se ţină de cuvânt.

Uriaşul îşi înălţă capul şi-l privi pe vorbitor, dar nu-l recunoscu. Văzu doar o figură străină – era, probabil, un vizitator.

„Daţi-mi o bucată de tutun de mestecat, domnule,

după aceea mă puteţi biciui”, spuse el.

Fere râse. Indiferenţa brutală a omului îi plăcea. Îi aruncă lui Vickers o privire interogativă, scoase din buzunarul hainei sale albastre o bucată de tutun presat şi i-o întinse pu şcăr! a şui ui.

Gabbett se aruncă asupra tutunului ca un dulău asupra osului, făcându-l să dispară imediat în gură.

„Câţi colegi ai avut?” întrebă Maurice, privind cu interes la maxilarele ce mestecau, de parcă ar fi studiat o curiozitate a naturii. „Coleg* părea a fi ceva cu care puşcăriaşul se năştea – o aluniţă, de exemplu.

„Trei, domnule.

„Trei? Ei bine, Vickers, daţi-i treizeci de lovituri”.

„Dacă aş mai fi avut încă trei – K, mormăi Gabbett.

„Dacă aş mai fi avut încă trei – K, mormăi Gabbett, mestecând tutun, aş fi reuşit să scap”.

„Ce zice?”

Dar Troke nu înţelesese despre ce e vorba, iar Steve, care «e dăduse puţin înapoi, susţinea că nu auzise nimic. Ticălosul continua să plescăie, mestecând tutun. Se cufundase în tăcere şi se prefăcea a nu fi zis nimic.

Şezând astfel şi mestecând posomorât, oferea o privelişte înspăimântătoare. Nu atât pentru urâţenia lui naturală, sporită de zdrenţele jegoase ce abia-i acopereau goliciunea, nici din cauza bărbiei ascuţite, a buzei de iepure, a picioarelor strivite, a obrajilor supţi şi a trupului vlăguit. Nu numai pentru că această fiară ghemuită, care stătea picior peste picior, cu braţul păros pe genunchi, arăta atât de puţin a om, încât te îngrozea la gândul ca femei şi copii făceau parte din aceeaşi speţă cu monstrul acesta. Nu, mai cu seamă pentru că gura sa, din care se prelingea saliva, maxilarele sale, ce mestecau liniştit, degetele sale mişcându-se febril şi ochii injectaţi vesteau ceva înfiorător, mai înfiorător decât moartea prin înfometare – amintirea unei tragedii care se petrecuse, probabil, în adâncul bus? i-ului.

„Veniţi”, spuse Vickers, „să mergem. Va tregui să-l biciuiesc din nou. Ah, ce loc îngrozitor! Nu-i de mirare că i

se zice Poarta Iadului”.

„Prea sunteţi moale, domnule e, constată Frère, când ajunseră pe la mijlocul drumului. „Bestiile trebuie tratate ca atare.

Maiorul Vickers oftă, deşi o asemenea mentalitate nu-i era necunoscută. „N-am căderea să critic sistemul”, spuse el. Respectul său pentru „disciplină* îl făcu să se reţină şi să nu-şi exprime deschis părerea. „Dar uneori mă întreb dacă nu s-ar ajunge mai departe cu bunătatea decât cu lanţurile ori pisica cu noua cozi.

Însoţitorul său izbucni în râs. „Ah, iată aceleaşi vechi idei! Gândiţi-vă că ele erau să ne coste viaţa atunci, pe *Malabar*. Nu, nu, am experienţa mea cu puşcăriaşii – deşi bandiţii mei nu-s nici pe departe aşa de răi că ai dumneavoastră – şi vă spun, domnule, nu există decât o soluţie! pumnul. Să simtă cine sunt. Cu toţi sunt aduşi aici ca să muncească şi, dacă nu muncesc, trebuie biciuiţi până ce se înmoaie. Şi chiar dea A lucrează bine, o lovitură cu biciul, din când în când, nu poate să strice. Le aduce aminte de ceea ce-i paşte dacă se lenevesc.

Între timp, ajunseră pe verandă. Luna arunca o lumină blândă asupra golfului de la picioarele lor şi făcu să lucească vârful lui Grummet Rock.

„Ei da, asta-i opinia generală*, răspunse Vickers. „Dar gândiţi-vă ce viaţă duc. Doamne! *, strigă el cu o subită pasiune, în timp ce Frère se opri şi privi spre golf. „Nu sunt un om crud şi n-am ordonat, după câte ştiu, încă nicio pedeapsă nemeritată, dar de când sunt aici, am trăit de zece ori coşmarul că un puşcăriaş s-a înecat aruncându-se de pe stâncă de colo. Cu toţii au preferat moartea unei vieţi de mizerie. Nu sunt nici trei săptămâni de când doi puşcăriaşi, care lucraseră la tabăra de tăietori de lemne şi se certaseră eu supraveghetorul, au spus adio camarazilor şi, luându-se de mână, s-au aruncat de pe stâcă. Un gând desperat!”

„N-ar fi trebuit să comită crime”, interveni prozaicul Frère. „Au ştiut doar ce pedeapsă îi aşteaptă. Au primit ceea ce au meritate.

„Dar imaginaţi-vă că ar trebui să trăiască aici şi un condamnat din eroare!”

„Asta nu mi-o pot imagina 1, spuse Frère, rânjind. „Condamnat din eroare, mă faceţi să râd! Toţi sunt nevinovaţi, dacă dai crezare spuselor lor. Dar ce-i cu lumina roşie de vizavi? îi

„E focul aprins de Dawes pe Grummet Rock”, răspunse Vickers şi o luă din loc. „Omul despre care v-am povestit. Veniţi, să bem un brandy şi să închidem uşa”.

CAPITOLUL 5

SYLVIA

„Ei, lăsaţi, în curând o să rezolvaţi problema**, spuse Freie când intră în casă. „La sfârşitul lunii, în mod sigur, o să puteţi porni la drum. Eu voi veni după dumneavoastră, eu doamna Vickers1 1.

„E vorba despre mine?”, îi întâmpină veselă doamna Vickers. „Bărbaţi răi ce sunteţi, m-aţi lăsat singură! i (

„Domnul Frère a fost atât de amabil oferindu-se să vă! «soţească, pe tine şi pe Sylvia, pe vasul *Osprey*. Tar eu voi prelua comanda pe *Ladybird*

„Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule Frère. Foarte drăguţi, spuse doamna Vickers, iar amintirea flirtului de acum şase ani cu un anume locotenent tânăr îi aprinse obrajii. „Într-adevăr sunteţi foarte atent. Nu te bucuri, Sylvia, să călătoreşti cu domnul Frère şi cu mama la llobart?”

„Domnule Frère”, spuse Sylvia, care-şi făcuse apariţia dintr-un colţ al camerei, „îmi pare rău că v-am jignit adineauri. Vreţi să mă iertaţi? C. Stătea în faţa lui, cu faţa încadrată de bucle blonde, cu mâiaile încrucişate peste şorţul negru, din mătase (Iulia Vickers avea păreri ciurate cu privire la îmbrăcămintea fiicei sale) şi-şi formulă scuza într-o manieră atât de rigidă şi demodată, încât Frère era cât pe-aci să izbucnească din nou în râs.

„Fireşte, te iert, copilul meu”, răspunse el. „N-ai vrut să spui ceea ce ai spus, sunt sigure [.

„Ba da, ba da, asta am vrut să spun, şi tocmai de aia îmi pare rău. Sunt uneori revoltător de nemanierată, deşi

n-o să mă credeţiK. (Spunea aceasta cu încântătoarea cochetărie a unui copil conştient de frumuseţea lui). „Mai cu seamă în ceea ce priveşte istoria romană. Nu cred că romanii au fost nici măcar pe jumătate atât de curajoşi precum cartaginezii. Şi dumneavoastră, domnule Frère? a întrebarea fu atât de neaşteptată pentru Maurice, că nu putu răspunde decât cu un «„De ce nu? 8

„Pentru că nu ţin la ei nici pe jumătate*, explică Sylvia, cu desconsiderarea tipic feminină a argumentelor de ordin raţional. Întotdeauna au avut atâţia soldaţi! E drept, ceilalţi au fost foarte cruzi în campaniile lor de cucerire”.

„Oare aşa să fi fost?”, întrebă Frère.

„Dar cum altfel? Doamne! Nu l-au tăiat pleoapele bietului Regulus, iar apoi l-au rostogolit de pe un deal într-un butoi plin cu cuie? Nu găsiţi că e groaznic? *a*

Cu mina unui om care i-a studiat temeinic pe clasici, domnul Frère dădu din cap, recunoscând că, într-adevăr, n-a fost prea drăguţ din partea cartaginezilor.

„Sunteţi o mare erudită, domnişoară Sylvia41, adăugă el repede, căci. simte că fata, sigură de sine, e gata să-l încol ţeastă. „Vă place să citiţi? K

„Foarte multli”.

„*Şi ce fel de cărţi citiţi*?”

„*Oh, o grămadă*. Paul şi Virginia* *şi* Paradisul pierdut? *şi piesele lui Shakespeare, şi* Rebinson Crusoe, *şi* Predicile lui Blair, 3 *şi* Cartea frumuseţii, *şi* Tom Jones1”.

„Un amestec cam pestriţa interveni doamna Vickers, cu un zâmbet acru – ea nu punea prea mare preţ pe lectură – „dar mica noastră bibliotecă nu oferă posibilitatea unei selecţii, iar eu personal nu citesc prea mult. John, domnul Frère precis ar mai bea un pahar. Oh, nu trebuie să vă scuzaţi. Sunt doar soţie de soldat. Sylvia, drar-a mea. spune-i domnului Frère noapte bună şi du-te le culcare”.

„Noapte bună, domnişoară Sylvia.

— Îmi daţi un sărut?”

„Nu!”

„Sylvia, nu fi obraznică!”

„Nu sunt obraznică14, strigă Sylvia, revoltată de felul în care fuseseră primite mărturisirile ei literare. „*Dătisul* e obraznic! Nu vreau să-l sărut. Doamne, tocmai pe dânsul”.

„Nu vrei să mă săruţi, frumuseţe mică”, strigă Frère, apleundu-se înainte şi punând braţul pe talia fetei. „Atunci trebuie să te sărut eu!”

j) *Paul şi Virginia*, roman publicat în 17B7. Autorul este Jacquts iienri Bernardin de baln. – l'icrre (173VIdl4/, aiăcipoi ai lui Rousseau. Evocă dragostea idilica şi moartea tracică a doi „copii ai naturii” pe exotica insulă Mauritius din Oceanul indian.

2) *Paradisul pierdut*, poem epic din 1667. opera marelui scriitor englez John Milton (1608 – 1674), evocând lupta burgheziei engleze împotriva tiraniei, elogiu al răzvrătirii prometeice, întruchipată în figura lui Saran.

3) Hugh Blair (1718 – 1800), cleric scoţian; în 1761, devine profesor de retorică la Edinburgh. Predicile sale (5 volume. 1777 – 1801) au înst considerate multă vreme, drept un model de proză iluministă.

Tom Jones – romanul publicat în 1749. ql scriitorului englez Henry Fielding (1707 – 1754), vastă panoramă tipologică a Ans-iei din acea vreme.

Spre marea lui mirare, Sylvia, văzându-se apucată şi sărutată împotriva voinţei ei. se făcu roşie ca racul, ridică pumnul şi-l lovi în faţă cu toată puterea. Lovitura fu atât de neaşteptată şi-l duru atât de tare, încât Maurice era cât pe-aci să cedeze grosolăniei sale congenitale şi să tragă o înjurătură.

„Sylvia exclamă Vickers, cu un sever reproş.

Dar Frère izbucnise în râs. Ţinea strâns mâinile Sviviei şi o sărută din nou, oricât de violent protestă ea. „Aşa spuse el. triumfător. „Vezi, n-ai reuşit!”

Vickers se ridică, vizibil supărat, şi vru să tragă fata deoparte. Sylvia, care gemea şi plângea de furie, îşi eliberase între timp o mână şi-l lovea mereu pe cel ce-o chinuia.

„Doamne strigă ea, cu ochii scă Dărând de mânie”,

daţi-mi drumul! Vă urăsc! Vă urăsc! Vă urăsc!”

„Îmi pare foarte rău, Frère”, spuse Vickers, după *ce* uşa se închisese în urma Sylviei. „Sper că nu v-a lovit prea tare”.

„Oh, nu! îmi place temperamentul ei. Ha-ha! Toate sunt la fel: cu femeile n-o scoţi la capăt decât dacă le arăţi cine e cel mai tare”.

Vickers se grăbi să dea conversaţiei o altă întorsătură; evocând trecutul şi făcând consideraţii despre viitor, uitară în curând micul incident. Dar când domnul Frère, o oră mnî târzâu, traversă culoarul spre a se îndrepta către camera lui, văzu deodată în faţa lui o făptură gingaşă, învelită într-un şal. Era micuţa sa inamică.

„V-am aşteptat, fiindcă vreau să vă cer iertare, domnule Frère. spuse en. „N-ar fi trebuit să vă lovesc. Sunt o fată ion. Da, aşa-i, şi dacă nu mă fac mai bună, n-o s-ajung în rai”.

Zicând aceasta, fetiţa scoase de sub şal o hârtie împăturită ca o scrisoare şi i-o puse lui Frère în mână.

„Ce-i asta?”, întrebă el. „Du-te repede la culcare, altfel răceşti, fetiţo”.

„Este o cerere scrisă, de iertare. Şi n-am să răcesc, căci port ciorapi. Dacă n-o primiţi*, adăugă ea, ridicându-şi sprâncenele, „n-am ce face în plus. V-am lovit, şi pentru asta îmi cer scuze. Deoarece sunt femeie, nu vă pot dă satisfacţie în maniera obişnuităe.

Frère îşi înăbuşi râsul şi se aplecă adânc în faţa adversarei sale. „Primesc scuzele dumneavoastră, domnişoară Sylvia”, spuse el.

„Cu asta, discuţia noastră a luat sfârşit”, răspunse de sus Sylvia. „Am onoarea să vă doresc noapte bună, domnule”.

Micuţa domnişoară îşi strânse cu un aer de demnitate şalul în jurul umerilor firavi şi o porni în lungul culoarului, atât de gravă, de parc-ar fi fost Amadis de Gaula în persoană.

Frère, care se cutremura de râs, intră în camera sa, desfăcu hârtia şi, la lumina lumânării de seu, citi ceea ce-i

comunica Sylvia, cu scrisul ei infantil:

„Domnule, v-am lovit. Mă sens în scris. Servitoarea dumneavoastră devotată.

— Sylvia Vickers”.

„Aş vrea să ştiu din ce carte a copiat asta”, murmură el. „E precis un pic sărită de pe fix. Nici nu-i de mirare, asta nu-i viaţă pentru un copil”.

CAPITOLUL fi”.

O săritură în întuneric

Două trei zile după sosirea vasului *Ladybird*, puşcăriaşul singuratic de pe Grummet observă, dimineaţa.

Amadis de Gaula – celeru roman cavaleresc, a cărui limbă de origine nu a fost pe deplin elucidată; în varianta iniţială a fost. probabil, portugheza. Scriitorul spaniol García Ordonez de Montalvo a prelucrat cele trei cărţi ale primei variante, arââugfnd silte două părţi; 1492, tipărit în 1508; a contribuit la renaşteroa literaturii cavalereşti în Europa.

mişcări misterioase de-a lungul coastei, pe Sarah Island. Bărcile puşcăriaşilor, care, de obicei, la răsăritul soarelui, se îndreptau spre colinele împădurite din cealaltă parte a portului, nu mai apăruseră de câteva zile. Lucrările de construcţie a unui spărgător de valuri, pe vârful de vest al coloniei, fuseseră întrerupte. Toate forţele de muncă disponibile erau ocupate pe *Osprey*. Şi soldaţii care veneau în fiecare dimineaţă de pe *Ladybird* luau parte la lucrările misterioase. Degeaba se gândea Rufus Dawes, în timp ce şi făcea micul tur zilnic, oare ce ar fi putut însemna activitatea asta neobişnuită. Din nefericire, nu se arăta nimeni care să-l lămurească.

Două săptămâni mai târziu, în jurul datei de 15 decembrie, observă din nou ceva ciudat. Într-o dimineaţă, toate bărcile insulei se îndreptară spre partea opusă a portului, iar în cursul zilei-se răspândi peste coline un nor mare de fum. O zi după asta, spectacolul se repetă, iar a patra zi bărcile se întoarseră trăgând după ele o plută uriaşă. Cum se văzu mai târziu, pluta care fu fixată lângă vasul *Ladybird*, era construită din scânduri, stâlpi şi

căpriori care fură, pe rând, urcaţi cu macarale şi depozitaţi pe vas.

Asta îi dădu de gândit lui Rufus Dâvves. Oare nu se mai taie deloc copaci? Născocise guvernul altă metodă de folosire a forţei de muncă a puşcăriaşilor? El doborâse copaci şi construise bărci, tăbăcise piei şi făcuse pantofi. E posibil, oare, să se treacă acum la altceva? înainte de a fi găsit o explicaţie plauzibilă, o nouă expediţie de bărci. Îl puse în faţa unei noi enigme. Trei bărci navigară spre golf şi se întoarseră, după douăzeci şi patra de ore, cu patru făpturi străine, cu provizii şi unelte agricole. Când Rufus Dawes zări uneltele, ajunse la concluzia că bărcile fuseseră la Philip Island, „grădina" coloniei, ca să-i aducă pe grădinari şi produsele recoltei. Toate astea îl făcură a bănui că *Ladybird* adusese un nou comandant – privirea lui, ascuţită de viaţa semisălbatica, îl recunoscuse Heja pe Maurice Frère – iar evenimentele misterioase erau „îmbunătăţiri" ale noului stăpân. În acest punct al reflecţiilor sale din prima supoziţie – presupunând că era justă – rezultă firesc o a doua: locotenentul Frère va fi un comandant mai sever decât maiorul Vickers. În ceea ce-l priveşte pe Rufus Dawes, severitatea atinsese de mult măsura suportabilului şi, astfel, nenorocitul om luă o decizie desperată – să se sinucidă. Înainte de a-l judeca, să ne amintim cât de mult suferise bietul om în ultimii şase ani.

Ne-am putut face o părere despre viaţa pe corăbiile cu puşcăriaşi şi ştim prin ce chinuri a trecut Rufus Dawes înainte de a păşi pe coasta stearpă a Porţii Iadului. Dar ca să ne dăm seama pe de-a-ntregul de chinurile pe care fusese nevoit să le suporte de atunci încoace, trebuie să ne imaginăm mârşăviile care se petrecuseră sub puntea *Mala*bar-ului. În închisoarea de acolo, se mai zarea, din când în când, o rază de lumină. Nu toţi puşcăriaşii erau bandiţi respingători, nu toţi erau ticăloşi irecuperabili. Oricât de strâmtă şi sufocantă fusese închisoarea, oricât de abrutizaţi cei dinlăuntrul ei, oricât de îngrozitoare amintirea fericirii trecute, viitorul era necunoscut – mai

rămâneau speranţele. La Macquarie Harbour însă se adunase drojdia din cupa de7 nădejdii. Aici veneau cei mai răi şi astfel aveau să rămână pentru totdeauna. Abisul chinului era atât de adânc încât nu mai vedeai cerul. Viaţa era lipsită de speranţă; doar moartea deschidea porţile închisorii insulare.

Oare se poate imagina cât a suferit. Într-o singură săptămână, un om nevinovat, dotat cu ambiţie şi cu puterea de a-i iubi şi respecta pe alţi? Noi, oamenii obişnuiţi, care trăim o viaţă obişnuită – ne plimbăm, râdem, ne facem un cămin, apoi ne căsătorim copiii, nu ne putem imagina mizeria unei astfel de vieţi. Ne putem închipui doar vag plăcerile libertăţii şi sila ce ţi-o provoacă o societate detestabilă, dar ast, a-i tot. Suntem siguri că am muri sau am înnebuni, probabil, dacă am fi puşi în lanţuri şi am fi îniosâii, dacă am fi hrăniţi cu lături, trataţi ca animalele, minaţi la muncă zilnică cu ameninţări şi bătaie, închişi împreună cu ticăloşi care dispreţuiesc cinstea şi onoarea.

Dar nu ştim şi nu vom şti niciodată cât de odioasă ni se pare viaţa atunci când trebuie s-o împărţim cu fiinţe ca acelea care cărau trunchiurile de copaci la malul fluviului Gordon şi roboteau, blestemând înfiorător, în groapa cu nisip de pe Sarah Island. Nimeni nu poate descrie în ce abisuri ale mizeriei îl poate arunca o singură săptămână a unei asemeneavieţi. Chiar dacă s-ar simţi în stare s-o descrie în cuvinte, n-ar cuteza s-o facă. Ca acela care caută în deşert un chip omenesc, dă peste un lac cu apa de sânge, îşi vede – în el propria imagine şi fuge îngrozit „oricare dintre noi ar fugi de priveliştea propriilor sale chinuri înjositoare. Să ne închipuim acum că o fiinţă omenească a avut de suportat, timp de şase ani, asemenea chinuri.

Deoarece Rufus Dawes nu ştia că tot ceea ce observase şi auzise era legat de desfiinţarea coloniei şi că *Ladybird* urma sui ridice de acolo pe puşcăriaşi, luă hotărârea să se scuture de povara care-l apăsa atât de greu şi să-şi pună capăt vieţii. Şase ani doborâse copaci şi

că rase apă, şase ani nădăjduise, în ciuda lipsei de speranţă, şase ani trăise în umbra morţii. Nu îndrăznea să-şi reamintească prin ce trecuse. Simţurile lui erau paralizate de chinuri.

Singurul lucru de care era conştient era acesta: fusese închis pentru toată viaţa. La început, e drept, visase libertatea, făcuse totul ca să fie graţiat pentru buna lui purtare dar ticăloşia lui Vetch şi Rex răpiseră fructul strădaniilor sale. În loc să fie răsplătit cu laude şi recunoştinţă pentru că dăduse în vileag revolta, fu considerat el însuşi vinovat şi condamnat, deşi îşi susţinuse cu tărie nevinovăţia. „Trădarea" sa – aşa o considerau puşcăriaşii – nu-i fu recunoscută ca un merit de autoritate, îi atrase însă dispreţul şi duşmănia acelor monştri în mijlocul cărora trăia. La sosirea sa la Poarta Iadului, era deja un proscris, un paria printre acele fiinţe care, la rândul lor, erau paria pentru cei din afară.

Be trei ori încercaseră să-l asasineze, dar pe atunci nu era încă sătul de viaţă şi se apărase. Opoziţia sa fu interpretată de un supraveghetor drept încăierare şi fu dus din nou în lanţurile de care abia fusese eliberat. Forţa sa fizică – singura care-l putea ajuta aiciinsuflă celorlalţi respect şi fu lăsat în pace.

ta început, îi conveni această atitudine, cu timpul deveni însă chinuitoare, apoi… dureroasă şi, în final insuportabilă. În timp ce vâslea, ori se târiia prin noroi, încovoindu-se sub povaia lemnelor, dorea nespus de mult ca măcar vreunul să-i adreseze un cuvânt.

Dacă făcea parte dintr-un lanţ de oameni pe spatele cărora zăcea un trunchi de copac greu, lua pe umerii săi *o* povară dublă, numai ca să audă un cuvânt prietenesc. Muncea întreit ca să audă o vorbă bună de la vreun camarad. Singur şi proscris, râvnea la prietenia bandiţilor şi asasinilor. Apoi urmă reacţia contrară: acum ura până şi vocea lor. Nu mai vorbea şi refuza să răspundă dacă cineva i se adresa. Supa o mânca departe de ceilalţi, ori de câte ori lanţul i-o permitea. Astfel îşi atrase repede renumele unui ticălos sumbru, periculos şi aproape dement. Căpiţa –,

nului Barton, comandantul, îi fu milă de el şi-l folosi ca grădinar… O săptămână suportă mila, dar când Barton veni într-o dimineaţă, găsi smulse puţinele tufişuri, straturile cu flori călcate în picioare şi pe grădinar stând jos, printre uneltele de grădinărit sparte. Pentru asta, Dawes fu biciuit. Se zicea că se purtase bizar cu acest prilej. Plângea şi cerşea îndurare, ruga să fie iertat, aruncându-se la picioarele lui Barton. Acesta fu însă neîndurător şi, la prima lovitură, deţinutul amuţi. De atunci deveni şi mai închis. Numai uneori, când se credea singur, se arunca jos şi plângea ca un copil. Părerea generală era că se ţicnise.

Când Vickers îşi luase postul în primire, Dawes îi ceru o întrevedere şi-l rugă să-l trimită înapoi la Iâobart. Cererea, fireşte, îi fu refuzată, dar i se dădu voie să lucreze pe *Osprey*. I se scoaseră cătuşele şi, un timp, totul morse bine. Dar într-o zi se ascunse şi la venirea nopţii, înotă în port. Fu urmărit, prins, biciuit din nou şi condamnat la cele mai aspre munci. Stingea var, căra trunchiuri de copac, se chinuia vâslin'd. I se dădeau cele mai grele şi mai degradante munci. Era evitat şi urât de tovarăşii săi, temui de supraveghetori şi privit cu suspiciune de către autorităţi. Rufus Dawes ajunsese în adâncul prăpastiei durerii în care se aruncase de bunăvoie. Gândurile sale îl duseră aproape la demenţă şi, astfel, se asocie eu Gabbett şi cei trei nenorociţi, în încercarea lor desperată de evadare, dar, după cum povestise Vickers, fu prins imediat. Fusese stânjenit de cătuşele grele pe care le purta şi, deşi Gabbett îl asigurase cu un zel ciudat că garantează reuşita evadării, nenorocitul Se prăbuşi după prima sută de iarzi de fugă şi, înainte de a se putea ridica, fu prins de doi voluntari. Acestei împrejurări camarazii lui îi datorau scurta lor libertate, căci Troke se mulţumi cu acest singur puşcăriaş recuperat, încetă urmărirea, care era destul de periculoasă, dată fiind natura terenului, şi-l readuse în triumf pe Dawes la colonie. Drept pedeapsă, puşcăriaşul rebel fu izolat pe Grummet Rock.

În singurătatea apăsătoare în care trăia acum,

mintea i se rătăcise din cauza reproşurilor ce şi le făcea. Era chinuit de viziuni şi vise terifiante. Zăcea ore în şir fără să se mişte, uitându-se fix la necuprinsul cerului şi al mării. Se întreţinea cu fiinţe imaginare. Îi venea mereu în minte scena despărţirii de mama lui. Ţinea discursuri solemne stâncilor şi cerea pietrelor să depună mărturie că e nevinovat şi că s-a jertfit. Prietenii săi din tinereţe treceau pe lângă el într-o horă fantasmagorică. Uneori considera că viaţa sa nu mai e decât un vis. Ori de câte ori se trezea din halucinaţiile sale, o voce interioară îl îndemna să se arunce în apele învolburate din preajma închisorii şi să termine odată cu visele astea sumbre.

În ciuda letargiei sale fizice şi spirituale, înregistra neobişnuitele evenimente de pe coastă, care îl făcură să urască şi mai mult viaţa. Vedea în ele ceva înspăimântător, ameninţarea unor chinuri insuportabile. Dacă ar fi ştiut că vasul *Ladybird* urma să ridice în curând ancora şi că dăduse deja ordin să fie readus de pe stâncă şi transportat, împreună cu ceilalţi, la Hobart, ar fi ezitat, dar nu bănuia nimic; ştia că povara vieţii îi devenise nespus de grea şi că trebuia să scape de ea, acum ori niciodată…

Între timp, în colonie era o agitaţie febrilă. Cam la trei săptămâni după ce Vieker. s anunţase oi clinul guvernatorului, totul era pregătit pentru plecare. Comandantul se înţelesese definitiv cu Frère şi cu privire la măsurile strateyhe. El personal urma să preia vasul *Ladybird*, împreună cu puşcăriaşii. Soţia şi fiica sa urmau să rămână până ce era gata de plecare vasul *Osprey*, care trebuia să urmeze corăbiei, sub comanda lui Frère, de îndată ce locotenentul îşi va fi îndeplinit cealaltă misiune – de a face colonia una cu pământul, „Vă las aici un grup de gardă, sub comanda unui caporal şi zece puşcăriaşi, ca echipaj pentru vas*, spusese Vickers. „Vă ajunge cu prisosinţă 1.

I I. a care Frère, cu un zâmbet mulţumit de sine, destinat doamnei Vickers, declară că i-ar putea ajunge la nevoie şi cinci puşcăriaşi, căci ştie cum să-i facă pe putu roşii ăia să muncească întreit.

N-avem voie să trecem sub tăcere, în această relatare, unul dintre incidentele care s-au petrecut în timpul pregătirilor de călătorie. În apropierea lui Philip Island, pe partea de nord a portului, se află Coal Head. Nu demult, acolo fusese un grup de muncă. Oamenii chemaţi în grabă de Vickers, să ajute la opera de distrugere, lăsaseră acolo câteva unelte, precum şi lemn de construcţie. În ultima oră, cuiva bărbaţi fură trimişi cu barca sa aducă cele uitate. Adunară uneltele şi legară cu lanţuri, în formă de plută, trunchiurile de copaci care valorau la ITobart câte 25 de şilingi bucata. După ce puşcăriaşii recuperaseră astfel lemnul şi-l agăţaseră de barcă, către apusul soarelui vâsleau înapoi, spre vas. Deoarece timpul presa şi, oricum, nimeni nu mai supraveghea respectarea disciplinei, pluta nu fusese făcută cu grija cuvenită: se mai adăugă şi curentul puternic, împotriva căruia avea de luptat barca. /Trunchiurile începură să se desfacă din legătură şi, cu toate că lanţul rămase încordat datorită mişcării bărcii, o parte din încurcătură se desprinse când. vâsâaşii încetiniră viteza. Domnul Troke, care fixa barca de vasul *Ladybird*, mai văzu doar cum un trunchi uriaş se desprinse, dispărând în întuneric. În timp ce se uita mânios în urma lui, de parc-aţi fost vorba de un puşcăriaş îndărătnic, care merita două: zile de izolată, i se păru deodată că aude un ţipăt din direcţia spre care se îndreptase trunchiul. Ar mai fi ascul –, tat, fără îndoială, dar fu nevoit să-şi concentreze toată atenţia asupra salvării lemnului şi să împiedice răsturnarea bărcii din cauza masei instabile de lemne.

Ţipătul era al lui Rufus Dawes. De pe stâncă sa singuratică, văzuse barca îndreptându-se spre *Ladybird*. Când e vorba de decizii finale, întreprindem uneori acţiuni ciu1 date; astfel. Rufus Dawes se hotărâse să se arunce în valuri *în* clipa când întunericul va înghiţi barca. Văzu cum aceasta se chinuia să înainteze, depărtându-se de el cu fiecare lovitură de vâslă şi devenind tot mai greu vizibilă. La. un, moment dat nu se mai zărea la pupa decât figuia domnului Troke, apoi dispăru şi aceasta, iar când

următorul val ridică vârful plutei, Rufus Dawes se aruncă în valuri.

! * Cătuşele grele îl făcură să se scufunde ca o piatră. Îşi (propusee să nu înoate şi, în prima clipă, ridică într-adevăr [braţele de asupra capului, ca să se scufunde mai rapid. Dar; când simţi că se sufocă, iar când apa, rece ca gheaţa, alungă e toropeala ce-l cuprinsese, începu să se zbată cu desperare l şi ajunse din nou la suprafaţă, în ciuda cătuşelor de fier, l buimăcit şi dominat de un sălbatic spirit de autoconservare.

Deodată, zări un obiect uriaş, negru, care se năpusti din întuneric asupra lui. O scurtă luptă cu curentul, o încercare i zadarnică de a evita prin scufundare obiectul necunoscut, groaznicul sentiment că lanţul de fier de la piciiare îl trage tânjos, şi trunchiul uriaş desprins de plută era deasupra lui amenânţând să-l zdrobească. În faţa pericolului morţii: îi dispăru gândul sinuciderii. Scoţând un ţipăt deznădăjduit

— Pe care-l auzise Troke – ridică braţele, să apuce monstrul ce voia să-l împingă spre moarte. Trunchiul de copac zăcea deasupra lui şi-l ţinea sub apă, dar când mâna lui; Rufus Dawes pipăi trunchiul, veni în contact cu laţul odgonului, oare atârna încă de copac. Îl apucă cu o mişcare, desperată, în clipa următoare, capul său era deasupra apei, se ţinu bine şi, cu ultime forţe, se avântă pe trunchi. *4*

pentru o cupă „văzu în depărtare luminile ce răzbăteau prin hublourile corăbiilor ancorate, zări dispărând în st în ga Grummet Rock, apoi închise epuizat ochii; trunchiul plutitor II conduse, repede şi în tăcere, în întuneric.

Domnul Troke, care a doua zi dimineaţa acostă pe insula stâncoasă, constată că e pustie. Chipiul puşcăriaşului se afla pe marginea stâncii, dar deţinutul dispăruse. În drum spre *Ladybird*, Troke inedită temeinic asupra cazuuii iar când îi raportă lui Vickers pomeni de ţipătul ciudat pe care-l auzise cu o seară înainte.

„Cred, domnule, că a încercat să traverseze golful

înot”, spuse el. „Dar în mod şi gur s-a scufundat imediat, căci cu lanţul, nu putea face nici cinci mişcări”.

Vickers, care tocmai dădea ordinul de ridicare a ancorei şi avea de lucru până peste cap, acceptă fără obiecţii această presupunere. Puşcăriaşul ori se sinucisese, ori pierise într-un accident... Fie că era sinucidere, fie o încercare eşuată de evadare – după experienţa de până acum – cu Rufus Dawes, a doua explicaţie era cea mai plauzibilă – era, oricum, mort. După cum observase domnul Troke, cu ciaiuşe, nimeni nu putea traversa înot golful. Când vasul *Ladybird* trecu, o oră mai târziu, pe lângă Grummet Rock, toţi cei de pe bord erau convinşi că trupul ultimului lom-Skffir celulei stâncoase zăcea sub valurile învolburate.

CAPITOLUL 7

fâffnas bun de la Macquarie Harbour

JPtjţi de pe *Ladybird* îl credeau mort pe Rufus Dawes, kw cei care rămăseseră pe Sarah Island nu bănuiau nimic «tespre ciudatul incident Maurice Frère care nu-şi irosea SmjM gândindu-se la deţinutul rebel, îl credea pe Dawes lj*5 tfâlPOst în magazia goeletei şi la jumătate de drum spre Town. Niciuna dintre cele optzeci de persoane d.

ttjţf1: e*: *în* gg. *Qgpi ty* nu bănuia că barca ce venise să-l ia pe puşeâse mte Fse. se fără el. De alffel, micul grup nu avea vreme să stea prea mult pe gânduri, Domnul Frère, interesat să-şi dovedească iscusinţa şi energia, făcea eforturi uriaşe ca să accelereze plecarea. Îi împingea din urmă fără cruţare pe cei zece puşcăriaşi nefericiţi încât la nicio săptămână după plecarea vasului *Ladybird*, *Osprey* putu întinde pânzele. Doamna Vickers şi fiica ei, care priviseră ca regrete lesne de înţeles distrugerea casei lor, se mutaseră în micuţa cabină de pe bric şi, în seara zilei de 11 ianuarie, domnul Bates, căpitanul vasului, comunica echipajului că locotenentul Frère ordonase ridicarea ancorei pentru zorii zilei următoare.

Aşa se şi întâmplă. Bricul porni la drum în zori. cu o uşoară briză din sud-vest, şi aruncă ancora în afara Porţii Iadului cam pe la ora trei după-amiază. Din nefericire,

vântul îşi schimbă direcţia către – nord-vest ceea ce provocă valuri mari spre bancul de nisip, la bariera amintită. Gândindu-se la doamna Vickers şi copil, prudentul Bates naviga zece mile înaopi şi aruncă ancora în golful Wellington, la orele şapte seara. Fluxul urca repede, iar bricul se clătina violent. Doamna Vickers rămase în cabina ei, iar Sylvia o trimise la locotenentul Frère, cu sarcina să-l distreze pe acesta. Sylvia se* supuse, dar nu reuşi deloc să-lamuze. Nutrea pentru Frère o adevărată repulsie – una dintre acele violente antipatii pe care copiii le încearcă uneori fără motiv – şi, din acea seară memorabilă când îi înrnâriase scuzele scrise, îl trata cu o politeţe distantă. Degeaba o răsfăţase şi o curtase, nimic n-o putea determina să aibă pentru ei sentimente mai calde. „Nu vă pot suferi, domnule*, spunea, de exemplu, în maniera ei preţioasă. „Dar asta precis că nu vă deranjează, aveţi doar destulă bătaie de cap cu puşcăriaşii dumneavoastră. Nu vă străduiţi, vă rog, mă pot întreţine şi singură. – „Cum doriţi*, răspundea Frère. „N-am intenţia să mă impun8. Dar era, totuşi, puţin supărat. În seara acesta, tânăra domnişoară se arăta ceva mai prevenitoare. Tatăl ei plecase, mama eră bolnavă, ea se simţea singură, iar Frère era singurul o>xw care-i putea oferi puţină distracţie. Se supuse, deci, ordinului mamei. Locotenentul se plimba, f urnind, pe pun*».

„Domnule Frère, trebuie să vă întreţin”.

(„Aşa? Ascult.

4: „Ob> nu! Domnul e cel care trebuie să poarte convert «aţia. Faceţi un mic efort!” j

„Ei bine, luaţi loc, să stăm de vorbă*, răspunse Frère,.1 tare era bine dispus, căci îşi îndeplinise atât de bine sarcina...1. „Cu ce să vă întreţin?”

f; „Ah, ce prost sunteţi!” Parcă eu aş şti! *Dumncavoas*-i *b a* trebuie să vorbiţi. Povestiţi-mi o întâmplaree... f „Jack şi vrejul de fasole? propuse Frère. i;

tv; p „Jack şi bunica! Ridicol! Născociţi singur unae. Ţ **: Frère râse. „Nu ştiu niciuna. N-am făcut niciodată uşa ceva.

Atunci e timpul. Începeţi. De nu, plece.
1 1 rere îşi şterse fruntea.
p „Ştii povestea lui Robinson Crusoe?”, începu el, grav, de parcă asta ar fi fost cea mai grozavă idee…
%%Fireşte e-o ştiuK, replică Sylvia, stiâmbând din boti-l lor. Cine nu ştie de Robinsin Crusoe?”; f-Aşa? Nu ştiam. Să mă mai gândesc”. >Jjf
Meditativ, pufăi din pipă şi trecu în revistă reminiscenţele sale. literare. Sylvia şedea lângă el şi aştepta cu: nerăbdare ideea fericită ce nu voia să mai apară, h-ffp» Sunteţi cu-adevărat prost!”, spuse ea, bosumflându se”. Noroc că, în curând, voi fi din nou cu tata. El ştie toţi felul de poveşti, aproape cât bătrânul Danny. j. f-Cum şi Danny ştie poveşti?”
NDanny?”, repetă ea „cu uimire, de parcă ar fi zisă î, Walter Scott”, şi câte încă 1”. Aplecând capul într-o para aruncă o privire hazlie, 5 de superioritate: „Cred că] în & şMţi nici măcar povestea despre fantoma care anunţă] molea?”… V *w-v* – ţ-Nu. N-am auzit-o niciodată.
fif «Şinici pe-cear despre, roibul familiei Peppers. ti;
*”. – v. *7* – w-l *şi vrej*ul *de fasole* – basna englez, în care Jae R, fie) i-Ri-văduve sărace”, „se înalţă până la nori, pe* on. vrei dte fasolo» SEin un… uriaşi
„Nu”.
„Trebuia să-mi închipui. Şi basmul despre copilul rău crescut? *Nu*?”
„Nu”.
Sylvia se dădu jos de pe pervazul ferestrei pe care şezuse şi-l privi cu dispreţ pe omul de lângă ea. „Trebuie să recunosc, domnule Frère, că sunteţi cu-adevărat incult. Scuzaţi-mă, nu vreau să vă jignesc, dar nu mă pot abţine să constat că, pentru vârsta dumneavoastră, sunteţi total incul t”.
Maurice Frère se necăji un pic din cauza acestei observaţii… Eşti suficient de obraznică, Sylvia” spuse el.
„Numele meu este domnişoara Vickers, domnule locotenent Frère. Şi acum mă duc la domnul Bates. Mă voi întietine cu el”.

Şi transformă pe loc ameninţarea în realitate. Domnul Bates, care avea sarcina, plină de răspundere, de pilot, îi povesti despre scafandrii şi recife de coral, apoi îi relată, exagerând, aventurile sale în apele Chinei.

În acest timp, Frère se plimba fumând. Era furios împotriva lui însuşi şi împotriva micuţei zâne obraznice. Această mică făptură feerică exercita asupra lui o vrajă de neînţeles. Toată seara, nu mai reuşi s-o vadă. A dou-i zi dimineaţă, la micul dejun, ea îl tratã foarte de sus. „Când pornim, în sfârşit, mai departe? Vă rog, marmelada, dr>nule Frère. Mulţumesc”.

„Nu ştiu, domnişoară”, răspunse Bates. „Lângă bancul de nisip, sunt valuri mari. Domnul Frère şi cu mine am verificat azi dimineaţă, nu e încă destul de sigur”.

„Vreau să sper”, observă Sylvia, „că n-o să naufragiem şi că n-o să fim siliţi să înotăm câteva mile ca să ne salvăm viaţa”.

„Ha-ha!”, izbucni în râs Frère. „Să nu-ţi fie frică. Mă ocup eu personal de tine.

„Ştiţi să înotaţi, domnule Bates?”, întrebă Sylvia.

I „Da, domnişoară, sigur că ştiu.

„Atunci prefer să fiu salvată de dumneavoastră. Îmi sunteţi foarte drag. Domnul Frère n-are decât s-o salveze pe mama. O să trăim apoi cu toţii împreună pe o insulă izolată, nu-i aşa, domnule Bates? O să ne hrănim cu nuci de cocos şi cu fructele arborelui de pâine. Ah, pesmetul acesta e tare ca piatra! Da, eu am să fiu Robinson, iar dumneavoastră, domnule Bates – Vineri. Aş vrea mult să locuiesc pe o insulă pustie. Numai să nu fie sălbatici şi să fie multă mâncare şi băutură”.

„Ar fi tare drăguţ, domnişoară. Din păcate, asemenea insule nu se găsesc, la tot pasul”.

„Atunci mai bine să nu naufragieme, spuse Sylvia dând din cap cu hotărâre. „N-o să naufragiem, domnule Bates, nu-i aşa?”

„Sper că nu, domnişoarăe.

„Luaţi, pentru orice eventualitate, nişte pesmet în buzunar, Sylvia*, spuse Frère, râzând.

„Oh. ştiţi doar ce părere am despre dumneavoastră, domnule. Tăceţi, vă rog, nu doresc să port nicio conversaţie cu dumneavoastrăe.

„Nu? Mi-e indiferente.

„Domnule Frère”, spuse Sylvia cu demnitate, oprindu-se la uşa cabinei mamei sale. „Dacă aş fi Richard al III-lea. ştiţi ce aş face cu dumneavoastră?”

„N-am idee”, răspunse Frère şi continuă să mănânce liniştit. „Ce anume? el

„V-aş pune să staţi înfăşurat într-un cearşaf alb şi să ţineţi în mână o luminare aprinsă. În faţa catedralei Sfântui Paul, până ce v-aţi căi, lepădând manierele acestea detestabile. Sunteţi un necioplit”.

Domnul Frère – învelit. În cearşaf alb cu o luminare în mână, în faţa catedralei Sfântul Paul! La astfel de imagine, domnul Bates nu mai rezistă, izbucni într-un râs zgomitos.

„Un copil ciudat, domnule, nu-i aşa? E opoziţia personificată, dar are un suflet bune.

„Când putem naviga mai „departe, domnule Bate?? *, întrebă Frère, care se simţea lezatân demnitatea sa de izbucnirea de veselie a acestuia.

Tonul schimbat nu-i scăpă lui Bates, care se adapta repede dispoziţiei superiorului său.

„Sper către seară, domnule”, răspunse el. „Când se retrage fluxul, voi risca. Înainte n-are rostet.

„Oamenii vor să meargă la ţărm, să-şi spele lucrurile”, spuse Frère. „Dacă oricum vom sta aici până seara, trimiteţi-i după-masă acoloe.

„Da domnule e, răspunse Bates.

După-amiaza trecu aşa cum fusese prevăzut. Cei zece deţinuţi merseră la ţărm şi-şi spălară hainele. Erau James Barker, James Lesly, John Lyon, Benjamin Riley, William Cheshire, Henry Shiers, William Russen, James Porter, John Fair şi John Rex.

Ultimul fusese destinat ulterior pentru serviciul de pe *Osprey*. Se purtase mai bine în ultima vreme şi dăduse dovadă de un zel nemaipomenit cu prilejul încărcării

vasului *Ladybird*, iar influenţa sa asupra celorlalţi puşcăriaşi îl impuse ca o personalitate importantă. Vickers îi acordă, ca atare, anumite avantaje, de care fusese privat până atunci. Domnul Frère însă, care supraveghea. Încărcarea proviziilor, părea decis să exploateze pofta de muncă evidentă a lui Rex. Îi mâna mereu din urmă, găsea tot timpul ceva de obiectat şi-l numea puturos şi neruşinat De dimineaţa până seara se auzea: „Rex, vino încoace 1 Rex, fă asta, fă aia!”. Puşcăriaşilor le era clar că Frère avea un dinte împotriva lui Rex.

Cu o zi înaintea plecării vasului *Ladybird*, Rex, bu”. – ros la gândul plecării, se lăsase antrenat şi replică la o observaţie muşcătoare a lui Frère. Acesta i se plânsese lui Vickers.

„Derbedeul se grăbeşte să scape de aicie, spuse el. J-ăsaţimi-l pentru *Osprey*, să-i fie de învăţăturăe.

Vickers fu de acord, iar John Rex fu înştiinţat că nu va merge cu primul lot. Camarazii săi considerară acest ordin o adevărată porcărie. Rex nu se pronunţă. Lucră şi mai mult, iar Frère nu mai găsi nimic de obiectat, oricât ar fi dorit. Locotenentul se lăudă chiar că a reuşit să-l domesticească pe puşcăriaşul rebel, dându-l pe tăcutul şi ascultătorul Rex drept exemplu pentru efectul excelent al măsurilor sale severe. Deţinuţilor, care-l ştiau mai bine pe Rex, zelul lui le păruse de la început suspect.

În seara zilei de 13 ianuarie, John Rex se întoarse aparent vioi şi bine dispus, împreună cu ceilalţi deţinuţi. Domnul Frère, condamnat fără să vrea la repaus, se decisese ca, înainte de cină, să mai prindă câţiva peşti. Se urcă în barcă, în cea cere-i adusese pe puşcăriaşi. Îl văzu pe Rex râzând în compania celorlalţi şi se felicită încă o dată pentru succesul său.

Timpul trecu. Se lăsă treptat întunericul, iar domnul Bates, care se plimba pe punte, se uita nerăbdător după nisip. Totul era în perfectă ordine. Doamna Vickers cu barcă. Voia să ridice ancora şi să se îndrepte spre bancul cu fetiţa erau la adăpost. În cabină. Doi soldaţi erau pe punte (pe ceilalţi doi Frère îi luase cu el), iar deţinuţii de

pe puntea anterioară cântau. Adia un vânt prielnic, iar marca se liniştise. În mai puţin de o oră, vasul *Osprey* ar fi putut părăsi portul…

„%?

CAPITOLUL 8

Puterea jungle!

Trunchiul plutitor căruia Rufus Dawes îi datura salvarea sa miraculoasă ieşi din golf, odată cu curentul. Fpuiizat de lupta sa desperată pentru viaţă, deţinutul zăcea nemişcat, abia respirând, pe spatele aspru al acestei plute trimise parcă de cerul însuşi. În cele din urmă, o zdrun1 feinătură puternică îl readuse în simţiri şi-şi dădu seama că trunchiul naufmgiase pe o limbă de pământ nisipoasă, 1 de cărei contururi se pierdeau în întuneric. Cu un efort imens, se ridică de pe patul său incomod, merse clătinân – 3 u-se câţiva paşi, se prăbuşi pe pământ şi adormi pe loc.*

Când mijiră zorii, Rufus Dawes putu constata unde se află. Trunchiul trecuse pe lângă Philip Tsinnd şi ajunsese la ţărm, pe promontoriul sudic al lui Coal Head. La O

distanţă de vreo trei sute de metri, se aflau magaziile părăsite ale taberei cărbunarilor. Un timp, puşcăriaşul se lăsă toropit de razele soarelui, fără a-şi mişca picioarele zdrobite. Liniştea din jur era atât de plăcută, încât uită de toate întrebările şi reflecţiile. Nu se întrebă nici de ce colibele sunt nelocuite. Dacă nu era nimeni, cu atât mai bine. Dar dacă tabăra cărbunarilor nu plecase, putea fi descoperit în câteva minute şi dus înapoi la închisoarea de pe insulă. Sleit, acceptă fie una, fie cealaltă dintre cele două alternative şi adormi din nou.

În timp ce el aţipise, domnul Troke îl anunţă pe comandant că Rufus Dawes murise. El dormea adânc, iar vasul *Ladybird* trecu atât de aproape de locul unde stătea întins, încât fiecare om de pe bord ar fi putut zări, printr-un binoclu, făptura întinsă pe plajă.

Când se trezi, era ora prânzului, iar soarele ardea. Hainele îi erau uscate. Înviorat de somn, se trezi.

Până acum nu-şi prea dăduse seama în ce situaţie se

află. Fireşte, scăpase, dar nu pentru multă vreme. Rufus; Dawes avea „experienţă în materie de evadări şi ştia că un om rămas singur pe această coastă stearpă are r ales între două alternative: să moară prin înfomeb! sau să fie prins din nou. Se uită spre soare, clipind din ochi, şi se întrebă mirat cum de mai era în libertate. Prij virea îi căzu asupra magaziilor pentru cărbuni şi înţelese că sunt goale. Se miră, fiind cuprins de o teamă nedefinită. Intră într-una din colibe, privi pe furiş în jur, aşteptându-se să întâlnească din clipă în clipă vreun poliţist sau vreun soldat înarmat, aflaţi la pândă. Deodată, descoperi pâinile şi carnea pe care, cu o seară înaintea plecării, deţinuţii le aruncaseră într-un colţ. Această comoară, descoperită în mizerie, i se păru un dar al cerului. Era aproape sigur că o să dispară pe loc. Dac-ar fi fost copilul unui secol trecut, ar fi pornit în căutarea îngerului care le trimisese.

Apoi însă, după ce mâncase din pâinea-minune, făcu apel la experienţa sa de puşcăriaţ şi, încetul cu încetul, se lămuri asupra celor întâmplate. Extragerea cărbunelui fusese oprită, pesemne, pentru că noul comandant avea alte munci pentru animalele sale de povară. Un evadat se putea simţi deci în siguranţă aici, pentru câteva ore. Dar n-avea voie să rămână. Pentru el nu exista odihnă. Dacă voia să scape, trebuia s-o pornească imediat. Privirea i se odihnea încă pe bucate, când ceva ca o rază de speranţă i se strecură în suflet. Aici erau provizii pentru el, raţiile a şase persoane. Oare nu cumva era posibil să străbaţi, cu ajutorul lor, bushul care-l despărţea de libertate? Chiar numai gândul ăsta făcu să-i bată mai tare inima. Era posibil Trebuia doar să-şi împartă raţional proviziile, să meargă mult şi să mănânce. puţin, să distribuie o raţie la trei zile. Cu ceea ce era aici, şase oameni trebuiau să trăiască o zi, deci un om putea trăi şase zile. Consumând de fiecare dată doar o treime de porţie, va rezista optsprezece zile. Optsprezece zile! Câte mile putea să facă în optsprezece zile? Zilnic – treizeci, nu patruzeci de mile, deci mai mult de şase sute de mile. Dar s-o ia mai uşor! N-avea voie să fie prea optimist: drumul era dificil, bus/j-ul,

pe alocuri

— De nestrăbătut. Trebuia să faci ocoluri, să te îtorci mile întregi, şi astfel se pierdea un timp preţios. Dar, poate douăzeci de mile, asta precis nu e prea mult. Ridi a de jos un băţ şi socoti pe nisip. Optsprezece zile, douăzeci de mile zilnic – trei sute şaizeci de mile. Suficient pentru a câştiga libertatea. Era posibil. Dacă proceda cu cap, era cu-adevărat posibil! Prudentă, cumpătare – asta era acum legea supremă. Cumpătare! Mâncase mult prea mult. Scoase repede din gură ultima bucăţică de carne şi o puse înapoi, între provizii. Oricare altul ar fi considerat gestul respingător, dar faţă de o fiinţă atât de lovită de soartă nu simţeai decât milă.

Se hotărâse şi, fără zăbavă, începu să se elibereze de cătuşe. Era mai uşor decât se aşteptase. În magazie găsi

O pană de fier cu care desfăcu niturile. Inelele erau prea tari ea să *ţie* – „întinse*, astfel le-ar fi dat jos demult. Împacheta carnea şi pâinea, vârî pana la brâu –! i putea servî şi ca armă de apărare – şi porni la drum.

Avea intenţia de a ocoli colonia, pentru a ajunge la regiunile populate ale coastei, unde avea să se dea drept naufragiat sau un călător rătăcit. Nu-l preocupa, deocamdată, ce va face de îndată ce se va afla printre oamenii liberi. I se părea că nu va mai putea avea dificultăţi. Acum era preocupat să traverseze *bush-ul* ce se întindea în faţa lui. Mai târziu, agerimea ori întâmplarea aveau să-l ajute să înlăture orice bănuială. Pericolul ameninţător de a fi urmărit făcu să pălească toate celelalte temeri.

Înainte de ivirea zorilor celei de a doua zile, parcursese zece mile, iar până în seara celei de a patra zile reuşi, să mai parcurgă încă patruzeci de mile.

Cu picioarele pline de răni şi sfârşit de oboseală, se culcă după un tufiş. Se simţea, în sfârşit, în siguranţă faţă de urmăritori. *Bush*-ul era perfid. Tufişuri dese şi plante luxuriante îi opreau calea, creste stâncoase şi lipsite de vegetaţie se înălţau înintea lui. Nimeri în prăpăstii şi mlaştini, se agăţă de tufe cu spini. Marea sărată, care se

întinsese tot timpul, se înteietoare, în dreapta sa, era acum în stânga lui. Greşise direcţia şi trebuia să se întoarcă. Două de căută drumul bun şi, în a treia zi, se pomeni deodată în faţa unei stânci uriaşe, al cărei vârf teşit se înălţa din jungla de nepătruns. Îi rămăsese doar alternativă de a trece peste această piedică sau de a ocoli; alese a doua alternativă. O cărare naturală însoţea stâncă, şerpuind la picioarele acesteia. Ici-colo zăceau crengi rupte, iar bietul om, care gâfâia sub povară, i se păru că au mai trecut pe aici şi alţii, înaintea lui. La capătul cărării se deschidea un luminiş, iar acolo, zări ceva fluturând în vânt. Rufus Dawes. se grăbi într-acolo şi, deodată, se poticni de-un cadavru.

În liniştea terifiantă a acestui loc izolat, i se păru că l-a chemat o voce. Toate povestirile înspăimântătoare despre crime pe care le citise sau despre care auzise când va păreau să prindă contur în respingătorul cadavru care purta haine galbene de puşcăriaş şi zăcea ghemuit de parcă ar fi fost asasinat. Rufus Dawes se aplecă spre el, mânat de dorinţa irezistibilă de a afla ce se întâmplase.

f şi constată că mortul era mutilat, îi lipsea un braţ, iar craniul îi fusese zdrobit cu un obiect greu. Această grămadă de zdrenţe şi oase, cadavrul unui puşcăriaş evadat şi mort de inaniţie, era o mărturie mută a demenţei propriei sale întreprinderi. Avu o bănuială oribilă. După numărul tipărit pe pânza groasă, recunoscu pe unul dintre oamenii care fugiseră cu Gabbett.[1] Stătea pe locul unei crime! Oare asta era totul? Slavă Domnului că proviziile sale nu se epuizaseră! Se întoarse şi o luă la fugă, uitându-se cu teamă înapoi. Nu se putea respira în umbra acestui munte îngrozitor.

Înnebunit de frică, îşi croia drum prin junglă. În sfârşit, sângerând şi istovit de oboseală, ajunse aproape de primii versanţi ai lanţului muntos. Se uită în jur. Deasupra

---

1 Canibalismul lui Gabbett — episodul se bazează pe un fapt autentic din viaţa lui Alexander Pierce (sau Pearce), spînzurat la Hobart, în 1824. Pierce a fost unul dintre primii ocnaşi care au încercat să evadeze de la Macquarie Harbour.

se înălţau vârfurile cenuşii iar dedesubtul lui se întindea *bnsh-ul*. Creştetul alb al lui Frenchman's Cap era la dreapta lui, iar în stânga un lanţ de munţi păreau a forma o barieră de netrecut. O fâşie strălucitoare ca marea se întindea la răsărit. Molifţi uriaşi îşi înălţau vârfurile elegante spre cerul în amurg, iar la picioarele lor se întindea bushul des, prin care Rufus Dawes îşi croise drum cu atâta greutate. I se părea că ar putea sări pe covorul întins desenat de vârfurile copacilor. Înălţă privirea şi, departe, zări întinzându-se ca o sabie lungă şi teşită, suprafaţa îngustă, albastră ca oţelul, a portului de unde fugise. O pată întunecată trecu pe deasupra apei. Era *Osprey*, în drum spre Poarta Iadului, aparent atât de aproape, încât ar fi putut azvârli piatră pe covertă. Un răcnet de furie desperată izbucni din pieptul lui. În ultimele trei zile, umblase, pesemne, în cerc, căci se afla din nou în apropierea coloniei! mai mult de jumătate din timpul pe care-l prevăzuse se irosise, iar el nu se depărtase nici cu treizeci de mile de închisoare. Moartea stătea la pândă, gata să-l înhaţe în acest mărăciniş nemilos. Ca o pisică juemdu –se cu şoarecelui destinul se jucase cu el şi-l legănase, dându-i o siguranţă] înşelătoare. Situaţia lui era fără ieşire. Nu mai putea scăpa. l Nenorocitul îşi înălţă privirea şi văzu că soarele ce apunea, 1 arzând ca o minge purpurie după un molift înalt, trimitea

O rază sângerie înspre luminişul de la picioarele sale. Era1 ca şi cilm un deget însângerat i-ar fi arătat cadavrul care zăcea acolo – un semn prevestitor de rele ca şi priveliştea de la care Rufus Dawes se întorsese cutremurat şi dispăru1 din nou în junglă...

Patru zile rătăci fără ţintă. Pierduse orice speranţa/ de a-şi atinge ţelul, dar, câtă vreme mai avea ceva din; provizii, voia să se ţină departe de colonie. Dsoarece nu mai putea rezista foamei, îşi mărise raţia zilnică; carnea afumată, expusă ploii şi arşiţei, începuse, e drept, să intre înf putrefacţie, dar era suficient s-o vadă, pentru a fi cuprins. de pofta de a mânca pe săturate. Carnea crudă, stricată, şi... pâmea uscată i se păreau bucate delicioase. O

dată sau de două ori se sili să mănânce mugurii copacilor de ceai ori ai tufelor de mentă. Aveau un gust aromat şi alungau, pentru un timp, senzaţia chinuitoare de foame, dar provocau sete, pe care o potolea cu apa rece a izvoarelor alpine. Norocul] era că existau multe izvoare de acest fel, căci altfel s-ap. i fi stins după puţine zile. În sfârşit, în ziua a douăsprezecea i; de când plecase de la Coal Head, se afla la poalele lui Mount Direction, aproape de vârful peninsulei care formează partea de vest a portului. Drumul său de groază îl dusese în cerc, în jurul coloniei! în noaptea următoare, se târî de-a lungul coastei Birches Inlet şi ajunse până la debarcaderul aşezat vizavi de Sarah Island. Proviziile i se terminaseră; de două zile, iar el era ca ieşit din minţi de foame. Nu se mai gândea la sinucidere. Îl stăpânea un singur gând: mâncarea! Era decis să se predea, să se lase biciuit, dar hrănit, aşa cum făcuseră atâţia alţii înaintea lui. Dar când ajunse! la debarcader, camera de gardă era goală. Privi spre închi1 soare – niciun semn de viaţă. Colonia fusese evacuată!

Această descoperire îl făcu – aproape să înneouneasca. De câteva zile, care i se păruseră secole, doar speranţa de a ajunge la colonie îi ţinuse în viaţă trupul epuizat, iar acum, când ajunsese aici, după chinuri de nedescris, o găsea părăsită. Se ciupi, să se convingă că nu visează. Refuză să-şi creadă ochilor. Strigă, ţipă şi făcu semn cu haina sa zdrenţuită. Se prăbuşi, epuizat. Îşi spuse calm că, probabil soarele, care-l bătuse în creştet, i-o fi rătăcit simţurile şi că, peste câteva clipe, va vedea apropiindu-se bărcile atât de bine cunoscute. Mai târziu, îşi spuse că e vorba, pesemne, de o confuzie, că insula nu era Sarah Tsland, ci vreo altă insulă eu aspect asemănător. Dar munţii necruţător! care-i deveniseră atât de familiari în cei şase ani, îi dădură în tăcere răspunsul, iar marea de la picioarele lui părea a rânji, cu buze subţiri şi gâtlejul larg deschis. Colonia era părăsită – era limpede – dar totul era atât de inexplicabil, încât nu reuşi să înţeleagă nimic. Aşa s-o fi simţit, probabil, acel călător în munţii magici, când s-a întors, dimineaţa, la camarazii săi şi i-a găsit

stane de piatră.

În cele din urmă, trebui să accepte groaznicul adevăr. Se dădu câţiva paşi înapoi, şi se îndreptă, clătinându-se, cu furie desperată, spre marginea stâncii. Voia să se arunce pentru a doua oară în apa neagră, când privirea sa, care ou prinsese pentru ultima oară golful, fu oprită de un fenomen ciudat, pe o limbă de pământ din partea stângă a golfului. În aerul liniştit, se înălţă o dâră albastră, subţire. Era fum! Speranţa inundă din îiou sufletul bietului desperat. Un senin al cerului! Micul drapel de fum albăstrui i se păru minunat, ca odinioară copiilor lui Israel coloana de foc care-i călăuzise în pustiu. Deci mai existau fiinţe omeneşti pe-aproape! întoarse spatele mării înfometate şi se îndreptă, eu ultimele sale forte, către semnul fe»-ice uvântat.

CAP – rroi. ur-i 9

Cucerirea vasului Osprey

Expediţia de pescuit a lui Frère se artă a fi un eşec, aşadar se prelungi. Nu voia cu niciun chip să vină înapoi cu mâinile goale, deci, îndărătnic cum era în oric-e împrejurare, întârzie pornirea, deşi întunericul, care se lăsa repede, ar fi trebuit să-l determine să se întoarcă. În c-elc din urmă, un semnal, o mpuşcătură de flintă de pe bordul bricului îi atrase atenţia că domnul Bates devenise nerăbdător. Cu chipul sumbru, Frère retra se undiţele şi le ordonă celor doi soldaţi să se întoarcă pe vas.

Vasul *Osprey* stătea nemişcat, iar pe catargele sale goale nu se zărea nicio pânză. Soldaţii, care vâsleau cu

* spatele spre vas, înregistraseră împuşcătura de flintă ca pe un lucru firesc. Ardeau de nerăbdare să părăsească golful, urmărind nemulţumiţi eforturile încăpăţânate ale lui Frère, şi speraseră să audă semnalul de întoarcere. Deodată, observară însă că mina posomorâtă a comandantului lor se schimbă, Frère, care stătea la prova şi-l avea pe *Osprey* în faţa ochilor, – observase că evenimente ciudate se petrec pe punte. Din când în când, apăreau lângă balustrade fiinţe bizare, care dispăreau tot atât de repede, şi un învăknăşag confuz de

voci răzbăteau peste ape. Răsună o a doua împuşcătură, şi un trup se prăbuşi peste bord. Neliniştit şi revoltat, Frère trase o înjurătură, sări în sus, îşi ţinu mâna streaşină la ochi, şi privi încordat spre goeletă. Soldaţii puseră jos vâslele, urmărindu-i exemplul. Barca începu să se clatine, legănându-se alarmant încoace şi încolo. O pauză scurtă, înfricoşătoare, şi din nou o împuşcătură, urmată de ţipătul unei femei. Acum totul era clar. Puşcăriaşii puseseră mâna pe vapor! „Daţi-i drumul strigă Frère, palid de mânie şi frica, iar soldaţii, care-şi dădeau seama în ce pericol se aflau, minaseră barca grea cât de repede le-o îngăduiau cele două vâslc de care dispuneau.

Domnul Bates, pe care influenţa nefastă a ceasului H legănase într-un iluzoriu sentiment al siguranţei, cobo

143

râse să comunice micuţei sale tovarăşe de joc că, în curând, vor porni spre Hobart, oraşul despre care auzise atâtea. Unul dintre cei doi soldaţi rămaşi pe vas stătea de pază, celălalt profită de absenţa domnului Bates şi se îndreaptă spre puntea anterioară, atras de cântecul puşcăriaşilor. Îi găsi pe cei zece bărbaţi în cea mai bună dispoziţie. Vocile sunau melodios, iar textul cântecului, care-i distrase pe multe corăbii, era de natură să bucure o inimă de soldat. Soldatul Grimes uită puntea nesupravegheată, se aşeză jos şi ascultă.

În timp ce gândurile sale rătăceau, James Lesly, Williim Cheshire, William Russen, John Fair şi James Barker se furişară la trapă şi se urcară pe punte. Barker ajunsese la trapa dunetei în clipa în care se întorcea santinela. Îl încolăci pe la spate şi-l trase jos, înainte ca acesta să fi putut scoate un ţipăt. Cel atacat atât de neaşteptat, în zăpăceala sa, lăsă să-i cadă flinta ca să se apere împotriva duşmanului invizibil. Fair trase arma spre el; şi ameninţă că va omorî pe loc santinela dacă va mişca un deget. Cu asta, soldatul fu scos din luptă iar acum Cheshire, care acţiona după un plan dinainte stabilit, sări jos prin trapa dunetei şi le dădu, lui Lesly şi lui Roussen: flintele din rastel. În total, cuceriseră patru flinte. Barkerâl

lăsă pe Fair de pază lângă prizonier, apucă una dintre flinte şi fugi la scara ce ducea spre cabine. Russen, răj mas fără armă prin această manevră, părea să-şi cunoas – că datoria. Fugi pe puntea anterioară, se furişă pe la spatele soldatului care asculta cântecul şi-l atinse pe cântăreţ pe umăr. Acesta era semnul. John Rex se opri brusc i din cântat, râse tare şi-i dădu lui Grimes un pumn în filţă. < „Niciun sunetstrigă el. „Bricul e al nostru.

FW înainte ca Grimes să fi putut scoate o vorbă, Lyorr şi Riley îl apucaseră şi-l legaseră.

F „înainte, băieţi!", răcni Rex:. „Aruncaţi-i pe prizonieri aici, jos! De data asta am nimerit-o, pe cuvântul meu!" J Conform ordinului său, Grimes şi santinela fură runcaţi sub punte, cu zăvorul tras.

„Aşază-te în faţa trapei, Porter", strigă Kex. „Dna vin sus, doboară-i cu o pârghie. Ledly şi Russen, voi doi mergeţi la scările ce duc spre cabine, tu te uiţi după barcă: când e destul de aproape, tragi!"

În timp ce vorbea, se auzi prima împuşcătură trasă de Barker.

Domnul Bates o găsi pe Sylvia în cabină, unde se ghemuise pe sofa şi citea.

„Ei, domnişoară, îndată pornim spre tata!", începu el.

Sylvia răspunse cu o altă întrebare, care n-avea nimic de-a face cu remarca lui.

„Domnule Bates", supse ea şi-şi dădu părul de pe fiunte, „ce e aia un *coracle*?"[2]

„Un ce?" întrebă domnul Bates.

„Un *coracle*. C-o-r-a-c-l-e" silaibsi ea rar. „Tare aş vrea să ştiu ce este".

Bates, mirat, dădu din cap. „N-am auzit niciodată despre aşa ceva, domnişoară14, spuse el, şi se aplecă deasusupra cărţii. „Dar cum sună pasajul?" j

„Vechii britanici", citi Sylvia cu o mină serioasă;

---

2 2 în limba engleză: cabrioletă cu două roţi. Coracle-cnrricle —

< joc de cuvinte.

! 3 Hyde Park — celebru parc londonez, cu o suprafaţă de 158 ha. Este un loc traditional pentru mitinguri şi demonstraţii politice.

„erau, în fond, încă barbari. Îşi colorau trupurile cu vopsea albastră şi avem dreptul să presupunem că în „corade”-urile lor uşoare, ale căror rame înguste, din lemn, erau acoperite cu piei, ofereau o privelişte destul de sălbatică şi grosolană”. 1 „Ha!”, spuse Bates, auzind această remarcabilă frază. „Asta sună misterios de tot, parol. Un *coricle*, un cor...” J Deodată, îi veni o idee. „Vă referiţi la un curricle 2, dom – nişoară. Asta e o trăsură deschisă. În aşa ceva se plimbă tinerii filfizoni în Hyde Park 3, i-am văzut eu însumi” J ţ – Sylvia se legă pe loc de noua expresie.

„Ce-s ăia tineri filfizoni?”, întrebă ea.

„Oh, lumea bună! Tinerii nobili! **, – răspunse Bates, care, spre groaza lui, se văzu din nou încolţit. „Ştiţi oamenii tineri, bogaţi, care trăiesc pe picior mare”.

„Înţeleg11, spuse Sylvia. „Nobili, şi prinţi, şi alţii degenul ăsta. Dar ce-i un coracle?”

dacă, răspunse umilit Bates, „îmi imaginez că-i o trăsură. Un soi de brişcă, cum se zice”.

Prea puţin mulţumită, Sylvia se îndreptă din nou spre cartea ei. Era un volumaş uzat, cu titlul *Istoria Angliei pentru copii*. Continuând să mai citească puţin, cu fruntea încruntată, izbucni în hohote de râs.

„Cerule, domnule Bates! 41, strigă ea, agitând triumfător cartea de istorie. „Ce proşti suntem! G *tr*ăsură! Nu, ce prostie! E e barcă!”

„Aşa să fie?”. Domnul Bates admiră inteligenţa micuţei sqle tovarăşe. „Cine ar fi crezut? Dar de ce nu i-au zis barcă, şi gata?”

Tocmai voia să se asocieze râsetelor Sylviei, când privirea îi căzu asupra lui James Barker, care stătea în uşă, eu flinta în mână. „Ei! Dar ce se întâmplă? Ce cauţi aici?”

„Scuzaţi deranjul, domnule Bates”, spuse puşcăriaşul rânjind, „trebuie să mă urmaţi”.

Bates înţelese pe loc că se întâmplase ceva groaznic, nu-şi pierdu însă prezenţa de spirit. Iute ca fulgerul, smulse e pernă de pe sofa şi o aruncă în faţa puşcăriaşului. Perna îl nimeri în plină faţă, încât câteva clipe fu care.

Flinta ţiui, dar, din fericire, nu atinse pe nimeni, înainte ca Barker să-şi fi redobândit echilibrul, Bates! împinse afară din cabină şi strigând „Revoltă”, zăvorî pe dinăuntru uşa.

Auzind zgomotul, doamna Vickers veni în grabă, iar micuţa cercetătoare a istoriei Angliei se refugiase în braţele ei. „Doamne, domnule Bates, ce s-a întâmplat?”

În furia sa, Bates uită într-atâta de sine, încât înjură cu voce tare.

„O revoltă, doamnă* spuse el „Uuceu-va în caoma şi zăvorâţi uşa. Ticăloşii, ne-au luat prin surprindere4.

Iu li a Vickers simţi cu i se opreşte inima. Oare când se va termina această viaţă de spaimă?

„Duceţi-vă în cabina dumneavoastră”, repetă Bates”, şi să nu vă mişcaţi, până ce nu vă chem. Poate că nu e atât de rău pe cât pare. Slavă domnului că am asupra mea pistoalele! ŞIT – domnul Frère a auzit împuşcătura, nu mă îndoiesc.

— Revoltă. Toţi pe punte”, răcni el din răsputeri.

Dar singurul răspuns de sus fu un râs batjocoritor, care-i umezi trupul cu transpiraţii reci. Rapid, pilotul speriat, împinse femeia şi copilul în cabina-dormitor, scoase piedica pistolului, smulse o baionetă din rastelul fixat de catargul ce traversa cabina, deschise uşa eu piciorul şi fugi spre scară. Barker se urcase pe punte şi, o clipă, Bates crezu că drumul era liber. Dar Lesly şi Russen îl şi împinseră înapoi cu ţevile flintelor încărcate. Voia să-l doboare pe Russen cu baioneta, îl scăpă însă

şân <dându-şi seama de lipsa de eficacitate a atacului, se văzu silit să se retragă.

Între timp, Grimes şi celălalt soldat reuşiseră să se elibereze de cătuşe. Încurajaţi de împuşcătura pe care o luaseră drept semn că nu era încă to tui pierdut, reuşiseră să spargă trapa anterioară. Porter, care nu era prea curajos şi, în plus, fiind ani de zi le în subordine, se dezvăţase să acţioneze independent, nu opuse decât o slabă rezistenţă. Jones, santinela, îi. smulse pârghia şi fugi spre dunetă, să-l ajute pe pilot. Când ajunse la nava mijlocie, Cheshire, im tip cu sânge rece, îl împuşcă pe loc:

Grimes se poticni din cauza cadavrului, iar Cheshire – dacă ar mai fi avut la îndemână altă flintă încurcată, ar fi tras – îl lovi sălbatic peste cap cu patul puştii. Apoi îl ridică pe nenorocitul de Jones şi-l aruncă peste bord. „Porter, dobitocule”, răcni el, gâfâind din cauza efortului, „vino şi ajută-mă să-l arunc şi pe celălalt!”. Speriatul Porter se pregătea să vină, când un alt incident abătu atenţia ticăIosului, astfel încât bietul Grimes mai scăpă odată cu viaţă.

Înnebunit de furie, din cauza rezistenţei neaşteptate a pilotului, Rex se aruncă cu toată puterea împotriva fel restrei de pe punte şi reuşi s-o deschidă. Totodată, Barker, care-şi încărcase din nou flinta, trase spre cabină. Glonţul. traversă uşa cabinei-dormitor şi se înfipse în perete, (lângă capul blond al Sylviei. Mititica scăpase de moarte ca prin urechile acului. Doamna Vickers, ieşită din minţi de teamă, scosese acel ţipăt pe care-l auziseră soldaţii din barcă.

Rex, care se dădea înapoi din faţa vărsării de sânge inutile, consideră ţipătul drept un strigăt de durere şi presupuse că Barker o rănise mortal pe Sylvia.

„Ai omorât copilul, ticălosule”, strigă el.

e, Ei şi?”, replică Barker, cu o mină posomorâtă. „Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să moară44.

Rex vârî capul pe fereastră şi-l somă pe Bates să se predea. Dar Bates scoase al doilea pistol.

Vreţi să comiteţi o crimă? 14, strigă el, iar privirea lui trăda o hotărâre sălbatică.

I „Nu, nu”, strigă unul dintre deţinuţi, care nu voia să-şi amintească de moartea bietului Jones. „De ce să facem lucrurile mai rele decât sunt? Spune-i să vină sus, nu-i vom face nimic44.

„Veniţi sus, domnule Bates44, spuse Rex. „Vă dau cuvântul meu că nu vi seva întâmplă nimic44.

„O să duceţi la ţărm femeia şi copilul? 4 t, întrebă Bates, cu ochii fixaţi asupra chipurilor sumbre de deasupra lui.

„Da44.

„Fără să li se întâmple nimic? 44. În ciuda ţevilor de flintă, pilotul se strădui să salveze ce se putea salva.

„Da, da, în ordine! 44, răspunse Russen. „Nu vrem decât libertatea noastră, nimic altceva44.

Bates, care tot mai aştepta întoarcerea bărcii, încercă să câştige timp.

„Închideţi fereastra44, strigă el, cu un efort de a fi autoritar, „până ce o întreb pe doamna”.

Fu refuzat însă de John Rex.

„Puteţi întreba şi de acolo, de unde sunteţi1, spuse el.

Dar domnul Bates n-avu nevoie să mai întrebe. Uşa cabinei-dormitor se deschise, iar doamna Vickers, ţinând-o de mână pe Sylvia, ieşi tremurând.

„Acceptaţi, domnule Bates11, îl sfătui ea. „E necesar. Un refuz nu ne-ar folosi la nimic. Suntem la cheremul lor. Dumnezeu să ne ajute!”

„Amin spuse Bates încet, iar – apoi, mai tare: „Suntem de acord”.

„Puneţi pistoalele pe masă şi veniţi sus”, ordonă Rex, a cărui flintă urmărea fiecare mişcare a pilotului. „Nimeni n-o să vă clintească nici măcar un fir de păr”.

CAPITOLUL 10

Răzbunarea lui Joiin Rex

De o paloare cadaverică, dar însufleţită de un curaj demn de admiraţie, doamna Vickers se apropie de fereastra deschisă. Sylvia, al cărei vis romantic se destrămase brusc, lovindu-se cu realitatea crudă, se ţinea strâns cu o mână de mama ei în timp ce, cu cealaltă, strângea la piept Istoria Angliei pentru copii. Încremenită de frică, uitase să lase cartea din mână.

„Luaţi-vă un şal, doamnă, şi o pălărie pentru fetiţă”, spuse Bates.

Doamna Vickers aruncă o privire în urmă, se cutremură şi dădu din cap. Bărbaţii înjurară, nemulţumiţi din cauza întârzierii. Cei trei se grăbiră să ajungă cât mai repede pe punte.

„Cine va prelua acum comanda bricului?”, întrebă curajosul Bates, când ajunseră sus.

„Eute, răspunse John Rex. „Cu aceşti flăcăi curajoşi

navighez şi în jurul lumii”.

— Cuvintele sale avură ecou imediat. Deţinuţii intonară un slab „ura!”. Sylvia încruntă sprâncenele, auzind strigătele deţinuţilor. Crescută la închisoare, ea nu fu mai puţin mirată de această comportare decât ar fi fost o nobilă doamnă dacă servitorul ei s-ar fi apucat, deodată, să recite poezii. Bates însă, prozaic şi practic ca întotdeauna, văzu chestiunea într-o cu totul altă lumină. Planul enunţat cu atâta îndrăzneală de Rex i se părea de-a dreptul absurd. Filfizonul şi un echipaj compus din nouă puşcăriaşi voiau să-nconjoare lumea cu un bric! Era, pur şi simplu, ridicol! Niciunul dintre bărbaţi nu se pricepea la calcule nautice. În gând, încercatul pilot îl vedea deja pe *Osprey* plutind neajutorat pe valurile uriaşe ale Mării Sudului şi lovindu-se de gheţarii Antarcticei. Îşi închipuia, cu aproximaţie, ce li se va întâmplă celor zece oameni. Chiar dacă ar fi ajuns cu bine în vreun port, n-ar. fi avut nicio şansă să scape definitiv, căci ce ar fi putut-invoca spre justificarea lor? Judecând astfel, onestul Bates făcu o ultimă încercare de a-i determina pe puşcăriaşi să renunţe la întreprinderea lor.

„Nebuni ce sunteţi!”, le strigă el. „Ştiţi măcar la ce vă înhămaţi? Niciodată n-o să v. a reuşească evadarea. Predaţi-ne bricul şi vă jur pe ce am mai sfânt că nu suflu e vorbă şi vă eliberez la toţi un certificat de bună purtare11.

Lesly şi un altul izbucniră într-un râs batjocoritor. Rex însă, care calculase cu grijă toate posibilităţile, rămase serios, deoarece înţelegea argumentele pilotului.

N-are rost să vorbim despre asta”, răspunse el şi clătină din cap. „Bricul e în puterea noastră şi nici nu no gândim să renunţăm la ea. Ştiu s-o conduc, deşi nu sunt marinar. Nu vă osteniţi, domnule Bates. Noi vrem libertate”.

„Şi noi? Ce va fi cu noi?”, întrebă Bates.

„O să rămâneţi aici”.

Bates se făcu alb ca varul. „Cum? Aici?”

„Da. Nu-i un loc prea atrăgător, nu-i aşa? Şi, totuşi, am trăit aici câţiva ani”, spuse Rex, rânjind.

Bates tăcu. Logica irefutabilă a acestui rânjet îi luă graiul.

„Haide, mişcaţi-vă strigă filfizonul, a cărui stare depresivă trecuse deja. „Coborâţi barca de salvare, înfrăţi în cabina dumneavoastră, doamnă Vickers, şi luaţi tot ce vă este necesar. Din păcate, mă văd nevoit să vă dăm jos aici, dar n-am intenţia să vă jefuiesc bunurile”.

Bates asculta eu admiraţie involuntară cuvintele deţinutului. Niciodată nu s-ar fi putut exprima în cuvinte atât de alese, nici în ruptul capului.

y, înainte, domnişoară”, strigă Rex „du-te după mama şi să nu te temitf. Această ofensă o făcu pe Sylvia să roşească.

„Să mă tem?”, spuse ea. „Dacă la bord n-ar fi fost numai femei, n-aţi fi pus niciodată mâna pe bric. Teamă?! Lasă-mă să trec, puşcăriaşule!”

Oamenii mureau de râs, dar sărmana doamnă Vickers se opri, speriată de îndrăzneala copilului. Viaţa lor era în mâna acestui puşcăriaş îndrăzneţ, şi a-l lua peste picior părea nebunie curată. Dar îndrăzneala fetei le aduse salvarea. Rex, a cărui politeţe era simplă poză, se simţi lezat de remarca dispreţuitoare a Sylviei referitoare la curajul său. iar tonul amar cu care pronunţase cuvântul „puşcăriaşi (denumirea curentă pentru „deţinut”) îl răscoli într-atât, încât îşi muşcă buzele de mânie. Dacă ar fi fost după cJ, ar fi doborât-o cu o lovitură pe creatura asta obraznică. dar rtsetele tovarăşilor săi îl readuseră la realitate şi printre deţinuţi există ceva care seamănă cu „opinia publică”, iar Rex nu îndrăznea să-şi verse furia asupra unui copil neajutorat. Aşa cura obişnuiesc să facă bărbaţii în asemenea cazuri, simula a se fi amuzat, ca să-i arate că sarcasmul ei nu l-a atins.

„Fiica dumneavoastră are curajul tatălui ei, doamnă”, i se adresă el doamnei Viciters, făcând o plecăciune.

Bates rămase cu gura căscată. Nu-i erau de ajuns urechile pentru a înregistra complimentele politicoase ale deţinutului. Îi venea să creadă că era prada unui vis negru. Simţi că, în clipa aceasta, John Rex era un em mai

important decât John Bates.

Doamna Vickers nu ajunsese, încă la caoma el cina barca lui Frère şi a celor doi soldaţi ajunse în bătaia flintei. Conform ordinului, Lesly trase o împuşcătură drept avertisment şi dădu ordin să se ţină la capa. Dar Frère, scos din minţi de mânie pentru faptul că lucrurile luaseră o astfel de întorsătură, era decis să nu renunţe fără luptă la autoritatea sa. În ciuda invitaţiei, continua să se îndrepte direct spre vas. În întunericul ce se lăsase, figurile de pe punte abia ma puteau fi recunoscute. Locotenentul revoltat nu era în stare decât să presupună ce se petrecea acolo sus.

Deodată, se auzi o voce. „Înapoi!”, răcni aceasta şi se opri brusc, de parcă ar fi fost gâtuit.

Vocea era a domnului Bates. Observase că Rex şi Fair târau o bucată mare de fier brut, ce făcea parte din balastul bricului, punând-o pe balustradă. Intenţia lor era evidentă. Onorabilul Bates lătră ca un câine de pază, pentru a-şi avertiza stăpânul. Dar Cheshire îl apucă de beregată.

Frère îşi aşezase barca în lungul vasului, direct sub nasul lui Rex, dornic de răzbunare.

Bucata grea de fier căzu în barcă, zdrobind una din scândurile prorei.

„Ticăloşilor!” urlă Frère. „Vreţi să ne înecaţi?”

4.

Da”, strigă Rex, râzând, „pe voi şi încă o duzină de teapa voastră! N-aveţi ochi? Bricul e al nostru, noi suntem. stăpâni!” Frère îşi înăbuşi un strigăt de mânie şi-i dădu ordin unuia dintre soldaţi să prindă barca de vas; împin. sa de izbitură, barca se depărtase de goeletă cu mai mult *i* de un braţ. Deasupra lui, locotenentul văzu chipul sălbatic al lui Cheshire.

Cei doi soldaţi, obosiţi de vâslit, nu încercară să oprească i barca. Valurile, răscolite de bucata de fier, nu se liniştiră, încă, pe când puntea vasului *Osprey* dispăruse în întuneric.]

Î Frère lovi cu furie neputincioasă bancheta.

„Ticăloşii!” spuse printre dinţi. Ne-au luat prin surprindere 1 Oare ce mai pun la calc?”

La această întrebare, veni imediat un răspuns. Din trunchiul întunecat al bricului, ţâşni un fulger, se auzi un bubuit, şi un glonte căzu în apă, chiar lângă ei. Între masa neagră a goeletei şi suprafaţa scânteietoare a apei se zări o pată albă, care se lăsă încet în jos.

„Aşezaţi-vă de-a lungul!”, strigă o voce. „Astfel o să vă meargă prost!” ţ j., „Vor să ne omoare11, spuse Frère. „Înainte!”

Dar cei doi soldaţi schimbară o privire, întoarseră şi se îndreptară spre corabie. „N-are sens, domnule Frère”, spuse omul care stătea mai aproape de el, „nu le putem rezista şi nu cred că ne vor face vreun rău”.

„Javrelor, sunteţi înţeleşi cu ei?” strigă Frère, roşu de mânie „Vreţi să vă răzvrătiţi?”

„Calmaţi-vă, şir”, mârâi unul dintre soldaţi. „Cred că nu e momentul potrivit pentru a vă răsti la mine. Ce înseamnă „răzvrătit”? Acum nimeni nu-i cu nimic mai presus decât c-elălalt”.

K Aceste cuvinte, rostite de un om care, cu câteva minute în urmă, şi-ar fi riscat viaţa pentru a se supune ordinelor ofiţerului său, îl făcură pe Maurice Frère să-şi dea mai limpede seama că situaţia sa e mai disperată decât ar fi \ – putut s-o facă o dezbatere de o oră. Autoritatea lui – născută de împrejurări întâmplătoare şi sprijinită de ajutoare întâmplătoare – dispăruse brusc. Împuşcătura de flintă îl degradase la rangul de simplu soldat. Acum, nu era mai mult decât oricare altul, ba chiar mai puţin, căci puterea o deţineau cei care îşi însuşiră armele. Oftând, se lăsă în voia sorţii; îşi privi uniforma de doc şi i se păru că din ea dispăruse orice putere eficace.

Când ajunseră la bric, văzură că barca mare fusesfe coborâtu şi aşezată paralel cu vaporul. În ea erau unsprezece persoane: Bates, care avea o rană la frunte şi stătea cu mâinile legate, Grimes, fără simţire, Russen şi Fair la vâsle, Lyon, Riley, Cheshire şi Lesiv, cu flinte, şi John iflex, care şedea la prora, cu pistoalele lux Bates la

brâu şi: cu o flintă pe genunchi. Pata albă pe care o zăriseră oamenii din barca lui Frère era un şal alb, mare, care le învelea pe doamna Vickers şi pe Sylvia. La vederea acestui grup în) th. Frère scoase un oftat de uşurare. Se temuse că fetiţa păţise ceva. Rex dirija barca lui Frère Jinga cealaltă, apoi Cheshire şi Lesly se mutară în ea. Lesly îi dădu lui Rex flinta sa şi-i legă la spate mâinile lui Frère, aşa cum făcuse mai înainte cu Bates. Frère încercă să protesteze împotriva acestui tratament nedemn, dar Cheshire îl ameninţă că, dacă mai scoate o vorbă, îl împuşcă. Frère văzu sclipirea duşmănoasă din ochii lui John Rex, îşi aduse aminte cât de mult dorea acesta să-i plătească vechea poliţă şi preferă să tacă.

„V-aş ruga să vă deranjaţi venind până la noi, şir”, spuse Rex, cu ironie politicoasă. „Îmi pare rău că sunt silit să vă leg, dar propria mea siguranţă e mai scumpă decât confortul dumneavoastră”.

Cu o mină sumbră, Frère se mută greoi în barca e! e salvare şi se prăbuşi jos. Deoarece era legat, nu putea să se ridice fără ajutor; Russen, râzând, se smuci fără menajamente. Aşa cum era acum, dispoziţia lui, râsul acesta ordinar îl duru mai mult decât cătuşele.

În ciuda grijilor ei, doamna Vickers, cu instinctul sigur al femeii, găsi cuvinte de compătimire. „Ticăloşii!”, îi şopti, când Frère fu împins lângă ea. „Să vă trateze atât de nedemn!”

Sylvia nu spuse nimic. Părea chiar a se feri de locotenent. Poate că-şi imaginase, în fantezia ei de copil, că acesta va veni s-o salveze, înarmat din cap până-n picioare, sau va apărea pe scenă în chip de erou puternic, care, într-o clipită, va învinge toate piedicile. Dacă, într-adevăr, nutrise asemenea iluzii, realitatea o convinsese cu cruzime că lucrurile stăteau altfel. FYere, legat, neputincios şi congestionat la faţă, n-avea nimic, dar absolut nimic dintr-un erou.

„Ei, băieţi”, li se adresă Rex celor doi soldaţi – se vede că autoritatea lui Frère trecuse asupra lui – „aveţi de ales: rămâneţi la Poarta Iadului sau mergeţi cu noi”.

Soldaţii ezitară să răspundă. Asocierea cu răzvrătiţii însemna certitudinea unor munci grele şi, în plus, pericoiui de a *îi* spânzuraţi *la* capătul călătoriei. Dacă rămâneau cu prizonierii, erau expuşi prin inaniţie, pe o coastă părăsită. Aşa cum se întâmplă adesea în asemenea cazuri, un fleac îi determină să se decidă. Rănitul Grimes, care se trezea încet dn amorţeala lui, înţelese oarecum, sensul cuvintelor rostite şi, zăpăcit cum era, consideră imperios necesar să-şi exprime părerea.

„Duceţi-vă cu el, netrebnicilor!”, le spuse celor doi soldaţi, „şi lăsaţi-ne singuri pe noi, oamenii cumsecade! Oh, o să fiţi legaţi cu *curele* pentru treaba asta!”

Expresia „legaţi cu curele** amintea de una dintre cele mai crunte metode de pedeapsă cazonă – pisica cu nou cozi – şi trezi în mintea celor doi soldaţi, care erau tentaţi să se scuture dejugul apăsător, imagini îngrozitoare. Viaţa unui soldat într-o colonie penitenciară era, pe atunci, foarte aspră. Deseori li se micşora raţia de mâncare, erau lipsiţi de distracţii şi pedepsiţi aspru pentru orice fleac. Campaniile trimise în coloniile penitenciare nu recrutau cele mai bune elemente, iar – cei doi soldaţi nu erau nici de. cum primii care-şi căutau salvarea în fugă.

„Ei haide**, le strigă Rex, „nu pot să stau, pentru voi, toată noaptea. Vântul se înteţeşte, iar noi trebuie să navi. găm spre bancul de nisip. Aşadar, ce-aţi hotărât?”

„Mergem cu voi!”, strigă soldatul care vâslise, scuipând în apă. Puşcăriaşii salutară cu urale această decizie şi fiecare voia să le strângă mâna celor doi.

Apărat de flintele lui Lyon şi Riley, Rex părăsi barca, după ce desfăcuse cătuşele celor doi prizonieri şi le ordonase să se aşeze pe locurile lui Fair şi Russen. Cealaltă barcă era echipată acum cu şapte răzvrătiţi. Rex prelua cârma. Fair, Russen şi cei doi soldaţi vâsliră, timp în care ceilalţi patru stăteau în picioare în barcă şi-şi îndreptau flintele asupra bărcii alăturate. Lunga sclavie cultivase în deţinuţi o astfel de frică de supraveghetorii lor, încât n-aveau încredere nici măcar în aceşti oameni neputincioşi, ameninţaţi de patru flinte.

„Păstraţi distanţa!” strigă Cheshire când Frère şi Bates începură, ascultători, să vâslească, ducând barca de salvare spre coasta, în leiui acesta, micul grup de oameni disperaţi fu dus la ţărm.

Era beznă când ajunseră la mal; luna, care nu apăruse încă, îşi anunţa răsăritul printr-o lumină mată pe cerul fără nori, iar valurile, care mângâiau blând plaja luceau unduindu-se. Frère şi Bates săriră pe mal şi-i ajutară pe doamna Vickers, pe Sylvia şi pe rănitul Grimes să coboare din barcă. Când toţi se aflară pe ţărm, Bates şi Frère, la ordinul lui Hex, fură nevoiţi să împingă barca cât de departe posibili pe apă, unde Riley o prinse cu o cange şi o remorcă.

„Şi acum, băieţi**, strigă Cheshire, cu o bucurie sălbatică, „de trei ori ura pentru bătrâna Anglie şi pentru libertate!”

Se auziră pe loc strigăte de bucurie, întorcându-se amplificat, ca un ecou dinspre colindele întunecoase, martorii tristeţe! lor. Celor cinci fiinţe nefericite, această exuberantă veselie li se păru muzică de înmormântare.

„Doamne!”, strigă Bates în urma bărcilor ce se îndepărtau. „Ne lăsaţi să murim de foame?”

Singurul răspuns fu scârţâitul curelelor şi plescăitul vâslelor, tot mai îndepărtate.

CAPITOLUL 11

Abandonaţi la Poarta Iadului

Chiar fără a zăbovi asupra amănuntelor, ne jmtem lesne închipui prin ce chinuri sufleteşti trecură cei cinci în acea noapte de spaimă. Suferinţele care-i aşteptau fură cel mai limpede înţelese tocmai de persoana fiziceşte cel mai puţin aptă a le suporta. Chiar dacă doamna Vickers era naivă şi superficială, sesiza totuşi, instinctiv – cu cel? de-al şaselea simţ, propriu sexului ei – pericolele care-i; ameninţau. Era femeie şi mamă, avea, deci, o dublă capacitate de a îndura chinurile. Imaginaţia ei feminină evoca toată grozăvia morţii prin inaniţie şi, după ce sărmana femeie conjură propriile ei chinuri, dragostea de mamă o sili să suporte aceleaşi martirii şi pentru copilul ei.

Deşi Frère

O întrebase de câte va ori dacă n-o poate ajuta cu ceva, nefericita femeie refuză orice sprijin, se retrase cu fetiţa după o stâncă din apropierea malului şi, cu copilul în braţe se lăsă în voia gândurilor chinuitoare. Sylvia, care-şi revenise, între timp, de pe urma spaimei, se lipi de mama ei: şi adormi pe loc. Pentru ca, această misterioasă aventură nocturnă, în care bărci şi flinte jucaseră un rol important, 1 avea ceva nespus de romantic. Bates, Frère şi mama erau

1 împreună cu ea, aşadar de ce să se teamă? În afară de asta, tată ei – cea mai importantă persoană din colonie

— Se va întoarce, desigur, pentru a-i pedepsi crunt pe puşcăriaşii obraznici care îndrăzniseră s-o jignească pe soţia şi pe fiica lui. În timp ce se cufunda încet în somn, Sylvia se surprinse, cu ciudă, compătimindu-i pe răzvrătiţi pentru j: că se vârâseră singuri în asemenea necaz. Doamne, ce-i vor mai biciui când se va întoarce papa! Şi, în rest, era chiar nostim să dormi, măcar o dată, sub cerul liber.»

Bates scoase la iveală câţiva pesmeţi şi, cu generozita\ tea care-l caracteriza, propuse ca numai cele două femei; să-i mănânce. Dar doamna Vickers nu acceptă… Trebuie să

I împărţim totul echitabil14, spuse ea, cu aceeaşi fermitate.: pe care, era sigură de asta, ar fi manifestat-o soţul ei într-o i! astfel de situaţie. Frère o admira pentru tăria ei de caracter. Dac-ar fi fost dotat cu agerime, nu s-ar fi mirat, ci ar şfi ştiut că asupra unui om care, trăind mult timp în preajma altuia şi ajunge într-o situaţie dificilă, se manifestă iar fluenţa spiritului celui mai nobil.:

Frère, care avea în buzunar o brehetă, aduna frunze şi 1 (crengi uscate şi aprinse un foc. Grimes adormi, timp în (care ceilalţi doi şedeaţi lângă foc şi discutau posibilităţile, f de salvare. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să exprime bă-i

I nuiala că fuseseră abandonaţi definitiv. Ajunseră la confeluzia că, în cazul în care goeleta nu va merge mai

departe i în cursul nopţii – la lumina lunii, care răsărise între timp;] se vedea că era încă ancorată – se vor întoarce şi le vor aduce alimente. Această presupunere se dovedi justă, căcij; cu o oră înainte de răsăritul soarelui văzură barca.

Între timp răzvrătiţii meditară dacă nu e cazul s-o pornească ia ctrum. Barker, care făcuse parte din echipajul bărcii-pilot şi cunoştea pericolele bancului de nisip, îi la muri însă că e imposibil să ghidezi bricul prin Poarta Iadului înainte de ivirea zorilor. Astfel, barele fură fixate spre pupa şi o dublă gardă avea menirea să-l împiedice pe neputinciosul Bates să nu recunoască vasul. În decursul scrii, starea de agitaţie se stinse şi, dându-şi seama tot mai limpede de greutatea saricinilor care stăteau în faţa lor, îi cupmse un sentiment de milă pentru fiinţele nefericite abandonate la ţărm. Nu era exculs ca *Osprey* să li se ia înapoi şi, în acest caz, condamnaseră fără rost, la moarte sigură, cinci fiinţe. Chiar dacă cei mai mulţi dintre ei nu ezitau în faţa unei crime, nu era, totuşi, niciunul căruia să nu-i fi repugnat gândul de a-l expune cu sânge rece, morţii prin inaniţie, pe copilul comandantului. Când John Rex îşi dădu seama de opinia colectivă, se grăbi să pledeze pentru milă înaintea celorlalţi. El îşi stăpânea derbedeii nu atât prin voinţă, cât pentru faptul că-i conducea pe drumul ales de ei.

„Propun1, spuse el”, să împărţim proviziile. Nimeni nu ne va putea reproşa nimic1.

„Da”, încuviinţă Porter, cu gândul la o întâmplare asemănătoare”, dacă vom fi prinşi vom putea depune mărturie despre ceea ce am făcut pentru ei. N-avem voie să procedăm ca aceia de pe vasul Cy*press,* care i-au lăsat pe toţi să moară de foame” J.

„Ai dreptate41, spuse Barker, la rândul lui. „Atunci când a fost executat Fergusson la Hobart Town, l-am aitzit pe bătrânul Troke spunând că flăcăul ar fi putut scăpa basma curată dacă n-ar fi refuzat să ducă la ţărm alimentele”.

I. Ţiuismul şi mila îi făcură pe răzvrătiţi să decidă şi

astfel, în zori, proviziile de alimente fură duse pe punte şi împărţite. Soldaţii, a căror conştiinţă îi îndemna spre generozitate, votară pentru împărţirea în jumătate, dar Barker se împotrivi. „Dacă aceia de pe *Ladybird* observă că nu mai vin, se întorc să-i caute14, spuse el. „Iar noi s-ar putea să fim bucuroşi de orice fărâmitură, căci cine ştie când vom vedea pământ”.

Argumentul fu acceptat şi se procedă în consecinţă. În butoi mai erau cam cincizeci de kilograme de carne afumată, din care o treime o dădură celor din barcă, împreună cu o jumătate de sac de pâine, o pungă cu un amestec de ceai şi zahăr, un cazan de fier şi o cană. În afară de asta, Rex, vrând să-şi ferească oamenii de excese, trimise după unul dintre cele două butoiaşe cu rom. Cheshire nu fu de acord cu asta şi, poticnindu-se de capra adusă de la Philip Island, se înfurie, apucă de picioare animalul şi-l aruncă în apă, strigând că ar fi bine ca Rex să scape şi ele dihanie. Rex trase bietul aniarul în barcă şi se îndeprătă cu încărcătura sa pestriţă. Capra, care tremura de frig, scoase un behăit jalnic, care-i făcu pe oameni să râdă. Un străin şi-ar fi putut închipui că un grup vesel de pescari sau locuitori de pe ţărm se întoarce cu cumpărăturile de la piaţă.

Când ajunesră aproape de mal, Rex îl strigă pe Bates, să vină să ia proviziile; în timp ce, ca şi în seara anterioară, trei oameni stăteau în barcă, cu flintele pregătite să se apere împotriva unui eventual atac, proviziile, capra şi restul fură duse la mal.

„Aşa”, spuse Rex, acum nu mai puteţi zice că v-am tratat prost, căci am împărţit provizile cu voi”.

În faţa acestui ajutor nesperat, cei cinci oameni prinseră curaj, iar recunoştinţa le umplu inimile. După frica teribilă care-i cuprinsese noaptea, era eu neputinţă să nu nutrească sentimente prieteneşti pentru aceşti oameni care avuseseră grijă de ei.

„Oameni buni”, spuse Bates adânc mişcat, „la asta nu m-am aşteptat. Sunteţi de treabă, căci ştiu că proviziile de pe bord sunt puţine”. i

Da”, confirmă Frère „înteţi băieţi buni”. r John Rex izbucni într-un râs sălbatic, amintirea suferinţelor sale trecute îl făcu să uite de alura sa aristocratică.

„Ţine-ţi gura, despotule!”, răcni el. „N-o facem pentru tine. Poţi să-i mulţumeşti doamnei şi copilului41.

Iulia Vickers se grăbi să-i informeze despre soarta fiicei sale. „Vă suntem foarte îndatorate”, spuse ea, cu acel calm plin de demnitate care-l caracteriza şi pe soţul ei.

„Dac-ar fi să mă întorc cândva acasă, o să am grijă să fac cunoscută bunătatea dumneavoastră”.

Escrocul şi falsificatorul îşi scoase şapca de piele şi se înclină adânc. De cinci ani nu i se mai adresase o doamnă. (Pentru o clipă, redeveni domnul Lionel Crofton, gentlema. nul din zilele de demult. Acum, când îi surâdeau libertatea şi norocul, simţi cum îi revine respectul faţă de sine însuşi. O privi pe doamnă fără timiditate.

„Suntem ferm convins, doamnă”, spuse el, „că vă veţi întoarce acasă cu bine. Pot spera că bunele dumneavoastră urări mă vor însoţi pe mine şi pe tovarăşii mei?”

Când Bates auzi aceste cuvinte, nu-şi mai putu stăpâni mirarea şi entuziasmul. „Ce om strigă el. „John Rext nu v-aţi născut spre a fi puşcăriaş”.

Rex zâmbi. „Rămâneţi cu bine, domnule Bates, dumnezeu să vă ocrotească!”

„Rămâneţi cu bine”, răspunse Bates, scoţându-şi pălăria. „Eu... eu... la dracu’! Sper c-o să reuşiţi. În fond, fiecare om iubeşte libertatea”.

Adio, omule!”, strigă Sylvia şi-i făcu semn cu batista. „Sper că n-o să vă prindă!”

Strigăte de rămas bun şi semne cu batista salutară barca ce se îndepărta.

În agitaţia provocată de atitudinea aparent nobilă a lui Rex, niciunul dintre cei părăsiţi nu se mai gândi la gravitatea siauaţiei lor proprii. În mod ciudat, fură animaţi în primul rând de teamă pentru soarta răzvrătiţilor. Dar pe măsură ce barca se depărta de ei, le reveni pas cu pas sentimentul pericolului ameninţător. Şi când, în sfârşit barca dispăru în umbra goeletei, se treziră cu toţii ea

dintr-un vis, îndreptându-şi simţurile treze spre propriile lor probleme.

Sub conducerea domnului Frère, ţinură un consiliu de război şi se deciseră să administreze toate proviziile în comun. Carnea afumată, ceaiul şi făina fură depozitate la oarecare distanţă de plajă, într-o văgăună, iar domnul Bates, numit responsabil cu proviziile, urma să distribuie, celâitabil şi nepărtinitor, raţiile fixate. Capra fu legată cu o sfoară de undiţă care să-i permită să pască. Căzură de acord să facă uz de rom doar în caz de boală sau la mare ananghie, deci rostogoliră butoiaşul în cel mai îndepărtat ungher al văgâunei. De apă de băut nu duceau lipsă, căci, la câteva sute de paşi depărtare de locul în care acostaseră, susura un izvor de munte. Îşi făcură socoteala că proviziile puteau să le ajungă, cu mare economie, pentru vreo patru săptămâni.

Când trecură în revistă propriile lor avuţii, constatră că au în total trei cuţitaşe de buzunar, un ghem de sfoară, două pipe şi o cutie cu tutun, mai multe undiţe cu cârlig şi un cuţit mare, pe care Frère îl luase în excursie, ca să cureţe peştii pe care sperase să-i prindă. Spre decepţia lor, nu găsiră nimic care să semene cu un topor. Ca haine în plus, doamna Vickers dispunea de un şal, iar Bates – de o haină de postav. Frère şi Grimes, în schimb, nu aveau decât ce era pe ei. Se înţeleseră ca fiecare să-şi păstreze avutul, doar undiţele fură declarate proprietate comună.

După ce toate acestea fură reglementate, cazanul fu umplut cu apă de izvor şi atârnat, pe trei crengi, verzi, deasupra focului. În afara lui Grimes, care declară că nu poate mânca nimic, fiecare căpătă o ceaşcă de ceai şi o. bucată ide pesmet. După acest mic dejun, Rates se apucă să coacă în spuză nişte turte, iar apoi se sfătuiră în privinţa condiţiilor de locuit.

Era clar că nu puteau adormi sub cerul liber. Era în toiul verii şi, chiar dacă nu se aştepta o ploaie, totuşi arşiţa amiezii era de nesuportat. Doamnei Vickers şi fetiţei trebuia, în orice caz, să li se asigure un loc de dormit separat. Nu departe de plajă, o colină nisipoasă ducea spre

să încă, iar versantul răsăritean al acestei coline era acoperit cu copaci tineri. Frère propuse să fie tăiaţi copacii, pentru a face din ei o colibă. După cum se văzu în curând, bricegele erau unelte cam nepotrivite dar bărbaţii se folosiră de ele crestând fiecare trunchi şi apoi rupându-l. În două ore adunaseră atâtea lemne, încât putură face un acoperiş deasupra spaţiului aflat între văgăuna în care ţineau proviziile şi a doua stâncă, aflată la vreo zece paşi depărtare. Această colibă era destinată doamnei Vickers şi Sylviei, în timp ce Frère şi Bates urmau să doarmă în faţa intrării cămării cu provizii, pentru a păzi atât femeile, cât şi alimentele. Grimes trebuia să-şi facă o colibă proprie, pe locul unde aprinseseră focul noaptea trecută.

Entuziasmaţi de acest plan. spre prânz se întoarseră la masă, dar o găsiră pe biata doamnă Vickers speriată, căci Grimes, pe care cei doi bărbaţi nu-l luaseră cu ei din cauza rănii de la cap, fugea încoace şi încolo pe plajă, rostea cuvinte confuze şi ridica ameninţător pumnul împotriva unui inamic invizibil. Se apropiară de el şi constatară că lovitura îi rănise, probabil, creierul, căci vorbea aiurea. Frère se strădui să-l liniştească, dar fără succes. La sfatul lui Bates, în cele din urmă îl cufundară în apă. Baia rece avu un efect liniştitor – îl aşezară la umbra unei stânci apropiate şi adormi imediat.

Bates dinsiribui turtele, care, împreună cu o bucăţică de carne, constituiră prânzul lor. Doamna Vickers relată că a observat pe bric o vie agitaţie şi-şi dădu cu părerea că deţinuţii vor fi aruncat, probabil, peste bord orice balast inutil, pentru a uşura vasul. Bates confirmă această bănuială şi adăugă că răzvrătiţii urcaseră în vapor jun ancorat şi voiau, pesemne, să scoată bricul din port trăgându-l cu parâme. Înainte ca ei să fi terminat prânzul, se smiţi e uşoară briză. *Osprey* arboră steagul, trase o salvă, ca semn de adio, ori ca semn al victoriei, şi dispăru, cu vini în pânze, după braţul vestic al portului.

Doamna Vickers o luă de mână pe Sylvia şi se refugie cu ea în viitorul lor lăcaş. Se rezemă de peretele grosolan şi plânse amarnic. Bates şi Frère simulară bună dispoziţie,

dar simţiră amândoi că până acum doar apropierea goeletei îi ferise să-şi dea seama de starea jalnică în care se aflau.

Dar nu era timp pentru melancolie. Bates dădu cel clintii exemplu. Cei doi bărbaţi lucraseră cu atâta zel, încât, până la lăsarea întunericuuli, adunaseră destule lemne pentru a termina coliba doamnei Vickers… E drept că, în repetate râneluri, fură deranjaţi de Grimes, care-i copleşea cu învinuiri confuze, îi acuza de trădare şi susţinea căci îl predaseră răzvrătiţilor. Se adăugă şi faptul că rana lui Bates se agrava, dându-i tot mai dese ameţeli. Îşi vâra mereu capul în apa izvorului şi, în acest fel, reuşi să se ţină în picioare până ce se sfârşi lucrul. După aceasta însă se aruncă jos şi declară că nu se mai poate ridica.

Frère îl tratã în felul care, la Grimes, dăduse rezultate atât de bune, dar apa sărată inflamă rana şi starea lui Bates se înrăutăţi. Doamna Vickers recomandă spălarea rănii cu apă şi alcool, astfel încât buaoiaşul fu început.

Cina se compuse, din ceai şi turte, iar focul, care ardea viu, făcu ca situaţia să pară mai puţin disperată.

Doamna Vickers pusese cana lângă ea, pe o piatră netedă, şi servea ceaiul cu o demnitate forţată, care ar fi putut să pară ridicolă, dacă n-ar fi fost înduioşătoare, fel netezise părul şi-şi drapase cochet şalul pe umeri, ba îi mărturisi domnului Frère că regreta de a nu fi hiat cu ea mai multe rochii. Sylyvia râdea şi pălăvrăgea, pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că-i este foame. După masă, aduse în căzănel apă de la izvor şi spălă rana lui Bates. Se decisese ca, dimineaţa, să caute un Locunde să poată arunca undiţele, şi căzură de acord ea, zilnî<t, unul dintre ei să meargă

Ia pescuit.

Între timp, starea nefericitului Grimes dădu prilej de griji serioase. Dacă, la început, doar vorbise auirea. acum r trecu la acţiuni, iar Frero trebui să-l păzească. După gemete şi vorbe fără şir, bietul om adormi, în sfârşit, iar după ce Frère îl duse şi pe Bates la locul său, din faţa

stâncii, şiculcă pe o grămadă de crengi verzi, putu spera că-i vor fi hărăzite şi lui câteva ore de odihnă. Obosit de agitaţia şi munca grea a zilei, adormi pe loc, clar în zori fu trezit de un zgomot ciudat. Grimes, a cărui febră crescuse, pesemne, în timpul nopţii, dărâmase stavila din crengi şi se aruncase cu sălbăticie asupra lui Bates. Mârâind furios, încercă sări sugrume pe nefericitul pilot. Cei doi se luptară cu înverşunare. Bates era atât de slăbit de boală, încât nu reuşi să-şi învingă adversarul, dar reuşi să-l cheme, cu voce slabă, pe Frère şi, totodată, să apuce cuţitul mare de care am mai pomenit. Frère ţâşni, fugind să-l ajute pe pilot. Dar ajunse prea târziu. Înainte de a-l fi putut imobiliza pe Grimes, acesta reuşise să înfigă de două ori cuţitul în pieptul lui Bates.

„Mor”, horcăi Bates.

Vederea sângelui şi gemetele victimei îl readuseră la realitate pe Grimes. Consternat, privi arma însângerată, apoi o azvârli departe, se năpusti spre mal şi se aruncă în apă.

Mut de groază din cauza teribilei m-a împlări, Frère se uită în urma lui. Văzu cum, din apa lină care strălucea în bătaia soarelui de dimineaţă, se ridică două braţe cu mâinile întinse, o pată neagră, capul, se zărea printre braţele rigide, apoi totul dispăru cu un ţipăt îngrozitor, iar apa se unduia cu sclipiri calme, ca mai înainte. Frère, încremenit de spaimă, tocmai se pregătea să se apropie de rănit, când, la jumătatea-drumului între apa mării şi locul de pe plajă unde se afla cuţitul, zări un obiect care explica în suficientă măsură criza subită a dementului. În cenuşa focului de aseară, se afla butoiaşul cu rom răsturnat, iar alături – o elrpă, pe care Grimes o purtase ca bandaj la cap. Pesemne că nenorocitul, aiurând de febră, rătăcise până ce dăduse peste butoi şi băuse apoi o cantitate prea mare de rom, care-l zăpăcise de tot.

Frère se întoarse în grabă la Bates, îl ridică şi încercă să oprească sângele care-i ţâşnea din piept. Probabil că pilotul, în timpul atacului se sprijinise pe cotul stâng, căci Grimes îi înfipse de două ori cuţitul în partea dreaptă a

pieptului. Bates era palid şi zăcea fără cunoştinţă. Frère se temea că e rănit mortal. Îşi smulse eşarfa de la gât şi voi să-i lege rana, dar constată că fâşia îngustă din mătase nu era de-ajuns. Doamna Vickers, stârnită de zgomot, venise şi ea. Îşi stăpâni spaima, rupse iute o fâşie din rochia ei, ceea ce constitui un pansament destul de larg. Frère merse să vadă dacă butoiaşul mai conţinea măcar câteva picături de rom cu care să umezească buzele muribunduuli. Era gol. Grimes se săturase de băutură, apoi răspurnase butoiaşul deschis, aşa încât nisipul absorbsie şi ultima picătură. Sylvia aduse apă de la izvor, iar când doamna Vickers mulse capra – nu făcuse în viaţa ei aşa ceva – şi-i-dădu lui Bates laptele pe care acesta îl bău cu lăcomie, dar îl vărsă imediat. Avea, probabil, o rană interioară.

În această dimineaţă, micul dejun rămase aproape neatins. Numai Frère, mai puţin sensibil decât ceilalţi, mâncă o bucată de turtă şi puţină carne afumată. Nu-şi putu stăpâni un sentiment de bucurie la gândul că, Grimes fiind mort, raţiile vor fi mai mari, iar dacă ar muri şi Bates, ar creşte şi mai mult. Fireşte, păstră aceste gânduri penaru sine. Aşeză capul rănitului în poala sa şi alungă muştele care se aşezau pe faţa lui Bates. Spera, totuşi, că Bates nu va muri, căci altfel el, Maurice Frère, ar fi trebuit să aibă singur grijă de femeie şi de copil. Poate că doamna Vickers nutrea gânduri asemănătoare. În ceea ce o privea pe Sylvia, aceasta nu-şi ascundea frica.

„Să nu muriţi, domnule Bates; oh, vă rog să nu muriţi!”, îl imploră ea jalnic. Stătea aproape de el, dar; nu îndrăznea să-l atingă. „Să nu ne lăsaţi singure, pe mama şi pe mine, în acest loc îngrozitor!”

Bietul Bates nu era în stare să-i răspundă, dar Frère se încruntă, iar doamna Vickers rosti cu atâta reproş în glas: „Sylvia!” ca şi cum s-ar fi aflat în casa veche din Sarah Island.

După masă, Frère plecă să aducă lemne de foc, Cma
165
se întoarse, Bates era pe punctul de a-şi da duhul.

Doamna Vickers relată că nu se mai mişcase de o oră şi abia mai respira. Soţia maiorului, care stătuse lângă atâtea paturi de muribunzi, era calmă şi stăpânită. Biata Sylvia, în schimb, şedea înfricoşată pe o piatră şi tremura. Avea despre moarte o imagine neclară – o bănuia a fi violentă. Când soarele apuse, Bates îşi reveni, dar cei doi din preajma lui ştiură că e ultima pâlpâire a unei luminări care se stinge. „Moare şopti Frère, de parcă s-ar fi temut să trezească sufletul pe jumătate plecat. Doamna Vickers, care plângea încetişor, înălţă capul lui Bates şi-i mai umezi buzele uscate cu o batistă muiată în apă. Un fior îi sârbă tu trupul, când va atât de puternic, iar muribundul deschise ochii. La început, păru a nu şti unde se află, dar când îi privi, pe rând, memoria îi reveni – nu încăpea îndoială că-i recunoştea pe toţi. Privirea i se opri asupra chipului palid al S vi viei, apoi se îndreptă spre Frère. Apelul mut al ochilor era limpede.

„Nu, n-am să-i părăsesc”, spuse Frère.

Bates zâmbi. Când văzu că şalul alb al doamnei Vickers e pătat de sângele său, încercă, cu ultimele puteri, să-şi ridice capul. Nu se cădea ca şalul unei doamne să fie murdărit de sângele unui om de rând; Doamna Vickers înţelese instinctiv ce-l împovăra şi-i apropie cu blândeţe capul de pieptul ei. În faţa morţii, nobila doamnă era o simplă femeie. O clipă, se lăsă tăcerea. Ei îl crezură mort, dar, deodată, deschise din nou ochii – privirea sa căuta marea.

„Lăsaţi-mă să mai văd o dată marea”, şopti elr iar când îl ridicară, se aplecă înainte şi ascultă.

„Dumnezeu să ocrotească acest loc spuse el. „E linişte, dar aud valurile spărgându-se de bancul de nisip!”

Apoi capul îi căzu în piept. Murise.

Când Frère luă trupul neînsufleţit din braţele doamnei Vickers, Sylvia fugi la mama ei.

Oh, mamă, dragă mamă!”, plângea în hohote. „De ce, oare. dumnezeu l-a lăsat să moară? Aveam atâta nevoie de el!”

Înainte de lăsarea întunericului, Frère îl duse pe

mort lângă stânci, îi acoperi faţa cu haina de postav, peste care puse pietrt* ca să n-o ia vântul. În viitoarea *evenimentelor* care se precipitaseră, nu-şi dăduse seama că, de ieri, doi dintre cei părăsiţi scăpaseră deja de acetistă pustietate. În clipa când ajunse la această concluzie. Îşi puse, fără să vrea, întrebarea cine va fi următorul.

Doamna Vickers; obosită de eforturile şi necazurile zilei, se retrase devreme. Sylvia refuză să-i vorbească lui Frère, urmând-o pe mama ei. Această antipatie inexplicabilă şi atât de vădit manifestată a copilului îl necăjea pe Maurice mai mult decât voia să admită. Era supărat pe ea pentru că nu-l iubea, dar nu se străluia s-o conducă spre sentimente mai bune. La gândul că ea va fi de-acum silită să-l accepte ca pe singurul protector, nu-şi putea înfrâna ooarecare mulţumire. Dacă Sylvia ar fi fost cu câţiva ani mai mare, tânărul ar fi bănuit, probabil, că e îndrăgostit de ea.

Ziua următoare trecu destul de greu. Aerul era fierbinte şi apăsător, iar peste munţi atârna un văl de ceaţă. Frère petrecu toată dimineaţa săpând o groapă pentru bietul Bates. Practic şi prozaic cum-era, îi scoase mortului o parte din veşminte, pe care el însuşi le putea folosi, le ascunse însă sub o piatră, ca să nu le vadă doamna Vickers. Către prânz, groapa fu gata. Aşeză trupul neînsufleţit în ea şi împrejmui movila cu multe pietre. După masă se sui cu undiţa sa în vârful unei stânci pe care o ochise cu o zi înainte, nu prinse însă niciun peste în drum spre casă, trecu pe lângă mormânt. Observă a doamna Vickers îl împodobise cu o cruce, cam grosolană, din lemn, încropită din două beţe legate cruciş.

După cină – ca de obicei, se servea carne afumată şi turte – îşi aprinse pipa şi încercă să lege o conversaţie cu Sylvia.

„De ce nu putem fi. prieteni?”, o întrebă el.

„Nu vă po? suferirăspunse Sylvia. „Mă tem de dumneavoastră”.

„De ce?”

„Nu sunteţi prietenos. Nu vreau să spun că faceţi lucruri crude, dar sunteţi... Oh, tare-aş vrea ca-tata să fie aici! K

„Vorbele n-ajută la nimic”, replică Frère, apăsând precaut tutunul în pipă, cu degetul arătător.

„Vedeţi, iar începeţi! Despre asta era vorba. Sunteţi, oare, p. ritenos când spuneţi: „Vorbele n-ajtuă la nimic!”. Oh, de-ar veni odată!”

„N-am vrut să fiu neprietenos”, răspunse Frère. „c’o fată ciudată eşti!”

...„Savanţii au constatat că există. oameni care nu se-nghit”, spuse Svivia. „Mi se pare că am citit despre aşa ceva în cărţile lui papa, şi cred că ăsta-i necazul nostru. Nu vă prea înghit, şi nu-i nimic de făcut – asta-i!” „Prostii mârâi Frère. „Vino să-ţi spun o poveste. Doamna Vickers se retrăsese în coliba ei, iar cei doi şedeau singuri lângă foc, în preajma căruia se aflau cazanul şi turtele coapte. Ezitând. fetiţa se apropie. O luă şi a aşeză pe genunchi. Luna nu răsărise încă. iar umbrele focului ce pâlpâia păreau nişte monştri diformi. Deodată, lui Maurice Frère îi veni ideea sadică de-a speria acest copil, lipsit de apărare.

„A fost odată un castel, într-o pădure întunecoasă”, înco Du el, „iar în castel trăia un căpcăun cu ochi bulbu-l caţi”.

„Tăceţi! \ strigă Svivia, smucindu-se. „Vreţi să vârâţi spaima în mine?”

...Şi hrana preferată a căptaeunului erau fetiţele mici. O fetiţă, care trecea într-o zi prin pădure, îl auzi pe căpcăun venind spre ea: bum, bum, bum!” „Domnule Frère, daţi-mi drumul!”

Fetiţa se sperie teribil şi o rupse la fugă, până ce văzu deodată...” Sylvia scoase un strigăt puternic.

„Oh, Doamne! Cine-i ăsta?” strigă ea, lipindu-se strâns de cel ce o chinuia. * *

De cealaltă parte a focului, stătea nemişcată o făptură, iar din gâtlejul său răguşit se auziră vorbele: „Daţi-mi ceva de mâncare!”

Era Rufus Dawes.

Vocea omenească frânse magia fricii care o înlânţuise pe fetiţă, iar când lumina focului căzu asupra hainelor galbene. de puşcăriaş, sfâşiate, Sylvia făcu imediat legătura.

Nu la fel gândi Maurice Frère. El văzu doar un nou pericol, o gură înfometată în plus, jinduind la sărăccioasele provizii, de aceea smulse un lemn din foc, pentru *a-l* alunga pe puşcăriaş. Rufus-Dawes, care, cu ochi de vultur flămând, zărise turta de lângă cazanul de fier, întinse mâna după ea. Frère ridică amneinţător lemnul ce ardea.

„Înapoi!”, răcni el. „N-am mâncare de prisos!”

Cu un strigăt de mânie, puşcăriaşul scoase ranga de fier şi se năpusti disperat asupra noului duşman. Dar Sylvia se strecurase iute ca fulgerul pe lângă Frère, luase turta şi adresându-se: „Poftim, bietul de tine, mănâncă i-o întinsese celui pe jumătate mort de foame. Apoi se întoarse şi-i aruncă lui Frère o privire care trăda atâta repulsie şi revoltă, încât acesta roşi şi lăsă să-i cadă din mână lemnul.

Rufus Dawes rămase consternat de apariţia fetiţei cu păr auriu. Turta îi scăpă din mâini, iar privirea sa rătăcită urmări copilul care se îndepărta. După ce Sylvia dispăruse în întuneric, nefericitul om îşi ascunse faţa în mâinilesalp negre şi bătătorite, apoi izbucni îi>plâns.

CAPITOLUL 12

„Domnul** Dawes

Vocea răstită a lui Maurice Frère îl dezmetici: „ce cauţi aici?”, îl întrebă acesta.

Rufus Dawes îşi înălţă capul, îl privi şi-l recunoscu.

„Dumneavoastră sunteţi?”, întrebă el, încet.

„Ce? Mă cunoşti?”. Frère se dădu un pas înapoi.

Deţinutul nu-i răspunse. Foamea sălbatică îi înăbuşea toate reacţiile. Lacom, apucă turta şi începu să mănânce

„Omule, n-auzi?”, întrebă Frère. nerăbdător. „Cine eşti?”

„Un deţinut evadat. Mâine dimineaţă mă puteţi preda. Am încercat totul, dar sunt la capătul puterilor”.

Aceste cuvinte provocară consternarea lui Frère. Omul acesta nu ştia nimic despre desfiinţarea coloniei

penitenciare!

„Nu te pot preda. În afară de mine, o femeie şi un copil nu mai e nimeni în colonie”.

Rufus Dawes uită de mâncare, fixându-l buimăcit.

„Puşcăriaşii au fost transportaţi cu un vapor”, continuă Frère. „Dacă vrei să rămâi liber, n-am nicio posibilitate de a te împiedica. Sunt la fel de neputincios ca ş. Î tine”.

„Dar cum de sunteţi aici?”

Frère râse cu amărăciune. Nu era în obiceiurile sale să dea explicaţii unui puşcăriaş, dar de data asta n-avea încotro.

„Deţinuţii s-au revoltat şi au cucerit bricul.

„Care bric?”

„Osprey”.

Rufus Dawes se lămuri pe deplin, dându-şi seama ce ocazie pierduse.

„Cine l-a luat?”

„Ticălosul de John Rex”, răspunse Frère cu mânie subită... Dea Domnul să se scufunde, să ardă sau...”

„Au plecat cu-adevărat?”, strigă nefericitul Dawes, smulgându-şi părul din cap.

„Da, de două zile. Iar pe noi ne-au lăsat pradă morţii prin inaniţie”.

Rufus Dawes izbucni într-un râs atât de strident, încât pe celălalt îl trecură fiori de spaimă.

„O să murim împreună, Maurice Frère”, spuse el, „căci atâta timp cât mai aveţi ceva de mâncat, o să împărţiţi cu mine. Dacă tot trebuie să renunţ la libertate, vreau măcar să mă răzbun”.

Sălbaticul înfometat, care şedea lângă foc, clătinându-se, cu bărbia sprijinită de genunchiul rănit, arăta înspăimântător – Maurice Frère se înfiora din nou. I se păru că se află în situaţia acelui vânător din Africa, întorcându-se în tabără, care văzuse un leu culcat lângă foc. „Ticălosule!” strigă el. „De ce vrei să te răzbuni pe mine?”

Puşcăriaşul ridică privirea. „Ţineţi-vă gura!”, mârâi

el. „Nu admit nicio jignire. Eu – ticălos! Dacă sunt ticălos, cine-i vinovat? Dacă vă urăsc, pe dumneavoastră şi lumea întreagă, cine m-a silit s-o fac? Sunt născut om liber ţam fost om liber, ca dumneavoastră. De ce am fost închis împreună cu nişte fiare şi condamnat la o viaţă de sclav, mai rea decât moartea? Răspundeţi-mi, Maurice Frère, răspundeţi-mi!”

„N-am făcut eu legile11, răspunse Frère. „De ce loveşti în mine?”

— „Pentru că dumneavoastră sunteţi ceea ce eu am fost cândva, sunteţi liber. Puteţi face tot ce vreţi. Puteţi iubi, putoţi munci, puteţi gândi. Eu pot doar să urăsc!”. Uimit de sine însuşi, se opri; apoi râse încetişor şi continuă: „Vorbe frumoase, din gura unui puşcăriaş, nu-i aşa? Dar lăsaţi, domnule Frère, nimic nu mai contează. Acum suntem cu toţii egali, iar eu nu voi muri nici măcar cu o ară mai devreme decât dumneavoastră, deşi dumneavoastră sunteţi un „om liber”, iar eu – un puşcăriaş!”

Frère ajunse” treptat la convingerea că avea de-a face cu un al doilea nebun.

Să murim! Cine se gândeşte la morate?”, rosti el, cât de blând putea. „Totul, va fi bine”.

„Aşa vorbeşte un om liber. Noi, puşcăriaşii, vă suntem superiori în această privinţă. Voi vă temeţi de moarte, noi o aşteptăm. Cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla este să murim! Odată, era cât pe ce să fiu spânzurat. De ce n-au făcut-o? Ce bine era s-o fi făcut!”

Această dooinţă trăda o disperare adâncă, încât Maurice Frère se sperie.

„Culcă-te şi odihneşte-te, băiete44, spuse el. „Eşti epuizat. Mâine mai stăm de vorbă44.

„Staţi!”, strigă Rufus Dawes, pe un ton autoritar.

„Cine e cu dumneavoastră?”

„Soţia şi fata comandantului”, răspunse Frère. care nu îndrăznea să lase fără răspuns o întrebare atât de insistentă.

„Nimeni altcineva?”

„Nu”.

„Sărmanele!”, murmură puşcăriaşul. „Le compătimesc”.

Cu aceste cuvinte, se întinse ca un câine lângă foc şi adormi pe loc Maurice Frère privi dezorientat figura uscăţivă. N-avea idee ce putea face cu noul membru al micii lor colectivităţi. Nu întâlnise niciodată un ins atât de straniu. Nu era în stare să se lămurească în privinţa acestui amărât, zdrenţăros, disperat, care plângea şi ameninţa deopotrivă. care mârâia cu tonul abject al puşcăriaşului şi imediat vorbea cu o elocvenţă surprinzătoare. O clipă, îl pândi gândul să se arunce asupra celui ce dormea şi să-l lege, dar o a doua privire asupra trupului vânjos, deşi slăbit, îl determină să nu-şi urmeze impulsul precipitat, dictat de frică. O altă idee, generată de laşitate, fu aceea de a căuta cuţitul cu care se comisese deja o crimă. Proviziile erau puţine, şi, oricum, viaţa femeii şi a copilului valorau mai mult decât cea a unui bandit necunoscut. Dar să fim drepţi cu el: goni acest gând imediat ce-i dăduse târcoale. „Să vedem cum se va prezenta mâine”, îşi spuse Frère. Se opri în faţa gardului din crengi, în spatele căruia stăteau culcate, înlănţuite strâns, mama şi îl ca, şi le spuse în şoaptă că el va sta de pază şi că evadatul a adormit. Când mijiră zorile, constată că temerile sale f. fuseseră neînemeiate. Puşcăriaşul zăcea exact aşa precum îl lăsase Frère, iar ochii îi erau închişi. Dacă ajunsese, cu o seară înainte, să ameninţe, se datora, probabil, excitaţiei provocate de salvarea neaşteptată. Pentru moment, nu părea în stare de niciun fel de violenţă. Frère se îndreptă spre el şi-l zgâlţâi de umăr.

„Luaţi mâinile de pe mine!”, strigă bietul om, sări în sus şi ridică braţul, să se apere... Luaţi mâinile

„Bine”, spuse Frère. „Nimeni nu-ţi face nimic, trezeşte-te!”

Rufus Dawes îl privi fără să înţeleagă nimic, apoi îşi aduse aminte de cele întâmplate şi se ridică, greoi, în picioare.

„Am crezut că m-au prins!”, spuse el. „Dar alta este

situaţia acum. Ei bine, domnule Frère, să mâncăm. Mi-e foame”.

„Trebuie să aştepţi”, răspunse Frère. „Crezi că eşti singur aici?”

Rufus Dawes, care tremura de slăbiciune, se frecă la ochi cu mâneca ruptă a hainei. „Nu ştiu. Ştiu doar că mi-e foame”.

Frère se opri în loc. Acum ori niciodată venise momentul să stabilească felul viitoarelor lor relaţii. Stătuse treaz toată noaptea, cu cuţitul pregătit lângă el, în acele ceasuri, îşi dăduse seama cum trebuie să procedeze. Puşcăriaşul va căpăta atât cât primeau ceilalţi – nu mai mult. Dacă nu era de acord, se va vedea cine e mai tare.

„Ascultă”, îi spuse... Avem foarte puţină mâncare, şi puţinul ăsta trebuie să ne ajungă până ce ne vine ajutorul

— Dacă va mai veni vreodată. Sunt răspunzător pentru biata femeie şi pentru copil, şi voi avea grijă să nu li se facă vreo nedreptate. O să împărţim cu tine ultima bucăţică, dar n-o să capeţi mai mult decât noi”.

Puşcăriaşul îşi întinse braţele lipsite de vlagă, privindu-le absent, ca un beţiv.

„Sunt slab”, spuse el. „Îmi sunteţi superior”. Căzu jos ostenit. „Vreau să beau”, gemu el, mişcând uşor mâna.

Frère îi aduse apă. Dawes bău, se întinse zâmbind şi adormi pe loc. Când doamna Vickers şi Sylvia ieşiră din coliba lor, Dawes mai dormea încă. Cele două femei îl recunoscură imediat pe Rufus Dawes.

„Era cel mai rău dinte toţi”, spuse doamna Vickers – aşa auzise de la soţul ei. „Oh, ce-o să ne facem?”

„N-o să vă clintească un fir de păr”, răspunse Frer» şi-l privi cu curiozitate pe faimosul răufăcător. E ca şi mort”.

Sylvia se uită la el cu ochi luminoşi, de copil.

„Wu-l putem lăsa să, moară14, spuse pa. „Ar fi o crimă44.

„Nu, i\u”, răspunse în grabă Frère. „Nimeni nu vrea ea p! să moară. Dar ce putem face? 4

„Îl voi îngriji!”, strigă Sylvia.

Pentru prima oară de la revoltă, Frère începu să râdă în felul ordinar care-l caracteriza. „Să-l îngrijeşti? Ei drăcie, asta-i o glumă bună!”

Copila, slăbită şi sensibilizată, simţi dispreţul din vocea lui şi izbucni în hohote de plâns. „De ce mă jigneşti, răutăciosule?! Bietufl om e bolnav, va... va muri, ca şi domnul Bates. Oh, mamă, ce mult aş vrea să plec de aici!” Frère plecă, înjurând. Ajunsese până la păduricea de sub stâncă; acolo. se aşeză jos. Îi treceau prin minte gânduri ciudate, nerostite şi pe care nu le admisese niciodată cu privire la propria sa persoană. Repulsia ce o nutrea Sylvia împotriva lui îl făcea să se simtă nefericittotuşi, îi plăcea s-o chinuiască. Îşi dădea seama că fusese mârşav, spori ind-o cu o seară înainte, şi că antipatia Sylviei faţă de el era binemeritată. Pe de altă parte, n-ar fi ezitat o clipă să-şi pună viaţa în pericol pentru a o apăra de sălbaticul care se ivise deodată în viaţa lor. Îl umplea de mânie gândul că ea îl compătimea pe acest om. Cât de nedreaptă era, înţelegându-l atât de greşit! E-adevărat” n-ar. fi trebuit să înjure şi să mai şi fugă. Sentimentul de a fi făcut ceva nedemn nu-i provocă însă ruşine. Îndărătnicia congenitală nu-i permitea să-şi recunoască vreo vină – nici măcar în sinea lui. Mergând mai departe, ajunse până la mormântul lui Bates, cu crucea la căpătâi. Era o nouă dovadă că nu-l îndrăgea. Cu el nu fusese niciodată atât de prietenoasa cum fusese cu Bates. Iar acum, când pilotul era mort, îşi transmisese intrateaga simpatie asupra deţinutului. „Oh44, îşi zise Frère, iar prin minte îi trecu amintirea plăcută a multor Victorii amoroase, „dacă ai fi femeie, vrăjitoare mică ce eşti, te-aş sili să mă iubeşti i44. Dar îi veni să râdă de sine însuşi. „Prostule, devii romantic44, gândi el. Când se întoarse, Dawes zăcea pe o grămadă de crengi, iar Sylvia şedea lângă el.

„Se simte bine”, spuse doamna Vickers, fură a. mai face vreo aluzie la incidentul din dimineaţa aceea. „Staţi jos şi mâneaţi, domnule Frère...”

„Ţi-e mai bine?”, îl întrebă Frère, răstit.

Spre mirarea lui, puşcăriaşul răspunse foarte

politicos. „Într-o zi, două, voi fi din nou în puteri şi vă voi putea ajuta, şir”.

„Să mă ajuţi? La ce?”

„Trebuie să facem o colibă pentru doamna. O să rămânem aici până la sfârşitul zilelor noastre. N-o să ne mai întoarcem niciodată”.

„Aiurează”, spuse doamna Vickers. „Bietul om, pare a fi de familie bună”.

Puşcăriaşul intonă un cântecel în limba germană, bătând tactul cu mâna. Frère îl privi, curios. „Tare-aş vrea să-i ştiu trecutul”, spuse el. „Desigur, unul foarte ciudat”.

Sylvia îl măsură, zâmbind blajin.

„Îl voi întreba când va fi sănătos”, spuse ea, „iar dacă vă purtaţi frumos cu mine. vă povestesc ce-a zis, domnule Frère”.

Frère acceptă oferta de pace. „Sunt de-a dreptul nesuferit câteodată, nu-i aşa, Sylvia? Dar gândesc cu totul altfel”.

„Sunteţi nesuferit”, confirmă fără urmă de ezitare Sylvia. „Să ne dăm, totuşi, mâna şi să fim prieteni. N-are rost să ne certăm, toţi patru, nu-i aşa?”

În felul acesta Rufus Dawes fu acceptat în noua colectivitate.

Puşcăriaşul îşi reveni repede. După o săptămână de când văzuse fumul de la focul înjghebat de Frère, era complet restabilit; pe deasupra, se făcuse de neînlocuit. Neîncrederea tovarăşilor săi dispăruse, nu mai era un ostracizat de care se fereau, pe care-l arătau cu degetul şi în spatele căruia şuşoteau. Cel socotit cândva recalcitrant să schimbase, nu ameninţa, nu se plângea şi, cu toate că uneori era cuprins de o adâncă melancolie, părea mai echilibrat decât Frère, care deseori stătea posomorât, era prost dispus şi arogant. Rufus Dawes încetase de a mai fi puşcărâaşul torturat şi aproape abrutizat care se aruncase în apa învolburată a golfului pentru a scăpa de viaţa odioasă îşi redobândi treptat independenţa şi siguranţa de sine. Această schimbare se datora influenţei micuţei Sylvia. După ce îşi revenise din spaima drumului său prin

junglă, gustă, pentru prima oară în ultimii şase ani, din balsamul binefăcător al bunătăţii. În sfârşit, viaţa lui căpătase un sens. Era de folos altora şi, dacă ar fi murit, ar fi fost regretat. Acest lucru nu înseamnă probabil, pentru noi, prea mare lucru, dar pentru nefericitul om însemna totul. Spre mirarea lui, constată că nimeni nu-l dispreţuieşte, că, printr-un ciudat complex de împrejurări, se găseşte într-o situaţie în care tocmai experienţa sa de puşcăriaş îi acorda respect, îi erau familiare toate trucurile şi şiretlicurile vieţii dn ocnaş. Ştia cum te poţi menţine în viaţă cu un minimum de alimente. Ştia să taie copaci fără ajutorul toporului, să facă pâine fără a avea cuptor, să ridice o colibă solidă fără să aibă cărămizi sau mortar. Din pacient se transformase în sfetnic, iar din sfetnic – în şef. Cei patru oameni erau siliţi să trăiască în sălbăticie, iar el se convinse repede că dibăcia sălbaticului era tocmai ceea ce le folosea cel mai mult. Puterea era dreptul şi autoritatea lui Maurice Frère, bazată pe rangul său; în curând fu subordonată autorităţii lui Rufus Dawes, bazată pe cunoaştere şi ştiinţă.

Prestigiul său creştea de la o zi la alta, în aceeaşi măsură cu topirea bietelor provizii. Când se punea întrebarea dacă o anumită plantă e comestibilă, Rufus Dawes ştia răspunsul. Dacă voiau să prindă peşte, el era cel care-o făcea, Când doamna Vickers se plânse de linsa de rezistenţă la intemperii a colibei sale, el împleti din crengi de salcie un acoperiş nou şi lipi pereţii cu lut, astfel încât îi făcu să-reziste la cele mai violente rafale de vânt. Cioplea-cupe din conuri de brad şi farfurii din coajă de copac. Lucra aproape cât trei. Nimic nu-l speria, nu-l descuraja. În timpul bolii doamnei Vickers – ca urmare a spamei şi a hranei insuficiente – Rufus Dawes adună frunze proaspete pentru culcuşul ei, îi adresă cuvinte liniştitoare şi renunţă de bunăvoie la jumătate din raţia lui de carne, pentru ca ea să se întremeze mai repede. În curând, biata femeie, împreună cu copilul, îl numiră „domnul* Dawes.

Frère observa toate acestea cu o neplăcere care, uneori, devenea ură. Nu putea să intervină – ştia prea bine

că, în comparaţie cu Dawes, era un neştiutor. Ba chiar era de acord să execute ordinele fostului puşcăriaş – nu putea nega că acesta îi era superior în toate privinţele. Sylvia vedea în Dawes un al doilea Bates. În plus, îl considera proprietatea sa. Avea drept asupra lui, căci îl îngrijise şi-l ocrotise. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi murit, fără îndoială. Rufus Dawes însă avea faţă de ea un sentiment asemănător cu pasiunea. Sylvia era îngerul său păzitor, lumina cecălăuzea în beznă. 11 hrănise când era să moară de foame, crozuse în el când ceilalţi fugiseră de el. Şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru ea şi, din dragoste pentru Svivia, spera în sosirea corăbiei, care urma să-i aducă fetei libertatea, iar lui detenţia.

Dar zilele treceau şi niciun vapor nu se zărea. În fiecare dimineaţă scrutau orizontul, sperând că vor vedea, în sfârşit, apărând vasul Ladybird. Zadarnic. Boala doamnei Vickers se agravase, proviziile se topeau. Dawes plănuise deja să reducă la jumătate raţia lui şi a lui Frère. Era limpede că, dacă ajutorul nu le va veni în câteva zile vor muri de foame.

Frère elabora planuri aventuroase despre procurarea alimentelor, voia să înoate până la colonia abandonată, să vadă dacă, în graba plecării, nu uitaseră întâmplător vreo lădiţă cu pesmet. Avea de gând să întindă curse pescăruşilor şi să prindă în laţ porumbei sălbatici. Dar proiectele lui se dovediră irealizabile, iar cei patru fură nevoţi să asiste, cu chipurile palide, la micşorarea treptată a cantităţii de făină şi carne. În cele din urmă le veni ideea să se salveze prin forţe proprii. Oare n-ar putea construi o plută? Fără cuie sau frânghii, acest lucru era imposibil. Dar o barcă? Nici asta. Sau să aprindă un foc mare, un semnal de *alarmă*. vizibil în depărtare? Da, desigur, însă la ce bun. dacă nicio corabie nu se apropia de acest loc izolat? Nu le rămăsese altceva de făcut decât să aştepte goeleta care trebuia totuşi, să vină cândva. Aşteptau, slăbind cu fiecare ca ce trecea.

Într-o dimineaţă, Sylvia stătea la soare şi citea din Istoria Angliei pentru copii, copleşită de frica pe care i-o

provocase seara revoltei.

„Domnule Frère”, întrebă ea deodată, „ce e acela” un alchimist?”

„Unul care face aur”, sună. răspunsul, cam vag, al lui Frère.

„Gunoasteti vreunul?”

* „Nu”.

„Dar dumneavoastră, domnule Dawes *?”

„Am cunoscut cândva un bărbat care se considera alchimist”.

„Chiar? Şi făcea aur?”

„Într-un sens, da”.

„Făcea, într-adevăr, aur? a, întrebă Sylvia, cu perseverenţă.

„Nu, de fapt, nu. Dar adora banii şi, sub acest aspect, putea fi considerat un alchimist”.

„Şi ce s-a întâmplat cu el?”

„Nu ştiu”, răspunse Dawes cu reţinere, încât fetiţa, instinctiv, dădu conversaţiei altă întorsătură.

„Deci alchimia e o artă foarte veche?!

„Oh, Ha”.

„Au cunoscut-o şi vechii britanici?”

„Nu. nu-i aşa de veche”.

Deodată, Sylvia scoase un uşor strigăt. Îşi amintise, de seara când îi citise bietului Bates capitolul despre vechii britanici şi, cu toate că atunci recitise de cel puţin o sută de ori. pasajul respectiv, îşi dădu seama de importanţa lui. Răsfoi grăbită cartea şi citi cu voce tare pasajul care-i atrăsese atenţia: „Vechii britanici erau însă, în fond, Barbari. Îşi vopseau trupurile eu vopsea albastră şi putem presupune că, în uşoarele lor „coracle”-uri, de lemn, căptuşite cu piei, ofereau o privelişte destul de sălbatică”. „Un „coracle”! O barcă! Nu putem construi un „comele”, domnule Dawes?”

CAPITOLUL 13

Revelaţia

Întrebarea Sylviei îi încuraja ixî cei doi Darfjaţi

disperaţi. Cu nerăbdarea şi nesăbuinţa lui obişnuită, Maurice Frère găsi că planul e uşor realizabil şi – caracteristic pentru oamenii de genul lui – se miră că nu-i venise până acum ideea asta.

„E cel mai uşor lucru din lume!”, strigă el. „Sylvia, ne-ai salvat!”

Dar când începu să se ocupe ceva mai amănunţit de oroicct, constată că realizarea speranţelor e încă foarte îndepărtată. E drept, nu putea fi prea greu să faci o barcă din piei de animal, dar de unde să iei pieile? Biata piele a singurei lor capre nu ajungea în niciun caz. Sylvia, care spera într-o salvare apropiată şi strălucea de mândrie, căci propunerea fusese a ei, îl urmărea atent pe Rufus-Dawes

— Nicio fărâmă de bucrie nu-i sclipea în priviri.

„O să reuşim, domnule Dawes?”, întrebă ea şi aşteptă, tremurând, răspunsul.

Deţinutul privea în gol, cu fruntea încruntată.

„Ei, ce es*te,* Da*wes?”*, întrebă Frère, pe care speranţa aprinsă din nou îl făcu să uite, pentru moment, orice ostilitate. „Precis vă vine în minte ceva”.

Rufus Dawes, care să auzi interpelat drept şef recunoscut al micii comunităţi, încercă un plăcut sentiment de satisfacţie. „Nu ştiu bine”, spuse el. „Trebuie să mă mai gândesc la chestia asta. Pare atât de simplu, şi totuşi.

Se opri. Ceva în apă îi atrăsese atenţia. Era un ghem îie iarbă de mrae, pe care fluxul îl mâna încet spre coastă, Această masă plutitoare care, altă dată, ar fi rămas nebăgată în seamă, acţionă asupra lui Rufus Dawes ca o revelaţie.

„Da’*, continuă el, pe un ţon schimbat, „cred. că se va putea realiza. Am găsit o soluţie11.

«Ceilalţi, într-o tăcere plină de evlavie, aşteptară rezultatul meditaţiilor sale.

„Ce părerea aveţi”, se adresă el lui Frère, „oare cât de lat este golful?”

„De aici până la Sarah Island?”

„Nu, până la postul de pilotare”.

„Cam patru mile”.

Deţinutul oftă. „Prea departe pentru a traversa înot. Cânva, aş fi făcut-o cu uşurinţă. Dar cu viaţa pe care o ducem, mi-am pierdut puterile. Totuşi, trebuie s-o facem”.
„Ce?”, întrebă Frère.

„Să omorâm capra”.

Sylvia, fără să vrea, scoase un ţipăt. O îndrăgise pe tovarăşa lor mută. „S-o omorâţi pe Nanny? Oh, domnule Dawes, de ce?”

„Vreau să fac o barcă pentru tine. Pentru asta, am nevoie de fbiei, de aţă şi de seu”.

Cu câteva săptămâni în urmă Maurice Frère ar fi râs în hohote de un asemenea răspuns. Dar, între timp, înţelesese că acest puşcăriaş evadat nu era o fiinţă oarecare, şi chiar dacă-l ura pentru superioritatea lui, era, totuşi, nevoit să-i recunoască meritele.

„N-o să puteţi scoate decât o singură piele de la o capră”, spuse el pe un ton întrebător, de paf că ar fi socotit posibil ca o fiinţă miraculoasă ca Dawes să scoată, graţie unui procedeu secret, două piei de pe un animal.

„Voi mai prinde câteva capre”.

„Unde?”

„La postul de pilotare”.

„Şi cum o să ajungeţi acolo?”

„Pe o plută. Haideţi, n-avem timp de explicaţii! Tăiaţi câţi copaci veţi putea! Să începem!”

Locotenentul îl privi mirat pe deţinut, se supuse însă forţei lui şi-l ascultă. Soarele nu apusese încă, iar corpul ciopârţit al bietei Nanny atârna de un copac. Frère, care se întoarse cu o încărcătură grea de copăcei, îl găsi pe Rufus Dawes prins într-o activitate bizară. Tăiase sub maxilar capul caprei, picioarele – la încheietura genunchiului, îi despicase burta. Îi scoase intestinele, apoi cususe deschizătura cu un fir. În felul acesta, făcuse un soi de sac pe care-l umpluse cu rogoz. Frère observase că Dawes păstrase cu grijă grăsimea animalului şi vârâse intestinele în saramură.

Dawes refuză însă să dea explicaţii.

„Asta-i treaba mea”, spuse el. „Lăsaţi-mă în pace. Poate n-o să meargă”.

Asaltat de întrebări de Sylvia, Frère se prefăcea a fi iniţiat în toate detaliile planul, neavând însă voie să vorbească despre asta. Gândul că un puşcăriaş refuza să-i împărtăşească *un* secret îl necăja şi-l enerva peste măsură.

A doua zi, Frère, la indicaţia lui Dawes, tăie papura care creştea cam la o milă depărtare de tabăra lor, cărând-o apoi în spinare. Pentru această muncă, avu nevoie de aproape o jumătate de zi. Raţiile micşorate avură un efect neîntârziat asupra sănătăţii sale. Puşcăriaşul, în schimb, obişnuit cu lipsurile, îşi redobândise treptat forţele.

„Ce vreţi să faceţi cu drăcia asta?”, întrebă Frère, aruncând din spinare legătura de papură.

Dawes catadicsi să-i răspundă. „O plută”.

„Pentru ce?”

Celălalt dădu din umeri. „Sunteţi cam greu de cap, domnule Frère. Voi înota până la postul de pilotare şi voi prinde câteva capre. Până acolo, o să-mi ajungă pielea de capră împăiată cu rogoz, dar la întoarcere am nevoie de o plută pentru animale”.

„Să prindeţi capre? Dar cum naiba?”, întrebă Frère, ştergându-şi fruntea de sudoare.

Puşcăriaşul îi făcu semn să se apropie, iar Frère privi cum tovarăşul său curăţă intestinele caprei. Întoarse mai întâi capătul intestinului asemenea unei mâneci, apoi îl vârî în saramură. Apa pătrunse şi, prin presiune, ridică „manşeta” puţin mai sus. După ce Dawes repetase figura de mai multe ori, intestinul era întors pe toată lungimea lui. Îndepărtă pieliţa dinăuntru, încât rămăsese un tub fin, străveziu, pe care Dawes îl legă strâns şi-l atârnă la soare să se usuce”.

„Asta-i pentru laţ”, explică el. „Trucul l-am învăţat în colonie. Aşa, iar acum veniţi cumine”.

Frère îl urmă. Între două pietre, zuri arzând un foc, iar aproape de acosta un cazan pe jumătate îngropat în pământ. De aproape, constată că era umplut cu pietricele netede.

„Scoate pietrele*, ii-spuse Dawes.

Frère ascultă. Fundul cazanului era acoperit cu un praf alb, strălucitor, ce se depusese şi pe pereţii laterah.

„Asta ce-i?”, întrebă el

„Sare”.

„Şi cum aţi obţinut-o? tt

„Am umplut cazanul cu apă de mare şi am aruncat înăuntru pietricelele, după ce le încălzisem în foc până la incandescenţă. Dacă prinzi aburul într-o pânză şi storci pânza, poţi să-ţi procuri oricâtă apă de băut vrei. Dar de apă de băut, din fericire, nu ducem lipsă”.

„Şi pe asta aţi învăţat-o tot în colonie întrebă Frère, mirat.

Rufus Dawes râse. Vocea lui suna amar. „Credeţi că am stat toată viaţa într-o colonie penitenciară? Nu, e un lucru simplu; e vorba de un proces de evaporare11.

Frère era plin de admiraţie şi invidie. „Sunteţi, întindevur, un tip surprinzător, Dawes! Cine sunteţi – adică, vreau să zic, ce-aţi fost înainte?”

Chipul lui Dawes se lumină triumfător şi, o clipă, păru pe cale să facă o destăinuire uluitoare. Dar lumina se stinse, iar el respinse întrebarea cu un gest dureros.

„Sunt un simplu puşcăriaş”, zise el. „Ce am fost înainte nu contează. Poate marinar, poate constructor de nave, risipitor, vagabond, ce contează, în fond? Doar nu schimbă cu nimic soarta mea”.

„Dacă scăpăm teferi”, spuse Frère, „voi cere o clemenţă pentru dumneavoastră. O meritaţi14.

Dawes izbucni într-un râs răguşit.

„Răbdare”, spuse ol. „Să ajungem până acolo”.

„Nu mă credeţi?”

„Nu pun preţ pe intervenţia dumneavoastră14, replică Dawes, eu voce răstită. „La treabă. Aduceţi papură şi legaţi-o de undiţă cu şnur”.

În clipa aceasta, apăru Sylvia. „Bună ziua, domnule Dawes. Lucraţi de zor? Oh! Ce-i aici, în cazan?”

Vocea copilului avu efecte magice asupra lui Rufus Dawes.

Zâmbi prietenos. „Sare, domnişoară. Cu asta vreau să prind caprele”.

„Să prindeţi capre? Cum? Vreţi să le presăraţi sare pe coadă?”, strigă ea, râzând.

„Caprelor le place să lingă sare, iar eu vreau să instalez dincolo de postul de pilotare capcane cu momeală de sare. Când ajung la sare, cad în laţ, pricepeţi?”

„Dar cum ajung acolo?” *

„Asta ai s-o vezi mâini”.

CAPITOLUL 14

O zi plină de succes

A doua zi, Rufus Dawes se trezi devreme. Înfăşură intestinul pe un băţ şi cără papura lângă stâncă. Luă apoi un şnur de undiţă şi un băţ zdravăn, şi se apucă să schiţeze în nisip conturile unei bărci plate, de opt picioare lungime şi trei picioare lărgime. La întrevale regulate, marcă nişte puncte – în care vârî crengi de salcie. Când fu gata, îl trezi pe Frère şi-i arătă schiţa.

„Avem nevoie de opt trunchiuri de molid tânăr”, spuse el. „Puteţi, să le obţineţi prin ardere, dacă nu reuşiţi să le doborâţi. Apoi să vârâţi trunchiurile în găurile în care se află acum crengile de salcie. După ce terminaţi, adunaţi cât mai multe crengi de salcie. Mă întoarce noaptea, târziu. Şi acum ajutaţi-mă să adun papură

Frère îi urmă înspre dig. Dawes se dezbrăcă, îşi puse hainele pe pielea de capră împăiată, se întinse pe legăturile de papură şi manevră pluta, ajutându-se cu mâinile, ca s-o îndepărteze de mal. Hainele nu „fac scufundară, rămaseră uscate, dar papura cedă sub greutatea corpului, până când numai capul puşcăriaşului se mai zărea deasupra apei. Astfel ajunse până la mijlocul curentului; odată cu refluxul începător, se îndreptă spre gura portului.

Frère, care-l observase cu o admiraţie involuntară, se întoarse să pregătească micul dejun. Trebuiau să se mulţumească şi cu jumătătţi de raţie; Dawes nu le dăduse voie să se atingă de capra tăiată până ce nu era sigur de succesul expediţiei sale. Frère se întrebă cărei întâmplări

fericite îi datorează întâlnirea cu acest puşcăriaş. „Un preot ar fi putut invoca „providenţa*, gândi el. Fără el, n-am fi rezistat atât de mult. Dacă reuşeşte cu „barca14 lui, probabil că vom scăpa cu viaţă. E viclean ca un diavol. Aş vrea să ştiu cine e. În realitate44. Frère, care dispunea de o experienţă îndelungată ca supraveghetor de puşcăriaşi, putea să-şi imagineze uşor cât de periculos era un astfel de om într-o colonie penitenciară. Cu un tip atât de dibaci se pot ivi, desigur, dificultăţi numeroase. Va trebui să-l păzească bine dacă-l vor prinde din nou. Oricum, le voi povesti multe despre inventivitatea lui. Deodată, îşi aminti de discuţia lor din ziua precedentă. „Am promis că voi cere, pentru el, indulgenţă, dar n-a vrut să audă de aşa ceva., E prea mândru, nu acceptă să-i fac tocmai eu un serviciu. Cât de obraznici devin indivizii ăştia când dobândesc un pic de libertate! Aşteaptă până ne întoarcem! Te învăţ eu care ţi-e locul! Oricum, e vorba şi de propria lui libertate, nu numai de a mea – vreau să zic a noastră!”. Îi veni apoi o idee demnă de el, în toate privinţele: „Să presupunm că plecăm cu barca, iar pe ei îl las aici!”. Ideea i se păru atât de hazlie, în răutatea ei, încât îi veni să râdă fără voie.

„Ce v-a apucat, domnule Frère?”

Îăh, tu eşti, Sylvia? Ha-ha! M-am gândit la ceva...; la ceva foarte vesel44.

„Aşa?” „răspunse Sylvia. „Ei, asta mă bucură. Unde este domnul Dawes? 4 t r e l rere II supura zelul cu care ca întrebase de Dawes. „Tot mereu vorbeşti despre individul a-i Toată ziua aud: Dawes, Dawes! S-a dus.

„Păcat 4, spuse ea, necăjită. „Mama voia îi vorbească.

„De ce?” mârâi 1 rere.

„Mama e bolnavă, domnule Frère”.

„Dawes nu-i medic. Ce are?”

„Nu ştiu, dar azi e mai rău decât ieri”.

Neliniştit, Frère o urmă în peştera unde zăcea, bolnavă, soţia comandantului. Peştera era înaltă, dar îngustă: Avea formă de triunghi şi fusese, iniţial, deschisă

în două părţi. Inventivul Rufus Dawes le închisese cu crengi de salcie şi lut, şi fixase, în chip de uşă, un soi de gard împletit. Frère deschise uşa şi intră. Culcuşul bietei femei se compunea din trestie întinsă pe vreascuri. Gemea încetişor De la început suferise din cauza lipsurilor la care era expusă, iar teama contribui la accentuarea slăbiciunii fizice. Starea de epuizare, ale cărei simptome apăruseră îndată după sosirea lui Dawes, se înrăutăţiseră, între timp, atât de mult, încât nu se mai putea, ridica din pat.

„Capul sus, doamnjt!”, spuse Maurice, cu voioşie simulată. „Într-o 7. i, două, totul va fi altfel”.

„Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule Frère? Trimise. sem după domnul Bawes”.

„Nu-i aici, momentan. Sunt pe cale să constriesc o barcă. Nu v-a povestit Sylvia?”

„Mi-a povestit că el construieşte una”.

„Ei, da… o construim împreună, în seara asta se întoarce. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?”

„Nu, mulţumesc. Voiam să-l întreb cum merge lucrul… Dacă nu pornim repede, o să fie prea târziu pentru mine. Vă mulţumesc că v-aţi deranjat până la mine. Nu-i groaznic, oare, că trebuie să-mi primesc musafirii în aceste condiţii?”

„N-are importanţă11., o consolă Frère, „peste câteva zile sunteţi la Hobart Town. Pe drum, întâlnim în mod sigur o corabie. N-aveţi voie să vă pierdeţi curajul. Vreţi o cană cu ceai sau ceva de mâncare?”

„Nu, mulţumesc. Mă simt pron slăbit/i… Sân-l extrem de obosită”.

Sylvia izbucni în plâns.

„Nu plânge draga mea, mă voi însănătoşi cât de curând. Oh, aş vrea ca domnul Dawes să se fi întors11.

Maurice Frère ieşi, revoltat. Acest „domn” Dawes era totul, iar el – nimic. Dar le va demonstra el! Toată ziua, în timp ce lucra din greu, executând dispoziţiile puşcăriaşului, se gândi cum ar putea întoarce lucrurile. Îl va acuza pe Dawes de acte de violenţă. Va cere să fie trimis înapoi, ca „evasat”. Va insista să se facă dreptate,

iar Dawes să fie condamnat la moarte, ca toţi cei prinşi încercând să evadeze dintr-o colonie penitenciară. E drept însă că, dacă vor reuşi să se întoarcă, curajul surprinzător şi iscusinţa puşcăriaşului vor vorbi în favoarea lui. Se putea conta şi pe faptul că doamna Vickers şi Sylvia vor depune mărturie pentru grija şi destoinicia individului, insistând în favoarea lui. Gum spusese şi el, Maurice Frère, puşcăriaşul merita iertarea. Nemernic, chinuit de vanitate şi de o gelozie fără margini, Frère chibzuia febril cum să facă să-şi atribuie lui însuşi succesul întoarcerii şi dim să-i răpească puşcăriaşului, care îndrăznise să-l întreacă, şi ultima speranţă de a fi liber.

Între timp, Rufus Dawes plutise, împreună cu curentul, de-a lungul părţii răsăritene a portului, până ce în zare, pe celălalt mal, apăru postul de pilotare. Era aproape de ora şapte când trase pluta la mal, într-un mic golf nisipos. Mâncă puţin din bucata de turtă pe care o păstrase în hainele sale, se aşeză apoi la soare să se usuce, strânse cu grijă resturile micului dejun şi împinse pluta din nou pe apă. Postul de pilotare se afla vizavi. Pentru cel de-al doilea start, alesese intenţionat tocmai acest punct de plecare, căci, dac-ar fi încercat să traverseze portul în unghi drept, ar fi fost mânat de curentul puternic spre marea deschisă. Slab, îşi pierdea des echilibrul. Legătura diformă de papură oferea curentului o suprafaţă prea mare de atac; Dawes se învârtea permanent în jurul ei, iar de câteva ori fu? nta să se scufunde. Totuşi, în cele din urmă, fără respiraţie şi epuizat, atinse celălalt mal, la o jumătate de milă mai jos de locul pe care-l ochise. Scoase pluta din apă şi o porni peste coline, către postul de pilotare.

La prânz, era acolo. Se apucă imediat de treabă. Caprele, cu pielea cărora voia să acopere barca, erau în număr mare şi păreau destul de blânde. Cercetă atent urmele şi constată că toate se între tăiau într-un punct, lângă cărarea ce ducea spre locul de adăpat. Muncind fără oprire, tăie tufişuri, cu care mască toate drumurile de acces la adăpătoare, în afara acestei cărări. La mal şi la intervale neregulate, pe călări presărară sarea obţinută

prin procedeul primitiv de evaporare. Între grămăjoarele de sare şi locurile unde bănuia că aveau să apară animalele, ascunse laţurile. În acest scop, rupse mai multe, crengi şi le curăţă de frunze. Apoi, cu cuţitul şi cu capătul vâslei pe care şi-o cioplise pentru traversarea golfului, scobi în pământ un şir de găuri de un picior lungime. La capătul mai gros al crengilor, cu o bucată de şnur de undiţă, fixă o scândurică transversală care, asemenea minerului de la titirez, se mişca liber încoace şi încolo. După ce băgase capetele crengilor în găuri, ridică de jur-împrejur pământ şi-l bătători cu picioarele. Crengile, legate cu ajutorul scândurelelor transversale, stăteau drepte cu luminările şi nu puteau fi scoase nici cu forţa. Pe capetele subţiri ale crengilor, prevăzuse cu o crestătură, fixă laţurile aduse, înconjurând cu ele, de mai multe ori, lemnul. Apoi crengile fură îndoite, iar capetele, cu corzile de maţ, fură ancorate în pământ, la fel ca şi capetele mai groase. Aceasta era partea cea mai dificilă a acţiunii, căci totul depindea >de faptul dacă beţele erau bine întinse: n-aveau voie să sară de la sine, ci numai pe baza elasticităţii lor, şi trebuiau să cedeze imediat ce se trăgea uşor coarda de maţ. După câteva eşecuri, Rufus Dawes găsi, în cele din urmă, o metodă bună – acum putea să-şi ascundă laţurile sub crengi, să netezească nisipiul răscolii cu o creangă şi să se retragă, aşteptând efectul strădaniilor sale.

Cam după două ore după asta, caprele veniră la locul le adăpat. Erau cinci şi doi iezi, mergând agale pe cărarea îngustă ce ducea spre apă. Dawes îşi dădu repede seama că n-ar fi fost nevoie de atâtea măsuri de precauţie. Ţapul iâierse drept către laţ, care i se înfăşură după grumaz, trăgându-l în jos. Animalul scoase un behăit hazliu, zbătându-se cu violenţă. Deşi viaţa tuturor depindea de succesul planului, Rufus Dawes nu se putu abţine să nu râdă de mişcările ţapului. Celelalte capre o tuliră când îl văzură căzând pe conducătorul lor, trei dintre ele nimeriră în laţ, la o oarecare distanţă. Trei capcane erau neatinse, dar Rufus Dawes consideră că a venit momentul să adune prada. Cu cuţitul în mână fugi spre ţap, dar înainte de a

ajunge la el „coarda uscată cedă, iar animalul o şterse, dând morocănos din cap. Celelalte trei însă nu reuşiră să scape, deci fură ucise, Rufus Dawes putea suporta pierderea unuia dintre laţuri, căci trei capcane îşi aşteptau încă victimele, înainte ca soarele să apună, prinsese în total patru capre. Cu prudenţă, scoase corzile care-l serviseră atât de bine, târî trupurile lângă mal, apoi le aşeză pe plută. Dar constată că apa pătrunsese prin cusături în pielea de capră împăiată şi umezise atât de tare rogozul, încât pluta nu mai era bună de nimic.

Trecură dotră ore, timp în care Rufus Dawes căută material uşor, potrivit pentru umplutură, apoi căptuşi din nou pielea. Iarba de mare, uşoară, adusă de flux, formă un surogat bun pentru rogoz. În cele din urmă, legă trestia de ambele părţi ale pieii de capră, încât se formă un soi de canoe pe care trupurile animalelor puteau să plutească în siguranţă.

De dimineaţă nu mâncase nimic, iar eforturile uriaşe îi sleiseră puterile. Dar misiunea pe care o avea de îndeplinit îl ţinu pe picioare şi, arzând de nerăbdare, alungă orice gând la vreun răgaz de odihnă. Îşi târî trupul obosit pe plajă, încercând să alunge oboseala printr-o dublă încordare. Era timpul fluxului şi ştia că trebuie să ajungă până la coasta de vizavi, cât timp curentul era prielnic. De la postul de pilotare nu putea în niciun caz să traverseze golful pe timp de reflux. Dacă nu pornea imediat, trebuia să mai rămână o zi acolo, iar el nu-şi putea permite să piardă nicio oră. Tăie o creangă lungă, cu care" conduse legăturica plutitoare într-un loc unde apa era foarte adâncă, Chiar lângă mal. Era o noapte senină, iar luna arunca o umbră tremurătoare peste apă. Celălalt mar era învăluit într-o ceaţă albăstruie ce ascundea şi golful de unde pornise dimineaţa. Focul tovarăşilor săi de suferinţă, ascuns după o stâncă, trimitea o lumină roşie. Valurile se izbeau cu zgomot surd şi ameninţător de recifele din faţa bancului de nisip. Cu un refren înşelător, fluxul, care creştea, atingea mereu plaja. Atinse apa rece cu mâna şi se dădu involuntar înapoi. Se decisese deja să aştepte până

ce soarele dimineţii va lumina marea, când gândul la copilul neajutorat care stătea, desigur, pe mal şi-l aştepta dădu noi forţe trupului său istovit. Cu privirea îndreptată spre lumina ce se ridica deasupra copacilor, vorbind despre prezenţa Sylviei, împinse pluta în mare.

Trestia îl ajuta, dar curentul puternic ameninţa să-l tragă în adânc. Câteva clipe, se temu că nu va mai putea să se sprijine pe plută. Dar muşchii săi, oţeliţi de munca de puşcăriaş, rezistă şi la acest efortgâfâind şi cu degetele amorţite, se ţinu în echilibru până ce pluta ieşi din viitoarea liniei de coastă şi ajunse la curentul calm şi uniform care, asemenea unui drum argintiu, ducea spre colonie. După o scurtă oprire, îşi adună încă o dată forţele şi-şi împinse „barca” spre mal. Vâslind şi împingând, o îndreptă încetul cu încetul în direcţia focului şi, în cele din urmă, tocmai când membrele sale amorţite începură să-i cedeze şi nu mai fu în stare să se opună fluxului care înainta, simţi pământ solid sub picioare. Deschise ochii, pe care-i ţinuse închişi în încordarea ultimei sforţări, şi recunoscu locul unde acostase: sub stâncă lângă care se ascundea focul. Pesemne că valurile obosiseră să-l urmărească şi-l aruncaseră, cu milă dispreţuitoare, pe coastă – ţinta speranţelor sale. Privi înapoi şi se înfiora când îşi dădu seama din ce pericol scăpase. Dar spaima făcu în curând loc unui sentiment de bucurie triumfătoare. De ce ezitase, dacă salvarea fusese atât de aproape? Târî trupurile caprelor la ţărm şi se apropiase pentru prima oară de acest loc îl copleşi şi-i spori bucuria. Cine fusese atunci, şi iată cine era acum! Traversă plaja şi văzu, în lumina palidă a lunii, copacii pe care I’Yerc îi tăiase la ordinul lui. Ofiţerul său lucra pentru el! Numai el, Rufus Dawes cunoştea secertul salvării! Ei, „puşcăriaşul” înfierat şi dezonorat, era singura fiinţă în stare să-i readucă pe aceşti trei oameni în mijlocul civilaţiei. Dacă refuza să-i ajute, trebuiau să rămână pentru totdeauna în această închisoare unde suferise atât. Dar foaia se întoarse: el era acum supraveghetorul carcerei!

Rufus Dawes ajunse lângă foc fără ca paznicul

singuratic să-l fi auzit paşii. Îşi încazi în tăcere mâinile deasupra jeraticului. Simţi dispreţ pentru omul care rămăsese acasă; în caz contrar Frère ar fi sâmtât acelaşi lucru fată de ei...

Frère sări în sus, strigând: „Dumneavoastră? Aţi reuşit?”

Rufus Dawes făcu semn că da... t.

„Ce? [Aţi prins, cu-adevărat, capre?

„Patru. Sunt jos, lângă stâncă. Mâine, la micul dejun, putem servi carne!”

La auzul vocii lui, Svivia ieşi din colibă, alergând către ei. „Oh, domnule Dawes! Sunt atât de bucuroasă! Mama şi cu mine eram disperate.

Râzând bucuros, Dawes o ridică în braţe şi o aruncă în sus.

„Spune-mi, ce vei face pentru mine dată te voi duce sănătoasă acasă, pe tine şi pe mama ta?”, strigă el, – în timp ce *o* ţinea în braţele sale de pe care şiroia apa.

„Vă graţiem”, spuse Sylvia, „iar papa o să vă ia în slujba lui”.

La acest răspuns, Frère izbucni într-un râs zgomotos. Dawes însă simţi un nod în gât. Lăsă copilul jos şi se depăatră în tăcere. Da, asta era tot ce putea spera. Toate planurile sale, tot curajul, toate primejdiile pe care le-nfruntase n-aveau să-i aducă altceva decât protecţia unui om influent, ca maiorul Vickers. Realizase o minune, prin iscusinţă şi curaj, iar ca recompensă i se dădea voie să-i slugărească ps oamenii salvaţi de ei. Dar la ce altceva se putea aştepta un puşcăriaş?

Sylvia simţi cât de tare îl rănise, fără să vrea „şi e porni pe urma lui.

„Şi să nu uitaţi că vă voi iubi mereu, domnule Dawes” spuse ea.

Dar deţinutul, a cărui bucurie se stinse, îi făcu semn să-l lase singur, iar ea îl văzu întinzându-se obosit *la* umbra unei stânci.

CAPITOLUL 15

Barca

A doua zi dimineaţă, Rufus Dawes se trezi primul. Când apăru Frère, el jupuise deja pielea unei capre. Fără a pomeni nimic de incident. Dawes îi spuse să ia şi el e piele la prelucrat.

„Pentru acoperit am nevoie de piei pătrate”.

Muncind fără oprire, reuşiră, până la micul dejun, să jupoaie cele patru. capre şi să le cureţe intestinele pentru uzul ulterior. Puseră la frigare o bucată de carne, pe care o mâncaseră cu lăcomie, iar după asta Dawes merse la doamna Vickers, încă bolnavă. Cu acest prilej, păru să se fi împăcat cu Sylvia, căci ieşiră din colibă ţinându-se de mână. Frère, care tăia carnea în fâşii, pe care le punea ia soare să se usuce, îi văzu. Focul invidiei şi al geloziei se aprinse din nou* în el, dar nu spuse nimic, căci duşmanul său încă nu-i arătase cum se construieşte barca. În cursul dimineţii – însă fu iniţiat în această taină – treaba era, destul de simplă.

Rufus Dawes luă doi dintre copăceii cei mai drepţi şi mai ascuţiţi dintre cei tăiaţi de Frère cu e zi înainte – şi-i legă bine, cu capetele groase spre exterior. Obţinu astfel un par de douăsprezece picioare, pe care-l crestă, sus şi jos, la aproximativ două picioare distanţă de capetele tăiate, aşa că putea îndoi capotele exterioare. Cu fâşiile din ţii ele de capră menţinu în poziţia respectivă părţile îndoite.

Se puteau vodca cloja conturuiile brute ale unei părţi a bărcii: otrava, chila şi pupa erau dintr-o singură bucată. După ce aşeză construcţia în lung, între cei opt ţăruşi, fixă patru pari, şi ei crestaţi în două locuri, care alcătuiau încheieturile. Părţile îndoite ale chilei, alcătuind etrava şi. prora, erau legate prin patru copăcei. Doi erau fixaţi sus, drept brâu de întărire, doi – jos, drept bordură pentru fundul bărcii. La fiecare punct de tăiere, Dawes lega parii cu şnur de undiţă. Când totul fu gata, scoase ţăruşii: pe pământ se afla scheletul unei bărci lungi de opt şi lat de trei picioare.

Frère, ale cărui mâini erau rănite, ar fi dorit să facă o pauză, dar puşcăriaşul nu vru să audă de aşa ceva.

„Trebuie să lucrăm fără opriro”, spuse el, fără să ţină seamă de oboseala lui… Pieile se vor usca prea tare”.

„Fără mine”, răspunse Frère, prost dispus. „Nu mai. pot sta în picioare. Pesemne că aveţi muşchi de fier. Eu – nu”.

„Şi eu am fost silit să muncesc chiar şi atunci când nu mai puteam sta în picioare, Maurice Frère. Surprinzător cât de înviorătoare este o lovitură cu pisica. Nimic nu ajută mai bine, împotriva durerilor muşchiulare, ca munca – asta tui s-a spus deseori”.

„Fii bine, ce să mai fac?”

„Barca trebuie acoperită. Puteţi topi grăsimea, apoi să coaseţi pieile. Două-câte două, iar cusătura – aici, sus, la gât, aţi înţeles?”

4, Să nu-mi vorbiţi ca unui câine!”, strigă Frère, revoltat. „Vă rog să fiţi mai politicos”.

Dar Dawes, care cioplea şi netezea părţile de lemn ieşite în afară, nu-i răspunse. Poate că socotea sub demnitatea lui să se certe cu locotenentul obosit. Cam cu o oră înainte de apusul soarelui, pieile erau gata, iar Rufus Dawes le întinse – cu partea păroasa spre interior – peste scheletul bărcii, umplute, între timp, cu crengi împletite. La marginea acestui adopterământ, făcu găuri, la intervale egale, vârî în ele şnururi din piele răsucită şi le înnodă la marginea bărcii. Acum mai trebuia luată o ultimă măsură de precauţie. Vi rî *cana* în seul topit şi turnă multă grăsime peste cusăturile pieilor. Barca, întoarsă cu gura în jos, arăta ca o uriaşă coajă de nucă acoperită cu piele roşie, urât mirositoare.

„Aşa!”, strigă Buf us Dawes, triumfător. „Acum lăsăm barca să se mai usuce douăsprezece ore la soare, ca să se întindă bine pieile, şi apoi o să înoate ca o raţă!”

A doua zi trecu cu restul pregătirilor. Carnea de capră uscată fu strânsă într-o legătură cât mai mică, butoiaşul de rom – umplut cu apă, iar din intestinele caprelor Rufus Dawes făcu tutburi pe care le umplu cu apă de băut şi le astupă bine cu dopuri din lemn. Apoi tăie bucăţi cilindrice din scoarţă de copac, le cusu lateral şi le

astupă cu acelaşi material. Cusăturile le lipi cu gumă şi răşină. Făcu astfel patru găleţi. O pioie de capră rămăsese nefolosită şi Rufus Dawes se hotărî s-o întrebuinţeze drept pânză.

„Curenţii sunt puternici11, spuse el, „şi n-o să facem mare lucru cu bietele noastre vâsle. Dacă se stârneşte vântul, poate că pânza asta ne va salva”.

Se dovedi imposibil de a fixa un catarg în scheletul fragil al bărcii, dar această dificultate fu depăşită printr-un simplu artificiu. Fixară catargul cu fâşii de piele între doi pari legaţi de coverta mică din faţă şi asiguraţi prin şarturi din şnur de undiţă răsucit, legat de prora şi pupa. Fundul bărcii îl căptuşiră cu scoarţă de copac, pentru a călca mai sigur.

Târziu, în după-amiaza celei de a patra zile, erau gata cu pregătirile şi convertiră să înceapă călătoria a doua zi dimineaţa.

„Navigăm de-a lungul coastei, până la digul de nisip”, spuse Rufus Dawes, „iar acolo aşteptăm până la terminarea fluxului. Mai mult nu putem face, deocamdată”.

Sylvia îi interpelă. Carnea proaspătă de capră îi dăduse puteri şi. odată cu speranţa unei salvări iminenţe, îşi recăpătase zburdălnicia. Mica domnişoară se împodobise cil o coroană din iarbă de mare şi ţinea în mână o creangă Jungă cu un smoc de frunze la capăt. Era sceptrul, iar ea întruchipa pe una din eroinele cărţilor pe care le citise.

„Sunt. regina insulei”, anunţă ea, veselă, „iar voi sunt-ţi supuşii moi devotaţi. Vă rog, sir Eg] amour, o gata barca?”

La ordin, majestăte”, răspunse Dawes.

„S-o inspectăm, deci. Haide, morgoţi înainte., Nu trebuie să vă aplecaţi până la pământ în faţa mea ca Vineri 111 faţa lui. Robinson Crusoe, ar fi prea incomod pentru dumneavoastră. Nu vă jucaţi cu noi, domnule Frère?”

„Ba da”, spuse Frère, căci ea făcuse un botişor atât de încântător, încât nu-i putu refuza rugămintea. „Fireşte că mă joc şi cu C-o să fac?”

„Să veniţi lângă mine, de cealaltă parte, şi să mă priviţi respectuos. Fireşte, totul o numai în joacă”, adăugă repede, din consideraţie pentru vanitatea lui Frère. „Aşa, iar acum regina, însoţită de nimfele ei, merge spre coastă! Nu-i rimic de râs, domnule Frore! Desigur, nimfele arată altfel decât dumneavoastră, dar nu putem face nimic”.

Cu o solemnitate exagerată, o însoţiră pe regina lor până la barcă.

„Asta este, deci, barca!”, spuse regina şi, cu tot rangul oi, nu-şi putu ascunde mirarea. „Sunteţi. un om minunat, domnule Dawes!”

Rufus Dawes zâmbi trist. „A fost simplu de tot”. „Simplu, spuneţi?”, strigă Frère, a cărui dispoziţie? se ameliorase graţie veseliei Sylv. iei. „Sunt de cu totul altă părere. A fost o treabă a dracului de grea. O treabă îndrăcită!”

„Da, o treabă îndrăcită”, repetă, ca un ecou, – Sylvia. „Bunul domn Dawes a muncit din greu!” Şi, în timp ce desena cu sceptrul ei linii şi litere pe nisip, improviza un hnn de glorie:

„Bunul domn Dawes!

Bunul domn Dawse J Asta e opera bunului domn Dawes”.

Maurice nu-şi putu înăbuşi un râs batjocoritor.

„Bunul domii Dawes repetă Sylvia. „Bunul domn Dawes! De ce să nu spun aşa? Sunteţi rfesuferit, sir. Nu mă mai joc cu dumneavoastră.

Spunând acestea, se întoarse şi fugi de lângă el.

„Biata copilă”, spuse Rufus Dawes. „N-ar trebui s-o trataţi atât de aspru.

Acum, când barca era terminată, Frère îşi redobândise încrederea în sine. Se simţea mai aproape de civilizaţie şi i se păru că a venit timpul să-şi manifeste din nou pretenţiile de autoritate la care-l îndreptăţea poziţia lui socială.

„După osanalele ei, s-ar putea crede că nimeni n-a construit până acum o barcă**, spuse el. „S-a entuziasmat peste măsură pentru această albie de spălat rufe.

Doamne!”, continuă el, râzând răguşit, „de fapt, ar trebui să înţeleg câte ceva din construcţia de nave, căci dacă bătrânul meu unchi, ticălosul, n-ar fi murit, acum aş fi fost în locul lui”.

ATizind cuvintele „a murit**, Rufus Dawes se întoarse cu spatele şi se prefăcu a fixa mai bine şnururile de la marginea bărcii. Dacă Frère i-ar fi văzut faţa, devenită brusc palidă, ar fi fost mirat.

„Da”, murmură Frère în sinea lui, „am pierdut o sumă frumuşică41.

„Ce vreţi să spuneţi?”, întrebă deţinutul, fără să se întoarcă.

„Ce vreau să spun? Ei, dragul meu, trebuia să moştenesc un sfert de milion, dar bătrânul zgârciob a murit înainte de a-şi fi putut schimba testamentul, şi toţi banii au revenit unui fiu neruşinat, unui neisprăvit care nu se sinchisise de ani de zile de bătrân. Aşa-i în lumea asta14.

llufus Dawes, care continua să stea cu spatele întors la el, respira greu. Îşi veni însă în fire şi spuse răstit: „Ce-om norocos, acest fiu!”

„Om norocos f „spuse Fren;, blestemând. „Cu-adevărat norocos! A pierit incendiul de pe *Hydaspes*, înainte de a fi aflat de norocul său. Banii i-a moştenit mama lui, eu n-am văzut niciun sfanţ din ei”.

Se îndepărtă, vizibil enervat de faptul că dorinţa de a se destăinui învinsese demnitatea lui. În timp ce se în*m* dreapta către foc, se gândea, fără îndoială, la deosebirea dintre Maurice Frère, posesorul unui sfert de milion, învârtindu-se în societatea cea mai înaltă, plimbându-se în trăsura sa, apărând ca un adevărat Mecena al unor boxeri renumiţi şi având o mulţime de cocoşi de luptă, şi Maurice Frère, bietul locotenent abandonat pe coasta jalnică de la Macquarie Harbour şi ajutându-l pe un puşcăriaş evadat la construcţia unei bărci.

Şi Rufus Dawes, la rândul său, era cufundat în vise. Se rezema de brâul de întăritură al mult lăudatei bărci, privind marea ce strălucea ca aurul în lumina soarelui. Dar

nu reţinea nimic din priveliştea care i se oferea. Ştirea neaşteptată despre averea sa fusese pentru el. O adevărată lovitură; nu mai era stăpân pe gândurile sale, iar acele scene pe care zadarnic se străduise să le uite îi apăr Liră din nou în minte. Privea în depărtare – peste port şi ocean – şi văzu vechea casă din Hampstead, cu grădina ei sumbră, de care-şi aducea atât de bine aminte. Ba mai mult, se vedea scăpat de primejdii şi eliberat de sclavia înjositoare în care zăcuse atâta amar de vreme. Se şi vedea – cu o explicaţie plauzibilă a absenţei sale; – întors în ţară, pentru a pune stăpânire pe bogăţia care-i revenea de drept, om liber, bogat şi stimat, trăind în lumea din care fusese atâta vreme alungat. Zări faţa palidă şi surâzătoare a mamei sale, promisiunea unei vieţi de familie fericită. Se văzu primit cu lacrimi de bucurie, ca unul care a înviat din morţi. În faţa lui se deschidea un viitor luminos, iar el se pierdea în gânduri despre fericirea sa.

Era atât de absorbit, încât nu auzi paşii uşori ai copilului pe nisip. Doamna Vickers, înştiinţată de Sylvia de succesul strădaniilor lui Dawes, îşi învinsese slăbiciunea şi, sprijinită de braţul lui Maurice Hrere, venise pe plajă să privească barca. Sylvia fugise înaintea celor doi.

„Mama vrea să vadă barca, domnule Dawes!”, strigă *ea*.

Dawes nu se mişcă. Fetiţa repetă cuvintele, dar nici de astă dată nu primi vreun răspuns.

„Domnule Dawes!”, strigă ea încă o dată, şi-l trase de mânecă.

La atingerea el, Dawes tresări. Abia acum observă chipul drăgălaş al fetei. Fără să-şi dea bine seama ce face, stăpânit de imaginile care-i vorbeau despre iibertate, bunăstare şi prestigiu, o luă în braţe şi o sărută de parcă ar fi fost propria lui fiică. Frère, purtat de fantezie pe cu totul alte căi, fu revoltat de obrăzinicia deţinutului. Locotenentul, care susţinea braţul doamnei Vickers, se considera din nou un superiori iar în faţa aparentei îndrăzneli a puşcăriaşului se înfurie de parcă mai era încă st ăpân în micul său regat de pe Maria Island.

„Ticălosule!”, răcni el. „Ce cutezanţă! Nu uita cine eşti!”

Aceste cuvinte îl readuseră pe Rufus Dawes la realitate. Nu era decât un puşcăriaş. Cum de îndrăznise s-o mângâie pe fata comandantului? Totuşi, i se părea că fusese prea crud, prea aspru judecat faţă de câte făcuse şi mai avea încă de gând să facă. Văzu cum cei doi privesc barca construită de el. Observă culoarea roz a speranţei pe obrajii femeii bolnave şi autoritatea reînflorită în privirea dură a lui Frère, şi-şi dădu seama pe loc de consecinţele faptei sale curajoase. Se predase din nou sclaviei. Atâta vreme cât sperase zadarnic în salvarea lor, el le fusese folositor, ba chiar de neînlocuit. Acum, când le arătase calea spre libertate, redevenise animal de povară. În deşert fusese „domnul” Dawes-sal va torul, puşcăriaşul, evadatul. Mut şi abătut, îl asculta pe Frère lăudând avantajele micii ambarcaţiuni. Deoarece din puţinele cuvinte reci de mulţumire ale doamnei Vicker” deduse că nici ea nu privea cu ochi buni faptul că sărutase copilul, se întoarse brusc şi se îndreptă spre pădurice.

„Ce tip straniu”, spuse Frère, în timp ce doamna Vickers privpa în urma lui. „Veşnic prost dispus”.

„Bietul om! A fost foarte bun cu noi”, murmură doamna Vickers. Dar şi ea simţi o schimbare şi recunoscu că din motive, inexplicabile, încrederea ei oarbă în deţinutul carele salvase viaţa făcuse loc unei politeţi condescendente, care nu avea nimic comun cu stima sau simpatia.

„Veniţi să mâncăm”, spuse – Frère. „Sper că este ultima noastră masă aici. Cât despre Dawes, se va întoarce când îi va trece proasta dispoziţie”.

Dar nu se întoarse ş „după câteva comentarii surde cu privire la subita lui dispariţie, doamna Vickers şi fetiţa uitaseră că acesta plecase. Speranţele şi temerile lor se roteau neîncetat în jurul zilei de mâine. Priveau cu o uşurinţă surprinzătoare aventura periculoasă care le stătea în faţă, considerând-o deja ca reuşită. Faptul că aveau o barcă le păru o minune, încât nici nu mai ţinură

scama de pericolele călătoriei, iar în ceea ce-l privea pe Maurice Frère, se bucura chiar că scăpase de puşcăriaş. Ba ar fi dorit să nu se mai întoarcă.

CA PITO LUT. 1G

Utere pe nisip

Copleşit de necaz şi mânie, Rufus Dawes se prăbuşi pe pământ de îndată c. e fiinţele ingrate pentru care se jertfise dispăruseră din preajma lui. Pentru prima oară de şase ani încoace, se dăruise bucuriei de a face bine, uitându-se pe sine. Pentru prima oară de şase ani încoace, spărsese zidul urii faţă de oamenii pe care-l ridicase în jurul său. Şi iată care era răsplata! îşi reţinuse pornirile, pentru a nu-i răni pe ceilalţi. Alungase amintirea amară a timpului petrecut într-o sclavie degradantă, ca nicio umbră să nu cadă asupra copilului blond al cărui destin era atât de ciudat legat de al său. Trecuse sub tăcere chinurile sale* pentru a nu provoca altora necazuri. Nu se răzbunase, deşi asta ar fi însemnat pentru el supremă desfătare. După ce în toţi aceşti ani aşteptase o ocazie să se răzbune pe cei care-l chinuiseră, acum, când o întâmplare neaşteptată îi oferise arma distrugerii, nu profitase de împrejurare. Îşi primejduise viaţa –, se schimbase din temelii, iar răsplata erau priviri reci şi cuvinte răstite, de îndată ce iscusinţa lui le deschisese drumul spre liberiafe.

Îşi dăduse seama de asta în timp ce sălăşluia încă în el bucuria veştii despre averea sa neaşteptata, un dragoste filială se condamnase mai degrabă la moarte socială decât să-şi cumpere libertatea şi viaţa prin destăinuiri care ar fi acoperit de ruşine fiinţa blinda pe care o iubea. Un şir de întâmplări stranii în veniseră în ajutor, astfel încât nimeni nu putea contrazice declaraţiile lui false. Vărul său nu-l recunoscuse. Corabia, pe care acosta credea că Se aflase el, se scufundase. Identitatea lui se şterse cu totul – nimic nu-l mai lega pe puşcăriaşul Rufus Dawes de Richard Devine, moştenitorul dispărut al constructorului naval decedat.

Oh, dae-ar – fi ştiut asta! Dacă în închisoarea

întunecoasă, chinuit de mii de temeri, doborât de povara copleşitoare a dovezilor, ar fi bănuit, cel puţin, că moartea se interpusese între sir Richard şi răzbunarea lui! Ar fi fost scutit de a se jertfi. Fusese adus în faţa tribunalului şi condamnat ca un marinaifără nume, nu chemase martori care să-l disculpe, refuzase să facă vreo declaraţie cu privire la viaţa sa anterioară. Abia acum vedea limpede: ar fi trebuit să menţină declaraţia că nu ştie nimic despre crimă, ar fi putut ascunde numele asasinului, ca pe o taină, şi totuşi să i le liber. Judecătorii sunt drepţi, dar opinia. publică e puternică, şi era uşor de presupus că milionarul Richard Devine ar fi scăpat de o soartă ca aceea hrărzită marinarului „Rufus Dawes. Atunci, în închisoare –, când gândul la mama lui, frica şi disperarea îl aduseseră aproape de demenţă, se întrebase mereu ce l-ar putea salva, dar nu-i venise niciodată în minte că moştenise, între timp, averea tatălui care-l alungase. Dac-ar fi ştiut asta, viaţa lui ar fi arătat cu totul altfel. Acum, când ştia acest lucru, era prea târziu.

Zăcea în nisip, cu faţa în jos, apoi rătăci fărăjintă printre copacii schilozi care se înălţau ca nişte stafii în lumina palidă a lunii. Şedea – aşa cum şezuse, cu ani în urmă, în închisoare – cu capul sprijinit în mâini, legănându-şi trupul şi meditând la viaţa sa amară. Moştenirea îl ajuta prea puţin* Un puşcăriaş evadat, cu mâinile bătătorite de muncă, cu spatele brăzdat de cicatrice, nu va putea niciodată să frecventeze saloanele lumii noi. Iar dnoă-şi va

1.99 revendica vechiul nume şi drepturile sale, ce va fi atnnd? *Un răufăcător condamnat îşi pierduse, prin sentinţă vindecătorească, numele şi drepturile*.

Să meargă, oare, la Maurice Frère şi să-i spună că el e vărul pe care acesta îl credea mort? Frère ar râde de ei. Să-şi proclame sus şi hire originea şi inocenţa? Rezultatul ar fi că deţinuţii ceilalţi ar rânji batjocoritor, iar supraveghetorul l-ar supune la cazne şi mai grele. Să repete mereu actevărul povestirii sale fantastice, până ce va fi crezut? Ce-ar rezolva cu asta? Dacă în Anglia – după

câţiva ani de zile – s-ar auzi despre puşcăriaşul de la Macquarie Harbour, socotit asasin şi cu un cazier judiiar plin de abateri. şi pedepse, dacă s-ar afla că acest om susţine că e moştenitorul de drept al unei mari averi şi poate zdruncina poziţia unor englezi onorabili, cum ar fi primită această veste? Desigur, nu cu dorinţa de a-l elibera pe ticălos şi de a-l pune pe locul onorabil ocupat înainte de tatăl său. acum mort. Nu, o asemenea vr-te putea fi privită ca o mare nenorocire, prin care, era min. jită o reputaţie. integră, tir. nume preţuit şi nepătat. Presupunând că ar fi reuşit să se întoarcă la mama lui, care, între timp, poate că se obişnuise cu gândul morţii sale, oare nu i-ar face ruşine. x> ruşine nu mai puţin dezonorantă ca aceea de care temuse?

Era cu neputinţă să se întoarcă. N avea curajul să străbată clin nou îngrozitorul labirint în care nimerise. Umerii săi plini dr» cicatrici puteau fi, orae, dovada faptului că era un gentleman, un om nevinovat? Putea, oare, să povestească despre mârşăviile de nedescris comise la Macquarie Harbour, şi totuşi să se bucure de ospitalitatea celor bogaţi şi să stea la mesele lor în calitate de oaspete preţuit? Putea să repete expresiile ordinare alo deţinuţilor din carcera de pe corabie şi glumele obscene ale puşcăriaşilor din taberele de muncă, dovedind, totuşi, că este o companie potrivită pentru femei cu gândire nobilă şi pentru copii nevinovaţi? Şi chiar dacă ar reuşi să ţină secret numele adevăratului făptaş şi să se spele de bănuiala c-ire-l apăsa, toate comorile din lume nu i-ar putea redobândi vechea stare de spirit. Toate comorile din lume n-ar fi în stare să-i redăruiască respectul de sine, smuâs cu biciul, nici amintirea sclaviei umilitoare.

Ore întregi îl chinuiră aceste gânduri. Uneori, scotea ţipete de parcă ar fi suferit dureri trupeşti, alteori zăcea ca ameţit şi era cu-adevărat chinuit de dureri fizice. N-avea rost să se gândească la libertate şi onoare. Trebuia să tacă şi să suporte viaţa hărăzită de destin, Se va întoarce la închisoare şi va lua asupra ta pedeapsa, legală, pentru, evadare. Poate va scăpa de osânda maximă, ca răsplată

pentru eforturile sale de a salva copilul. Se putea considera fericit dacă, din acest motiv, i se vor acorda circumstanţe atenuante. Fericit! Dar dacă nu s-ar întoarce deloc, ci ar rătăci prin junglă, aflându-şi sfârşit vil? Mai bine moartea, decât o soartă ca a lui. Dar de ce să moară? Ştia să prindă capre, să pescuiască, să construiască o colibă. Poate că lăsaseră în colonia părăsită ceva boabe de grâu pe care le putea semăna, asigurându-şi astfel pâinea. Construise o barcă, clădise un cuptor, făcuse un gard în jurul colibei. Oare n-ar fi reuşit să trăiască singur şi liber? Singur! Oare nu se afla jos, pe plajă, barca construită de el, el singur? De ce să n-o ia şi să plece, lăsându-i singuri pe mizerabilii care-l răsplăteau cu nerecunoştinţă?

Gândul acosta îl străfulgeră, de parcă cineva i-ar fi şoptit cuvintele. Doar douăzeci de paşi îl despărţeau de barcă. Dacă plutea o jumătate de oră cu curentul, nu-l mai anmgea nimeni. Dacă trecea de digul de nisip, se putea îndrepta spre vest, în speranţa că va da peste o balenieră. Fără îndoială, va întâlni repede un astfel de vas, iar până atunci era asigurat cu apă şi provizii. Marinarilor le va povesti că a naufragiat… Dar vai, uitase că-l vor trăda zdrenţele pe care. le purta! Cu un strigăt de disperare, ţâşni în sus. Când întinse mâinile să se sprijine, dădu de ceva moale.

Stătuse alături de câteva pietre clădite lângă un tufiş. Obiectul atins era ascuns sub această grămadă de pietre, îl apucă: ţinea în mână cămaşa bietului Bates. Tremurând, dădu la o parte pietrele – restul hainelor apăru. Cerul îi trimisese vestimentaţia de care avea nevoie.

Noaptea trecuse în timp cesşi lăsase gândurile să zboare aiurea; o fâşie subţire de lumină anunţă zorile. Palid şi buimăcit, alergă spre barcă. Nu îndrăznea să-şi judece intenţia, dar, în timp ce îngoa, auzi din nou vocea interioară care-l'încurajase: viaţa ta e mai importantă decât a lor. Ei vor muri, dar sunt fiinţe ingrate şi-şi merită moartea. Tiite. vei întoarce la fiinţa iubitoare care tânjeşte după tine. Există fapte prin cart; vei puta ajuta oamenii mai mult decât salvând aceşti mizerabili, ce te privesc cu

dispreţ. Şi-apoi, poate nici nu vor muri. Vor fi, fără îndoială, căutaţi. Gândeşte-fe ce-l aşteaptă pe un deţinut evadat!

La câţiva paşi de burcă, se opri şi privi spre nisip, ca împietrii de spaimă, ca şi cum ar fi văzut acolo avertismentul ce prezicea pieirea lui Beisazar.1 Erau literele scrise» eu o seară înainte de mâna Sylviei. Străluceau în lumina roşiatică a soarelui ce se înălţase din mare şi păreau a se fi înşirate singure la picioarele lui: Bunul domn Dawes.

Bunul domn Dawbs! Co reproş teribil ascundeau neeste cuvinte simple! Ce abis de laşitate, cruzime şi mârşăvie dezvăluia priveliştea acestor, patrusprezece litere! auzi vocea copilului pe care-l îngrijise, vocea Sylviei rugându-l s-o salveze. O văzu în clipa asta stânci între el şi barcă aşa cum stătuse în seara întoarcerii sale în colonia părăsită, când îi întinse turta. Se năpusti spre peşteră, îl apucă de braţ pe Frère, care dormea, şi-l zgâlţâi cu putere, „Sculaţi-vă!”, strigă el. „Să părăsim aceste locuri!”

Frère sări în sus şi privi speriat, pe jumătate adormit, la faţa palidă şi ochii injectaţi ai bietului Dawes.

„Dar ce-i cu tine, omule? întrebă el. „Arăţi de parcă ai fi dat peste o fantomă?”

Auzindu-i glasul, Rufus Dawes scoase un oftat adânc şi-şi trecu mâna pestefaţă.

— T – 1

I

— Belsazar – denumire caldeana a profetului Daniel (secolul al VI-lea î.e.n.). În cartea a V-a a profetului iucleu găsim cuvinteleavertisment devenite proverbiale „Mene Metie Tekc-l Uplifirsin”, naică „Numărat, căutărit şi dosfarut1.

„Trezeşte-te, Sylvia!”, strigă Frère. „E timpul să te scoli. Pornim î”.

Jertfa fusese adusă. Deţinutul se întoarse cu spatele şi două lacrimi mari se prelinseră pe faţa sa brăzdată.

CAPITOLUL 17

Pe mare

O oră după *răsăritul* soarelui, barca fragilă, ultima speranţă a acestor patru oameni, plutea împreună cu curentul în direcţia gurii portului. Chiar de la începutul călătoriei, barca era cât pe-aci să se scufunde, căci era supra-încărcată, Trebuiră să arunce peste bord 6 cantitate considerabilă de carne uscată. Ne putem închipui cu ce regret e făcură, fiindcă fiecare bucată le păru echivalentul unei ore din viaţă. Dar nu le rămase altă soluţie. Trebuiau, cum spunea *Frère, să* mizeze toiul – pe o carte şi să încerce să scape cu orice preţ.

Către seară, ajunseră la Poarta Iadului. Aşteptară acolo câteva ore, căci Dawes fu de părere să nu se plece înainte de încetarea refluxului. Porniră abia către ora zece, ca să treacă peste digul de nisip. Noaptea era blândă, apa

— Liniştită. Se părea că providenţei îi e milă de ei, căci în ciuda instabilităţii bărcuţei, trecerea de care se tremură le reuşi. Numai o singură dată, când intraseră în zona unde valurile se loveau de stânci, un val uriaş îi acoperi, părând a înghiţi barca fragilă, dar Rufus Dawes o conduse cu dibăcie, în timp ce Frère scoase apa cu pălăria, reuşind astfel să ajungă până la apă adâncă. E drept, cu acest prilej îi lovi o nouă nenorocire: două dintre gjileţile lor, din scoarţă de copac, pe care nu le legaseră, căzură din barcă, iar odată cu ele – aproape o cincime din provizia lor de apă de băut.

În faţa pericolului imens, acest incident li se păru lipsit de importanţă, iar când, uzi şi îngheţaţi, ajunseră în larg, fură de părere că norocul le surâse.

Cil vâslele lor improvizate, barca înainta greu. Către dimineaţă, se stârni. O uşoară briză din nord-vest. Fixară pânza din piele de capră şi navigară de-a lungul coastei. Luară hotărârea ca bărbaţii să stea de pază cu schimbul. Din nou, Frère îşi impuse autoritatea: îl sili pe Rufus Dawes să preia prima gardă.

„Sunt obosit14, declară el. „Trebuie să dorm puţin”.

Rufus Dawes, care nu dormise două nopţi şi lucrase din greu, nu răspunse. Suferise atât de mult în ultimele două zile, încât simţurile lui deveniseră insensibile.

Frère dormi până târziu după-amiază. Când se trezi, barca se legăna pe valuri, iar Sylvia cu mama ei aveau rău de mare. Înregistra acest lucru cu oarecare mirare, căci crezuse întotdeauna că răul de mare e o boală aparţinând exclusiv civilizaţiei. În timp ce privea la valurile verzi, înalte care se înălţau între el şi orizont, se gândi din nou la toate evenimentele ciudate şi surprinzătoare. Era ca şi cum din povestea vieţii lui fusese ruptă o foaie. I se părea că-şi petrecuse toată viaţa privind marea şi ţărmul. Totuşi dimineaţa. Înaintea părăsirii coloniei, numărase crestăturile de pe bastonul folosit în chip de calendar şi constatase, buimăcit, că erou doar douăzeci şi două. Luă cuţitul şi făcu două crestături în marginea de întărire a bărcii. În total, erau douăzeci şi patru de zile. Revolta avusese loc în 13 ianuarie. deci era în 6 februarie. *Ladybird* ar fi trebuit de mult să se întoarcă. De unde să ştie că nava *Ladybird* din cauza unei furtuni, căutase refugiu la Port Davey şi fusese blocată acolo şaptesprezece zile?

Seara, vântul se potoli şi trebuiră din nou să vâslească. VHiră toată noaptea, dar înaintară puţin, aşa că Rufus Dawes propuse să acosteze şi să aştepte ne ţărm, până ce se va stârni din nou briza. Dar apropiindu-se de o stâncă de bazalt care înainta în mare, văzură valurile ce se loveau furioase de un recif întins pe vreo şapte mile. Nu le rămase altceva de făcut decât să continue să navigheze de-a lungul coastei.

Două zile merseră astfel, fără să vadă vreo corabie, iar în ziua a treia se stârni un vânt puternic, dinspre sud-est; are-i aruncă înapoi cu treizeci de mile. Barca de alesese cu o spărtură, deci trebuia permanent golită de apă. În plus, butoiaşul începu şi el să curgă, aşa încât cea mai mare parte a rezervei lor de apă de băut se pierdu. Când se apucară să astupe fisura, era pe jumătate golit.

„Noroc că nu suntem la tropice 1, spuse Frère.

Biata doamnă Vickers, care zăcea în barcă, învelită într-un şal umed şi îngheţată de vântul năprasnic, nu avu puterea să răspundă. În sinea ei se gândea însă că la

tropice nu poate fi mai rău decât acest ocean, rece şi duşmănos.

Cele patru biete fiinţe erau aproape disperate, doamna Vickers părea la capătul puterilor şi era clar că, dacă nu vor primi în curând vreun ajutor, va muri. Micuţa Sylvia se simţea ceva mai bine. Rufus Dawes o învelise în flanela sa de lână şi, fără ştirea lui Frère, împărţea cu ea raţia zilnică de carne. Noaptea, dormea în braţele lui, iar ziua se lipea de el, căutând protecţie. Cât timp era în apropierea lui, se simţea ocrotită. Vorbeau puţin unul cu celălalt, dar Rufus Dawes simţea cum îl strângea de mână, cum îşi reazemă capul pe umerii lui, şi aproape că uita de frig şi de foame.

Mai trecură încă două zile. La orizont – nicio pânză. În ziua a zecea de când plecaseră de la Macquarie Harbour, nu mai aveau mâncare. Apa sărată stricase carnea de capră şi înmuiase pâinea, care se transformase într-o masă lipicioasă, dezgustătoare. Valurile creşteau, iar vântul, care bătea acum spre nord, se înteţise. Linia, lungă şi joasă, a ţărmului, ce se întindea în stânga lor, era ascunsă uneori de o ceaţă albăstruie. Apa era galben-lutoasă, iar cerul ameninţa cu ploaia. Biata băreuţă, cărela-i încredinţaseră viaţa lor, era spartă în patru locuri. Furtunile sălbatice care bântuiau această coastă stâncoasă ar fi distrus-o fără doar. şi poate. Obosiţi îngrozitor, chinuiţi de foame şi frig, cei doi bărbaţi erau cât pe-aci să-şi dorească un sfârşit rapid. În plus, Sylvia fu cuprinsă de frisoane – îi era când cald, când frig, aiura şi gemea. Rufus Dawes, care o ţinea în braţe, fu martorul chinurilor ei, iar faptul că nu o „putea ajuta îi umplea inima de disperare. Doamne, dacă murea?

Trecură astfel ziua şi noaptea. A unsprezecea dimineaţă găsi barca în luptă cu valurile oceanului singuratic. Cei patru nenorociţi abia mai respirau.

Deodată, Dawes scoase un ţipăt, apucă odgonul pânzei şi întoarse”. Un vas! Un vas! *, strigă ol. „Nu-l vedeţi?”

Zadarnic ochii lui Frère parcurseră, întinderea

nesfârşită a apei.

„Nu-i nimic de văzutspuse el. „Nu vorbi prostii4.

Barca nu mai urma linia coastei, ci se îndrepta spre sud. Frère încercă să-i smulgă odgonul din mână „ca să îndrepte barca din nou spre vechiul curs.

a „Eşti nebun de te îndrepţi spre larg?”, urlă el, înfuriat şi înspăimântat.

Celălalt ridică ameninţător braţul. „Staţi jos!”, se răsti la Frère, privind atent în zare, peste apa cenuşie.

„Vă spun că văd un vapor!”

Intimidat de strălucirea ciudată a ochilor lui Dawes, Frère se aşeză posomorât la loc. „Fă ce vrei, om nebun *ce* eşti mârâi el. „Aşa-mi trebuie clacă m-am suit în barca ta îndrăcită!”

Dar ce mai conta? Era indiferent dacă te înecai în mijlocul oceanului sau în apropierea ţărmului.

Trecură ore în şir, şi nicio corabie nu se arata. Către seară, vântul se înteţi, iar barca, croindu-şi greu drum. printre valurile cenuşii, – s e clătina ca beată de apa pe care o înghiţise, căci printr-o spărtură din faţă apa curgea c-a vinul prin canea. Ţărmul dispăruse, – iar oceanul uriaş urla ameninţător în jurul lor. Părea cu neputinţă ca ei să mai ajungă vii a doua zi. Dar Rufus Dawes, eu ochii îndreptaţi în direcţia unde numai el singur vedea ceva, strângea copilul la piept. şi conducea barca ameţită prin deşertul negru al nopţii şi al oceanului. Pentru Frère, care şedea mohorât, acest chip încrâncenat, cu părul fluturând în vânt şi privirea fixă, avea ceva supranatural şi terifiant. Îşi imagina cii suferinţa şi teama îi luaseră nefericitului om minţile, în timp ce se gândea cu groază la propria sa soartă, aţipi pentru scurtă vreme – aşa i se păru, cel puţin – dar fu trezit de o voco. Speriat, cu genunchii tremurând, sări în sus. Ziua cea nouă începuse; în stânga, dimineaţa se anunţa printr-o fâşie lungă şi palidă de lumină gălbuie. Între această fâşie gălbuie şi prora bărcii, se văzu, pentru o clipă, o pată albă.

„O corabie! O corabie!”, strigă liufus Dawes, cu ochii sălbăticiţi, iar în vocea lui se simţea un tremur ciudat. „Nu

v-am spus?”

Zăpăcit şi tremurând de emoţie, Frère se uită şi el – dar n-a T se zări pala albă. Se credea salvat, dar îl cuprinse şi mai puternic deznădejdea. La distanţa aceasta, era imposibil ca aceia de pe vas să observe barca.

„Nu ne vor vedea niciodată!”, strigă el. „Dawes, Dawes? auzi? Nu ne vor vedea niciodată!”

Rufus Dawes tresări, de parcă şi-ar fi venit subit în simţiri o aşeză pe Sylvia lângă mama ei, legă odgonul pânzei de ţăruşul servind drept margine de întăritura, apucă bucata de scoarţă de copac pe care şezuse şi se îndreptă spre prora bărcii.

„Pe asta or s-o vadă! Smulgeţi scoarţa! Aşa! h nneti totul la prora. Desprindeţi bucata de lemn de aici! Şi creanga asta de salcie uscată! Nu vă sinchisiţi de barcă, nu mai avem nevoie de ea. Rupeţi o bucată de piele şi vedeţi dacă lemnul dedesubt mai este uscat. Repede! mai repede!”

„Ce vreţi să faceţi?”, întrebă Frère, îngrozit, când îl văzu pe Dawes smulgând de peste tot bucăţile de lemn uscat şi îngrămădindu-le peste scoarţa de la prora.

„Vreau să fac foc, înţelegeţi?”

Frère înţelese. „Mai am trei chibrituri 1, spuse el, soc tocindu-se, cu degetele tremurânde, în buzunare. „Poate că sunt uscate, le învelim într-o foaie de carte”.

Cuvântul „carte” îi dădu lui Rufus Dawes o idee. Apucă Istoria Angliei, cartea Sylviei care le făcuse aşa multe servicii, smulse de la mijlocul volumului nişte foi uscate şi le împinse cu grijă printre bucăţile de lemn. „Acum, atenţie!”

Chibritul fu aprins – izbucniră flăcări. Hârtia se aprinse, iar Frère suflă până ce şi scoarţa începu să ardă. Îngrămădi tot ce era inflamabil deasupra focului, pielea arse şi o coloană înaltă neagră de fum se înălţă deasupra apei.

„Sylvia!”, strigă Rufus Dawes. „Sylvia, draga mea! eşti salvată!”

Ea deschise ochii şi-l privi, dar nimic nu trăda că-l

recunoştea. Nemaifiind stăpână pe simţurile ei, îl uitase, în clipa salvării, pe ocrotitorul ei. Copleşit de această lovitură a sorţii, Rufus Dawes *se* aşeză jos, mut, cu copilul în braţe. Frère, care aţâţa focul, se gândi în sinea lui că aceasta era şansa aşteptată. Mama era pe moarte, copilul – fără-cunoştinţă. Cine putea, aşadar, să ateste dibăcia puşcă

* naşului? Nimeni, în afara domnului Frère, iar el, comandantul unei colonii penitenciare, era obligat să-l predea pe puşcăriaşul evadat şi să ceară pedeapsa după lege!

Corabia îşi schimbă cursul, îndreptându-se spre focul ce se înălţa în mijlocul oceanului. Barca, a cărei proră ardea ca o torţă, nu mai putea rezista nici măcar o oră. Puşcăriaşul, cu copilul în braţe, nu se mişca. Doamna Victors zăcea fără cunoştinţă, nici mi bănuia că ajutorul era atât de aproape.

Vasul – un bric cu steag american – se apropiase. Lui Frère i se păru că recunoaşte deja chipurile de pe punte. Se târî până la Dawes şi, cu o lovitură de picior, îl clinti din imobilitatea sa. „Haide, dă-mi copilul şi treci în faţă”, îi ordonă el.

Rufus Dawes înălţă capul şi, văzând corabia, îşi aduse aminte de datoria sa. Cu un zâmbet nespus de amar, puse povara, purtată cu atâta dragoste, în braţele locotenentului, apoi se întoarse cu spatele.

Bricul era foarte aproape. Pânzele înalte şi sumbre umbreau valurile. Punţile umede străluceau în lumina soarelui de dimineaţă. Chipuri bărboase se aplecară cu curiozitate peste balustradă şi priviră miraţi la cei patru oameni care pluteau fără vlagă într-o barcă ce ardea pe ocean.

Frère o ţinea pe Sylvia în braţe. Astfel aşteptară corabia.

VOI. UMIJI. ÎI CARTEA A TREIA

PORT ARTHUR 1838

L

CAPITOLUL 1

Un truditor în via Domnului

„Societatea de la Hobart Town, prea stimate domn, se compunea, în anul de graţie 1838 din elemente destul de ciudate”. Aşa scria în epistola spirituală ne care revere ului1 Meekin o duse la poştă şi cu care el – de şapte zile diacon nou. – numit în Ţara Van Diemen – căuta să-l înveselească pe protectorul său din Anglia. În timp ce se r>H „Ha cu paşi graţioşi pe cărarea, care, se întindea dinspre fluviul albastru până la lanţul Munţilor Purpurii, lăsă privirea sa blândă să se odihnească ba pe unul, ba pe altul dintre chinurile semenilor săi şi, spre satisfacţia lui, găsi confirmată pe deplin fraza pe care o aşternuse pe hârtie. Ofiţerii înmonoţonaţi ai garnizoanei care-l îmbrânciseră pe domnul Meekin, doamnele bine îmbrăcate pe care le saluta cu un zâm-et dulceag, deţinuţii eliberaţi condiţionat pe cire-i evita, pentru că zdrenţele lor miroseau urât, grupurile de pu>< „me în haine cenuşii care intenţionat se retrăgeau pe la cocuri, încât cu greu evita să se ciocnească cu ei. totul îi i-tăr-a convingerea că societatea frecventată de el acum se.com nune din elemente destul de bizare. Aici venea, cu nasul în vânt, un funcţionar al statului, proasnăt imnortat, care r. >nţa, pentru o clipă, la demnitatea lui, omorându-l cu un zâmbet obosit ne ririmnul rlii<T>n. favoritul snivprnotor ibn. cir Tohn

— I Reverend – titlu dai preoţilor amjucam

Franklin,[3] dincolo se plimba mân. dru un fost deţinut îmbogăţit de pe urma negoţului cu rom. Aceasta populaţie pestriţa, care se îmbulzea pe străzi în această după-amnv/. a însorită de decembrie, oferea, într-adevăr, o privelişte

3 Sir Jolm Franklin > guvernatorul Ţârii Van Diemun, între 1837—1343. A dobîndit renume ea explorator al Arcticii. A murit oxpedilii în anul 1S47.

neobişnuită pentru un cleric plecat nu demult de la Londra. Pentru prima oară în viaţa lui, până atunci atât de blânda şi comodă, îi lipsea acel paravan ocrotitor cu care societatea civilizată a Londrei se izolează de slăbiciunile şi viciile naturii umane.

Într-un costum din cel mai bun postav negru, croit după ultima modă pentru clerici, cu cizme de dandy şi mănuşi de culoare liliachie, înfăşurat într-o manta din mătase albă – o dovadă că acela care o purta era Insensibil la soare şi căldură astfel se plimba domnul Meekin, cu paşi graţioşi, spre oficiul poştal, unde expedie scrisoarea. Când se întoarse, se pomeni în faţa a doua doamne.

„Domnule Meekin!”

Domnul Meekin îşi ridică pălăria elegantă, care pluti, o clipă, ca o mierlă deasupra frunţii sale intelectuale.

„Doamna Jellicoe! Doamna Protherick! Ce plăcere neaşteptată, stimate doamne! Şi încotro vă îndreptaţi în ckipa-amiaza asta plăcută, dacă-mi este permis să întreb? Să stai în casă, pe aşa o vreme, ar fi o adevărată crimă. Ah, ce climă binecuvântată! Şi totuşi, scumpă doamnă Jellicoe, niciun trandafir fără spini”, adăugă el, oftând.

„N-aţi venit cu prea mare plăcere aici, la noi”, spuse doamna Jellicoe, compătimitor.

Meekin zâmbi aşa cum 7. Îmbeau, probabil, martirii de provenienţă aristocratică. „În slujba Domnului, scumpele mele doamne, în slujba Domnului. Sunt doar un biet truditor în via Domnului, care are de suportat, arşiţa şi povara zilei”.

Stând astfel, cu cravata fără cusur, cu mantia de mătase, cizmele la ultima modă şi zâmbetul mulţumit de sine, semăna atât de puţin cu un biet truditor având de suportat arşiţa şi povara zilei, încât doamna Jellicoe, soţia drept-credinciosului magazioner al închisorii, nu se putu opri să nu nutrească gânduri eretice.

„Aş fi preferat să rămân în Anglia”, continuă domnul Meekin, în timp ce, cu> mân a înmănuşată, şi-o mâmpâia pe cealaltă şi refuza din priviri laudele aduse spiritului său de sacrificiu, „dar am considerat de datoria mea să nu

refuz oferta ce mî s-a făcut prin bunăvoinţa înalumii-sale guvernatorul. Aici e un câmp vast, un câmp pentru ciobanul creştin. Oile bisericii noastre, oile rătăcite. şi alungate ale bisericii noastre mă cheamă, doamnele mele”.

Doamna Jellicoc dădu din cap, zârul>ind, astfel ca panglicile pălăriuţei ei, ce semăna a scufie, fluturară.

„Ku-i cunoaşteţi pe deţinuţii noştri”, spuse ea (după vocea ei vioaie, s-ar fi putut înţelege la fel de bine „vi-ele să-i schimbi săptămânal. Dacă veţi sta mai multă vreme aici, să-i schimbi săptămânal. Dacă veţi sta mai multă vreme aici, îi veţi cunoaşte mai bine, domnule t MeekinK.

„Uneori, sunt de-a dreptul nesuferiţi”, confirmă doamna Protherick, văduva unuia dintre comandanţii barăcilor pentru deţinuţi, iar revolta făcu să i se urce tot sângele în obraji. „Sunt, de obicei, fiinţa cea mai răbdătoare şi mai bună de pe pământ, dar trebuie să spun că aceste creaturi neroacâc şi viciate care ni se dau în pază sunt în stare să scoată din sărite chiar şi un sfânt”.

„Fiecare dintre noi îşi poartă crucea, scumpele mele doamne”, răspunse domnul Meekin, onctuos. „Cerul să ne dea putere s-o purtăm. Bună ziua!”

„Mi se pare că avem acelaşi drum”, spuse doamna Jellicoc. „Nu putem merge împreună?”

„Mă sunt onorat. Tocmai voiam să fac o vizită domnului maior Vickers”.

„Fu locuiesc la o azvârlitură de băţ de el*, observă doamna Protherick. „Nu-i aşa că e o făptură încântătoare?”

...Cine întrebă domnul Meekin, din mers

„Sylvia. N-o cunoaşteţi? Oh, ce fiinţa drăgălaşa!”

„L-am întâlnit până acum pe maiorul Vickers doar în clădirea guvernamentală”, – explică Meekin. „Încă n-am avut plăcerea să-i cunosc fiica”.

„E o poveste tristă” „spuse doamna Jellicoe. „Ar putea fi numită de-a dreptul romantică, dacă n-ar fi fost atât de tristă. Vreau să spun chestiunea cu soţia lui, biata doamnă Vickers”.

„Ce-i cu ea întrebă Meekin, în timp ce salută prietenos un trecător. „E suferindă?”

„E moartă, biata de ea”. Vesela doamnă Jellicoe scoase un oftat adânc. „N-aţi auzit încă povestea, domnule Meekin?”

„Prea stimate doamne, sunt abia de o săptămână la Hobart Town, n-am idee”.

„E în legătură cu revolta. Ştiţi, revolta de la Macquarie Harbour. Deţinuţii au pus mâna pe corabie şi au – abandonat-o pe doamna Vickers cu fetiţa, împreună cu căpitanul Frère, undeva, pe ţărm. Bietele fiinţe au trebuit să suporte chinuri groaznice, erau cât pe-aci să moară. În cele din urmă. căpitanul Frère a construit o barcă şi astfel au fost găsiţi de un vapor. Biata doamnă Vickers n-a mai trăit decât câteva ore, iar micuţa Svivia – avea pe atunci doisprezece ani – era cu minţile rătăcite. Se credea chiar că nu-şi va mai reveni”.

„Groaznic! Şi s-a înzdrăvenit?”

„Oh, da, acum e vioaie şi sănătoasă. Dar şi-a pierdut memorii”.

„Ia pierdut memoria >”.

„Da”, interveni doamna Protherick, care ardea să participe şi ea la discuţie. „Nu-şi poate aminti nimic din ceea ce s-a întâmplat în cele trei-patru săptămâni cât au fost părăsite, în orice caz, nu exact”.

„E o mare binefacere!”, o întrerupse doamna Jellicoe, ferm decisă să nu renunţe la plăcerea de a relata povestea. „Căci cine i-ar dori să-şi aducă, aminte toate ororile? Dună cum relatează căpitanul Frère, trebuie să fi fost îngrozitor!”

„Mu mai spuneţi!”, murmură domnul Meekin, tamponându-şi nasul cu o batistă fină.

„Un evadat fusese abandonat, din întâmplare, în colonie. I-a găsit şi i-a silit să împartă cu el proviziile, ticălosul! Căpitanul Frère a trebuit să-l păzească tot timpul, altfel i-ar fi omorât, probabil. Încă din barcă a încercat că-i arunce în apă, ca să scape singur. Se zice că e unul dintre cei mai înrăiţi criminali de la Macquarie Harbour. Trebuie să-l rugaţi odată pe domnul Frère să vă povestească totul”. „Unde e acum?” întrebă domnul

Meekin, cu interes. f „Căpitanul Frère?”

„Nu, puşcăriaşul”.

„Oh, nu pot să vă spun cu precizie – la Port Arthur,[4] probabil. Ştiu numai că a fost judecat şi, dacă nu 1 au spânzum, se datorează exclusiv căpitanului Frère!”

„Cerule! Asta e cu-adevărat o poveste ciududă”. spuse domnul Meekin. „Şi tânăra domnişoară nu ştie îi, v, ic din toate astea

„Numai ce i s-a povestit mai târziu, biata fată. Acum, de altfel, e logodită cu căpitanul Freree.

„Adevărat? Cu bărbatul care i-a salvat viaţa. Innntător! De-a dreptul romantic!”

„Nu-i aşa? Toţi spun la fel. Şi, totuşi, căpitanul Frère e mult mai în vârstă decât ea.

„Dar în drago. stea-i feciorelnică, fata se cramponează de ocrotitorul ei eroic”, spuse Meekin, care avea suflet d>„Deosebit ele frumos. F.X. ict ca iedera şi stelarul, de e mele. Da, mai există raze de soare în această lume plină de păcate. Aşa, cred că am ajuns la destinauv.

Un servitor îmbrăcat curăţel – un fost deţinut, ne vremuri reputat hoţ de buzunare – ” conduse pe cleric în salonul confortabil ale cărui jaluzele ridicate lăsau liberă vederea spre o grădină luminată de soare, spunându-i ca o va anunţa imediat pe domnişoara Vickers. Maiorul nu era acasă – era, probabi, reţinut de obligaţiile de comandant al barăcilor de deţinuţi. Dar domnişoara Vickers era în grădina şi putea fi uşor chemată. Meekin îşi şterse sudoarea de pe frunte, îşi aranja manşetele albe ca neaua şi se aşeză comod pe sofaua moale, plăcut impresionat de ambianţa elegantă şi de răcoarea încăperii. Privea sofalele frumoase, florile, pianul deschis şi, fiindcă nu avea la îndemână o comparaţie mai potrivită, asemui încăperea luxoasă cu o cameră din casa unui stăpân de plantaţii din Indiile de vest: înăuntru era răcoare şi lux, iar afară –

4 Port Arthur — la Î04 kilometri sud-est de- Hob.irt. Cojonie penitenciară în te. mc-iată în 1830. a funcţionat pînă în 1877. Putea cuprinde pînă la 7000 de puşcăriaşi. Considerat azi drept obiectivul turistic principal al Tasmanîei.

soare arzător, zăpuşeală şi barbarie. Comparaţia îl incintă atât. de tare – înclina să-şi admire propriile idei – încât, îngând, schiţă deja o epistolă către episcop, o descriere elegant formulată a acestei oaze în deşertul viei sale. În timp ce era ocupat cu aceste gânduri, auzi voci venind dinspre grădină. I se păru că, în apropiere, cineva plânge cu sughiţuri. Ieşi în tăcere pe veranda cea mare şi văzu un moşneag. şi o fată lui ară Plânsetele erau ale. moşneagului. „Pe sufletul meu, domnişoară, este purul adevăr. Abia azi dimineaţă am ieşit. Oh, câtă cruzime

Era un om bătrân, cu părul alb, în haine cenuşii de puşcăriaş. Mâna sa, cu vine proeminente, se sprijinea de posta

— Meniul unei vaze pline cu trandafiri.

„Dar e propria ta vină, Danny. Te-am avertizat cu toţii împotriva ei”, răspunse tânăra fată cu voce blândă.

„11-adevărat, domnişoară, aşa-i. Dar puteam să bănuiesc că şi a doua oară tot aşa se va purta cu mine?”

„Cât ai stat închis de astă dată, Danny?”

„Şase luni, domnişoara. Ea a spus că sunt un beţivan, că o bat. Eu s-o bat? Cerul să mă pedepsească!” întinse mâinile, tremurând. „Şi, fireşte, a fost crezută. Când m-am întors, am găsit colilia distrusă, iar ea plecase. Se încurcase – să-mi fie cu iertare, domnişoară – cu un căpitan şi amândoj făceau chefuri la „Regele George”. Oh, să-mi facă mie, om bătrân, una ca asta Izbucni din nou în plâns.

Fata oftă. „Deocamdată, nu te pot ajuta, Danny, Poate că domnul maâor te va lăsa să lucrezi în grădina, ci bnioară. Voi vorbi cu el”.

Când Danny ridică ochii, uzi de lacrimi, pentru a-i mulţumi, îl zări pe domnul Meekin şâl saluta respectuos. Domnişoara Vickers se întoarse, iar domnul Meekân făcu o plecăciune, murmurând o scuză. Constată că târtăra domnişoară era de vreo şaptesprezece ani, avea ochii mari şi blân/i, păr blond, pieptănat în bucle bogate, şi că mâna în care ţinea cartea era albă şi fină.

„Domnişoara Vickers, dacă nu mă înşel. Numele meu este Meekin, reverendul-Arthur Meekin”.

„Bună ziua, domnule Meekin”, spuse Sylvta. Îi întinse mâna şi I privi fără sfială, drept în ochi. „Tata vine înclin”.

„Fiica mă despăgubeşte copios pentru absenţa lui, stima – „tă domnişoara”.

„Oh, nu spuneţi asta, domnule Meekân, nu-mi plac laudele. În orice caz, nu cele de genul ăsta”, adăugă ea cu o francheţe încântătoare, care părea Izvorâtă din veselia şi frumuseţea ei. „Deşi, de obicei, fetelor tinere le plac complimentele, nu-i aşa?<r

Acest atac neaşteptat îl zăpăci în aşa hal-pe domnul Meekin, încât se aplecă adânc în faţa ei şi-i zâmbi tinerei domnişoare, atât de sigură de sine.

„Du-te la bucătărie, Danny, şi roagă-i să-ţi dea tutun. Spune-le că eu te-am trimis. Nu vreţi să veniţi mai aproape, domnule Meekân?”...

„Domnul în vârstă cu care aţi stat de vorbă e cam ciudat, domnişoară Vickers. E, probabil, un servitor credincios?”

„ISN fost puşcăriaş, a lucrat la noi ca bucătar”, răspunse Sylvia. „Au trecut însă mulţi ani de când a fost la noi. Bietul om a avut. În ultima vreme, nişte eliimoane teribile.

«Ghinioane?”, întrebă domnul Meekin, curios, în timp ce Sylvia îşi scoase pălăria.

„Da, a fost la radă, cum se spune aici. Muncă forţată, ştiţi? S-a căsătorit cu o femeie liberă, mult mai tânără ca el. Ea l-a făcut să bea, iar după aceea l-a denunţat pentru nesupunere”.

„Pentru nesupunere?! Iertaţi-mă, dragă domnişoară Vickers, am înţeles bine?”

„Da, nesupunere, l-a fost repartizat ca servitor”, explică Sylvia, ca şi cum un asemenea procedeu ar fi fost lucrul cel mai obişnuit din lume. „Când se poartă urât, îl trimite pur şi simplu înapoi, la radă”...

Reverendul Meekin holbă ochii. „Dar ceea ce-mi spuneţi e îngrozitor! încetul cu încetul, încep să-mi dau seama că mă aflu la antipozi”.

„Cred că societatea de aici e alta decât cea din

Anglia. „Doamne, o soţie să-şi vâre soţul în puşcărie!”

„Fiecare nou-venit o spune”, răspunse Sylvia.

1 „Dacă vrea, poate face astfel ca el să fie biciuit. Danny a fost biciuit. E drept, nevasta lui e o ticăloasă înrăită. Mare prostie din partea lui c-a luat-o, dar un om bătrân îndrăgostit îşi cam pierde minţile”.

Fruntea creştinească a reverendului Meekin se făcu roşie ca sfecla. Ce îngrozitor, să auzi din gura unei tinere domnişoare asemenea vorbe! Când domnul Meekin citea din amvon Cele zece porunci, era întotdeauna atent să atenueze un anumit pasaj îndrăzneţ, care, prin francheţea lui, ar fi putut răni urechile sensibile ale oiţelor sale de sex feminin. Se grăbi să se îndepărteze de aceasta temă penibilă, miraţ de strania putere acordată „femeilor” libere la Hobart Town.

„Tocmai citeaţi?”, întrebă el.

„Da. Paul şi Virgia. Am citit-o o dată, în traducere englezească”.

„Ah, cititi, deci, franţuzeşte?”

„Din păcate, nu prea bine. Câteva luni. am avut un profesor, dar tata a trebuit să-l trimită înapoi la închisoare. Furase o cană de argint din sufragerie”.

„Un poftesor de limbi străine să fure?”

„Era deţinut. Trebuie să ţineţi seama de asta. Un om deştept. Scria pentru „London Magazine”. Am citit articolele sale, unele erau cu mult deasupra nivelului mediu”.

„Şi de ce a fost deportat întreba domnul Meekin, care-şi dădea, treptat, seama că via sa e mai mare decât crezuse iniţial.

„După câte ştiu, şi-a otrăvit nepoata. Nu-mi pot aduce aminte amănunte, ce-i drept. Era un om cult, dar beţivan”.[5]

Domnul Meekin se miră tot mai mult de această ţară ciudată în care domnişoarele tinere şi frumoa e fac atât de

---

5 Aluzie la Thomas Wainewright (1794—1847), om de litere, falsificator şi presupus asasin, despre care se zice că şi-ar fi otrăvit cumnata deoarece, cum ar fi justificat el, „avea glezne prea groase".

puţin caz de otrăvire şi biciuire, în care soţiile îşi aruncă soţii în închisoare, iar asasinii dau lecţii de franceză. În tăcere, îşi tamponă fruntea cu batista, al cărei delicat miros parfumat se răspândi în camera.

„Probabil că nu sunteţi de multă vreme aici, domnule Meekin?”, spuse Sylvia, după o pauză.

„Nu, abia de o săptămână şi trebuie să mărturisesc că multe jmi par stranii. O climă minunată, dar, după cum îi spuneam adineauri şi doamnei Jellicoe, niciun trandafir fără spini, dragă domnişoară Vickers, niciun trandafir fără spini”.

„Deoarece Anglia ne trimite toţi banditii, nu trebuie să vă miraţi că găsiţi aici spini”, replică Sylvia. „Colonia n-are nicio vină”.

„Oh, nu, fireşte că nu”, confirmă grăbit Meekin. „Dar în, totuşi, cazuri teribile”.

„Ei bine, voi, bărbaţii, ar trebui să aveţi grijă ca ele să se schimbe. Nu ştiu cum stau lucrurile în coloniile de pedeapsă, dar în oraş nu se face prea mult pentru refacerea morală a deţinuţilor”.

„Oamenii ascultă de două ori pe săptămână frumoasa liturghie a sfintei noastre biserici, scumpă domnişoară”, o.com raz! se reverendul Meekin. Vorbele lui sunară ca şi cum ar fi zis pe un ton onctuos: „Dacă asta nu ajută, ce putem face f*

„Oh, fireşte*, spuse Sylvia. „Dar asta se întâmplă duminica. Ei bine, să nu mai vorbim, domnule Meekân”, adăuga ea. „Papa îmi spune mereu să nu vorbesc despre aceste lucruri, căei sunt prinse exact în prescripţiile de serviciu, în dispoziţii, cum zice el.

„O remarca splendida a tatălui dumneavoastră*, spuse Meck m şi răsufla uşurat când, în clipa aceea, intrară Vickers şi Frère.

Parul lui Vickers albise, – dar Frère, ia cei treizeci de ani ai săi, nu arăta a avea mai mult ele douăzeci şi doi.

„Draga mea Sylvia”, strigă Vickers, „avem o veste interesantă pentru tine”. Se opri când îl zări pe Meekin.

„11 cunoaşteţi pe domnul Meekin, papa spuse Svivia.

Acesta este căpitanul Frere, domnule Meekân”.

„Am avut plăcerea”, răspunse Vickers. „Încântat, sir. Vă rog să nu vă ridicaţi”.

Domnul Meekin văzu cum Sylvia îi sărută cu cea mai mare dezinvoltură pe cei doi doranî. Curios, (se păru că – sărută mai drăgăstos pe tatăl ei decât pe logodnic.

„E destul de cald, azi, domnule Meekân”, spuse Frère. „Sylvia, draga mea, sper că n-ai fost afară pe căldura asta. Va să zică ai fost! Şi te-am rugat de atâtea ori...”

„Prostii, nici nu e prea cald”, răspunse Sylvia, nemulţumită. „Doar nu-s din unt, n-am să mă topesc cbâar aşa uvar. Nu trebuie să cobori Jaluzelele”. Imediat însă, de parcă W fi regretat răspunsul nepoliticos, continuă pe un ton prietenos: „Ai atâta grijă de mine, Maurice”, şi-i întinse mâna.

— E zăpuşeală, căpitane Frère”, spuse Meekin. „Pentru un străin, e de-a dreptul sufocant1.

Ge-ai zice de un pahar de vin?”, propuse Frère, ca şi cum ar fi fost el însuşi gazda. „Într-o zi atât de călduroasă, e nevoie de ceva stimulator”.

„Da, fireşte”, repetă Vâckers, „să bem un pahar de vân Svâs ă a, spune să se aducă zberry. Sper că fiica mea nu v-a asaltat cu teoriile ei ciudate, domnule Meekin?”

„Oh, nu, nicidecum”, îl asigură Meekin, care simţea ca această încântătoare domnişoară era privită ca o fiinţă ce nu poate fi cântărită cu măsura obişnuită. „Ne-am înţeless de minune, stimate domnule maior, de minune6.

„E bin. e”, spuse Vickers. „Fiica mea e de o mare francheţe, iar străinii o înţeleg uneori greşit. Nu-i aşa, păpuşico?”

Păpuşica îşi lăsă capul pe spate. „Nu ştiu «uni aş putea fi înţeleasă greşit1, spuse – cu îndrăzneală, „dar tu ai frrut, într-adevăr, să-mi spui ceva interesant când ai intrat. Despre ce-i vorba, papa?”

jăh, da”, spuse Vickers, cu chipul serios. „O veste foarte interesantă. I-au prins pe ticăloşii ăia”...

„Ce? Doar nu vrei să spui... Nu, papa!”, strigă Svivia

şi-l privi, neliniştită.

Când se vorbea, în acest cerc restrâns, despre ticăloşi, aceştia erau răsculaţii de pe Osprey.

„Da, deunăzi au sosit patru dintre ei, Rex, Barker, Shicrs şi Lesly. Sunt la bordul lui Lady-Jane. E povestea cea mai curioasă pe care am auzit-o vreodată. Au ajuns până în China, unde s-au dat drept marinari naufragiaţi. Negustorii din Canton au strâns bani pentru ei şi i-au trimis înapoi la Londra. Dar acolo i-a recunoscut bătrânul Pine, căci fusese medic pe vasul care i-a dus pe vremuri la Hobart Town”.

Doi au fost executaţi în Anglia. Ceilalţi şase n-au fost încă prinşi. Cei patru urmează să fie judecaţi aici”.

r, Despre ce este vorba, sir?”, întrebă reverendul Meekin, care cocheta, asemenea unui sfânt ce po\teş-te, cu sticla de sherry.

„Despre puşcăriaşii care au pus mâna, acum cinci ani, pe un bric”, explică Vickers. „Banditţii le-au abandonat pe ţărm pe soţia şi fiica mea şi le-au lăsat acolo, pradă morţii prin inaniţie. Dacă n-ar fi fost Frère – Dumnezeu să-l blagoslovească! – n-aş mai fi revăzut-o pe Sylvia. Pe pilot şi pe unul dintre soldaţi i-au împuşcat şi... dar e o poveste Iun< (ga

„Am auzât-o”, spuse Meekin, şi bău un pic din paharul pe care un al doilea servitor – tot un fost deţinut – îl pusese în faţa lui. „Şi, de ademenea, despre atitudine, dumneavoastră curajoasă, căpitane Frère”.

„Oh, nu merită să vorbim despre asta”, spuse Frère, roşindu-se. „Ne-a fost, atunci, la fel de greu tuturor. F, i, draga mea „vrei. şi tu un pahar de vin

„Nu mulţumesc”, spuse Svivia, „n-am chef”.

Se uita fix la raza de soare care se plimba între oervaz şi jaluzele, de pască lumina ar fi putut s-o ajute să-şi aducă aminte ceva.

„Dar ce ai o întreba logodnicul, venincă lâtiga ea.

„Încerc să-mi amintesc, – dar nu pot. Maurice. F, un haos în capul meu. Nu mai văd decât un ţărm întins şi marea nesfârşită, şi doi bărbaţi, dintre care unul – tu rână

poartă în braţe”.

„Doamne-dumnezeule”, murmură domnul Meekin.

„F, a era pe atunci foarte mică”, adăugă grăbit Vickers, de parcă n-ar fi vrut să se ştie că boala cauzase amnezia Sylviei.

„Oh, nu! Aveam doisprezece ani”, îl contrazice Svivia. „T, a vârstă asta, nu mai eşti un copil. Dar cred că febra m-a năucit”.

Frère se uită neliniştit la ea.

„N-ai voie să meditezi atât”, spuse el.

„Maurice”, întrebă ea deodată, „dar ce. s-a întâmplat cu celălalt bărbat

„Care celălalt?”

„Ei, cel care era – cu noi. Celălalt, ştii tu”... – „Ah, te referi la bietul Bates?”

„Nu, nu la Bates. Mă refer la puşcăriaş. Cum îl zice?”

„Ah, puşcăriaşul”, răspunse Frère, ca şi cum i-ar fi uitat numele. „Ştii doar, draga mea, că a fost trimis la Port Arthur”.

Pe fată o trecură fiorii. „Oh, şi mai e încă acolo? *]

„Cred că da”, spuse Frère, posomorât.

„De altfel, interveni Vic. kers, „va trebui să-l aducem aici ca să-i identifice pe cei patru ticăloşi”.

„Dar nu putem noi să facem asta? întrebă Frère, neplăcut impresionat.

„Mă tem că nu. După cinci ani, n-aş putea ura cu tună credinţă pentru identificarea unui om”.

„Eu, da!”, strigă Frère. „E suficient să văd pe cineva o singură dată ca să-l recunosc oricând şi în orice loc”.

„E, totuşi, mai bine dacă-i aducem pe câţiva dintre puşcăriaşii de atunci de la Macquarie Harbour”, spuse Vickers pe un ton care nu admitea replică. „Nu vreau să ne scape ticăloşii”.

„T, a Port Arthur, ce fel de oameni stau?”, întrebă Meekin.

„Vechi puşcăriaşi 44, răspunse Vickers. „La Port Arthur se află cazurile grele. Drojdia drojdiei, exact ca pe vremuri, la Macquarie Harbour. O să fie mare agitaţie când

va sosi goeleta acolo, luni!”

„Agitaţie? Credeţi? De fapt, de ce?”, întrebă Meekin.

„Goeleta urmează să aducă martorii. Cei mai mulţi dintre deţinuţi sunt condamnaţi la închisoare pe viaţă, iar o călătorie la Hobart Town e, pentru ei, un fel de excursie”.

Domnul Meekin ronţăi un biscuit. „N-au voie să părăsească locul niciodată, dacă sunt condamnaţi pe viaţă? Ce trist Ţ

„Niciodată, numai dacă mor”, răspunse Frère râzând. „Şi sunt îngropaţi pe insulă. E drăguţ acolo. Ar trebui să veniţi să vedeţi, domnule Meekin. E pitoresc, pe cuvântul meu”.

„Dragul meu Maurice”, spuse Sylvia, ridicându-se şi îndreptându-se spre pian, ca semn de protest împotriva în – torsăturii pe care o luase discuţia. „Cum poţi vorbi aşa?”

„Aş vrea, într-adevăr, să văd odată ce-i pe-acolo”, spuse. Meekin, ronţăind din biscuit. „Sir John a amintit odată că e vacant un loc de diacon şi am auzit să clima e destul de suportabilă”.

Servitorul, care intrase cu o scrisoare oficială pentru maior, îl privi consternat pe elegantul reverend, iar neciopitttil Maurice izbucni într-un râs zgomotos.

„Oh, o climă formidabilă!”, spuse el. „Şi nimic de făcut. Exact locul potrivit pentru dumneavoastră. Avem acolo o adevărată colonie. Toate povestirile scandaloase din Ţara Van Diemen sunt scornite acolo”.

Această pălăvrăgeala superficială despre povestiri scandaloase şi condiţii climaterice putea să pară destul de ciudata dacă te gândeai la cimitirul de pe insulă şi la deţinuţii condamnaţi pe viaţă. Poate că Sylvia cugeta astfel, căci intona câteva acorduri, iar mica societate, urmând. regulile politeţii, o ascultă un timp, în tăcere. Deoarece discuţia nu reuşi să se mai învioreze, domnul Meekin simţi că a venit timpul să-şi ia rămas bun.

„La revedere, domnişoară Vickers”, spuse el, cu zâmbet dulceag, şi se ridică. „Vă mulţumesc pentru plăcerea pe care ne-aţi prilejuit-o cântându-ne la pian. M-aţi făcut fericit – era piesa mea preferată. Buna lady Jane o

asculta întotdeauna cu plăcere, iar episcopul – la fel. Iertaţi-mă dacă am fost lipsit de tact, stimate căpitane Frère, dar acest incident feşl din comun – prinderea piraţilor – o să-mi servească drept scuză că am abordat o temă atât de delicată. Ce privelişte încântătoare! Dumneavoastră, domnule căpitan, şi fermecătoarea dumneavoastră logodnică! Cea salvată, alături de salvatorul ei, nu-5 aşa, scumpe domnule maior? Numai cei bravi – cunoaşteţi zicala – sunt demni de femei frumoase! La revedere î”.

Oricine o lăuda pe Sylvia putea să-l considere cucerit pe Vickers.

„Ma! e cam mult până atunci”, spuse maiorul. „Dacă nu sunteţi invitat în altă parte, domnule Meekin, ne-ar face plăcere să vă avem în mijlocul nostru în seara de Crăciun. Petrecem, de obicei, într-un cerc mic ele prieteni”.

„Încântat”, spuse Meekân, „într-adevăr, foarte încânut. Ţi se încălzeşte înfma când, în această colonie frumoasă, în vilneşti oameni cu aceleaşi gusturi ca tine. Sufletele înrudite se găsesc, nu – aşa, scumpă domnişoară? Da, aşa e. Încă o dată, la revedere1”.

Uşa abia se închisese în urma lui, când Sylvia izbucni în Viohote de râs.

„Vai, ce comic!”, strigă ea. „E un tip atât de hazliu, cu mănuşile, şi cu umbrela, e «păr»! şi parfumul său! Mi-l meliipui pe acest manechin vrând să-mi arate drumul spre cer! Mult mai mult îmi place bătrânul domn. Bowes, deşi e orb ca o cârtiţă şi te enervează întotdeauna, fiindcă ne scoate niciodată atuurile, cum zici tu”.

„Draga mea Sylvia”, o admonestă Vickers serios, „nu uita că domnul Meekin e cleric”.

„Ştiu”, răspunse Sylvia, „dar asta n-ar trebui să-l împiedice să vorbească normal, nu-i aşa? De ce ni se trimit asemenea oameni} Sunt sigură că-s mai la locul lor în Anglia. Oii, mi-am adus aminte! Papa, bietul Danny s-a întors a /f. I-am dat voie să meargă la bucătărie. Nu eşti supărat, lurf aşa?”

— „Ai să umpli toată casa de vagabonzi,

linguşitoareo”, spuse Vickers şi o sărută. „Va trebui, deci, să-l păstrez. Ce poznă a mai făcut?”

„Nevasta l-a băeat la închisoare fiindcă s-a îmbătat”, explică Sylvia. „Doamne, dacă aş şti de ce se grăbesc bărbaţii să se însoare!”

— Întreabă-l pe Maurice! spuse tatăl, zâmbind.

Sylvia înclină capul pe spate. „Ce ştie el? Maurice, eşti ca un urs. Dacă nu mi-ai fi salvat viaţa, nu te-aş iubi deloc. Apropie-te, ai voie să mă săruţi”. (Vocea ei deveni mai calda). „Această poveste cu puşcăriaşii mi-a adus din nou aminte cât de ingrată aş fi dacă nu te-aş iubi, scumpul meu.

Maurice Frère se făcu roşu ca sfecla. Dădu curs invitaţiei ei tandre, o sărută şi apoi se îndreptă spre fereastră. În grădină lucra un puşcăriaş în haine cenuşii. Fluiera încetişor.

„De fanu le merge chiar aşa rău”, murmură Frère.

„Ce spui întrebă Sylvia.

„Că nu te merit”, strigă Frère, eu o violenţă subită. „Eu… eu…”

„Ai voie să te gândeşti numai la fericirea mea, căpitane Mormăilă*, spuse fata. „Mi-ai salvat viaţa şi aş dovedi e sunt o făptura rea dacă nu te-aş îndrăgi! Nu, nu mă mă! săruta”, adăugă ea şi ridică mâna, în semn de protest. „Haide, papa, să ne plimbam puţin prin grădina, s-a răcorit. Maurice poate medita, între timp, la lipsa lu’! de merit? 1

Maurice privi derutat în urma lor. „Întotdeauna îl preferă pe tatăl ei, se gândi. Aş vrea să ştiu dacă mă iaseşte cu-adevărat sau îmi este numai recunoscătoare”. Întrebarea şi-o pusese în repetate rânduri, în cei cinci ani de când îi făcea curte, dar nu primise încă un răspunss satisfăcător.

CAPITOLUL 2

Saraâi Purfoy şi pretenţiile ei

Seara se scursese ca sute de alte seri. După ce căpitanul Frère mai fumase la cazarmă încă o pipă, merse acasă. De când fusese numit adjunct al judecătorului de

poliţie, drept răsplată a meritelor dobândite pentru ajutorul dat victimelor revoltei de pe Osprey, locuia într-o casă de lemn de la New Town Road. Căpitanul Maurice Frère făcuse carieră. Prin mutarea la Hobart Town, poziţia lui socială era asigurată. Se ţinuse seama de el şi când fuseseră promovaţi, în anul 1834, ofiţerii garnizoanei. Fusese comandant la Bridwater, iar după promovarea sa la gradul de căpitan, devenise adjunctul judecătorului de poliţie la Bothwell. Afacerea Osprey stârnise mare vâlvă şi se convenise, în tăcere, să i se dea curajosului apărător al fetiţei maiorului Vickers un post cât mai bun.

Maiorul Vickers dobândise avuţie şi crescuse în prestigiu. Totdeauna un om prevăzător, cumpărase din economiile sale pământ în condiţii avantajoase. O parte o gospodărea el singur, cu cheltuieli minime, căci i se distribuiseră, ca forţe de muncă, puşcăriaşi. Cum se obişnuia, creştea şi el vite şi ol. Decretul de ofiţer îl vându-se şi era acum un om relativ, înstărit. Avea o moşie frumoasă: casa în care locuia era proprietatea sa. Guvernatorul şi autorităţile guvernamentale îl preţuiau foarte mult şi, în calitatea lui de comandant al barăcil-or de deţinuţi, juca un rol activ în administraţia locală, astfel încât deţinea o po2 Îţie cheie în societate. Maiorul Vickers, colonist fără voie, se transformase, sub imperiul evenimentelor, într-unul dintre bărbaţii proeminenţi ai. Tării Van Diemen. Fiica lui era considerată o veritabilă partidă. Mulţi sublocotenenţi şi locotenenţi care-şi blestemau destinul – acela de a fi nevoiţi să trăiască în garnizoane provinciale – mulţi fii de colonişti ce locuiau la fermele părinţilor lor, în văile munţilor, şi numeroşi grefieri şi secretari din administraţia civilă îl invidiau pe Maurice Frère pentru norocul lui. Mulţi considerau mare păcat că frumoasa fiică a lui „Vickers-dispoziţie” încape pe mâna necioplitului – Frère, văzuţ atât de des în companii nepotrivite şi devenit antipatic din pricina felului său brutal şi arogant de a fi. Nu se putea nega însă faptul că Frère era un ofiţer capabil. Se povestea că, datorită tendinţei sale de a frecventa lumea de jos, cunoştea

frucurile deţinuţilor mai bine decât orice alt om de pe insulă. Ba se spunea chiar că, deghizat, se amestecă printre deţinuţii eliberaţi şi printre servitori, ca să cunoască semnele şi secretele lor. Când mai fusese la Bridgewater, îşi făcuse o plăcere din a se răsti la puşcăriaşii din taberele de muncă în propriul lor argou şi din a-l uimi pe câte un nou-venit oferindu-i informaţii exacte despre trecutul lui. Puşcăriaşii îl urau pe Frère, i se supuneau însă, căci brutalitatea şi violenţa lui mergeau mână în mână cu o exuberanţă nestăpânită, care făcea ca el să nu prea respecte dispoziţiile legale. E drept însă, cum spuneau deţinuţii, că nu puteai avea deloc încredere în căpitan, căci, după ce chefuia împreună cu ei în vreun han a cărei hangiţă se bucura de favorurile lui, dispărea pe o uşă laterală, de îndată ce poliţiştii dădeau năvală pe uşa din dos, iar a doua zi dimineaţă, la interogatoriul celor reţinuţi, era atât de necruţător, de parcă nu i-ar fi văzut în viaţa lui. Superiorii lui numeau asta zel, supuşii – trădare. El făcea haz de toate astea. „Numai aşa le vii de hac banditilor”, obişnuia să spună.

Cu cât se apropia ziua nunţii, cu atât se auzea mai puţin despre faptele sale eroice; îşi impunea reţinere şi se străduia ca, printr-o comportare ireproşabilă, să facă uitate unele scandaluri răsunătoare din viaţa lui particulară, de care odinioară nu-i pasase. În calitate de comandant pe Maria Island şi, de asemenea, în primii doi ani după întoarcerea lui din expediţia cu ghinion, dusese o vi? că veselă, fără să-i pese de opinia publică; abia mai târziu, când sentimentele lui pentru tânăra fată, care-l credeţi salvatorul via – îi ei, prinseră contur, se decise să pună capăt, o dată pentru totdeauna, aventurilor sale. Nu avea regrete, nu simţea nici repulsie. Ajunsese, pur şi simplu, la concluzia că un om care nutreşte gânduri de însurătoare trebuie să renunţe la desfrâu, îşi făcuse de cap ca toţi oamenii tineri, poate că fusese tot atât de stupid ca mai toţi oamenii, tineri, dar pe ei nu-l speriau fantomele trecutului. Pentru el, aşa ceva au exista, căci avea o fire mult prea prozaica. Când o vedea pe Sylvia, superioară lui

ca puritate morală, pierdea din vedere toate creaturile cu care avusese legături până atunci. Păcatele comise înainte de a se fi îndrăgostit de Sylvia le considera ca aparţinând trecutului, iar în ceea ce priveşte consqpnu*!... acestora, îşi declina orice răspundere. În această clină? a una dintre consecinţe era foarte aproape de el. Seraiomî lui, care-l aştepta conform indicaţiilor, îi înmână o seri otre cu adresa evident scrisă de o femeie.

„Cine a adus-o întrebă Frère, deschizând seri tarea.

„Grăjdarul, sir. A spus că un domn de la „Regele George” doreşte să vă vorbească”.

Frère, parcurgând scrisoarea, se încruntă.

„Trebuie să plec”, îi spuse servitorului. „Să nu mă aş.

tepâi.

Îşi schimbă chipiul ele serviciu cu o pălărie moale, alese unul dintre bastoanele ce stăteau rezemate într-un col şi porni la drum. „Oare ce vrea de la mine?”, se întrebă mânios, păşind pe strada luminată de lună. Dar în mâi 1 lui îşi făcea loc şi un soi de resemnare iritată, ce trăda f—niul că „ea” avea dreptul să-i ceară orice.

Hanul „Regele George” era o clădire lunguiaţă, joasă, pe strada Elizabeth. Faţada era vopsită în roşu închis, ferestrele şi perdelele, tot roşii, creau aparenţa unui confort de reclamă şi sugerau în mod ipocrit voioşia engleză ve.: he. Când se apropie Frère, un grup de bărbaţi care stăteau în faţa uşii se făcură nevăzuţi, căci era deja trecut de ora unsprezece şi fiecare om întâlnit după orele opt pe stradă putea FI oprit, pentru a i se cere permisul sau pentru a-şi justţifică prezenta. Poliţiştii erau destul de brutali, iar Frère, în hainele sale albastre de vara, putea fi uşor luat drept poliţist.

Cu o siguranţă trădând că e un familiar al casei, deschise uşa laterală, trecu prin coridorul îngust şi ajunse până la o uşă de sticlă. Bătu la uşă şi apăru o servitoare irlandeza, palidă şi cu urme de vărsat de vânt, care făcu slugarnic o reverenţă când îl recunoscu pe vizitator, apoi lumină treptele. Camera în care-l introduse era foarte mare, mobilată elegant şi cu trei ferestre dând spre stradă.

Covorul era moale, luminările, ardeau viu, iar pe o masă, aşezată între ferestre, se înteia îmbietor o tavă de argint plină cu bucate. Când intră Frère, un căţeluş sări la el, lătrând de zor: se vedea că nu era unul din vizitatorii obişnuiţi. Foşnetul unei rochii de mătase trăda apropierea femeii. Frère înconjură un divan care, asemenea unui promontoriu, înainta mult înăuntrul camerei. Se pomeni, deodată, în faţa Sarei Purfoy.

„Îţi mulţuânesc că ai venit", spuse ea. „Ia loc, te rog".

Asta fu tot ce spuse. Frère, ascultător, dădu curs semnului pe care ea i-l făcuse cu mâna supra-încărcată de inele sclipitoare. Se aşeză.

Cei unsprezece ani ce trecuseră de la ultima întâlnire cu această femeie o trataseră cu destulă indulgenţă. Picioarele îi erau la fel de fine, mâinile la fel de albe ca altă dată. Părul era bogat şi la fel de strălucitor, iar ochii nu pierduseră nimic din strălucirea lor. Trupul era mai puţin graţios, iar braţele albe care se zăreau prin bluza de muselină aveau proporţii care, probabil, nu l-ar fi mulţumit pe un sculptor mai pretenţios. Dar cel mai mult i se schimbase chipul. Obrajii nu mai aveau puritatea delicată de altă dată, se rotunjiseră şi, ici-colo, erau brăzdaţi de vinişoare roşietice prevestind, la femeile frumoase, îmbătrânârea. Odată cu rotunjimea trupească spre care tind multe femei de vârstă mijlocie, la ea apăruse şi o pronunţata vulgaritate în expresie şi purtare, indiciu al lipsei de suport moral.

Maurice Frère vorbi primul. Dorea mult să termine cât. mai repede vizita.

„Ce vrei de la mine întrebă el.

Sarah Purfoy izbucni în râs. Un râs forţat, al cărui ton nefiresc îi făcu pe lrere s-o privească mirat. „Aş vrea să le rog să-mi faci un serviciu – un serviciu foarte mare – dacă nu le deranjează prea tare".

„Ce vrei să spui cu astk întrebă Frère răstit, strunii! ndu-şi gura a necaz.

„Servicii! Dar cum numeşti toate astea de-aici Lovi cu pumnul în sofaua pe care şedea. „Asta n-a fost un serviciu?

Şi casă, cu tot ce-i în ea, nu înseamnă nimic? Ce mai vrei?"

1 Spre. marea lui uimire, femeia izbucni în plâns. Un timp, o privi în tăcere, ca şi cum n-ar fi vrut să se lase îmblârr/u de un truc atât de primitiv, în cele din urmă, o întrebă:

„Iar ai băuti Ce-i cu tine – *i* Spune ce vrei şi să terminăm odată. Ce naiba m-o fi apucat de-am venit?"

Sarah se ridică şi, cu o mişcare nestăpânită, îşi şterse lacrimile. „Sunt bolnavă, nu vezi, nerodule?!", strigă ea. Vestea m-a tulburat. Şi dacă beau, ce-ţi pasă?"

„Nu mi pasă deloc", răspunse Frère. „Treaba ta. Dacă-ţi place să te umpli cu rachiu ca un butoi, n-ai decât!" „Oricum, nu-mi plăteşti tu băutura!", răspunse ea, iute de gura. Se vedea că cei doi nu erau la prima lor ceartă.

„Haide, povesteşte*, o îndemnă Frère, nerăbdător. „Nu pot să stau aici toată noaptea".

Ea se ridică şi se apropie de el. „Maurice, cândva ai ţinut foarte mult la mine".

„Cândva", spuse el.

„Nu-i chiar atât de mult de atunci".

„La dracu'!", spuse el, dându-i la o parte mâna. „Încetează odată, mereu vechiul cântec! Asta a fost îminte ca tu să fi început să bei şi să înjuri. Şi înainte de a fi început să mă urmăreşti ca o dementă cu pasiunea ta".

„Fii, dragul meu", replică ea, iar privirea ei contrazicea tonul blând al vocii, „am pătimit destul de greu pentru asta, nu crezi? Nu m-ai aruncat în stradă? Nu m-ai bătut ca pe un câine? Nu m-ai aruncat în închisoare? F. greu de luptat împotriva ta, Maurice".

El zâmbi. Complimentul la adresa perseverenţei's «! e părea să-l flateze – poate că tocmai asta urmărise. „Nu mai relua vechile poveşti, Sarah. Ce a fost a fost. Recunoaşte că n-ai ieşit chiar aşa de prost din toată afacerea". Privi în jur, la camera frumos mobilată. „Haide, ce vrei?"...y

„Azi dimineaţă a sosit transportul".

„Ei şirtf

«Ştii exact cine e la bord, Maurice!"

Maurice râse cu răutate, lovindu-şi mâinile una de alta. „Asta era! Prostul de mine, ar fi trebuit să-mi dau seama! Vrei să-l vezi, nu-i aşa?”

Ea se apropie şi mai mult de el, apucându-l de mână.

„Vreau să-i salvez viaţa”, spuse ea, cu seriozitate. 1

„Asta să ţi-o scoţi din cap, draga mea. Să-i salvezi viaţa *t* Imposibil!”

„Pentru tine, nu e imposibil, Maurice”.

„Eu *să-l* salvez pe John Rex?”, strigă Frère. „Se vede că eşti nebună!”

„E singurul om care mă iubeşte, Maurice, singurul care ţine cu-adevărat la mine. N-a făcut nimic rău. A vrut doar să fie liber. Nu e de înţeles? Poţi să-l salvezi, dacă vrei. Ce înseamnă asta pentru tine? E un biet deţinut, cine ar trage foloase de pe urma morţii lui? Lasă-l să trăiască, Maurice!”

Maurice râse. „Dar ce pot face?”

„Tu eşti martorul principal împotriva lui. Dacă depui mărturie că v-a tratat frumos – şi tu ştii prea bine că aşa a fost, căci altul v-ar fi lăsat să muriţi de foame – n-o să-l spânzure”.

„Aşa crezi tu? O vor face oricum”.

„Ah, Maurice, îndurare!”

Se apleca şi-l strânse şi mai tare de mână, dar el se elibera cu o smucitură.

„Ţi-ai găsit! Tocmai eu să-l ajut pe iubitul tău, omul care m-a părăsit pe ţărmul acela blestemat şi nu s-a sinchisit de mine”, spuse el, copleşit de amintirea amară a umilinţei sale de acum cinci ani. „Să-l salvez! La dracu’, nu în

— Ah, Maurice, te implor în vocea ei se simţea un plâns înăbuşit. „Ce contează pentru tine? Tot nu mă mai iubeşti. M-ai bătut, m-ai alungat, deşi nu te-am înşelat niciodată. El a fost soţul meu, cu mult înainte de a te fi cunoscut. Nu ţi-a făcut niciodată nimic, nu-ţi va face nici de acum înalte. Te va binecuvânta dacă-l vei salva”.

Frère dădu din cap, nerăbdător.

„Să mă binecuvânteze!”, strigă el. „Mă lipsesc de

binecuvântarea lui. Va fi spânzurat. Cui îi pasă?

Dar Sarah nu renunţă. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, cu braţele înălţate implorator, stătea în genunchi în faţa lui, i se agăţa de haine şi-l conjura s-o ajute.

Maurice îi dădu brânci, cu o înjurătură. „Scoală-te!”, urlă el. „Slăbeşte-mă cu prostia asta! Dacă depinde de mine, e de pe acum ca mort!”

Sarah izbucni, cu o mânie greu reţinută. Sări în sus, copleşindu-l cu un şuvoi de cuvinte de ocară. „Tu! Cine eşti de îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine? Degetul lui cel mic face mai mult decât tine, luat în întregime. El e bărbat, un bărbat curajos, nu un laş ca tine. Da, eşti laş! Un laş! Numai cu bărbaţi fără apărare şi cu femei slabe eşti curajos! M-ai învineţit în bătaie, câine! Dar când ai îndrăznit, oare, să te apropii de un bărbat nelegat? Oh, ce bine te cunosc! Am văzut cu ochii mei cum ai schingiuit un om pe scaunul de tortură şi, pe deasupra, ţi-ai mai bătut şi joc de el, până ce mi-am dorit ca biata creatură să se de/lege şi să te u-itlă aşa cum meritai! Dar într-o bună zi, Maurice Frère, într-o bună z. i vei fi ucis, îţi dau cuvântul meu! Oamenii sunt fiinţe din carne şi sângelar carnea şi sângele se răzbună!”

„Destul!” spuse Frère, pălind „Nu te enerva în halul ăsta!”

„Te cunosc, fiară laşă ce eşti! Nu degeaba am fost iubita ta, dumnezeu să mă ierte! îţi cunosc prostia, şi vanitatea, tot, tot! I-am văzut pe bărbaţii care-ţi mâncau bucatele şi-ţi beau vinul, cum râdeau de tine. Am auzât ce spun prietenii tăi, ce comparaţii fac pe seama ta: câinii tăi au mai multă minte ca tine şi de două or” mai multă milă! Tată ce fel de oameni ni se trimit ca stăpâni! Cerule! Aşa 234 o tiară ca tine să aibă putere peste viaţa şi moarte! Va. fi spânzurat, da? Ei bine, dar voi fi spânzurată împr. – că eu e), iar dumnezeu mă va ierta pentru crimă, căci pe tine te voi fi ucis”.

Frère se dădu înapoi în faţa teribilei izbucniri. La strigătul care însoţi ultimele ei cuvinte, se apropie de ea de parcă ar fi vrut s-o înhaţe.

„Bate mă! Nu îndrăzneşti? Te provoc! A.du-le încoace pe fiinţele jalnice care se îndreaptă spre iad în această casă blestemată, arată-le cum mă baţi. Gheama-le! Le cunoşti doar! Şi ele îl cunosc pe căpitanul Maurice Frère!”

„Sarah!”

„Îţi aduci. aminte de Lucy Barnes, de biata şi micuţa Lucy, care furase stambă de o jumătate de şiling? E jos, acum. Dar ai s-o recunoşti, oare? Nu mai e copilul vesel trimis aici pentru recuperare, pe vremea când un anume locotenent Frère avea nevoie de o nouă slujnică! Cheam-o! N-auzi, cheam-o! Pe oricare dintre oamenii pe care i-al pus în lanţuri îi poţi întreba de I.ucy Barnes, îţi va povesti totul despre ea. Da, despre ea şi despre atâtea alte fiinţe nefericite care trebuie să facă pe plac oricărui beţivan ce le întinde o bancnotă furată. Oh, cerule, de ce nu-l pedepseşti pe acest om?”

I – rere se cutremură. Asistase deseori la izbucnirile ei de mânie, dar n-o văzuse niciodată atât de tulburată. Furia ei turbată îl sperie. „Pentru dumnezeu, Sarah, linişteşte-te! C3 e vrei de la mine, Sarah, potoieşte-te \ Ce vrei, ce gânduri ai?”

„Voi merge la logodnica ta şi-i voi povesti tot ce ştiu despre tine. Am întâlnit-o pe stradă, am văzut cum a întors privirea când am trecut pe lângă ea, cum şi-a strâns fustele când am atins-o cu rochia mea, eu, care odinioară am îngrijit-o, am vegheat-o. Ştiu ce părere are despre mine şi despre cele de-alde mine. E bună, şi virtuoasă, şi rece. S-ar feri de tine dacă ar şti ceea ce ştiu eu. S-ar feri! Te-ar urî! Iar eu îi voi povesti tot, asta voi face! Ai vrea să trec! drept om de onoare, nu-i aşa? Drept viitor soţ – model! Aşteaptă, sa – povestesc tot, să-i trimit pe câteva dintre bietele fete, să!

Înşire şi ele păţaniile lor. Tu-mi distrugi dragostea, eu ţâO voi distruge pe a ta î”.

Frère o apucă de mâini şi o sili să îngenuncheze.

„Nu-i rosti, numele”, răcni el cu voce răguşită, „dacă nu vrei să se întâmple o nenorocire! Ştiu ce eşti în stare, aş fi un prost dacă aş uita. Gura! Bărbaţii au ucis femei ca

tine, iar acum îmi dau seama cum au ajuns s-o facă”...

Câteva clipe, tăcură amândoi. Apoi Frfere îi eliberă mâinile şi se dădu înapoi cu un pas. „Voi face ceea ce-mi ceri, cu o condiţie”.

„Şi anume?”

„Să părăseşti, oraşul”.

„Unde să mă duc?”

„Unde vrei, dar cât mai departe. Îţi plătesc dramul până la Sydney. Rămâi acolo sau nu – treaba ta”.

Ea se linişti, auzindu-l că spune toate acestea. „Dar casă, Maurice?”

„Ai datorii?”

„Nu”.

„Atunci renunţă la ea. Asta-i treaba ta, nu a mea. Dacă vrei să te ajut, trebuie să pleci”.

„Şi pe el pot să-l maj văd o dată?”

„Nu!

„Maurice!”

„Îl poţi vedea pe banca acuzaţilor, dacă vrei”, spuse Frère. Râsul său batjocoritor încetă când ea îi aruncă o privire. „Ei, haide, n-am vrut să te jignesc”.

„Să mă jigneşti? Spune mai departe”. 1

„Ascultă”, spuse el, îndârjit. „Dacă dispari, dacă-mi promiţi că nu mă mai deranjezi nici pe mine, nici pe ai mei, cu vorbe ori cu fante, voi face tot ce-mi ceri”.

„Ce vei face întrebă ea, neputând să-şi înfrângă zâmbetul victoriei.

„Nu voi spune tot ce ştiu despre acest om, voi spune că a fost cumsecade. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca sa – salvez viaţa.

„Dacă vrei, poţi”.

„Voi încerca. Pe onoarea mea ca voi încerca”.

„Trebuie să te cred”, spuse ea cu neîncredere. Apoi întrebă, cu o voce jalnică şi rugătoare, în contrast ciudat cu violenţa ei de până acum: „Nu mă duci de nas, Maurice?”

,» Nu. De ce aş face-o? Ne ţinem amândoi promisiunea. S-a făcut „a”.

Frère o privi câteva clipe drept în ochi, apoi se îndreptă spre uşă. Era aproape de ieşire, când ea îl rechemă. Îl cunoştea bine, ştia că-şi va ţine cuvântul şi nu se putu stăpâni să nu facă o ultimă remarcă ironică.

„Convenţia noastră nu prevede că n-am voie să-l ajut să fugă!”, spuse ea, zâmbind.

„Să fugă? Nu ne mai scapă, te asigur eu. Dacă zace dublu ferecat la Port Arthur, nu se mai poate întâmpla nimic”. Zâmbetul ei păru să fie contagios, căci faţa posomorâtă a lui Maurice se lumină.

„Noapte bună, Sarah”, spuse el. Îi întinse mâna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. „S-a făcut, deci?”

„S-a făcut. Ai mult de mers până acasă. Vrei puţin brandy?”

„N-ar strica”, spuse el, se apropie de masă şi-şi turnă un pahar. „În sănătatea ta şi... drum bun! K

Sarah Purfoy îi aruncă o privire cercetătoare şi izbucni în

A

ns.

„Ce ciudaţi sunt oamenii”, spuse ea. „Cine ar crede că adineauri ne tratam cu înjurături? Sunt un adevărat diavol când mă cuprinde furia, nu-i aşa, Maurice?”

Frère se îndreptă spre uşă.

„Nu uita ce-ai promis”, îi spuse el, pe un ton ameninţător. „Trebuie să iei următorul vapor care pleacă din Hobart Town”.

„Fii fără grijă, înr respect cuvântul”.

Afară, privind stelele şi necuprinsul mării, se străduisă scape de frica de moarte ce-l încercase. Convorbirea îl îngro7. se căci îi readusese în minte amintiri neplăcute. Ji a înfiorător ca tocmai acum, când deschisese o pagină nouă în cartea vieţii sale, această urmă veche să păteze foaia albă.

Efş cwfriplit ca tocmai acum, când uitare cu tiesăvârşire irer! – şi. i fie readus în minte, atât de grosolan.

CAPITOLXÂI3 „” *

Priveştea celor două păsări de pradă

Fără îndoială că, după lectura paginilor precedente, cititorii se vor întreba: în ce relaţii se află John Rex cu Sarah f’ Vrioy?

tare main
ăşi se în
Aceştia
ort Hen
dispon
n seamă.
298

În amil 1825, trăia la St. Heliers, pe insula Jersey, un ceasornicar pe nume Urban Purfoy. Era un om ambiţios şi economisise ceva bani, care-i puteau asigura nepoatei Sale o echijeafie depăşind nivelul celei obişnuite atunci. Sarah Purfoy, pe J? mea aceea în vârstă de şaisprezece ani, avea ochi mari, calmii, era superficială şi îndărătnică. Avea o părere proastă despre celelalte persoane de sex feminin şi o admiraţie nelimiţată pentru reprezentanţii tineri şi agreabili ai sexului ogas* Vecinii considerau că e mult prea arogantă pentru sta „rea. ei socială. Bulucul spunea că e o adevărată frumuseţe, leit; affuâveta ei mamă. Sarah nu punea prea mare ppeţ ne farm?? cele ei trupeşti, în schimb avea o părere foarte bună despre mintea ei. Era plină de viaţa şi nu se sinchisea de religie. JfKaci etica nu valora prea mult pentru ea, mai bine zis, n-avea face cu această noţiune; în schimb, curajul personal îi «stârnea o mare admiraţie. Avea o aversiune faţă de viaţa monotonă pe care era silită s-o ducă, aversiune manifestată prin revolta împotriva tuturor normelor sociale. Îi plăcea, de piK) din, să epateze prin toalete excentrice şi se bucura dacă, de aici, se trăgeau concluzii false. Fac ea parte dintre acele fete fjejes pre care femeile obişnuiau să spună: „Păcat că nu mai a*, iar bărbaţii; „Păcat că n-are bărbat”; ea în? treaba: „Oare când voi avea şi eu un iubit? e nu lipseau, printre ofiţeraşii de la Fort Royal şi *ty*. Dar populaţia feminină a insulei era numeroasaibila, deci în acest context Sarah rămânea nelu. Ur-Deşi adora militarii, primul ei

iubit şi-l recrută din nadul civililor. Pe când se plimba într-o zi pe plajă, întâhia un tânăr înalt, foarte prezentabil şi bine îmbrăcat, Lemoine

— Aşa-i spunea. Era fiul unui locuitor destul de înstărit al insulei, stătea la Londra şi venise la St. Heliers să se odihnească şi să-şi revadă prietenii. Sarah fu nespus de impresionată de înfăţişarea lui. Şi el o remarcase. O urmări, i se adresă, iar ea găsi vocea lui fermecătoare. Vorbiră despre priveliştea „înconjurătoare, despre viaţa plictisitoare de la St. Heliers. O întrebă dacă se plimba deseori pe-aâci. – „Din când în când”, răspunse ea. „Şi mâine?”. „Poate”. Apoi domnul Lemoine ridică pălăria şi plecă la masă, mulţumit de sine şi de lumea întreagă.

Se întâlniră a doua şi a treia zi. Lemoine nu era dintr-o familie bună, dar trăia de vreme îndelungată printre oameni subţiri şi învăţase multe de la ei. Declară că virtutea e o vorbă goală, că oamenii bogaţi şi puternici sunt mai stimaţi decât oamenii cinstiţi, dar săraci. Totuşi, nu era prea respectat, în orice caz, nu în măsura în care ar fi dorit ea. Lemoine era priceput la vorbă, agreabil şi avea bani – îi arătase, într-o zi, un pumn de bancnote. Îi povestea despre Londra şi despre doamnele din societatea înaltă, lăsând să se înţeleagă că ele nu erau întotdeauna virtuoase. Sarab nu era prea uimită de cele ce auzea. Începu să-i dea atenţie tânărului seducător, Jăcându-l totodată să înţeleagă ea e prea deşteaptă pentru a atribui virtuţii o importanţă neglijabilă. El considera rafinamentul Sarei drept inocenţă, crezând că a făcui deja o cucerire. Fata era drăguţa, îmbrăcată nostim. Ar fi putut să-i placă. O singură piedică intervenea: tânărul n-avea bani. Trăia la Londra pe picior mare, iar tatăl lui nu consimţea să-i mărească alocaţia.

Sarah îl prefera pe Lemoine oricărui alt tânăr, dar afacerile se bazează pe reciprocitate. Fata voia să se mute cu orice preţ la Londra. Adoratul ei ofta şi înjura – zadarnic. Câtă vreme refuza s-o la cu el la Londra, rămânea virtuoasă. Cu cât devenea mai virtuoasă, cu atât o dorea mai aprig. În cele din urmă, împrumută două sute

de lire sterline de la reprezentantul comercial al tatălui său (Lemolnîi erau negustori) şi ceclă Insistenţelor ei. Asta n-avea nicio legătură cu dragostea. Motorul principal al întreprinderii era vanitatea. Lemoine nu putea suporta eşecurile: Sarah dorea să ajungă în Anglia şi să pătrundă în „lumea bună”.

Nu e nevoie să-i descriem amănunţit viaţa. Vom pune doar atât: Sarah descoperi curând că viciul nu aduce întotdeauna fericirea, nici măcar nu e răsplătit. Decepţionată, Sarah voia să-şi schimbe viaţa obositoare de până atunci. Tocmai acum se îndrăgosti cu-adevărat.

Era vorba de un anume Lionel Crofton, un tânăr zvelt şi chipeş, foarte agreabil. Avea trăsături prea puternic conturate, dar ochii – negri ca şi părul – erau frumoşi. Avea umerii largi şi un trup bine făcut, mâini şi picioare mici, capul semeţ, cu urechile ciudat de mici. Sarah, având şaptesprezece ani, se îndrăgosti foc de acest bărbat doar cu patru ani mai mare ca ea. Era cu atât mai surprinzător, cu cât el, deşi ţinea la ea, nu-i tolera nicio toană şi, fire nestăpânită, se descărca înjurând-o şi chiar lovind-o. Nu părea să aibă vreo meserie şi, în ciuda fizicului său atrăgător, era şi mai puţin atent la Lemoine. Dar Sarăh nutrea pentru el una din acele simpatii ciudate, dictate de tendinţa spre romantism a multor femei, şi i se supunea orbeşte. Dragostea acesteia îl mişca şi, fiindcă aprecia inteligenţa şi lipsa. ei de prejudecăţi, îi mărturisi cine era în realitate: un escroc, falsificator şi hoţ, pe nume John Rex. Când află, Sarah fu cuprinsă de un straniu sentiment de bucurie. Îi povestea despre faptele, despre bucuriile şi escrocheriile sale şi despre felul cum scăpase de urmăritori. Când îşi dădu seama că, de ani de zile, acest tânăr îi ducea de nas pe cei bogaţi, pe care ea îi invidia atât, se ataşă şi mai mult de el.

„Mă bucur că ne-am găsit”, spuse ea. „Două capete sunt mai bune decât unul singur. Vom lucra împreună”.

John Rex, cunoscut printre prieteni sub numele de Jacicfilfizonul, era – zice-se – fiul unui om care fusese mulţi ani camerier la lordul Bellasis, retrăgându-se cu o sumă

frumuşică şi o soţie din slujba risipitorului aristocrat. John-Rex primi o bună educaţie, iar relaţiile mamei sale cu fo’ tul stăpân al tatălui său îi procură tânărului de şaisprezece ani o situaţie bună la Bancă. Bătrânului Rex îi plăcea să povestească pe larg despre „lumea bună”, doamna Rex îl iubea mult pe fiul ei şi trazi în el dorinţa de a străluci în cercurile aristocratice. Era un flăcău isteţ, dar lipsit de principii morale. Minţea cu neruşinare şi fura ori de câte ori putea, fără să rişte a fi pedepsit. Era precaut, interesat, inventiv, îngâmfat şi plin de vicii. Avea o capacitate de înţelegere rapidă, multă fantezie şi supleţe, dar prea puţină morală. Îi dispreţuia pe colegii de la Bancă, pentru că le lipsea „aerul aristocratic” pe care-l admira atât mama lui. Cel mai mult i-ar fi plăcut să intre în armată, căci era puternic y „se lăuda mereu cu forţa lui. Să stea zilnic într-un birou a *se* părea insuportabil. Bătrânul Rex îl sfătui să mai aştepte. Îi urmă sfatul şi se mulţumi, pentru moment, să-şi petreacă nopţile într-o companie proastă şi să semneze un cec de douăzeci de lire cu numele unui client al Băncii. Falsul era destul de vizibil şi fu descoperit după douăzeci şi patru de ore. Deoarece falsificările de acte publice de către salariaţii înşişi, chiar rapid descoperiţi, nu fac bine renumelul unei case bancare, firma decise să nu-l dea în judecată, dar domnul John Rex fu concediat pe loc. Fostul camerier, care nu-I iubea pe fiul sau – doar după lege! – vru mai întâi să-l alunge, dar se lăsă înduioşat de nevastă şi-l plasă pe promiţătorul tânăr unui negustor de postavuri din City Road.

Noua activitate îi convenea atât de puţin lui John Rex, încât îşi propuse să renunţe la ea cât mai repede. Stătea acasă şi p & tea dispune de cei treizeci de şilingi simbrie săptămânală ca bani de buzunar. Deşi avea o remarcabilă dexteritate la jocul de biliard şi nu rareori câştiga sume considerabile pentru unul ca el, cheltuielile lui depăşeau veniturile. Când toţi refuzară să-l mai împrumute, intră din nou în panică; Trăsese, totuşi unele învăţături din faptul că scăpase, cu chiu cu vai, de închisoare şi avea de gând să-i mărturisească mamei

indulgente, şi pe viitor, să fie mai puţin cheltuitor, când îi veni în ajutor unul din acele „noroacee care aduc pieirea multor oameni. Gerantul muri, iar proprietarii firmei Baffatv & Co îl numiră pe tânărul Rex, cel cu maniere Ve, drept înlocuitor temporar. Geranţii au ocazii mai bune decât alţi salariaţi şi, în seara celei de a treia zi. domnul Reacasă un sul de dantelă. Din păcate, avea mai multe datorii decât putea acoperi cu suma obţinută prin furtişagul mărunt şi, astfel, fu nevoit să fure în continuare. Un coleg îl văzu cum ascunde un val de mătase, pe care voia să-l scoată mai târziu, şi-i propusese, spre marea lui mirare, să împartă cu el. Rex simula revolta, dar se convinse în curând ca nu rezolvă nimic. Celălalt era prea viclean pentru a crede în asigurările lui de nevinovăţie. „Am văzut tot”, spuse colegul, „şi dacă nu împărţi cu mine, te spun bătrânului Baffaty”. Argumentul era irefutabil – făcură juma-jurna. Deveniră buni prieteni. Partenerul nu-l ajuta pe Rex numai la scoaterea mărfurilor furate, dar îl puse în legătură şi cu un tăinuitor, un individ care, în ciuda tuturor tradiţiilor romantice, nu era evreu, ci un creştin drept-credincios. Era telal, avea o dugheană în City Road şi – după cum se spunea – sucursale în toată Londra.

Domnul Blicks, care cumpăra mărfurile furate cu o treime din valoarea lor, fu adânc impresionat de înfăţişarea lui Rex. „Arătaţi ca un escroc de clasă îi spuse el, observaţie care, în gura lui, suna ca un compliment. Încurajat de succesele lor, Rex şi tovarăşul lui continuară furturile. John Rex îşi plăti datoriile şi începu să fie din nou „gentleman”, dar tocmai când se simţea mai bine, domnul Baffaty descoperi jaful. Deoarece nu ştia nimic de chestia cu falsul, nu-I bănuia pe Rex – un om atât de manierat! – ci pe parterâerul acestuia, un individ incult şi dezagreabil. Îl chemă şi-l chestiona. Complicele lui Rex negă totul, iar domnul Baffaty, un om cumsecade, care putea suporta o pierdere de cincizeci, de lire, îi dădu timp de gândire până a doua. zi. Dacă până atunci nu va mărturisi unde sunt mărfurile, îi va da pe mâna poliţiei. Cu lacrimi în ochi, vânzătorul fugi la Rex, spunându-i că totul e pierdut. Nu-şi

trădase prietenul, dar dacă nu va spune adevărul, va fi arestat. Nu se puteau gând să fugă, căci niciunul dintre ei n-avea bani. În această situaţie, John Rex îşi aduse aminte de complimentul ce i se făcuse şi fu cuprins de nerăbdare să-l confirme prin fapte. Dacă tot trebuia să bată în retragere, voia sa distrugă mai întâi tara inamică. *JSN* gerant avea, la prânz, dreptul la jumătate de oră pentru masă. John Rex profită de această jumătate de oră, închirie o birjă şi merse la Blicks. Onorabilul cetăţean îl primi cu căldură, simţind că Rex cloceşte planuri mari. John Rex îi explică în grabă intenţiile sale. Uşa magazinului avea un lacăt care se deschidea pe dinăuntru, fără cheie. Se va întoarce seara, în secret, şi va aştepta până ce va auzi semnalul. Dacă în uliţa din spatele casei va fi pregătită o trăsurică, trei bărbaţi vor putea căra, în câteva ore, o mulţime de valuri de stofă scumpa. Blicks dispunea de trei oameni potriviţi? Ochii lui Blicks străluceau. Da, de acord, răspunse ei, la unsprezece şi jumătate vor fi la faţa locului. Altceva? Da. Domnul John Rex, care dibuite această ocazie favorabila, nu era dispus s-o facă pe gratis. Prada era de cel puţin cinci mii de lire, niciun şiling mai puţin. Cerea o sută de lire bani peşin în momentul sosirii trăsurii lui Blicks. Mai întâi, Blicks refuză categoric. Despre asta aveau să stea de vorbă mai târziu, n-avea chef să rămână cu mâţa-n sac. Dar Rex nu-l slăbea cu insistenţele – era unica lui şansa – şi, în cele din urmă Blicks îi promisese optzeci de lire. În noaptea aceea, avu loc faimoasa spargere, intrată în analele Bow Street-ului – „marele furt al mătăsii”. Două zile mai târziu, John Rex şi complicele său, care luau masa la Birmingham, citiră într-un ziar londonez o relatare – destul de imprecisă – a respectivei întreprinderi. t John Rex, care părăsise o dată pentru totdeauna calea onorabilităţii burgheze, îşi luă adio de la casa părintească, unnând, îndemnurile mamei sale. Devenise, în felul lui, un „gentleman”. Câtă vreme avu cele optzeci de lire, trăi în lux. Când le termină, se apucă de noua sa profesie. Era destul de rentabila profesia de escroc. Calităţilor sale naturale – înfăţişare plăcută,

dibăcie, prezenţă de spirit – li se alăturau o iscusinţă remarcabilă la jocul de biliard, unele cunoştinţe de scamatorie şi conştiinţa folositoare că are de ales! Şoar între a fi exploatat şi a exploata. John Rex nu era un „escroc de rând. Predispoziţiile sale, precum şi darurile dobândite îl fereau să comită greşeli obişnuite. Îşi dăduse seama că, pentru a înşela cu succes oamenii, ai nevoie de inteligenţa, şi anume nu de una obişnuită. Cine vrea să fie mai înţelept decât cei mai mulţi va fi întrecut în viclenie, iar când un escroc e întrecut în arta vicleniei, s-a zis cu el. Din, studiile sale de criminalistică, John Rex mai învăţase ceva: la toate acţiunile de jaf, la toate înşelătoriile, din umbră acţiona cineva care profita de pe urma prostiei aliaţilor săi. Asta îi dădu o idee. Ce-ar fi dacă, pentru jefuirea semeni –, lor săi, s-ar folosi nu numai de propriile sale daruri, ci şi de cele ale altora? Crima cunoaşte multe deosebiri de rang. El însuşi intenţiona sa ocupe cea mai înaltă treaptă, dar pentru asta trebuia, oare, să-i desconsidere pe cei care nu vor reuşi să ajungă atât de departe? Specialitatea sa era escrocheria, jocul de biliard, jocul de cărţi, camăta, plasarea mărfurilor. Nu risca niciodată mai mult de două-trei lovituri mari într-un an. Alţii intrau în case, furau brăţări, ceasuri, pietre preţioase, şi câştigau într-o noapte cât aduna el în şase luni – e drept, cu un risc mult mai mare. Se punea întrebarea: de ce cu un risc mal mare? Pentru că tinerii aceştia erau neciopliţi, în felul lor destul de îndrăzneţi şi isteţi, dar incapabili să ţină piept rafinamentului legii. Erau buni numai pentru muncă grosolane: spargeri de lacăte, uşietc… dar în arta, mai fină, a planificării, în ctrateo-îa atacului şi a retragerii, eşuau jalnic. Va planifica jafurile, iar ei le vor executa.

John Rex acţiona în multe domenii, avea erija întotdeauna să-i ajute pe „colaboratorii11 ajunşi la ananghie, încheindu-şi afacerile într-o manieră comercială. În câţiva ani, deveni «el de bandă. Frecventa funcţionari uşuratici şi îi. ipitori, lipsiţi de suspiciune, din burghezia mijlocie, cărora prin vicleşug le smulgea informaţii despre case rău păzite sau magazine neasigurate şi, de îndată ce

dibuia o ocazie, lăsa partea mai periculoasă în seama ticăloşilor lui Blicks. Cu felurite măşti şi sub diverse nume, găsea acces la cercurile de sus ale lumii saloanelor. Risipitori bogaţi, care invitau de preferinţă bărbaţi, îl invitau în casele lor; Anthony Croftonsburv, căpitanul James Craven sau Lionel Crofton erau nume de care-şi aminteau mulţi petrecăreţi ruinaţi – uneori cu plăcere, mai ales însă cu necaz. Rex poseda o calitate Inestimabilă în profesia lui: era precaut şi stăpânit. Când înregistra un succes, dispărea pentru un timp. Îi plăcea să ducă o viaţă confortabilă şi se desfăta cu deliciile siguranţei şi ale prestigiului.

Trăia în felul acesta de trei ani de zile şi nu se presrătea să renunţe la traiul bun de până atunci, când p întâlni pe Sarah Purfoy. Cu ajutorul acestei femei, va putea sfida legea. Ea era momeala care-i înlesnea să-i prindă în mreie pe prostănaci: era doamna bine îmbrăcată care comanda mărfuri la Londra, le aconta, lăsa vorbă să fie trimise soţului ei la Canterbury, apoi dispărea pe vecie. Acolo unde va fi eşuat o femeie mai puţin frumoasă şi deşteaptă ca ea, Sarah avea succes. Soţul ei se şi vedea bogat şi credea că-şi va putea continua activitatea, atât de bănoasă, cu prudenţa cuvenita, până ce va veni momentul că înceteze. Dar vai, fiecare om e vulnerabil! într-o zi, făcu o gafă, iar legea, pe care o înfruntase până atunci cu atâta succes, îl descoperi în modul cel mai simplu.

John Rex şi Sarah Purfoy, sub numele de domnul şi doamna Skinner, închiriaseră o locuinţă linişt tă în regiunea Bloomsbury. Gazda, o femeie bătrână şi onorabilă, avea un fiu poliţist. Acesta povesti la masă că, a doua zi seara, urma să fie arestată o bandă de falsificatori pe Old Street Road. Biata mamă visă urât toată noaptea. A doua zi dimineaţă, merse la doamna Skinner şi-i povesti, sub pecetea re ei mai adânc! tăceri, ce pericol groaznic îl paşte pe fiul ei. John Rex plecase cu lordul Bellasis la vânătoare de porumbei, iar când se întoarse, la ora nouă seara, Sarah îi povesti ce auzise.

La numărul patru, în Old Street Road, locuia un

anume Green, care se ocupa de o bucată de timp cu falsificarea de bani. Omul acesta era unul dintre cei mai îndrăzneţi ostnsi din armata de bandiţi al cărei trezorier era Blicks, iar libertatea sa era preţioasa. În timo ce John Rex când, într-o agitaţie neobişnuită, rumega totul în mintea lui, a iun „în d ia concluzia că trebuie să-l avertizeze pe Green de pericolul ce-l ameninţa. Nu-i prea păsa de Green, dar nu era înţelept sărut ţ? ajuţi tovarăşul la ananghie. În plus, era posibil ca Green, prins, să spună prea multe. Dar cum să-l avertizeze? Prin intermediul lui Blicks? S-ar putea ca ajutorul să vină prea târziu. Nu, trebuia să meargă el însuşi. Merse şi fu prins.

Când Sarah auzi de nenorocire, făcu pe dracu-n patru să-l ajute. Îşi adună toy banii şi toate bijuteriile, îl vizită pe Rex la închisoare şi-i angaja un apărător. Blicks era plin de optimism, dar deoarece Green, care era cât pe-acă să fie spânzurat, îl numi înşir pe Rex printre complicii lui, judecătorul nu fu dispus să acorde circumstanţe atenuante. Sentinţa fu: şapte ani deportare.

Sarah Purfoy promise că-l va urma. Era pregătită să-şi plătească drumul ca pasageră sau emigranta, când citi anunţul din ziar al doamnei Vickers şi se angaja drept cameristă. Din întâmplare, şi Rex urma să călătorească pe Malabar, iar Sarah, care descoperi aceasta înainte ca vasul s-o fi pornit la drum, elabora un plan îndrăzneţ, şi anume să-l elibereze pe iubitul ei, îndemnându-i la revolta pe puşcăriaşi. Rezultatul şi povestirea evadării lui Rex ţie la Macquarie Harbour o cunoaştem.

CAPITOLUL 4

Periculosul44 Dăwes născulaţii de pe Osprey treceau de mult drept morii, iar amănuntele revoltei începuseră, încetul cu încetul, să fie date uitării. Vestea prinderii lor, în condiţii atât de ciudate, dădea ocazia la tot soiul de zvonuri. Se zice că domniseră ca regi peste nişte popoare insulare sălbatice, că fuseseră şefi *de* piraţi, că întemeiaseră familii pe insula Ja\ra, făcuseră negoţ la Singapore, escrocherii la LIong Kong. Aventurile lor fuseseră reprezentate pe scena unui teatru londonez, iar

cel mai cunoscut romancier al vremii era pe care de a scrie soarta lor cutremurătoare.

Despre John Rex, capul revoltei, se povestea că e rudă cu o familie aristocrată; printr-o petiţie specială, adresată guvernatorului sir John Franklin, acesta ceruse pentru el îndurare. Exista, totuşi, perspectiva să fie spânzurat, căci până şi admiratorii cei mai înflăcăraţi ai iscusinţei şi curajului lui admiteau că o astfel de crimă nu poate fi răscumpărată decât prin moarte. Coroana se străduia din răsputeri să 1 condamne la moarte. În închisoarea supraaglomerată, se produse o şi mai mare agitaţie când fură aduşi o jumătate de duzină de deţinuţi condamnaţi pe viaţă, de la Port Arthur, pentru identificarea răsculaţilor. Printre aceştia, se afla şi „periculosul Dawes”.

Ştirea asta răscoli amintirile şi înteţi zvonurile. Oamenii îşi amintiră că Dawes era acel puşcăriaş pe care-l adusese înapoi căpitanul Frère şi care datora graţierea sa faptului că-l ajutase pe căpitanul Frère să construiască barca minunată ce le oferise naufragiaţilor posibilitatea întoarcerii. Î>1 mai amintiră cât de sumbru şi posomorât fusese la proces. În urmă cu cinci ani, cum izbucnise în râs când i se adusese la cunoştinţă că pedeapsa cu moartea îi fusese comutată în detenţie pe viaţă.

„Hobart Town Gazette” publică o scurtă biografie a acestui ticălos, unde se putea afla că participase la o răscoală pe vasul care transporta deţinuţii, că evadase de două ori de la Macquarie Harbour, fusese în repetate rânduri biciuit pentru violenţă şi nesupunere şi că se afla acum, după două noi încercări de evadare eşuate; deţinut la Port Arthur. Ziarul mai descoperise că banditul fusese la origine deportat pentru jaf şi conchidea că ar fi mai bine ca asemenea bestii să fie imediat spân/urate, decât să fie lăsate să-şi îrontinuie mârşăviile. „Ce foloase a adus acest ticălos societăţii umane în ultimii unsprezece ani?”, întreba, patetic, ziarul. Şi toţi fură siliţi a recunoaşte că nu adusese niciun Folos…

Domnişoara Sylvia Vickers se află şi ea, din nou, în centrul interesului public. Salvarea ei romantică, graţie

eroului Frère, care în curând fu recompensat după tradiţie pentru spiritul său de sacrificiu, O făcu aproape la fel de c —, – l-a ca pe banditul Dawes sau acolitul acestuia, monstrul Toftn Rex.

Se povestea ca la procesul care urma să aibă loc va depune mărturie împreună cu logodnicul ei, căci erau singurii care puteau relata amănunte cu privire la răscoală. Se mai zvorxfa că logodnicul ei face totu'! pentru a evita acest Interogatoriu, deoarece ea – cât de interesant şi de romantic! – fusese prea solicitată de suferinţe şi boală şi, oricum, în mintea ei era un adevărat haos când venea vorba despre acele evenimente. Zvonurile făcură ca sala tribunalului să fie arhiplină în ziua dezbaterilor, iar când vest minunată a salvării fu înşirată din nou, cu toate amănuntele, atmosfera se încălzi. Priveliştea celor patru puşcăriaşi ferecaţi în lanţuri grele stârni o senzaţie înfiorătoare în acest oraş plin de puşcăriaşi. Se încheiată rămăşaguri pentru felul în care va pleda apărarea. La început, crezuseră că vor specula largheţea coroanei şi vor încerca să stârnească mila opiniei publice, prin aventura lor fantastică, dar apariţia acuratului principal, John Rex, nu justifică bănuiala. Calm, reţinut şi, totodată, provocator, părea gata să-şi accepte soarta, fie să vină cu contraargumenţe care să determine achitarea lui. Doar când auzi că e acuzat de faptul că a jefuit bricul Osprey „într-un fel banditesc”, nu-şi putu reţine un zâmbet.

Domnul Meekin, aflat printre spectatori, sub imperiul prejudecăţilor sale religioase*, era revoltat de acest surâs. „O fiară, scumpa domnişoară Vickers”, spuse el, folosindu-se de o pauză în interogarea deţinuţilor – care trebuiau să-i identifice pe foştii răsculaţi – pentru a se apropia de Sylvia şi tatăl ei, în sala de aşteptare. „Are o privire de tigru”.

„Bietul om!”, spuse Sylvia, cutremurându-se.

„Bietul om? Doar nu vreţi să spuneţi că-l compătimiţi?”

„Ba da”, răspunse Sylvia, frâncându-şi mâinile ca de durere, „îi compătimesc pe toţi. Sărmanii!”

„Ce suflet delicat! *, spu<e Meekin, uitându-se la

Vickers. „F, ocea inimii unei adevărate femei, scumpe domnule maior”.

Maiorul lovea nerăbdător în masă cu degetele. P – avrăgea’a asta era inutilă, o enerva nespus de mult pe Sylvia.

„Vino încoace, iubito”, spuse el, „şi uită-te cu atenţie. De aici îi poţi vedea pe cei patru şi, dacă nu recunoşti pe niciunul, n-are sens să depui mărturie. Dacă va fi nevoie, te vei duce”.

Banca, destul de înaltă, a acuzaţilor era vizavi de uşa încăperii în care stăteau, iar cei patru bărbaţi încătuşaţi, fiecare având la spate un supraveghetor înarmat, puteau fi văzuţi pe deasupra capetelor mulţimii. Fata nu asistase niciodată la un proces în care era vorba de viaţa şi moartea unui om; liniştea din sală şi ceremonialul tradiţional al procesului o nelinişti ră, ca pe toţi cei care asistă pentru prima oară la aşa ceva. Atmosfera era apăsătoare, lanţurile puşcăriaşilor zornăiau, prevestind nenorociri. Judecătorul, supraveghetorii, gardienii şi poliţiştii adunaţi în vederea pedepsirii celor patru bărbaţi păreau să constituie o forţă copleşitoare. Feţele cunoscute pe care Sylvia le zărise privind în jur i se păreau schimonosite. Până şi chipul logodnicului ei, care se apleca încordat înainte, avea ceva sălbatic şi sângeros. Armări în grabă degetul arătător al tatălui ei, privindu-i pe acuzaţi. Doi dintre ei zăceau pe o bancă şi se uitau în gol, absenţi şi posomorâţi, unul mestecа nervos ceva, al patrulea privea încruntat spre banca martorilor, pe care ea n-o putea vedea. Toate cele patru chipuri îi erau străine.

„Nu, papa”, spuse ea, cu un oftat de uşurare, „nu-i recunosc”.

Se întoarse deja cu spatele, când răsunetul unei voci e făcu să pălească şi să se întoarcă din nou. Spectatorii rămaseră uimiţi, începură să şoptească, iar un funcţionar judecătoresc strigă: „Linişte în sală!”

— Cunoscutul răufăcător Rufus Dawes, banditul de la Port Arthur, bestia care, după cele scrise în „Hobart Town Gazette*, nu merita să trăiască, era tocmai audiat ca

martor. Era un om între treizeci şi patruzeci de an Mn floarea vârstei, cu un trup frumos, a cărui musculatura n-o putea şscunde haina de deţinut, prost croita. Sta tea. drept, avea mâini puternice, arse de soare, şi ochi negri, răscolitori. Nici lanţurile duble care-l împovărau nu-i putea ştirbi din ţinuta nundra a trupului fără cusur. Nici feţele întunec. i te care-l fixau nu-l putură determina să-şi reţină dispreţul cu care-şi rosti numele: „Rufus Dawes, deţinut ai coroanei”.

„Vino, draga mea”, spuse Vickers, speriat de paloarea şi încordarea fiicei sale.

„Îndată, îndată, răspunse ea cu nerăbdare în timp ce asculta vocea vorbitorului invizibil. „Rufus Dawes! Oh, am mai auzit acest nume!”

„Sunteţi deţinut al coroanei în colonia penitenciară Port Arthur?”

„Da”.

„Pe viaţă?”

„Pe viaţă”.

Silvia se îndreptă spre tatăl ei, iar în ochi i se citea o întrebare arzătoare: „Oh, papa, cine-i omul care vorbeşte acum? îi cunosc numele! Şi vocea!”

„E omul care a fost cu voi în barcă, draga mea”, răspunse Vickers, cu seriozitate. „Deţinutul!”

Stăludrea din ochii Sylviei se stinse şi în locul ei apăru mâhnirea. „Am crezut că e un om bun”, şopti ea şi se sprijini de stâlpul uşii. „Vocea lui sună atât de generos...”. Tremurând, îşi ascunse faţa în mâini.

„Haide, haide”, spuse Vickers, încercând s-o calmeze, „n-ai pentru ce să te temi, nu poate să-ţi mai facă nimic.

„Nu!”, confirmă Meekin, care-şi dădea aere de prorector. „Sunteţi pentru totdeauna în siguranţă în faţa acestui ticălos”.

Între timp, audierea continua.

„Cunoaşteţi pe deţinuţii de pe banca acuzaţilor?”

„Da”.

„Cum se numesc?”

„John Rex, Henry Shiers, James Lesly şi... şi... în

privinţa celui de-ai patrulea, – nu sunt sigur”.

„În privinţa celui e! e-al patrulea, nu sunteţi sigur. Dar identitatea celorlalţi trei o puteţi confirma prin jurământ?” „Da”.

„Vă aduceţi aminte cu precizie?”

„Am fost trei ani împreună cu el la Macquarie Harbour. Auzind această explicaţie, Sylvia scoase un uşor strigăt şi se lipi de tată ei. «Oh, papa, ia-mă de aici! îndată îmi voi amin ti de ceva îngrozitor”.

În sala domnea o linişte adâncă, aşadar strigătul bietei fete se auzi clar. Toţi îşi îndreptară capul spre uşă. Astfel, nimeni nu observă schimbarea în Rufus Dawes. Faţa I se făcu roşie, fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare, iar ocâiii săi negri priveau cu atâta încordare în direcţia cămăruţei, de parcă ar fi vrut să străpungă zidul care-l despărţea de femeia aceea.

— Maurice Frère sărise în picioare, croindu-şi drum prin mulţime.

„Ce s-a întâmplat?”, se răsti el la Vickers. „De ce aţi adus-o? Doar v-am spus că prezenţa ei nu e necesară”.

„Am considerat că e de datoria mea, şir”, îl puse la punct Vickers, cu demnitate.

„De ce s-a speriat? Ce-a auzit? Ce-a văzut? *, întrebă Frère, cu faţa ciudat de palidă, „Svivia!”

I., a auzul vocii sale, ea deschise ochii.

„Du-mă acasă, papa. Sunt bolnavă. Oh, ce gânduri!”

„Ce spune strigă Frère, uitându-se neliniştit de la unul la al ml.

„Se teme de acest ticălos de Dawes”, îi explică. Meekin, „Un fluviu de amintiri. Biata copilă! Liniştiţi-vă, domnişoară Vickers, vă rog. F, lestat”.

„Ţi-e frică de el?”

„Da. Maurice, mi-e frică”, spuse Sylvia, cu voce slabă. „Nu trebuie să mai rămân aici, nu-i aşa?”

„Uu, răspunse Frère şi faţa i se lumina. „Iertaţi-mă pentru că am fost Iute la mânie, domnule maior. Duceţi-o acasă. F. prea mult pentru eae. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se întoarse în sală, respirând greii, ca unul care a

scămt de o mare primejdie.

Rufus Dawes, care stătea în aceeaşi poziţie, tresari când îl văzu pe Frère aparând în cadrul uşii.

„Cine e femeia îl întrebă el, cu glas înăbuşit, pe poliţistul de la spatele lui.

„Domnişoara Vickers*, răspunse acesta, răstit.

„Domnişoara Vickers? l! repetă puşcăriaşul, privindu 1 re

251

poliţist cu o mână zăpăcită, o buimăceală dureroasa. „Mi s-a spus că a murit

Poliţistul strâmbă clin nas când auzi vorbele acestuia, de parcă ar fi vrut să spună: „De ce mă întrebi, măgarule, dacă ştii mai bine?!”. Dar simţi că privirea fixă a celuilalt impune un răspuns şi adăugă: „Nu-i de mirare că ai crezut-o moartă. Am auzit că ai făcut tot posibilul ca s-o omori”.

Deodată, deţinutul ridică braţele, cu mânie şi desperare, de parcă ar fi vrut, în ciuda flintelor încărcate, să se năr pusteasca asupra poliţistului. Dar imediat îşi reveni, se întoarse repede către sală şi strigă: „Înălţimea-voastră! înaltă Curte! Vă rog să-mi daţi cuvântul”.

Tulburarea liniştii, tonul său complet schimbat făcură ca feţele care, până atunci, se îndreptaseră încordate. spre uşa pe unde intrase domnul Frère, să se întoarcă. În prima clipă, mulţi crezură că, între timp, Dawes fusese dus de acolo, căci în locul unde îl văzuseră pe ticălosul îndărătnic şi sfidător stătea acum un bărbat răvăşit, palid, care se înclina umil şi rugător, cu o mână ţinând balustrada, de parcă s-ar fi temut să cadă, iar cealaltă mână întinzându-i spre banca judecătorului.

„Înălţimea-voastră, sunt victima unei groaznice erori. Aş dori să fac o declaraţie. Am descris faptele şi anterior, în scris, imediat după sosirea mea la Port Arthur, clar scrisorile n-au fost expediate de domnul comandant. Ştiu că acestea sunt dispoziţiile şi nu vreau să mă plâng. Înălţimea Voastră, am fost în mod injust trimis la Port Arthur. Eu am construit barca, înălţimea-voastră. Eu am salvat soţia şi fiica maiorului. Eu, eu singur am făcut totul,

dar prin sperjurul unui ticălos, care mă urăşte, am fost lipsit de libertatea care mi se cuvenea. Până acum am crezut că nimeni nu cunoaşte adevărul, căci mi s-a spus că ea e moartă”.

Cuvintele sate, rostite în goană, provocară atâta mirare, încât nu-l întrerupse nimeni.

„Am fost condamnat la moarte ca evadat, sir, şi mi s-a comutat pedeapsa în detenţiune pe viaţă, pentru că am aju

tat la construcţia bărcii. Am ajutat! Eu singur am construit-o! Ea vă va confirma. Eu am îngrijito! Am du? – e în braţe! Am îndurat foamea de dragul ei! Ea ţine la mine, sir. Cu-adevărat! Mă numea „bunul domn Dawes”. Cineva din sală izbucni în râs, fu însă pe loc redus la tăcere. Judecătorul se aplecă înainte şi întreba:

„Se referă la domnişoara Vickers?

Între timp, Rufus Dawes aruncase o privire în sală şi-l zărise pe Maurice Frère, care se uita la el cu ochii măriţi de spaimă: „Vă văd, căpitane Frère, om mincinos şi laş! Audiaţi-l ca martor, domnilor, şi puneţi-l să înşire povestea. Ea o să confirme că el minte, negreşit. Oh, şi eu, care o credeam moartă!”

Grefierul se grăbi să-l informeze pe judecător: „Domnişoara Vickers a fost multă vreme grav bolnavă. Singura ei amintire despre deţinutul care a fost cu ei în barcă e un sentiment de frică şi dezgust. Până şi simpla vedere a acestuia i-a provocat o stare de agitaţie. Deţinutul e un mincinos nptoriu şi un intrigant. Căpitanul Frère a contrazis de mult ceea ce susţine acesta”.

Judecătorul, un om generos din fire, dar silit de experienţă să primească prudent vorbele puşcăriaşilor, spuse tot ce putea spune, iar tragedia ultimilor cinci ani fu încheiată <cu următorul dialog:

Judecătorul: „Acesta nu-i locul potrivit pentru formularea unei acuzaţii împotriva căpitanului Frère şi nici nu putem discuta aici nedreptatea care ziceţi că vi s-a făcut. Dacă vi s-a făcut o nedreptate, autorităţi

guvernamentale vor primi plângerea dumneavoastră şi vă vor da satisfacţie”.

Rufus Dawes: „M-am plâns deja, înălţimea-voastră. Am scris nenumărate scrisori către guvern, dar n-au fost expediate. Apoi am auzit că e moartă şi, în cele din urmă, am fost trimis în minele de cărbuni!”

Judecătorul: „Problema aceasta nu e de competenţa mea. Domnule Mangles, mai aveţi de pus întrebări martorului?” Deoarece domnul Mangles nu mai avea întrebări, fu chemat Matthew Gabbett. Rufus Dawes, care zadarnic cerea să-l se dea ascultare, fu scos din sală, în timp ce, din toate părţile, *se* auzeau comentarii şi supoziţii.

Şedinţa continua fără alt incident. Sylvia nu fu chemata ca martor, în schimb fu audiat căpitanii) Frère. Spre mirarea multor duşmani ai săi, vorbi cu multă generozitate în favoarea lui John Rex.

„Ar fi putut să ne lase să murim de foame, spuse Frère”. „Ar fi putut chiar să ne ucidă, eram în mâna lui. Alimentele erau puţine şi faptul că, într-o asemenea situaţie, a împărţit cu noi este o – dovadă a sentimentelor sale de compasiune umană”.

Mărturia aceasta era foarte favorabilă pentru deţinut, căci căpitanul trecea drept inamicul neîndurător al tuturor deţinuţiler răzvrătiţi şi se putea presupune că doar spiritul său justiţiar îi impusese cuvintele. În plus, Rex se apără cu multă dibăcie. În ceea ce priveşte evadarea, se declara vinovat, dar ruga să i se acorde circumstanţe atenuante. Singura lui ţintă fusese libertatea şi, în cei trei ani care urmaseră, trăise după cum putea dovedi, ca un om cinstit. Fusese acuzat de a fi capturat în mod pirateresc bricul Osprerfţ ţinea însă să accentueze faptul că bricul fusese construit de deţinuţi la Macquarie Harbour şi nu figurase nicicând pe vreo listă navală, deci nu se putea vorbi de piraterie în adevăratul sens al cuvântului. Tribunalul dmâse această obiecţie, ţinu seama de mărturia favorabilă a lui Frère, precum şi de faptul că de la revoltă trecuseră cinci ani, iar cei doi vinovaţi principali, Cheshire şi Barker, fuseseră executaţi în Anglia. Rex şi cei trei

complici ai săi fură condamnaţi la deportare perpetuă într-o tabără penitenciară a coloniei.

CAPITOLUL 5

Îngerul cel bun al lui Maurice Frère

Mulţumit, de rezultatul eforturilor sale, Frère se decise să meargă la Vickers şi să consoleze fata de dragul căreia îl salvase pe Rex de la ştreang. Pe stradă întâln" un bărbat care-l sătulă i-i solicită o scurtă întrevedere. Omul avea vreo cincizeci de ani, avea o faţă roşie ce trăda un zdravăn consum de rachiu. După mers şi vorbă, părea a fi marinar.

„Ei, Blunt, ce-i nou?", întrebă Frère, nerăbdător, cu mâna omului care se aşteaptă la o veste proastă.

„Am Vrut să vă spun că totul e în cea mai perfectă ordine, şir", răspunse Blunt. „Azi dimineaţă a venit din nou la bord".

„A venit din nou la bord strigă Frère. „Dar habar n-am avut că s-a dat *jos*. Unde a fost?"

Vorbea cu un ton sigur, autoritar, iar Blunt, care nu mai semăna cu tiranul grosolan de odinioară, părea a *se teme* de el. Procesul împotriva răzvrătiţilor de pe Malabar îi venise de hac lui Phineas Blunt. Orice scuze ar fi invocat, faptul că Pine îl găsise, tocmai pe el, care ar fi trebuit să stea la acea oră pe punte, beat în cabină nu rămase necunoscut, iar autorităţile nu puteau sau nu voiau să muşamalizeze o abatere atât de gravă de la disciplină. În felul acesta, căpitanul Blunt – el însuşi povestea, fireşte, altfel – fu lipsit de onoarea de a transporta pe deţinuţii coroanei înspre coloniile Majestăţii Sale şi trebuie să se angajeze pentru a participa la o expediţie de prins balene în Marea Sudului. Sarah Purfoy îl influenţase însă în rău, încât paguba nu mai putea fi reparată. Bărbatul greoi şi coruptibil era robul acestei femei viclene şi uşuratice. Cu timpul, Blunt decăzti tot mai mult, se vându băuturii şi era unanim cunoscut faptul că avea pică pe guvern. Căpitanul Frère, care-i încredinţa uneori misiuni delicate şi devenise, într-un fel, protectorul lui, îi procurase comanda unui vas comercial care circula între oraşul Hobart şi Sydney. Când

Blunt luă în primire acest post fapt cu care nu prea fusese de acord proprietarul vasului, domiciliat la Hobart – promisese ca, timp *de* un an, să nu bea nâcă o picătură de alcool. Din această pricină, se simţea mizerabil. Cu toate acestea, îi „era devotat lui Frère, cacă spera să obţină prin intervenţia lui un „post guvernamental” – pe vremea aceea, acesta era vâsul tuturor căpitanilor de vas din colonii.

„Da, sir, s-a dat jos de pe vas să viziteze un prieten14, spo. se blunt cu privirea îndreptată spre cer, apoi în jos. „Ce prieten?”

„Pe... un deţinut, şir”.

„Şi l-a văzut?”

„Da. Am crezut că dumneavoastră o să vreţi, oricum, să ştiţi treaba asta, şir”, spuse Blunt.

„J usl”, spuse Frère. „Cel mai bine e şi porniţi imediat. Nu mai are sens să aşteptaţi”.

„Cum doriţi, sir. Pot porni mâine dimineaţa; dar şi în seara aceasta, dacă preferaţi”.

— În astă seară, decise Frère, luând-o din loc. „Cât de repede posibil”.

„Încă ceva, şir”, spuse celălalt, ezitând. „Am solicitat la Sydney un post... Dacă aţi pune o vorbă bună pentru mine...”

„Despre ce este vorba?”

În „Despre comanda pe unul din vasele guvernamentale, şir”.

1 „F, i bine”, spuse Frère, „fiţi în continuare integru şi am să văd ce pot să fac. Şi aveţi grijă că femeia să-şi ţină gura”.

Cei doi schimbară o privire, iar Blunt zâmbi smerit... „Voi face tot ce-mi stă în putinţă”.

„Asta v-aş recomanda-o”, răspunse protectorul său şi se îndepărtă fără să-l salute.

Frère. Îl întâlni pe Vickers în grădină şi-l rugă de îndată să mi-i mai vorbească fiicei sale despre „povestea aceea”. „Aţi va/ut doar cât de rău s-a simţit azi, Vickers.

Pentru numele lui dumnezeu, să nu se îmbolnăvească clin nou.

„Dragul meu Frère”, răspunse bietul Vickers, „de la mine precis nu va mai auzi nimic. Încă nu şi-a revenit de pe urma şocului, F foarte nervoasă şi obosită. Duceţf-va la ei.

Frère intră în casă şi încercă s-o consoleze pe Sylvia. O compătimea cu-adevărat...

„Acum e bine”, spuse el. „Nu te mai gândi la asta. Încearcă să uiţi”.

„Ştiu că m-am purtat prosteşte, dar n-am putut altfel. Maurice. Vocea... vocea acestui om mi-a adus aminte de ceva sau de cineva de care, cândva, mi-a fost tare mila. Nici eu singură nu p*ot* explica precis ce vreau. Am avut, deodată, sentimentul că sunt pe cale să-mi aduc aminte de o mare nedreptate, că voi afla ceva îngrozitor, care mă va înstrăina pentru totdeauna de omul pe care ar trebui să-l iubesc cel mai mult. Înţelegi la ce mă refer?”

„Cred că da”, răspunse Frère, uitându-se în altă parte. „Dar toate astea sunt prostii, ştii bine”.

„Fireşte*, răspunse ea, în felul copilăresc de a îndepărta obiecţiile, „oricine îşi dă seama că-s prostii, totuşi nu te poţi apăra împotriva unor astfel de gânduri. Simt ca port în mine două inimi, e ca şi cum aş trăi o a doua viaţă – cea din vis”.

„Fetiţă romantică ce eşti”, spuse Frère. „Cum să trăieşti viaţa din vis?”

„În realitate, nu, fireşte. Dar în gând – da. Uneori visez lucruri atât de stranii. Cad în abis ori sunt împinsă în *hăuri* adânci. Ce vise îngrozitoare!”

„Faci prea puţină mişcare şi duci lipsă de aer curat”, susţinu Frère. „N-ar trebui să citeşti atât de mult, ci mai bine să faci plimbări lungi”.

„Şi aceste vise”, continuă Svivia, neabătută, „au ceva comun – tu îmi apari în toate”.

„Asta-i bine”, spuse el.

„Da, dar nu atât de prietenos şi bun cum eşti, căpitan* Mormăilă, ci sinistru, ameninţător şi atât de rău,

încât în³ tem de tine”.”, r”.

„Vise urâte, iubito”... % y >

„Da, dar... * }”.

„Ei? –

„Azi, în sala tribunalului, aratai exact aşa, Maurice. Şi cred că din cauza asta m-am purtat atât de prosteşte14., f – „Comoara mea! Nu plânge!”

l Dar ea plângea în hohote. „Oh, Maurice, sunt o fată rea, 3STu mă mai cunosc pe mine însămî. Un cori cred că nu te lâubesc precum meriţi – căci tu mi-ai salvaţ viaţa şi m-a? îngrijit în timpul bolii.

„Nu e mai gândi la asta*, murmură Maurice, răguşit, tic parcă i s-ar fi pus un nod în gât.

Încetul cu încetul, ea se linişti. După o clipă, înălţă capul şi întrebă: „Spune-mi, Maurice, în acele /Jle despre care mi-ai povestit, când mă purtai în braţe şi-mi dădea să mitnânc, când îndurai foame din cauza mea, te-ai gândit, atunci, că ne vom căsători?”

„Nu ştiu”, răspunse Maurice. „De ce întrebi?”

„Cred că te-ai gândit, căci altfel – să nu-mi spui că sunt vanitoasă – n-ai fi fost atât de bun, generos şi gata de sacrificii”.

„Lasă asta, iubito”, spuse el, privind în altă parte.

„Ba da, aşa a fost. Eu uneori am toane, fiindcă tata m-a răsfăţat. Tu însă eşti mereu drăguţ cu mine. Când stai posac, e tot din pricina mea, nu-i aşa?”

„Sper”, spuse Maurice şi ochii i se umeziră.

„Vezi, de asta îmi fac reproşuri că nu te iubesc precum meriţi. Doresc să îndrăgeşti şi tu lucrurile care-mi plac – cărţile, muzica, pictura... Totuşi, uit mereu cât de frumos te-ai purtat. Maurice, şi cu câtă abnegaţie ţi-ai pus în cumpănă viaţa pentru mine. Oh, dar ce-i cu tine, iubitule 5*

Se îndepărtase de ea, apropiindu-se de fereastră, de unde privea spre golful ce strălu Gea, în lumina blândă a serii. Bricul care adusese martorii de la Port Arthur era ancorat, iar steagul galben de pe catarg flutura uşor, atins de briza răcoroasă. Priveliştea steagului părea să-l

indispună pe Frère, căci plecă de la fereastră, mârâind furios.

„Maurice!, strigă ea. „Te-am jignit?”

„Nu, nu, nu-i nimic14, spuse el, cu o mină vinovată, „Eu… eu… Nu-mi place să te-aud vorbind astfel… De ce nu mă iubeşti cu-adevărat?”

„Te rog, iartă-mă, iubitule t N-am vrut să te jignesc. N-am spus ceea ce trebuie. Cum să nu te iubesc, după tot ce ai făcut pentru mine?”

Dând curs unui impuls, el o întrebă: „Dar dacă ai alia că n-am făcut toate astea pentru tine, m-ai îmbi?

Sylvia îl privise tandru, îngrijorată să nu-l fi supărat, dar auzind aceste v orice, lăsă ochii în jos. „Ce întrebare!? Nil ştiu… Probabil că da. Dar n-are sens să facem presupuneri, Maurice. Ştiu ce ai făcut pentru mine, ce vrei mai mult? Dacă totul ar fi fost altfel?… Poate că nu m-ai fi iubit15.

Frère fu încercat, pentru o clipă, de remuşcări, dar editarea ei le alungă. „Ai dreptate11, spuse el, cuprinzându-i mijlocul.

Sylvia ridică privirea spre el şi începu să râdă vesel. „Suntem nişte copii prostuţi. Nu putem schimba trecutul. Avem viitorul în faţă, Maurice, voi fi soţia ta şi vom trăi ca-n basme – fericiţi până la sfârşitul zilelor noastre”.

Ispita îl subjugase adesea pe Maurice Frère. Era robul ei chiar dacă se întruchipa într-o formă mai puţin încântătoare decât cea a frumoasei copile din faţa lui. Câte speranţe pusese în dragostea ei, câte intenţii bune născuse gândul că va fi a lui! Avea dreptate, trecutul era mort, iar viitorul era al lor. Cu ipocrizia care se înşală şi pe sine însăşi, o strânse la piept. I se păru atunci că e un om bixn: „Dumnezeu să te binecuvânteze, iubito! Eşti – îngerul meu bun”.

Fata oftă, apoi spuse: „Cât de mult aş dori să fiu îngerul tău bun, Maurice, numai să încuviinţezi.

CAPITOLUL 6

Domnul Meekin consolează

Rex, pe care domnul Meekin, a doua zi, îl onoră cu o

vizită, îl încredinţa clericului că, „alături de bunăvoinţa Domnului, cea a căpitanului Free l-a scăpat de la moarte41.

„Sper că veţi considera asta ca un semn de sus, fiule”, spuse domnul Meekin. „Dea Domnul ca gândurile şi faptele dumneavoastră, până la sfârşitul zilelor ce v-au fost dăruite de harul providenţei, să fie hărăzite ispăşirii păcatelor comise”.

„Gu-adevărat, asta voi face, sir11, răspunse John Rex, care ştia cum trebuia – să se poarte cu domnul Meekin. „Sunteţi prei bun că v-aţi coborât să vorbiţi cu un mizerabil ca mâne1!

„Nicidecum”, spuse Meekin, sfătos. „E de datoria mea. Sunt un slujitor al evangheliei”.

„Ah, şir, ce bine-ar fi fost dacă mi-aş fi însuşit în tinereţe învăţăturile evangheliei! Aş fi fost cruţat de toate astea”.

„Fără îndoială. Dar harul Domnului e nesfârşit, da, nesfârşit, şi ne e hărăzit, nouă tuturor – şi mie şi dumneavoastră”... (Asta o adăugă cu o mină care ar fi vrut să însemne: Ei, ce părere ai?)”. Gândiţi-vă la hoţul pocăit, Rex, la hoţul pocăit”.

„Desigur, şir”.

„Citiţi zilnic Biblia, Rex, şi rugaţi-vă să vă dea Domnul putere să suportaţi pedeapsa11.

„Voi face întocmai, domnule Meekin. Am mare nevoie de putere, şir, nu numai de putere sufletească, ci şi de putere trupească, fiindcă guvernul ne hrăneşte insuficient”.

„Voi vorbi cu autorităţile, poate obţin o îmbunătăţire pentru dumneavoastră”, spuse Meekin, pe un ton protector. „Între timp, mai gândiţi-vă la amănuntele aventurii pe care aţi trăit-o, pentru ca, data viitoare, să pot prelua relatarea faptelor. O poveste atât de surprinzătoare nu trebuie să se piardă”.

„Vă mulţumesc din tot sufletul, sir. O voi face cu plăcere, sir. Ah, domnule Meekin, pe vremuri, când duceam o viaţă de gentilom, n-aş fi putut să cred că voi

aluneca atât de *jos*. E drept, şir, e drept”.

Ticălosul, viclean, îi înşirase clericului, cu vorbe iscusite, trecutul său.

„Acţiunile misterioase ale providenţei sunt întotdeauna drepte”, răspunse Meekin, căruia îi plăcea să vorbească despre Tatăl Atotputernic cu o incertitudine denotând buna creştere. „Mă bucură, Rex, că v-aţi dat seama de greşelile comise. Bună ziua”.

„Bună ziua şi cerul să vă binecuvânteze 4, spuse Rex cu ipocrizie, privind pe furiş spre colegii de celulă, care rânjeau. Domnul Meekin ieşi cu paşi graţioşi, convins că a trudit cu mare succes în via Domnului şi că puşcăriaşul Rex e într-adevăr un om nobil. „Voi trimite episcopului povestea despre viaţa lui Rex”, se decise în sinea lui. „Se va desfăta. Aici s-ar putea culege multe povestiri stranii, dacă te-ai apropia, în vreun fel, de puşcăriaşi”.

În timp ce nutrea aceste gânduri, privirea îi căzu asupra lui Dawes, căruia i se permisese, până la plecarea bricului, să-şi petreacă timpul spărgând pietre. Baraca-închisoare pe care o vizitase domnul Meekin era un şopron scund şi lung cu acoperiş de tablă, mărginit în ambele părţi de zidurile închisorii. De o parte erau celulele, de cealaltă – zidul exterior. Sub un acoperiş protector care înainta dinspre zidul exterior, şedeau patruzeci de puşcăriaşi în lanţuri grele. Pe locul liber de la mijloc se mişcau, în sus şi în jos, doi poliţişti cucarabinele încărcate, iar un al treilea stătea de pază într-o gheretă de lângă zidul principal. La fiecare jumătate de oră, un al patrulea poliţist trecea pe lângă deţinuţi şi le controla lanţurile. Sistemul special al detenţiei celulare, care, într-un an, duce de obicei la nebunie, nu era cunoscut pe atunci în oraşul Hobart, deci cei patruzeci de bărbaţi încătuşaţi aveau plăcerea să se vadă şase ore pe zi.

Celelalte persoane din închisoare trebuiau să lucreze în timpul zilei în rada portului sau în altă parte. Cei patruzeci erau însă consideraţi prea periculoşi pentru a fi lăsaţi să umble de ici-colo. Şedeau pe două rânduri, la o distanţă de trei picioare unul faţă de celălalt. Fiecare avea

la picioare o grămadă de pietre, pe care trebuia să le fărâmiţeze. Priveliştea acestui şir dublu de vrăbii amărâte care loveau cu ciocul în trunchiul disciplinei de închisoare nu era lipsită de haz. Părea atât de ridicol, de lipsit de sens, ca patruzeci de bărbaţi viguroşi să fie puşi în lanţuri şi siliţi, sub pază, să zdrobească pietre de cuarţ! Oamenii îşi aruncau priviri mânioase, care zburau ca săgeţile prin aer, iar când trecu preotul, îl salutară cu un mormăit din care răzbăteau înjurături. Un vizitator cu imaginaţia aprinsă, privind ciocanele care se mişcau mereu, în sus şi în jos, ar fi putut Compara şopronul cu interiorul unui pian uriaş, ale cărui clape erau puse alternativ în mişcare, de o mână nevăzută.

Rufus Dawes era ultimul din rând; stătea cu snatele spre, celule şi cu faţa către zidul închiorit. Acest loc, cel mai apropiat de santinela din gheretă, era destinat celui mai nericulos deţinut, linii dintre camarazii lui îi invidiau pentru această distincţie jalnică.

„Ei, Dawes”, spuse Meekin, după ce apreciase cu prudenţă distanţa dintre el şi puşcăriaş aşa cum apreciezi lungimea lanţului unui câine rău, „cum vă merge?”

Dawes îi aruncă o privire mohorâtă şi murmură ceva aducând cu „mulţumesc, foarte bine”.

„Mă tem, Dawes”, continuă Meekin, pe un ton plin de reproş, „că v-aţi făcut un deserviciu cu lipsa de stăpânire în faţa tribunalului. Aud că publicul e revoltat”.

Dawes alese o piatră mare, o vârî într-o adâncitură plină cu pietre mici, fără să răspundă.

„Mă tem că vă lipseşte răbdarea, Dawes. Mi se pare că nu regretaţi crimele comise”.

Singurul răspuns cu care-l onoră bărbatul ferecat în lanţuri fu o lovitură de ciocan furibundă, încât piatra se sfărâmă, iar cicricul se dădu înapoi, speriat.

„Sunteţi, într-adevăr, înrăit! N-auziţi că vorbesc cu dumneavoastră?”

„Ba da”, spuse Dawes, întinzând mâna după altă piatră.

„Atunci vă rog să-mfdaţi ascultare cu respect41,

strigă Meekin, roşu de o sfântă mânie. „Pentru spart pietre aveţi timp toată ziua”.

„Da, toată ziua”, răspunse Rufus Dawes, îndârjit. „Şi mâine, din nou!”. Şi lovi iarăşi cu ciocanul.

„Am venit să vă consolez”, spuse Meekin, revoltat de dispreţul cu care fuseseră primite cuvintele sale. „Am vrut să vă dau un sfat, să vă ajut”.

La auzul acestei voci revoltate şi plină de îngâmfare, un zâmbet palid lumină chipul deţinutului.

„Iertare, şir 4, murmură el. „Vă rog să continuaţi”.

„Da, cum spuneam, dragul meu”, urma clericul, „v-aţi făcut singur rău, acuzându-l fără teme! pe căpitanul Frère, şi apoi aţi mai amestecat-o şi pe domnişoara Vickers în treaba asta”!

Deţinutul se încruntă, reprâmându-şi un răspuns violent.

„Nu va avea loc o anchetă, domnule Meekân?”, întrebă el, în cele din urmă, „Ceea ce am susţinut e adevărat, dumnezeu mi-e martor”.

„Fără blasfemii, fiule!”, spuse Meekin, solemn. „Fără blasfemii! Nu adăugaţi păcatului minciunii păcatul, şi mal mare, al folosirii, în deşert a numelui Domnului. Căci Domnul, Dawes, gândiţi-vă la asta, Domnul nu-l va lăsa nepedepsit pe acela care-i foloseşte numele în van. Nu, nu se va face nicio anchetă”.

„Cum, domnişoara Vickers nu va fi întrebată?”, strigă speriat, Dawes. „Mi s-a spus că va fi interogată. Aşa va fi**

„N-am dreptul de a vă informa în legătură cu intenţiile autorităţilor11, spuse Meekin, satisfăcut de sine, fără a observa desperarea şi mânia ce tremurau în vocea celuilalt, „vă mărturisesc, totuşi, că domnişoara Vickers nu va fi interogată în chestiunea dumneavoastră. În ziua de douăzeci şi patru vă veţi întoarce la Port Arthur, unde veţi rămâne”.

ti Jn geamăt izbucni din pieptul lui Rufus Dawes. tin geamăt de durere, încât se înfiora până şi Meekin cel lipsit de fantezie. „Aşa-I legea, dragul meu, asta e”, spuse el. „N-ar fi trebuit să păcătuiţi împotriva legii”.

„Ducă-se dracului legea!”, strigă Dawes. „E o lege blestemată. Oh, iertaţi-mă!”. Cu un zâmbet sinistru, se apucă din nou de lucru.

„Liniştiţi-vă”, spuse Meekin, care se simţea stingherit şi cauta un refugiu în locurile comune învăţate la Londra. „N-aveţi dreptul să vă plângeţi, aţi păcătuit împotriva legii şi trebuie să suferiţi pentru aceasta. Lumea civilizată a formulat anumite interdicţii, iar cine nu le respectă trebuie să accepte pedeapsa impusă de societate. Păcat de dumneavoastră, Dawes, dar nu puteţi nega că aţi fost pedepsit cu temei”.

Rufus Dawes refuză să-i răspundă, se mulţumi să privească în jur, ca şi cum ar fi vrut să se convingă dacă societatea civilizată acţionează cu-adevărat în spiritul dreptăţii, de vreme ce construieşte asemenea închisori, pe care le ticseşte cu fiinţe ca aceste patruzeci de dobitoace, condamnate să-şi petreacă zilele spărgând pietre.

„Nu-i aşa, Dawes, nu o puteţi nega?”, repetă clericul.

„Nu pot să mă cert cu dumneavoastră, şir”, răspunse Dawes, pe un ton indiferent în aparenţă, cu nuanţe de şti nă şi totodată, de dispreţ, încât naivul Meekin nu-şi dădu seama dacă a reuşit să-l convertească sau a devenit victima unei obrăznicii. „Dar eu sunt deţinut pe viaţă şi văd lucrurile altfel decât dumneavoastră”.

Domnul Meekin nu păru să fi privit problema din acest unghi, căci o roşeaţă subită îi coloră obrajii. Faptul de a fi deţinut pe viaţă atârna greu în balanţă. Spre norocul lui, sunetul gongului ce anunţa prânzul îi aduse aminte că e timpul să întrerupă această conversaţie şi să-i lase pe mişcăriW în vederea obişnuitei treceri în revistă, fără a-i mai consola.

Lanţurile de fier zornăiră când cei patruzeci de oameni se ridicară în picioare, lângă grămezile lor de pietre. Al troi a poliţist se apropie de fiecare dintre ei, pipăind lanţurile de la picicrele lor. După acest examen, fiecare deţinut trebuia să salute şi să se întoarcă la locul lui, în şirul dublu. De «-I domnul Meekin nu prea fusese în viaţa lui în hipodrom, îşi aminti, fără să vrea, de potcovarul

care, înainte, de start, controlează copitele cailor.

„Cerule”, gândi el, cu o străfulgerare de compasiune autentică, „asta e o putere nedemnă de fiinţa umană. Nu-i de mirare că bieţii oameni gem. Doamne, e ora unu, iar la ora două m. ira anunţat la masă la maiorul Vickers. Cum trece timpul! şi

CAPITOLUL *7*

Idila lui Rufus Dawes în timp ce domnul Meekin îşi digera masa de prânz, stâiul la taclale cu Svivia, Rufus Dawes clocea în minte un n an temerar.

— Ştirea că i se refuzase ancheta făcuse şi mai armatoare cătuşele răbdării pe care şi le puse «e singur. În cei cincă ani de singurătate, aşteptase şi sperase că o întâmnlare fericită îl va duce în oraşul Iâobart, unde-i va da prilejul să demaşte trădarea lui Frère. Ca printr-o minune, i se of-n e posibilitatea de a vorbi deschis, pentru a constata aoot cu vorbise în vânt. Toate speranţele I se spulberaseră. Răbdarea cu care se înarmase ca să-şi poată suporta soarta se transformare în mânie amară şi furie sălbatică. În locul unui singur duşman, avea acum douăzeci. Toţi – judecătorul, juraţii, gardienii şi preotul – se aliaseră împotriva lui, voiau să-l distrugă, să-i conteste drepturile. Toată lumea îi tra ostilă; nicăieri şi la nimeni nu găsea înţelegere, cu excepţia unei singure fiinţe. O singură amintire luminoasa strălucise ca o stea în viaţa sa mizerabilă, de deţinut la Port Arthur. Iun singur gând curat şi înălţător îl consolase – gândul la copilul salvat de el şi care-l iubea. Când îi fu dat să vadă că marinarii care-i scoaseră din barca în flăcări dau crezare minciunilor sfruntate ale lui Frère şi se feresc de el, ticălosul, gândul la copilul suferind îl înarmase cu forţa şi răbdare. Când biata doamnă Vickers dispăru din viaţă, fără o vorbă, fără un semn, şi odată cu ea singurul martor al faptelor sale curajoase, speranţa că fetiţa mai trăia îi înăbuşise durerea. Când Frère îl predase pe „deţinutul evadat” autorităţilor şi îndrugase cu perfidie povestea bărcii în aşa fel încât lui îi revenea întregul merit, gândul că Sylvia va contrazice, într-o zi, aceste minciuni sfruntate îi dăduse lui Rufus

Dawes puterea de a tăcea. Atât de puternică era încrederea lui în gratitudinea ei, înen refuză să se roage pentru graţierea pe care, era sigur, o va cere ea pentru el. Atât de mult îl dispreţuia pe laşul lăudăros care-şi folosea autoritatea pentru a depune în mod perfid mărturie falsă împotriva lui, încât refuză să strige în gura mare adevărul, când auzi sentinţa – deportare pe viaţă. Prefera să aştepte ora răzbunării depline, are va sosi negreşit, odată cu însănătoşirea copilului. Dar la Port Arthur zilele trecură, fără a se ivi vreun semn. În cele din urmă, copleşit de desperare, îşi spuse că se întânviln-e, desigur, ceva neobişnuit. Veniră apoi „nou sosiţi", care-i povestiră că fata comandantului se mai lupta cu moartea, mai târziu auzi că ea şi tatăl ei părăsiseră colonia. Cu asta, i se spulberase ultima speranţă că mărturisirea ei îl va ajuta să-şi câştişte dreptatea. Vestea fu, pentru el, o lovitură dintre cele mai grele. Ajunsese s-o acuze pe Sylvia de effoi. – im. Dt dragostea care sălăşluia în adâncul sufletului lui găsi şi acum scuze pentru ea. Sylvia era bolnavă, iar cei din jur nu d

deau Importanta explicaţiilor ei. Începu apoi să redacteze memorii, insistă să i se dea voie să stea de vorbă cu comandantul, împuie urechile gardienilor cu povestea nedreptăţii suferite şi inundă autorităţile cu scrisori de acuzare la adresa lu'! Maurice Frère, care nu ajunseră la destinaţie. Autorităţile care, la început, îi acordaseră circumstanţe atenuante de dragul suferinţelor îndurate, se plictisiră, încetul cu încetul, de veşnicele lui scorneli şi-l puseră la cazne tot mai grele. Melancolia lui era etichetată drept perfidie, izbucnirile lui de mânie – drept sălbăticie, răbdarea lui tăcută – drept viclenie periculoasă. Ga şi la Macquarie Harbour, era considerat şi la Port Arthur un proscris. Deoarece pierduse speranţa că va putea redobândi libertatea prin mijloace legale şi avea oroare de gândul de a-şi petrece întreaga viaţă în lanţuri, încercă de două ori să evadeze. Dar şansele erau şi mai reduse ca la Poarta Iadului. Peninsula Port Arthur era păzită cu stricteţe: în jurul închisorii se înălţa un şir de turnuri de

pază, în fiecare golf staţiona o barcă a cărui echinaj era înarmat, iar fâşia îngustă de pământ dintre peninsulă şi uscat era ocupată de un cordon de soldaţi cu câini de pază. Fireşte, fu prins, biciuit şi încătuşat cu lanţuri şi mai grele. A doua oară, fu trimis în minele de cărbuni, unde deţinuţii trăiau în condiţii îngrozitoare, trudeau pe jumătate goi şi trebuiau să-şi care supraveghetorii în vagonete, atunci când aceştia binevoiau să coboare să-i viziteze. În ziua când fiu dus acolo, află despre moartea Sylviei. Cu această veste, murise şi ultima lui speranţă.

De acum încolo se dedică unei noi religii: cultului morţilor. Pentru cei vii simţea doar ură, pentru Svivia avea numai gândurî bune. Dacă fantomele tinereţii sale pierdute îl hăituiseră cândva, acum nu vedea decât făptura copilului îndrăgit. Trăia doar pentru un singur ideal, întruchipare a fericirii. În jurul chipului copilei nevinovate pe care o strânsese la piept şi care-i zâmbise cu dragoste, risipi Imagini de fericire şi dragoste. Deoarece alungase din mintea lui orice speranţă de a-şi redobândi vreodată numele şi poziţia socială, îşi imagina un colţ liniştit, la capătul lumii – o căsuţă ascunsă între copac*, unde vor trăi împreună, ei şi copila viselor sale, uniţi printr-o dragoste mai pură decât cea dintre bărbat şi femele. Croia planuri, se gândea cum îi va împărtăşi secretul numelui său adevărat şi cum o va ajuta să dobândească, prin el, bogăţie şi onoruri. Dar nu, ea nu va dori decât o viaţă liniştită, modestă, dedicată binefacerilor. În vizuinile sale, o vedea şezând şi citind în faţa şemineului în care ardea un foc vesel, plimbându-se prin pădure sau stând pe malul mării. În visele sale, îi simţea braţele cuprinzându-i gâtul, îi auzea râsul vesel, o vedea fugind spre el, cu cosiţele blonde fluturând în vânt.

În dulioarea înăbuşitoare din mână, în lumina orbitoare a amiezii, când împingea vagonetele supra-încărcate, o vedea mereu lângă el, ochii ei liniştiţi îl priveau drăgăstos, aşa cum îl priviseră odinioar –, în barcă. Ea părea să aibă aceeaşi vârstă, rămânând pe vecie lângă ei. Când mizeria îl copleşea într-atât, încâfse pomenea

înjurând, ea dispărea pentru o vreme. În visele sale găsea o compensaţie pentru toate chinurile vieţii. Începu să fie indiferent faţă de suferinţe. Dar ura faţă de cel care-l adusese în această stare, dorinţa de a-l demasca ardea mocnit însufleţul lui. În acest spirit voia să facă declaraţiile în faţa tribunalului, dar vestea că Sylvia trăieşte îl copleşise, încât discursul său, îndelung pregătit, se transformase într-un şuvoi. de acuzaţii şi injurii, în învinuiri care nu convinseseră pe nimeni şi-i oferiseră lui Frère argumen – tele de care avea nevoie. Tribunalul ajunse la concluzia că deţinutul Rufus Dawes e un ticălos înrăit, care nu urmăreşte decât să scape cu orice preţ de pedeapsa binemeritată. Era decis să lupte împotriva acestei nedreptăţi. Era scandalos, considera, el, că refuzau să-i interogheze pe ce? care ar fi putut. depune în favoarea lui, era oribil că fusese trimis înapoi în Iad, fără să i se dea ei putinţa să spună un cuvânt. Dar el va zădărnici totul. Născocise *un* plan de evadare. Va sparge cătuşele, se va arunca la picioarele ei şi o va ruga să spună adevărul. Credea atât de mult în ea, încât era convins că va avea puterea să-l salveze aşa cum o salvase şi el cândva.

Cu aceste gândurî, trecu noaptea. În pustietatea celulei sale, lăcrima la gândul că Sylvia fusese înşelată, spunându-l-se că el murise, ca să-i uite. Cinci ani! Trebuie să fie mare.

Fetiţa mea e acum o femeie! Dar sunt sigur că a rămas o copilă, dulce şi gingaşă. Cât de mult va suferi când va auzi despre chinurile pe care le-am îndurat. Oh, iubita mea, n-ai murit! Privi repede în jur, de parcă s-ar fi temut să nu-l spioneze cineva, scoase din buzunar un pacheţel, îl ni-ai drăgăstos, îl ridică la buze şi-l sărută ca pe o amuletă sfinţită, în stare să-i deschidă poarta spre libertate.

CAPITOLUL 8

Evadarea

Câteva zile mai târziu, la 23 decembrie, Maurice Frère fu alarmat de o ştire neliniştitoare. Rufus Dawes fugise din închisoare! Căpitanul Frère inspectase

închisoarea după a» „— i/ă şi avusese impresia că ciocanele loveau cu hărnicie, iar lanţurile zornăiau vesel. „Câinii, se gândesc la sărbătorile de Crăciun îi spuse el gardianului. „Se bucură că vor mânca bine!”. Deţinutul care şedea cel mai aproape de el râse înţelegător, aşa cum râd deţinuţii şi şcolarii de glumele suneriorilor. Totul părea în ordine. De altfel, Frère nu se putu abţine să nu-l tachineze pe Rufus Dawes: „Ai ghinion, drăguţule15, îl luă în râs, „bricul pleacă mâine dimineaţă, iar tu vei sărbători Crăciunul în mină”. Avu satisfacţia să-l vadă pe Rufus Dawes ducând în tăcere mâna la bonetă şi continuând să spargă pietre. Lanţurile duble şi munca grea erau mijloace sigure pentru înfrângerea rezistenţei unui om. Nu-i de mirare, dec! că lui Frerenti-i veni să-şi creadă urechilor când, în seara aceleiaşi zile, i se povesti ca Rufus Dawes s-a eliberat din cătuşe, s-a căţărat în plină zi pe zidul închisorii, a traversat strada Macquarie şi a di «oărut în munţi.

„Dar cum a fost posibil aşa ceva, Jenkins răcni el, de îndată ce ajunsese la curte.

„Dracu’ să mă ia dacă ştiu, înălţimea-voastră”, răspunse Jenkins. „A sărit zidul cât ai zice peşte, Scott a tras, dar nu l-a nimerit, apoi am auzit flinta santinelei, însă şi acesta a greşit ţinta.

„A greşit ţinta!”, răcni Frère. „Sunteţi cu toţii nişte netrebnici! Nu ştiţi să nimeriţi nici măcar o claie de fân de la douăzeci de paşi distanţă! Şi ticălosul era doar la trei paşi de carabinele voastre!”

Bietul Scott, care stătea, întruchipare a fricii, lângă cătuşele goale, bâigui ceva despre soarele care-l orbise. „Nu ştiu cum mi s-a putut întâmpla una ca asta, sir. Ar fi trebuit să-l nimeresc. Pot spune chiar că l-am atins în trecere, pe când escalada zidul”.

Cineva străin ar fi putut crede că se vorbea despre o vânătoare de porumbei.

„Povestiţi-mi exact cum s-a întâmplat”, ordonă Frère, înjurând.

„Tocmai făceam rondul, înălţimea-voastră, când l-am

auzit pe Scott ţipând. Când m-am întors, am văzut lanţurile lui Dawes zăcând jos, iar pe el căţărându-se peste grămada de pietre. Cei doi oameni din dreapta mea au sărit în sus, iar eu, crezând că e un plan aranjat dinainte, i-am ţinut în şah cu carabina, conform dispoziţiilor, şi am răcnit la ei că trag, dacă mişcă vreunul. Apoi am auzit împuşcătura lui Scott şi oamenii au strigat. Când m-am uitat în jur, dus a fost".

„A mai crâcnit careva?"

„Nu, sir. Întâi m-am zăpăcit. Dar au venit apoi în fugă Parton, Haines şi domnul Short, şi am cercetat îndată cătuşele".

„Şi totul era în ordine?"

„Da, înălţimea-voastră. Oamenii au jurat că n-au ştiut nimic. Când Dawes s-a dus la masă, lanţurile sale erau în stare hună".

Frère se apleacă, luând cătuşele. „La dracu'! Dacă vă neglijaţi în asemenea hal datoria, vă dau afară. Ia priveşte aici, amice *1*".

Cele două belciuge de la gleznă erau distruse. Unul fusese* pilit, celălalt – spart cu forţa.

„Nu ştiu de unde a avut pila", spuse gardianul Short.

„Ei, drăcie! Habar n-aveţi de nimic, până nu se întâmpâî nenorocirea. O să vă instruiesc vreo lună-două, ca să vă tre'

7 Îti! Ce înseamnă „nu >lâu"? Mă mir că nu-s deschise larg toate uştile celulelor şi că domnii puşcăriaşi fiu iau masa la guvernator!"

— Ochiul ager al lui Frère zărise lângă belciugele sparte un ciob ţie faianţă.

„Cu asta aş putea să pilesc cea mai dură bucată de fier, e clar ca lumina zilei. Ar fi trebuit să fiţi cu mine pe Sarah Island, domnule Short".

„A fost o întâmplare nefericită, căpitane Frère", se apără Short. „Nu se mai poate schimba nimic".

„O întâmplare!", urlă Frère. „Semiţi-mă de vorbe. Cum dracu' l-aţi putut lăsa să scape?"

„S-a urcat pe grămada de pietre", explică Scott. „Şi

apoi a sărit, probabil, pe acoperişul şopronului. Am tras după el, dar trecuse deja peste z.id".

Frère aprecie distanţa şi admiră fără să vrea performanta sportiva, pe care ştia s-o preţuiască din proprie experienţă.

„O săritură pe cinste!", spuse el. Apoi îşi aduse aminte de teribila nedreptate pe care i-o făcuse deţinutului, şi o frică instinctivă îl făcu să adauge: „Un tip ca acesta nu se teme nici de o crimă, când se vede la ananghie. În ce direcţie, a luat-o?"

„Pe strada Macquarie, apoi în sus, spre munţi. Erau puţini oameni pe stradă. Domnul Mays de la Star flotei a încercat să-l oprească, dar el i-a dat un brânci, încât a căzut jos. A zis că tipul alerga ea o căprioară".

„Dacă nu-l prindem până deseară, trebuie să promitem o recompensă", spuse Frère şi dădu să plece. „Puneţi pază dublă, aşa ceva e contagios". Şi, zicând acestea, se grăbi să se întoarcă la cazarmă.

Semnalul de alarmă zbură prin tot oraşul, iar patrula călare de pe şosea se grăbi cât putu, ca să găsească urma celui dispărut. Dar se lăsă noaptea şi încă nu-l prinseseră. Poliţiştii, care se întoarseră frânţi de oboseală şi decepţionaţi, declaraseră că se ascunde, probabil, în vreo văgăună a munţilor din spatele oraşului, şi că numai foamea îl va sili să se predea.

Între timp, vestea se răspândi graţie sistemului organizat de guvernatorul Arthur. Până a doxva zi la prânz, fiecare".

staţie de semnalizare de pe coastă ştia: deţinutul pe viaţă nr. 8942 a evadat. Dar chiar dacă „ITobart Town Gazette" trâmbiţă această noutate sub titlul „Fugă temerară", pe cei mai mulţi dintre cititori îi lăsă destul de rece faptul că vasul Mary Jane pornea la Port Arthur fără Rufus Dawes.

Existau însă şi oameni pe care faptul acesta nu-i lăsa deloc indiferenţi. Maiorul Vickers, de exemplu, era revoltat că mult lăudatele lui măsuri de siguranţă eşuaseră. Revoltei sale îi corespundeau necazul domnilor Jenkins,

Scott şi Co., care fuseseră, deocamdată, suspendaţi din serviciu şi ameninţaţi cu concedierea definitivă. Domnul Meekin trăia sub o tensiune permanentă de când un monstru atât de periculos îşi făcea mendrele în apropierea imediată a evlavioasei sale persoane. Sylvia fu cuprinsă de o agitaţie nervoasă. Şi căpitanul Frère *se* temea teribil. Zece minute după ce ajunsese la cazarmă, pleca din nou în galop şi străbătu tot teritoriul, până spre. nord. În zorii zilei următoare, urcă în munţi şi cercetă, cu un câine, văgăunile. Se oferise să dubleze recompensa şi interogă el însuşi o serie de persoane suspecte. Se ştia că el inspectase închisoarea cu câteva ore înaintea evadării deţinutului, iar eforturile lui fură atribuite nu numai zelului, ci şi furiei sale. „Scumpul nostru prieten simte că reputaţia lui e în joc ct, îi spuse Sylviei diaconul, cu prilejul ospăţului de Crăciun. „E atât de mândru de faptul că ştie toate trucurile şi vicleşugurile acestor oameni nefericiţi, încât gândul că cineva l-ar fi putut înşela îi *este* odios”.

În ciuda tuturor explorărilor, Dawes rămase dispărut. Hangiul cel gras de la Star Hotel fu ultimul care-i văzuse. Arşila după-amie/H de vară păru să-l fi înghiţit.

CAPITOLUL 9

Scrisoarea lui John Rex

„Cercul intim de prieteni11 pe care maiorul Vickers îl pomenise cu ocazia primei sale vizite în faţa domnului Meekin devenise acum mai mare decât planificase iniţial. Maiorul se gândise la început doar la o masă festiva la care să

271

participe logodnicul fiicei sale şi clericul, se văzu silit. să le întreţină şi pe doamnele Protherick şi Jellicoe, precum şi pe domnii Mc-Nab din garnizoană şi pe domnul Pounce din administraţia civilă. Masa restrânsă se transformase într-o serată festivă.

— Discuţia se învârtea în jurul subiectului la modă – evadarea deţinutului.

„Ce se mai aude în legătură cu Dawes?”, întrebă domnul Pounce.

„Până acum, nimic nou”, răspunse Frère, morocănos. „Dar n-o să mai dureze mult. Am trimis în munţi o duzină de oameni14.

„Probabil că nu e uşor, pentru un deţinut, să scape de urmăritori”, spuse Meekin.

„Oh, nu trebuie numaidecât să fie prins, dacă la asta \ a referiţi”, răspunse Frère. „Foamea îl va alunga din bârlogul lui. Vremea tâlharilor de codru a trecut, iar în zilele noastre sunt prea puţine şanse ca cineva să poată rezista multă vreme în felul ăsta”.

„Aşa-i”, spuse domnul Pounce, între două linguri de supă. „S-ar putea crede că providenţa a predestinat această insulă pentru a fi o colonie penitenciară. În ciuda climei fericite, vegetaţia e atât de sărăcăcioasă, încât nimeni nu poate trăi de pe urma ei”.

f-Toate-s bune şi frumoase14, îi spuse McNab Sylviei, „dar mi se pare îndoielnic ca providenţa să fi creat Tasmania doar pentru a fi colonie penitenciară41.

„Şi mie”, confirmă Sylvia.

I; „Nu ştiu”, interveni doamna Protherick. „Defunctul meu soţ a spus că, pesemne, o mână atotputernică a aranjat coloniile de deţinuţi de-a lungul coastei, căci ţara e atât de sterilă44.

„Da, Port Arthur n-ar putea fi mai potrivit aşezat nici chiar dacă ar fi fost creat special în scopul ăsta44, confirmă. Frère. „De-a lungul întregii coaste, de la Tenby până la! Sfânta Elena, nu creşte nici măcar atâta verdeaţă cât să se sature o persoană. Pe coasta de vest e şi mai rău. Dacă mă gândesc la ceea ce era altă dată, şir, îmi aduc aminte...”

„Ce voiam să spun îl întrerupse Meekin. „C-am adus ceva interesant, confesiunea lui Rex11.

„Confesiunea lui Rex

„Da, o relatare a aventurilor sale după plecarea de la Macquarie Harbour. Vreau s-o trimit episcopului.

„Oh, aş vrea s-o citesc şi eu*”, spuse Sylvia, roşind. Ştiţi doar ca povestea acestor oameni nefericiţi mă interesează personal4.

„E o temă interzisă, draga mea”.

„Nu, papa, nicidecum. Chestiunea nu mă mai nelinişteşte ca până acum. Trebuie să mi-o daţi s-o citesc, domnule Meekin

„Probabil ca totul e minciună, de la un capăt a celălalt”, spuse Frère, sumbru. „Acest ticălos n-ar fi în stare să spună adevărul nici dacă viaţa lui ar depinde de asta”.

„Îl judecaţi greşit, căpitane Frère”, îl asigură Meekin. „Nu toţi deţinuţii sunt păcătoşi înrăiţi ca Rufus Dawes, Rex s-a căit sincer. I-a scris, de altfel, o scrisoare emoţionantă şi tatălui său la Londra”.

Vickers tresări: „O scrisoare! Ştiţi doar, conform dispoziţiilor nu poate fi trimisă nicio scrisoare necenzurată prietenilor sau rudelor deţinuţilor”.

„Ştiu asta, domnule maior, tocmai din această cauză v-am adus scrisoarea, ca s-o citiţi. Mie mi se pare că Respiră aerul adevăratei evlavii”.

„Daţi-mi scrisoarea”, zise Frère.

„Iat-o”. Meekin scoase un pacheţel. „Cu permisiunea doamnelor, o voi citi după-masă. E foarte interesantă”.

Doamnele Protherick şi Jellicoe schimbară priviri mimate, „închipuie-ţi, scrisoarea unui puşcăriaş-interesanta! Adevărat, domnul Meekin n-a fost demult în ţara”.

Frère întoarse pacheţelul pe o parte şi pe alta. Era adresat către John Rex senior, pe adresa domnului Blicks, strada ZBishopsgate, nr. 38, Londra.

„De ce nu-i scrie direct tatălui său”, întreba el. „Cine e acel Blicks?”

„După câte ştiu, un negustor onorabil la care a fo-l r. sajat contabil nefericitul Rex, pe când era mai tânăr. Doamna cum aţi putut constata şi dumneavoastră, nu-i lipseşte deloc cultura”.

„Deţinuţii aceştia sunt cei mai răi”, spuse Vickers. „James, mai toarnă! în mod obişnuit, nu toastăm cu asemenea prilejuri, dar azi e Crăciunul, aşadar: Trăiască Majestatea-Sa Regina!”

După ce, cu entuziasmul cuvenit, se toastase pentru regină, Vickers îi rugă pe musafiri să bea în cinstea lui sir John Franklin, ceea ce se făcu, de asemenea, cu respectul cuvenit „Şi acum daţi-mi voie să vă doresc sărbători fericite şi un an nou cu noroc, şir”, spuse Frère, ţinând în mână scrisoarea. „Dumnezeu să ne binecuvânteze pe noi toţi!

„Amin!”, spuse Meekin, onctuos. „Să sperăm că ne dă ascultare. Şi acum, doamnelor, scrisoarea. Confesiunea vă voi citi-o după aceasta”. Deschise pacheţelul, cu mâna satisfăcută a truditorului în via Domnului care strânge prima sa recoltă! începu:

„Dragă tată.

Niciodată în viaţa mea, atât de bogată în evenimente, supusă atâtor întâmplări nefericite, nu m-am aflat în faţa unei sarcini atât de dureroase şi sfâşietoare ca azi, când îţi scriu din acest loc trist – din închisoarea înconjurată, de apele oceanului – eu, omul aruncat în viitoarea celei mai amare mizerii...”

„Ce poetic!”, comentă Frère.

— „Asemenea unui copac uriaş am rezistat multor intemperii, dar vai, acum nu mâii sunt decât un trunchi golaş, de pe care au căzut toate frunzele şi crengile. Deşi mă apropii cu paşi repezi de mijlocul vieţii, nu ocup un loc onorabil în societate. În schimb, voi purta, în curând, pecetea ruşinii, dezonoranta haină de deţinut la P.A., adică la Port Arthur, „Patria ticăloşilor...”

„Bietul om!”, spuse Sylvia.

„Emoţionant nu-i aşa? *, spuse şi Meekin, continuân! s „Sfâşiat de griji şi chinuri, trăiesc printre paria societăţii. Situaţia mea de acum şi starea sufletească nu le vei găsi nicăieri descrise mai bine ca în psalmul 102, versetele 4 până la 12, şi te rog, dragă tata, să le citeşti cu mare atenţie înainte de a te apleca din nou asupra scrisorii mele...”

„Alo!”, spuse Frère, scoţând carneţelul său. „Cum scrie acolo? Mai repetaşi cifrele!”

Domnul Meekin făcu întocmai.

„Mai departe14, spuse, rânjind, Frère. „Îndată am să vă tălmăcesc scrisoarea asta”.

„Oh, dragă tată, te implor să renunţi la lectura cărţilor laice. Îndreaptă-ţi gândurile către cele sfinte şi străduieşte-te să fii demn de harul Domnului”. Psalmul 73, 2. Până şi eu, în starea mea jalnică, nu sunt lipsit de speranţă. Pslamul 35, 18. „Vreau să-ţi mulţumesc în faţa mulţimii şi printre mulţi vreau să te laud…44

„Câinele!”, se revoltă Vickers. „Doar n-o să-mi spuneţi că îl credeţi, domnule Meekin?”

„Mai aşteptaţi încă un moment, până ce termin41, spuse clericul, cu o uşoară dojana.

„Până şi aici, în închisoare, suntem încurajaţi de intrigi. Din păcate, trebuie să constat că o presa desfrânată împroaşcă venin, deşi autorităţile şi superiorii. sunt apreciaţi şi stimaţi de toţi deţinuţii rezonabili. Mă bucur însă comunicându-ţi că odioşii calomniatori sunt expuşi urii şi dispreţului general. Cu toate eforturile lor, nu vor realiza nimic. Totuşi, dragă tată, ţi-aş face o recomandare: nu citi ziarele din colonii, căci abundă în mârşăvii şi calomnii…”

„Asta e o aluzie la dumneavoastră, Frère”, spuse Vickers, zâmbind. „Vă mai aduceţi aminte ce s-a scris despre prezenţa dumneavoastră la alergările de cai

„Fireşte”, răspunse Frère. „Ce ticălos! Citiţi mai departe, domnule Meekin”.

„Să nu-i crezi nici pe inamicii guvernului, pe cei care relatează despre atrocităţi. Port Arthur nu mai ete azi locul teribil înfăţişat de nişte scribi răzbunători. Într-adevăr, uneori deţinuţii sunt biciuiţi ori primesc alte pedepse aspre, dar numai în cazuri excepţionale. După părerea mea, biciul e folosit doar împotriva celui care-l merită…44

„E cazul lui”, spuse Frère, spărgând o alună.

„Pasajele din Biblie pe care diaconul le citează atât de des îmi aduc alinarea, iar după încercarea nechibzuită de a-mi redobândi libertatea, am toate motivele să-i fiu recunoscător pentru bunăvoinţa ce-mi arată. Moartea – moartea groa/

nică, a trupului şi a sufletului – ar fi fost soarta ce o meritam, dar prin clemenţa Atotputernicului, acest potir a trecut pe lângă mine, Dumnezeu m-a cruţat, pentru a mă putea pocăi. Diaconul, un om foarte evlavios, spune că furtul nu aduce niciodată câştig. „Adunaţi, în schimb, comori în ceruri, unde acestea nu sunt roase de molii”. Cu cinstea ajungi departe, de asta sunt convins. N-aş mai cădea în păcat nici pentru o mie de lire. Psalmul 38, 14. Când mă gândesc la zilele fericite petrecute cu bunul Blicks, în vechea casă din Blue Anchor Yard, când îmi amintesc de uşurinţa mea care m-a făcut să păcătuiesc, furând stofe scumpe, ceasuri, butoni, inele şi bijuterii, mă copleşesc regretele şi mă refugiez în rugăciune. Psalm 5. Oh, cât de păcătos sunt! Cu toate. astea jur că, cu ajutorul Domnului, voi încerca să mă întorc pe calea cea bună şi, după voia şi cuvântul lui Iisus Cristos, voi fi izbăvit. Psalm 100, 74. Dacă mâi sunt în viaţă, o datorez exclusiv căpitanului Frère, care a avut generozitatea sa ateste că nu s-au comis atrocităţi atunci când noi, adică Shiers, [Barker şi alţii, am pus mâna pe Osprey. Roagă-te pentru căpitanul Frère, dragă tată. E un om bun şi, deşi slujba lui e, desigur, chinuitoare, nu-şi poate permite, ca ofiţer şi funcţionar de stat, luxul milei personale sau al răzbunării.

„Dracu’ să-l ia pe acest ticălos!”, strigă Frère, care se făcuse roşu ca sfecla.

„Salută-i, din partea mea, pe Sarah şi pe micuţul William, ca şi pe toţi prietenii care-şi mai aduc aminte de mine. Fie ca soarta mea să le slujească drept avertisment şi să-i ferească de ispită. O conştiinţă curată e mai preţioasă decât aurul? mizeria care succede căderii în păcat nu poate fi salvată de nicio sumă de bani, oricât de mare. Nu sunt sigur că te voi mai vedea vreodată, dragă tată, căci sunt condamnat ne viaţă, dacă guvernul nu-şi schimbă planurile, oferindu-mi ocazia să-mi redobândesc libertatea prin muncă grea.

Dumnezeu să te aibă în pază, dragă tată – ţ! – o doreşte fiul tău nefericit.

John Rex

P.S. Chiar dacă păcatul vostru e roşu ca sângele, va deveni alb ca neaua”.

„Asta-i tot?”, întrebă Frère.

„Da, sir. O scrisoare emoţionantă”.

„Într-adevăr”, îşi dădu cu părerea Frère. „Daţi-mi-o pentru o clipă, domnule Meekin”.

Luă paginile şi se adânci încruntat în epistola lui John Rex, aruncând, din când în când, câte o privire asupra cifrelor.

„Mi-am închipuit!”, spuse el. „Cu pasajele din Biblie trebuie să fie o treabă necurată. Un truc vechi, dar aplicat cu mare rafinament”.

„Ce vreţi să spuneţi? întrebă Meekin, derutat.

„O clipă!”, strigă Frère, vizibil mândru de agerimea lui. „Acest document preţios conţine o veste foarte îmbucurătoare. Onorabilul domn e, evident, tăinuitor. Încercaţi personal, domnule Meekin. Aici e scrisoarea, iar aâcă aveţi un creion. Căutaţi primul pasaj citat din Biblie. E psalmul 1C2, versetele 4 până la 12, nu-i aşa? Foarte bine. Sunt nouă versuri, da? Subliniaţi, deci, consecutiv, nouă cuvinte, şi anume de la cuvântul al doilea al citatului, unde ce spune: în situaţia mea tristă, şi aşa mai departe. Aţi găsit?”

„Da, spuse Meekin mirat, timp în care ceilalţi se aplecaseră curioşi deasupra mesei.

„Bine. În continuare, citează versul 18 al psalmului 35, da? Număraţi acum optsprezece cuvinte, subliniaţi-le pe următoarele cinci, apoi iar optsprezece şi subliniaţi cinci. Sunteţi gata?”

„O clipă. Şaisprezece, şaptesprezece, optsprezece. Autorităţile şi superiorii”.

„Continuaţi până ce ajungeţi la pasajele din Biblie. V-aş ruga să-mi mai turnaţi un pahar, Vickers”.

„Ah”, spuse Meekin, după un timp. „Aici scrie: „Pasajele din Biblie pe care diaconul le citează atât de des…”. Dar găsesc, domnule Frère…”

„Puţină răbdare”, spuse Frère, râzând. „Cum suna următorul citat? Aha, nu e indicat locul exact, deci va

trebui să numărăm cuvintele. Câte sunt?

„Adunaţi, în schimb, comori în ceruri, unde acestea mi sunt roase de molii*, câţi Meekin, nu fără revolta. „Treisprezece cuvinte11.

«Număraţi treisprezece cuvinte şi subliniaţi-l pe al treisprezecelea. Trucul cu pasajele din Biblie să i-l vândă altuia, mai prost”.

„O mie”, spune Meekin11. Ah, mai văd şi cuvântul lire. Deci: „O mie de lâre”.

„Ca text următor, avem psalmul 38, şi anume versetul 14. Faceţi ca mai înainte, număraţi câte patrusprezece cuvinte şi subliniaţi următoarele opt. Ce vine după asta?”

„Psalmul 5”.

„Fiecare al cincilea cuvânt, deci. Mai departe, mai departe. „Să mă întorc…” şi… da. Cu asta am ajuns la psalmul ICO. Ce verset? 74. Număraţi şaptezeci şi patru de cuvinte şi subliniaţî-lee.

Domnul Meekin numără. Toţi erau atenţi.

„Aşa… Şi acum citiţi cuvintele subliniate, Meekin, şi o să vedeţi că am dreptate”.

Faţa lui Meekin se făcu tot mai roşie, în timp ce citea: „În situaţia mea tristă, nu sunt lipsit de speranţă… în închisoarea din Tasmania, autorităţile şi superiorii sunt… obiectul urii şi al dispreţului general… citeşte ziarele din colonii, care vorbesc despre atrocităţile lor – biciuirea şi alte pedepse…

se dau pentru păcate uşoare. O mie de lire în casa veche din Blue Anchor Yard… stofe scumpe şi ceasuri, buton! inele şi bijuterii!… eu… vreau… să încerc… să mă întorc… şi… apoi… răzbunare”.

„Ei, doamnelor şi domnilor, zise Maurice şi privi, rânjind, în jur, „ce părere aveţi despre asta?”

„Remarcabil!”, spuse domnul Pounce. „Cum aţi dibuit-o, Frère?”

„Oh, n-a fos prea greu”, răspunse Frère, pe un ton care trăda contrariul. „Asemenea treburi sunt specialitatea mea. În comparaţie cu alte scrisori pe care le-am văzut, aceasta e destul de grosolan ticluită. Dar respiră aerul

adevăratei evlavii, nu-i aşa, Meekin

Domnul Meekin se înfurie. „Găsesc că sunteţi lipsit de tact, căpitane Frère. Fără îndoială, e o glumă reuşită, dar mărturisesc că nu-mi place să glumesc cu asemenea lucruri, într-adevăr, nu înţeleg cum se poate distra cineva cu atâta cinism pe marginea scrisorii bietului om către bătrânul său tată. Scrisoarea mi-a fost încredinţată mie, unul cleric, în calitate de pastor creştin[6].

„Păi tocmai despre asta-i vorba. Derbedeii îi duc de nas pe preoţi – vă rog să mă iertaţi – şi-i transformă pe bieţii „pastori creştini" în ajutoarele lor inconştiente. Câinele, ce-o fi râs pe-nfundate când v-a dat scrisoarea!". căpitane Frère. Aş fi considerat incompatibil cu funcţia mea culnie îşi schimbă culoarea ca un cameleon; „sunt convins că interpretarea dumneavoastră este falsă. Cum ar fi putut, bietul om, să conceapă atât de bine un document secret?"

„Dacă vă referiţii la realizarea scrisorii trucate", răspunse Frère, „am să vă lămuresc cu plăcere. Presupun vă avea la îndemână o Biblie când a scris scrisoarea?"

„Fireşte. Eu i-am permis să foloească Sfânta Scriptură, căpitane Frère. Aş fi considerat incompataabil cu funcţia mea să i-o interzic".

„Natural. Acesta e punctyl unde voi, preoţii, ne băgaţi beţe-n roate. Ar fi mai sănătoos dacă v-aţi gândi mai puţin la „misiunea dumneavoastră sfântă" şi aţi deschide mai bine ochii..."*

„Maurice! Dragul meu Maurice!"

Frère făcu o încercare de a drege lucrurile. „Îmi cer scuze, Meekân", spuse el, „dar eu ii-cunosc prea bine pe ticăloşii ăştia. Am trăit destulă vreme lângă ei, am fost cu ei pe acelaşi vas, am băut cu ei şi am stat de vorbă cu ei, le cunosc toate tertipurile. Biblia e singura carte la care ei au acces, iar textele Bibliei sunt singurul lucru ce şi l-au însuşit vreodată. Ce carte să folosească, deci, pentru scopurile lor diabolice – ei, care n-au în cap decât planuri de evadare şi conjuraţii – decât. asta, pe care domnul

6 Divide et impera.

diacon le-o la «a cu atâta bunăvoinţă?”

Chipul lui Maurise Frère trăda sila, dar şi, o bună doză de mulţumire de sine.

„Doamne, e groaznic**, spuse Meekin, care era egocentric; dar nu şi nerezonabil. „Groaznic...”

„Dar, din păcate, adevărat”, completă domnul Pounce.

„Pe sufletul meu! exclamă cinstitul McNab. „Mi se pare că tot sistemul nu favorizează opera de perfecţionare morală”.

„Domnule McNab, sunteţi amabil să-mi daţi puţin vinul de Porto?” ceru Vickers, legat de mâini şi de picioare de prescripţiile sale de serviciu. Şi, în felul acesta, discuţia despre metodele de pedepsire, care ameninţa să alunece pe o pantă periculoasa, fu înăbuşită într-o manieră înţeleaptă. Sylvia însă, din curiozitate ori împinsă de dorinţa de-a alina necazul clericului, când părăsi camera luă „confesiunea” ce zăcea lângă paharul cu vin al lui Meekin.

„Vă rog, domnule Meekin, serviţi-vă”, spuse Vickers, când uşa se închise în urma doamn-elor. „Povestea acestei srri. ori bizare este regretabilă, dar vă puteţi baza pe Frère, de asta vă asigur. Se pricepe la puşcăriaşi mai bine decât oricare de pe insulă

„Pesemne că v-aţi ocupat pe-ndelete de ac este elemente criminale, căpitane Frère”.

„Într-adevăr, stimabile, le cunosc toate tertipurile şi vicleşugurile. Am să vă destăinui principiul meu de bază. Cred că provine de la un franţuz, dar asta nu contează: „Împarte şi stăpâneşte 1”. Ticăloşii ăştia trebuie aţâţaţi unu! împotriva altuia”.

„Oh!”, spune Meekin.

„E singura cale. Vedeţi, dacă deţinuţii ar fi atât de soli – dari ca noi, n-am putea rămâne pe insulă nici măcar o săptămână. Dar pentru că nimeni nu îndrăzneşte să aibă încredere în vecinul său, eşuează orice răscoală4.

„Aşa o fi”, spuse bietul Meekin.

„Puteţi să-mi daţi crezare, sir. Dacă aş avea mşnă

libera, aş face ca niciunul dintre puşcăriaşi să nu mai poată spune nimic vecinului din dreapta fără ca vecinul din stânga să nu-mi relate7 e imediat cele spuse. Aş promova «spionii şi i-aş face pe ticăloşi propriii lor, supraveghetori. Ha-ha!”

„*Un* asemenea procedeu ar prezenta, desigur, multe avantaje, dar şi numeroase dezavantaje, căpitane Frère. Ar trezi cele mai josnice instincte şi ar atrage după sine un şir nesfârşit de minciuni şi mârşăvii. Asta e sigur”.

„Aşteptaţi!”, strigă Frère. „Poate voi avea, cândva, ocazh să-mi pun în aplicare principiul. Deţinuţii! Cerule, nu există decât o singură metodă să le vin de hac. T, e dau tutun când se poată frumos şi-i bidulesc când se nărăvesc”. „Îngrozitor!”, spuse clericul, cu oroare. „Vorbiţi despre ei ca despre nişte animale sălbatice”.

„Ăştia sunt”, răspunse Maurice Frère, cu indiferenţă.

CAPITOLUL 10

Aventurile răsculaţilor

Lângă zidul nu prea înalt care împrejmuia grădina, Inundată de o vegetaţie luxuriantă, se găsea o bancă. O-1 i e copacilor englezeşti, plantaţi cu mulţi, ară în urmă, *se* aplecau adânc, iar printre frunzele tremurătoare se zăreau licărind apele fluviului. Sylvia stătea cu faţa spre golf şi cu spatele spre casă. Deschise pacheţelul răpit domnului Meekin şi începu să citească. Foile de hârtie erau acoperite cu litere mari şi apăsate. Titlul suna cam aşa: „Descrierea suferinţelor şi a aventurilor unora dintre cei zece deţinuţi care au capturat bricul Osprey la Macquarie fâarbour, Tasmania, (notate de unul din sus-amintiţil deţinuţi în închisoarea din Oraşul Hobart, unde îşi ispăşeşte în prezent pedeapsa pentru păcatele sale.

După ce Svivia citise această frază bombastică, se opri o clipă. Povestea revoltei, cel mai Important eveniment din copilăria ei, era în mâinile sale. Nu-şi putea explica de ce avea sentimentul că relatarea – în măsura în care va fi verificată – îi va dezvălui ceva ciudat şi înspăimî-natof, care

O apăsa de ani de zile, urmărindu-i ca o umbră

gândurile. Ardea de nerăbdare să citească în continuare şi. totuşi, ezita să desfacă filele, aşa cum, copilă fiind, ezitase să deschidă mai mult decât de un lat de palmă, uşa camerelor întunecoase în care dorea şi, totodată, se temea să intre. Dar în clipa următoare învinse ezitarea.

„Când, de la cartierul general, sosi ordinul, să fie dizolvată colonia penitenciară Macquarie Harbour, comandantul (maiorul Vickers de la regimentul nr...) şi majoritatea deţinuţilor se îmbarcară pe o navă colonială, îndreptându-se spre oraşul Hobart. Wn bric construit la Macquarie Harbour urma să pornească la drum peste câte va zile, sub comanda căpitanului Maurice Frère. La bordul bricului se aflau domnul Bates, cu funcţia de pilot, patru soldaţi şi zece deţinuţi. Soţia şi fata comandantului erau, de asemenea, la bord”.

„Cât de ciudat sună toate astea 1, gândi fata.

„La 12 ianuarie 1834, am ridicat pânzele, iar în după-amiaza aceleiaşi zile am aruncat ancora în afara Porţii Iadului. Deoarece o briză dinspre nord-vest făcea imposibilă trecerea digului de nisip, domnul Bates pilotă vasul înapoi, în golful Wellington, unde am rămas toată ziua următoare. După masă, căpitanul Frère lua una dintre bărci şi, împreună cu doi soldaţi, plecă la pescuit. Nu mai erau la bord decât domnul Bates şi ceilalţi doi soldaţi. William Cheshire propuse să capturăm bricul. La început, m-am împotrivit, căci nu doream vărsare de sânge, dar Cheshire şi ceilalţi, care ştiau că mă pricep la navigaţie, – în zilele mele fericite fusesem pe mare – rână ameninţară cu moartea în cazul că refuzam participarea. Astfel, începurăm să cântăm, stând pe puntea anterioară... Când unul dintre soldaţi veni să vadă despre ce e vorba, fu luat cu asalt. După aceea, Lyon şi Riley au prins santinela. Eu, care manifestasem prea puţin interes la început faţă de această acţiune şi participasem forţat, simţeam treptat că îmi surâdea libertatea, inima îmi bătea mai tare şi eram gata să jertfesc. totul pentru atingerea ţelului. Mă animau speranţe temerare şi eram ca scos din minţi. Am preluat comanda peste nefericiţii mei tovarăşi şi sunt convins –

oricât de greu am păcătuit împotriva legii – că am reuşit să împiedic actele de violenţă la care s-ar fi dedat ace-ţi oameni. sălbăticii:).

„Bietul om”, gândi Sylvia, convinsă de minciunile lui Rex, Credea că, într-adevăr, n-are nicio vină.

„Domnul Bates era jos, în cabina. Gând Cheshire îl invită să se predea, încercă să se apere eroic, dar Barker ţinti prin geam. Ca să apăr viaţa soţiei şi a fiicei comandantului, l-am împins, iar glonţul a nimerit doar rama uneia dintre ferestrele provei. Între timp, soldaţii pe care-i legasem pe puntea. anterioară îşi croiră drum prin chepeng şi încercară să coboare. Cheshire trase în primul, iar pe celălalt îl doborî cu patul puştii. Omul cu rana îşi pierdu echilibrul şi, fiindcă bricul începuse să se clatine din cauza mareei, căzu peste bord. Asta a fost – graţie Domnului – singura victimă a revoltei.

Domnul Bates îşi dăduse seama că suntem stăpâni pe punte. Se declară învins, cu promisiunea noastră că le vom duce tefere la ţărm pe soţia şi fata comandantului. I-am spus să ia cu el tot ce avea nevoie şi am dat ordin să se coboare barca de salvare. În acest timp, sosi căpitanul Frère cu cealaltă barcă şi încercă să urce la bord, dar barca fu minată de valuri. Eram decis să lupt pentru libertatea mea, ceilalţi

— La fel, astfel încât le-am spus oamenilor din barcă şi căpitanului că vom deschide focul dacă nu se predau. Căpitanul Frère refuză şi voi să întreprindă o nouă încercare de a ajunge la bord, dar cei doi soldaţi trecură de partea noastră şi zădărniciră încercarea lui. Între timp, barca plină cu prizonieri fu pregătită de plecare. L-am mutat pe căpitanul Frère în ea, am urcat în cea de a dout barcă şi i-am silii: pe căpitanul Frère şi pe domnul Bates să vâlească spre ţărm. Apoi am remorcat barca de salvare şi ne-am întors la bric, unde pusesem santinele, de frică să nu ni-l ia înapoi.

În zori, *ne-am* adunat pe punte şi ne-am sfătuit în privinţa împărţirii alimentelor. Cheshire voia ca pe cei debarcaţi să-i expună morţii prin inanâtie, dar Lesly, Shiers

şi cu mine am pledat în favoarea une! partajări drepte. După o dispută lungă şi violentă, umanismul triumfă: alimentele Fură puse în barcă şi duse la ţărm. Când le-am scos din barca şi le-am predat, domnul Bates ne-a adresat următoarele cuvinte: „Oameni Hun! n-am putut spera niciodată că va fi fi atât de generoşi cu noi, căci ştiu că sunt puţine alimente la bord. Când mă gândesc că veţi avea de parcurs un drum lung, fără un corăbier experimentat şi cu o navă insuficient echipată, încercarea voastră mi se pare temerară. Domnul să vă aibă în pază şi să vă ferească de pericolele pe care, după toate probabilităţile, le veţi avea de îndurat pe marea furtunoasă”. Doamna Vickers şi-a exprimat bucuria că am fost atât de bun cu ea, mi-a urat mult noroc şi mi-a promis că va interveni în favoarea mea, de îndată ce se vor întoarce în oraşul Hobart. Când am plecat, au strigat cu toţii „ura!” şi ne-au dorit o călătorie plăcută, pentru că am fost atât de omenoşi să împărţim proviziile cu ei.

După micul dejun, ne-am apucat să aruncăm peste bord încărcătura-mai uşoară din magazie, ceea ce ne-a răpit timpul până la prânz. După masă, am aruncat o ancora mică, agăţată de o frânghie, apoi am ridicat ancora, deoarece, între timp, mareea se oprise, şi am deplasat vasul până ce am ajuns lângă două insule, numite Cap şi Bounet. Toţi au trebuit să urce pe punte, ca să încetinim, iar după ce am ridicat ancora, am coborât barca, remorcată de bric. În felul acesta, am trecut fără niciun incident peste digul ei” nisip. Începu să adie o uşoară briză din sud-vest. Am tras o împuşcătură de flintă, ca semnal, către cei rămaşi, că suntem în siguranţă şi am pornit în larg”.

Sylvia se opri din lectură, năpădită de gânduri chinuitoare, îşi mai aducea aminte de împuşcătură şi de lacrimile mamei ei. Restul însă era învăluit în ceaţă. Imagini voalate treceau ca nişte umbre prin faţa ochilor ei. Lectura acestei povestiri ciudate îi provocă o agitaţie fără seamăn. Deşi relatarea abunda în ipocrizie şi evlavie aparentă, era lesne vizibil că povestitorul nu încercase să

facă mai impresionantă povestea născocind fapte, deşi pe alocuri înfăţişase altfel lucrurile, pentru ca el să apară într-o lumină favorabilă, linguşindu-i pe oamenii de a căror bunăvoinţă depindea acum. Întreprinderea temerară plănuită şi. Înfăptuită acum cinci ani era descrisă cu obiectivitatea care (deoarece poartă pecetea adevărului, silind fantezia cititorului să adauge de la sine amănuntele terifiante neamintite) e mai potrivită să trezească mila decât o descriere detaliată. Tocmai prozaismul relatării lăsă loc presupunerilor celor mai sinistre. v! via simţi că inima îi bate mai tare când forţa ei imaginativă, romantică, se grăbi să completeze tabloul groaznic schiţat de puşcăriaş. Văzu totul în faţa ochilor – marea albastră, soarele arzător, vaporul care dispărea încet, oamenii nefericiţi de pe ţărm, auzi… Oh, oare ce se mişca în tufişurile din spatele ei? Era o pasăre! Cât de nervoasă era!

„Lepădasem – credeam noi – lanţurile pentru totdeauna. Ne sfătuirăm, în cea mai bună dispoziţie, cu privire la ceea ce aveam de făcut. Intenţia mea era să acostăm lânsjă vreo insulă din Marea Sudului, după ce vom fi scufundat bricul. În faţa băştinaşilor, urma să ne dăm drept marinari naufragiaţi, iar apoi să nădăjduim că bunul dumnezeu ne va trimite, întru salvare, un vapor, oarecare, în drum spre patrie. Pe James Lesly, marinar încercat, l-am numit timonier, şi am pregătit călătoria în continuare, de la Birches Rock, cu puţinele instrumente de măsurat pe care le aveam. În primul rând, am sfredelit cele două bărci şi le-am lăsat pradă vântului şi valurilor. Am despărţit pe marinari de şoarecii de uscat, iar la ora opt seara ne-am îndreptat spre est-sud-est, făcând prima noastră gardă. Cam după o oră, se iscă o furtună puternică dinspre sud-vest. Unii dintre şoarecii de uscat, printre care şi eu, ne-am îmbolnăvit, iar lui Lesly îi venea destul de greu să menţină direcţia; pe vreme de furtună, ar fi trebuit ca, la cârmă, să fie, de fat>t, doi bărbaţi. Spre dimineaţă m-am târât până la bord. Vântul se potolise, dar, verificând instalaţia de pompare, am i constatat că e multă apă în

magazie. Lesly îi chemă pe toţi la pompe, dar pompa de la tribord era singura care funcţiona. Din această clipă, nu mai existau la bord decât două lucruri importante: pompa şi timona-Furtuna a ţinut doiia zile şi o noapte. Bricul naviga cu contraranda redusă la maximum, nu îndrăzneam să strângem pânzele, fiindcă ne temeam că un eventual urmăritor ne-ar putea ajunge. Stsai. ma vieţii de puşcăriaş era încă vie în sufletele noastre.

În ziua de 16 ianuarie, către prânz, m-am târât din nou pe punte şi am schimbat direcţia bricului spre sud-est, căci mfam să evit ruta obişnuită a navelor şi să ocolesc spre sud Noua /eelandă. Îmi venise în gând ca, în cazul în care rezervelel de alimente s-ar epuiza, să ajungem până la coasta sud-americană şi să ne refugiem la nişte creştini. Imediat după aceasta, am fost nevoat să mă retrag în cabină. O săptămână, m-am zbătut între viaţă şi moarte. Uneori regretam hotărârea mea, fiindcă Fair îmi spunea mereu că oamenii nu sunt mulţumiţi de direcţia vasului şi că trebuie să întreprind ceva.

În ziua de 21, avu loc o răzmeriţă. Şeful fu Lyon, care susţinea că ne îndreptăm spre Oceanul Pacific şi că vom naufragia negreşit. Deşi acest pisălog n-avea habar de navigaţie, cerea să ne îndreptăm spre sud, deoarece ne aflăm la nord de insulele Prieteniei. Dacă vom acosta acolo, spunea el, vom putea cere ajutor băştinaşilor. În zadar Lesly le spuse că, navâgând înspre sud, vom ajunge la câmpiile cu gheţari. Barker, care navâgase pe o balenieră, le vârî în cap ca în preajma acelor meridiane e cald, deci că nu pot exista gheţari. După multă tevatură, Lyon s-a repezit la timonă. Russen scoase unul din pistoalele lui Bates şi-l împuşcă, după care toţi îşi reluară locurile. Gestul acesta a fost necesar pentru securitatea bricului; dacă s-ar fi întâmplat la bordul unei nave echipate cu oameni liberi, putea trece drept o măsură aspră, dar inevitabilă. Tumultul de pe punte mă determinase să-mi părăsesc cabina. Am ţinut un scurt discurt şi i-am asigurat pe oameni că sunt în stare să realizez ceea ce le promisesem. Am reuşit să-i conving, deşi, în sinea mea, ma

descurajasem şâmi era dor de uscat. Sprint nit de Lesly şi Barker, am calculat poziţia noastră şi am schimbat cursul spre nord-est. Bricul făcea unsprezece no 19 urî pe oră cu pânzele contrarandei reduse şi cu pompele în continuă activitate. Aşa am navigat până la 31 ianuarie, când ne-a prins o rafală care era cât pe-aci să ne vină de hac. Corabia s-a ridicat din nou – furtuna o răsturnase. pe o parte şi smulse catargul artimon. Lesly ordonă să se strângă gabierul mic, să se coboare zburătorul, să fie făcută sul pânza de jos ş? să se reducă pân'/a mare, aşa că bricul mergea acum cu pătrza mare redusă şi vela trincă împotriva vântului. Din această cauză a intrat atâta apă în vas, încât am pierdut orice speranţă de-a ajunge vreodată la ţărm. Mă rugam Atotputernicului să ne trimită repede ajutor. Nouă zile şi nouă nopţi a bântuit furtuna. Oamenii erau la capătul puterilor. Unul dintre cei doi soldaţi, care trebuia să scoată cu un drug catargul smuls de vânt, că /u peste bord şi se înecă. Proviziile noastre se apropiau de sfârşit. Când Furtuna se potoli, în cea de a noua zi am dus restul alimentelor în şalupă. Deoarece valurile erau înalte, pentru a putea coborî şalupa a trebuit să fixăm verga anterioară şi principală printr-un cabestan, cu odgoane de rezervă pe partea dinspre vânt. În cele din urmă, am pornit. Ceilalţi bătuseră în cuie hublourile bricului. Am îmbrăcat hainele căpitanului şi ale pilotului şi, la apusul soarelui, am părăsit bricul, care era deja sub apă până la nivelul armăturii.

În timpul nopţii, vântul se înteţi. Şalupa noastră, care mai degrabă putea fi numită şlep, căci era prevăzută cu catarg şi bompres, începu să se clatine violent şi fu inundată de valuri. Ne-am aşezat câte patru pe scâncâurile pupei, cu spatele spre mare, pentru ca apa să nu pătrundă dinspre pupa în şalupă. Ziua ne răsplăti însă pentru noaptea îngrozitoare. Ţărmul nu era mai departe de zece mile. Ne-am apropiat mult de el fără a ne pune viaţa în pericol, şi, mânaţi de vânt, an navigat de-a lungul coastei, sperând să dăm de vreun port. La orele două şi jumătate, am zărit un golf foarte curios: era flancat de două stânci

mari, care aminteau de piramide. Shiers, Russen şi Fair coborâră pe uscat, să aducă apă de băut. După. scurt timp se întoarseră, spu«înd că au dat de o colibă indiană în care au găsit mai multe vase de ceramică. Pentru a ne feri de un atac neprevăzut, ne-am ţinut toată noaptea departe de ţărm şi am Intrat în golf abia în zori. Cu această ocazie, am vânat o focă. Pentru micul dejun am fiert aripile, inimă şi ficatul; am hră-Giudat era să o consumăm în asemenea împrejurări. Pennât şi pisica, pe care o luasem de pe bric, fiindcă, ne-a fost nit şi pisica, pe careoluasem de pe bric, fiindcă, c-a fost milă să lăsăm pradă unei morţi sigure un animal nevinovat.

După micul dejun, am pornit din nou la drum. Mergeam de o oră, când se dezilnţui o nouă bri/.a, care ne mână cu o viteză de şapte noduri pe oră. Am mers din golf în golf, căutând fiinţe vii. În sfârşit, de la apusul soarelui, am auzit dinspre uscat mugetul unui bou. James Barker, acest om brutal şi nestăpânit, fu mişcat într-atât, încât izbucni în lacrimi.

După două ore, am văzut pe plaja un foc mare. Am aruncat ancora. Am stat treji toată noaptea. Dimineaţa ne-am apropiat de ţărm şi am fixat barca de o tufă de alge marine, Când ne-au văzut băştinaşii, s-au apropiat de ţărm. Eu le-am dăruit indienilor, ace şi aţă, iar când am pronunţat cuvântul „Valdivia”, femeia a arătat cu degetul în direcţia unei limbi de pământ înspre sud, a ridicat trei degete şi a strigat „I. Eagos ceea ce eu am interpretat drept trei mile. Aşa a fost, după cum s-a văzut mai târziu.

Către orele trei după-amiază, am navigat împrejurul limbii de pământ şi am zărit pe partea bordului de sub vânt bastonul pavilionului şi o baterie cu douăsprezece tunuri. I-am dat fiecăruia din echipaj partea lui din cele şase lire şi rece şilingi, bani găsiţi în cabina lui Frère, având grijă ca hainele să fie împărţite în mod just. Băgasem în buzunar două ceasuri, dintre care unul 1 l-am dăruit lui Lesly, iar pe celălalt l-am păstrat pentru mine. Între timp, convenisem să ne declarăm drept supravieţuitorii bricului Iulia, naufragiat în Marea Sudului, în drum spre China. Am

acostat în apropierea bateriei. Am fost primiţi de spanioli cu cea mai mare politeţe şi ospătaţi cu prietenie, deşi nu înţelegeam o boabă din cele ce spuneau. A doua zi, am convenit ca Lesly, Berker, Shiers şi Russen să împrumute contra cost un canoe şi să ajungă până la oraşul care se afla la nouă mile distanţă pe fluviu în sus. În dimineaţa zâlei de 6 martie, au pornit. La 9 martie, a sosit o barcă al cărei comandant, un locotenent, avea ordin să ne ducă şi pe noi, cel rămaşi în oraş. Am urcat, deci, în şalupă şi, oarecum neliniştiţi de prezenţa însoţitorilor militari, am pornât spre Oraş, unele am ajuns seara. Aşa a fost – soldatul rămas în viaţă ne trădase. Acest individ era un dublu trădător – îşi trăda. se atât ofiţerul, cât şi camarazii. Am fost duşi imediat la închisoare, unde i-am regăsit pe cei patra tovarăşi ai noştri. Unii au spus c-ar fi bine să menţinem povestea cu naufragiul, dar eu ştiam că, dacă vom fi interogaţi pe rând, ne vom contrazice în mod forţat şi le-am zis că o confesiune sinceră e singura noastră şansă de a scăpa cu viaţă. La 14 martie, am fost duşi în faţă. guvernatorului, care ne-a comunicat că ne putem considera liberi dacă promitem să rămânem în oraş. La auzul acestor cuvinte, mi s-a luat o piatră de pe inimă şi, în numele camarazilor mei, l-am rugat pe guvernator să nu ne predea englezilor. „Mai bine să ne omoare aici, în piaţa publică”, i-am zis. Guvernatorul avea lacrimi în ochi când ne-a răspuns: „Fiţi fără grijă, nu vom face aşa ceva. Atâta vreme cât nu încercaţi să evadaţi, sunt prietenul vostru. Dacă ar veni mâine o corabie şi ar cere extrădarea voastră, v-aţi convinge că mă ţin de cuvânt. În schimb, aştept de la voi să vă feriţi de beţie, care e un viciu larg răspândit pe aici, şi, pe cât posibil, să plătiţi guvernului costul şederii voastre în închisoare”.

A doua zi, am găsit cu toţii de lucru la lansarea unui vas de trei sute de tone. Oamenii mei s-au arătat atât de zeloşi, încât constructorul naval a spus că treizeci de concetăţeni de-ai lui n-ar fi putut face cât noi. Această remarcă l-a bucurat pe guvernator, care asista la lansarea vasului. De altfel, venise toată populaţia, cânta muzica,

fiindcă vasul stătuse în radă aproape trei ani. După lansare, cei dintre noi care erau marinari au ajutat la echiparea vasului, lucru pentru care căpătau cincisprezece dolari pe lună, plus hrană gratuită la bord. Eu însumi am căpătat foarte repede de lucru la şantierul constructorului naval, trăiam din banii câştigaţi prin muncă cinstită şi, bucurându-mă de libertate, am uitat aproape de tot trista întorsătură pe care o luase soarta mea. Închipuiţi-vă, eu, care odinioară frecventasem cercuri de mobili şi savanţi, eram acum recunoscător că pot lucra pe i şantier naval şi că pot dormi noaptea pe o grămadă de piei!

I Dar astea sunt chestiuni personale, asupra cărora nu vreau să insist

Pe acelaşi şantier lucra şi soldatul care ne tractase. c'ind, într-o zi, acesta că/. u de ia mare înălţime şi muri câteva ore mai târziu, nu m-am putut reţine de a vedea în asta judecata Domnului. Timpul trecea, iar noi trăiam destul de fericiţi. Dar, spre regretul tuturor locuitorilor Valdiviei! vechiul guvernator îşi înainta demisia şi, la 21 martie 1836, sosi noul guvernator, pe bricul Achilles „prevăzut cu douăzeci şi unu de tunuri. Una dintre primele acţiuni ale acestui domn a fost vânzarea şlepului nostru, procedeu care m-a făcut să am presimţiri funestre. Mă temeam ca noul guvernator să nu ne predea din nou sclaviei; am hotărât., deci, să evadez. După ce le-am expus lui Barker, Lesly, Shiers şi Russen planul meu, l-am întrebat pe guvernator dacă nu vrea să-şi construiască o barcă frumoasă, pe care ne-am oferit s-o construim noi. Guvernatorul a fost, de acord. După patrusprezece zile, construisem o barcă cu patru banchete pentru vâslit, în stare să reziste la vânt şi valuri. Am prevăzut-o cu pânze, am cumpărat provizii – în numele guvernatorului – şi, la 4 iulie, într-o sâmbătă, după apusul soarelui, am navigat în secret pe fluviu în jos. Poate că guvernatorului i s-a părut penibilă farsa pe care i-o jucasem, încât s-a decis să nu ne urmărească, ori poate că – mai plauzibil – absenţa noastră s-a descoperit abia luni, când eram hăt departe, nu pot spune. În orice caz, am ajuns nestingheriţi la mare,

îndreptânc! u-ne apoi, conform intenţiilor iniţiale, spre Insulele Prieteniei. Dar norocul, care părea să ne fi surâs până acum, ne întoarse spatele, căci după ce barca noastră s-a târât patru zile ca un melc, se instala o acalmie deplină, şi patruzeci şi opt de ore nu ne-am mişcat din loc. Trei zile am zăcut în mijlocul oceanului, sub razele arzătoare ale soarelui, fără apă de băut şi provizii. În ziua a j) atra, convenisem să tragem la sorţi care dintre noi să moară voluntar, pentru ca să poată trăi ceilalţi, când am fost pescuiţi de un velier ce transporta opiu şi se întorcea la Canton. Căpitanul, un american, s-a purtat frumos cu noi. La sosirea noastră Ia

Canton, negustorii britanici din oraş au organizat o colectă şi ne-au promis călătoria gratuită în Anglia. Din nefericire, Russen, în stare de ebrietate, trăda unele amănunte, care treziră bănuieli. Pe deasupra, eu îi relatasem consulului britanic povestea presupusului nostru naufragiu şi-mi atribuisem numele de Wilson, fără să ţin seama de faptul că pe sextantul rămas în barcă era grav at numele căpitanului Bates. Toate aceste detalii îl făcură bănuitor pe consul, astfel încât dădu ordin ca, la sosirea noastră la Londra, să fim duşi la judecătoria poliţienească. Deoarece nu se putea dovedi nimic, am fi fost achitaţi dacă în sală n-ar fi fost un anume doctor Pine. El, care fusese medic de navă pe bordul vasului de transport-Malabar, mă recunoscu şi depuse jurământ cu privire la identitatea mea. Am fost luaţi în detenţiune preventivă. Dovezile împotriva noastră s-au înmulţit când domnul Capon, gardianul din oraşul Hobart, aflat din întâmplare la Londra, apăru la tribunal şi ne identifică pe toţi. Povestea noastră fu dată în vileag, iar Russen, împotriva căruia depuseră Barker şi Lesly în calitate de martori ai coroanei, fu considerat vinovat de asasinarea lui Lyon şi executat. Noi, ceilalţi, am fost duşi la bordul vasului Leviathan, unde am rămas până la mutarea noastră pe Lady Jane, ce urma să transporte deţinuţi în Tasmania. În colonia care fusese scena crimei noastre, urma să fim judecaţi pentru actul pirateresc împotriva bricului Osprey. La 15 decembrie

1838, am sosit în oraşul Lâobart”.

Sylvia, care citise cu interes susţinut surprinzătoarea relatare, lăsă să-i cadă mâinile în poală şi privi în gol. Povestea acestei desperate lupte pentru libertate era plină de groapă. Niciodată nu-şi dăduse seama printre ce fel de oameni trăieşte. E drept, acele fiinţe mohorâte care trudesc în lanţuri în coloniile de muncă, aceşti bărbaţi cu chipurile palide, inexpresive, din cauza regimului brutal de muncă, n-aveau, probabil, preo multe lucruri comune cu John Rex şi camarazii săi. Sylvia îşi imagină călătoria pe bricul în care se infiltra apa, munca grea în America de Sud, fuga nocturnă, vâslitul istovitor, foamea chinuitoare, aşteptarea morţii şi desperarea noului prizonierat, care le năruise toate speranţele. Desigur, oamenii aceştia înduraseră chinuri groaz-l nice în colonia penitenciară, dacă luaseră asupra lor pericole atât de mari, pentru a scăpa de acolo; John Rex, care: chinuit de boală, înăbuşise o răzmeriţă şi condusese vasul – pe marea în furtună – avea cu siguranţă însuşiri ce puteau fi valorificate mai rodnic decât în cariera de piatră. Avea! oare, Maurice Frère dreptate? Puteau fi subjugaţi şi ţinuţi. În frâu aceşti deţinuţi, dotaţi cu o capacitate supraomeneas-l, că de a îndura, numai prin pedepse de o cruzime inumană.

— Biciul ori lanţurile? Aşa chibzuia Sylsria în întunericulce se lăsase. O trecură fiori gândindu-se ia violenţele unor asemenea bărbaţi, dacă vreodată ar avea prilejul să se raz –, bune pe asupritorii lor. Maurice îi povestise că puşcăriaşii aveau semnele lor tainice, limbajul lor secret. Fusese martor al felului iscusit în care Rex, care se mai gândea şi acum la evadare, reuşise, în ciuda pazei severe, să scoată prin contrabandă o solie către prietenii lui. Oare insula nu era un adevărat vulcan, în care mocneau revolta şi crima, iar puşcăriaşii constituiau o colectivitate unită prin francmasone. xia crimei şi a suferinţei? Un gând groaznic, totuşi nu lipi sit de temei. Ce drumuri ciudate parcursese, civilizaţia, dacă se vedea silită să exileze monştrii pe care-i generase, hrănindu-i în acest colţ încântător al pământului! Sylvia privi, în jur şi i se

păru că toată frumuseţea peisajului pălise, 1 Frunzişul, ale cărui contururi graţioase erau estompate de amurg, arăta terifiant. Fluviul curgea alene, ca şi cum apa i-ar fi fost împovărată cu sânge şi lacrimi. În umbra copa-jcilor, părea să stea la pândă groaza şi pericolul. Până şi şoap-i tele vântului aduceau la urechile ei gemete, ameninţări şi vorbe de răzbunare.

Copleşită de un apăsător sentiment al singurătăţii, Sylvia apucă repede foile de hârtie şi vru să se îndrepte spre casă, când – scoasă parcă din pământ, de puterea fricii ei – o fiinţă în zdrenţe îi. aţinu calea. Mintea ei înfierbântată văzu în această apariţie întruchiparea tuturor primejdiilor necunoscute de care se temuse. Recunoscu hainele galbene de ocnaş, observă mâinile lacome care se întindeau spre ea. O străfulgera gândul la ceea ce de trei zile constituia senzaţia oraşului: banditul de la Port Arthur, asasinul evadat se afla în faţa ei, neferecat în lanţuri, nestingherit de nimic, pentru a se răzbuna pe ea.

„Sylvia! în sfârşit! Am alergat ca un nebun să vă găsesc… Dar ce-i? Nu mă mai recunoaşteţi cu mâinile strânse la piept, mută de groază, se dădu înapoi din faţa lui.

„Sunt Rufus Dawes”, spuse el, privind-o plin de speranţă. Dar zâmbetul nu se arătă pe chipul ei. „Rufus Dawes”, repetă el.

Maiorul şi oaspeţii lui, între timp, luaseră loc pe veranda spaţioasă. Ascultau tocmai una dintre inofensivele, dar plictisitoarele povestiri ale clericului, când la urechile lor ajunse un strigăt.

„Ce-i asta strigă Vickers.

Frère sări în sus. În grădină se zăreau două fiinţa care păreau a se lupta. O privire îi fu de-ajuns. Cu o săritură ateriza în straturile de flori, apoi se îndreptă în goană spre puşcăriaşul evadat.

Rufus Dawes îl văzu venind, dar considerându-se în siguranţă sub ocrotiriea fetei care-i datora viaţa, se apropie de Sylvia, îi liberă mâna pe care i-o ţinuse cu respect, apoi îi atinse rochia.

„Ajutor, Maurice! Ajutor”, strigă Sylvia.

Pe faţa lui Rufus Dawesse citi spaimă şi consternare. Timp de trei zile, nenorocitul reuşise să-şi păstreze viaţa şi libertatea, pentru a ajunge la singura fiinţă despre care credea că-l iubeşte. După o evadare fără seamăn din închisoarea păzită cu străşnicie, se târâse, în ciuda pericolelor, spre lăcaşul idolului viselor sale, pentru a auzi din gura ei cuvinte de gratitudine. Iar ea refuza să-l asculte, se dădea înapoi din faţa lui, îngrozită; era de ajuns să-şi rostească numele pentru ca ea să-l cheme în ajutor pe însuşi duşmanul lui de moarte. Ea, copilul pe care-l îngrijise şi-l hrănise, de dragul căruia renunţase la libertatea greu dobândită şi la bogăţie, copilul pe care-l visase şi al cărui chip îl adorase, până şi ea era împotriva lui! Nu mai era dreptate, nici cer, nici dumnezeu! rămase pironit locului, fără a ţine seama de cel care-l înconjurau. În clipa următoare, Frère şi McNab se năpustiră asupra lui şi-l dopprâra. Deşi era vlăguit, îi dădu fără greutate la o parte. Nimeni nu l-ar fi putut! npâe8 ica să sară peste zid. Dar părea a nu fi în stare să fugă. Pieptul i se umfla şi cobora, cuprins parcă de spasme, bruboane de sudoare îi acopereau faţa palidă, far ochii îi înotau în lacrimi. Faţa i se crispase, ca şi cum ar fi vrut s-o blesteme pe fata care plângea cu capul pe umărul tatălui ei, dar nicio vorbă nu-i scăpă. Vârî mâna în buzunarul de la plept şi scoase ceva, apoi arunca obiectul cu un gest de dezgust. Scoase un oftat adânc şi întinse mumie, lăsându-se legat-Atât de jalnică era această durere mută, încât cei din jur se întorseseră fără să vrea atunci când ocnaşul fu dus de acolo. Nu voiau să dea impresia că se bucură de înfriângerea lui.

CAPITOLUL 11

Un suvenir de la – Macquarie Harbour

„Trebuie să faci totul ca el să 1111 fie pedepsit prea aspru”, îi spuse Sylvia a doua zi lui Frère., JN-am vrut să-l trădez pe bietul om, dar eram agitată de povestea cu ocnaşii”.

„Cine te pune să citeşti asemenea prostii?”, răşounse

Frère. „N-are niciun sens. Să nu crezi o iotă din ce scrie acolo11.

„E adevărat. Sunt convinsă de asta. Oh, Maurice, ce oameni groaznici! Am crezut întotdeauna că ştiu totul despre ocnaşi, dar că printre ei sunt asemenea oameni...”

„Slava Domnului că ştii atât de puţine despre ei!”, spuse Maurice. „Slugile de aici, din casă, fireşte că nu pot fi comparate cu indivizi versaţi ca Rex şi tovarăşii lui.

„Ah, Maurice, urăsc acest oraş. Poate nu e just din partea mea, dar aş dori să nu mai văd haine galbene de ocnaş şi lanţuri. Nu ştiu ce-i cu mine” „Vino şi tu la Sydney* propuse Frère. „Acolo nu sunt atâţia deţinuţi. Oricum, voiam să mergem la Sydney”.

„Da, în călătoria noastră de nuntă”, spuse Sylvia scurt. „Dar încă nu suntem căsătoriţi”.

„Asta se poate uşor remedia** zise Maurice.

„Prostii, dragul meu. Ascultă-mă, trebuie să-ţi vorbesc despre bietul Dawes. Nu cred că a avut intenţii rele. Probabil a vrut să ceară ceva de mâncare, Iar eu, în starea mea de agitaţie, n-am înţeles ce vrea. Doar n-o să-l spânzure, Maurice? *a*

„Nu*, spuse Maurice. „M-am sfătuit azi dimineaţă cu tatăl tău. Pentru o condamnare la moarte, ar trebu! judecat din nou şi ar fi nevoie de mărturia ta. Ca să evităm acest lucru, am ajuns la concluzia că ajunge ca pedeapsă trimiterea la Port Arthur şi lanţurile, grele. I s-a dat încă o dată „închisoare pe viaţă”. F a treia oară”.

„El ce-a spus?”

„Nimic. Am ordonat să fie transportat imediat pe navă. Probabil că, acum, e deja în larg”.

„Maurice, am o senzaţie ciudată când mă gândesc la omul acesta1.

„Cum adică?”, întrebă Maurice.

„Mă tem, de parcă aş şti ceva despre el. Nu ştiu, totuşi, ce anume”.

„Nu prea vorbeşti limpede**, îşi dădu Frère cu părerea, forţându-se să râdă. „Dar să nu mai discutăm despre asta. În Curând vom întoarce spatele Port Arthur-

ului şi tuturor locuitorilor săi”.

„Maurice”, spuse ea drăgăstos, „te iubesc. Ai să mă aperi întotdeauna de acest om, nu-i aşa?”

Maurise o săruta. „N-ai învins spaima, Sylvia. Va trebui să mă ocup serios de nevestica mea”.

„Fireşte”, răspunse Syâvia.

Apoi se sărutară – Maurice o sărută pe Syâvia, iar ea se lăsă sărutată.

Deodată, privirea îi căzu pe ceva. „Dar ce-i aceH Maurice? Acolo, lângă fântână”.

Stăteau lângă locul unde fusese legat Dawes, în seara anterioară. Un pârâiaş ce străbătea grădina alimenta un havuz de piatră construit deocnaşi, întruchipând un zeu al marii ce sfia din corn. Sub cupa fântâniii zăcea un mehetel. Frère îl ridică. Pe învelişul din stofă galbenă se zăreau împunsături de ac mari şi stângace.

„Arată ca o perniţă pentru ace”, spuse ea. „Să văd. Oh, ce straniu! Iarăşi pânza galbenă. Se vede că-i a unui nmcăriaş, Maurice, e desigur a omului care a fost ieri aici!”

„Da”, murmură Maurice, învârtind în mâini pacheţelul, „aşa o fi.

„Mi s-a părut că a aruncat ceva. Asta o fi fost?”, spuse ea, privindu-l curioasă.

Cu o mână sumbră, Frère desfăcu pacheţelul misterios, învelişul galben conţinea o fâşie de postav cenuşiu în – r –, tt cu grijă, tăiată din uniforma deţinuţilor cil comnntrare bună. iar în ea ascunsă o bucăţică de stofă, uzată, decolorată, care fusese când va albastră.

„Fii!” strică Frère. „Dar asta ce-o mai fi?”

...O fâşie dintr-o rochie”, spuse Svivia.

Era talismanul lui Rufus Dawes, o zdreanţă din rochiţa pe care ea o purtase la Macquarie Harbour şi pe care nefericitul o păstrase cinci ani ca pe un talisman. Frère aruncă pacheţelul în apă; curentul îl duse cu el.

„De ce ai făcut asta?”, spuse Svivia, simţind un regret inexplicabil.

Zdroanţa înota încă la suprafaţa apei, prinsă de un fir

de trestie, când cei doi aruncară privirea şi văzură dispărând în zare vasul care-l ducea pe Tlufus Dawes înapoi, în sclavie. Apoi căutaru cu ochii ciudatul suvenir al banditului de la Port Arthur, dar şi acesta dispăruse între timp.

CAPITOLUL 12

La Port Arthur

Pe digul de piatră de la Port Arthur răsună zăngănitul obişnuit, când acostă vasul ce-l readucea pe recuperatul Rufus Dawes. La înălţimea mare deasupra esplandei, se ridica ameninţătoare cazarma. Ceva mai jos, se zărea şirul lung al barăcilor de închisoare, cu atelierele şi dubele; în stânga, se înălţa casa comandantului – cu crenelurile de pe terasă şi cu santinela în faţă făcea o impresie impunătoare. Pe digul aflat vizavi de stâncă roşie a „Insulei Morţilor14, ocnaşii în lanţuri, ameninţaţi de flintele supraveghetorilor, îşi făceau munca zilnică.

Pentru Rufus Dawes, priveliştea nu era nouă. Văzuse adesea frumuseţea soarelui la răsărit, a apei scânteietoare şi a colinelor împădurite. Cunoştea toate acestea, începând cu digul curat de la picioarele sale, până la staţia de semnalizare înconjurată cu flori care-şi înălţau potirele spre cerul senin. Albastrul strălucitor al mării, umbrele moi ale colinelor, susurul liniştitor al valurilor – toate acestea nu erau în stare să-l farmece. Şedea cu capul aplecat, cu mâinile cuprinzându-şi genunchii, fără să ridice privirea, până ce fu stârnit din toropeala sa.

Mo, Dawes!”, strică e unrave” h eton. Îl troke, mrind coloana de puşcăriaşi ferecaţi în lanţuri. „Iată-ne din nou aici. Sunt încântat. Dawes! E o veşnicie de când nu ne-am mai văzut!”. Puşcăriaşii făcură haz. Ştiau ce înseamnă să r> „de glumele domnului Troke. „Hni, Dnwes a te prezint unor vechi prieteni. Se bucură că te văd din nou, nu-i aşa. băieţi? Credeam, Dawes, că te-am pierdut! Bănuiam că nu vrei să mai ştii de noi. La Hobart nu te-au păzit, pesemne. r)» «tul de hine, nu-i aşa? Aici o să avem grijă Dawes. A doua oară nu ne mai scapi41.

...Fiţi prudent, domnule Troke44, îl avertiză o voce.

„Iar înropofi? Lăsaţi omul în pace!”

Pe baza unui ordin transmis din Hobart, gardienii îl legară pe deţinutul periculos de ultimul om din coloană, nituind de cătujele de la picioarele lor o bucată de lanţ care, când era cazul, putea fi îndepărtată. Până acum, pe chipul lui Dawes nu se vedea că e conştient de locul unde se află. Dar, la auzul vocii prietenoase, ridică privirea şi văzu un om înalt, uscăţiv, într-o haină veche, de culoare cenuşie, şi cu o cravată neagră. Nu-l cunoştea.

„Oh, iertaţi-mă, domnule North”, spuse Troke. Tiranul se transformă pe loc în lingău. „Nu v-am văzut, Sfinţiaf voastră”.

„E popă!” se gândi Dawes, decepţionat, coborând privirea.

„Ştiu”, replică domnul North, rece, „căci altfel aţi fi fost numai lapte şi miere. Nu vă străduiţi cu minciunile în prezenţa mea”.

Dawes se uită din nou în sus. „Ciudat popă 1”.

„Cum vă numiţi?”, îl întrebă domnul North, când privirile lor *se* întâlniră.

Rufus Dawes voia, de fapt, să se închidă. Într-o tăcere morocănoasă, dar tonul poruncitor trezi în el, automat, cea de a doua natura, de deţinut, deci răspunse aproape fără voie: Rufus Dawes”.

„Oh”, spuse domnul North, privindu-l cu o curiozitate amestecată eu compasiune. „Despre el e vorba? Am crezut că v-a trimis în minele de cărbuni”.

„Într-adevăr”, răspunse Troke, „dar următorul transport pleacă abia în patrusprezece zile. Până atunci, va lucra la noi în colonie”.

„Oh!”, spuse domnul. North din nou. „Împrumutaţi-mi, vă rog, cuţitul dumneavoastră, Tro3; e”.

doricul, în văzul tuturor, scoase din buzunarul hainei un sul de tutun de mestecat şi-şi tăie cu cuţitul lui Troke o priză. Rufus Dawes simţi ceva ce nu mai simţise de trei zile – interes. Se uită la preot cu o mirare nedisimulată. Domnul North interpretă greşit această privire fixă, căci îi întinse lui Dawes restul de tutun.

O mişcare străbătu coloana. Oamenii se aplecară înainte, căci fiecare voia măcar să se; desfete privindu-l pe unul dintre ei mestecând tutun. Troke rânjea, dar veselia lui mută nu prevestea nimic bun pentru deţinutul favorizat. „Iată”, spuse domnul North şi-i întinse lui Rufus Dawes bucata ademenitoare de tutun spre care erau îndreptaţi eu jind atâţia ochi. Deţinutul luă tutunul, îl privi lacom, dar, spre mirarea tuturor, îl aruncă înjurând.

„N-am nevoie de tutunul dumneavoastră11, spuse el. „Păstraţi-l”.

Din gâtlejele deţinuţilor izbucniră strigăte de uimire admirativă, pe când ochii lui Troke scăpă rara de mânxe.

„Găine!”, răcni el, pregătindu-se să-l pedepsească.

Domnul North ridică mâna. „Ajunge, Troke”, spuse el. „Cunosc respectul dumneavoastră pentru tagma preoţească. Duceţi oamenii de aici”.

„Marş!”, comandă Troke, înjurând cu jumătate de voce.

Dawes înaintă, forţat de lanţul proaspăt fixat. Nu era obişnuit să meargă în coloană, iar smucitura bruscă îl făcu să-şi piardă echilibrul. Se sprijini de vecinul său, pe carerecunoscu de îndată. Er-a John Rex. Domnul North, observ. Îndui pe cei doi bărbaţi, fu mirat de marea lor asemănare – înălţimea, ochii, culoarea părului şi a pielii erau la fel. Poate erau rude, în ciuda numelor diferite. „Puteau fi şi fraţi”, se gândi North. „Bieţii oameni! N-am mai pomenit ca un deţinut să refuze tutun”. Privi spre locui unde căzuse tutunul aruncat, dar degeaba. John Rex, lipsit de complexul mândriei stupide, îl ridicase şi-l băgase în gură.

Astfel, Rufus Dawes fu silit să-şi reia vechiul mod de viaţă. Ura atâtor ani de chinuri sporise enorm. Se simţea ca ameţit de trezirea bruscă din visurile sale, orbit parcă de lumina adevărului. La început, fu incapabil să-şi înţeleagă nenorocirea. Ştia doar că fetiţa adorată era în viaţă şi că se ferise de el, că singura fiinţă pe care o iubea şi în care avea încredere îl trădase, că toate speranţele lui sfârşiră şi că trebuie, totuşi, să trăiască. Îşi executa

muncile fără să dea atenţie observaţiilor ironice ale lui Troke, suportând lanţurile chinuitoare, fără a se sinchisi de gemetele şi râsetele din jur. Muşchii săi puternici îl cereau de bici; căci, în ciuda eforturilor amabilului Troke, el nu căzu sleit. Nu se plângea, nu râdea, nu ofta. Rex încercă să discute cu el, dar târă succes. Relatările lui captivante despre viaţa de noapte a Londrei îi stoarseră lui Rufus Dawes, doar un oftat melancolic. „Flăcăul are un secret apăsător”, gândi Rex, uitându-se iscoditor la el.

Dar nu reuşi să-i prindă secretul. La toate întrebările legate de viaţa dinainte – oricât de iscusit plasate de Rex

— Celălalt rămase mut. Zadarnic Rex puse la bătaie toată fantezia şi elocvenţa lui, pentru a-l impresiona pe acest tăcut şi pentru a-i câştiga încrederea, Rufus Dawes răspunse cu indiferenţa cinică la aceste încercări de apropiere, nu divulgă nimic, învăluindu-se în tăcere. Indiferenţa lui Dawes îl îndârji pe John Rex, încât îl expuse la tot soiul de chinuri, dintre cele cu ajutorul cărora Gabbett, Vet-h şi alte spirite conducătoare îi subjugau pe camarazii lor mai liniştiţi, dar cu Rufus Dawes nu-i merse. „Sunt de mai multă Vreme în acest iad”, spuse Rufus Dawes”. Şi cunosc mai bine decât tine toate trucurile diabolice. Te sfătuiesc să stai liniştit”. Rex nu ţinu seama de acest avertisment, iar Dawes sări, într-o zi, să-l sugrume. Dacă nu se întâmplă, fu numai pentru că Troke îl doborî cu un cirimi” < re avea mare respect pentru curajul personal, fu destul de cumsecade să-i spună lui Troke că, de fapt, el era adevăratul vinovat. Dar nici acest gest de abnegaţie nu-l mişca pe imperturbabilul Dawes. Râdea – atât în cele din urmă, Rex găsi o explicaţie: camaradul lui se gândea la evadare. El. personal, avea aceleaşi intenţii, ca şi Gabbet şi Vetch, dar n-aveau încredere unul în celălalt, de aceea nu vorbeau despre planurile lor. „Dawes ar putea fi un tovarăş potrivit pentru evadare”, se gândi Rex. hotărând să se coalizeze cu acest tovarăş tăcut şi periculos.

Una din puţinele întrebări puse de Dawes fu: „Cine e North?”

„Un diacon”, răspunse Rex. „Se află aici pentru scurt timp. Va veni unul nou, iar North va pleca la Sydney. Nu e bine văzut de episcop”.

„De unde ştii?”

„Am ochi în cap”, spuse Rex, cu zâmbetul său caracteristic. „Poartă haină gri, fumează şi nu jonglează cu pasaje din Biblie. Episcopul se îmbracă în negru, urăşte tutunul şi citează mereu din Biblie. North nu rămâne decât o lună, ca să încălzească locul pentru măgarul de Meekin. Deci e clar că episcopul nu-l are la ficaţi pe North”.

Jemmy Vetch, care stătea cel mai aproape de Rex, admiră sarcasmul acestuia.

„E al dracului de viclean filfizonul, nu-i aşa?”, spuse el.

„Vrei să faci pe evlaviosul?”, continuă Rex. „La North nu ţine aşa ceva. Aşteaptă până ce vine prostănacul de Meekin. Pe acest demn urmaş al apostolilor îl poţi înfăşură pe degetul mic!”

„Tăcere!”, strigă supraveghetorul. „Vreţi să fac reclamaţie împotriva voastră?”

Zilele trecură, iar lui Rufus Dawes începuse să-i fie dor de minele de cărbuni. Transportul de la tabără spre mină şi înapoi însemna, pentru aceşti nefericiţi, o „excursie”.

CAPITOLUL 13

Valetul comandantului

De patrusprezece zile Rufus Dawes era din nou în lagăr, când coloana se îmbogăţi cu unul „nou”. Era vorba de un tânăr pe numele Kirkland, de vreo douăzeci de ani, slab, blond, delicat. Făcea parte din aşa-zişii deţinuţi „culţi”, fusese funcţionar de Bancă şi deportat pentru o fraudă, deşi unii aveau mari îndoieli cu privire la vinovăţia lui. Comandantul, căpitanul Burgess, îl luase în serviciul său, ca valet. Toţi spuneau că Kirkland se putea considera fericit. Aşa era, şi totul ar fi fost în ordine dacă n-ar fi avut *loc* un incident stuoid. Căpitanul Burgess un burlac de şcoală veche, avea slăbiciunea pentru înjurături şi obişnuia să arunce puşcăriaşilor cuvinte de ocară dintre cele mai

obscene. Kirkland era dintr-o familie habotnică, de o religiozitalo cu totul nepotrivită pe aceste meleaguri, iviocfui de exprimare al lui Burgesss îi inspiră groaza. Într-o zi, nu se mai putu stăpâni şi-şi astupă urechile.

„Fiu de căţea!”, strigă Burgess. „Blestematule, asta ţi-e recunoştinţa? Lasă că te învăţ eu minte!”. Şi-l pedepsi p. e loc, pentru nesupunere, cu muncă silnică în colonie.

Aici era primit cu neîncredere, căci deţinuţii cu mâinile albe nu prea erau iubiţi. Troke, în intenţia de a face o experienţă, i-l dădu lui Gabbett, ca vecin. Ziua decurse ca de obicei, iar Kirkland, încetul cu încetul, nutri speranţe. Fireşte, munca lor era grea, tovarăşii – grosolani, dar în ciuda rănilor de la mâini şi de pe spinare, traiul nu i se părea de nesuportat. Când bătu clopotul, iar coloana se dizolvă, Rufus Dawes, care se îndrepta tăcut spre celula sa singuratică, observă că noul venit, contrar obiceiului, nu era adăpostit separat, ci condus împreună cu ceilalţi în dormitorul comun…

„Să intru şi eu aici?”, strigă fostul funcţionar de Bancă, privind îngrozit la mutrele respingătoare care rânjeau spre el.

„Întocmai”, răspunse Troke. „Bătrânul zice că o noapte petrecută aici o să-ţi scoată gărgăunii din cap. Hai, mişcă!”

„Dar, domnule. Troke…44

„Ţino-ţi pliscul!”, ordonă Troke, nerăbdător, şi-i arse im şiichi de curea. „Crezi că am de gând să stau toată noaptea aici? Ilaide, intră odată!”

Şi astfel Kirkland, fiu de părinţi evlaviosi, intră în dormitor. Rufus Dawes oftă. Ştia ce înseamnă dormitorul comun. Dar nu se putea sustrage influenţei mediuoftase şi încercă să uite. Kirkland doar nu-i mai breaz decât ceilalţi44, gândi C1, concentrându-se asupra propriilor sale suferinţe.

În zorii zilei următoare, domnul North, printre ale cărui obiceiuri dezavuate de episcop era şi, – „cela de a. apărea inopinat în închisoare, fu atras de nişte strigăte ce veneau dinspre dormitor.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă el.

„Un deţinut reealcitxant, Sfinţia-voasfră14, explică gardianul. „Vrea numaidecât să iasă.

„Domnule North! Domnule North!”, strigă o yocc. „Pentru numele Domnului, scoateţi-mă de-aci!”

Palid ca ceara, cu privirea îngrozită, Kirkland se ţinea strâns de gratii, Sângera, iar cămaşa lui era ferfeniţă. „Oii, damnule North! Domnule North! îndurare, domnule North!”

„Dumneavoastră, Kirkland?”, strigă North, care nu aflase încă de răzbunarea comandantului. „Dar cum aţi ajuns aici?”

Kirkland nu putea decât să repete: „Oh, domnule North, îndurare!”, zgâlţâind cu mâinile sângerânde gratiile.

„Lasă-l să iasă, gardian!”, spuse North.

„Nu fără ordinul comandantului, şir”.

„Vă ordon cu!”, răcni North, revoltat.

„Îmi pare rău, Sfinţia-voastră. Ştiţi doar că nu am voieK.

„Domnule North!”, strigă Ivirkland. „Vreţi să mor aici? Domnule North, oh, slujitori ai lui Hristos, lupi ascunşi în blană de oaie, dumnezeu o să vă pedepsească! Domnule North, vă rog, ascultaţi-mă!”

„Dă-i imediat drumul!”, strigă North, bătând din picior.

„Nu-i nimic de făcut, şir”, răspunse omul. „Nu pot. Nici clacă ar fi pe moarte, tot n-aş putea”.

North fugi la comandant. Abia plecase, că Hailes, gar –, dianul, deschise uşa şi se năpusti în dormitor. „Na!”, strigă el şi-l lovi atât de tare în cap cu legătura de chei, încât acesta căzu leşinat. „Numai necazuri am cu de-alde voi, aristocraţi blestemaţi! Acum ai să stai liniştit!”

Comandantul, trezit brusc clin somn, spuse că Kirkland n-are decât să stea acolo unde este şi că i-ar fi îndatorat diaconului clacă nu l-ar mai trezi la miezul nopţii numai pentru că un blestemat fin de căţea se smiorcăie şi ol puţin.

„Dar domnule comandant11, obiectă North, care trebuia să se stăpânească, pentru a se menţine în limitele politeţii în această discuţie cu superiorul său, „Ştiţi doar ce se petrece în baraca de dormit. Nu vă puteţi imagina ce a avut de îndurat nefericitul?”

„Aşa-i trebuie, obrăznicătură răspunse Burgess. „Să-l ia naiba! Domnule North, îmi pare rău că v-aţi ostenit venind până aici, dar vă rog să mă lăsaţi să dorm!”

North se întoarse abătut la închisoare, unde-l găsi pe conştiinciosul Hailes la post. Era linişte.

„Ce face Kirkland?”, întrebă el.

„A adormit de atâta plâns, Sfinţia-voastră”, răspunse Hailes, pe un ton patern. „Bietul băiat! Grea soartă pentru domnişori atât de tineri, şir”.

Dimineaţa, când Rufus Dawes îşi ocupă locul în coloană, rămase uimit de înfăţişarea schimbată a lui Kirkland. Tânărul era de o paloare lividă şi avea o expresie înspăimântătoare.

„Capul sus, omule!”, spuse Dawes, cuprins de milă. „Nu foloseşte la nimic dacă eşti trist11.

„Ce fac cu unul care încearcă s-o şteargă?”, şopti Kirkland.

„Îl împuşcărăspunse Dawes, mirat de naivitatea întrebării.

„Slavă Domnului!”, spuse Kirkland.

„Ei, plângăreţule, ce-i cu tine?”, întrebă unul dintre bărbaţi.

Kirkland tresări, iar faţa sa palidă deveni roşie…

„Oh”, gemu el, „cum de mai poate trăi unul ca mine?!”

„Tăcere!”, răcni Troke. „Numărul patruzeci şi patru, dacă nu-ţi ţii clanţa, ai să vezi ce păţeşti. Înainte, marş!”

Toată după-amiaza, coloana trebui să care la mal trunchiuri grele de copac. Rufus Dawes observă că Kirkland arăta epuizat cu mult înainte de terminarea lucrului.

„Ăştia te omoară, tinere” spuse el, destul de prietenos. „Ce-ai făcut de ai dat de bucluc?”

„Ai fost vreodată acolo unde am fost eu noaptea trecută?”, întrebă Kirkland.

Rufus Dawes încuviinţă.

„Comandantul ştie ce se petrece acolo?”

„Fireşte, dar nu-i pasă”.

„Nu-i pasă? Omule, crezi în dumnezeu?”

„Nu”, răspunse Dawes, „în orice caz, aici n-ai să-l găseşti. Ţine-te drept, băiete. Dacă te vei prăbuşi, le vom călca în picioare, noi, ceilalţi”.

Abia rostise aceste cuvinte, că tânărul se şi aruncă în faţa trunchiului care venea rostogolindu-se spre el. O clipă mai târziu, coloana ar fi trecut, probabil, peste trupul zdrobit, dacă Gabbett, cu o mână de fier, n-ar fi împiedicat sinuciderea.

„Ţine-te de mine, plângăreaţo”, spuse uriaşul. „Sunt destul de puternic ca să car pentru amândoi”.

Ceva în vocea şi gesturile vorbitorului îl umplură de dezgust pe Kirkland, căci dădu la o parte mâna care i se întinsese, ţinu cu ambele mâini lanţul de fier şi o rupse la fugă, ţipând înspre apă.

„Opreşte-te, prostule!”, răcni Troke, ridicând carabina.

Dar Kirkland continuă să fugă, direct spre râu. Dar, dintr-odată, apăru domnul North de după grămada de pietre. Kirkland voi să sară pe dig, dar alunecă şi căzu în braţele diaconului.

„Aşteaptă, vierme, ai să mi-o plăteşti!”, strigă Troke. „Ai să ţii minte ziua asta toată viaţa!”

„Oh, domnule North”, gemu Kirkland, „de ce m-aţi oprit? Mai bine mort decât să suport încă o noapte ca asta”.

„Asta o să te coste, băiete”, spuse Gabbett, când Kirkland fu adus înapoi. „O să te usture pielea, n-avea griji a”.

Kirkland nu răspunse. Respira gâfâit şi-l căuta cu privirea pe domnul North, dar acesta plecase. După-masă, urma să sosească noul diacon, iar predecesorul lui trebuia să-l întâmp ine.

Seara, Troke raportă incidentul, iar Burgess, care-l aştepta la masă pe noul diacon, luă imediat o hotărâre. „Încercare de evadare, hai? Trebuie luate măsuri severe. Cincizeci de lovituri de bici, Troke. Anunţă-l pe doctorul Macklewain. sau mai bine nu, vorbesc eu cu el mai târziu. Îl îmblânzesc eu pe câinele ăsta”.

„Da, şir”, spuse Troke. „Bună seara, şir”.

— Şi încă ceva, Troke. Caută un tip vânjos, ai înţeles? Nu o miţă plouată, ca ultima oară, când nici măcar o muscă tiu s-ar fi sinchisit de loviturile lui”.

„Băieţii nu vor să bată un camarad”, spuse Troke. „N’ici în ruptul capului”.

„Or să vrea”, spuse Burgerss. „Altfel or s-o păţească. Nu vreau ca oamenii mei să se ostenească biciuindu-i pe ticăloşii ăştia. Dacă respectivul refuză să-şi facă datoria, îl legi şi ordoni să 1 se dea, drept pedeapsă, douăzeci şi cinci. Am să vin mâine dimineaţă jos, dac-am să pot”.

„Bine, Excelenţă”, spuse Troke.

Kirkland fu închis seara singur într-o celulă, iar ca să doarmă bine, Troke îl anunţă că, dimineaţa, va primi cincizeci de lovituri de bici. „Dawes va avea grijă de astaK, adăugă el. „E unul dintre cei mai puternici. Nu le cruţă, fac prinsoare”.

CAPTTOIXTI. H

Suferinţa domnului North

„O să aveţi prilejul să constataţi că acest loc e îngrozitor, domnule Meekin”, îi spuse North succesorului său, îndreptându-se spre casa comandantului. „Eu am dovenât apatic”.

„Şi eu, care credeam că aici e un mic paradis”, răspunse Meekin. „Peisajul, se pare, e încântător. M-a asigurat căpitanul Frère”.

„Aşa este”, spuse North, privindu-şi pieziş însoţitorul. „Dar puşcăriaşii nu sunt deloc încântători”.

„Bietele fiinţe părăsite”, oftă Meekin. „Îmi închipui. Ah, ce drăguţ e malul de colo, scăldat în lumina lunii!”

„Părăsite, da. Părăsite de dumnezeu şi de oameni”.

„Domnule North, dumnezeu nu-i părăseşte nici pe cei

mai nevrednici slujitori ai lui. N-am pomenit încă niciodată ca îl să-i părăsească pe cel drepţi sau să-i lipsească de hra-a pe copiii celor drepţi. El e cu noi până şi în Valea Morţii. Toiagul lui… ştiţi doar, domnule North. Într-adevăr, casa comandantului e situată splendid”.

Domnul North oftă din nou. „Nu sunteţi de multă vreme în colonie, domnule Meekin. Mă îndoiesc – scuzaţi-mi sinceritatea – de faptul că sunteţi la curent cu sistemul nostru de pedepsire”.

„Un sistem admirabil! Admirabil în cel mai înalt grad”, spuse Meekin. „Chiar dacă în oraşul Hobart am mai văzut lucruri cu care nu prea sunt de acord – înjurăturile, de pildă, – sunt, în înii mari, entuziasmat de acest sistem. E perfect11.

North striinbă din nas. „Da, aşa este11, confirmă el. „Aş spune chiar prea perfect. Dar fiindcă sunt singurul care împărtăşesc această părere, ar fi mai bine să lăsăm baltă subiectul ăsta”.

„Cum doriţi”, spuse Meekin, devenind serios. Episcopul îi povestise că domnul North e un tip arierat, că fumează pipă şi că a fost prins bând bere dintr-un vas de cositor; îi era, de asemenea, indiferent dacă preoţii poartă coleretă aibă sau nu.

Masa la comandant fu un succes deplin. Burgess voia să se pună într-o lumină bună faţă de favoritul episcopului, căci se abţinea de la înjurături şi era deosebit de politicos.

„O să consideraţi moravurile noastre puţin cam aspre, domnule Meekin11, spuse el. „Dar veţi putea constata, de asemenea, că suntem cu toţii la datorie atunci când e nevoie de noi. Această insulă e *un* mic imperiu”.

„Ca aceea a lui Beranger? ul, întrebă Meekin, zâmbind.

Căpitanul Burgess nu auzise niciodată despre Beranger, dar /. Îmbea de parcă i-ar fi ştiut pe de rost toate poeziile.

„Sau ca insula lui Sancho Panza112, interveni North. „Vă aduceţi aminte cum se făcea dreptate acolo, sir?”

1 Jean Pierre de Beranger (1780 – 1857), scriitor

francez, preţuit de Karl Marx pentru orientarea lui democratică, autor de cântece satirice populare, foarte gustate în secolul al XIX-lea. luptător progresist împotriva monarhiei din perioada Restauraţiei (1315 – 1830), satirizează, după 1830, manifestările capitalismului în dezvoltare. A înrâurit poezia română paşoptistă.

2 Insula lui Sancho Panza – nobilii de la curte care-şi bat joc de Don Ouijote (în cartea a doua a celebrului roman) îl numesc pe Sancho Panza, scutierul „cavalerului tristei figuri”, guvernator al inexistentei insule Banataria.

„Momentan, nu, şir”, răspunse Burgess, cu demnitate. Nu erau pentru prima oară când nutrea bănuiala că diaconul North îşi cam bate joc de el. „Vă rog să vă serviţi. Mai doriţi un pahar cu vin?”

„Nu, mulţumesc”, răspunse North, turnându-şi apă în pahar. „Mă doare capul”.

Vorbea şi „se mişca forţat, încât Meekin şi Burgess amuţiră fără să vrea. Ambii îşi frământau creierul întrebându-se de ce domnul North era vizibil jenat, uitându-se peste tot, numai la sticla de vin – nu. Meekin, care nu se lăsa uşor scos din sărite, sparse, în cele din urmă, tăcerea.

„Primiţi des musafiri, căpitane Burgess?”, întrebă.

„Foarte rar. Uneori, vin oameni cu recomandare de la guvernator – pe aceştia îi conduc eu. Dar, în mod obişnuit, nu depindem decât de noi înşine11.

„Am întrebat”, continuă Meekin, „deoarece prieteni de-ai mei au intenţia să vină pe-aici”.

„Oh, cine sunt aceştia?”

„Îl cunoaşteţi pe căpitanul Frère?”

„Frère? Dacă-l cunosc?!” răspunse Burgess, iar râsul său semăna cu cel al lui Frère. „Am fost cu el pe Maria Island. Sunteţi prieten cu el?”

„Am avut plăcerea să-l cunosc într-o societate. S-a însurat de curând”.

„Într-adevăr?”, răspunse Burgess. „Ei, drăcie! Just, parc-am auzit şi eu ceva”.

„Domnişoara Vickers, o tânără şi încântătoare

domnişoară. Merg la Sydney, unde căpitanul Frère; are obligaţii de sefviciu, şi cu acest prilej vor să facă o escapadă la Port Arthur”.

„Ciudată ideea pentru o călătorie de nuntă”, observă North.

„Căpitanul Frère se interesează de tot ce ţine de aplicarea pedepselor”, sublinie domnul Meekin, fără a ţine seade intervenţia lui North. „Şi apoi ar dori nespus de mult să-i arate soţiei sale Port Arthur-ul”.

„Da, trebuie văzut numaidecât înainte de a părăsi colonia”, confirmă Burgess. „Merită”.

„Aşa zice şi căpitanu’] Frère, De altfel e o poveste romantică a celor doi, căpitane Burgess. Ştiţi doar că el i-a salvat viaţa”.

„Ah, da, atunci, cu ocazia acelei revolte ciudate11, spuse Burgees. „Sunt aici, acum, indivi? îi ăia”.

„Am asistat la procesul lor în oraşul Hobart”, relată Meekin. „Ba mai mult chiar, conducătorul lor, un anume John Rex, mi-a predat confesiunea sa. I-am trimis-o îndată episcopului”.

„Al dracului individ!”, spuse North. „E trecut prin ciur şi prin dârmon11.

„Sunt de cu totul altă părere”, spuse Meekin, nu fără asprime. „Se pare că toţi s-au coalizat împotriva bietului om. Căpitanul Frère a vrut chiar să mă facă să cred că scrisorile lor conţin mesaje cifrate. Dar nu pot să cred aşa ceva. Sunt convins că regretă sincer, că se căleşte pentru păcatele sale.

„A *căzut* în greşeală, dar nu e un ipocrit, dacă nu cumva mă înşală intuiţia”.

„Să sperăm”, spuse North. „Eu n-aş avea încredere în el”.

„Oh, aici e bine păzit”, îl asigură Burgess, bine dispus. „Dacă devine recalcitrant. Îl domesticim ca pe o pisică11.

„E nevoie de severitate”, spuse Meekin, „deşi trebuie să mărturisesc că nu sunt de acord cu pedeapsa cu biciul. E o pedeapsă bestială11.

„E o pedeapsă pentru bestii”, răspunse Burgess şi izbucni în râs, căci considera că a realizat un joc de cuvinte reuşit.

În clipa aceasta, atenţia îi fu atrasă de purtarea ciudată a domnului North. Sărise în sus, deschise larg fereastra, părând a se sufoca.

„Fii, North, vă e râu strigă Burgess.

„Nimic”, spuse North, care se stăpânea cu greu. „O criză. Am uneori asemenea crize”.

„Beţi un coniac?”

„Nu, nu, trece îndată. Nu, am spus. Ei bine, dacă insistaţi „Şi zicând acestea, apucă un pahar de apă. Îl umplu cu brandy şi-l dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Reverendul ivloekin se uită consternat la el. Nu era ebişnuit să vadă clerici dare purtau coleretă neagră, fumau pipă, mestecau tutun şi beau alcool din pahare mari.

„Ah”, spuse North, privind sălbatic în jur. „Acum mi-e mai bine”.

„Să ieşim pe verandă”, propuse Burgess. „Acolo e mai multă răcoare decât în casă”.

Ieşiră afară şi priviră spre închisoare. În depărtare se auzea clipocitul valurilor. Aerul răcoros părea să-i facă bine domnului North, iar discuţia se învioră.

După un timp, din întuneric apăru un bărbat scund, fumând o ţigară.

— Era doctoral Macklewain, care, din motive de serviciu – pe Woody Island se accidentase un poliţist – nu putuse să vină la masă.

„Ei, ce face Forrest?”, întrebă Burgess. „Daţi-mi voie să vă prezint: „Domnul Meekin, doctorul Macidewain”.

„E mort”, spuse doctorul. „Încântat, domnule Meekân”.

„La naiba, era unul dintre cei mai buni oameni ai mei”, murmură Burgess. „Beţi cu noi un pahar de vin, doctore? *4

Dar Macklewain era obosit şi voia să meargă acasă.

„Trebuie să mă gândesc şi eu la odihna mea

nocturnă**, observă Meekin. „Oricât de plăcută a fost călătoria, m-a obosit puţin11.

„Vin şi eu, doctore, avem acelaşi drum”, spuse Meekin.

„Nu vreţi, totuşi, să beţi o înghiţitură de brandy?”, îl întrebă Burgess. „Nu? O să trimit, deci, mâine dimineaţă pe cineva după dumneavoastră, domnule Meekin. Noapte bună, domnii mei. Mecklewain, vreau să vă mai reţin o clipă11.

De la casa comandantului, o cărare abruptă ducea în jos, până la platoul unde se aflau casele doctorului şi a diaconului.

— Cei doi clerici nu parcurseră nici jumătate din drum, când Macklewain îi ajunse din urmă.

...Mâine dimineaţă va fi biciuit unul”, mârâi el. „Asta înseamnă că iarăşi trebuie să mă scol în zor P.

„Dar cine e, de data asta?”

„Tânărul pe care l-a avut ca sra] et”.

*

„Kirkland?”, întrebă North, speriat. „Doar nu vreţi să ziceţi că a dat ordin să fie biciuit Kirkland?”

„Nesupunere”, răspunse. Macplewain. „Cincizeci de lovit uriil.

Trebuie împiedicat cu orice preţ”, strigă North, agitat la culme. „Nu va suporta. Credeţi-mă, Macklewain, va muri”.

„Vă rog să aveţi amabilitatea să mă lăsaţi pe mine să apreciez11, răspunse Mecklewain, ridicându-se pe vârfuri, ca să pară ceva mai înalt.

„Scumpul meu, spuse North, împăciuitor, ştiind cu un e bine să-l supere tocmai acum pe medic. „Nu l-aţi văzut în ultima vreme. A încercat azi dimineaţă, să se sinucidă”.

Meekin îşi manifestă îngrijorarea, dar domnul Macklewain îl linişti.

„Vedeţi, spuse doctorul, „dacă trebuie împiedicat ceva, apoi e o atitudine ca asta. Individul dă un exemplu prost celorlalţi. Mă miră că Burgess n-a ordonat o sută de lovituri”.

L-au închis în dormitorul mare”, spuse North. „Şi dumneavoastră ştiţi ce se petrece acolo. Vă asigur că priveliştea acestui tânăr chinuit şi înjosit m-a zdruncinat”.

„Ei, mâine şi aşa, va intra în spital pentru o săptămână sau mai bine h, spuse Macklewain. „Acolo va avea, o vreme, Liniştea!

„Dacă Burgess va încuviinţa salie biciuii, mă voi plânge guvernatorului”, strigă North, revoltat. „Ceea ce se petrece în aceste dormitoare e strigător la cer”.

„De ce nu se plânge tipul, dacă are motive s-o facă? Fără dovezi, nu putem face nimic”.

„Să se plângă?! Ar mai fi sigur de viaţa lui? În afară de asta, face parte dintre cei care nu se plâng. Mai degrabă şi-ar lua viaţa decât să vorbească despre aşa ceva”.

„Astea-s prostii îl contrazise Macklewain.

„Numai pe baza unei simple bănuieli nu putem biciui tot dormitorul. Nu pot să-l ajut cu nimic. Cum îţi aşterni, aşa dormi” „Mă întorc să vorbesc cu Burgess”, spuse North. „Domnii Io Meekin, aici este intrarea, prima uşă pe dreapta de la camera dumneavoastră. Mă întorc îndată”.

„Vă rog să nu vă grăbiţi”, răspunse Meekin, politicos. „Dacă e vorba de o intervenţie pentru un deţinut, toate celelalte chestiuni trec pe un plan secundar. Cufărul meu e, probabil, în cameră

„Da, da. Chemaţi servitorul, dacă aveţi nevoie de ceva. Doarme în odaia din spate”.

Şi North se îndepărtă repede.

„Impulsiv”, îi spuse Meekin lui Macklewain, în timp ce paşii lui North se pierdură în depărtare.

Macklewain dădu îngrijorat din cap. „Ceva nu-i în ordine, dar nu ştiu ce. Are uneori crize ciudate. Mă tem să nu aibă cancer la stomac11.

„Cancer la stomac! Doamne, ar fi groaznic!”, spuse Meekin. „Ah, doctore, toţi ne purtăm crucea, nu-i aşa? Ce frumos miroase iarba! Pare a fi un loc minunat. cred că mă voi simţi bine aici. Noapte bună”.

„Noapte bună. Sper că nu veţi duce lipsă de confort”.

„Şi sper că bietul domn North va avea succes cu intervenţia lui”, spuse Meekin, cu mâna pe clanţă.

„Încă o dată, noapte bună”.

Căpitanul Burgess voia tocmai să închidă uşa de la verandă, când îl zări pe North apropiindu-se în fugă prin grădină.

„Căpitane Burgess, ani auzit că aţi ordonat să-l biciuiască pe bietul Kirkland”.

„Da, aveţi ceva împotrivă?”

„Vă rog să n-o faceţi, sir. Kirkland a fost şi aşa prea aspru pedepsit. Bietul băiat a încercat să se sinucidă”.

„Tocmai de asta va fi biciuit. Scot eu din capul deţinuţilor gândul sinuciderii11.

„Dar n-o să reziste, sir. E prea slab”.

„Asta e treaba lui Macklewain”.

„Căpitane Burgess”, insistă North, „vă asigur că nu merită această pedeapsă. L-am văzut, e într-o stare deplorabilă”.

„Ascultau, domnule North, eu nu vă întreb ce faceţi cu sufletele deţinuţilor, aşa că v-aş ruga să nu vă sinchisiţi ce fac cu trupurile lor”.

„Căpitane Burgess, n-aveţi dreptul să vă bateţi joc de slujba mea religioasă”. – „Atunci nici dumneavoastră să nu vă amestecaţi în treburile mele, şir”.

„Insistaţi, deci, ca Kirkland să fie biciuit?”

„Am dat deja ordine în acest sens”.

„Vă previn, căpitane Burgess”, strigă North, iar faţa sa palidă se înroşi, „sângele acestui băiat se va întoarce asupră-vă. Sunt un slujitor al Domnului, sir, şi vă interzic să comiteţi această crimă.

„La naiba, asta-i curată obrăznicie, sir!”, răcni Burgess. „Sunteţi un funcţionar concediat al guvernului, nimic mai mult! N-aveţi nicio putere oficială, sir, şi dacă vă mai amestecaţi încă o dată în treburile mele, vă pun în lanţuri până la plecarea vaporului dumneavoastră11.

Era o ameninţare deşartă, iar North ştia exact că Burgess nu va îndrăzni să comită abu/un împotriva lui, totuşi ofensa îl şfichiui ca o lovitură de bici. Sări înainte, de

parcă-ar fi vrut să-l apuce de beregată pe comandant, se >mi însă la timp şi rămase locului, cu pumnii strânşi şi ochii se înteietori. Cei doi bărbaţi se uitară fix unul la altul, până ce Burgess nu mai fu în stare să suporte privirea diaconului.

„Om blestemat!”, şuieră North. „Vă spun că băiatul n-o să fie biciuit!”

Palid de furie, Burgess îşi sună servitorul.

„Condn-l pe domnul North11, îi ordonă el. „Du-le apoi la cazarmă şi spune-i lui Troke că Kirkland va primi mâine o sută de lovituri. O să vedeţi cine-i stăpân aici, stimate prietene”.

„Voi anunţa guvernul*, strigă North, îngrozit. „Asta-i o adevărată crimă”.

„Guvernul să mă... şi dumneavoastră la fel!”, răcni Burgess. „Afară!”

Locţiitorul Domnului la Port Arthur trânti uşa în urma 1 ui.

Norii) merse acasă într-o stare de agitaţie supremă. „N-au voie să-l biciuiască!”, murmură el. „La nevoie, îl voi ocroti cu propriul meu trup. Voi raporta totul guvernului, voi merge eu însumi la sir John Franklin. Voi avea grijă să se facă lumină în acest iad”. Ajunse la căsuţa lui îi aprinse lampa în micuţa odaie. Era linişte. Numai din camera alătural a răzbătea sforăitul domol al lui Meekin.

North luă o carte şi încercă să citească, dar literele îi jucau în faţa ochilor. „N-ar fi trebuit să beau paharul de brandy, nebun ce sunt”, gândi el, plimbându-se necontenit prin cameră, apoi se aruncă pe sofa, ţâşni în sus, se apucă din nou să citească, se rugă: „Oh, Doamne, dă-mi putere! Ajută-mă! Ajută-mă? Lupt, dar sunt slab. O, Doamne, îndură-te de mine!”

Palid, cu buzele albe şi faţa schimonosită, se zvârcolea pe sofa, gemea, murmură rugăciuni. Părea chinuit de o boală teribilă. Deschise din nou cartea şi se sili să citească, dar privirea îi pleca mereu spre vitrină. Acolo era ascuns ceea ce-l ademenea cu atâta forţă. În cele din urmă, se ridică, merse în bucătărie şi scoase un

pacheţel de piper roşu Puse o linguriţă într-un pahar cu apă, amestecă şi bău. Un timp, asta-l ajută.

„Mâine trebuie să am mintea limpede”, şopti el. „De asta depinde viaţa băiatului. Şi apoi nici Meekin nu trebuie să observe ceva. Am să mă culc”. Merse în dormitorul său, dar şi în pat se răsucea neliniştit de pe o parte pe alta. Zadarnic recită versete din Biblie şi strofe din poezii, zadarnic numără până la o mie. Somnul nu-i venea. Parcă se apropia de o criză. „Trebuie numaidecât să beau măcar o linguriţă, ca să-mi astâmpăr setea”, zise el.

De două ori se opri din drumul scurt înspre camera de locuit şi de două ori fu mânat înainte de o forţă mai puternică decât voinţa lui. În cele din urmă, ajunse la vitrină, o deschise şi scoase ceea ce căuta: o sticlă cu rachiu.

De îndată ce atinse sticla, nu se mai gândi la nimic. O duse la gură şi bău lacom. Ruşinat, o lăsă jos şi se întoarse în dormitor. Dar încă nu-şi găsea liniştea.

Simţi pe buze gustul rachiului şi jinduia după el. Văzu strălucind în întuneric lichidai galben ca chihlimbarul. Mirosi aroma alcoolului, îşi închipui cum ar arăta apucândsticla şi stingându-şi focul. PLânse, se rugă, luptă ca un ne mn cu dorinţa sa. Îşi spunea mereu că viaţa unui om depinde de puterea sa de a se stăpâni, că e nedemn ca o fiinţă rezonabilă să cadă pradă acestui viciu, că e dezgustător şi de două ori degradant pentru un slujitor al Domnului. Zadarnic, în timp ce-şi făcea reproşuri, se apropie de vitrină şi duse sticla] a buze.

Nu era bolnav de cancer. Diaconul James North, gentleman, erudit şi preot creştin, era ceea ce se numeşte în mod obişnuit tin beţivan notoriu.

CAPITOLUL 15

O sută de lovituri de bici

Soarele dimineţii arunca lumină asupra unui spectacol ciudat.

Într-una clin curţile închisorii stăteau Troke, Burgess, Mack lewain, Kirkland şi Rufus Dawes, în faţa a trei pari de lemn legaţi în formă de triunghi. Eşafodajul, de vreo

vpte picioare înălţime, arăta ca acele instalaţii pe care ţiganii îşi atârna ceaunele pentru gătit. Pe linia de baza a eşafodajului erau legate picioarele lui Kirkland, pe vârf – încheieturile mâinilor, astfel încât corpul său era întins în toată lungimea. Spatele, gol, îi strălucea în lumina soarelui. În timpul acestor pregătiri, Kirkland nu scoase nicio vorbă; numai când Troke îi smulse cu brutalitate cămaşa, fu cutremurat de un frison.

„Fă-ţi datoria, deţinut”, îi spuse Troke lui Dawes.

Rufus Dawes se uită la cele trei chipuri sumbre, apoi la spatele alb al lui Kirkland, şi faţa i se coloră într-un roşu aprins. Niciodată în viaţa sa de deţinut nu i se ordonase să bată un camarad. El însuşi, ce-i drept, fusese de multe ori biciuit.

„Vreţi cu-adevărat să-l biciuiesc, şir se adresa el contandantului.

Burgess îl privi mirat. „Ia pisica, ticalosule! Ce îndrăzneală!”

Rufus Dawes apucă biciul greu şi aşeză între degete şnururile înnodate.

„Haide, Dawes!”, şopti Kirkland, fără să întoarcă capul. „Ori tu, ori altul, tot aia e”.

„Ce spune?”, întrebă Burgess.

„Ce zic toţi. Să nu lovească prea tare”, minţi Troke.

„În privinţa asta, o să băgăm noi de seamă. Haide odată, şi vezi să-l loveşti cum trebuie, dacă nu, ordon să ţi se dea şi ţie cincizeci. Pe sănătatea mea!”

„Haide, Dawes!”, şopti din nou Kirkland. „Sunt gata”.

Rufus Dawes ridică pisica, o învârti în jurul capului şi-i dădu drumul pe spatele lui Ivirkland.

„Una numără Troke.

Pe spatele alb apărură urme roşii. Kirkland îşi înăbuşi un strigăt – parcă-l tăiase în două;

„Hei, ticalosule”, răcni Burgess. „Desfă şnururile! Ce-ţi veni să loveşti aşa uşor?”

Rufus Dawes desfăcu şnururile încâlcite şi lovi din n-au. Acum dădu mai bine: sângele şiroia pe piele. Băiatul rămase mut, dar Macklewain văzu că mâinile sale

strânseră mai tare ţăruşul şi că muşchii braţelor sale tremură.

„Aşa-i bine!”, strigă Burgess.

A treia lovitură răsună ca şi cum ar fi nimerit în carm crudă, iar urmele roşii se colorară în purpuriu.

„Doamne!”, gemu Kirkland, muşcându-şi buzele.

Biciuitul progresă în tăcere. Abia la a zecea lovitură, Kirj kland începu să urle ca un animal rănit. „Oh; căpitane Burj gess! Dawes! Domnule Troke! Dumnezeule! îndurare! Doctore! Domnule North!”. i

„Zece!”, striga Troke, continuând să numere, impertur (babil...

După douăzeci de lovituri, spatele băiatului era umflat, arata ca o cocoaşa, ori ca o piersică bine coaptă. Dawes se opri şi-şi trecu de două ori printre degete şnururile pisicii.] Deveniseră rigide şi lipicioase. i

„Mai departe!”, strigă Burgess şi-i făcu semn lui Dawes. Troke începu din nou să numere: „Una!”

Razele soarelui îl treziră pe domnul North. Deschise cu greu ochii injectaţi, îşi frecă fruntea cu mâinile nesigure şi, deodată, îi veni în minte ce avusese în gând să facă. Coborî cu greu din pat, iar când ajunse în faţa noptierei, văzu sticla de rachiu goală. Abia acum îşi aducea aminte de cele întâmplate. Cu mâinile tremurând, îşi turnă apă pe cap şi-şi netezi hainele. Consumul excesiv de alcool avea consecinţele obişnuite. Capul îi vâjâia, mâinile îi erau fierbinţi şi uscate, iar limba parcă i se lipise de cerul gurii. Se îngrozi când îşi văzu în oglindă chipul palid şi ochii încercănaţi. Se uită dacă uşa e închisă. În ciuda nerăbdării sale de beţivan, fusese destul de deştept ca să închidă uşa. Deci nu-l văzuse nimeni în această stare jalnică. Se furişă în camera de dormit şi constată că era ora şase şi jumătate. Biciuitul fusese fixat pentru ora cinci şi jumătate. Dacă nu intervenise vreo schimbare fericită, era prea târziu. Tremurând de remuşcare şi spaimă, trecu pe lângă camera în care Meekin îşi dormea somnul dulce şi fugi spre închisoare. Când ajunse în curte, Troke tocmai spunea „zece!” Kirkland primise a cincizecea lovitură.

„Opriţi!”, strigă North. „Căpitane Burgess, vă rog să opriţi!”

„Veniţi cam târziu, domnule North”, răspunse Burgess. „Suntem aproape gata”.

„Una!”, numără Troke. North îşi muşcă unghiile şi scrâşni din dinţi în timp ce urmară celelalte şase lovituri.

Kirkland încetase să mai ţine. Gemea. Spatele lui semăna ca un burete muiat în sânge, iar carnea umflată tresărea la lovituri, asemenea cărnii unei vite abia tăiate. Deodată, Mac –, klewain observă capul tânărului căzând pe umăr.

„Dezlegaţi-l!”, strigă el. „Dezlegaţi-l imediat!” /

Troke desfăcu repede curelele.

„Turnaţi-i o găleată cu apă pe cap!”, ordonă Burgess. „Se preface!”

„Apa rece îl readuse în simţiri pe Kirkland. Deschise ochii.

„Am spus eu spuse Burgess. „Legaţi-l din nou!”

„Nu!”, strigă North. „Nu. dacă sunteţi creştini! e

Găsi un aliat într-unul din oamenii la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin. Rufus Dawes aruncă l: i lui ud de inge şi. puse: „Nu-l mai lovesc”.

„Ce?”, răcni Burgess, nebun de furie din pricina acestei obrăznicii.

„Nu-l mai lovesc. Găutaţi-vă pe altcineva pentru meseria asta. Nu mai vreau”.

„Legaţi-l!”, urlă Burgess. „Legaţi-l! Poliţist, adu alt om, cu o pisică nouă. Te învăţ eu minte! Ai să capeţi tu cele cincizeci de lovituri pe care le mai are de primit ticălosul ăsta, şi încă cincizeci pe deasupra, iar el o să privească. Între timp, i se răcoreşte spatele”.

Dawes se uită la North, îşi scoase în tăcere că naşa şi se aşeză lângă eşafod. Spatele lui nu era atât de alb şi neted cum fusese cel al lui Kirkland; era tare şi plin de cicatrice de la pedepsele anterioare. Troke apăru împreună cu Gabbett, care rânjea cu toată faţa. Lui Gabbett îi plăcea să bată şi se lăuda adesea că poate omorî în bătaie pe oricine. Folosea mâna stângă cu aceeaşi

pricepere cu care folosea dreapta, iar când dădea peste un „preferat”, îl lovea-cruciş.

Rufus Dawes îşi înfipse bine picioarele în pământ, strânse tare ţăruşii şi respiră adânc.

Macklewain îl aşeză pe bietul Kirkland pe hainele celor doi deţinuţi întinşi pe pământ şi se întoarse cu spatele, pentru a asista la o a doua parte a acestui divertisment de dimineaţă. Mormăi ceva în barba lui, căci trecuse de mult ora micului dejun, iar el ştia că dacă asistă comandantul la biciuire, pleacă greu de acolo.

Rufus Dawes suportă primele douăzeci şi cinci de lovituri fără să crâcnească, apoi Gabbett lovi în cruciş. Continuă astfel până la a cincizecea lovitură. North admiră fără să vrea puterea de rezistenţă a lui Dawes. „Dacă n-aş fi băut blestematul ăla de rachiu”. După cea de a o sută lovitură, uriaşul se opri şi aşteptă ordinul de a-l dezlega pe deţinut, dar Burgess efra ferm hotărât să-i vină de hac lui Dawes.

„Te fac eu să vorbeşti, câine, chiar dacă o să fie nevoie să-ţi scot sufletul din piept!” strigă el. „Mai departe, ocnaş”. T a încă douăzeci de lovituri, Dawes rămase mut. Apoi, deodată, din pieptul săl săru izbucni nu ţipat îngrozitor. Dar nu era un strigăt de îndurare, ca la Kirkland. Părea că omul amarnic chinuit şi-ar fi regăsit graiul. Îi înjură sălbatic pe Burgess, Troke şi North, îi numi pe toţi soldaţii – tirani, pe toţi preoţii – farisei mizerabili. Îl blestemă pe dumnezeu, conjură pământul să se despice şi să-i înghită pe cel ce-l chinuiau, cerul *să se* deschidă şi să *verse* foc pe ei, iadul să-şi deschidă porţile şi să-i înghită. S-ar fi putut crede că fiecare lovitură cu pisica îi provoca o nouă explozie de mânie bestială. Făcea spume la gură, smucea legăturile, se zvârcolea pe eşafodul de tortură şi încercă să-l scuipe pe Burgess, care se amuza de chinurile sale. North stătea la colţ, ascuns lângă zid, împietrit de groază. Îşi astupase urechile, căci 1 se părea că, de jur-împrejur, se dezlănţuiseră toate patimile iadului. Ar fi vrut să fugă, dar era vrăjit.

În mijlocul acestui vacarm, – pisica vâjâia mai tare ca

creând, Brugess râdea în hohote, iar ţipetele stridente ale nefericitului Dawes sfâşiau aerul – North observă la Kirkland un zâmbet ciudat. Era, oare, cu-adevărat un zâmbet? North se apropie în grabă de el şi ţipă atât de înspăimântător, încât toţi se întoarseră spre el.

„Ce-i!”, exclamă Troke, apropiindu-se de el.

„Kirkland dă ortul popii!”

Dar acesta era deja mort.

„Dezlegaţi-l *V*, ordonă Burgess, speriat de nefericitul incident. Gabett se supuse cu un prea mare plăcere.

Imediat, de Rufus Dawes se apropiară doi poliţişti – se întâmpla, uneori, ca deţinutul torturat să înnebunească. Acesta amuţi însă, după ultima lovitură. Numai când îşi scoase cămaşa de sub trupul băiatului, murmură: „Mort”, iar vocea lui păru a trăda o uşoară invidie.

— Apoi îşi azvârli cămaşa peste umerii însângeraţi şi se îndepărtă, păşind drept.

„Are curaj tipul!”, i se adresă un poliţist celuilalt, împingândui pe Dawes, cu o oarecare blândeţe, într-o celulă goală, unde urma să-l îngrijească un infirmier de la spital.

Nimeni nu scoase o vorbă până ce trupul neînsufleţit al lui Kirkland nu fu luat de acolo. Burgess deveni palid, văzând chipul ameninţător al lui North.

„Nu-i vina mea, domnule North”, spuse el. „N-am putut bănui ca individul arc inima slabă”.

North îi întoarse spatele.

Macklewain şi Burgess porniră spre casele lor.

„Ciudat, a murit aşa, nitam-nisam”, spuse comandantul.

„Poate suferea de vreo boală internă”, îşi dădu cu părerea medicul.

„Vreo boală de inimă”, spuse Burgess.

„Veniţi cu mine, Macklewain, să bem ceva. Mi-a cazat, greu la stomac”, spuse Burgess. Şi intrară în casă.

Domnul North însă, care considera cele întâmplate drept consecinţă a faptului că-şi neglijase datoria şi, era chinuit de remuşcări, merse la închisoare. Încet şi cu capul

plecat, ca unul care păşeşte pe un drum greu, se îndreptă spre deţinutul rămas în viaţă, care zăcea, jos, epuizat. „Rufus Dawes!”

Auzindu-se interpelat, Rufus Dawes privi în sus. Când îl văzu pe cel din faţa lui, ridică mâna, îndepărtându-l. „Nu vreau să vă văd”, îi zise lui North. „V-am spus ce cred despre dumneavoastră. Sunteţi un fariseu, care asistă nenăxăior la stânecarea unui om, şi mai are îndrăzneala să-i umple. iirechtle cu vorbe şi irite”.

North stătea cu braţele fără vlagă şi cu capul plecat, în mijlocul celulei. „Da”, spuse el, cu voce stinsă. „Ma consideraţi un fariseu. Sunt, oare, un demn slujitor al. lui Hristos? Nu, sunt o vită, un beţiv. N-am venit să vă umolu urechile cu lozinci pioase. Am venit să vă cer iertare. Aş fi putut să anulez pedeapsa, să salvez, viaţa băiatului. Dumnezeu mi-e martor că am vrut să-l salvez! Dar am un viciu: sunt be1 tiv. M-am lăsat ispitit şi... am ajuns prea târziu. Stau în faţa dumneavoastră, eu, păcătosul, şi vă cer iertare”. Şi North se aruncă la picioarele puşcăriaşului, îi apucă mâinile însângeraţe, implorându-l: „Iartă-mă, frate!”

Rufus Dawes era prea uimit ca să mai scoată o vorbă. Arunca o privire asupra omului care stătea în genunchi în faţa lui şi fu cuprins de milă. Mizeria care i se dezvăluia i; se părea mai cumplită decât a lui. În inima sa îşi făcu loc un sentiment de compasiune frăţească. „Mai exista, deci, un om în iadul acesta”, spuse el. Cei doi nefericiţi îşi! strânseră mâi-*A*, nile, apoi North se ridică, părăsind repede celula. Rufus Dawes îşi privi mâna care o strânsese pe cea a vizitatorului şi zări ceva strălucitor – o lacrimă. Dawes se prăbuşi, iar când veniră gardienii să-l ia, îl găsiră îngenuncheat într-un colţ, plângând ca un copil.

CAPITOLUL 16

Cineva înoată împotrivit curentului în ziua următoare, câomnul North se urcă la bordul navei ce se îndrepta spre Hobart. Evenimentele zilei premergătoare săpaseră o prăpastie adânca între diaconul indezirabil şi comandant.

Burgess ştia că North avea intenţia să dezvăluie

moartea lui Kirkland şi că nu va ezita să le vorbească acelor oameni din oraşul Hobart care erau dispuşi să răspândească vestea. „A dracului de neplăcută chestia asta”, mormăi comandantul, „Dacă individul n-ar fi murit, nimeni nu s-ar fi sinchisit”.

Cât despre North, se consola cu gândul că vestea despre moartea fulgerătoare a ocnaşului va stârni revoltă şi că, în consecinţă, se va deschide o anchetă. „Adevărul va ieşi astfel la iveală”, îşi zicea North, cu naivitate. De patru arii era în slujba. guvernului şi încă nu se convinsese că asemenea cazuri erau, în general, muşamalizate de autorităţi. Trupul sfârtecat al lui Kirkland avea să fie pradă viermilor înainte ca literele ultimului proces verbal să se fi zvântat.

Burgess, care regreta incidentul din motive egoiste, se liotărî să i-o xa înainte preotului şi să apeleze cel dintâi la autorităţi. Vaporul cu care călătorea inamicul lui urma să transporte şi raportul oficial ai comandantului către guvernator.

În seara zilei în care murise Kirkland, Meekin trecuse pe lângă şopronul unde se afla cadavrul. Troke căra găleţi cu apă roşiatică, iar înăuntru părea că se face o curăţenie straşnică.

Dar ce se petrece aici întrebă clericul.

«Doctorul, a terminat autopsia puşcăriaşului biciuit azi dimineaţa, şir”, răspunse Troke. „Acum facem curăţenie”.

Meekin se întoarse scârbit şi plecă mai departe. Auzise că Kirkland – nu spusese nimănui acest Uicru – fusese bolnav de inimă şi murise înainte de a i se fi aplicat întreaga pedeapsă. Datoria sa de cleric ar fi fost să-i tamăduiască sufletul; cu cadravul mutilat n-avea ce face. Îşi îndreptă, deci, paşii spre dig, sperând că briza îi va alunga sentimentul de scârbă care-l cuprinsese. Pe dig îl văzu pe North cu preotul catolic Flaherty. Pentru Meekin, ca urmare a educaţiei sale, un preot catolic era asemenea lupului pentru cioban, aşadar se mulţumi să-i adreseze un salut rece. Cei doi vorbeau, se pare, despre incidentul din

dimineaţa respectivă, căci, în momentul în care se apropie Meekin, Flaherty dădu din umeri şi spuse: „Nu făcea parte din protejaţii mei, domnule North, iar guvernul nu-mi permite să mă amestec în treburile deţinuţilor protestanţi”. „Bietul om a fost, decă, protestant”, gândi Meekin. „Deci sufletul său nemuritor n-a rost periclitat de ereziile bisericii catoliceăvu grijă să nu se apropie prea tare de bunul Denis Flaherty, fiul unui negustor de unt din Kifdrum, de parcă s-ar fi temut că irlandezul îi va aţine calea şi-l va converti, prin rafinamentul său iezuit şi prin elocvenţa şa elastică, la credinţa eretică – se ştia doar ce fel de obiceiuri au aceşti gladiatori spirituali ai credinţei catolice. North, în schimb, se despărţi cu greu de fkherty. Petrecuse multe ore plăcute cu el. Ştia că preotul 1 catolic suferea de pedanterie, dar era foarte conştiincios şi nu lipsit de umor. Graţie firiilui, era mai potrivit pentru *6* comună obişnuită, unde toate se desfăşoară normal, iar oamenii trăiesc prea bine pentru a comite păcate mari; era total inapt pentru a-l combate pe Satana într-o colonie pen? – ţenciară. Astfel, cu o uşoară tristeţe şi cu puţin spirit satiric, îi judeca pe Flaherty, în timp ce nava de transport se îndepărta de Port Arthur, „Dumnezeu să-i ajute pe bieţii ticăloşi, căci preoţii n-o pot face”, murmură el, încetişor.

— Avea dreptate. Spre deosebire de el, un beţivan chinuâţ de remuşcarl, Meekin şi Flaherty nu erau în stare să faci”.

ceva. Nu simţeau compasiune, n-aveau destulă experienţa $ (suficiente cunoştinţe, nu ştiau cât de mare e puterea de a răbda ce sălăşluia în sufletul celui mai temut răufăcător.

Imediat duă sosire, North merse la maiorul Vickerş.

„Am o reclamaţie, şir”, spuse el. „Aş vrea să înainte/, o plângere conform tuturor uzanţelor. „La Port Arthur, un deţinut a fost omorât în bătaie. Am fost martor”.

Vickers se încruntă. „E o acuzaţie gravă, domnule North. Trebuie s-o înregistrez cu atenţia cuvenită, dat fiind faptul că vine din partea dumneavoastră, dar sper că aţi

meditat suficient asupra chestiunii. Căpitanul Burgess e socotit, în genere, un tip foarte umanitar”.

North dădu din cap. Nu voia să-l acuze pe Burgess. Faptele trebuiau să vorbească singure. „Cer doar o anchetă”, spuse el.

„Da, stimabile, desigur. Nu puteţi proceda altfel dacă sârmemulţumâre s-târneşte?”

„Niciun fel de argumente n-ar trebui să ne stăvilească lupta pentru omenie şi justiţie”, strigă North.

„Fireşte, dar ce înseamnă, în acest caz, justiţie? Sunteţi sigur că puteţi aduce dovezi? Departe de mine gmtlul vinovăţiei căpitanului Burgess, pe care-l ştiu un om onorabil şi un ofiţer conştiincios, dar să presupunem că-l acuzaţi pe bună dreptate. Puteţi să dovediţi cele afirmate?”

„Da. Cu condiţia ca martorii să spună adevărul”.

„Cine sunt martorii?”

„Eu însumi, doctorul Macklewain, poliţistul şi doi deţinuţi, dintre care unul a fost el însuşi biciuit. Sunt sigur că acesta va spune adevărul, în celălalt nu prea am încredere”.

„Ei bine, rămâne, deci, un deţinut şi doctorul Macklewain, căci poliţistul nu va vrea să-şi învinulască superiorul în cazul în care e ceva putred la mijloc. De altfel, nici doctorul nu e de aceeaşi părere cu dumneavoastră”.

„Nu? f, exclamă North, mirat la culme.

„Nu. Aşadar, dragul meu, nu e bine de grăbit asemenea lucruri. Mî se pare – iertaţi-mi sinceritatea – că inima dumneavoastră bună v-a Indus în eroare. Am primit adineauri, de la căpitanul Burgess, un raport detaliat asupra *în* cidentului. Scrie că deţinutul a fost condamnat la o sută de lovituri de bici – pentru obrăznicie gravă şi nesupunere – îşi că medicul a fost de faţă la executarea pedepsei. Apoi scrie că după cincizeci şi şase de lovituri, a dat ordin ca delincventul să fie dezlegat, că omul a fost găsit mort nu mult timp după aceea şi că medicul i-a găsit, în urma autopsiei, o afecţiune de cord”.

North sări în sus. „O autopsie? Nu ştiu nimic despre

aşa ceva”.

„Convingeţi-vă”, spuse Vickers. „Aici se află expertiza medicală, declaraţia poliţistului şi o scrisoare a comandantului”.

Bietul North apucă hârtiile şi le piti. Se părea ca totul e în ordine. Cauza decesului: anevrism la partea incipientă a aOrtei. Medicul recunoştea sincer că n-ar fi aprobat administrarea a mai mult de douăzeci şi cinci de lovituri dac-ar fi fost încunoştinţat de boala gravă de inimă a decedatului.

„Îl socot om cinstit pe Macklewain”, spuse North, ezitând. „Nu se pretează să dea dovezi false. Pe de altă parte, dacă mă gândesc la circumstanţele cazului, la condiţiile de viaţă ale – deţinuţilor, la experienţele groaznice ale băiatului...”

„Nu pot intră în amănunte, domnule North. Obligaţia mea este să aplic legea, cât de bine posibil, nu să mă îndoiesc de ea”.

La această admonestare, North lăsă capul în jos. Simţea că a meritat-o întrucâtva. „Nu mai am nimic de adăugat, sir. Probabil că şi în această chestuine voi avea tot de puţin succes ca şi în altele, anterioare. Constat că totul e împotriva mea. Cu toate acestea, sunt obligat să-mi continui efortu5 rlie, cât de bine cu putinţă.

Vickers făcu o plecăciune rigidă în faţa lui, dorindu-i o dimineaţă plăcută. Oricât de poli ticoşi ar fi superiorii *în* viaţa lor particulară, la slujbă manifestă o aversiune naturală; împotriva, nemulţumiţilor care insistă până dincolo de limită asupra anchetelor.

North fu foarte abătut după ce-l părăsi pe maior. În ves* tibul, întâlni o domnişoară tânără şi frumoasă. Era Sylvia, 4 care voia să-şi viziteze tatăl. Îşi ridică pălăria, apoi privi în urma ei. Aceasta era, desigur, fiica celui de la care plecase, soţia căpitanului Frère, despre care auzise atâtea. North era un om a cărui minte înfierbântată îl făcea să aibă adesea viziuni ciudate: i se părea că în ochii limpezi, de peruzea, care-l priviseră în treacăt licărea presimţirea unor suferinţe viitoare, de care, fără să-şi dea

seama cum, se făcea şi el vinovat. Se uită lung în urma ei, până ce tânăra şi delicata doamnă dispăru din raza privirilor lui.

CAPITOLUL 17

Căpitanul Frère şi soţia lui

Sylvia se măritase cu Maurice Frère. Nunţa stârnise o oarecare vâlvă în colonia penitenciară, căci deşi Frère, ca alţi bărbaţi de teapa lui, se ruşina să facă publicitate, având în vedere faptul că era vorba de o partidă atât de avantajoasă, nu putea pretinde o nuntă fără pompă. Nunta fu celebrată cu fastul cuvenit: bal, dineu de gală şi, deoarece tinerii însurăţei nu se puteau retrage ruşinos pe continent sau în Scoţia, cum era obiceiul în Anglia, cei doi merseră în voiaj de nuntă la cea mai apropiată fermă a maiorului, \mde rămaseră patrusprezece zile, înainte de a se îmbarca pentru Sydney.

Maiorul Vickers nutrea o sinceră afecţiune pentru bărbatul pe care-l socotea salvatorul fiicei lui, dar nu dorea ca Frère să trăiască din banii Sylviei. Dăduse, deci, fiicei sale şi eventualilor ei copii suma de zece mii de lire, iar ginerelui îi spuse că aşteaptă ca el să-şi câştige singur existenţa. După îndelungi discuţii, tânăra pereche convenise ca Maurice să renunţe la uniformă şi să preia la Sydney un post în administraţia civilă. Propunerea. fu a lui Frère. Nu-i păsa prea mult de serviciul militar şi, pe deasupra, avea şi datorii considerabile. Dacă vindea licenţa sa de ofiţer putea să-şi plătească toate datoriile şi să solicite un post bine plătit guvernului colonial, post pe care renumele lui de expert în probicme de detenţiune şi recomandarea din partea socrului <sau i – 1 puteau procura cu mare uşurinţă.

Vickers şi-ar fi păstrat cu dragă inimă fiica în apropiere, dar, în cele din armă, fu de acord cu hotărârea lor, mai ales că trebuia să-i dea dreptate lui Frère, care zicea că 5 yâv! ei! îi va face bine anturajul unor oameni – simpatici, la Sydney, „Ne. poţi vizita de îndată ce vom fi instalaţi, papa”, „spuse ea, cu mândria femeii abia măritate. „Şi noi te vom vizita. Oraşul Hobart e foarte

drăguţ, dar vreau să văd şi eu, în sfârşit, lumea largă”.

„Londra ar fi foarte potrivită pentru tine, comoara mea”, spuse Maurice. „N-am dreptate, sir?”

„Oh, londra!” strigă Sylvia, bătând din palme. „W-estmister Abbey, şi Turnul Londrei, şi St. James Palace, şi Meetstreet *1*” „Sir, spuse doctorul Johnson[7], să ne plimbăm pe Hoetstreet!” Aşa scria în cartea lui Croker, îţi aduci, amiiie, Maurice? Nu, fireşte că nu, tu n-ai urmărit decât îl t raţiile apoi a citit relatarea lui Perce Estan[8] despre meciul de box între Bob Gavnor şi Ned Neal – parc-aşa le 7, ice”.

„Fetiţele trebuie privite, nu ascultate”, spuse Maurice, rî 7 Înd. „Ai face bine să nu răsfoieşti cărţile mele”.

„De ce? spuse ea, uşor stânjenită. „Oamenii căsătoriţina trebuie să aibă secrete, dragul meu. Ar fi bine să cunoşti şi tu cărţile mele. Îţi voi citi din Shelley;”[9].

„Să nu faci una ca asta, draga mea”, spuse Maurice, fără ezitare, „şi-aşa nu pricep nimic din el”.

Această mică scenă a avut loc la cină, în căsuţa lui Frère, din New Town Road. Maiorul Vickers fusese Invitat,

---

7 Samuel Johnson (1709—1784), istorie si critic literar, Filolog, autor de proza satirică. Cel mal important reprezentant al orientării clasicizante a Iluminismului englez, autorul celebrului „Dicţionar aî limbii engleze" (1755). Prietenul său James Boswel .(1740 —1795) pste autorul celebrei biografii „Viaţa lui Johnson" (1701), rămasă pînă în zilele noastre principala sursă de informaţii asupra vieţii renumitului scriitor englez, John Wilson Croker (17.80—1857) a publicat, în 1831, amintita biografie. Citatul din romanul lui Clarke e luat «fin această biografie, clin volumul „Johnsoni«na“ (18.K5), editai şi' el de Croker.

8 Pierce Egan [177'i—1849), scriitor şi jurnalist, euoosctit drept autor al oneia dintre primele Itierărl consacrate boxului, intitulată „Box'ana sau consideraţii despre puţiilistica «iasîcă şî modernă” (5 volmnp, 1815—-1819).

9 Percy Bysshe Shelley (1792—1822), poet romantic englez, prietenul lui Byron. A murit într-un accident de navigaţie. în Italia. De cerţii orientare democratică, aparţine celci mai revoluţionare aripi a romantismului englez. Lirica naturii şi cea erotică, în care proslăveşte spiritul vieţii şi al creaţiei, se caracterizează prin metaforicii, generoasă şi tendinţa spre utilizarea miturilor; în eseurile sale ca şi în lirica politică pledează pentru înalte idealuri sociale şi uman o (Karl Mars l-a numit „un revoluţionar prin excelenţă").

deoarece tinerii voiau să-i împărtăşească planurile lor de viitor.

„Nu-mi place gândul că vom merge la Port Arthur”, spuse Sylvia mai lârâziu. „Am. putea renunţa la această călătorie, Maurice”.

„Aş vrea, totuşi, să văd măcar o dată locul acesta”, răspunse Frère. „Ştii doar că pun preţ pe cunoaşterea sistemului penal în toate etapele lui”.

„Probabil, se va întocmi un raport în legătură cu moartea unui deţinut”, spuse Vickers. „Diaconul – un palavragiu, dar cu intenţii bune – a făcut un memoriu. Cu acest prilej, ai putea rezolva chestiunea respectivă, Maurice”.

„E-n ordine, măcar să-mi scot banii de călătorie”, spuse Frère.

„Dar e atât de trist”, inteveni Sylvia.

„E cel mai atrăgător loc din înti ea ga insulă, scumpa mea. Am fost cândva pentru câteva rfzile la Port Arthur şi mi-a plăcut foarte mult”.

Vickers se gândi în sinea lui: e de mirare cum într-o căsnicie fiecare partener preia câte ceva din modul de exprimare al celuilalt. Sylvia îşi alegea. cuvintele cu mai puţină grijă, pe când la Frère se petrecea invers. Maiorul se întrebă, fără să vrea, care dintre cele două maniere va învinge.

„Dar câiii, rechinii ţi toate celelalte... Oh, Maurice, speram că ai terminat cu deţinuţii, o dată pentru totdeauna”.

„Am terminat? Dimpotrivă, pe seama lor vreau să-mi câştig existenţa”, răspunse Maurice cu nonşalanţă.

Sylvia oftă.

1 „Gintă-ne ceva, scumpa mea”, o rugă tatăl”.

Ea se aşeză la pian şi începu să cânte, încât uitară de Port Arthur”.

Nu mai vorbiră despre asta, dar când Sylvia făcu o nouă încercare în acest vens, îşi dădu seama că soţul ci e de neînduplecat. Voia, *5 plece, aşadar vor pleca. Când îi intra în cap că o chestiune îi. aduqe avantaje, o

îndărătnicie congenitală ti făcea ta peniste tu această direcţie. Sylvia avu o crifcă de melancolie, din pricina călătoriei, dar apoi cedă şi se ferăbî să aplaneze aceasta primă neînţelegere din tânăra lor căsnicie. Temerile şi îndoielile Sylviei se topiră curând, la căldura dragostei lui Maurice, care o iubea cu-adevărat. Dragostea îl făcuse mai Uând, ascunzându-i defectele. Sylvia, copila cu fantezie aprinsă, însufleţită de năzuinţe nobile, al cărei suflet era cutreierat de umbrele bolii psihice, devenire prin căsătorie o femeie ce-şi întemeia încrederea şi mândria pe bărbatul căruia i se dăn>i se de bunăvoie. Dar, cu timpul, acest sentiment se transformă într-o teamă ciudată. Se acomodase cu situaţia ei de soţie, înlăturase toate îndoielile cu privire la putinţa ei de a-l iubi pe bărbatul căruia îi aparţinea, dar o chinuia tot mai des gândul că dragostea ei pentru Maurice ar putea fi diminuată din vina lui. În repetate rânduri avusese ocazia să constate că soţul ei este de un egoism sălbatic. Nu-i cerea, ce-i drept, jertfe mari, dar deseori o jignea cu o nepăsare dureroasă. O iubea, poate chiar cu prea multă patimă, dar nu era dispus să se adapteze ei, în special în ceea ce privea chestiunile mărunte, de care ţine seama un om de caracter. Dacă ea voia, bunăoară, că citească o carte, iar el dorea să se plimbe! lua glumind cartea din mână, convins că plimbarea împreună cu el era cel mai plăcut lucru din lume. Dacă ea voia să se plimbe *în* timp ce el se odihnea, îi răspundea râzând că lenea lui e motiv suficient pentru ca şi ea să stea acasă. Nu făcea nici cel mai mic efort să-şi ascundă indiferenţa atunci când o vedea citind din cărţile ei preferate. Dacă se simţea obosit, mergea la culcare fără a-şi lua rămas bun ori a prezenta scuze, chiar dacă ea, de pildă, nu terminase de cântat la pian. Când ea vorbea despre lucruri care nu-l interesau, începea pur şi simplu să vorbească despre altceva. N-o jignea intenţionat, găsea firesc să caşte atunci când se plictisea» să doarmă – atunci când era obosit şi să discute numai subiecte care-l interesaţi. Dacă i s-ar fi spus că e un egoist, ar fi rămas stupefiat. Astfel, Sylvia descoperi, într-o *zi*, că trăieşte

două vieţi: una trupească şi una spirituală, iar că lui Maurâce H e străină existenţa ei spirituala, „Dar cum să priceapă Maurice trăsoăile mele îşi spuse ea. În ciuda gândulul ne-i liniştitor că aceste trăsnăi nu erau simple copilării, ci izvorau din partea cea mai luminoasă a sufletului ci, reuşea să-şi învingă starea de apatic. „Bărbatul arc alt drum decâlf femeia”, îşi spunea Svivia, „el are muncile şi grijile lui, la care! femeia nu se pricepe. Trebuie să-l încurajez, nicidecum să-l plictisesc cu prostiile mele”.

În ceea ce-l privea pe Maurice, era destul de derutat. ÎSf-o înţelegea pe nevastă-sa. Firea Sylviei i se părea enigmatică, sufletul ei – un soi d «joc din bucăţele, nepotrivit faţă de corectitudinea dreptunghiulari a cotidianului. O cunoştea de când era copilă, o iubea încă de atunci. Pentru a o cuceri, comisese o ciimă odioasă. Tar acum, când o cucerise, nu ştia despre secretul ei mai mult decât înainte. Îşi imagina că era toată a lui, că e stăpân pe întreaga ci făptura. Şi totuşi, se întâmpla, uneori, ca buzele ei să rămână reci la sărutările lui, iar ochii ei să-l măsoare cu dispreţ atunci când dădea frâu liber patimii sale. O surprindea pierdută în visări, în timp ce el îi vorbea, tot aşa precum ea îl surprind ea dormind atunci când îi citea ceva (Sylvia, e drept, în asemenea cazuri tresărea vinovată şi se ruşina de absenţa lui spirituală, ceea ce lui Maurice nu i se întâmpla niciodată). Maurice nu era omul care să mediteze 1% astfel de lucruri. S «i gândi putk la ele, în timp ce-l.1 funia pipa, se scărpina î/a cap şi, fiindcă toate astea nu-i ajutară, renunţă. Cum ar o putut găsî cheia sufletului Sylviei, dacă până şi trupul ei avea încă destule mistere pentru el? K! u era în stare să înţeleagă că fetiţa pe care o ştia se transformase într-o tânără femeie. Se minuna în fiecare zi de comoara pe care o dobândise, îi admira iscusinţa şi bunul gust, felicitându-se pentru alegere. O compara în gând cu femei ca Sarah Purfoy „pe care le cunoscuse înainte, apreciind de astă dala farmecul virtuţii.

CAPITOLUL ÎS

La spital

Spitalul de la Port. Arthur nu era un loc prea. plăcut, dar lui Rufus Dawes i se păru a fi în paradis. Chiar dacă infirmierii îţ tratau cu dispreţ şi se purtaţi grosolan cu el, cel puţin se simţea om, nu era silit să suporte colectivitatea unor indivizi pe care-i dispreţuia şi care-l cufundau tot mai adânc în mocirlă. În toţi aceşti ani, apărat de amintirea jertfei şi dragostei sale, îşi păstrase respectul de sine, dar acum simţea că-l pierde. Încetul cu încetul, ajunsese să se considere un exilat din imperiul dragostei şi al milei, un oro»-it al sorţii. Din seara aceea, când fusese umilit în Grădini de la Hobart „dăduse frâu liber furiei şi desperării sale. „Ea m-a uitat orî mă dispreţuieşte, ce importantă mai are dacă devin ca toţi ceilalţi Resemnat, ascultase de căpitanul Burgess şi acceptase să execute pedeapsa cu biciul. Şi nefericitul Kirkland îi spusese: „Ori tu, ori altul”. Într-ad. – văr, cine era ei, pentru a-şi revendica dreptul la onoare şi omenie? Cu toate acestea, fusese pradă ruşinii atunci când îl bătuse pe Kirkland, iar când aruncase pisica şi-şi dezvelise spatele pentru a primi loviturile, fusese cuprins de o bucurie sălbatică la gândul că-şi ispăşea, cruzimea cu sângele lui. Incelulă, epuizat de chinurile groaznice, nu regreta de îl înjurăturile pe care 1 le smtisese tortura. Mai bine şi-ar fi muşcat limba decât să blesteme, căci în felul acesta, arătând cât de tare suferea, procura celor care-l torturau satisfacţia dorită. Dacă-l respinsese pe N*or*th, nu o fă*c*use atât pentru că North asistase la biciuirea lui, ci – pentru că-l aurise ţipând. Încrederea în sine şi voinţa care-l susţinuseră până acum pe Rufus Dawes îl părăsiră tocmai” în momentul: când avea mai multă nevoie de ele. Omul care sfidase cu curaj spânzurătoarea, singurătatea şi necuprinsul mării fusese învins de martirajul trupesc al biciului. Mai fusese biciuit, dar întreaga măsură a acestei umiliri o simţi abia acum, când înţelese că suferinţa trupului poate sili sufletul să abandoneze ultimul refugiu jalnic, aparenta indiferenţa, şi să se declare învins.

Cu câteva luni în urmă, un – ocnaş, nemaiputând

suporta „mila şi generozitatea” comandantului, îşi omorâse. În timpul lucrului vecinul, îl purtase în spinare până la lagăr, unde se predase singur. Asasinul mersese bucuros la moarte şi mulţumise Domnului că scăpase de mizerie, pe o cale pe care-o puteau invidia doar tovarăşii lui de suferinţă. Dawes fusese îngrozit de fapta sângeroasă a acestuia. El şi alţii îl judecaseră aspru pe laşul care se şustrăsese destinului. Acum înţelegea cauza crimei şi nu simţi pentru el decât milă. Fără somn, zăcea pe prici, spatele îi ardea sub. pansamentul îmbibat în camfor, şi în liniştea spitalului, cu privirea aţintită asupra luminării ce pâlpâia, jură în sinea lui să nu mai ofere duşmanilor săi satisfacţia de a se amuza pe seama lui. În această stare de spirit, îşi aduse aminte de acel om ciudat care-i strânsese mâna, numindu-l frate. Aceasta neaşteptată dovadă de prietenie, din partea unei fiinţe pe care o credea la fel de insensibila ca şi pe toţi ceilalţi, îi storsese lacrimi de care nu trebuia să se sfiască. Într-un moment când simţise ruşine pentru propria-i slăbiciune, fusese încurajat de mărturisirea slăbiciunii altui om. În cele patrusprezece zile de izolare, se liniştise într-atât, încât gândurile sale începură să se îndrepte spre religie. Citise cândva despre martirii cărora doar credinţa lor le dăduse puterea să îndure chinuri Inimaginabile. În tinereţea lui furtunoasa, îşi bătuse joc de rugăciuni şi de preoţi. Mai târziu, odată cu ura sălbatică, se născuse în el dispreţul pentru o religie care porancea oamenilor: „Iubiţi-vă ca fraţii! Dumnezeu este dragostea, framei”, predica diaconul duminica, iar în timpul săptămânii biciul gardienilor pocnea, pisica vâjâia. Cui folosea o credinţă lipsită de sens? Unui „consilier religios* îi era mai uşor să-l povăţuiască pe ocnaş să nu cadă pradă viciilor şi să suporte pedeapsa cu stoicism. Era, desigur, just că-l sfătuia „să aibă încredere în dumnezeu 1. Dar, oare, cum spusese deţinutul judecat pentru stare de ebrietate într-un local deocheat? „Dumnezeu e tare departe de Port Arthur…”

Rufus Dawes zâmbea văzându-i pe preoţi că recomandau căinţă, pentru păcate mărunte, unor oameni

care ştiau şi văzuseră tot atâtea lucruri ca şi el. Era convins că toţi preoţii sunt ori proşti ori escroci, că religia e o minciună. Acum însă, când îşi dădu seama că propria-i forţă nu rezistase încercării chinului trupesc, îl ademenea gândul că religia, de care-şi bătuse joc, ar putea fi mai mult decât o culegere de legende şi prescripţii, ceva viu şi mângâietor. Zdrobit trupeşte şi sufleteşte, fără încredere în voinţa lui, îşi doresc un sprijin: să se îndrepte către necunoscut. Dacă în apropierea lui s-ar fi aflat acum un om, indiferent de ce credinţă, care să-i fi adresat vorbe bune, despre dreptate şi nemurire, şi-ar fi sfidat destinul. Dar unde era omul acela? North ducea o luptă acerbă împotriva birocraţiei administraţiei, vrând să-l răzbune pe Kirkland. Deveni însă victima birocraţilor care-l trimiteau de ici colo, închizându-i uşa în nas. Rufus Dawes ceru să vină diaconul. Aşteptă o dimineaţă, apoi se ruşina de cererea lui. Deodată, uşa celulei se deschise şi fu introdus respectuos doctorul sufletelor – Meekin.

CAPITOLUL.19

Binefacerea religiei

„El, fiule”, începu Meelun, cu voce blândă. „Ai dorit ţa Vorbeşti cu mine?” t

„Am cerut să vină diaconul”, spuse Rufus Dawes, a cărui mânie creştea tot mai mult.

„Eu sunt diaconul”, răspunse Meekin, demn; asta voia să însemne: „În faţa ta nu se află North, un beţivan cu coleretă neagră, ci un diacon onorabil, care se bucură de protecţia unui episcop!”

„Am crezut ca domnul North...”

„Domnul North ne-a părăsit, dragul meu”, spuse Meekin, sec. „Îmi vei spune mie ceea ce aveai de zis. Rămâneţi peaproape, domnule poliţist, aşteptaţi în faţă uşii”.

Rufus Dawes se răsuci pe patul de lemn astfel încât îşi putu rezema spatele, abia vindecat, de perete. Zâmbea cu amărăciune:

„Nicio frică, şir, nu vă fac nimic”, spuse el. „Am vrut doar să stau puţin la taclale”.

Meekin răspunse cu o întrebare.

„Obişnuieşti să citeşti Biblia? Cred că ţi-ar fi mai de folos să citeşti Biblia decât să stai la taclale. Trebuie să înveţi umilinţa rugându-te, Dawes.

„Am citit Biblia”, spuse Dawes, rămânând în aceeaşi poziţie – jumătate culcat, jumătate şezând.

„Dar învăţăturile Sfintei Scripturi au reuşit, oare, să-ţi mişte sufletul? Ţi-ai dat seama de nesfârşita bunătate a Domnului, care se îndură până şi de cei mai înrăiţi păcătoşi?”

Puşcăriaşul dădu din cap, iritat. Din nou aceleaşi vorbe goale, pe cât de mincinoase, pe atât de sterile. Cerea pâine, şi, ca de obicei, i se azvârleau pietre.

„Credeţi că există dumnezeu, domnule Meekin?”

„Păcătosule! Vrei să jigneşti un cleric?”

„Am întrebat doar... Uneori mă gândesc că, dac-ar exista dumnezeu, multe” din cele ce se întâmplă aici” trebuie să-l înfurie”, spuse Dawes, ca pentru sine.

„Nu permit comentarii blasfematoare, ocnaş”, strigă Meekin, revoltat. „Ar fi bine să nu adaugi crimelor tale şi pe cea a. blasfemiei. Mă tem că, în actuala ta stare de spirit, orice discuţie este inutilă. Voi sublinia în Biblie câteva versete care mi se par potrivite pentru situaţia ta, şi te-aş rua să le memorez? Hailes: vă rog să deschideţi uşa”.

Cu o uşoară plecăciune, „consolatorul” plecă.

Rufus Dawes rămase mai descurajat ca ericând. Aşadar, ISorth plecase. Singurul om care părea bun plecase. Singurul om care-i atinsese mâna bătătorită, murdară de sânge, făcându-i „frate”, plecase.

Întoarse capul. Prin fereastra larg deschisă şi fără zăbrele

— Natura avusese grijă ca, la Port Arthur, să nu fie neceâare zăbrelele – văzu golful fermecător, sclipind în lumina ioarelui de după-amiază, cheful pe care lucrau ocnaşii, auzi murmurul blând al valurilor şi foşnetul copacilor, zăngănâtxxl continuu al lanţurilor şi zgomotul ciocanelor. „Voi rămâne, oare, îngropat în acest cavou, respins de cer şi de sameni? e

Apariţia lui Hailes îl smulse din visările sale.

«TSite o carte pentru tine”, spuse gardianul, rânjind. „Ţi-o trimite popa”.

Rufus Dawes luă Biblia, o aşeză pe genunchi şi deschise paginile la care erau puse semne. Cele trei sau patru fâşii înguste de hârtie trimiteau la vreo douăzeci de pasaje subliniate.

— A zis că vine mâine şi te ascultă. Şi să nu-i murdăreşti tartea.

„Să nu-i murdăresc cartea! Mă ascultă!” Drept ce-l lua leekân? Drept elev al şcolii duminicale? Incapacitatea diaconului de a-l înţelege, de a pricepe ceva din suferinţa lui, era atât de copleşitoare, că-i veni aproape să râdă. Îşi înnreptă privirea spre pasajele din Biblie. Venerabilul Meek în alesese, în nemărginita lui prostie, acuzaţiile cele mai violente ale vechilor pr-ofeţi. Cele mai veninoase blesteme cu care psalmistul îşi urgisea duşmanii, cele mai furibunde cuvântări ale lui Isaia împotriva Israelului renegat, cuvintele acu – isatoare ale apostolilor şi evangheliştilor împotriva ereziei

3 a lâpsei de credinţă, pe toate le adunase spre a-l îmblânzf *9 t* Dawes. Scoase din context şi lipsite, astfel, de poezie *4* «as, aceste ameninţări spăimoase erau azvârlite de mâna n, eprtceputǎ a M Meekin asupra păcătosului în «tferinţa.

m

Neferletul puşcăriaş, care ciuta consolare şi pace, răsfoi Biblia şi nu găsi decât „chinutile iadului”, „focul veşale*, „abisul fără de sfârşit”, din care în vecii vecilor va ieşi „fumul chinurilor”. Fariseul, care ar fi trebuit să-l înveţe că omenirea va fi răscumpărată prin dragoste, nu-i arata Inaagfe nea îndurării, ci predica despre legea crudă şi puterea ei barbară.

Lipsit de orice speranţă, descurajat, Rufus Dawes pusă jos cartea. „Oare nu voi avea parte decât de suferinţă, aici şi în viaţa de apoi gemu el. Deodată, ochii săi căutări mâna dreaptă, oprindu-se asupra ei, privind-o de parcă din ea ar fi amânat o forţă. „Dânsul n-ar fi făcut

aşa ceva. Dânsul nu mi-ar fi aruncat în obraz acuzaţiile astea teribile, amintind numai de iad şi moarte. Dânsul mi-a spus „frate! Copleşit de sentimente stranii –, de compasiune, de dorinţa de a fi împreună cu omul care-i căutase prietenât, mângâie mâna pe care căzuseră lacrimile lui North.

A doua zi dimineaţă, Meeldn îl găsi mai sumbru şi mai recalcitrant ca oricând.

„Ei, al memorat textele întrebă pe un ton vioi, ferm decis să nu se enerveze din pricina oiţei îndărătnice.

Rufus Dawes îi arătă cu piciorul Biblia, care zăcea pe jos. „Nur

„Nu? De ce nu, fiule?”

„Nu vreau să memorez asemenea cuvinte! Prefer să le uit”.

„Să le uiţi? Dar, fiule, eu… B.

Cuprins de o subită mânie, Rufus Dawes sări în sus. Cu un gest nelipsit de demnitate, în ciuda cătuşelor, arătă spre uşă, strigând: „Ce ştiţi dumneavoastră despre sentimentele unor oameni ca mine? Plecaţi, cu cartea dumneavoastră cu tot! Nu la dumneavoastră m-am gândit când am cerut să vină un preot! Afară!”

Meekin trăia, e drept, cu credinţa că i se cuvine o aureolă de sfânt, dar în această clipă calmul îl părăsi. Deosebirile dintre ei erau şterse; se aflau, faţă în faţă, doi bărbaţi, Atitudinea ameninţătoare a sclavului păcătos îl sih pe preot şi pe stăpân săbata în retragere. Sprintenul Meekin luă de pos Biblia şi „dispăru.

„Dawes e un neruşinat”, îi spuse diaconul căpitanului Burgess. „Azi a fost nespus de obrâznic cu mine”.

„Da?”, spuse Burgess. „Probabil a lenevit prea mult. Mâine îl trimit din nou la munca”.

„Ar fi bine dacă i s-ar da ceva de Tăcut”, confirmă Meekin.

V*

CAPITOLUL 20

O „şcoală de corecţie naturală

La Port Arthur, prin „muncă” se înţelegea, înainte de

toate, munca agricolă, construc\ia navelor şi tăbăcăria. Ocnaşul Dawes fusese silit, împreună cu ceilalţi membri ai coloanei, să care la mal trunchiuri de copac sau să le ajusteze la şantierul naval. Nu era o treabă prea uşoară. Un om deştept făcuse socoteală că, la transportul unui trunchi de copac, pe fiecare umăr de ocnaş zăcea o povară de o sută douăzeci şi cinci de livre. Membrii coloanei purtau haine galbene de puşcăriaş, care – pentru „încurajarea41 celorlalţi – din când în când, aveau trecut cuvântul „răufăcător”.

Asta era viaţa pe care o ducea Rufus Dawes: vara se scula la ora cinci şi jumătate şi lucra până la ora şase seara. Din acest timp se scădeau patruzeci şi cinci de minute pentru micul dejun şi o oră pentru prânz. O dată pe săptămână aveau voie să schimbe cămaşa, o dată la patrusprezece zile – ciorapii. Când era bolnav, putea să se anunţe la medicul lagărului. Dacă voia să scrie o scrisoare, trebuia să ceară permisiunea comandantului şi să-i predea scrisoarea deschisă. Expedierea depindea în întregime de bunăvoinţa ofiţerului atotputernic. Dacă deţinutului i se părea injust un ordin, trebuia, conform regulamentului, să-l execute; avea însă vo –, le, ulterior, „dacă socotea oportun”, să se plângă comandantului, Dacă înainta o asemenea reclamaţie, era nevoie „să adopte un ton deosebit de respectuos, în cazul când vorbea despre sau cu un ofiţer sau poliţist”. El răspundea doar de buna stare a lanţurilor sale; în rest, trebuia să se supună fără a crâcni supraveghetorilor. Supraveghetorii, care aveau oricând dreptul de a pătrunde în celule şi de a-i percheziţiona pe deţinuţi, răspundeau numai în faţa comandantulufi iar acesta – numai în faţa guvernatorului. Jurisdicţia co: mandantului se extindea asupra întregii peninsule, cu toate insulele şi apele, în interiorul graniţei, pe o distanţă de trei mile. Avea datoria ca, din când în când, să raporteze situaţia, cartierului general; în rest, puterea lui era nelimitată. Încă două vorbe despre poziţia şi structura acestei colonii penitenciare. Peninsula, după Cum am mai amintit, avea for-*; ma unui cercel cu montură dublă.

Inelul de jos era mai larg şi ornamentat cu o bordură de golfuri marine. La sud, se; zărea o adâncitură, numită Maingon-Bay, mărginită la râ4 sărit de stâncile, ca nişte tuburi de orgă, ale lui Cap Raoul, iar la vest de maiestuosul Cap Pillar. De la Maingon-Bay, nu braţ măriri îşi croia drum înspre nord, printre pereţii stâiw coşi. Pe malul de vest al acestui braţ marin, se afla colonia –, Insula, aşezată în faţa ei, îi servea drept cimitir. Se numeau Insula Morţilor. Înainte ca un deţinut nou-sosit să treacă pe lângă Golgota puşcăriaşilor, privirea sa cădea asupra *unev* limbi de pământ, cenuşie, stâncoasă, acoperită cu clădiri albe şi pe care fremăta o viaţă şi o activitate intensă: Point Puer, lagărul penitenciar pentru tineri între opt şi douăzeci des ani. Era surprinzător – cel puţin, aşa susţineau mulţi oameni onorabilicât de puţină recunoştinţă manifestau aceşti tineri deţinuţi pentru binefacerile pe care le primeau din: partea guvernului. De la Long Bay, cum se numea braţul] marin, un drum de şine făcut de deţinuţi ducea spre nord, prin jungla aproape de nepătruns, până la Norfolk Bay, Î4! intrarea căreia se află Woody Island. Pe această insulă se a – ţ fu o staţie de semnalizare şi Un echipaj înarmat. Între Wopi ody Island şi One-Tree Point – colţul cel mai sudic al inelului. superior – marea se îngusta către răsărit, până întâlneai digul de nisip de la Eaglehawk-Neck. Eaglehawk-Neck, veriga de legătură între cele două inele, era o fâşie de nisip Iat3 de vreo patru sute de iarzi. Partea de răsărit era atinsă cu o forţă nestăvilită de apele. albastre ale Golfului Piraţilor, cu alte cuvinte ale Mării Sudului. Strâmtoarea făcea parte dintr-un lanţ stâncos în care marea, lacomă, săpase peşteri ciudate, tulburate veşnic de vuietul valurilor-undeva, în acest deşert sălbatic, marea tăiase peretele stâncos, pe o înălţime de vreo două sute de picioare; aici, pe vreme furtunoasa, apa sărată ţâşneşte printr-un puţ vertical, ia o înălţime mai mare de cinci sute de picioare. Acest loc se numeşte Gura Diavolului. Inelul superior al cercului era Peninsula Forrestier, legată de uscat printr-o altă strâmtoare – East Bay. Neck. Peninsula Forrestier era

acoperită de o vegetaţie de nepătruns, întinzându-se până în apropierea unei stânci abrupte de bazalt.

Eaglehawk-Neck era poarta închisorii, păzită cu străşnicie. Pe fâşia îngustă de pământ *se* afla o cameră de gardă, ocupata zi şi noapte. Santinelele – soldaţi staţionaţi pe uscat – «se schimbau între ei. Punţile de debarcare ce duceau, în ambele părţi, spre apă, erau păzite de câini. Ofiţerul din garnizoană era obligat să se ocupe în mod special de hrănirea şi îngrijirea acestor animale folositoare, şi să raporteze imediat comandantului clacă vreunul se îmbolnăvea. De asemenea, trebuie amintit că în acest golf mişunau rechini. La vest de Eaglehawk-Neck şi Woody Island, se aflau temutele mine de cărbuni. Aici trudeau şaizeci de „ostracizaţi" păziţi cu străşnicie. În apropierea minelor era o staţie de semnalizare aşezată astfel, încât făcea aproape imposibilă orice evadare. Aspectul sălbatic al peninsulei le uşura mult sarcina soldaţilor care răspundeau de aceste staţii de semnalizare. Pe vârful colinei, deasupra turnului de paza al coloniei, se înălţa ciotul uriaş al unui arbore de cauciuc, ce purta instalaţia de alarmă. Prin semnale care traversau peninsula, de la o staţie la alta, se făcea legătura cu cele două arpi ale închisorii.

— Eaglehawk-Neck şi minele de cărbuni. Colonia era legată de Mount Arthur, Mount Arthur de One-Tree Hill, One-Tree Hill de Mount Communication, iar Mount Communication de minele de cărbuni. În cealaltă direcţie semnalele mergeau de la colonie la Signal Hill, de la Signal Mill la Woody Island şi de la Woody Island la Eaglehawle-Neck. Dacă un ocnaş evada din minele de cărbuni, putea o înştiinţat postul de la Eaglehawk-Neck şi, în mai puţin de douăzeci de minute, toată insul-a era înştiinţată. Datorită acestor avantaje, în parte naturale, în parte articâale, Port. Arthur este considerată cea mai sigură închisoare din lume. Colonelul Arthur raportase guvernului de la Londra că insula care-i poartă numele e o „şcoală de corecţie naturală". Demnul gardian credea, probabil, că Atotputernicul, cu înalta sa înţelepciune, când a creat

lumea, s-a gândit la el, vrând să-i înlesnească realizarea celebrelor „dispoziţii pentru sistemul deţinuţilor”.

CAPITOLUL 21

Călătoria căpitanului Frère într-o după-amiază, neobositele instalaţii de semnalizare transmiseră o veste ce stârni senzaţie. Căpitanul Maurice Frère sosise cu ordine speciale de la cartierul general, să ancheteze cazul Kirkland, şi se presupune că, după această treabă, va vizita lagărele. Ca atare, supraveghetorii „şcolii de corecţie naturală primiseră indicaţii să-şi prezinte „elevii” în stare bună.

Burgess era încântat la culme că afacerea fusese încredinţată unui suflet înrudit cu el.

„E o. simplă formalitate”, îi explică Pi: ere, chiar de la prima întâlnire, fostului său coleg. „Popa a făcut atâta tevatură, încât trebuie să-i închidem gura”.

„Sunt bucuros că-am ocazia să vă arăt, dumneavoastră şi soţiei, Port Arthur-ul”, îl asigură Burgess. „Mă tem că soţia dumneavoastră se va plictisi aici; mă voi strădui, totuşi, să-i fac şederea cât mai plăcută”.

„Trebuie să mărturisesc, căpitane Burgess”, spuse Sylvia, „că aş fi preferat să plec direct l-a Sydney. Dar soţul meu *a* fost nevoit să facă această călătorie, iar eu, desigur, l-am însoţit”.

„O să vă simţiţi, poate, puţin stingherit”, îşi dădu părerea Meekin, care sosise în întâmpinarea lor. „Singura femeie de aici e doamna Datchett, soţia judecătorului de poliţie. Sper ca voi avea plăcerea să vă fac cunoştinţă cu ea în seara aceasta* în casa comandantului. Domnul McNab, pe care I-aţi cunoscut, nu poate, din păcate, să lipsească de la Eaglehawk-Neck, altfel n-ar fi lipsit”.

„Astăzi voi organiza o mică serată”, spuse Burgess, „dar mă tem că succesul nu va fi întru totul pe măsura speranţelor mele”.

„De ce nu vă însuraţi? Sunteţi un burlac înrăit!”, spuse Frère, râzând. „De ce nu luaţi exemplu de la mine?”

„Ah”, spuse Burgess, făcând o plecăciune în faţa

doamnei Frère, „ar fi greu!”

Sylvia răspunse cu un zâmbet forţat complimentului care i se făcuse în prezenţa a douăzeci de ocnaşi. Oamenii fură puşi să le care cuferele şi pachetele, iar Sylvia observă că unii dintre ei rânjiseră de politeţea grosolană a comandantului.

„Nu-mi place căpitanul Burgess, Maurice”, îi spuse ea, când rămaseră singuri, „îmi vine să cred că bietul om a murit din pricina lui. După figură, pare a fi capabil de asemenea cruzime.

„Prostii!”, spuse Maurice, iritat. „E băiat bun. De altfel am citit şi actul de deces. Nu pot pricepe mila ta ridicolă pentru ocnaşi”.

„Oare nu merită câtuşi de puţină înţelegere?”

„Nu, nu! Sunt nişte ticăloşi! Nu ştiu de ce îl compătimeşti, Sylvia. Nu sunt deloc de acord cu tine, ţi-am spus-o în repetate rânduri”.

Sylvia nu-i răspunse nimic. Maurice se răstea deseori la ea şi învăţase că tăcerea e cel mai bun răspuns în asemenea Ocazii. Numai că tăcerea ei nu însemna indiferenţă; reproşurile lui erau injuste, şi nimic nu răneşte sensibilitatea unei femei mai mult decât nedreptatea.

Burgess invitase „elita societăţii” din Port Arthur la o masă festivă. Preotul Flaherty, Meekin, doctorul Macklewain, domnul şi doamna Datchett erau de faţă. Sufrageria strălucea, încărcată de flori.

„Unul dintre deţinuţii mei a fost grădinar”, îi spuse Bur gess Sylviei, „iar eu îi valorific talentul”.

„Avem aici şi un pictor”, spuse Macklewain, nu fără mândrie. „Pictura de colo, „Prizonierul din Chillon, 1 e a lui. E remarcabilă, nu-i aşa?”

„Mâine o să vă arăt colecţia mea de curiozităţi”, spuse Burgess. „Am adunat multe. Merită văzute. Aceste ineie pentru şerveţele sunt făcute tot de un ocnaş”.

Frère se uită la inelul de os, frumos cizelat. „Ah, e un obiect frumos”.

„Inelul l-a făcut Rex”, spuse Meekin. „E foarte iscusit în treburi din astea. Mie mi-a făcut un coup-papier –

adevărată operă de arta”.

„În zilele următoare, o să mergem la Eaglehawk-Neck”, spuse Burgess. „O să vedeţi acool, doamnă Frère, o gură de „entilaţie. Vă va interesa”.

„F, departe?”, întrebă Sylvia. *i*

„Oh, nu, mergem cu trenul”.: *r*”!

„Cu trenul?”

„Da. De ce vă miraţi? Oh, doamnele din oraşul Hobart nici nu bănuiesc ce avem aici”.

„Când rezolvăm afacerea Kirkland?”, întrebă Frère. „Am putea sta mâine dimineaţă o jumătate de oră, să interogăm martorii?”

„Fireşte, dragul meu”, răspunse Burgess. „Mic îmi convine orice oră”.

„Dac-ar fi după mine, nu v-aş da atâta bătaie de cap”, spuse Frère, pe un ton de scuză, – mâncarea fusese sumevi-a

— „dar, ştiţi, mi se cere un „raport exact şi conform cu realitatea, în toate amănuntele14, cum zice legea.

— Prizonierul din Chillou – tablou) se inspiră din poezia cu acelaşi titlu a lui George Gordon Byron (1788 – 1821). Celebrul romantic englez descrie aici, în culori sumbre, prizonieratul lui François de Bounivard, încarcerat între anii 1530 şi 153 (3 în castelul Chil Ion. de încă lacul Geneva, deoarece luptase pentru libertatea oralului Geneva.

„Firesc”, răspunse Burgess, cu uiv zâmbet îndatoritor. „B clar. Aş vrea, de altfel, să-i arăt doamnei Frère Point Puerz

„Câţi deţinuţi adolescenţi aveţi întrebă Sylvia.

„Gam trei sute. Vom merge mâine acolo, doamna Frère.

— O să vedeţi ce bine sunt trataţi”.

„Nu m-aş duce”, spuse Sylvia. „Mă tem că interesul meu pentru aceste lucruri nu e atât de mare pe cât ar trebui să fie. Toate astea mă îngrozesc”.

„Prostii!”, mormăi Frère. „Va veni în mod sigur, Burgess”.

Următoarele două zile fură consacrate vizitării lagărului. Sylvia fu condusă prin spital şi ateliere, i se arătă staţia de semnalizare, iar Maurice o îndiise, în gluma, într-o celulă fără lumina. Pentru Frère şi Burgess, închisoarea părea un animal domestic pe care-l puteai mângâia după plac şi a cărui sălbăticie naturală o ţineai în frâu printr-o Inteligenţă superioara. Maurice intra peste tot, punea întrebări puşcăriaşilor, glumea cu supraveghetorii şi împărţea cu generozitate tutun bolnavilor.

În cele din urmă, ajunseră la Point Puer, unde li se pregătise o gustare.

Tocmai în această dimineaţă, la Point Puer avusese loc o întâmplare regretabilă. Tot lagărul se afla într-o stare de agitaţie cu greu înăbuşită. Bin mic hoţ recalcitrant, în vârstă de doisprezece ani, pe nume Peter Brown, în prezenţa poliţistului de gardă, se aruncase de pe o stâncă în mare. Sinuciderile fuseseră dese în ultima vreme, iar Burgess sperase că, cel puţin în ziua respectivă, nu se va întâmpla nimic, Era teribil de supărat; dacă s-ar fi putut reînsufleţi trupul bietului Peter Brown, ar fi, fost biciuit pentru îndrăzneala lui.

„Regret sincer că s-a întâmplat aşa ceva tocmai azi”, îi spuse el lui Frère, când văzură cadavrul băiatului depus. În celulă.

„Nu se poate face, nimic”, răspunse Frère, uitându-se posomorât la băiatul care părea să-i zâmbească. „Îi ştiu eu pe diavolii afrtia tineri. O fac de ciudă. Cum s-a comportat, de altfel?”

...Prost. Johnson, adu registrul”.

Johnson execută ordinul, îaf *cei ăoţ* bărbaţi se adindră în lectura liste! păcatelor lui Peter Brown, scrisă caligrafic.

20 noierabie: Atitudine obraznică faţă de Infirmier – bici;

24 noiembrie: Atitudine obraznică faţă de infirmier – reducerea raţiei de alimente;

4 decembrie: Furtul şepcii altui puşcăriaş – 12

lovituri de bid;

15 decembrie: Lipsă la apel – 2 /. de izolare celulă;

25 decembrie: Obraznic şi recalcitrant – 2 /. de izolare celulă;

8 ianuarie: Obraznic şi recalcitrant – 12 lovituri de bici;

20 ianuarie: Obraznic şi recalcitrant – 12 lovituri de bici; – 22 februarie: Obraznic şi recalcitrant – 12 lovituri de bici. şi o săptămână izolare celulă;

6 martie: Obraznic şi recalcitrant – 20 lovituri de bici.

„Asta e ultima însemnare?”, întrebă Frère.

„Da, sâr”, răspunse Johnson.

„Şi apoi s-a...? * *

„Da. A fost”.

După gustare, vizitatorii fura conduşi prin încăperi. Totul era demn de admiraţie. Văzură o sală de clasă în care oameni ca Meekin le spuneau copiilor că dra «oştea Domnului se îndreaptă în special către copii. În spatele sălii de clasa erau celulele şi curtea unde poliţiştii îi biciuiau pe elevi. Svivia se îngrozi văzând chipurile băieţilor. De la vin „— nil de nouăsprezece ani, trăit la ţară, până la băiatul londonez de /ece ani, toţi exprimau răutate făţişă şi supunere prefăcută Prin faţa Svivâei se perindară toate trentei. * îi nuanţele de vicii adolescentine.

„Lăsaţi copiii să vină la mine, căci a lor e înmărăn a cerului”, spuse întemeietorul religiei noastre. Aici se pă – ea însă că un număr mare de gentlemani, înmrennă cu servitorii fideli ai Majestăţii-Sale, întruniţi în Parlament, se străduiseră să înalţe un imperiu al infernului.

Se Juca din nou obişnuita farsă: copiii se ridicară în picioare, se aşezară la loc, dotară apoi în cor. raw”.

Ja întrebări → cât fac doi ori cinci? – şi repetară monoton: „Cred în unul Dumnezeu, Tatăl şi Atotputernicul creator al cerului şi pământului”.

Vizitară apoi atelierele şi toate celelalte încăperi, în afară de cea în care se afla cadavrul lui Peter Brown. Tocmai prin faţa acestei încăperi, Sylvia trecu printr-o mică încercare. Meekân rămase în urmă, iar Frère plecase

cu Burgess, care avea obligaţii de serviciu. Sylvia găsise o bancă, de unde se deschidea o privelişte splendidă spre mare. Stând pe ban că, simţi, deodată, apropierea cuâva. Întoarse capul şi văzu un băiat micuţ, care ţinea într-o mână şapca, iar în cealaltă un ciocan. Băieţaşul, în surtucul cenuşiu mult prea lung pentru el şi cu ciocanul greu în mâna vlăguită, avea ceva nespus* ad *emoţionant. I*

„Ce vrei, micuţule?" întrebă Sylvia. 1

„Credeam că l-aţi văzut, doamnă", spuse băiatul, iar ochii săi, *larg deschişi, trădau uimirea pentru felul prietenos* în *care i se adresase femeia străina.*

„Pe cine?"

„Pe Cronky Brown, doamnă", răspunse copilul, „pe cel care „a făcut-o" azi dimineaţă. Billy şi cu mine l-am cunoscut bine, era tovarăşul nostru de muncă... Am fi vrut *să* ştim *dac*ă *ară*ta *fericit".*

„Despre ce vorbeşti, copilaş?", întrebă Sylvia, cuprinsă de o teamă ciudată. Cu nespusă milă, apropie copilul de ea şi-l sărută.

El o privi mirat şi o bucurie resfârşită îi lumină faţa! *Sylvia îl mai sărută o dată.*

„Nu t'c-a sărutat nimeni, niciodată, micuţule îl întrebă ea.

„Ba da, mama, răspunse el, „dar e acasă". Deodată roşi, apoi întrebă; „Pot să-l aduc şi pe Billy, doamnă?" încurajat de zâmbetul ei, se apropie de o scobitură în stâncă şi se întoarse pe loc cu o altă fiinţă mică, tot în halnă cenuşie, de puşcăriaş, şi ţinând în mână un ciocan.

„Acesta e Billy, doamnă", spuse el. „Billy n-are marnă Sărutaţi-l şi pe el".

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. „Biete fiinţe?

oropsite!" zise ea, îngenunchind şi îmbrăţişând cele două făpturi părăsite.

„<2 e ai, Sylvia întrebă Frère, puţin mai târzâu, când yeni s-o la *„Al plâns", j*

! *„Oh, nu-i nimic, Maurice. Eu...* îţi *voi povesti mai târziu".*

Seara, când rămaseră singuri, îi povesti întâmplarea cu copiii. EI Izbucni în râs. „Nişte escroci versaţi", zise el. H dădu apoi exemple de depravare precoce a tinerilor delino» yen şi, încât Sylvia, fără voie, se lăsa pe jumătate convinsă, între timp, după plecarea Sylviel, Tommy şi Billy se hotărâră să pună în aplicare planul pe care-l purtau de săptămâni întregi în sărmanele lor căpşoare...!

„Acum pot s-o fac", spuse Tommy. „Tşa simt destul de puternic".

„Oare doare tare, Tommy?", întrebă mai puţin curajosul Billy.

1 *„Nu ca biciuitul".*

„Mi-e teamă! O, Tom, e aşa de adânc! Să nu mă laş! singur, Tom..."

Cel mai mare îşi scoase şalul de la gât şi-şi legă mâna stângă de dreaptai micuţului. „Aşa, acum poţi fi sigur că nu la las singur".

„De spunea doamna care ne-a sărutat, Tommy? * T, î. „Doamne, îndură-te de cel doi orfani", repetă Tommy.

«Aşa să spunem şi noi, Tom.

Cei doi copil îngenunclicara lângă stâncă, ridicară mumie legate, ridicară privirile spre cer şi se rugară: „Doamne, îndură-te de doi orfani t".

Apoi se sărutară şi „o făcură".

Vestea transmisă de staţiile de semnalizare sosi la comandant în timpul cânei. Enervat, povesti şi celarlalţi. 1 Sylvia scoase un strigăt: „Sunt cei doi copii pe pare i-am întâlnit. Oh, Maurice, bieţii de ei, şi-au luat viaţa < „Sufletele lor sunt condamnate la chin veşnic!", spuse Rieekin, înălţându-şi privirea spre cer. „Domnule Meekân? <3 um puteţi vorbi aşa? Sărmanele Făpturi! OK, e groaznic „de-aici. Şi Izbucni în plâns.

Lui Burgess i se făcu rubine.

„Nu se poate face nimic, doamnă", spuse el. „N-am n! ei.

O vină!"

„E atât de nervoasă", spuse Frère, conducând-o afară. „Vă rog să ne scuzaţi. Vino, draga mea, trebuie să te

odihneşti41.

„Nu vreau să mai rămân aici”, spuse ea, plângând în hohote. „Să plecăm mâine, Maurice”.

„Nu se poate”, răspunse Frère.

„Trebuie! Insist! Maurice, dacă mă iubeşti, ia-mă de aici

„Bine, o să încerc”, spuse Maurice, mişcat de desperarea ei.

Vorbi cu Burgess. „Ascultaţi-mă, povestea asta a indispus-o în aşa hal jse nevastă-mea, încât vrea să plece imediat. Fu, personal, după cum ştiţi, trebuie numaidecât să vizitez şi Eaglehawk-Neck. Cum putem face?”

j, Dacă vântul nu se schimbă”, răspunse Burgess, „bricul poate veni până la Golful Piraţilor, să vă ia de acolo. În acest caz, veţi sta doar o singură noapte la cazarmă”.

„Aşadar, plecăm mâine. Dacă mi-aţi da, acum, hârtie Ţ cerneală, v-aş rămâne foarte îndatorat”.

„Sper că aţi rămas satisfăcut în urma vizitei”, spuse Burgess.

„Oh, da”, îl asigură Frère. „E drept, paza ar trebui întărită la Point Puer. Nu putem tolera ca ticăloşii ăştia tineri să ne scape printre degete”.

Se redactă, deci, un raport frumos şi curăţel cu privire la incidente, anexat dosarelor ce purtau numele Willian Tomkins şi Thomas Grove. Macklewain eliberă actul de deces şi, cu asta, afacerea fu încheiată. Nici nu era cazul să se discute prea mult de treaba asta. În închisorile londoneze mai erau mulţi ca Tommy şi Biily.

Pentru Sylvia, restul călătoriei a fost un coşmar. Incidentul îngrozitor îl zdruncinase nervii şi dorea cât mai repede să părăsească această regiune de care o legau amintiri atât de sinistre. Nici Eaglehawk-Neck, cu punţile de debarcare păzite cu câini şi „pavajul natural”, nu-i tre’ zi interesul, iar complimentele lui McNab o obosiră. Abisul puţului de mână îi provocă frisoane şi fu. cuprinsă – de teama când „trenul” comandantului porni pe drumul periculos ce ducea la Long lay.

„Trenul „era alcătuit din vagoane joase. Când urcau,

acestea erau împinse de ocnaşi, iar când coborau, tot ocnaşii jucau rol de frână – Sylvia considera umilitor să te laşi împins de oameni, tresărind de fiecare dată când ocnaşii răspundeau cu urlete animalice la loviturile de bici. Printre aceşti oameni folosiţi ca animale de povară, recunoscu un chip care-i umbrise multă vreme zilele, ca o ameninţare, şi dispăruse de scurtă vreme din visele ei. Această figură o privea cu un dispreţ adânc şi cu o ură nemărginita. Respiră uşurată când, după pauza de prânz, omul respectiv, împreună cu alţi patru, fu dus înapoi, în lagăr. Frère îi recunoscu imediat pe cei cinci.

„Priveşte, draga mea”, spuse el, „iată-i pe vechii noştri prieteni, Rex, Dawes şi ceilalţi. Nu le îngădui să meargă cu noi până la golf, căci nu ştii niciodată *ce* au de gând asemenea tipî”.

Deodată, lucrurile se limpeziră în mintea Sylviei: era faţa lui Dawes. Se uită în urma lui şi-l văzu ridicând pumnii, cu un gest ameninţător, care o sperie. În acelaşi timp, castrăfulgeră o amintire plină de compasiune. Privindu-l, medita îndelung, dorind să-şi amintească de ce Rufus Dawes, ticălosul din ghearele căruia o salvase soţul ei, meritase mila ei. Dar memoria-înceţoşată a şi dviel refuză să i dezvăluie imaginea, iar când vagoanele depăşiră curba şi primul disnăru, se surprinse oftând.

„Maurice”, şopti ea, „cum se face că, de fiecare dată când îl văd pe omul acesta, mă întristez? f Faţa soţului ei se posomorî. Apoi o mângâie, sfătuind-o să-l uite pe omul acela.

„Am făcut o greşeală silindu-te să mă însoţeşti în această călătorie”, îi spuse el a doua zi dimineaţă, pe puntea – rulai care trebuia să-i ducă la Sydney, în timp ce „şcoala de corecţie naturali” dispărea în zare. „Mu eşti destul – *3* – rezistentă pentru aşa ceva” *

„Dawes”, îi spuse John Rex, „tu o îmbeşti pe femela asta! Acum, când ai văzut că e soţia altcuiva, când l-ai împins ca un animal, în timp ce el o ţinea în braţe, acum, că ai văzut toate asea şi n-ai protestat, poate ai să mi te alături”.

Rufus Dawes ridică mâna, în semn de refuz.

„Gândeşte-te bine. Altfel nu vei scăpa de-aici. Haide, fii bărbat, vino cu noi 1”.

„Nur

„E singura ta şansă. De ce refuzi? Vrei să zaci aici toată viaţa?”

„N-am nevoie să fiu ajutat. Nu vreau, şi cu asta – basta.

Rex dădu din umeri, pregătindu-se de plecare.

„Dacă-ţi închipui c-o să fie ceva de capul „anchetei”, te înşeli amarnic”, îi spuse el, înainte de a pleca. „Frère a muşamalizat totul”.

Avea dreptate. Nu se întâmplă nimic. Domnul North primi după vreo şase luni – se afla, pe atunci, la Paramatta – o adresă oficială (remarcabilă prin risipa de ştampile, hârtie şi ceară roşie) din care află că, în conformitate cu hotărârea supraveghetorului general al coloniei penitenciare, „ancheta cu privire la moartea deţinutului menţionat alături” a fost sistată definitiv şi că un anume domn a cărui semătură era «ndescrifrabilă are onoarea „să-i rămână îndatorat”.

GAPTOLUL 22

Planul prinde contur

Speranţele cu care Maurice Frère venise la Sydney se împlinise Curând. Actul eroic de la Macquarie Harbour, căsătoria lui cu fiica unui ofiţer colonial atât de stimat ca maiorul Vickers, precum şi renumele lui de expert în sistemul penal îl impuneau ca om de vază. Căpătă un post în administraţie, unde avea să se distingă prin şi mai mare cruzime şi viclenie. Ocnaşii îl numeau „blestematul Frère” şi promiteau c5 se vor răzbuna, fapt de care el râdea dispreţuitor.

Metodele prin care-şi ţinea în frâu oiţele ieşiră în evidenţa cu prilejul unui incident concludent în egală măsură pentru caracterul, ca şi pentru curajul său. De două ori pe săptămână, obişnuia să inspecteze curtea închisojii de la Hyde Park Barracks. Ca orice om care are de a face cu deţinuţi, era înarmat. Cele două ţevi de pistol

care se zăreau ieşind din brâul său atraseră multe priviri. Orice puşcăriaş ar fi putut smulge unul dintre pistoale, trăgând apoi în temnicerul odios! Dar Frère, temerar până la lipsa raţiunii, n-avea de gând să-şi ascundă armele; Se plimba liniştit prin curte, cu mâinile în buzunare şi cu pistoalele la îndemâna oricărui deţinut deştul de curajos să le apuce.

Într-o zi, *în timp ce traversă curtea, un oarecare Kavanagh, un „evadat recuperat" care, la Tribunal, declarase deschis că-l va ucide pe Frère, sări la el şi-i smulse pistolul de la brâu. Deţinuţii îşi ţinură respiraţia, iar gardianul de serviciu, auzind clinchetul închizătorului, întoarse involuntar capul, spre a nu fi orbit de raza de foc. Dar Kavanagh nu trase. Când ridică arma. Întâlni privirea pătrunzătoare a lui Frère, care-l atrăgea cu o forţă magnetică. Un efort – şi vraja s-ar fi spulberat, o simplă mişcare a degetului –* $ *duşmanul ar fi căzut mort. O clipă i-ar fi fost de-ajuns lui Kavanagh ca să mişte degetul, dar el lăsă să-i scape această clipă. Privirea lui Frère, lipsită de teamă, îl împietri. Se juca nervos cu pistolul, în timp ce deţinuţii îl priveau, muţi de uimire. Frère stătea calm, fără a-şi scoate mâinile din buzunare.*

„Frumos pistol, nu-i aşa, Jack spuse el, în cele din urmă.

Kavanagh, cu faţa scăldată de sudoare, izbucni într-un râs *dement, apoi vârî arma înapoi în brâul lui Frère.*

Kavanagh căzu în genunchi. „Pentru numele lui Dumnezeu, îndurare, căpitane Frère!"

Frère îl privi pe omul care tremura ca varga, râse dispreţuitor şi puse arma la loc.

„Piei din ochii mei, câine", spuse el. „Cine vrea să mă învingă trebuie să fie mai deştept ca tine. Hawkins, aduceţi-l mâine sus şi administraţi i douăzeci şi cinci".

Zicând acestea, se îndepărtă, în uralele celor din curte admiraţia puterii era nemărginită.

Primul lucru pe care îl făcu Frère după sosirea lui la Sydney fu să ia informaţii despre Sarah Purfoy. Spre mirarea lui, află că poseda o mare firmă de export în Pit

Street, o căsuţă drăguţă pe una din limbile de pământ ce înaintau în golf şi, după spusele oamenilor, un cont la Bancă respectabil. Zadarnic îşi frământă creierul să găsească răspuns la aceasta enigmă. Fosta lui iubită părăsise Tasmania ca o femeie nicidecum înstărită, judecând după aparenţe şi după asigurările ei. Cum dobândise, deodată, această bunăstare? Şi, mai ales, de ce îşi plasase banii astfel? încercă să ia informaţii la Bancă, dar i se răspunse laconic. Băncile din Sydney, pe vremea aceea, erau amestecate în tot soiul de afaceri stranii.

Doamna Purfoy avusese referinţe bune, îi spuse directorul, zâmbind.

„Dar de unde avea banii?”, întreba Frère. „E suspect când cineva se îmbogăţeşte peste noapte. Femeia aceasta era cunoscută la Plobart pentru viaţa ei uşuratică, iar când a plecat, n-avea un sfanţ”.

„Iubite căpitane Frère”, răspunse inteligent directorul Băncii, „e împotriva uzanţelor Băncii noastre să se facă investigaţii cu privire la trecutul clienţilor... Poliţele erau în ordine, vă asigur de asta, altfel nu le-am fi onorat. Bună ziua”.

Poliţele! Frère găsi explicaţia: Sarah căpătase venitul escrocheriilor lui Rex. Îşi aminti de scrisoarea în care fusese vorba despre „o mie de lire din casa vecile din Blue Anchoy Yard”. Poate că Sarah primise banii de la tăinui tor şi-i plasase. Dar de ce făcea negoţ tocmai cu seu şi ulei? Niciodată nu avusese prea multă încredere în femeia asta, pentru că pur şi simplu n-o – înţelegea, Iar acum o suspecta şi mal mult. Fără îndoială, punea ceva la cale. Littleâşi propuse să se folosească de poziţia lui pentru a descoperi secretul şi a-l da în vileag. Omul căruia îi scrisese Rex se numea Blicks. Problema era să găsească printre deţinuţii din subordinea sa pe vreunul care-l cunoştea pe b ticks. Presimţirea lui se adeveri. Primi în curând răspunsul: Blicks era un tăinuitor londonez cunoscut de cel puţin o duzină dintre ocnaşii de la Sydney. Trecea drept putred de bogat, fusese adus de mai \multe ori în faţa Tribunalului, dar niciodată condamnat. Aceste

informaţii nu-i folosiră prea mult. O întâmplare pe care o avu câteva luni mai târziu îl puse în laţii unui nou \nister. Nu ocupase de prea mult timp. noua sa. sluibă. când ti el veni Blunt. Căpitanul îl scăpase odinioară de Sarah Purfoy, iar acum îşi cerea, răsplata.

„K vorba să se elibereze postul de căpitan pe o goeletă, şir”, îi spuse Blunt, de îndată ce rămase singur cu Frère.

„Care?”

„Franklin-ul”.

Franklin-ul era un vapor de.5 – 20 de tone, care circul* între Norfolk şi Sydney, aşa cum circulase odinioară Osprey între Macquarie Harbour şi oraşul Hobart.

„Mă tem că-mi cereţi – cam mult, Blunt”, spuse Frère* „Vedeţi, e unul dintre ctle mai bune posturi, *şi* nu ştiu dasă-l voi putea obţine. pentru dumneavoastră. Nu sunt sigur ţa am atâta influenţă. În afară de asta”, adăugă el, privinthi-l cu ochi critic, „sunteţi cam bătrân pentru aşa ceva, *au* credeţi?”

Phineas Blunt întinse braţele şi deschise gura, arătându-şi – dinţi albi şi sănătoşi.

„Douăzeci de ani mai rezist uşor, şir**, spuse el. „Tatăl meu a condus un vas comercial la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani. Sunt sănătos şi vioi, slavă Domnului, iar în afară de faptul că, din când în când, mai beau o picătură, de rom, n-am alte vicii. De altfel, treaba nu-i presantă... Mai e timp

— Vreo lună-două, sir. Am vrut doar să vă împrospătez memoria”.

«Aba, deci mai aveţi timp. Dar ce faceţi acum *î*”.

Blunt evită privirea aspră a lui Frère. „Ara în vedere o slujbuliţă”.

„Mă bucur. Unde

Pe o balenâeră”, răspunse Blunt, şi mai încurcat.

„Ce spuneţi?! Ei, da, la asta vă pricepeţi. Şi cine e stăpânii *i*”.

Întrebarea nu trăda nicio bănuială, aşadar Ciunt ar fi putut ocoli răspunsul. Dar el răspunse ea unul care primise

indicaţia să răspundă precis tocmai la această întrebare, Doamna Purfoy”.

}» Ce?”, strigă Frère, care nu-şi crezu urechilor –, j» Are mai multe vapoare, domnule căpitan, iar unul urmează să-l conduc eu”.

Frère se uită fix la Blunt, care, la rândul lui, se uita fix pe fereastră. Ceva plutea în aer, un plan ascuns – căpitanul simţi asta. din instinct. Dar raţiunea, care ne induce de atâtea ori în eroare, îi spuse că, în fond, nu e nimic neobişnuit în faptul că Sarah posedă nişte baleniere. Dacă-şi exercita negustoria de dragul comerţului, era normal să aibă şi câteva baleniere. Existau la Sydney mulţi oameni de provenienţă tot atât de obscură care aveau jumătate de duzină de vapoare.

„Aşa, deci...” /spuse el. „Şi când începeţi?”

1 Aştept răspunsul de la o zi la alta”, răspunse Blunt, vizibil uşurat... Dar mi-am spus că e mai bine să vorbesc întâi cu dumneavoastră, presupunând că n-ar ieşi trampa”.

I Frère ţinea în mână un briceag, pe care îl lăsa mereu cadă pe masă. Un timp, nu se auzi decât sunetul pe circ-i scotea vârful briceagului când pătrundea în lemn; apoi întreb1»! f „De unde la lihnii?”

I I „Dracu’ ştie!”, spuse Blunt, fără prefăcătorie. „N-am idee. & a a făcut economii. Asta s-o creadă altul”.

< „Ped nu ştii nimic?” Frère deveni, deodată, violent.

Nu, *nimic*”.

răgitat, începu să – vorbească grosolan, ca pe vremuri. „Dac? feniros ceva, o să iasă rău, doar mă cunoaşte. Ziceţi-3 că ce lţfn sub observaţie. Să se gândească la conversaţia noastră. Dacă-mi Joacă o farsu, o să mă pomenească”.

În furia lui, înfipse cuţitul în masă cu atât a violentă. Încât se tăie la deget

„Am să-i transmit ce-aţi zis”, spuse Blunt, ştergându-şi sudoarea de pe frunte „Dar sunt sigur că n-are intenţii rele în *c*eea ce vă priveşte. Când mă întorc, trec pe la dumneavoastră, şir”.

Afară, în vestibul, respiră adânc. „A dracului de

delicată chestiunea*”, murmură ei şi se scutură, gândindu-se la explozia de furie a lui Frère, „Există o singură femeie în lume pentru care aş risca aşa ceva”.

Chinuit de bănuieli, după-amiază Maurice Frère porni călare până la golf, să vadă vilişoara posesoare! „Casei de comerţ Purfoy”. Era o clădire joasă, la vreQ patru mile depărtare de oraş, la capătul unei limbi înguste de pământ care înainta în apa adâncă a portului.

„Aici stă doamna Purfoy strigă el, deschizând o aripă a porţii de fier.

Omul dădu din cap şi se uită cu neîncredere la vizitator.

„F. acasă?”

„Nu”.

„*Ştiţi precis*?”

„Întrebaţi în casă, dacă nu mă credeţi”, răspunse celălalt nepoliticos, ca un om liber.

Frère luă calul de căpăstru şi o porni pe cărarea largă şi bine întreţinută. Un lacheu în livrea îi deschise când sună, comunicându-i că doamna Purfoy e plecată în oraş, apoi! trânti uşa în nas.

Surprins şi oarecum revoltat de aceste vizibile semne de neatârnare, Frère se opri şi, o clipă, se gândi să intre cu forţa. Privi în jur şi zări, printre ramurile copacilor, catargele unui bric ancorat lângă capătul limbii de pământ. Aşadar, puteai să ajungi şi să pleci de acasă nu numai pe uscat, ci şi pe apă. Oare alesese intenţionat poziţia asta, ori era o simplă întâmplare? Frère nu se simţea prea în largul său, dar încercă să-şi spună că totul e în ordine.

Până acum, Sarah îşi respectase promisiunea. Începuse o viaţă nouă. Blunt spusese, probabil, adevărul. Se întâmplă deseori ca femei asemenea Sare? să ajungă la o oarecare bunăstare şi să ducă o viaţă virtuoasa, cel puţin la prima vedere. Probabil vreun negustor bogat era proprietarul adevărat al casei ţi al grădinii) al iahtului luxos şi al, firmei. „Nu*, se gândi Frère, „nu cred că sunt îndreptăţit să am bănuieli”.

Temnicerul rutinat subapreciase posibilităţile deţinutului John Rex.

Din momentul în care John Rex auzise sentinţa „condamnat pe viaţă la deportare”, gândurile i se îndreptaseră spre evadare, concentrându-şi toate puterile spre acest ţel. Prima sa grijă fusese să facă rost de parale şi, din acest motiv, redactase scrisoarea adresată lui Blicks. Când află de la Meekin ce se întâmplase cu scrisorile lui, alese altă soluţie, mai comodă, şi anume să-şi procure banii prin Sarah Purfoy.

Îi era caracteristică acestui om ingratitudinea faţă de femeia atât de devotată lui, care-l urmase în exil şi trăia doar pentru a-l vedea liber. Frumuseţea ei îl atrăsese pe vremea când frecventa societatea londoneză, sub numele de Lionel Grofton. Inteligenţa şi devotamentul ei îl plictiseau. Timp de doisprezece ani, câţi trecuseră de la arestarea lui în casa falsificatorului Green, nu se prea gândise la ea. Îndurase atâtea, încât viaţa de dinainte părea cufundată în uitare. Când, întors în colonie, auzise că Sarah Purfoy se mai afla în oraşul Hobart, se bucură nespus, ştiind-o aliata lui, care va face totul ca să-l ajute. Evident, îi va cere drept răsplată dragostea, care se stinsese demult. Cu toate acestea, se hotărî să ia legătura cu ea.

Cu evlavia lui prefăcută, realizase exact ce dorise: domnul Meekin avea deplină încredere în el, deci nu se lăsă derutat de interpretarea dată de Frère scrisorii cifrate. Acestui domn respectabil” John Rex îi înşiră o poveste ciudată şi tristă, îi spuse că e fiul unui pastor anglican al cărui numţ trebuie să-l treacă sub tăcere, din respect pentru cler. Fusesă

— Fireşte, pe nedrept – acuzat de falsificare de documente oficiale şi condamnat la deportare. Sarah Purfoy e soţia lui, soţie pe care o mai iubeşte încă. Ea, fiinţa Inocentă şi încre, – zgtoare, se angajase la doamna Vickers în calitate de cameristă, spre a-l urma pe soţul ei în deportare, conform jurământului depus în faţa altarului. Din păcate, el, John Rex, fusese atins de o boală gravă, far

Maurice Frère, un ticălos, se folosise de acest prilej pentru a o arunca pe biata femeie în generele pierzaniei. Rex făcu tot soiul de aluzii la felul în care seducătorul se folosise de puterea lui asupra soţului bolnav şi lipsit de apărare, ca armă împotriva virtuţii Sare! Bietul Meekin se sperie atât de tare, încât, dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut „cu atâta vreme în urmă”, ar fi socotit necesar să-l judece aspru pe uşuraticul ginere al maiorului Vickers.

„Azi nu-i mai port ranchiună, şir”, spuse Rex. „1 drept, a fost un timp când l-aş fi putut ucide, dar când mi-a picat în mână, nu am fost în stare să-l lovesc, după cum bine ştiţi. Nu, sir, n-am fost în stare să comit o crimă!”

„Poarte frumos”, interveni Meekin, „într-adevăr, eşti demn de ladă”.

„Dumnezeu îl va pedepsi cum va crede de cuviinţă. El singur va hotărî”, continuă Rex. „Toată grija mea se îndreaptă spre biata femeie. După câte ştiu, a ajuns la Sydney, fiind din nou pe dramul cel bun. Ali, şir, îmi plânge inima când mă gândesc la ea”. Rex scoase un oftat care reuşi să-l înduioşeze pe Meekin.

„Bietul meu fiu”, supse Meekin. „Ştiţi unde locuieşte?”

„Da, şir”.

„De ce nu-i scrieţi?”

John Rex păru că meditează, luptând cu sine însuşi, apoi luă o hotărâre. „Nu, domnule Meekin, n-am să-i scriu”.

„De ce?”

„Cunoaşteţi regulamentul, sir. Comandantul citeşte toate scrisorile înainte de a le expedia. Pot, oare, să las ca alţi ochi să citească tot ce am să-i scriu bietei mele Sarah. Se uită pe furiş la Meekin.

„N... nu, nu puteţi”, aprobă Meekin, după o oarecare ezitare.

„Aşadar, şir...”, spuse Rex, Lăsând trist capul în jos.

A doua zi, Meekin veni din nou la păcătosul pocăit. Roşind, ştia că e pe cale să facă ceva nepermis – îi spuse! „Dacă-mi promiteţi că n-o să scrieţi despre lucruri Interzis*

de comandant, voi expedia personal scrisoarea soţiei dumneavoastră”.

„Gerul să vă binecuvânteze”, spuse Rex! trebui ră două zile ca să redacteze o scrisoare care-o punea în temă pe Sarah Purfoy în privinţa tuturor măsurilor ce trebuiau luate. Scrisoarea era un exemplu de claritate şi concizie. John Rex nu uitase niciun detaliu, reuşind să nu dea de bănuit câtuşi de puţin. Planul, elaborat în şase luni, era expus în forma cea mai clară. Îi dădu lui Meekin scrisoarea nesigilată. Diaconul privi epistola cu un interes nu lipsit de îndoială.

„Îmi daţi cuvântul că n-aţi scris nimic interzis de comandant?”, întreba el.

John Rex nu era un om lipsit de îndrăzneală, dar când văzu mesajul periculos în mâna clericului, începu să tremure. Se bază însă pe flerul său, mizând totul pe o carte.

„Cititi-l, şir”, spuse el, întorcându-i cu reproş spatele. „Sunteţi un domn, în dumneavoastră am încredere”.

„Nu, Rex”, îi răspunse Meekin, căzând în capcană. „Nu citesc scrisori particulare”. Sigila scrisoarea, iar în acel moment John Rex avu sentimentul că fusese anulat fitilul de la un hutoi cu pulbere.

După o lună, domnul Meekin căpătă o scrisoare îngrijită din partea Sarei Rex, care-l înştiinţa că aflase despre generozitatea lui, rugându-l să-i transmită epistola-anexată soţulul ei; dacă aceasta ar contraveni regulamentului, nu se va supăra dacă-i va trimite scrisoarea înapoi, nedesfăcută. Fireşte, Rex primi scrisoarea. A doua zi, îi rumână lui Meekin. opera ultraevlavioasă şi deosebit de emoţionantă a Sarei, rugându-l s-o citească. Meekin îi îndeplini dorinţa: toate îndoielile care-l încercaseră se risipiră. Nu ştia că, în afara acestei» scrisori emoţionante, John Rex mai primise una, destinată! exclusiv lui, atât de importantă, încât o mestecă şi o înghiţi, 1 după ce o citise de două ori.

Planul de evadare era, de fapt, foarte simplu. Sarah Puri foy urma să-şi procure banii ţinuţi în custodie de

Bilks, iaP! cu aceştia să înceapă un negoţ care să-i ofere posibilitatea de a trimite o corabie să navigheze de-a lungul coastei de sud a Tanmaniei, fără a stârni bănuieli. Pentru evadare, lui Rexl i se păreau cele mai potrivite lunile de vară, iunie sau iulicJ Corabia trebuia să aibă drept căpitan o persoană de încrei dere, care urma să acosteze des pe coasta sud-estică, atent la fenomene neobişnuite. Cum avea să scape de câini şi gardieni – asta era treaba lui Rex, aici nu-l putea ajuta nimeni. „Vei spune că e vorba de un plan temerar”, scria Rex, „dar e numai pe jumătate atât de îndrăzneţ pe cât pare. Am schiţat o jumătate de duzina de alte planuri, dar am renunţat la toate. Aceasta e singura cale. Meditează asupra fiecărui pas. Evadarea mea e uşor de realizat, dacă ajutorul se află pe aproape. Totul depinde de găsirea unui om de încredere în calitate de căpitan al vasului. Voi aştepta un an şi jumătate, ca să ai destulă vreme să faci pregătiri”.

Timpul trecuse, iar momentul pentru realizarea îndrăzneţei încercări venise. Credincios f ozofiei sale egoiste, John Rex căutase din timp ţapi ispăşitori, care să plătească pentru ca salvarea lui să devină posibilă.

Descoperise că opt din cei douăzeci de oameni din coloana sa nutreau gânduri de evadare. Cei opt erau Gabbett, Vetch, Bodenham, Cornelius, Greenhill, Sanders – numit şi „cerşetorul” – Cox şi Travers. Şefii erau Vetch şi Gabbett, care-l rugară respectuos pe „filfizon” să i se alăture. Bănuitor ca întotdeauna şi fiind mai întâi respins de zelul uriaşului, John Rex refuză, dar încetul cu încetul deveni mai receptiv şi se arătă dispus să participe. Intenţia lui era să sprijine iniţiativa celorlalţi, pentru ca, în vâlva ce avea să se işte, să scape mai uşor. „Dacă toată insula îi va urmări pe cei opt dobitoci, cu atât mai mari vor fi şansele mele de a o tuli neobservat”, îi scrise Sarei. Îşi dorea, totuşi, un tovarăş pentru evadare, un om puternic care, la nevoie, să poată ţine piept urmăritorilor ori să fie de folos în alte împrejurări. Cel mai potrivit i se păru Rufus Dawes.

În timp ce, mai întâi, îl iscodea pe Dawes doar din motive egoiste, cu timpul începu să aibă pentru el un fel de

simpatie, tocmai pentru că acesta respingea cu îndărătnicie încercările lui de apropiere. John Rex, bun cunoscător al firii omeneşti, descoperi uşor că, sub învelişul aspru cu care nefericitul om se apăra de cei din jur, se ascundeau un curaj neîntrecut, seriozitate şi onestitate. În plus, Rufus Dawes era învăluit într-un văl de taină pe care Rex, car i”. Îi plăcea să citească în inimile oamenilor, ar fi dorit să-l descopere cu mare plăcere. „N-ai niciun prieten pe care ai vrea să-l revezi?”, îl întrebă el într-o seară, când Rufus Dawes părea mai receptiv ca altă dată.

„Nu”, răspunse Dawes, posomorât. „Toţi prietenii mei sunt morţi pentru mine”.

„Cum, toţi întrebă celălalt. „Cei mai mulţi dintre noi avem cel puţin un om de care ne este dor”.

Rufus Dawes zâmbi uşor, melancolic. „Mă simt mai bine < «» ¥ aici.

„Eşti mulţumti cu viaţa asta de câine?”

„Destul, destul”, spuse Dawes. „Hotărârea mea e fermă”.

— Vino-ţi în fire, omulelce strigă Rex. „Nu se poate să nu reuşim. M-am gândit un an şi jumătate la problema, nu vom da chix”.

„Gine participă?”, întrebă Dawes, fără să ridice capul.

John Rex! numi pe cei opt. Dawes îl privi. „Nu. Am fost judecat de două ori pentru aşa ceva, îmi ajunge. Te-aş sfătui s-o laşi baltă”.

„De ce?”

„Gabbett a evadat de mai multe ori”. spuse Rufus Dawes, cutremurat de amintirea cadavrului de la Poarta Iadului. „Niciodată n-a plecat singur şi totdeauna s-a întors singur”.

„Ce vrei să spui?”, întrebă Rex, căruia i se părea ciudat tonul cu care-i vorbise Dawes.

„<2 e s-a întâmplat cu ceilalţi 3”.

„Probabil c-au murit”, îşi dădu cu părerea „filfizonul”, râzând forţat.

„Da, dar cum? Niciunul n-avea ce să mănânce. Cum a reunit Gabbett să se menţină în viaţă timp de şase săptă-
Jolân Rex păli şi nu răspunse. Îşi aduse aminte de zvonurile care circulaseră la vremea aceea în lagăr, dar fiindcă, oricum, nu dorea să evadeze însoţit de uriaş, n-avea de ce să teamă.

„Atunci să fugim numai noi doi”, spuse el, scurt. „Să ne încercăm norocul împreună”.

...Nu. Decizia mea e fermă. Rănim”.

«Renunţi să-ţi dovedeşti nevinovăţia? k

„Cum aş putea s-o dovedesc strigă Rufus Dawes, nerăbdător. „Există crime care nu se descoperă niciodată, iar a mea face parte dintre acestea”.

„Bine”, spuse Rex, „fă ce vrei. Tu ştii mai bine. Nu-i uşo-i s-o faci pe detectivul particular. Eu însumi am preluat odată un caz misterios. Era vorba despre fiul unui armator pe care l-am vânat patru luni, iar după aceea i-am pierdut urma 1.

„Despre fiul unui armator? Cum îi zicea?”

John Rex tăcu o clipă, mirat de interesul viu trădat de întrebare. I se oferea o. nouă posibilitate de a se apropia de Dawes şi nu ezită să profite de ea. „E o poveste ciudată. Despre o personalitate foarte cunoscută pe vremea mea – sir Richard Devine. Un zgârie-brin/ă, bătrân, cu un fiu nereuşit”.

Rufus Dawes îşi muşcă buzele. Asta era a doua oară când cineva îi vorbea de tatăl său, mort.

„Da, parcă am auzit ceva despre afacerea asta”, răspunde el, mirându-se de calmul lui.

„O poveste ciudată”, repetă Rex, cufundat în amintirile sale. „Pe atunci lucram ocazional ca detectiv, iar bătrânul a venit la mine. Voia informaţii despre fiul lui, plecat în străinătate. Un tânăr uşuratic, după câte am aflat

„Şi i-ai procurat informaţiile?”

„Până la un anumit punct, da. L-am urmărit pe tânăr de la Paris la Bruxelles, de la Bruxelles la Anvers, iar de aici – înapoi la Paris. Acolo l-am pierdut din ochi. Un sfârşit jalnic pentru atâtea căutări, îndelungi şi costisitoare.

Singurul lucru pe care l-am putut depista, luându-l cu mine, a fost un mic geamantan cu scrisori de la mama lui. Le-am trimis armatorului. Conţinea, se pare, veşti care l-au rănit mortal, căci a murit la scurt timp după aceea”.

„Şi fiul?”

„Da, ăsta e cel mai ciudat lucru în toată povestea asta. Bătrânul l-a lăsat averea – o sumă bunicică, crede-mă, dar el se afla deja în drum spre India. S-a scufundat cu Hydaspes.

Frère este vărul lui”.

— Ah! –

„Cerule, înnebunesc când mă gândesc la asta*, continuă Rex, în care se trezise din nou aventurierul temerar. „Eşecul ăsta jalnic – şi ce mijloace aveau la dispoziţie! Zi şi noapte l-am căutat pe acest Richard Devine, dar nică umbra n-am apucat să i-o văd. Bătrânul mi-l descrisese cu exactitate şiint dădu, în plus, o scrisoare. Trei luni am purtat la mâne mutra lui pictată pe fildeş, şi mă tot uitam la ea, ca să-mi împrospătez memoria. Doamne, dacă l-aş fi întâlnit undeva, l-aş fi recunoscut de îndată, oriunde s-ar fi aflat, cu condiţia sa mai semene cât de cât cu portretul său”.

„Crezi că l-ai mai recunoaşte şi azi întrebă Rufus Dawes, încet, i: itându-se în altă parte. i

Poate ca mai rămăsese ceva în ţinuta lui, orî, poate, tremurul vocii, în orice caz, în mintea lui John Rex se produse una din acele legături automate care, ulterior, ne uimesc. Fiul risipitor – secretul vieţii lui Dawes!

Gardianul Troke se apropie de Rex, punându-i mâna pe umăr.

„Hei, Dawes”, îi spuse el, „vino în curte”. Îşi dădu aool seama de eroare şi spuse rânjind: „Ei, drăcie! Voi doi semănaţi atât de bine, că v-am încurcat”. i

Rufus Dawes se îndepărtă în tăcere. John Rex pălise → un gând ciudat făcu să-i bată inima mai tare.

Troke avea dreptate, se gândi el, semănăm. Nu-l voi mai îndemna să fugă.

CAPITOLUL 23

O nouă tentativă

Pretty Mary – cel mai urât şi mai rău mirositor vas care circulase vreodată în apele sudice – naviga de vreo trei săptămî. J *în* faţa lui Cap Survfile. Căpitanul Blunt începu să devină nerăbdător. Se strădui din răsputeri să găsească ceea ce se presupunea a căuta, şi anume colonii de stridii, dar eforturile sale fură zadarnice. Degeaba cobora mereu barca visllnd în toate golfurile, în colţurile ferite, între Riff PIi-nolyte şi Schoutens Island. Degeaba se opropia cu Pretty Mary, *de* recifele abrupte, coborând de nenumărate orî pe uscaf, pentru a cerceta coasta. Degeaba se căţăra pe stâncă – în: zelul lui de a servi interesele doamnei Purfoy – şi petrecu ore întregi cu măsurarea adâncimâî golfului Blackman, Nicăieri nu descopel nici măcar o singură stridie.

„Mai aştept trei sau patru zile", îi spuse ajutorului său. Dacă nu găsesc nimic până atunci, ne întoarcem. E periculos de navigat pe-aici".

Când căpitanul Blunt luă această hotărâre, paznicul de pe Signal Hill văzu că braţele stâlpului de semnalizare din colonie făcură trei mişcări.

Stâlpul de semnalizare avea trei braţe mobile, fixate unul deasupra celuilalt. Gel de sus indica unităţile, şi anume cifrele de la unu la şase, cel mijlociu – cifrele zecimale, de îşi. zece la şaizeci, cel de jos – sutimile, de la o sută la şase sute. Braţul de jos şi cel de sus se mişcară. Asta însemna f trei sute şase. De-a lungul stâlpulu, i zbură o minge. Asta însemna: o mie. 1306, ceea ce însemna: „Ocnaş evadat".

„Ei, drăcie, Harry", spuse Jones, paznicul, „au şters-o câţiva".

Dispozitivul de alarmă intră din nou în acţiune: 1411.

„Cu arme!", traduse Jones semnele, „Vino sus, Harry, s-a întâmplat ceva!"

Dar Harry nu răspunse, iar când celălalt întoarse capul, văzu în pragul uşii o figură omenească. De data asta, renumitul dispozitiv de alarmă dăduse chix: „Evadaţii" sosiră tot atât de repede ca şi semnalul!

Paznicul se repezi la carabină, dar intrusul o şi înhăţase.

„Nu te Osteni, Jones! Suntem nouă oameni. Ocupă-te, te1 rog, de semnale!”

Jones recunoscu vocea. Era a lui John Rex.

„Răspunde-le”, spuse Rex, calm. „Căpitanul Burgess se grăbeşte”.

Şi, într-adevăr, braţele staţiei de semnalizare din colonies gesticulară cu o vioiciune de-a dreptul comică. Jones apuca! şnururile. Cu cartea de semnalizare deschisă în faţa lui, voia tocmai să confirme vestea, când Rex îl opri: „O clipă”.

— Spuse el. „Gomunică-le: „Nu am văzut pe nimeni. Semnalizaţi mai departe, la Eaglehawk!”

Jones îl privi, nedecis. Era el însuşi deţinut şi se temea de bid în cazul în care ar fi transmis o ştire falsă.

„Dacă află că...”. Nu reuşi să spună mai mult, căci Rex potrivise carabina, iar ochii lui erau atât de hotărâţi, încât Jones – deşi nu era un laş – începu să semnalizeze fără ezitare. De jos se auzi zăngănit de fier, iar o voce striga: „Ce s-a întâmplat, filfizonule?”

„Totul e în ordine. Desfaceţi lanţurile şi-apoi mai stăm de vorbă. Îi *pun* eu bătrânului Burgess sare pe coadă”.

Gluma grosolană fu primită cu hohote de râs. Jones aruncă o privire pe fereastră: câţiva bărbaţi îşi desfăceau lanţurile cu ajutorul unui ciocan şterpelit din camera de gardă, în timp cei doi deţinuţi, fără lanţuri, stingeau focul de pază. Departe, se afla santinela, legată de mâint şi de picioare.

„Aşa”, spuse conducătorul bandei, „iar acum semnalul către Woody Island”.

Jones fu nevoit să asculte.

„Comunic: „Deţinut evadat din minele de cărbuni! One-Tree Point, trebuie păzit cu atenţie! Comunicai mai departe la Eaglehawk! hJrgent!

Jones, care înţelese pe Ios că manevra aceasta urma să abată atenţia de la Eaglehawk-Neck, execută ordinul

rânjinel „Ştii meserie, Jack-filfizon”, îi spuse el.

John Rex răspunse complimentului îndreptând spre el carabina. „Întinde mâinile!”, îi ordonă el. „Hei, Jemmy Vetch!” „Prezent”, răspunse de jos pândarul. „Vino sus şi leagă-l pe prietenul nostru Jones. Gabett, unde-s topoarele?”

„E numai unul aici”, răcni Gabbett, cu o înjurătură.

Ia-l pe ăsta şi toate proviziile pe care le găseşti. I, – ai legat? Bine, băieţi, plecaţi!”

Cinci minute după ce Harry, care nu bănuia nimic, fusese înhăţat de două fiinţe apărute pe furiş din umbra colibelor, nâmic nu se mai mişca în staţiunea Signal Hill.

Între timp, Burgess clocotea de mânie. Nouă oameni puseseră stăpânâre pe barca din Long Bay şi aveau un avans de o jumătate de oră înainte de a se fi dat alarma! Aşa ceva nu se mai pomenise! Ce făcuse Troke? Dar Troke, pe care-l găsiseră peste opt ore, în pădure, dezarmat, legat şi cu căluş în gură, se simţea vinovat. Gum ar fi putut bănui că cei nouă bărbaţi pe care-i conducea spre Stewart’s Bay aşteptau un semn de la Jack „filfizonul”, ca să se năpustească asupra lui şi să-l lege înainte de a fi putut măcar să scoată arma? Cel mai periculos om din coloană, Rufus Dawes, ceruse să fie trimis voluntar la înfipt ţăruşi, o treabă detestată de toţi, deci Troke n-avea nicio grijă. O conjuraţie la care nu participa Rufus Dawes – aşa ceva nu se mai întâmplase!

Poliţişti călare şi pedeştri cutreierau pădurea din jurul coloniei. Pe baza comunicaţiei de la Signal Hill, Burgess era convins că strâmtoarea Eagleliawk fusese anunţată. Credea că evadaţii vor fi recuperaţi în câteva ore, aşadar se retrase ca să ia masa, după ce dăduse ordin ca legătura să fie menţinută. Servitorul tocmai adusese supa, când i se comunică comandantului rezultatul intervenţiei lui John Rex, şi anume faptul că Signal Hill nu răspundea.

„Poate că nu văd bine proştii ăştia”, îşi dădu cu părerea Burgess. „Aprindeţi farul şi înşeuaţi-mi calul”.

Farul fu aprins. Mount Arthur, Mount Communication

şi minele de cărbuni reacţionară imediat: înspre vest, legătura era în ordine pe întreaga linie. Dar din Signal Hill nu venea niciun răspuns. Burgess, de furie, lovi podeaua cu piciorul: „Echipajul şalupei mele să fie pregătit. Şi anunţaţi minele de cărbuni să semnalizeze spre Woody Island”. Stătea pe dig, când un mesager îi aduse în goană răspunsul: „Echipajul şaluri – plecat conform ordinului de la One-Tree-Point! La fel, cinci oameni la Eaglehawk!”. Burgess înţelese jocul. Derbedeii ademeniseră santinela de la Eaglehawk. „Porniţi, băieţi!”, iar şalupa ţâşni, prin întuneric, spre Long Bay. „Nu pot să fie prea departe”, spuse comandantul.

Între Eaglehawk şi Signal Hill; pericole noi îi pândeau pe evadaţi: de-a lungul coastei de la Port Bunche, se aflau patru staţii poliţieneşti, simple colibe, care comunicau între ele. Trebuiau să se ţină departe de acestea. T3 n ocol prin junglă, era, deci, inevitabil. Asta însemna pierdere de vreme, dar John Rex îşi dădea seama că a trece pe lângă aceste patru staţii este sinucidere curată. Salvarea lor depindea de şansa de a fi ajuns la imp la Eaglehawk-Neck, în timp ce paza era slăbită, şi înainte de a se fi dat alarma pe braţul răsăritean al peninsulei. John Rex îi făcu pe oameni să meargă la pas; la scurtă distanţă înainte de Norfolk Bây, se abătură din drum şi se îndreptară direct spre Eaglehawk-Neck. Noaptea aduse un puternic vânt de vest – era o vreme de ploaie. Se făcuse întuneric beznă, iar fugarii se puteau orienta doar după vuietul surd al valurilor ce loveau Descent Beach. Fără furtuna care se anunţa dinspre vest ar fi avut şi mai puţine şanse de orientare.

Jemmy-pândarul mergea înainte în chip de ghid – purta o flinta luată de la Harry. Urma Gabbett, cu toporul, iar după el – ceilalţi şase, cu alimentele capturate la Signal Mill. John Rex, care luase carabina şi pistoalele lui Troke, încheia alaiul. Pentru încercarea lor temerara, separarea însemna putere. În stânga lor străluceau, îci şi colo, luminile staţiilor de poliţie; cu cât înaintau mai mult, cu atât mal clar auzeau vuietul surd al mării de la care

aşteptau libertatea sau moartea.

După un marş obositor, de vreo două ore, Jemmy VetcK se opri, făcând semn celorlalţi să se apropie. Se aflau pe o colină nisipoasă. În stânga, se zărea ceva – era coliba unu! poliţist; în dreapta, se distingea o linie albă – marea; în faţa lor, se legănau lămpi, iar în lumina lor se mişcau, încoace şi încolo, trupuri întunecoase. Jemmy Vetch arătă într-acolo. jGâinii şopti el.

Instinctiv, se aruncară *jos*, de frică să nu fie văzuţi de cele două santinele care apăruseră în lumina roşie a camerei de gardă.

„Ce facem acum, băieţi?”, întrebă Gabbett.

În clipa aceea, unul dintre câinii de pa/ă scoase un urlet şi toată haita începu să-i ţină isonul.

Chiar şi pe John Rex, cel mai curajos „dintre ei, îl trecură fiori.

„Ne-au adulmecat”, murmură ei. „Trebuie să plecăm”.

Gabbet scuipă în palme, apucând strâns coada toporului.

„Ai dreptate”, spuse el. „Înainte de a se face dimineaţă, câţiva dintre ei n-or să mai fie”.

Pe ţărm, se zăreau lumini, iar fugarii auziră paşi grăbiţi.

„Să mergem înspre partea dreaptă a digului”, şopti Rex. „Dacă nu mă înşel, acolo e o barcă. E singura noastră şansă, Pe lângă camera de gardă nu vom reuşi să trecem. Sunteţi gata?

S-o pornim toţi deodată!”

Gabbett îi lăsase pe ceilalţi cu trei-patru paşi în urmă. Din cei unsprezece câini, doi erau legaţi de podeţ, unul în faţa celuilalt, astfel încât boturile lor aproape se atingeau. Uriaşul sări între ei şi, cu o lovitură de topor, zdrobi capul celui din dreapta lui. Dar, din nefericire, ajunse în raza celuilalt, tare-l înhăţă de şold.

„Foc!”, strigă McNab, din cealaltă parte.

Uriaşul urlă de mânie şi durere, apoi căzu, îngropând câinele sub el. Glonţul destinat lui îl nimeri pe Travers în

maxilar. Nefericitul se prăbuşi scuipând, ca Dares al lui Virgiliu: „Sânge, dinţi şi blesteme” 1.

Pumnii de fier ai lui Gabbett strânseră beregata câinelui până ce animalul cedă, apucă apoi toporul şi, sfârtecat cum era, se năpusti cu urelte de mânie asupra soldatului celui mai apropiat. Dar Jemmy Vetch i-o luă înainte. Spumegând de ură, ridică flinta şi-l nimeri pe soldat în piept. Ceilalţi să năpustiră prin lanţul de pază întrerupt, fugind care cum putea spre barcă.

„Neghiobilor!”, strigă Rex, în urma lor. „Totul e pierdut! Ia priviţi în stânga!”

Burgess fusese transportat în cea mai mare grabă pe drumul spre Signal Hill se oprise acolo doar atât cât să elibereze santinela încătuşată, ajungând, în cele din urmă, la Eaglehawk-Neck. Întărâturile pe care le aducea se aflau la doar zece coţi de dig.

Jemmy Vetch îşi dădu imediat seama de pericol. Cu curajul desperării, sări în apă şi eliberă barca lui McNab.

„Veniţi încoace, dacă vă e dragă viaţa!”, strigă el.

O a doua salvă a santinelei tulbură apa din jurul evadaţilor, dar gloanţele nu-şi nimeriră ţinta. Gabbett se aruncă în barcă şi apucă o vâslă.

„Gox, Bodenham, Greenhill! Porniţi! Repede, Tom, sus!”

Tocmai când căpitanul Burgess sări pe uscat, Cornelius nimeri în barcă, iar aceasta o porni în ritm rapid.

McNab fugi înspre plajă, ca să-l ajute pe comandant.

„Ridicaţi-o deasupra digului de nisip strigă el.

Douăsprezece braţe puternice ridicară barca lu’ Burgess, purtând-o pe deasupra strâmtorii.

„Avem vin avans de cinci minute[10], constată Vetch, cu sârge rece, când îl văzu pe comandant aşezându-se în barcă. Haideţi, băieţi, mai repede! Reuşesc, oare, să ne ajungă?”

Soldaţii mai traseră o dată, la întâmplare. La lumina focului care ţâşnea din flintele lor, văzură că urmăritorii se

10 Dares al lul Virgiliu — personaj din Eneida lul Virgiliu (70—19 fcîe.n.), cartea a 5-a.

aflau la aproximativ o sută de coţi în urma fugarilor, care ajunseseră deja la apa adâncă a Golfului Piraţilor. Abia acum deţinuţii observară că John Rex nu mai era printre ei.

CAPITOLUL 24

În întunericul nopţii

3; ohn Hex îşi realizase prima parte a planului.

Mărise barca lui Burgess aproape de dig, scoţând strigătul pe care-l auzise Vetch. Imediat după aceea dispăruse & l beznă. Acum se îndrepta spre un anume loc al plajei, aflat-l. oarecare distanţă de Eaglehawk-Neck. Spera cu desrerar Şiţa/paznâeâi vor acorda atenţie doar bărcii în care erau şi că, în întunericul nopţii, favorizat de zăpăceala generală, va reuşi să înoate spre peniasulă. Aceasta era o performanţă de care se credea oricând în sta, – e. Odată ajuns acolo, ştia ce avea de făcut. Deoarece vântul aprig dinspre vest îndrepta marea spre strâmtoare, se punea problema să intre în apă într-un punct cât mai sudic, fără a risca să fie aruncat înapoi, de curent, ci împins în larg. Se grăbi să treacă peste povârnişurile nisipoase de la intrarea golfului, îndreptându-se apoi spre mare. Ajunse la plaja cu nisip bătătorit. Deodată, se opri şi ciuli urechile, în spatele lui, auzi paşi. Cineva îl urmărea. Paşii se apropiară şi se auzi o voce: „Predă-te *1*”.

Era – McNab, care observase retragerea lui Rex şi-l urmase cu curaj... John Rex scoase din buzunarul de la piept unul din pistoalele lui Troke şi aşteptă.

„Predă-te! (, strigă din nou vocea, iar omul se apropie.

În clipa în care Rex ridică arma să tragă, un fulger străbătu noaptea, iar el zări în dreapta lui două bărci pe marea învolburată, dintre care cea de la spate părea să se afle la numai câţiva coţi depărtare. Oameni din barcă arătau ca nişte cadavre. În depărtare, se înălţa capul Surville, iar dedesubt spumega marea. Într-o clipă, imaginea dispăru, înghiţită de întuneric. Dar spaima îl făcu să-şi greşească ţinta. Cu o înjurătură, aruncă pistolul şi o luă la

1 rugă. McNab se ţinea după el. Cărarea folosită de

soldaţii staţiei era bătătorită, deci fugea cu uşurinţă. Ca mulţi oameni care-şi petrec o bună parte din timp în întuneric, dobândise o – însuşire de felină, aceea de a evita la timp piedicile, o însuşire bazată mai degrabă pe simţul tactil accentuat decât pe acuitatea văzului. Picioarele lui se adaptau de la sine tuturor asperităţilor solului, mâinile sale. apucaţi instinctiv crengile copacilor care-îaţineau calea, capul se apleca în faţa oricărui obstacol. Urmăritorul lui nu era atât de iscusit. De două ori Rex îl auz! poticnindu-se, ceea ce-l făcu să rânjească; o dată râse de-a binelea dinei u – şi seama că acela căzuse în pârâul peste care el sărise, cu uşurinţă. Acum însă drumul o pornea în sus, iar Pi. exfu nevoit să-şi dubleze eforturile. Datorită forţei sale superioare, spera să scape de urmăritor. Urcă în goanacolina, se opri şi asculta încordat, în spatele mi, crengile nu mai trosneau. Se parca că o singur.

Stătea pe vârful unei stânci. Luminile dinspre Neck erau invizibile. Sub el se întindea necuprinsul mării. Dintr-acolo, veneau rafale de aer sărat. Coamele înspumate ale valurilor ce se loveau de stânci erau purtate de vânt – pete albe înghiţite de întuneric. Dinspre nord, se auzea mugetul valurilor izbindu-se de recifurile de corali ale peninsulei Forrestier. La picioarele lui, ajungeau >uiere îngrozitoare, întrerupte de zgomote ce semănau a tunete. Unde era? Epuizat şi fără suflare, se aruncă în desiş şi ascultă. Deodată, dinspre drumul pe care venise auzi un zgomot care-l făcu să sară în sus – era lătratul surd al unui câine!

John Rex vârî mâna în buzunarul de la piept, unde păstrase un al doilea pistol, şi scoase un strigăt. 11 pierduse. Căută pe jos, în întuneric, vreun băţ ori vreo piatră pe care s-o folosească drept armă, dar fu în zadar. Dădu numai de iarbă şi mărăcini. Sudoarea fricii îi ţâşni prin toţi porii. Cu ochii holbaţi şi părul răvăşit, scruta întunericul, ca şi cum ar fi putut să-l destrame cu intensitatea privirii sale. Din nou auzi lătratul surd, mai ascuţit decât şuierul vântului şi vuietul apei; părea a veni de undeva, de aproape. Cineva asmuţea câinele să caute

dar vântul alunga cuvintele, încât John Rex nu recunoscu vocea. Probabil că trimiseseră câţiva soldaţi după McNab. Totul ar fi fost pierdut. De teamă, nenorocitul promise să se pocăiască, dacă va scăpa de acest pericol. Câinele pătrunse prin desiş, lătra o dată scurt şi amuţi.

Întunericul crescuse odată cu furtuna. Vântul azvârlise, pe cer o perdea neagră de nori. Apa spumegând, nu se zărea. Nici măcar fulgerele nu reuşeau să lumineze noaptea neagră ca păcura. Un strop mare de ploaie căzu pe mâna întinsă a lui Rex; deasupra lui, urlau tunetele. Şuierul; pe care-l auzise mai înainte amuţise, dar din când în când! pământul se scutura de parc-ar fi primit nişte lovituri violente. Privi înspre mare: se zări o făptură înaltă, învăluită în ceată, desprinzându-se albă din întuneric, care-i 368

făcea semn şi se înclina în faţa lui. u ei ipa, o văzu Toarte clar, apoi aceasta se prăbuşi şi dispăru cu un ţipăt ce păreai să trădeze mânie şi desperare. Cuprins de groază, omul hăituit se întoarse. În aceeaşi clipă, dădu cu ochii de peri-l colul real. v (;

Mârâind, câinele se aruncă asupra lui. John Rex căzu: pe spate, dar. mâinile i se agăţară de beregata animalului.»: Cu eforturi uriaşe, reuşi să-l azvârle cât colo. Fiara urlă, apoi amuţi. Pe locul unde zăcea, se înălţă din nou o coloană albă, ceţoasă. Încă puţină răbdare; poate va reuşi, totuşi, să scape! Avusese noroc – doborâse repede câinele/; însufleţit de speranţă, o luă din nou la fugă. Dar iată căi înaintea sa reapăru făptura învăluită în ceaţă; respiraţia ei de ghaţă îi atingea faţa. Lui Rex i se părea că-i şopteşte: să se întoarcă. Frica îl mână însă mai departe. Câţiva paşi, „, şi era pe vârful stâncii. Auzea deja vuietul apei. Deodată – vântul se linişti, făptura dispăru, iar dinspre locul unde se aflase cu o clipă înainte se auzi un rânjet mânios, încât John, Rex se opri, îngrozit. Prea târziu. Pământul cedă sub pî cioarele lui. *Căzu*, căută zadarnic să se agaţe de stânci ori de „tufişuri. În aceeaşi clipă, perdeaua de nori fu sfâşiată, iae] fulgerele strălucitoare care luminau oceanul îi deschiserălui John Rex o privelişte

mai groaznică decât însăşi groazad, Cărarea ducea spre scobitura stâncii poreclită Răsuflătoarea Diavolului.

Se agăţă de un arbore prăbuşit, privind în jur. În faţa lui, stâncă forma o boltă uriaşă, prin care se vedea oceanul Sub el, se căsca un hău, în care se zărea o apă tulbure „mlăştinoasă. Deodată, abisul păru a se înălţa spre el; trombe de apă ţâşneau mereu, ameninţând să-l înghită. Era doar o vedenie, ori la suprafaţa apei plutea cadavrul unui câine?) Abisul în care se prăbuşise John Rex avea forma unei: 1 pâlnii uriaşe. Pereţii laterali erau de stâncă, iar pe limbile de pământ ce acopereau, ici şi colo, promontoriile, creşteau tufe pitice. La jumătatea înălţimii, până şi această vegetaţiei jalnică murea. Mai jos, ştânca era neîncetat măturată de apă. Din întâmplare, John Rex căzuse pe cel mai de jos dintre aceste promontorii acoperite cu pământ. (într-o asemenea împrejurare, Meekin ar fi vorbit despre „providenţei”). Pe alt fel de vreme, aici ar fi fost în afara oricărui pericol; la lumina fulgerelor, zări un perete negru, stâncos şi umed, aflat la zece paşi deasupra capului său – asta însemna că locul unde stătea putea fi descoperit de următorul val.

Coloana de apă se înălţa cu o viteză uluitoare. Rex simţi cum îl smulge, ridicându-l. Îmbrăţişă copacul şi-şi ancoră mâinile în mânecile hainei. În poziţia aceasta, ar fi supravieţuit asaltului apelor. Picioarele îi fură apucate ca de mâna unui uriaş şi trase cu putere în sus, apa îi şiroia în urechi, iar braţele păreau a-i ieşi din încheieturi. Dacă presiunea apei n-ar fi cedat, John Rex s-ar fi prăbuşit în adâncuri. Dar coloana de apă coborî cu un muget sălbatic

— Părea un monstru marin eliberândurşi prada – şi-l părăsi istovit, însângerat, aproape sufocat, dar în viaţă. N-ar fi re/istat încă urnii asalt. Amorţit, se lasă în voia destinului, în clipa aceasta, pe peretele din dreapta zări o lumină roşiatică şi umbra uriaşă a unui om. Se uită în sus: o creangă arzând, de care. era legată o frânghie, era lăsată cu „grijă în jos. McNab folosea pauza între două asalturi ale apei pentru a cerceta pereţii laterali ai răsuflătorii.

O speranţă desperată îi surâse lui John Rex. Lumina!

va dezvălui privirilor celor de sus. 11 vor descoperi, iar dacă vor coborî repede frânghia, Rex îşi putea salva viaţa.

Frica de moarte era mai puternică decât hotărârea de a nu se preda. Apa, care scădea chinuitor de încet, fusese suptă de gura abisului. Rex ştia că viitoarea. trombă de apă îl va acoperi din nou. Centimetru cu centimetru, făclia uriaşă se lăsa în jos. Se pregătea deja să scoată un strigă/1 de ajutor, când zări un fenomen ciudat în faţa stâncii T, a o distanţă de creo şase pâcioare, din perlele stâncii se prelingea – strălucind ca aurul topit, în lumina făcliei – un şuvoi domol de apă, asemenea unu! şarpe ieşind din Scorbură. Deasupra acestui şuvoi de apă, persista o pată întunecoasă. John Rex simţi cum inima începe să-i bată mai tare; înţelesese că se află în imediata apropiere a unuia 8 intre acele ganguri întortocheate pe care marea le sapă, nil rareori, în pereţii peşterilor. Cânciva, un cutremur înălţase muntele deasupra nivelului mării, descoperind gangul ce ducea, probabil, înăuntrul stâncii. Şuvoiul de apă se pierdea treptat, semn că tromba de apă nu pătrundea prea adânc înăuntrul acestei ascunzători miraculoase.

Uimitoarea constatare îl făcu pe John Rex să ia o hotărâre care, într-o împrejurare mai puţin desperată, ar fi frizat demenţa. „Frânghia! Frânghia!”, le strigă urmăritorilor săi. Cuvintele, trimise înapoi de pereţii pâlniei uriaşe, ajunseră, multiplicate de ecou, până la urechile celor de doi bărbaţi.

„Trăieşte!”, strigă McNab, privind în adâncul prăpastiei. „Iată, acolo e!

Soldatul legă capătul odgonului, din piele de bou, în jurul copacului de care se ţinea – el, mişcându-l încoace şi încolo, pentru ca făclia aprinsă să ajungă până la promontoriul pe care stătea temerarul deţinut. Geamătul apelor anunţa începutul năvalnic al fluxului.

„Dumnezeu să-l aibă în pază pe bietul om!”, – spuse tânnrul soldat, respirând greu.

Adâncul – prăpastiei se acoperi cu o spumă albă, iar geamătul se transformă în urlet. John Rex observă pendula

arzătoare ce se apropia tot mai mult, privi pentru ultima oară cerul întunecos şi începu, în gând, o rugăciune. Creanga aprinsă, care ardea în chip de evatai, lumină trăsăturile sale. Încordate. Apucă zdravăn funia. „Daţi-i drumul! Daţidrumul!”, strigă Rex, trăgând spre ei creanga aprinsă şi întorcând să stingă flacăra cu picioarele.

Soldatul se sprijinea de trunchiul copacului şi ţinea strâns funia. N-avea curajul să privească în hăul îngrozitor. „Ţineţi-vă bine, domnule!”, strigă el către McNab. „Vine puhoiul!”

Cu o rafală de vânt, apa clocotitoare ţi-ni din adânrun.

John Rex nu fu în stare să stingă flacăra. Îşi înfăşură funia în jurul braţului şi, cu o clipă mai înainte ca apa să ajungă până la gura gangului, se sprijini cu picioarele de stâncă, avântându-se deasupra abisului. Deodată, sosi fluxul, funia deveni moale, lumina se stinse, iar când fcoloana de apă scăzu, făclia nu mai era decât o bucată de lemn, carbonizată. Anunţară de tunete, începu să cadă jjploaia de mult anunţată. Norii se destrămară, încât cei doi zăriră marea învolburată, deasupra capetelor lor – stâncile prăpăstioase, iar la picioarele lor – hăul negru al răsuflătorii, în care nu se mai vedea nicio mişcare.

În tăcere, traseră în sus funia. Aprinseră o a doua creangă şi o lăsară în jos, dar în van. Nu se mai vedea nimic.

„Dumnezeu să-l odihnească în pace!”, spuse McNab înfiorat. „S-a sustras justiţiei omeneşti.

CAPITOLUL 25

Fuga

La sfatul pândarului, Gabbett se hotărî să tragă la mal „barca, lângă vârful sudic al Capului Surcille. Cititorul, căruia i-a fost descrisă şcoala de corecţie a colonelului Arthur „va admite că numai situaţia desperată a fugarilor putea /justifica, o întreprindere atât de temerară. Din pricina stâncilor abrupte, orice încercare de debarcare părea de la început sortită eşecului. Dar Vetch participase, la Eaglehawk-Neck, la construirea debarcaderului, şi ştia

că spre vârful sudic al promontoriului se afla o porţiune de plajă unde ar fi putut debarca. Cu o siguranţă deloc mai prejos decât cea a stăpânului şi maestrului său John Rex, Vetch zise hotărî – asta era singura lor posibilitate –, apucă câsla bare le servea drept cârmă şi se îndreptă neabătut în direcţia stâncii înalte care forma cornul nordic al Golfului Piraţilor.

Cu excepţia uşoarei fosforescenţe a valurilor, era atât Be întuneric, încât Burgess nu-şi dădea seama dacă se mai aflǎ pe urmele fugarilor. Abia un fulger îi arătă comandantului barca. Se clătina car o coajă de nucă pe coama unui val uriaş şi – după câte se vedea – în fiecare clipă îi era sortit să se spargă de peretele stâncos care părea neobişnuit de înalt şi îngrozitor de aproape. În clipa următoare, barca urmăritorilor fu ridicată de un val, iar Burgess văzu deşertul clocotitor al apei despicându-se în văi înfricoşător de adânci. În adâncul uneia dintre aceste văi plutea barca fugarilor, semăn în d cu o insectă. Stâncă uriaşă, ăla cărei ţancuri erau atât de clar vizibile, părea să îndrepta un fir de pai spre insecta care se zbătea. Era o fâşie de Iplajă nisipoasă, peste care, în clipa următoare, apa vijelioasă se revărsă împreună cu insecta minusculă. Fulgerul fu urmat de un tunet înfricoşător. Lui Burgess i se păru că vede stâncă uriaşă aplecându-se peste ocean, dar valul se rostogoli mai departe, barca lunecă în adâncuri, iar tabloul fantasmagoric dispăru în întuneric.

Burgess se cutremură. Răcnind, dădu ordin să se încetinească viteza bărcii. Vântul îi fură cuvintele, împrăştiindu-le în văzduh. Un val îi smulse din mână timona. În ciuda eforturilor desperate ale soldaţilor, barca fu purtată ca o frunză. Un al doilea fulger le arătă nişte fiinţe minuscule luptând cu apa şi o barcă răsturnată pe valurile în reflux, O clipă, toţi crezură că sunt sortiţi să împărtăşească soarta nefericiţilor deţinuţi, dar Burgess puse la timp stăpânire pe barcă. Scăpaseră de moarte ca prin urechile acului «aceasta îl determină să dea ordin de întoarcere. În timp ce oamenii vâsleau spre binecuvântatele lumini ale Neckului. văzură lângă barcă

plutind ceva negru, şi auziră un strigăt puternic. Era vorba de unul dintre deţinuţii din barcă – se ţinea de o vâslă, împins cu repeziciune în larg.

„Era singurul supravieţuitor*, spuse Burgess, două ore mai târziu, la Eaglehawk-Neck, bandajându-şi încheietura mâinii. „Cred că l-au înghiţi peştii”.

Se înşela. Soarta le hărăzise deţinuţilor o moarte mal puţin blândă decât aceea prin înec. Fulgerele, îi dădură lui Jemmy Vetch posibilitatea de a aşeza barca pe plajă. Micul grup se târî, sângerând, spre partea mai înaltă a coastei. Lipsea doar Cox. Vâslise primul, şi, deoarece era că-mi greoi şi-i încurca pe ceilalţi, Vetch, temându-se că nu va „ajunge la mal, îl apucă de guler şi-l dădu la o parte, cai să-şi salveze pielea. Cox se agăţă de primul obiect întâlniri în cale, dădu peste o vâslă, iar în clipa următoare fu smulg de valuri împreună cu barca răsturnată. Viteza vertiginoasă cu care trecu pe lângă barca comandantului – singura lui speranţă de salvare – făcuimposibil orice ajutor şi, înainte ca bietul om să ştie ce-l cu el, era pe cale de a scăpa de ştreangul cu care-l ameninţaseră de atâtea ori, în glumă, tovarăşii lui de suferinţă. Dar era puternic şi se ţinea cu îndărătnicie de vâslă, ba îşi desfăcu şi cordonul de piele, legându-se cât putu mai bine de pluta salvatoare. În zori, la câteva mile de Capul Surville, fu zărit de un marinar de pe *Pretty Mary*. Blunt, care nutrea speranţa că această jucărie a valurilor ar putea fi iubitul. Sarei Purfoy, trimise după el o barcă şi-l pescui. – înghiţise multă apă, era epuizat, îngheţat, iar două coaste îi erau rupte. Victima grabei lui Vetch mai avu, totuşi, destulă putere să supravieţuiască două ore încercărilor de reanimare ale lui Blunt. În acest interval de timp, spuse, că se numeşte Cox şi că evadase, împreună cu încă opt persoane, de la Port Arthur. Pe John Rex, conducătorul lor, îl prinseseră, probabil, urmăritorii, iar ceilalţi se înecaseră. După ce-i comunicase toate aceste detalii lui Blunt, mai spuse că-l doare coşul pieptului, îi blestemă pe Jemmy Vetch, colonia şi marea, apoi muri, nepocăit, aşa precum trăise.

Blunt fumă trei pipe, apoi schimbă cursul lui *Pretty*

Alary, spre răsărit, îndreptându-se spre coastă. Era posibil, totuşi, ca omul pe care-l căuta să nu fi fost prins şi să-l aştepte. Acum, căpitanul ştia că evadarea planificată avusese loc, n-avea voie să abandoneze, atâta vreme cât mai exista o speranţă.

„Vreau să mă mai uit o dată”, îşi spuse în sinea lui.

Mânată de o uşoară briză, *Pretty Mary* se târî toată ziua aproape de coastă, dar Blunt nu zări nimic. O debarcare pe Capul Surville ar fi fost o nebunie, căci staţia ar fi dat imediat alarma. Astfel, la sosirea nopţii, vasul ancoră în faţa Golfului Piraţilor. Blunt se plimba pe punte, posomorât din cauza acestei expediţii stupide, când privirea îi fu atrasă de ceva neobişnuit, pe cornul sudic al golfului. Pe deal, părea să ardă un foc! Blunt se frecă la ochi, se uită încă o dată, apoi privi spre timonier’s „Vezi ceva vizavi, Jem?: *i*

Jem, un om din Sydney, care nu navigase niciodată în această regiune, răspunse scurt: „Far”.

Blunt merse în cabină şi consultă harta maritimă. În locul respectiv nu era indicat niciun far; exista numai un marcaj ca o ancoră şi specificarea: „Peşteră remarcabilă11. „Ia te iută, o peşteră remarcabilă!”, gândi Blunt. „Arată mai degrabă ca un cuptor de var remarcabil*”.

Îl chemă pe ajutorul lui; William Staples, un tânăr pe care aurul Sarei Pufoy îl transformase în sclavul ei devotat cu trup şi suflet. Staples privi un timp lumina, când mai slabă, când mai intensă, şi, în cele din urmă, spuse cu un glas tremurând de lăcomie: „E un foc. Trebuie să încetinim şi să coborâm barca. Bătrâne, fac pariu că e pasărea care ne va aduce o mie de lire!”

Pretty Mary coborî pânzele, apoi Blunt şi Staples se suiră în barcă.

„Porniţi din nou după stridii, sir?”, întrebă rânjind unul dintre marinari, când Blunt aruncă în barcă o legăturică.

Staples clipi viclean din ochi. Echipajul, ales cu grijă, aflase între timp despre ce era vorba. Blunt alesese oameni

de încredere şi, în afară de asta, Rex recomandase o măsură de precauţiune care făcea, aproape imposibilă trădarea.

„Ce-i înăuntru?”, întrebă Will Staples, arătând spre legăturică.

„Haine”, răspunse Blunt. „Dacă e el, nu-l putem lua – la bord cu hainele galbene. Îşi va scoate zdrenţele, va arunca în apă livreaua Majetăţii-Sale şi va urca la bord în chip de „marinar naufragiat”.

„Bună idee. Cui i-a venit? Doamnei noastre, nu-i aşa?”

„Da...

„Se pricepe”.

Râsetele celor doi bărbaţi răsunară limpede.

„Atenţie, omule!”, spuse Blunt, când se aproară de coastă. „Dincolo, la Eaglehawk, toţi sunt treji, iar dacă vor începe să latre câinii ăia blestemaţi, într-o clipă ne trezim cu o barcă de-a lor pe cap. Noroc că vâslim contra vân tulul.

Staples stinse vâslele, apoi privi atent. Iri noaptea fără lună, corabia nu putea fi recunoscută. Se apropiară de lanţul stâncos dinspre sud-est (Eaglehawk-Neck, strâmtoarea păzită, era ascunsă de stâncă înaintând în mare. În colţul sud-vestic al stâncii, la jumătatea înălţimii între pisc şi mare, dintr-o gură de peşteră răzbătea o lumină roşiatică. Flacăra pâlplia – când părea să se stingă, când ardea cu vioiciune. Din vreme în vreme, în această gură uriaşă de sobă se zărea o figură neagră care se apleca mereu, întreţinând focul. Se putea crede că zeul Vulcan, din greşeală, uitase deschisă uşa fierăriei sale, iar acum făurea arme pentru un semizeu.

Blunt păli. „Asta nu-i fiinţă omenească”, şopti el. „Mai bine să ne întoarcem 4.

„Şi ce-o să spună doamna?”, răspunse temerarul Will Staples, care, pentru bani, s-ar fi aruncat şi în craterul unui vulcan. Acest apel la pasiunea atotputernică a lui. Blunt avu răsunet. Barca îşi urmă drumul.

CAPITOLUL 26

Oferă mării

Fluxul salvase viaţa lui John Rex. Dădu de el în momentul în care acostase în faţa intrării peşterii. Valul care urca lovi şi lateral, încât deţinutul fu proiectat înăuntrul gangului. Gangul era înclinat, aşadar John Rex se dădu de câteva ori de-a berbeleacul, până ce, în sfârşit, se oprî; Într-un lăcaş aflat între două stânci uriaşe, în timp ce*; deasupra lui, apa se revărsa într-o prăpastie înfricoşătoare* Din fericire, tocmai asaltul demenţial al apelor împiedică valul în reflux să-l ia din nou cu el. Auzi cum apa se prăvălea în abis. Peste câteva clipe, peştera era goală.

Ieşi cu greu din scobitură şi încercă să se caţăre pe cele două stânci ce închideau prăpastia adâncă de sub el. La prima mişcare, scoase un strigăt. Braţul stâng, cu care ţinuse funia, atârna inert, paralzt din cauză că-l lovise. Se peretele stâncos. Desperat, nenorocitul se *aruncă* pe pământul umed al peşterii, dar un muget surd anunţa următorul val. Îşi adună toate forţele şi se caţără pe stâncă. De durere şi oboseală, fu gata să leşine, dar desperarea îl mână mat departe. Auzi vuietul apei care se apropia. Ajunsese la: intrarea peşterii. Simţi pe faţă spuma sărată, iar valul mânios îi linse mâna ce atârna fără vlagă. În cele din urmă, *fu în* afara oricărui pericol. Curajul uluitor, forţa supraomenească ce-l susţinuseră atâta vreme făcură loc unui lung leşin.

Când se trezi, peştera era inundată de lumina blândă a zorilor. Sus, deasupra capului, zări un acoperiş de stâncă pe care dansau inele multicolore. În dreapta, se afla intrarea peşterii, iar în stânga se căsca un abis îmbrozitor, în care vuia marea. Se ridică, îndreptându-şi trupul ţeapăn, în ciuda umărului rănit, n-avea voie să zăbovească. Poate că McNab văzuse locul unde se refugiase, poate că exista o a doua intrare, prin care ar fi putut pătriinde urmăritorii, în plus, era ud leoarcă şi înfometat. Viaţa sa ar fi fost salvată cu căldură şi hrană. Cercetă mai întâi intrarea prin care pătrunsese în peşteră. Avea forma unui triunghi cu laturile inegale, şi baza erodată de ape. În cazul unor

furtuni ca aceea din noaptea trecută, apa creştea atât de mult încât fluxul pătrundea în gang. John Rexnti îndrăzn! să se caţăre până la margine, căci se temea că va aluneca pei pietriştil umed şi alunecos, şi se va prăbuşi în răsuflătoare. Dacă întindea gâtul, putea vedea, la e sută de paşi sub el, apa fierbând în vârtejuri uriaşe şi tulbur! în direcţia aceasta, nu era posibil ide coborât. Se întoarse în peşteră şi şef apucă s-o cerceteze în cealaltă parte.

Stâncile sprijineau ca doi pitoni acoperişul peşterii. În «Josul lor. era neantul – o umbră cenuşie, palid luminată1 He valurile mării. La jumătatea înălţimii, o rază de lumină cu pâlpâiri bizare sfâşia umbra cenuşie, dezvăluind un deşert de alge marine. Stâncă uriaşă care, de afară, părea masivă era goală pe dinăuntru. Marea spălase şi nivelase! interiorul stâncii. În comparaţie cu prăpastia în care privea

Rex acum, răsunătoarea pâi-ea o neînsemnată fisură. Cu greu coborî povârnişul abrupt, până ce ajunse la o galerie stâncoasă ale cărei margini, acoperite cu alge marine, trădau urmele unor inundaţii frecvente. În afara stâncii trebuia să fie, acum, reflux. John Rex se agăţă de algele, tari ca nişte rădăcini, ce atârnau pe pereţii veşnic umezi, se târî în jurul unei porţiuni proeminente a galeriei şi ieşi, deodată, la lumină. În peretele lateral al stâncii ca un fagure se căsca o deschizătură largă. Deasupra lui, se boltea cerul senin. O briză proaspătă îi răcorea obrajii şi, la şaizeci de picioare sub el, se întindea leneşă marea care, în lumina soarelui de dimineaţă, strălucea cu miriade de valuri mărunte. Niciun semn al furtunii nocturne, nimic nu amintea de închisoarea sumbră. Vedea doar cerul albastra zi iubind mării ca safirul.

Dar această linişte paşnică a naturii era, pentru deţinutul hăituit, un nou izvor de nelinişte. Pe vreme bună, răsuflatoarea şi imediata ei apropiere puteau fi cercetate amănunţit, şi desigur ca McNab şi Burgess vor face totul ca să obţină certitudini în privinţa sorţii fugarului. Făcu repede cale întoarsă şi se decise să coboare mai mult. Lumina soarelui îi insuflase curaj, putere. Instinctul îi

spunea că slunca semănând a fagure trebuie să aibă şi jos *o* scurgere, prin care se putea ieşi pe vreme de reflux. Cu cât cobora mai mult. cu atât *se* făcea mai întuneric. De două ori, era cât pe-aci să se întoarcă de frica prăpăstiilor. I se păru, deodată, că jgheabul acoperit cu alge nu ducea jos, ci în întunericul muntelui. Dar foamea chinuitoare şi amintirea faptului că, în câteva ore, mareea va inunda din nou gangul subteran, tăindu-i retragerea, îl făcu să înainteze cu desperare. În cele din urmă – coborâse cam la douăzeci de picioare adâncime şi pierduse din ochi galeria – o rază de soare – îi arătă drumul. Dădu la o parte două tufe uriaşe de alge şi se pomeni în mijlocul crăpăturii înguste prin care marea pătrundea în răsunătoare.

Sus de tot, deasupra sa, se vedea poarta boltită a siâncii, iar în spatele acesteir. – câteva vârfuri în formă de pâlnie, în care căzuse el. În zadar căuta cu privirea gangul lateral tinde găsise refugiu. De aici, nu se putea recunoaşte nimic.

Dedesubt, stâncă era străbătută de un jgheab lung şi atât de îngust, încât ar fi putut sări peste el. În acest Jgheab curgea o apă neagră care venea direct din mare, curgea pe o distanţă de cincizeci de coţi pe sub o stâncă uriaşă şi se spărgea apoi de stâncile strălucind în soare. Un fior îl străbătu pe temerarul deţinut. Înţelese că locul unde se afla se umplea de apă cu fiecare flux, că peştera îngustă se transforma atunci într-un canal subacvatic de vreo patruzeci de picioare lungime, prin care oceanul îşi împingea apele.

Platoul stâncos îngust de la talpa stâncii era neted ca o masă. Ici-colo se zăreau scobituri mari, asemenea unor oale umplute cu apă. În crăpăturile stâncii, John Rex descoperi raci albi şi grămezi de scoici. E drept, nu prea erau cărnoase şi aveau un gust ciudat, dar lui 1 se păreau delicioase, înfometat cum era. Melcii, lipjiţi de suprafaţa pietrelor, erau prea săraţi; în schimb, un soi de melci mai mari, al căror trup, gros de un deget, era ocrotit de o scoică lunguiaţă, în formă de cuţit, erau mai puţini săraţi, aşadar John Rex putu lua masa. După ce mâncase. şi

stătuse un timp la soare, porni să cerceteze stâncă uriaşă, în inima căruia pătrunsese într-un fel atât de ciudat. Stâncă fisurată ţinea piept vântului şi valurilor, aşezată pe un soclu lat care, în mod sigur, se prelungea mult sub apă. Cu mantia de alge, semăna cu o fiinţă imobilă, dar vie, ca un monstru marin, un titan al mării" condamnat pe vecie să ţină piept furtunilor violente ale oceanului. Dar oricât de împietrit era bătrânul venerabil, dezvăluia, totuşi, secretele răzbunării sale. De pe platforma pe care nu călcase picior de om înaintea sa, John Rex zări sus de tot, prins într-o peşteră, un obiect pe care ochiul lui de marinar îl recunoscu de îndată: era o parte a unui cafas al catargului. Această rămăşiţă, acoperită de scoici şi alge, era o dovadă a triumfului naturii asupra înţelepciunii omului. Stâncă uriaşă, ciopârţită de marea nemiloasă, expusă fără apărare furtunilor, ţin în d piept valurilor ce veneau dinspre gheţarii polului sud şi se spărgeau mânioase de fruntea ei, ducea propria ei campanie, mută, de răzbunare, eu labe de oţel, îşi ţinea prada smulsă mării lacome. Gâne ştie, poate că uriaşul mut şi orb, când corabia sortită pieirii se scufundase, trăsese spre el cafasul catargului aruncat de valuri.

John Rex, care privea spre acest simbol al unei tragedii uitate, simţi o bucurie prozaica. „Lemne pentru focul meu!", gândi el, urcând într-acolo. Aruncă întâi lemnele desprinse pe platforma galeriei. Soarele uscase de mult lemnul, apa nu ajungea până acolo; trebuia, deci, să ardă straşnic. Tocmai ce-i lipsea lui! Ciudată întâmplare, se păstrase ani de zile, pe o stâncă izolată, această relicvă a unui vas scufundat, pentru a încălzi într-o zi trupul unui puşcăriaş evadat!

John Rex sparse restul lemnelor, scoase cămaşa şi o lega în chip de pyngă, în care căra o parte din prada» Parcurse drumul încă o dată şi se pregătea să meargă a treia oară, când urechile sale agere auziră zgomot de vâsle. Abia ajunsese la perdeaua de alge marine care ascundea intrarea în peşteră, când barca de la Eaglehawk coti după stâncă. În faţă, şedea Burgess, care părea să

facă semn cuiva de pe vârful 1 stâncii. Rex rânji, ghicind sensul manevrei. McNab şi oamenii lui trebuiau să caute sus, în timp ce comandantul cerceta jos. Barca se îndreptă direct spre jgheab. Temerarul John Rez tremura la gândul că urmăritorii ar putea şti de peşteră. Dar era puţin probabil. Rămase, deci, unde era. Barca pătrunse în deschizătură, la numai câţiva paşi distanţă de ei. Observă că faţa, de obicei roşie, a lui Burgess era palidă şi că purta un bandaj în jurul braţului stâng. Avusese loc, probabil, un schimb de împuşcături, iar complicii săi fuseseră prinşi! De bucurie că fusese atât de clarvăzător, râse în sinea lui. Barca traversase, între timp, boita şi ajunsese până la lacul de pe fundul răsuflătorii, unde vâslaşii se opriră din mers. John Rex observă cum Burgess privea scrutător stâncile şi vârtejul de ape, semnalizându-i lui McNab. Respiră uşurat când barca făcu cale întoarsă.

Puşcăriaşul urmărise această manevră periculoasă cu atâta atenţie, încât îi scăpă o schimbare în interiorul peşterii. Cu vreo oră în urmă, se mai putea vedea un colţ-lung de stâncă neagră, acum însă solul pietros de la picioarele treptelor pe care coborâse era acoperit de apă. Venea fluxul, iar valurile, aspirate printr-un tunel subacvatic, pătrundeau în boltă cu o viteză atât de mare, încât descliâzătura peşteri! în scurtă vremea avea să fie acoperită de apă. Valurile atingeau deja picioarele puşcăriaşului; aruncând o ultimă privire asupra bărcii, văzu un val uriaş, verzui, îndreptându-se spre intrarea în peştera. Dacă Burgess nu voia ca barca lui să fie strivită ca o nuca de acoperişul tunelului, era timpul s-o şteargă. Comandantul era şi el perfect conştient de pericol, aşadar renunţă la căutarea cadavrului ocnaşului evadat şi se grăbi să iasă în larg. Barca scapă ca prin urechile acului de distrugere. John Rex, se căţărase, între timp, până la galerie şi urmări cu mare. satisfacţie dispărând spatele larg al temnicerului. Eforturile urmăritorilor săi rămăseseră fără rezultat. O oră mai târziu, singura cale de acces la ascunzătoarea fugarului se va afla sub apa mânioasă.

Burgess şi McNab erau convinşi că era mort? aşadar n-aveau să-l mai caute. În privinţa asta, toate erau în ordine, îl aştepta însă o ultimă aventură – părăsirea acestei peşteri minunate, care pentru el era refugiu şi închisoare. John Rex clădi lemnele uscate şi după multe încercări zadarnice reuşi să aprindă focul cu ajutorul unei bucăţi de cremene şi a inelului de fier de la gleznă. Îşi încălzi mădularele înţepenite la focul care ardea viu şi prinse a se gândi la situaţia lui. Pentru moment, era la adăpost, iar stâncă îi oferea suficientă hrană, astfel încât se putea menţine în viaţă încă multe zile. Dar nu. era, totuşi, posibil să stea multă vreme ascuns. N-avea apăl* de băut, iar dacă nu simţise până acum această lipsă, datorită! ploilor abundente, consumarea scoicilor sărate îi provocase o sete pe care n-avea cu ce s-o stingă. În viitoarele patruzeci şi opt de ore, trebuia numaidecât să ajungă la ţărm. Îşi aduse aminte de micul pârâu în care fusese cât pe-aci să cadă în timpul, fugii sale nocturne şi spera ca, ocrotit de întuneric, să se poatar strecura până acolo, nevăzut de nimeni. Trebuia să treacă pe lângă câini şi paznici, să ajungă până la peninsulă, iar acela să aştepte corabia salvatoare. Îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau prea bine. Dacă Gabbett şi ceilalţi fuseseră prinşi, ţărmul nu era, probabil, straşnic păzit; dacă scăpaseră însă...» îl cunoştea pe Burgess – nu va renunţa la urmărire atâta vreme cât mai exista vreo speranţă cât de mică de a-i prinde pe fugari. Şi chiar dacă „toate vor decurge după dorinţele sale, trebuia să se menţină, totuşi, în viaţă până ce-l găsea Blunt – presupunând că Blunt nu renunţase, satul de aşteptare periculoasă şi zadarnică.

Veni noaptea. Focul arunca umbre ciudate, ce se îndreptau spre el din ungherele peşterii imense, iar din adâncuri se auzeau sunete înfricoşătoare. Îl \năpădi un sentiment de singurătate dezolantă. Această ascunzătoare minunată va deveni, oare, mormântul său? Se strădui să-şi alunge gândurile sumbre, făurindu-şi planuri de viitor. Zadarnic. Încerca să-şi imagineze ceea ce, până acum, i se conturase destul de vag – cum îi va fura bogatului fiu al

armatorului numele şi moştenirea. Presimţirile rele nu-i dădură pace să-şi planifice acţiunea în linişte. În timp ce se gândea cum ar putea face să se întoarcă în Anglia ca moştenitor al averii lui sir Richard Devine, îl asaltară alte imagin fantasmagorice, ce sălăşlui au în ascunzători! e singuratice ale acestei peşteri. Mai pusese lemne pe poc, pentru ca lumina să alunge făpturile terifiante care-l pândeau din toate părţile. Nu îndrăznea să se uite în Jur, căci se temea ca vreun monstru marin orî vreun polip lacom să nu apară din văgăunile umede, înhăţându-l în întuneric. Fantezia sa – aprinsă de evenimentele din noaptea trecută – îl făcu să vadă în orice umbră un păianjen marin gata să se năpustească în clipa următoare asupra lui. Clipocitul apei, vuietul mării păreau a anunţa apropierea vreunui monstru necunoscut. Făpturi din mâl şi sare se furişau până la foc şi se holbau la el. Încrustaţiile plumburii de pe pereţii stâncii se lăsară în Jos, apropiindu-se greoi de foc, în chip de fiinţe acoperite de mucegai. Jarul lumina pereţii peşterii, părând a atrage nenumărate fiinţe străvezii. Veneau spre el din toate părţile; făpturi palide, transparente fugeau încoace şi încolo, broaşte râioase ieşeau de sub stâncă. Toţi locuitorii ascunşi ochiului omenesc păreau a urca spre el, din adâncuri necunoscute. Se refugie la marginea prăpastie! Lemnul aprins de mâna sa lumina o movila acoperită cu alge, semanând cu capul unui înecat. Se retrase până la zidul galeriei şi se sperie de propria lui umbră, care-i ieşi în întâmpinare cu braţele ridicate ameninţător, *ca* un zeu, al răzbunării.

Un naturalist, un geolog sau un marinar naufragiat n-ar fi găsit *nimic* teriliant în această lume inofensivă a oceanului australian, dar conştiinţa culpabilă a ocnaşului nu se mai lăsa adormită. Forţa raţiunii, care-l susţinuse atâta vreme, făcu loc Fanteziei, acestei religii inconştiente a sufletului. Dacă nu fusese niciodată aproape de renmşcare, în schimb era acum. Fantomele celor ucişi de el năvăliră asupra lui. Îşi ascunse faţa în mâini, apoi că/u în genunchi. Lemnul aprins îi scăpă din mână şi se prăvăli în

adâncuri. Deodată, se aţi/i o voce cârc-l chema: „John Rex!”

Îngrozit, se tupilă la pământ.

„John Rex!”

Era o voce omenească! Dacă aparţinea unui prieten sau unui duşman – a? ta nu mai ştia.

„Aici! Aici!”, strigă el, alergând spre gura peşterii.

Blunt şi Staples ajunseră la poalele stâncii. Era întuneric beznă – lumina piisterioasă, care-i orientase până acum, dispăruse. Deşi nu se simţea nicio adiere, iar oceanul era calm, apa păuundea, totuşi, cu putere în canalul ce ducea spre rasul lătoare. Blunt simţi instinctiv că erau ra m-aţi spre un pericol şi menţinu cu dibăcie barca în afara curentului din apropierea stâncii. Deodată, deasupra lor se zări o lumina, iar scurt timp după aceea zbură prin aer o bucată de lemn aprinsă. Numai un om hăituit şi-ar fi putut căuta un refugiu atât de înspăimântător.

În frica şi desperarea lui, Blunt decise să mizeze totul pe o carte. Puse mâinile pâlnie la gură şi răcni: „John Rex!”. În gura peşterii se aprinse din nou lumina şi văzură o fiinţă tu un lemn aprins în mână. Avea un chip schimonosit, *de* Jfrică şi aşteptare chinuitoare. „Aici! Aici!”

„Bietul om, pare ieşit din minţi”, spuse Will Staples, cu Jumătate de voce. Apoi strigă: „Suntem prieteni!”

Câteva cuvinte Jură de-ajuos. Spaima lui John Rex dis. păru, recăpătându-şi calmul.

Stând în genunchi pe platforma stâncii, le vorbea celor doi bărbaţi.

„Deocamdată, nu pot face nimic”, spuse el. „Apa acoperă singura ieşire a peşterii!”

„No puteţi trece înot?”, întrebă Will Staples.

„Nu, e imposibil[11], răspunse Rex, cuprins de fiorî rect la gândul că ar trebui să se arunce în vârtejul îngrozitor.

---

11 Ştiindu-se în siguranţă, spiritul îi lucra în voie. „Va miraţi cît de bine mă descurc în Biblie ? Vă asigur că am urmat o şcoala bună. Ba chiar şi faptul că stau aici şi fumez tutunul vostru oribil se datorează, în primul rînd, preotului meu venerabil !“.

„Şi ce vom face? Nu puteţi nici să coborâţi pe peretele stâncii?”

„Trebuie să aşteptăm până dimineaţă”, răspunse Rex, calm. „La ora şapte se termină refluxul. Trimiteţi la ora şase o barcă; nivelul apei va fi atât de scă7 ut, încât voi putea trece”. „Şi paznicii?”

r „N-or să ne deranjeze, dragul meu. Au destul de făcut, păzind Eaglehawk-Neck-ul şi căutându-i pe tovarăşii mei. Precis nu vor veni aici. Ei mă cred mort”.

„Mort?”

„Da, ei mă socot mort, ceea ce e foarte bine pentru mine. Principalul e să nu fie văzută corabia sau barca – nu ni se poate întâmpla nimic”.

„Dar e un risc al dracului de mare”, spuse Blunt. „Gândiţi-vă, dacă dăm greş, ne paşte închisoarea pe viaţă”.

„Şi eu sunt condamnat la moarte”, răspunse celălalt, cu un elmbet mohorât, „Cu oarei-a re prudentă, e total lipsit de perifcol. În cuşca unui şoarece nimeni s-o să caute şoareci, iar de aâcă până la Gap Pillar, pe ţărm, nu mai e niciun punct de control. Trebuie să vă străduiţi să staţi departe de Eaglehawk... Mergeţi pe la Descent Beach şi totul va fi în ordine”, i „Bine, am să încerc”, spuse Blunt.

r „Din partea mea, puteţi rămâne aici până mâine dimineaţă, să-mi ţineţi companie15, propuse Rex, care începuse să-şi bată joc de temerile sale de până acum.

Will Staples râse.

„Ai dracului de curajos sunteţi!”, spuse el. „Ne întoarcem în zori”.

„Aveţi haine, aşa cum am convenit

„Da”. s *f* „Atuncă, noa Dte bună! Am să sting focul, să nu-l vadă?! ne va”.

„Noapte bună”.

„N-a întrebat de doamna”, spuse Staples, când ajunseră la vapor.

„Nicio vorbă, ingratul 14, confirmă Blunt. „Aşa-s femeile”, adăuga cu amărăciune. „Pentru cei care nu dau pe ele nicio ceapă degerară, se fac luntre şi punte, iar la cei care-şi frâng gâtul ca să le fie pe plac nici nu se uită!

mai bine nu m-aş fi băgat în borşul ăsta”.

„Bătrân şi tot prost”, gândi Will Staples, privind în întuneric. spre locul unde arsese focul. Dar se feri să-şi exteriorizeze gândurile.

A doua zi dimineaţă, *Pretty Mary* porni la drum cu toate pânzele sus. Campania de pescuit a lui Blunt se terminase. Pescuise un marinar naufragiat care se urcase în zori la bord şi-şi lua acum micul dejun în cabină. Membrii echipajului îşi dădură coate când marinarul uscăţiv se căţăra sus: ciudat de bine mai arătau hainele lui! Dar niciunul nu-şi putea permite să-l contrazică pe căpitan.

„Înrotro mergem întrebă John Rex, pufăind cu voluptate dintr-o pipă. „Mă supun indicaţiilor dumneavoastră, scumpe căpitane Blunt”.

„Am ordin să navighez în ţinutul cu balene până ce dau de corabia-soră”, răspunse Blunt, morocănos. „Dumneavoastră vă urcaţi la bord, iar corabia vă va duce la Sydney. Am provi/îi pentru douăsprezece luni”.

„Prea bine!”, strigă Rex, bătându-l pe umeri pe salvatorul său. „Într-un fel sau altul, voi ajunge la Sydney. Dar fiindcă mă pândesc filistinii, e mai bine să stau la Jericho, până ce-mI va creşte barba. Ce mă tot măsuraţi, domnule Staples?”

CAPITOLUL, 27

În valea umbrei morfii

Abia când fugarii simţiră pământ sub picioare, îşi dădură teama de lipsa unuia dintre ei. Gabbett îi numără pe cei care-şi storceau pe plajă hainele ude şi constată lipsa celui care fusese primul în şir. „Unde-i Gox

„Prostănacul, a căzut peşte bord”, spuse Jemmy Vetch.

„Nici nu-i de mirare. I-a aşa un tâmpit, capul nu-i fixat bine pe umeri”.

Gabbett privea mohorât. „Trei dintre noi s-au dus”, spuse el, abătut.

Stabiliră ce arme au la dispo/. iţie în cazul unui atac. Sanders şi Greenhill aveau cuţite. Gabbett mai avea

toporul Vetch îşi pierduse flinta la Eaglehawk, iar Bodenham şi Cornelius erau neînarmaţi.

„Aşa, iar acum să numărăm alimentele*, îşi dădu Veuh. cu părerea.

Aveau doar o pungă mică, iar în ea o bucată de carne afumată, două pâini şi câţiva cartofi cruzi. Staţiunea Signal Hill nu. avusese multe provizii.

Pândarul era destul de abătut. „N-avem cine ştie ce, nu-i aşa, Gabbett?”

„Trebuie să ne-ajungă”, răspunse uriaşul, imperturbabil.

Acestea fiind lămurite, cei şase oameni îşi aşezară tabăra, ocrotiţi de o stâncă. Bodenham voia să aprindă un foc, dar Vetch, care preluase pe tăcute comanda, interzise acest lucru, arăţând că focul i-ar putea trăda.

„Lasă-i să creadă că ne-am înecat. N-or să ne mai urmărească”, spuse el.

pătrâns lipiţi unul de altul, nenorociţii îşi petrecură noaptea fără foc.

Sosi dimineaţa, luminoasa şi limpede, iar oamenii, liberi pentru plima oară după zece ani, înţeleseră că trebuie s-o pornească la drum. „Unde mergem? Din ce să trăim te Mtiebă Bodenham. „Gabbett, ai două încercări de evadare.» Ou ce te-ai hrănit

„Spargem colibele ciobanilor şi trăim din proviziile lor, până ce găsim undeva alte haine4, spuse Gabbett, fără a răspunde la întrebarea propriu-zisă. „Cel mai. bine ar fi să mergem de-a lungul ţărmului11.

„Încet, domnii mei, încet”, strigă prudentul Vetch. „Trebuie să ne furişăm în Jurul movilelor de nisip de colo şi să dispărem în mărăciniş, căci dacă cei de la Eaglehawk au un binoclu bun, suntem pierduţi4».

„Par să fie aproape de tot”, observă Bodenham. „Aş putea nimeri camera de garda cu o piatră. Adio, locuri blestemate! 1*, strigă el cu subită mânie, ameninţând răzbunător cu pumnul. „Nu vreau să vă mai văd până la Judecata de apoi”.

Vetch repartiza alimentele. Merseră toată ziua, până

noaptea târziu. Mărăcinişul era des. Hainele le spânzurau pe trup, iar picioarele le sângerau. Erau epuizaţi. Deoarece nu mai aveau a se teme de urmărire, aprinseră focul şi se culcară. A doua *7. i*, ajunseră la o limbă de pământ nisipoasă ce înainta în mare şi constatară că se abătuseră prea mult spre răsărit. Trebuiau să urmeze linia coastei, în direcţia East Bay Neck. Se târâră înapoi, prin mărăciniş. În noaptea, aceasta, mâncară ultimele fărâmituri de pâine. Gătre ora prânzulul, a treia şi, după un drum greu, ajunseră la movila denumită azi Collins Mount. La picioarele lor, zăriră strâmtoarea de la East Bay Neck. În dreapta, se înălţau câteva stânci, iar în depărtarea albastră văzură Maria Island* insula pe care o urau. „Trebuie s-o luăm spre răsărit", spuse Greenhill, „altfel dăm de colonişti, şi atunci s-a zis. cu noi". Traversară strâmtoarea şi merseră prin mărăciniş, de-a lungul coastei. Înfometaţi, se culcară, ocrotiţi de câteva movile joase.

A patra zi, Bodenham, care se mişca greu, rămânea tot mai des în urma celorlalţi, Jar chemările sale îi sileau să-l aştepte. Gabbett îl sfătui să se grăbească, altfel va avea mai mult de suferit decât numai de pe urma picioarelor. Din fericire, către seară, Greenhill descoperi o colibă. N-aveau încredere în stăpânul ei, aşa ca aşteptară până ce acesta plecă dimineaţa, îl uimiseră apoi pe Vetch înăuntru, să adune alimentele. Vetch se întoarse gâfâind sub povara unei jumătăţi de sac de făină. „Ia tu dina", îi spuse lui Gabbett, „şi dă-mi mie toporul". Gabbett îl măsură cu o privire ce părea să exprime dispreţul pentru omul slab, aruncă sacul pe umăr şi-i dădu toporul lui Sanders. Se furişară cu precauţie între ţărm şi movile, oprindu-se lângă golf. După îndelungi căutări, Vetch găsi un pumn de boabe din care mâncară jumătate pe loc, iar cealaltă jumătate o păstrară pentru a doua zi. Maria Island dispăru din raza privirilor lor, aşadar era înlăturat pericolul de a fi zăriţi prin binoclu. Seara ajunseră până la locul de odihnă, istoviţi de oboseală şi sleiţi de foame.

În 5 lua a şaptea, Bodenham spuse că îl dor atât de tare picioarele, încât nu mai poate merge mai departe.

Uitându-se lacom la provizii, Greenhill îl sfătui să rămână în urmă. Deoarece bietul om se simţea epuizat, ascultă de sfatul tovarăşşilor săi, spre amiaza zilei următoare. Dar imediat ce-i observă lipsa, Gabbett se întoarse şi reveni după o oră cu nenorocitul de Bodenham. Greenhill mârâi – era o gură în plus pe cap –, dar uriaşul îl făcu să tacă, aruncându-i o privire fu-irioasă. Jemmy Vetch, care-şi aminti că Greenhill mai evadase o dată împreună cu Gabbett, încerca un sentiment de neplă-l cere. Vorbi cu Sanders şi-i împărtăşi bănuiala sa, dar Sanders râse. Era clar că între cei trei era o înţelegere.

Soarele răsări a noua oară de când erau liberi. Aşternea lumină peste movilele nisipoase şi sterpe, şi peste cei şase, oameni înfometaţi care-şi blestemau zilele, temându-se, totuşi –, de moarte. În jurul lor, nu se zăreau decât mărăcini, care nu le ofereau nici hrană, nici umbră, nici ocrotire. Deasupra lor, se boltea cerul necruţător. În depărtare, se auzea vuietul mărif. Ceva înspăimântător plutea în aer. Deşertul cenuşiu era păstrătorul unor secrete spăimoase. Vetch era de părere că golful! cu stridii nu putea fi prea departe – litoralul părea înşelător, de aproape – şi, deşi asta însemna o deviere de la ruta lor*! conveniră să meargă mai departe, spre răsărit. După cincij mile, nu păreau mai aproape de ţinta lor decât fuseseră îna-4 inte. Epuizaţi de efort şi foame, se aruncară os, desperaţâJ JLui Vetch i se păru că ochii lui Gabbett scăparau şi se depărta instinctiv de el. Deodată, Greenhill puse: „Mi-e îngrozitor de foame… Cred c-aş putea mânca şi carne de om”.

m în ziua a zecea, Bodenham refuză să meargă mal departe şi deoarece nici ceilalţi nu mai erau în stare să facă un pas, rămaseră lângă el. Greenhill îl privi şi *spuse* încet: „N-ar fi pentru prima oară, băieţi. Are gust de carne de porc”.

„Ar fi o crimă! Şi dacă nu vom putea s-o înghiţim?”, spuse Vetch.

„Ba da”, spuse Gabbett, rânjind, „garantez eu. Dar trebuie să participăm cu toţâi”.

Gabbett, Sanders şi Greenhill se retraseră. Apoi Sanders se apropie de Vetch şi-i puse: „Şi-a biciuit camarazii. Nu merită alta soartă14.

„Dar şi Gabbett a făcut aşa ceva”, răspunse Vetch, cutremurat.

„E-adevărat, dar Bodenham nu mai poate să meargă*”, spuse Sanders. „Ar fi păcat să-l abandonăm”.

Deoarece n-aveau foc, îşi făcură din crengi un paravan împotriva vântului şi se culcară. Pe la orele trei dimineaţa, Vetch auzi prin somn un strigăt groaznic. Se trezi, scăldat în sudoare.

În afara lui Gabbett „şi Greenhill, nimeni nu voi să mănânce. Cei doi aprinseră focul, aruncară bucăţi de carne pe far şi le înghiţiră cu lăcomie.

În ziua aceea, îşi continuară drumul în tăcere. După o pauză la prânz, porniră din nou la drum. După o jumătate de oră, Cornelius dispăru. Gabbett şi Greenhill se apucară să-l caute şi se întoarseră blestemând: „O să crape ca un câine”, spuse Greenhill. *Jemmy* Vetch se gândi în sinea lui că, probabil, Cornelius prefera o moarte ca asta celei care-l aştepta.

Erau în cea de a douăsprezecea zi, ceţoasă şi umedă. Vetch ştia bine că proviziile sunt pe sfârşite, dar se străduia să pară nepăsător. Îngrozit, îşi dădu seama că e cel mai vlăguit din grup, dar şi cel mai uscăţiv – îi veni în minte-ca o consolare jalnică. După masă, a un seră la un golfuleţ spre care îşi făcură zadarnic un vad. A doua zi, Gabbett şi Vetch înotară

(

mă acolo şi, la propunerea lui Vetch, Gabbett taie o creangă ungă, cu ajutorul căreia îl traseră pe Greenhill şi pe „cerşetor”.

„Ce v-aţi; face fără mine?”, spuse pândarul, rânjind.

Nu putură aprinde focul, căci Greenhill lăsase iasca să *se* umezească. Uriaşul era furios. Ridicase ameninţător toporul» dar Vetch îi atrase atenţia că Greenhill era lat în umeri.

În cea de a paisprezecea zi, abia se mai târau. Îi

dureau toate mădularele. Greenhill, care era cel mai slab*, îi văzu pe Gabbett şi pe „cerşetor11 sfătuindu-se în secret. Se târî în patru labe până la pândar, gemând „Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i lăsa să, mă ucidă!”

„Nu te pot ajuta”, îi spuse Vetch, privind speriat în jur. „Gândeşte-te la bietul Bodenham11.

„Asta, cel puţin, n-a ucis. Dar dacă mă omoară pe mine, ajung în iad, înecat în sângele lui Tom”.

Gabbett se întoarse şi-i ordonă pândarului să strângă lemne pentru foc. Vesch îl văzu pe Greenhill îmbrăţişând genunchii uriaşului. Sanders strigă în urma lui: „Ai s-auzi ceva, Jem<4.

Vetch îşi astupă urechile, dar auzi, totuşi”, un trosnet înăbuşit şi un geamăt. Gând aduse lemnele, Gabbett tocmai scotea ghetele mortului, mai bune decât ale lui.

„Să ne odihnim aici, o zi-două”, spuse el. „Mâncare avem”.

Trecură două zile, după care cei trei oameni care se suspectau unul pe celălalt, îşi continuară drumul. În ziua următoare – a şaisprezecea – constatară cu groază că nu mai aveau mâncare. Se uitară unul la altul, întrebându-se „Cine va fi următorul?”

„Trebuie să murim cu toţii împreună, întâinte de a se întâmpla altceva”, spuse Sanders, grăbit.

Vetch simţi teama din aceste cuvinte, iar când uriaşul se depărta puţin, îl conjură pe „cerşetore! „În numele cerului, să mergem singuri mai departe, Alick. Vezi doar de ce e în stare Gabbett. Mai degrabă şi-ar omorî tatăl decât să îndure o *zi* de foame”.

Fugiră spre desiş, dar uriaşul se întoarse şi o luă pe urmele lor. Vetch se dădu la o parte, încât toporul lui Gabbett îi nimeri în frunte pe cerşetor. „Ajutor, Jem, ajutor!”, strigă Sanders, care nu fusese lovit mortal. (§u forţa desperării, smulse monstrului toporul şi-l aruncă lui Vetch. „Ia-l tu, Jemmy”, strigă gâfâind, „să nu mai poată ucâde pe nimeni!”

Porniră mai departe, prin desiş. La un moment dat, Vetch.

jî făcu semn uriaşului, iar când acesta se apropie, îi şopti cu voce stranie: „Trebuie să moară”.

Gabbett râse. „Ori tu, orî el. Dă-mi toporul”.

„Nu”, spuse Vetch, iar pe faţa sa răutăcioasă se citea o hotărâre sălbatică. „Îl păstrez eu! înapoi! Fu îl ţii, restul fac eu”.

Sanders îi văzu apropiindu-se şi ştiu că-i sunase ultimul ceas. Se resemna, rugându-i să-i mai lase jumătate de oră pentru rugăciune. Aceştia consimţiră, iar nenorocitul căzu în genunchi, cu mâinile împreunate, ca un copil. Dădu cu teamă din cap, căutând zadarnic să se stăpânească. „Am uitat cuvintele, Jem!”

„Ptiu, drăcie”, mârâi pândarul, avântind toporul. „Doar n-o să flămânzim toată noaptea11.

Trecură încă patru zile. Ultimii doi supravieţuitori şedeau în, tăcere unul în faţa celuilalt şi se pândeau. Uriaşul îl privi pe omul mărunţel, cu ochii scânteind de ură şi foame. Vetch ţinea strâns toporul şi se felicita că fusese atât de deştept. De două zile, niciunul nu scotea o vorbă, de două zile fiecare dorea să adoarmă celălalt şi să nu se mai trezească niciodată. Vetch îşi dădu abia acum seama de intenţiile diabolicului Gabbett, care-i ademenise pe cinci dintre tovarăşii lui, ca să se menţină în viaţă. Gabbett pândea momentul să smulgă arma pândarului, sfârşind astfel jocul groazei. Ziua în timp ce mergeau, căutau mereu pretexte să rămână în orra A. Noaptea se prefăceau că dorm, pândindu-se cu prudenţă. Vetch simţea că-i dispar – puterile. De oboseală, nu mai era în stare să gândească. Uriaşul era în pragul demenţei, căci mârâia tot timpul, gesticula şi făcea spume la gură. Va reuşi, oare, monstrul să se arunce asupra lui şi să-l sugrume? Sau va adormi Gabbett, devenind vievimă?

În ziua a cincea ele la moartea lui Sanders, Vetch se furişă după un copac, îşi scoase cureaua şi făcu un laţ. Voia sa se spân/. ure. Gând azvârli capătul curelei peste creanga, fu cuprins de spaimă. Gabbett se apropie. Vetch se ascunse şi mai adânc „în desiş. Uriaşul, mânat de

demenţă şi foame, nu renunţit. Vetch încercă să fugă, dar nu-l mai ţineaupicioarele. Toporul, însetat de sânge, era greu ca plumbul. Să-i arunce?

liau, nu îndrăznea* Se lăsă noaptea. Trebuia să doarmă, dacă nu voia să înnebunească. Membrele îi erau ca paralizate. Ochii i se închiseră. Adormi din picioare. Toată oroarea asta ou putea fi decât un coşmar. Era la Port Arthur, sau nu, stătea culcat pe un sac de paie, la azilul unde dormise de mic copil. Să fie acesta, oare, aprodul care venea să-l trezească? încă nu era timpul – precis nu era timpul… Dormea, iar uriaşul se apropie de el în vârful picioarelor, rânjind de bucurie, şi puse mâna pe toporul râvnit.

Pe coasta de nord a Tasmaniei, se afla St. Helen's Point. Într-acolo se lăsă transportat, într-o bună *zi,* un căpitan de yas, căutând apă de băut. Când el şi oamenii lui acostară, dădură peste un om înfricoşător, mânjit de sânge, ale cărui zdrenţe galbene arătau că e ocnaş. Purta pe spate o legătură şi un topor. De îndată ce zări marinarii, le făcu semn să se apropie, deschise grav legătura şi-i pofti să guste din conţinut., îngroziţi de priveliştea ce li se oferea, îl prinseră pe nebun ţi-l legară. La Hobart Town, acesta fu recunoscut drept singurul supravieţuitor dintre cei nouă bandiţi evadaţi din „şcoala de corecţie naturală 1 a colonelului Arthur

CARTEA A PATRA

NORFOLK ISLAND 1846

Extrase din jurnalul de zi al reverendului James North

Ballmrst, îl februarie 1846

Răsfoiesc jurnalul meu de zi, în care vreau să consemnez vestea îmbucurătoare primită de curând.

Sunt consternat, dându-mi seama cât de pustie şi monotonă a fost. Lumea mea, la care visasem atât, era aici. Gloria mea.

Oare se poate ca eu, James North, cel mai bun elev al seminarului teologic, poet laureat şi cine mai ştie ce încă, să mă mulţumesc a trăi în acest loc dezolant, ca un animal pentru care nu contează altceva decât ieslea? Şi, totuşi, aşa. a fost. Lumae mea, la care visasem atât, era aici, Gloria mea, care urma să se întindă peste tot globul, a ajuns numai până la fermele vecine. Prietenii mei, ciobani, mă numesc „un predicator destoinic”. Foarte drăguţ din partea lor.

Şi totuşi, acum, când trebuie să părăsesc această lume, sunt nevoit să recunosc că viaţa mea singuratică a avut un oarecare farmec. Am avut cărţile şi gândurile mele, tovarăşi posomorâţi uneori. Am luptat cu viciul meu ş? n-am fost totdeauna înfrânt. Ce mărturisire tristă: „Nu întotdeauna!”. Atrage. după sine pe: „Totuşi” ca un răufăcător pe paznicul său. Am jurat, de altfel, ca în acest jurnal să nu înă înşel pe mine însumi, şi n-o voi face. Nu voi găsi nicio scuză păcatelor mele. Jurnalul acesta este confesorul meu, în faţa căruia mă dezvălui fără rezerve.

Ciudat de multă bucurie am când pot să-mi aştern pe hârtie. toate suferinţele şi dorinţele secrete, despre care nu îndrăznesc să vorbesc. Din aceleaşi motive, probabil, asasinii îşi încredinţează crimele lor câinilor şi pisicilor, oamenii care au „ceva pe suflet” se trezesc gândind cu voce tare, soţia regelui Midas[12] era ademnită să şoptească

---

12 Regele Midas — legenda spune că Apolo, supărat pe Midas, care, la o întrecere de canto între Apolo şi Pan, îi dăduse premiu celui din urmă, l-a dăruit regelui urechi de măgar. Midas tşi ascundea infirmitatea faţă de oameni ; mimai bărbieru' său a obser- vat-o şi, derutat, s-a

secretul soţului ei firelor de trestie. Pe dinafară, sunt un slujitor al Domnului, evlavios, serios şi blând. Dar pe dinăuntru? Păcătos, laş, slab, aşa cum apar în această carte… îmi vine s-o rup, iar într-o zi am s-o fac. Deocamdată, o ţin sub lacăt, ca să-mi păstrez secretele. Nu, iartă-mă, vechi prieten, care ai fost atâta vreme alături de mine, iartă-mă! îmi eşti soţie şi preot. Ţie, paginilor tale, vreau să încredinţez poveştile, dorurile şi chinurile despre care n-aş vorbi nimănui, chiar dac-aş găsi un om la fel de discret ca tine. Se spune că nimeni n-ar trebui să-şi noteze toate gândurile şi faptele, căci hârtia ar roşi. Dar vezi, paginile tale sunt încă… albe. Vecinii noştri de la Roma cunosc firea omului. Omul trebuie să se desdestăinuie. Eu, care trăiesc aici, fără prieteni, izolat şi uitat de toţi, nu-mi pot cerni sufletul, aşadar mă hrănesc cu oropriile mele gânduri:

Cine eşll în suprema Sortă Sălăşluind în noi. nevrând.
Şi luminând, precum o tortă.
Tiranică, şi vis şi gând.

„Cine? Conştiinţa? Vorbă de speriat copiii. Fiecare dintre înoî îşi făureşte propria conştiinţă. Prietenul meu. canibalul cu dinţi de rechin, pe care Staples l-a adus la Sydney, pe baleniera lui, ar fi fost cu siguranţă chinuit de remuşcări dac-ar fi refuzat să participe la ospeţele festive devenite, încă de pe vremea strămoşilor lui, un obicei sfânt. Scânteia «ivină? Nu vreau să am de-a face cu ea, deşi o predic. Trebuie să ţii seamă de gândirea simplă a poporului. Preoţimea Hepinde de această „înşelăciune cucernică”. Mântuitorul înjăuşi a vorbit în metafore. Raţiunea? Cea care recunoaşte cât de puţin corespund faptele noastre propriei noastre voinţe? Diabolica raţiune, emanaţie a creierului care-şi bate joc de ’noi atunci când ne poticnim? Ori, poate, nebunia? Da, mai degrabă ea, căci nu există om care să nu fie nebun măcar un ceas pe zi. Dacă e nebunie să iudeci lucrurile înconâurătoare altfel decât majoritatea oamenilor, sunt, probabil, nebun, sau

---

destăinuit trestiei. Marcus Clarke atribuia rolul bărbierului soţiei lui Midas.

prea înţelept. James North, adu-ţi aminte de lipsa de chibzuinţă din trecut, de căderea şi salvarea ta, şi revino la realitate! împrejurările au făcut din tine ceea ce eşti azi, şi vor condiţiona soarta ta viitoare. Comod, nu-i aşa?

Să presupunem – pentru a zăbovi asupra coşmarului meu; – că omul e, într-adevăr, sclavul întâmplării (o teză pe care o admit cu greu, deşi îmi surâde); ce împrejurări au determinat subâta trezire a acelor puteri care l-au făcut pe James North să-şi asume noi obligaţii?

„Dragul meu North!

Spre marea mea bucurie, vă pot înştiinţa că vă stă la dispoziţie postul de diacon protestant la Norfolk Island, dacă doriţi acest lucru. Cu diaconul de până acum s-au ivit unele probleme, iar când mi s-a cerut sfatul, v-am recomandat pe dumneavoastră. Se plăteşte, ce-i drept, cam puţin, dar aveţi Anumite avantaje, de pildă o casă proprie. În orice caz, la Norfolk Island e mai bine decât la Bathurst – e considerat, în general, drept un loz câştigător în loteria bisericească.

Situaţia de la Norfolk Island va fi, de altfel, obiectul unei anchete. Bietul Pratt – ştiţi doar că a acceptat postul la îndemnul insistent al guvernului – pare să fi tratat deţinuţi!

şi cu o indulgenţă de-a dreptul ridicolă; aud că pe insulă e o [harababură teribilă. Sir Fardley este în căutarea unu! temnicer sever, care să ţină mai bine hăţurile în mână.

Repet; postul de diacon este liber, şi m-am gândit ele îndată ia dumneavoastră”.

Trebuie să meditez în linişte asupra chestiunii.

19 februarie

Am primit. Poate că munca ce mă aşteaptă, cu oamenii aceştia nefericiţi, mă va ajuta să mă pocăiesc. Autorităţile vor trebui, totuşi, să-mi dea ascultare, deşi ancheta de la Port Arthur n-a dus, la nimic… între timp, a apărut un nou faraon, care nu ştie nimic despre Iosif1. Preotul incomod care se plânsese că oamenii cau omor îţi cu biciul a fost uitat, aşa cum sunt uitaţi – toţi oamenii.

Multe stafii vor fi mişunând în singurătatea înfricoşătoare a acestei închisori de pe ţărm! I Bietul Burgess şi-a dat duhul. Oare sufletul lui vizitează locurile de tortură? Am scris „bietul” Burgess… E ciudat cum îi compătimim pe cel care mor. Orice duşmănie e uitată dacă nu rămâne decât amintirea nedreptăţii pe care am suferit-o. Faptul că un om care m-ar fi nedreptăţit mai trăieşte ar trebui să fie pentru mine suficient motiv de a-l urî, iar dacă l-aş fi nedreptăţit eu pe el, ura mea ar trebui să fie şi mai mare. Poate că ăsta e motivul pentru care mă urăsc uneori pe mine însumi. Există crime, de neiertat, împotriva propriei persoane. N-a fost Tacitus2 cel care a spus că ura îndreptată împotriva rudelor celor mai apropiate e cea mai durabilă? Dar din nou deviez de la subiect.

orele douăsprezece noaptea.

Nine Creeks. 27 februarie.

— Tiu la exacta indicare a locului şi a timpului. Exactitatea este. O virtute, decă mă voi supune ei: este vorba despre ferma aflată la nouăzeci de mile de Bathurst. Şeptel – aproxi

1 Iosif-personaj biblio; fitil lui Iacob şi al Raşelei. A fost vândut ide fraţii săi ca sclav, în Egipt, devenind vicerege.

7 Publius Cornelius Tacitus (c. 55 – e. 120), strălucit reprezentant 1 istoriografiei romane, *om* politic.

m mativ patru mii de vite. Trai bun, fără ambiţii superioare. Mâncare, băutura, cărţi. Numele gazdei: Garr. Are vreo peizeci şi patru de ani, arată încă destul de bine şi e o femeie deşteaptă – nu în sensul poetic, ci în cel mai prozaic sens al cuvântului. Nu mi-aş dori, să fiu însurat cu ea. Femeile n-au voie să aibă o minte atât de ascuţită ca ea – adică dacă vor să fie femei, nu nişte monştri. Doamna Garr nu este o doamnă, deşi a fost, poate, cândva. Şi nicio femeie bună. L posibil chiar că ea să fi ispăşit vreo pedeapsă în colonie. Trebuie să ascundă o taină; am auzit că e văduva umii căpitan de balenieră şi că s-a numit doamna Purfoy, înainte de a se căsători cu una dintre slugile repartizate ei, care şi-a redobândit acum cinci ani

libertatea, părăsind-o de îndată. O observaţie la masă mi-a dat de gândit. Tocmai primise nişte ziare din Anglia! părea distrată şi – drept scuză – a spus cu o voce dârză: „Cred că ştiu unde mie bărbatul”. N-aş vrea să fiu în pielea lui Carr, dacă l-a depistat într-adevăr! Nu e femeia care să accepte liniştită o jignire. Dar ce-mi pasă de toate astea? La masă am băut mai mult vin decât trebuia. Mă auzr confesorule? Dar nu vreau, n-am voie să mă las ademenit. Râzi, răutăciosule! Fai fac la fel, dar mâine ma vor chinui remuşcările.

Sydney, 20 martie

T. a căpitanul Frère. Au trecut douăzeci şi una de zile de când te-am deschis, ultima oară! Cât de mult aş vrea să nu te mai deschid niciodată! Fiecare pagină îmi aduce junime de lucruri pe care aş prefera să le uit.

Ultima pagină a făcut din mine alt om. Nu mai sunt morocănos.

Ciudat e că, graţie întâmplării, am putut vieţui timp de o săptămână sub acelaşi acoperiş cu acea figură luminoasă care mă obseda de atâta vreme. O întâlnire pe stradă, sunt prezentat şi invitat. Totul e încântător.

Într-adevăr, împrejurările care ne hotărăsc destinul sunt bizare. Crezusem că nu voi mai reîntâlnî fiinţa care a exercitat o atracţie inexplicabilă asupra mea, şi iată că-mi zâmbeşte în fiecare?!

Căpitanul Frère ar trebui să fie un om fericit. Şi, totuşt ceva nu-i în ordine. Tânăra femeie, atât de atrăgătoare vi vef telă, n-ar trebui să cunoască melancolia, care astăzi i-a um4 brit de două ori chipul. El pare a fi un pasionat, dar necio-i plit – acest neîntrecut maistru temnicer. Pe bieţii lui ekvi; îi ţine bine în frâu. Micuţă şi încântătoare Sylvia, cu înţelepciunea şi aleasa ta frumuseţe, eşti mult prea bună pentru ti:

...21 martie;

De când sunt aici, ţin zilnic serviciul divin – cu haina mea neagră şi cravata albă – şi de fiecare dată mă simt vi-l novat. Ce-ar zice, oare, micuţa doamnă evlavioasă, dac-ar

şti! că sunt un ipocrit, că predic vorbe goale, că-i îndemn pe alţii să creadă în acele minuni în care eu însumi nu cred sunt un laş, care nu îndrăzneşte să-şi smulgă de pe chip masca sfântului şi să apară ca liber-cugetător. Dar sunt, oare, cu-adevărat un laş? îmi spun mereu că, dacă tac, e spre gloria Domnului. Un preot renegat ar aduce supărare şi ar provoca mai mult rău decât ar putea realiza domnia" raţiunii. Să ne imaginăm, de exemplu, această femeie încrezătoare – ar suferi îngrozitor la gândul unui asemenea păcat, deşi altul ar fi păcătosul. „Celui care amărăşte pe unul dintre cei umili, me-jrită să i se agaţe de gât o piatră de moară şi să fie înecat în mare, unde-i apa mai adâncă". Dar adevărul rămâne adevăr! şi trebuie rostit. Nu eşti de aceeaşi părere, răutăciosule, 1 care-mi aduci aminte ori de câte ori trec sub tăcere? Cu siguranţă, printre sutanele negre ale venerabilului nostru episcop mai există oameni ca mine, care nu-şi pot sili mintea sa creadă lucruri ce contrazic experienţa omenirii şi legile naturii.

22 martie

— Acest deloc romantic căpitan Frère a avut câteva aventurii romantice, despre care povesteşte amplu şi cu plăcere. Con – form relatărilor sale, în tinereţe avusese perspective îi" ure de a moşteni uriaşa avere a unchiului său, aflat în ceartă cu propriul fiu. Dar unchiul moare exact în ziua stabilită pentru schimbarea testamentului, fiul dispare – se zice, înecat. Y'aduva refuză să dea crezare zvonurilor despre moartea fiului ei şi, fiindcă pentru tot timpul vieţii dispune de uzufructul averii, o apără cu îndârjire. Gazda mea săracă depinde, deci, exclusiy de solda de ofiţer. Acum trei ani, pe când nutrea speranţe ca, după moartea mătuşii sale, e! cea mai apropiată rudă, va avea, în sfârşit, prilejul să revendice o parte din avere, se întoarce ca prin minune fiul rătăcitor, e recunoscut de mama sa şi de administratorii averii, şi e repus în drepturi ca moştenitor legitim. Cealaltă poveste e legată de căsnicia lui Frère. În seara aceasta mi-a povestit cum a salvat viaţa soţiei sale, pe când era copil, ferind-o de brutalităţile unui puşcăriaş evadat – unul dintre monştrii

generaţi de sistemul nostru. „Şi, cu ocazia asta, ne-am îndrăgostit”, spuse el, sorbindu-şi cu plăcere vinul. „O oca2 Îe fericită”, am remarcat eu, iar el a încuviinţat, dând din cap. Cred că nu e prea deştept.

Şi acum voi încerca să descriu fermecătoarea casă şi pe locuitorii acesteia:

O casă scundă, alba, împrejmuită de o grădină plină de flori. Ferestrele înalte dau spre curtea cu gazon. În spate, se întinde marea. E seara. Mă întreţin cu doamna Frère; vorbim despre reforme sociale, galerii de pictură, apusuri de soare şi cărţi noi. Afară se aude scârţâit de roţi. Stăpânul; casei se întoarce de la slujbă. Îl auzim urcând repede treptele, dar nu ne întrerupem conversaţia. (A fost, prohibii, o vreme când stăpâna casei îi ieşea bucuroasă în întâmpinare). El intră, îşi sărută cu răceală soţia şi schimbă vorba: „Ce căldură! Ce ziceţi, domnule North, tot n-a venât scrisoarea de in cartierul general! Sylvia, am întâlnit-o pe doamna Golightly şi m-a întrebat de tine. În curând are loc un bal în clădirea guvernului. Trebuie să mergem şi noi”. Apoi părăseşte camera şi-l auzi înjurând prin casă – că apa nu-i sufi – cient de fierbinte sau că Dawkins, valetul, nu i-a periaţi destul de bine pantalonii. Noi ne continuăm conversaţia! dar iată-l venind din nou: voios, fercheş, pus la minct! „Fi, hai la masă! Nu mă pot plânge de lipsă de apetit, haha! North, conduceţi-o pe soţia mea la masă”. Apoi, în timpul mesei: „Bin sherry, North? Sylvia, supa iarăşi e prea sărată. Ai fost azi la plimbare? Nu?” Se încrunta, iar eu bănuiesc la ce se gândeşte: a citit din nou unul din romanele sale proaste. Dar el rânjeşte, povestindu-ne cum l-a prins poliţia pe Bill –,. papagalul”, celebrul tâlhar ele drumul mare.

După masă, împreună cu temnicerul vorbim despre câint şi cai, cocoşi de luptă, ocnaşi şi evenimente senzaţionale, pe apă şi pe uscat. Eu mă laud cu pozne studenţeşti din tinereţe, străduindu-mă să-l egalez în relatările cu privire la performanţele sale sportive. Suntem cu toţi nişte farisei, căci în acest timp eu aştept cu nerăbdare să ne putem întoarce în salon, la doamna Frère,

să vorbim despre un nou poet, un anume Tennyson[13]. Frère nu-l citeşte pe Tennyson, nu citeşte nimic. După ce ne retragem în salon – doamna Frère şi cu mine – discutăm până la cină. E o companie fermecătoare, Iar când eu mă avânt în discuţii – trebuie să recunoşti că sunt un bun orator, bătrâne prieten – faţa ei se luminează, arătând atâta interes, cum n-am observat, la ea decât rareori, în prezenţa ei, sunt liniştit – mă simt ocrotit. După fermă şi Bathurst, liniştea nobilă a acestei case e ca răcoarea unei păduri într-un peisaj încins de căldură.

Doamna Frère are douăzeci şi cinci de ani. F, micuţă, zveltă şi cu aer de copil. Are părul blond auriu şi ochi albaştri. Dac-o priveşti mai de aproape, constaţi că trăsăturile ei nu mai au rotunjimea delicată a primei tinereţi, A avut un copil, care i-a murit după naştere. Pe faţă i se citeşte o uşoară tristeţe, poate de la suferinţe fizice ori de la vreo durere sufletească. Chipul ei palid face ca ochii să-i pară mai mari, funtea – mai înaltă. Mâinile îi sunt albe şi firave; cândva, vor fi fost rotunjoare şi frumoase. Buzele îi sunt roşii, de pa re-ar avea mereu febră.

Căpitanul Frère pare să îi furat toată vitalitatea soţiei sale (unde am citit povestea despre Lucius Claudius Hermippus, care a reuşit să ajungă la o vârstă înaintata pentru că se înconjura numai de fete tinere? Cred că la Burton[14], care-l citează pe Dumnezeu). Pe măsură ce prospeţimea ei a dispărut, vitalitatea lui a sporit. Deşi are cel puţin patruzeci de ani, nu-i dai mai mult de treizeci. Are, o faţă rumenă, ochii vii, o voce hotărâtă, plină. Pare a dispune de rezistenţă fizică şi de un curaj neobişnuit, cărora li se asociază o poftă de mâncare pantagruelică.

---

13 Alfred Tennyson (1809—1892), poot englez. Versurile-sale, realizate ea măiestria, dar nn lipsite de o anume artificialitate, alcatnieso o ampla «ronîeă a Angliei vietorîene, ale earei fapte şi moravuri sînt înfăţişate de pe poziţiile eonservalorismnlui burghez.

14 Aluzie la Robert Button (157V—1640), seriilor englez, supranumit „Montaigne al Angliei* şi la opera acestuia, intitulată „Anatomia melancoliei" (1R2J).

Niciun tendon din trupul lui nu-i mai puţin întins ca o coardă de pian. E înalt, lat în spate şi cu oase mari, are favoriţi şi păr roşcat, în lume e zgomotos şi autoritar, vorbeşte numai despre câint, cai, cocoşi de luptă şi deţinuţi. Ce pereche ciudată!

30 martie

O scrisoare din Tasmania. Din cele-scrise, rezultă că supraveghetorul general al sistemului ocnelor l-a însărcinat pe un anume domn Pounce să întreprindă o anchetă – cu privire la situaţia de la Norfolk Island. Eu trebuie să-l însoţesc, deci voi primi, în acest sens, indicaţii de la supraveghetorul general. Căpitanul Frère, pe care l-am pus în temă, i-a scris lui Pounce şi l-a invitat ca, în călătoria lui, să se oprească aici. De atunci nu se vorbeşte decât despre sistemul de organizare a ocnelor. E o temă preferata a lui Frère. Mă plictiseşte groaznic cu povestirile sale despre trucurile şi şmecheriile deţinuţilor. E celebru pentru cunoştinţele sale în acest domeniu. Ce odios! Servitorii lui îl urăsc, dar îl ascultă. Am observat cum criminalii se ascund în faţa omului care i-a îmblânzit. Nu m-aş mira dacă gxivernul I-ar numi pe Frère în funcţia de „temnicer”.

4 aprilie

Nimic demn de relatat. În ciuda celor patruzeci şi şapte de ani ai mei, mă simt ca acel James North care l – a învins pe marinar, câştigând medalia de aur. Ce băutură bună e apa! Fons Bandusiae splendidior vitreo! A fost mai bună, decât vinul din via ce creşte pe Massicus, meştere Horaţiu! Mă îndoiesc că celebra dumneavoastră băutură, datând de pe vremea consulatului lui Manlius, se poate lua la întrecere cu IBlanduzia.

Dar să trecem la lucruri mai importante. Am aflat, între timp, două lucruri care m-au surprins. În primul rând a ieşit la iveală faptul că puşcăriaşul despre care vorbea Frère nu e altcineva decât acel nefericit biciuit la Port Arthur din cauză că m-am lăsat copleşit de viciu; chipul lui mă urmăreşte şi acum, ca un reproş mut. În al doilea rând, doamna Carr e o veche cunoştinţă a căpitanului Frère.

Asta am aflat-o printr-o întâmplare ciudată. Într-o seară, dună ce doamna Frère s-a retras, am stat de vorbă despre femei înteţi ligente. Mi-am expus teoria după care un intelect puternic dezvoltat pune în pericol feminitatea.

„Dorinţei bărbatului”, am spus, „ar trebui să-i coresnundă voinţa femeii, raţiunii – intuiţia, adoraţiei – devoţiunea, *l* pasiunii – dragostea. Bărbatul se caracterizează prin miterea minţii, femeia – prin spontaneitatea simţirii. O femeie cu inteligenţă masculină e o anomalie”.

Era clar că nu mă putea urmări, dar, în principiu, era de acord cu mine. „Am cunoscut o femeie”, spuse el, „cu o voinţă puternică, dar era uşuratică”.

„Una nu e consecinţa celeilalte”, i-am răspuns.

„Era frivolă, dar aţeră şi imperturbabilă şi, în plus, foarte dneuţii”. Am citit pe cipttl lui că de femeia asta îl ieacă amintiri neplăcute. L-am îndemnat să vorbească în continuare. „Stă undeva pe aici, prin apropiere! t, povesti el. „Am auzit că *s-a* măritat cu un servitor – deţinut re-irei –, un individ pe nume Carr. N-am mai văzut-o de ani de zile.

Nu ştiu cum o fi arătând acum, dar atunci, când ne-am cunoscut, era exact aşa cum aţi descris-o” (de fapt, n-am desscris-o deloc). „Am venit din Australia cu aceeaşi corabie, era camerista mamei soţiei mele”.

Era cât pe-aci să-i spun că o cunosc, dar ceva mă îndemna să tac. În viaţa unor bărbaţi ca Frère există momente neplăcute despre care e mai bine să nu vorbim. Să vede că judecasem bine, căci, în clipa când intră-soţia lui, schimbă brusc subiectul. E posibil, oare, ca faimosul temnicer şi soţia deţinutului-servitor să fi fost în tinereţe *mai mult decât simpli prieteni*? *Posibil. E capabil de asemenea legături. Iar femeia, cu mişcări de felină şi ochi neeri, ar fi fost în stare să-l vrăjească. Poate că o poveste de acest gen a dus la tristeţea din ochii doamnei Frère. Dar, on* re. *He ce-mi frământ creierii*? *Asemenea bănuieli o jignesc, iar mie nu-mi fac decât inimă rea.*

7 aprilie

A sosit domnul Pounce. Pătruns de importanţa misiunii sale, păşeşte cu mina unui ministru de stat în ajunul primirii Ordinului Jartierei – plin de speranţe, de îndoieli, de teamă şi demnitate. Vorbesc ironic, ca o şcolăriţă, despre acest funcţionar pompos, deşi îmi dau seama – cerul mi-e martor – cât de importantă e misiunea care-l aşteaptă. Preţiozităţile sale sunt schimonoseli spirituale prin care-şi descarcă nervii. Îmi amintesc că, la Hobart Town, un puşcăriaş, a cărui condamnare la moarte fusese amânată de două ori, când află că sentinţa a fost confirmată definitiv, începu să ţopăie şi să răcnească în neştire. Îmi povesti că ar fi înnebunit dacă n-ar fi striat în gura mare.

10 *aprilie*

*Ieri seară a avut loc un dineu de gală. Conversaţi? se învârtea în juurl deţinuţilor. Niciodată n-am văzut-o pe doamna Frère atât de tăcută, absentă şi tristă. Mi-a mărturisit că urăşte până şi cuvântul deţinut, pentru că trezeşte în ea anumite imagini, „Am trăit toată viaţa în mijlocul lor**, spuse ea, „dar asta nu schimbă lucrurile. Ştiţi,* domnule North, uneori mă hăituiesc imagini îngrozitoare, care ar putea fi amintiri uitate. De nimic nu mă tem mai mult decât de o nouă legătură cu deţinuţii. Sunt sigură că mă ameninţă un pericol din partea lor”.

Fireşte, am încercat să-i abat atenţia – zadarnic. Nu renunţa la ideea ei, privindu-mă cu ochi temători. Pe chipul ei se citea o suferinţă nemărginită.

„Sunteţi obosită[15], răspunse cu acea sinceritate pe care am remarcat-o deseori la ea. „Şi am presimţiri funeste*[16].

O vreme, am tăcut. Apoi şi-a fixat privirile asupra mea şi a întrebat cu voce calma: „Domnule North, cum voi muri?” Am tresărit. Întrebarea era, un ecou al propriilor mele gânduri. Ilotărât, nu de o moarte paşnică. M-am refugiat în sutana mea neagră. „Dar, stimată doamnă, nu trebuie să vă gândiţi la asemenea lucru. Doar ştiţi că

15r ăspunsuri considerate ea fiind ale zeului Apolo.

16 Pythia — la grecii antici, preoteasa oracolului din Delfi. D3<îea

moartea e un somn lung. De ce să ne temem?”

Ea oftă, de parcă s-ar fi trezit încetişor din transă. Ochii îi erau plini de lacrimi, dar se stăpâni. Apoi ma părăsi, se apropie de pian şi începu să cânte un vals. Această stare euforică se va termina cu o criză de melancolia* – îl aud pe Frère recomandându-i flaconul cu săruri. Ar fi în stare să recomande săruri chiar şi Pythiei1, dacă l-ar consulta. 26 aprilie Totul e pregătit, mâine dimineaţă plecăm. Domnul Pounce se află într-o stare de demnitate dobândâtă cu eforturi. Cred că abia îndrăzneşte să se mişte, de teamă că i s-ar putea topi mina oficială. De când a aflat că eu sunt „cape-Ianul”, e mai reţinut. Asta îmi lezează vanitatea, dar îmi fortifică răbdarea. Întrebare: „Majoritatea oamenilor n-ar prefera, oare, să se lase plictisiţi de persoane oficiale decât să treacă neobservaţi?”. În ceea ce-l priveşte pe James North, refuză să răspundă la această întrebare.

Mi-am luat rămas bun de la prietenii mei. Dacă privesc în urmă, la frumoasele ceasuri petrecute aici, mă copleşeşte tristeţea. E greu de presupus că-mi vor mai fi hărâzite *în viaţă ceasuri atât de plăcute*. *Mă simt ca un hoinar, lăsat câteva clipe să se încălzească la focul unui cămin, alungat apoi în stradă, în frig* şi *ploaie*. Or, re *ce-am scris în albumul ei cu amintiri*?

Ca un sărman beţiv trecind Pe străzi pustii, el, dintr-odat Prin ploaie vede apărând.

Sus, o fereastră luminată.

Şi-oprit în drum şi stând aşa.

Cu ochii tulburi, vrând să urce.

Se pierde-apoi în bezna grea.

Ca Irumuselea-i să nu spurce…

Da, aşa sunau versurile. Conţin mai mult adevăr decât îşi închipuie ea. Totuşi, e un motiv, acesta, să devin sentimental? Ştiu ce gândeşti, prâetene: acest Nort. îi e nu/uros ca o fată!

Aşa… Iar. acum, hai la Norfolk Island, să ne pocnim

CAPITOLUL 2

Moştenitorul rătăcitor

Fiul rătăcitor al lui sir Richard Devine se întorsese în Anglia şi-şi revendicase numele şi averea. Cu alte cuvinte John Rex realizase cu succes planul de a-şi însuşi-teate drepturile vechiului său tovarăş de ocnă.

Uneori, când John Rex, instalat comod în locuinţa lui, fuma o ţigară sau îşi ridica privirea de pe calculele pentru următoarele curse de cai, se întreba cum de putuse transforma în realitate, cu atâta uşurinţă, e *escrocherie aparent atât de dificilă. După sosirea sa la Sydney, abia scăpat din sclavie, fusese nevoit să îndure un jug nu mai puţin apăsător convieţuirea silită cu* e *femeie nedorită. Moartea unuia dintre servitori îi oferise Sarei Purfoy ocazia binevenită de a adăposti în casa ei pe deţinutul evadat. Pe atunci nu părea nimic neobişnuit ca un deţinut repartizat unor colonişti liberi drept servitor să se însoare cu stăpâna lui. Nimeni nu găsi ceva de obiectat când doamna*

Purfoy, văduva unui căpitan pe o balenieră, se căsători cu administratorul ei, un anume John Carr, reportat pentru delapidare şi care mai avea doi ani de pedeapsă. Când John Carr fu eliberat, un an mai târziu, fiind posesorul unei soţii drăguţe şi a unei averi considerabile, mulţi oameni s-ar fi bucurat să-i facă şederea în Australia cât mai plăcută. Dar John Rex, nu intenţiona să rămână mai mult decât era necesar. Toate gândurile lui se îndreptau spre evadarea din această închisoare. Multă vrdme, eforturile sale rămaseră zadarnice. Cu toată dragostea, Sarah Purfoy nu se feri să-l doclare deschis că-l cumpărase şi că-l consideră avutul ei; El ştia exact că această femeie, care-şi asumase pentru el atâtea riscuri, n-ar fi ezitat să-l predea autorităţilor, la prima încercare de a scăpa de jug, spunându-le că transmisese numele şi poziţia puşcăriaşului John Carr, decedat la timp, ocnaşului evadat John Rex. Ia încenut, se imtise în siguranţă, pentru că ea, fiindu-i soţie, nu putea depune mărturie împotriva lui, dar îşi aduse aminte că ar fi fost de-njuns o vorbuliţă suflată lui Blunt.

„Ştiu că nu mă iubeşti, John”, îi spuse ea. „Dar viaţa

ta e în mâinile mele. Dacă mă părăseşti, te paşte ştreangul”.

Grăbit să scape de ea, se gândi la noi posibilităţi de a fugi. Zadarnic, era legat de mâini şi de picioare. Ea dispunea de banii lui, iar suma se dublase, prin manevrele ei inteligente. Deţinea toată puterea, iar el nu-şi putea realiza planul decât dacă moartea sau vreo întâmplar*? fericită li se... pau de ea.

„Dacă reuşesc să fug”, se gândea el, în timp ce călărea singur pe terenul fermei al cărei stăpânera, „restul e uşor. Mă întorc în Anglia şi torn o poveste plauzibilă despre un naufragiu. Scumpa mea mamă, de care am fost despărţit atâta amar de vreme, mă va primi cu braţele deschise, iar Richard Devine îşi va recăpăta avutul”.

Dar nu era tocmai uşor să scapi de ea. De două ori încercă, şi de două ori îl prinse.

...Te-am cumpărat, John”, spuse ea râzând, „şi te voi păstra. Poţi să fii mulţumit de viaţa pe care o duci înainte te mulţumeai cu mai puţin. Am devenit, oare, atu de urâtă şi de respingătoare?”

„Mi-e dor de casă”, răspunse John Carr, „Să ne întoarcem în Anglia, Sarah”.

„Să mă întorc în Anglia? Oh, nu, dragul meu. Ştiu c. t ţi-ar conveni. Ţi-ar veni din nou apa la moară, nu-i aşa? Ai pune mâna pe bani, iar pe mine m-ai abandona. Te cunosc. prea bine, Jack. Nu, rămânem aici, unde pot oricând să te predau autorităţilor, dacă nu eşti drăguţ cu minett.

„*Diavoliţă ce eşti*!”

„Oh, nu reuşeşti să mă jigneşti. Poţi să mă şi înjuri, dacă-ţi. face plăcere. Bate-mă, dacă vrei, dar nu mă părăsi, căci o să-ţi pară rău”.

„F jti o femeie ciudată!”, strigă el, cuprins de adoraţie. < „Pentru că iubesc un ticălos ca tine? Nu ştiu”.

„Mai bine aş fi rămas 3 a Port Arthur! mai bin? să fi robotit acolo, decât să trăiesc aici, ca un câine!”

„*De ce nu te întorci*? *N-ai decât să ceri*!”

Se certau deseori. Sarah se bucura de puterea ei asupra bărbatului care o dominase atâta vreme, în timp ce

el se consola cu speranţa că ziua libertăţii şi a înavuţirii nu poate fi prea departe. Şi, într-adevăr, se ivi o şansă. Sarah se îmbolnăvi. Ingratul John Hex o şterse cu cinci Sute de lire şi doi cai, ajunse nestingherit la Sydney şi se îmbarcă, pentru în o.

Scăpat ele cătuşe, John Rex începu să joace cu maxima prudenţă cartea cea mai mare a vieţii sale. Plecă în Europa şi petrecu săptămâni întregi în tot soiul de oraşe în care, dură câte ştia, trăise Richard Devine. Se familiimara cu străzile, cunoscu oameni mai în vârstă, adună infnrm – rjj. Acestea erau. ce-i drept, cam anemice; uşuraticul Richard Devine fusese prea sărac şi prea neînsemnat ca să lase impresii puternice. Rex ştia că o escrocherie aşa cum plănuia el era adesea descoperâtă prin întâmplările cele mai neprevăzute. Era suficient să apară vreun vechi prieten, sau vreo cunoştinţă a moştenitorului rătăcitor şi să-l întrebe despre lucruri obişnuite – aceste întrebări ar rupe la fel de uşor plasa pe care e ţesuse, aşa cum sabia lui Saladin[17] ar tăia o haină de mătase. Nu putea-risca să omită nici cel mai mic amănunt. Cu grijă şi dibăcie, recompuse povestea cu care avea s-o înşele pe biata mamă, punând mina pe una dintre cele mai mari averi particulare din Anglia.

Aceasta era povestea ticluită de el: o corabie în drum spre Rio îl salvase de pe Hydaspes, cuprins de flăcări. Mândria – o trăsătură distinctă a caracterului său – îl făcuse, pe el, care nu ştia nimic de moartea lui Sir Richard, ia hotărârea de a nu se întoarce în patrie decât după dobândirea unei averi cel puţin tot atât de mari precum fusese moştenirea pierdută. În America Latină încercase zadarnic să ajungă la bunăstare. Paisprezece ani se chinuise, ca paznic de vite, călător, speculant şi soldat, dar eşuase. Acum se întorcea acasă, pocăit, un om zdrobit, care căuta pentru trupul lui istovit un colţ de pământ englezesc-Povestea era destul de verosimilă, iar John Rex se încumeta să dea răspuns la toate întrebările.

17 Saladin — sultan al Egiptului şi al Siriei (1137—1197 e.rs.), erottl miKulman al celcî de a treia cruciade.

Marinarului de pe Osprey, om-lui care trăise în Chile şi mâncase cirezi de vite pe pajiştile de la Carrum, nu i se puteau reproşa cunoştinţe insulieie ne într-ale călăritului, ori în domeniul navigaţiei, ori necunoaşterea moravurilor spaniole.

Testamentul care-l desemna pe Richard Devine moştenitor era din, 1807, deci dintr-o vreme când testatorul se mai credea a fi tatăl lui Richard. Hotărî ca lady Devine să capete, din întreaga avere încredinţată la doi administratori, o rentă viageră de trei mii de lire, până ce fiul ei, va împlini vârsta de douăzeci şi cinci de ani sau va decoda. De îndată ce va surveni vreunul din cele două evenimente, lady Devine avea dreptul asupra sumei de o sută de mii de lire. Investită în titluri consolidate, suma aceasta, după calculul lui sir Richard, echivala cu pierderea rentei viagere.

Restul averii trecea nedivizată asupra fiului, dacă mai era în viaţă, asupra copiilor acestuia sau asupra celor mai apropia te rude. Cei doi administratori erau colonelul Wotton Wade, – tatăl lui lady Devine, şi domnul Silas Quaid, de la biroul avocaţâonal Purkiss şi Quaid. Înaintea morţii sale, colonelul Wade, de acord cu Quaid, îl numise pe fiul lui, domnul Francis Wade, drept administrator. Când muri Quaid, firma Purkiss şi Quaid (în locul lui Quaid venise un nepot, un tip viclean) îşi declină orice răspundere, iar Francis Wade rămase, la rugămintea doamnei Devine, singurul administrator. Sora lui sir Richard şi soţul ei, Antohny Frère, muriseră demult, iar fiul lor Maurice, după cum ştim, se resemnase şi renunţase la orice speranţă de a-şi mai moşteni unchiul.

În felul acesta, John, Rex, în rolul lui Ricard. fiul reîntors, avea de convins doar două persoane în privinţa identităţii sale: pe presupusul lui unchi, domnul Francis Wade, şi pe presupusa lui mamă, lady Devine.

Djjpă cum constată în curând, era un joc ţimnlu. Francis Wade era un cunoscător şi iubitor de artă bolnăvicios, căruia nu-i plăcea să se ocupe de probleme profesionale. Ambiţia lui era să treacă drept om de gust,

Având asigurată independenţa printr-o mică avere, de la moartea tatălui său nu mai părăsise Northen-dul, trăind numai printre colecţiile sale. Când, la insistenţele surorii sale, acceptase să preia singur responsabilitatea averii, investi tot capitalul lichid în acţiuni de trei procente şi se mulţumi să constate cum cresc încetişor dobânzile. Lady Devine fusese atât de greu lovită de evenimentele legate de moartea lui sir Richard, încât nu-şi reveni din şoc până târziu. Se agăţă de credinţa că fiul ei trăieşte, considerându-se patrătoi-ea intereselor lui. Fratele şi sora trăiau retraşi şi donau cam un sfert din veniturile lor operelor de binefacere şi achiziţionării de antichităţi. Amândoi se bucurară nespus de întoarcerea fiului rătăcitor. Pentru lady Devine, însemna împlinirea unui vis de ani. de zile, care devenise a doua ei viaţă, iar Francis Wade respiră uşurat. pânrâindu-cr> că scapă

Se răspunderea care nu-l fusese pe plac – aceea se a se ocupa de banii altcuiva.

„Nu mă gândesc să răstorn dispoziţiile dumneavoastră, dragă unchiule”, îi spuse John Rex, în prima seară. „Aş da dovadă de ingratitudine. Nu sunt prea pretenţios; mă mulţumesc cu puţin. Voi lua contact ocazional cu avocaţii dumneavoastră şi voi dispune de cele necesare”.

„Du-te cât de curând la ei, ar fi bine chiar mâine. Ştii doar că nu sunt om de afaceri, dar sper că vei fi mulţumit de cele ce am făcut”.

Dar Richard amână vizita de la o zi la alta. Nu prea voia să aibă de a face cu avocaţi. Ştia exact cum trebuie să procedeze: deocamdată lady Devine avea să-l întreţină drepturile şi le va revendica abia după moartea ei. «Viaţa mea de vagabond m-a dezobişnuit de societate”, spuse el. „Nu faceţi mare caz de întoarcerea mea. Un colţişor liniştit, unde} să-mi fumez pipa – mai mut! nu-mi trebuie ia să fiu fericit”. Lady Devine, cuprinsă de o compasiune a cărei cauză John Rex n-o putea pricepe, fu de acord, şi astfel „domnul Richard” era considerat pretutindeni drept victimă *i* împrejurărilor, drept un om conştient de

imperfecţiunea sa şi care trebuia, aşadar, tratat cu indulgenţă. Fiul pierdut şi regăsit primi o suită proprie, servitori personali şi un cont propriu la Bancă. Bea, fuma şi era bine dispus.

Cinci sau şase luni se simţi ca-n paradis. Treptat, viaţa asta îi deveni insuportabilă. Prefăcătoria e o povară grea, iar Rex era silit s-o poarte tot timpul. Lady Devine avea pretenţia să stea mereu cu ea, îl privea, iar el trebuia să-i repete mereu povestea rătăcirilor sale. Nu obosea sărutându-li şi mulţumindu-i, cu lacrimi în ochi, pentru „jertfa" adusăei. – *i*

„De fapt, n-aş mai fi vrut să vorbim despre asta, Richard*,! îi spuse biata femeie, într-una din zile, „dar dac-aş putea răscumpăra cu dragostea mea nedreptatea pe care ţi-am făcut-o..."

„Taci, mamă câragă", răspunse John Rex, care habar n-avea despre ce vorbea, „niciun cuvânt în plus".

Lady Devine mai plânse o vreme, apoi pleca şi-l lăsă pe omul care pretindea că este fiul ei – derutat şi speriat. Fărăj îndoială, exista un secret, ştiut numai de lady Devine şi fiul) ei. Deoarece ea nu reveni niciodată asupra subiectului, Rex se linişti şi, cu timpul, uită spaimele. La început, procedase la manevra sa de escroc cu ezitări şi cu prudenţă. Peste câtva timp, se făcu simţit efectul binefăcător al confortului, 1 al stimei generale şi al independenţei financiare – siguranţa sa interioară crescu. Era ca în vremurile lui Lionel Croftoni încerca un sentiment nou şi destul de plăcut – era răsfăţat] de o femeie iubitoare, care-l săruta mereu, numindu-l fiulj ei – şi, fapt nu mai puţin îmbucurător, – era privit cu adp miraţie de oamenii simpli, de la ţară, lumea nbbilă îl invidiaţi şi pretutindeni era primit cu respect. Toţi cau atât de bunii cu el, încât îl păştea uneori gândul să mărturisească adevăruâj şi să se predea celor pe care-i înşelase. Dar îşi spunea imediatcă ar fi curată nerozie – adevărul n-ar folosi nimănui. Veritabilul Richard Devine zăcea între deţinuţi, supus la nenumărate pedepse. John Rex se alina cu gândul că poartă numele unui om care, în

fond, nu se mai află printre cei vil., Treptat, deveni mai îndrăzneţ, laţ adevărata lui fire ieşi la iveală. Se răstea la servitori, îşi lovea câinii şi caii, vorb ea urât şi se purta grosolan. Până şi lady Devine, care ţin ea nespus de mult la presupusul ei fiu, căutând să-l despăgubească pentru jertfa lui, simţea repulsie faţă de egoismul său brutal şi de proastele lu' maniere. Un timp, biata femeie luptă cu desperare, străduindu-se să-şi înfrângă resentimen –, tele. Considera o crimă să gândească astfel despre nefericitul ei fiu, dar, în cele din urmă, fu învinsă.

În primul an, purtarea domnului Richard fusese ireproşabilă. Mai târziu însă, când eroul cunoştinţelor sale se lărgi, iar încrederea în sine crescu, făcea tot mai prost faţă rolului. Într-o *zi*, era în vizită la un prieten de vânătoare, care so simţea foarte flatat că poate găzdui un om atât de bogat şi* umblat în lume. Domnul Richard bău mai mult decât trebuiar, şi se întoarse acasă într-o stare respingătoare. Spun rapin—gătoare, căci există oameni care, la beţie, dezvoltă un anume! v umor, ca atare nu sunt chiar antipatici. Dar când John Rex era beat, ieşea la iveala adevăratul lui caracter – devenea grosolan şi crud. Francis Wade ieşise în seara respectivă, iar lady Devine tocmai se culcase, când trăsura îl aduse acasă pe domnul Richard. Valetul, bine educat, care deschisese uşa fu întâmpinat cu o lovitură în piept şi cu porunca: „Adu rachiu!" După ce domnul Richard îl înjură pe alt servitor, intră poticnindu-se, în sufrageria sărac luminată – aşa cum se cuvine, atunci când domnul ia masa în afara casei – şi răcni să i se aducă mai multe lumânări. Luminările fura aduse, iar domnul Richard se amuză pâcurând ceraa pe covor. „Să facem lumină!", strigă el. Apoi se cocoţă cu cizmele murdare pe scaun, 7. gârie suprafaţa lustruită a-mesei şi încercă să bage luminările în sfeşnicele de argint de pe perete, cu care Francis Wade ornamentase încăperea.

„Atenţie, şir, masa", îl avertiză servitorul.

„Prea puţin îmi pasă de masa asta blestemată!", mârâi Hex. „O să cumpăr alta. geţi pasă ţie de masă?"

„Aşa-i, şir", răspunse servitorul.

„Aşa-i! Gum adică? Pricepi ceva din treaba asta?”

„Nu, şir”.

„Dacă aş avea acum… – hâc… o cravaşa, te-aş face eu… să dansezi! Gânde-i rachiul?”

„Aici, domnule Richard”.

„Bea! Bun rachiu! Cheamă sus oamenii, să danseze cu toţii. Ştii să dansezi, Tomkins?”

„Nu, domnule Richard”.

„Ai să înveţi îndată, Tomkins. Ai să dansezi! Hei, Mary! Susan! Janet! William! Veniţi sus! Heei!”. Şi începu să răcnească şi să înjure.

„Nu preferaţi să vă culcaţi, domnule Richard?”, îndrăzni Tomkins să intervină.

„Nu!”, strigă fostul ocnaş. „Nu vreau! De mult prea multe or! m-am culcat la lumina zilei. Acum facem lumină l’Acum eu sunt stăpân. Da, Râclâard Devine, lâa-lia, e numele meu. Nu-i aşa, Tomkins? Vorbeşte, ticălosule!”

„Da… desigur, domnule Richard”.

„Vă arăt eu vouă! Nu sunt un escroc. Sunt un gentilom! T’T-n gentilom, care a cutreierat lumea. Mă pricep la de toate, da. Aşteptaţi până ce crapă baba, atunci o să mă cunoaşteţi!”

Înjurând, îi ameninţă în fel şi chip.

Cu o pocnitură, sticla goală se sparse de cămin.

„Fă lumina în salon! Să dansăm! Sunt heat! E limpede! Dac-aţi fi trecut prin ce-am trecut eu, v-aţi îmbăta şi voi. Arăt ca un nebun” – se privea în oglindă –, dar nu-s, căci altfel n-aş fi, acum, aici. Dracu’ să te ia de idiot!”, – sparse oglinda cu un pumn – „nu rânji aşa prosteşte! Muzică! Unde-i baba? Aduceţi-o şi pe ea, să… danseze!”

„Lady Devine doarme, domnule Richard”, strigă Tomkins.

„*O* smulg din pat” răcni John Rex, îndreptându-se spre uşă.

Tomkins vru să-l reţină, dar beţivul îi făcu vânt într-o vitrina cu porţelanuri şi urcă, poticnindu-se, pe trepte. Ceilalţi servitori se năpustiră în urma lui şi-l înhăţară. El înjură şi se zvârcolea ca un nebun. Se deschiseră uşi, se

aprinseră lumânări, slujnice veniră în fugă, întrebând speriate dacă nu cumva Izbucnise focul. Toată casa era într-o agitaţie furibundă. Lady Devine apăru pe trepte şi privi îngrozită. Văzând-o, Rex înjură ordinar, încât ea se retrase, speriată. În cele din urmă, reuşiră să-l ducă în dormitor pe bărbatul turbat, sângerând şi cu hainele zdrenţuite. Unul dintre servitori! a cărui faţă fusese rău lovită în timpul harţei, îi mai dădu la sfârşit o lovitură zdravănă de picior.

A doua zi dimineaţă, lady Devine refuză să-l primească pe fiul ei, deşi acesta prezentase scuze în scris.

„Mă tem că Ieri scară am fost puţin beat”! spuse lui Tomkins.

„Într-adevăr, şir”, răspunse Tomkins.

„Vinul, Tomkins. Pentru mine, o înghiţitură e otravă. Am fost turbulent? Iată nişte bani pentru tine, Tomkins. Am! i se ceva} *K*

„Aţi fost cam zgomotos, domnule Richard. Aşa-s domnii când iau… hm… iau masa în altă parte”.

„Ce prostie am făcut*, gândi John Rex, în timp ce se îmbrăca. «Dacă n-o să mă stăpânesc, stric tot. Avea dreptate. Era pe cale de a nărui totul. De data asta, îndreptă lucrurile: banii îi îmblânziră pe servitori, iar scuzele lui o determinară pe lady Devine să-i ierte în cele din urmă. „Nu mă pot acomoda cu obiceiurile englezeşti dragă mamă”, spuse Rex. „Uneori mă simt stingher în casa asta liniştită. Aş vrea să călătoresc puţin, dacă m-aţi ajuta cu nişte bani”.

Cu un sentiment de uşurare, lady Devine consimţi. Echipat cu scrisori de credit, John Rex plecă la Paris.

Acum, având la îndemână tot soiul de distracţii, începu o viaţă uşuratică. În tinereţe, nu fusese beţivan. Abia mai târ7. În, în singurătatea junglei, devenise robul băuturii. Intenţia sa era de a-şi relua, cu ajutorul banilor de care dispunea, viaţa de odinioară. I Ionel Crofton ar fi reuşit, probabil, să-i depiste/. e pe câţiva dintre ticăloşii pe care-i frecventase înainte. Mulţi dintre ei mai trăiau încă şi deveniseră persoane de va; r2. Domnul I. Emoine, de pildă,

contractase un mariaj convenabil, locuia pe insula Jersey şi se gândea chiar să-l dezmoştenească pe un nepot care ducea o viaţă cam uşuratică. Dar domnul I. Emoine nici nu visa c-ar putea fi frecventat de cartofarul Lionel Crofton, aşadar nu era recoinând. iHI să te apropii de el sub numele Richard Devine, căci o întâmpiare nefericită ar fi putut duce la demascarea lui.

Astfel, bietul Lionel Crofton era silit să rămână în mormântul lui, iar domnul Richard Devine trebui să facă încercarea de a-i cuceri din nou pe vechii prieteni ai lut Lionel. Se baza pe trupul masiv şi pe barbă, ca păstrătoare ale secretului său. La Paris şi la Londra erau destui oameni dispuşi să chefuiască împreună cu un gentilom bogat. Se vorbea în multe budoare şi în numeroase cluburi despre povestea lui Richard Devine. E drept, nu suna pretutindeni la fel. Că fiul, presupus mort, al lui lady Devine se întorsese pe neaşteptate – asta ştia toată Londra, dar împrejurările întoarcerii erau relatate în diverse variante.

Asta se explica în primul rând prin faptul că domnul Francis Wade era, re-i drept, un om cunoscut, dar nu frecventa acele cercuri strălucitoare care se deschiseseră de curând pentru nepotul lui. În Anglia existau mulţi oameni cu o avere tot atât de mare ca aceea a bătrânului armator, necunoscuţi însă în cercurile restrânse alcătuite, se zice, din toate persoanele remarcabile. Francis Wade era, în lumea sa, un om bine văzut. Oameni de artă, negustori de antichităţi, librari şi savanţi îl recunoşteau drept un mecena şi un om de gust. Bancherii şi avocaţii lui ştiau că e înstărit şi independent, dar pentru că nu se sinchisea de politică şi nu ieşea „în lume”, pentru că nu făcea pariuri şi nu specula la bursă, mulţi oameni nu-i cunoşteau numele. Mulţi bancheri nu i-ar fi onorat poliţele dacă n-ar fi luat, în prealabil, informaţii, iar cei mai mulţi membri ai cluburilor abia dacă ştiau cine e.

Misteriosul domn Richard Devine – un tip necioplit, putred de bogat – stârni, în schimb, multă vâlvă când îşi făcu apariţia în lume. Se culeseră ocazional informaţii despre viaţa lui, dar fiindcă nimeni nu putea să răspundă

cu date precise, începuseră să circule tot soiul de zvonuri. Părerea unanimă era că familia lui îl reptidiase, dar că dispunea, totuşi, de o avere imensă.

Pe scurt, domnul Richard Devine era considerat bun de plată şi primit în societate. Nu-i lipseau tovarăşii de chefuri, care-l ajutau să-şi toace banii. Acestei activităţi i se dărui cu atâta zel, încât Francis Wade, neliniştit de sumele cheltuite, îşi îndemnă, în cele din urmn, nepotul să-şi rezolve problemele de afaceri. Dar Richard era la Paris, Hamburg sau Londra, şi nu manifesta niciun interes pentru afacerile proprii. Domnul Francis Wade deveni tot mai îngrijorat. Sănătatea i se zrudneină din cauza enervărilor pricinuite de tendinţa lui Richard spre risipă. „Te rog, cir & gă Richard”, îi scrise el, „înştiinţează-mă cu privire la intenţiile tale”.

Dragă unchiule, vă rog să faceţi cum veţi crede da cuviinţă”, sună răspunsul.

„Îţi convine ca Purkiss şi Quaid să se ocupe de treburile tale?”, întrebă mult încercatul Frânesi.

„Urăsc avocaţii”, răspunse Richard”. Faceţi ce credeţi”.

Încetul cu încetul, Wade începu să regrete că privise, la început, lucrurile cu atâta uşurinţă. Fireşte, n-avea nicio bănuială, dar îşi aminti că Dick fusese totdeauna un uşuratic. Echilibrul vieţii lui Wade fu distrus. Amatorul ele arte frumoase deveni pallid, suferea de stomac şi nu mai manifesta acelaşi interes pentru îndrăgita sa colecţie de porţelanuri. Pe scurt: se îndoia că putea face faţă răspunderilor. Lady Ellinor observă schimbarea fratelui. Era morocănos, irascibil, posomorât. Ea îl întrebă în secret pe me –, clicul casei, care dădu din umeri şi-i spuse că nu-i niciun pericol. „Să evite supărările”, adăugă el. „Feriţi-l de enervări, şi va mai trăi mulţi ani. Doar ştiţi că tatăl lui a murit de o boală de inimă”. După asta, lady Ellinor îi scrise lui Richard, aflat la Paris. Îi comunică recomandările medicului, rugându-l să vină imediat acasă. Richard îi răspunse că, – momentan, e ocupat cu o cursă de cai extrem le importantă, dar că pe paisprezece ale lunii va

descinde la locuinţa lui din Clarges Street1 (îşi cumpărase mai demult o Iuinţă în oraş). „Am pierdut mulţi bani. maţnă dragă”, îi scrise Richard, „şi aş dori nespus de mult rezolvarea definitivă a afacerilor mele”.

Cu alte cuvinte: John Rex, care trei ani. de zile trăise «stingherit din bani escrocaţi, considera că a venit momen«1 să-şi însuşească toată averea, o dată pentru totdeauna.

1 Clarges Street – în apropiere se neeatnny, renumit Dinevliiâl londonez, situat între îl ay market şi Hyde Park Corner.

CA PerOTUL 3

Extrase din jurnalul de zi al diaconului James North

Am debarcat azi la Norfolk Island şi am vizitat noua mea locuinţa, aflată la unsprezece sute de mile depărtare de Sydney. Insula, o stâncă singuratica uitata în largul oceanului tropical, pare a fi ales anume ca loc de exil. Are vre «şapte mile lungime şi patru lăţime. Gel mai interesant obiectiv de pe Norfolk Island este un molid uriaş, care-şi înalţă creştetul deasupra pădurii înconjurătoare. Insula e de o frumuseţe sălbatică – mi-a amintit de insulele romantice din Oceanul Pacific, a căror descriere am! ntâlnit-o la vechii geografi. Lămâi şi mandarini găseşti din belşug; La fel – portocali, viţă de vie, smochini, banani, piersici, ananaşi. Glima e caldă şi umedă. Accesul la Kingstown, oraşul regilor – un nume prea mândru pentru nişte colibe – e anevoios. Un recif lung şi neted – la origine, probabil, aparţinuse stâncilor golaşe de la Nepean şi Philip, din vestul şi estul insulei – închideau vapoarelor intrarea în golf. Bărcile care ne-au transportat la ţărm s-au strecurat printr-o crăpătură în recif, iar corabia noastră a ancorat la o oarecare distanţă de ţărm... Valurile ajung aproape de zidurile care mărginesc strada, ducând la barăci. Sunt îngrozit de ceea ce văd aici. Disciplina şi ordinea par noţiuni necunoscute. În drumul nostru spre casa comandantului, trecem pe lângă o clădire joasă şi dărăpănată. Gâţira bărbaţi desfac porumb, iar când ne văd trecând, fluieră şi huiduiesc. În apropierea lor stau trei

paznic.}, dar niciunul nu *încearcă să* intervină.

14 mai

Ezitând, mă apuc să notez evenimentele de azi. Parca m-aş fi cufundat într-o mocirlă în primul rând, trebuie să vorbesc despre baracile-închisoare, aflate pe un teren de vreo trei pogoane şi înconjurate de un zid înalt. Aşă-zisele barăci sunt un fel de clădiri ca trei etaje, care adăpostesc şapte sute nouăzeci de inşi (de menţionat că, pe insulă, se află mai mult de două mii de oameni). În total, exista douăzeci şi două de secţii. Fiecare încăpere e un soi de tub lung de vreo optsprezece picioare, prin care pătrunde aer cald sau rece. Oamenii dorm în hamacuri agăţate unul lângă altul. La mijloc e un culoar îngust. Fiecare grup are un „şef", ales de deţinuţi din rândurile lor, de obicei unul dintre cei mai răi. Acesta are misiunea de a asigura ordinea; fireşte că nu o face, căci, stând împreună cu ceilalţi în aceeaşi încăpere, de la orele şase seara şi până – în zori, ar fi, prababil, maltratat cu cruzime dacă s-ar face nesuferit.

Atât ferestrele barăcilor, cât şi ale spitalului dau spre piaţă. Deţinuţii sunt în contact cu bolnavii. Spitalul, aşezat lângă plajă, e o clădire joasă, de piatră, care poate găzdui douăzeci de pacienţi. Pereţii sunt umezi – de la valurile ce-i ating fără oprire. Pe insulă sunt două închisori, cea veche şi cea nouă. Cea veche se află lângă mare, în apropierea debarca –, ilerului. În faţa uşii se ridică spânzurătoarea. E primul lucru care-i întâmpină pe deţinuţi la sosire. Închisoarea nouă a fost terminată de curând; are forma unui pentagon şi – cuprinde optsprezece celule, aşezate în formă radială. Această dispoziţie a născocit-o un englez ultradeştept care-şi închipuie că deţinuţii înnebunesc mai greu dacă sunt feriţi de priveliştea tovarăşilor lor de suferinţă. În vechea închisoare, douăzeci şi patru de oameni, toţi în lanţuri, aşteaptă sentinţa ce urmează a fi pronunţată de comisia de anchetă de la Hobart. Unii dintre aceşti oameni au comis nelegiuirile scurt timp după ultima vizită a comisiei, deşi zac de unsprezece luni în închisoare.

La orele şase, am asistat la apel. La început, am

rostit o rugăciune şi, spre mirarea mea, am constatat că au venit puţini deţinuţi; cei mai mulţi hoinăreau prin curte, fluierând şi cântând. Apelul e o farsă. Deţinuţii nu se aliniază şi, după apel, mi sunt duşi la locurile l-or ci umblă brambura, prin barăci, ori se tolănesc în hamacurile lor. Dacă se dezbracă1 sau nu asta-i treaba lor. După aceea un gardian îi striga, pe rând, pe nume. După apel, totul e în ordine şi se sting luminile. La orele opt, apare alt gardian, cu deţin mii care, pentru buna lor comportare, au avut voie să stea afară încă două ore. Cunoscând obiceiurile deţinuţilor, mi se face greaţă când mă gândesc la vreun nou venit, închis pentru prima oară de la orele şase seara până în zori, în acest lăcaş al viciilor.

15 mai în dosul barăcilor se află ziduri înalte, aşa-zisa „curte de lemn". E acoperită dinspre două părţi şi serveşte deţinuţilor drept sală de mese. S-au pus acolo mese şi bănci, oferind loc la vreo şase sute de persoane; deoarece, de obicei, iau masa şapte sute de inşi, cei mai slabi sunt siliţi să şadă pe pământe gol. Ce se întâmplă în timpul mesei e greu de imaginat. În baraca servind ca bucătărie, bărbaţii îşi coc pâinea de secară, în faţa bucătăriei sunt stivuite lemne şi *peste* tot se fac focuri, la care deţinuţii îşi frig porţiile de carne, îşi coc turtele, pălăvrăgesc şi fumează.

Curtea de lemn e, pentru deţinuţi, un soi de refugiu. Cred că nici cel mai curajos poliţist n-ar îndrăzni să intre acolo. Ar risca să nu mai iasă viu.

16 mai

Un gardian – grad inferior – pe nume Hankey mi-a povestit că patruzeci dintre cei mai vechi şi înrăiţi deţinuţi s-au constituit într-un fel de „asociaţie de luptă", ai cărei. membri au jurat să se ajute reciproc şi să răzbune orice pedeapsă primită de vreunul dintre ei. Ca dovadă, a citat două Cazuri cu nişte deţinuţi englezi: urmau să-l le părtaşi la o nelegiuire şi l-au înştiinţat pe comandant de acţiunile – „asociaţiei". A doua zi au fost găsiţi sugrumaţi în hamacurile lor. S-a făcut o anchetă, dar niciunul dintre cei nouăzeci de deţinuţi din secţie n-a avut nimic de declarat.

Mă tem de sarcinile *ce* mă aşteaptă. Cum să predic unor astfel de oameni cucernicie şi morală? Cum pot spera să-i salvez măcar pe cei mai puţin abrutizaţi?

17 mai

Am vizitat azi secţia şi m-am întors deznădăjduit. Situaţia e îngrozitoare. Nu poate fi deschisă. Cei „noi” din Anglia; sunt înjuraţi în maniera cea mai ordinara şi maltrataţi de aceşti ticăloşi „de drojdia de la Port Arthur. Nelegiuirile cele mai crunte li se par fleacuri. Unii dintre ei se opun făţiş tuiuror ordinelor şi se poartă ca la balamuc. Despre unii se ştie că şi-au omorât camarazii, ba se şi laudă cu asta! Şi cu astfel de bestii sunt închişi împreună muncitori agricoli şi meseriaşi englezi, oameni care au greşit împinşi de mizerie ori din prostie, sau au fost victimele unei erori. Aceştia stau împreună cu nebuni, maniaci sau asasini. Lipsa de omenie, spiritul rebel, murdăria şi desperarea – toate astea corespund exact concepţiei obişnuite despre iad.

21 picii

Am fost introdus azi în mod oficial în funcţia mea de duhovnic al coloniei.

Dimineaţa a avut loc un incident care dovedeşte încă o dată cât de periculoasă este „asociaţia11. L-ani însoţit pe domnul Pounce la „curtea de lemn11. În mijlocul mulţimii care se îmbulzea în faţa bucătăriei, am observat un om care fuma ostentativ din pipă. Inspectorul de poliţie al insulei-vechiul meu prieten Troke, de la Port Arthur – văzu că această sfidare făţişă îl impresionase neplăcut pe domnul Pounce şi făcu semn ajutorului său. Poliţistul, Jacob Gimblett, se îndreptă spre deţinut şi-i ceru pipa. Dar onhil vârî mâinile în buzunare, şi, într-un fel care trăda cel mai profund dispreţ, se îndreptă spre acea parte a curţii unde stau adunaţi membrii „asociaţiei11.

„Băgaţi-l la închisoare11, răcni Troke.

Nimeni nu se mişcă. Gardianul de la poarta ce ducea la barăci ne strigă să ieşim, căci deţinuţii nu vor tolera să fie smuls cu sâla unul de-al lor. Dar Pounce manifestă mai multă îndrăzneală decât l-aş fi crezut în stare şi declară că

nu e dispus să tolereze o încălcare atât de flagrantă a disciplinei. Lui Troke nu-l rămase altceva de făcut decât să-şi croiască drum până la colţul în care se retrăsese deţinutul.

Qurtea bâzâia ca un roi de albine. Aşteptau să se năpustească asupra lui din clipă în clipă. Imediat după aceasta, deţinutul apăru mal mult escortat decât păzit de inspectorul de poliţie al Insule! Se îndreptă spre poliţistul nefericit, care stătea lângă mine, şi-l întreba: „De ce vrei să mă închizi

Poliţistul îl sfătui să vină cu el fără multă vorbă, dar nu-şi terminase spusele, că-l şi doborî pumnul deţinutului.

„Plecaţi, domnii mei, plecaţi44, ne îndemnă Trofee. „Oamenii au pus deja nsâna pe cuţtte”.

Ne grăbirăm spre poartă, iar mulţimea se năpusti asupra celor doi poliţişti. Eram sigur că se va comite o crimă, clar, după câteva clipe, Trofee şi Gimblett apărură, asaltaţi de deţinuţi, prăfuiţi, dar nevătămaţi. Deţinutul pe care-l duceau între ei ridică morocănos mâna când trecu pe lângă mine, de parcă şi-ar fi aranjat mai bine pălăria de paie sau ar fi vrut să se scuze. N-am mai pomenit un om mai sfidător ca acesta. „Vulpile bătrâne” – aşa erau numiţi deţinuţii cu stagiu îndelungat – îi vorbesc de rău pe superiorii lor care, în asemenea cazuri, se prefac surzi, dar ca un deţinut să doboare, pur şi simplu, un poliţist n-aş fi crezut gosibâL froke mi-a spus că omul se numeşte Rufus Dawes, că e şeful „asociaţiei8 şi se bucură *de* renumele de a fi cel mai rău din întreaga insulă. După multe insistenţe, s-a lăsat convins să-l urmeze pe poliţist – Troke a adăugat că n-ar fi îndrăznit să se atingă de Dawes dacă n-ar fi fost pre7 ent un funcţionar autorizat din partea Excelenţei-Sale.

E vorba, decă, de acelaşi om faţă de care m-am făcut vinovat la Port Arthur. Şapte ani de detenţie nu par să-l fi făcut mai bun. Sentinţa suna: „Pe viaţă” – o viaţă întreagă în acest toc! Era, după cum mi-a spus Troke, spaima Port Arthur-ului şi fusese adus la Norfolk Island c. n ocazia unei „epurări”. E de patru ani aici. Bietul om!

24 mai

După slujbă, l-am vizitat pe Dawes. Se afla în vechea închisoare, cu alţi şapte într-o celulă. L-am chemat afară. A venit şi s-a rezemat de uşă. S-a schimbat mult. Acum şapte ani era puternic şi plăcut la înfăţişare. Acum este un om morocănos, cu umerii căzuţi. Parul i-a încărunţit, deşi n-are mai mult de patruzeci de ani, iar trupul lui a pierdut acea armonie care l-a făcut, cândva, atrăgător. Nici faţa nu i V

mai deosebeşte de cea a altor deţinuţi. L-am recunoscut doar după ochii negri şi un anume fel de a strânge buzele. Am vorbit puţin cu el, căci ceilalţi deţinuţi ciuleau urechile, dornic*i să* fie martorii înfrângerii mele. Se vede că Rufuz Dawes a dispreţuit eforturile predecesorului meu. Eu m-am mulţumit să-i spun că a fost o prostie să te ridici împotriva unui superior. N-a răspuns. Doar o singură dată a exteriorizat un sentiment – r când i-am adus aminte că ne-am mai întâlnit undeva. A dat din umeri ca unul încercat de durere şi necaz şi parc-ar fi vrut să răspundă ceva. Dar privirea i-a căzut pe oamenii din celulă şi a tăcut. Trebuie să-i vorbesc între patru ochi, altfel e imposibil să te apropii de el.

L-am chemat pe Ilankey şi m-am informat cu privire la situaţia din celule, a spus că închisoarea e arhiplina. „Izolare în celula* – vorbe! într-o celulă, numita „mănăstirea de c. Ăâugăriţe”, sunt înghesuiţi şase bărbaţi; fiecare ar trebui Să stea singur! Celule e foarte mică, iar când am intrat, i-am găsit pe cei şase oameni înghesuiţi unul lângă altul, cu piepturile dezgolite. Sudoarea curgea gârla pe trupurile lor. E înfiorător să descrii asemenea lucruri.

28 iunie!

l dunce s-a întors ca *Lady Franklin* la Hobart. Circulă zvonul că vom avea un nou comandant. *Lady Franklin* e sub comanda im ui bătrân, pe nume Blunt, protejat al căpitanului Frère. Individul mi-o antipatic, deşi nu pot justifica acest sentiment.

Azi dimineaţă l-am vizitat pe Rufuz Dawes. E în

continuare ursuz. Referinţele despre ei sunt foarte proaste. În documentele sale, pedepsele se ţin lanţ. El şi un anume East –, wood, poreclit Jacky Jacky, sunt recunoscuţi drept conducătorii „asociaţiei”. Au declarat deschis că sunt sătui de viaţă. Oare pedeapsa nedreaptă primită de bietul om la Port Arthur I-a înrăit într-atât? De neînchipuit. Oh, James North, aminteşte-ţi de propriile tale fapte rele şi roagă cerul să-ţi mdăguie să salve7 i măcar un suflet care să pledeze, în ceruri, pentru tine.

30 iunie azi după-amiază mi-am luat câteva ceasuri libere va m-am dus la Mount Pitt. Asemenea unui „paradis pierdut în necuprinsul azuriu al mării”, cum spune poetul preferat al doamnei Frère, insula se întindea la picioarele mele. Sofo. le *se* exprimă asemănător în „Filoctet” T, dar, dii păcate, nu ştiu pe de rost pasajul. Am întâlnit ceva impresionant: un molid cu o circumferinţa de douăzeci şi trei de picioare. Urmând cursul pârâiaşului ce izvorăşte dintre coline, am ajuns într-o vale fermecătoare, cu copaci înalţi, împodobiţi cu viţa de vie. Aici am dat peste o colibă veche şi dărăpănata ce fusese locuită, probabil, de primii colonişti. Lămâi, portocali. şi smochini cresc puzderie.

M-am aşezat să-mi fumez pipa. Se vede că foştii locui tori cunoşteau limba franceză, căci, căutând o carte care să mă însoţească în plimbarea mea – nu plec niciodată în plimbare fără să iau la mine o carte –, am dat de un volum de Balzac[18]. Era un volrm din seria „La Vie Privee[19]. Am deschis la întâmplare, la nuvela intitulată „La Fausse

---

18 Honor<§ de Balzac (1799—1850), cunoscut scriitor francez realist, autor a aproape 100 de romane şi nuvele publicate sub titlul Comedia umană (replică la Comedia divină a lui^ Dante), care schiţează „fiziologia" societăţii contemporane, reliefînd moravurile şi tendinţele economico-sociale ale epocii. Nici un alt scriitor n-a oferit un tablou al Franţei (din timpul Monarhiei din iulie) mai exact şi mai cuprinzător decît Balzac.

19 La Vie Privee — în limba franceză, în original Viaţă particulară ; ciclu din Comedia umană. Balzac a repartizat terialul Comediei umane în „scene“, şi anume « Scene ale vieţii particulare. Scene ale vieţii de provincie. Scene ale vieţii pari-, ziene, Scene ale vieţii politice, Scene ale vieţii militare, Scene ale vieţii la ţară.

Maîtresse"[20]. Balzac m-a condus prin Parisul fanteziei sale poetâce – unde Marcas era politician, făucingen – bancher, Gobseck – cămătar, iar Vautrin. candidat la un lor ca acesta –, făcându-mi cunoştinţă cu un polonez pe nume Paz, care o iubeşte pe soţia prietenului său şi veghează asupra fericiriiei şi a soţului. Soţul ei e un cartofor, un bărbat uşuratic, sărăcit din cauza exceselor. Paz îl spune mereu femeii că e singurul vinovat de starea ei de mizerie: a dus o viaţă necunrpătată şia împrumutat banî de la soţul ei. Fiindcă nu se lasa convinsă, el simulează o aventură cu o artistă de circ, pentru a-i adormi vigilenţa. Ea îi spune soţului: „Desparte-te de acest om uşuratic *l* Goneşte-l!". Paz pleacă şi abia după dispariţia lui femeia îşi dă seama de generozitatea şi nobleţea de caracter a polonezului. Povestea n-are un final propriu-zis. Balzac era prea mare maestru. Nici în viaţa de toate zilele cortina nu cade niciodată peste drame încheiate definitiv. Jocul se continuă mereu.

M-am gândit toată seara la această povestire. Un om care o iubeşte pe soţia prietenului său şi se străduieşte să-i sporească fericirea, ascunzând aventurile soţului ei! Numai lui Balzac putea să-i vină în minte aşa ceva: „Un bărbat care o iubeşte pe soţia prietenului său!". Asmodeu 1, demon şi seducător, nu mai scriu un rând! De mult nu m-am mai întreţinut cu tine, iar acum mi-e ruşine să-ţi dezvălui tot ce-mi tulbură inima. Destule vorbe, nu vreau să mărturisesc nimic.

24 august

De pe data de 30 iunie, jurnalul meu are doar o singură însemnare, despre sosirea noului comandant. N-am greşit: e căpitanul Maurice Frère.

Între timp, au survenit aici schimbări atât de mari, încât abia ştiu cum să le relatez. (Săpâtanul Frère a depăşit aşteptările mele. E brutal, ranchiunos şi trufaş. Singurul lucru care-l deosebeşte de sângerosul monstru Burgess e o mai bună cunoaştere a sistemului ocnelor. Are un singur gând: să-l supună de deţânuţi. (3 âtă vreme e

20 In limba franceză, în original : Falsa metresă.

linişte pe insulă! este

Asmodeu – personaj diabolic, demon al plăcerilor impure. 426

Indiferent clacă oamenii trăiesc sau mor. „Am fost trimis aici să fac ordine 1, spuse el, la câteva zile după sosire, „şi jur că aşa va fi!”

Ce-i drept, s-a ţinut de cuvânt. Dar din ura pe ţarc a semănat-o vor rodi, într-o zi, fructe îngrozitoare: la ordinul său, s-au organizat trei trupe poliţieneşti. Una patrulează pe elmp, a doua păzeşte hambarele şi clădirile ociciale, a treia serveşte drept poliţie secretă. Pe insulă sunt staţionaţi două sute de soldaţi. Căpitanul McNab a primit din partea lui l; rere indicaţia de a înăspri paza. Frânde disciplinei au fost strânse brusc. Dezordinea a făcut loc unei discipline exagerat de severe. Dacă un ofiţer e prins dăruind tutun unui deţinut, e mutat disciplinar. Tutunul care creşte sălbatic e dezgropat şi distrus, pentru ca ocnaşii să nu se înfrupte nici măcar dintr-o frunză. Înainte, când veneau seara de la câmp, oamenii aveau dreptul la o porţie de apă fierbinte; acum, nici asta nu li se mai dă. Păstorilor, paznicilor de colibe şi tuturor celorlalţi deţinuţi, indiferent dacă lucrează la Longridge sau la cascade (unde sunt deţinuţii englezi), le este interzis să ţină papagali sau alte pasări. Nici împletitul pălăriilor de paie, în timpul liber, nu mai e permis. În jurul locurilor de adăpost pentru „vulpile bătrâne” au fost înălţate bariere pe care deţinuţii n-au voie să le treacă decât când merg la lucru.

Acum două zile, Job Dodd, un negru, a trecut bariera ca să-şi ia haina”, şi a fost biciuit fără cruţare. Această pedeapsă crunt a e, de altfel, L ordinea zilei. În multe dimineţi pământul din preajma instalaţiilor ele tortură e îmbibat de sânge. Pe de altă parte, trebuie să admit, de dragul adevărului, că Frère a reuşit să impună obedienţa totală. Nimeni nu se mai gânde. ştie la revoltă. Oamenii muncesc fără să cnenească şi se furişează seara, ca nişte câini bătuţi, în aşa-zisele dormitoare. Închisorile sunt supraaglomerate şi, totuşi, în fiecare zi *se* ordonă noi pedepse pentru noi crime.

— Metoda prin care căpitanul Frère a instalat aceasta linişte de mormânt îl caracterizează. În pune pe fiecare să-l spioneze pe celălalt, îi intimidează pe cei temerari, depăşându-le brutalitatea, îi numeşte pe cei mai răi drept supraveghetori şi-i sileşte să-l informeze în legătură cu acţiunile pasibile de pedeapsă. Fiecare trădare e răsplătită. Supraveghetorii recrutaţi din rândul poliţiştilor au voie să-şi percheziţioneze camarazii, când, unde şi ori de câte ori vor. Cu acest prilej, procedează cu brutalitate şi cruzime. Dacă vreunul se opune, e doborât cu o lovitură de baston. Domneşte o vigilenţă inchizitorială şi o duritate fără nuanţe. Sute de deţinuţi trăiesc cu groază şi scârba fără de propria lor persoană.

„Nu-mi pot imagina, căpitane Frère”, i-am spus într-o zi, când mi-a descris sistemul lui, „că aceşti ticăloşi, pe care i-aţi făcut poliţişti, îşi fac datoria”.

„Nu le rămâne altceva de făcut”, răspunse el. „Dacă sunt indulgenţi cu deţinuţii, îi biciuiesc, o ştiu ei bine. Iar dacă fac ceea ce le ordon eu, se acoperă de atâta ură, încât preferă să-şi tortureze propriul lor tată decât să rişte pierderea postului”.

„Aşadar, un soi de paznici de animale sălbatice. Trebuie să le maltrateze, pentru a nu fi ei înşişi maltrataţi14.

„Just”, spuse el, pe un ton aspru. „Iar dacă le-au maltratat o dată, nu se tem de nimic altceva mai mult decât de o întoarcere în cuşcă, înţelegeţi?”

Ce îngrozitor: un om, care are soţie şi prieteni, să fie capabil de o logică atât de crudă. Oh, cât de mult urăsc acest loc! Mă face să nu mai cred în dreptatea socială. E un sissem crud, degradant, inuman.

26 august

Azi am fost iarăşi la Rufus Dawes. Comportarea lui e, ca întotdeauna, conştient brutală şi grosolană. În dorinţa de a. Se degrada pe sine a decăzut într-atât, încât simte o plăcere în a fi umilit. Starea asta mi-e bine cunoscută.

Lucrează în colonia unde Hankey e gardian. Mooney cel orb, un deţinut bolnav de ochi, internat recent la spital,

mi-a povestit ca nişte tovarăşi de-ai lui vor să-l ucidă pe Hankey, dar că Dawes a împiedicat acţiunea, căci îi e îndatorat lui Hankey.

L-am căutat pe Hankey şi l-am întrebat dacă ştie că viaţa lui e în pericol. „Nu”, spuse el, tremurând ca varga. „Dar mă aştept de mult la asta, şi maiorul Pratt mi-a promis să mă mute”. La întrebarea mea de ce Dawes îl ocroteşte, La început n-a vrut să răspundă; abia când i-am promis că n-am să spun nimic comandantului, a devenit mai vorbăreţ, în ultima săptămână, într-o dimineaţă, a mers cu un raport a lui Troke la căpitanul Frère, iar la întoarcere a rupt din grădină o floare. Dawes i-a oferit în schimbul ei două raţii zilnice. Hankey, care nu e om rău, i-a adus floarea. „Avea lacrimi în ochi când a luat-o”, spuse el.

Trebuie să ajung cumva până la inima acestui om, ori ei de greu mi-ar fi!

28 august

Ieri a fost omorât Hankey. Ceruse încă o dată transferul, dar Frère îl refuzase. „Nu admit laşitatea”, spusese căpitanul. „Tocmai pentru că te-au ameninţat, ai să mai rămâi o lună”.

Aceste cuvinte fură transmise deţinuţilor, care s-au năpustit asupra nenorocitului de Hankey. L-au ucis cu lopeţile. JTroke spunea că unul dintre asasini a strigat: „Iată răsplata! iar dacă stăpânul tău nu e precaut, o s-o păţească într-o bună zi!” Deţinuţii erau ocupaţi cu construirea unui dig şi stăteau până la subsuori în apă. Hankey căzu în mare, după prima lovitură, şi rămase nemişcat.

„E vina lu’ Frère”, îmi explică Dawes. „Ar fi trebuit să-l trimită de-aici”.

„Mă mir că n-aţi intervenit”, am spus eu.

„Am făcut tot ce-am putut”, mi-a răspuns. „Şi-apoi, ce contează, aici, o viaţă de om în plus sau în minus?” Gardienii sunt atât de speriaţi din pricina incidentului, încât l-au rugat în scris pe comandant să-i înlocuiască.

E semnificativ pentru Frère cum a reacţionat la această petiţie. Comportarea lui mi-a provocat admiraţie şi

repulsie totodată. Cu petiţia în mână, a apărut în curte, unde era. Înşiruită coloana de deţinuţi, a închis poarta şi a spus: „Ara primit această cerere de la gardieni. Se tem că-i veţii>mori, aşa cum aţi făcut cu Hankey. Dacă vreţi neapărat să omorâţi pe cineva, de ce nu-mi faceţi mie de petrecanie? Sunt aici! Haide, daţi-i drumul!”

Vorbi sfidător, pe un ton de profund dispreţ, dar nimen! nu se mişcă. Deşi ochii tuturor scăpărau de ură, curajul lux li Intimida (Mi s-a povestit că, la Sydney, i s-a întâmplat ceva asemănător). Le-ar fi *fost* uşor să-l omoare, *şi* doar au Jurat s-o facă, dar nicio mână nu se ridică împotriva lui. Singurul care făcu o mişcare fu Rufus Dawes, dar se stăpâni imediat. În clipa următoare, Frère comise o imprudenţă de care nu l-aş fi crezut în stare. Se apropie de Dawes şi-i pipăi buzunarele, aşa cum făceau poliţiştii când îi percheziţionau. Dawes e un om iute la mânie – se înfierbântă pe loc. Credeam că-l va doborî pe Frère, clar nu se Întâmplă nimic. Frère se opri în faţa lui – era neînarmat şi singur – şi-l întrebă: „Ce mai faci, Dawes? Mai ai de gând să evadezi? ÎSTu cumva ai mai construit o barcă? 11

„Diavole strigă cel încătuşat, iar în vocea lui răsună atâta sete de sânge, încât camarazii lui tresăriră.

„Pot să devin uşor diavol”, răspunse Frère, rr/încl batjocoritor. Apoi se îndreptă spre mine, continuând pe acelaşi ton glumeţ: „Iată un păcătos pocăit, domnule North. Cu ăsta o să vă tociţi măselele”.

Eram mut de atâta neobrăzare. Probabil că faţa mea trăda repulsie, căci Frère roşi. Gând părăseam curtea, a încercat să se scuze, spunând: „N-are rost să predici evanghelia în faţa pietrelor. Îţi iroseşti timpul cu un „ticălos ca Dawes. Îl cunosc de mult, Era pe vaporul cu care am venit în Anglia. A încercat să organizeze o răzmeriţă. Era cât. pe-aci să-mi omoare nevasta. În ultimii optsprezece ani, n-a fost ţinut decât în lanţuri, şi deoarece a fost de trei ori condamnat pe viaţă”, va muri, probabil, în lanţuri”.

Era, pesemne, un om violent. Cu toate astea, mă

simţeam în mod ciudat atras de acest oropsit.

QAPITOLUL 4

O surpriză pentru domnul Richard Devine

Locuinţa orăşeneasca a domnului Richard Devine era situată în Qlarges Street. Vila, destul de modestă, nu era, de altfel, singura proprietate a domnului Devine. John Rex avea preferinţe costisitoare. Deşi n-avea pasiunea vânătorii şi nu-şi plasase capitalul *în* conace scoţiene, ori! folosise pentru construirea unor castele de vânătoare la Leicestershire, totuşi grajdurile sale de cai de curse erau, la Londra, la ordinea zilei, crescatoria lui de cai, din apropiere de Doncaster era mare cât un sat. Iahtul sau se afla la eowes şi, în afara unei case la Paris, mai închiriase o vilă la Brompton. Era membru ăl mai multor cluburi frecventate de lumea buna londoneză şi nimic nu l-ar fi putut împiedica să apară ca un principe. Dar permanenta şi. chinuitoarea teamă de a fi descoperit, pe care n-o risipiseră cei trei ani de trai bun şi excese1, îl făcea să prefere izolarea propriei sale case, unde –, şi putea alege anturajul. Gasa din Glarges Street era amenajată după gustul proprietarului. Pe pereţi, atârnau tablouri înfăţişând cai, iar biblioteca se compunea, în parte, din relatări despre cursele de cai, în parte – din romane pe teme sportive. Domnul Francis Wade, aşteptându-şi negoţul în dimineaţa zilei de 20 aprilie.1846, se gândi la căminul său liniştit din Northend House.

Domnul Richard apărut în halat. Viaţa opulentă şi bău «tura din ultâmii trei an! răpiseră trupului său frumuseţea atletică. Trecuse de patruzeci de ani, iar renunţarea bruscă u munca fizică favorizase tendinţa spre îngrăşare, Obrajii lui, brăzdaţi de vinişoare roşii, trădau preferinţa pentru băuturile tari. Mâinile îi erau umflate şi nu mai aveau siguranţa de altă dată. Favoriţii se coloraseră în cenuşiu» iar în Jurul ochilor, strălucitori odinioară, se zărea o reţea de riduri.

Îşi salută cu politeţe exagerată musafirul, spunându-i pe un ton de nepăsare artificială: „Ei, dragă unchiule! Mă bucur să vă văd. Aţi luat micul dejun? Oh, sigur că aţi

dejunat. Eu m-am culcat cam târziu.Totu' >i, cu ce vă pot servi? Un pahar de vin? Nu? Atunci luaţi Joc şi povestiţi-mi ce mai e nou la Hampstead”.

„Mulţumesc, Richard11, spuse bătrânul, reţinut. „Am de vorbit serios cu tine. Ce intenţionezi să – faci cu averea? Incertitudinea mă îmbolnăveşte. Ori mă eliberezi de calitatea de custode, ori urmezi sfaturile mele”.

„Ei bine11, răspunse Richard, cu o privire ce nu promitea nimic bun, „adevărul e că – ce să mai lungesc vorba – sunt într-o jenă financiară cumplită”.

„Într-o jenă financiară cumplită!”, strigă domnul Wade, îngrozit. „Purkinss spune că moştenirea aduce un venit de douăzeci de mii de lire pe an”.

„Aşa o fi fost în trecut – cu cinci ani în urmă. Dar crescătoria mea de cai, pariurile la curse şi alte plăceri, pe care e mai bine să le trecem sub tăcere, au înghiţit sume considerabile”.

Vorbea pară pic de consideraţie. Succesul îl transformase pe „filfizon14 în derbedeu. Sărăcia şi viclenia calculată îl determinaseră cândva s-o facă pe domnul. Acum, când îşi atinsese ţinta, brutalitatea sa firească ieşea nestingherită la iveală. Domnul Francis Wade luă o priză şi spuse cu evidenţă repulsie: „Nu ţin deloc să-mi povesteşti despre orgiile tale. Ştiu că ne-au mânjit renumele”.

„Pe apă-au venit, pe apă s-au dus răspunse Richard. „Tatăl meu a câştigat banii într-o manieră mai murdată decât cea în care îi cheltuiesc eu. Un al doilea zgârie-brânza că el nu mai găseşti, sunt convins de asta”.

Domnul Francis era revoltat. „N-ar trebui să-l ponegreşti pe tatăl tău, Richard. Oricum, ţi-a lăsat averea”.

„Da, dar din pură întâmplare. Avea altfel de planuri. Dacă n-ar fi murit ia momentul oportun, ticălosul de Maurice

Frère ar fi mo>temt totul 1, adaugă pe un ton schimbat. „Aţi mai auzit ceva de Maurice?”

„În ultimii ani, nu”, răspunse domnul Wade. După the ştiu, are un post la Sydney44

„Aşa”, spuse domnul Richard, cu teama. „Sper că

acolo va rămâne. Dar să vorbiţii despre afaceri. Deci, pe scurt J vreau să vând tot 4.

„Să vinzi tot r”.

„Da. Casa de la Hampstead şi tot ce ţine de ea a. jji

„Să vinzi Northend Uouse)”, strigă bietul domn Wade, revoltat. „Sculpturile în lemn, de Grinling Gibbons sunt – xeele mai frumoase din Anglia44.

Domnul Richard râse. „Ei şi spuse el, sunându-şi servitorul. „Am, nevoie de bani peşin. Micul dejun, Smithers. Plec din nou în călătorie44.

Francis Wade respira greu. Intenţia de a vinde casa care găzduia comorile sale de arta – monezile, colecţia de porţelanuri, tablourile şi documentele preţioase – îi părea batonului şi respectabilului domn atât de uluitoare, de parcă! s-ar fi propus să vândă catedrala Sfântul Paul, „Cred că nu vorbeşti serios?”, şopti el.

„Ba da. Foarte serios44.

„Dar... cine o s-o cumpere?”

„O mulţime de oameni. Împart terenul în parcele de con – struit. Se vorbeşte despre construirea unei căi ferate la periferie, în direcţia St. John’s Wodd; linia ar străbate tocmai grădina. Aţi luat precis micul dejun? Atunci îmi permiteţi să... * >; j

„Richard, glumeşti! Nu poţi să faci una ca asta!” 1 „Mă gândesc la o călătorie în America14, răspunse Richard şi începu să mănânce. „Sunt sătul de Europa. Ce să facă un om ca mine cu „familie14, „conac la ţară” şi alte prostii din astea? Azi banii guvernează, dragă unchiule. Banii peşin! Asta-i tot ce contează, fii sigur!” /

„Şi vrei cu adevărat să...”

1 Grinling Gibbons (1648 – 1720) – sculptor şi cioplitor engipi

433.

„Să răscumpăr renta viageră a mamei, aşa cum şi prevăzut, să transform proprietatea în bani şi să călătoresc”, completă domnul Richard, înfruptându-se dintr-un /pateu de iepure.

„Sunt uluit, Richard. Da, sunt năucit. Fireşte, poţi să

faci ce vrei. Dar o hotărâre atât de neaşteptată... casa cea veche... vazele... monezile... tablourile... risipite în toate colţurile lumii... Nu, într-adevăr, eu... Dar e avutul tău, fireşte... îţi doresc în continuare o dimineaţă plăcută!”

„Am să fac ce-mi place”, spuse Rex în sinea sa, în timp ce dejuna. Din partea mea, n-are decât să-şi scoată la licitaţie boarfele şi să plece în străinătate, în Germania, sau la Ierusalim. Cu cât pleacă mai departe, cu atât e mai bine. Eu, în orice caz, vând averea şi o tulesc. O călătorie în America. Îmi va prii”.

O bătaie în uşă îl făcu să tresară. „Intră!”, (Drăcie, cât de nervos am devenit!). „*Qe* s-a întâmplat? Poşta? Dă-o încoa! La dracu’, Smithers, iar lipseşte rachiul!”. Bău cu lăcomie şi luă scrisorile.

„Ce tip grosolan”, mirii Smithers. „Dracu’ să-l ia!

— Da, sir11, adăugă el, când fu rechemat de răcnetul stăpânului său.

„Gând a venit asta?”, întrebă domnul Richard, ţinând în mână o scrisoare cu neobişnuit de multe timbre.

„Ieri seară, sir. Întâi a ajuns la Hampstead, şir, de unde a fost expediată cu restul poştei11. Scânteile de mânie din ochii stăpânului îl determinară să adauge. „Sper cănti s-a întâmplat nimic, sâr”.

„Nimic, idiotule11, strigă domnul Richard, palid de mânie, „în afară de faptul că ar fi trebuie să-mi fie trimisa imediat. ’Nu vezi că scrie pe ea „urgent”? Nu ştii să citeşti? ce scrie aici? Nu minţi! Afară!”

Smithers dispăru. Domnul Richard se plimbă cu paşi mari prin cameră, îşi şterse fruntea, dădu pe gât un pahar mare de brandy şi se aşeză jos, pentru a recâti scrisoarea. Era scurtă, dar limpede.

„*Dragă Jack*.

După cum vezi, te-am depistat. Dar asta nu contează. Cunosc împrejurările în care îţi duci viaţă, iar dacă domnul Richard Devine nu-şi va primi soţia aşa cum se cuvine, va fi predat autorităţilor poliţieneşti. Aşadar, comoara mea, telegrafiază doamnei Richard Devine la adresa de mai sus.

Mereu a ta, Sarah”.

Primise o lovitură grea ţi neaşteptată. Tocmai acum, când era pe culmile succesului, să recadă în vechea robie?! Cuvintele drăgăstoase ce încheiau scrisoarea nu-l amăgiră cu privire la adevăratele intenţii ale Sarei. Câteva minute, rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra scrisorii.

Nu scoase un cuvânt, dar gândurile sale erau limpezi: „Iat-o din nou pe blestemata asta de muiere! Şi cât de mult mi-am dorit libertatea! Cum m-o fi descoperit, oare? Nu mai contează. Ce pot face? Nimic. Să fug, n-are sens, or să mă prindă până la urmă. N-am nică bani. Gontul meu la banca Mastermaa e depăşit cu două mii de lire. Dacă mă hotărăsc s-o iau din loc, trebuie s-o fac imediat, cel mai târziu în douăzeci şi patru de ore. Dar într-un asemenea interval de timp n-aş putea aduna mai mult de cinci mii de lire. Pentru aşa ceva, e nevoie de cel puţin patruzeci şi opt de ore. În patruzeci şi opt de ore, aş putea face rost de douăzeci de mii de lire. Nu, nu pot aştepta atât. Blestemata muiere! O cunosc prea bine. Cum dracu' de m-a găsit? Dar dacă nu-i dau prilejul, n-o să-mi facă nimic. Noroc că nu m-am însurat din nou! mai bine accept condiţiile ei şi mă bizui pe norocul meu. Î3 e altfel, n-are intenţii rele în ceea ce mă priveşte. Biata Sarah! Fără ea aş fi putrezit pe insula aia. Nu e rea deloc. Şi drăguţă, pe deasupra. O să ne înţelegem într-un fel. Vând tot şi plecam împreună. Putea fi şi mai rău. O să obţin cu siguranţă trei sute de mii de lire, iar cu suma asta poţi face destule în America. De ea o să scap eu cumva! Da, trebuie să mă resemnez. A dracului muiere! Sună. „Smithers! K. Smithers intră. „Adu-mi un formular de telegramă şi o trăsură! mai aşteaptă! împachetează-mi geamantanele. Trebuie să plec pentru câteva zile. (Plec la ea, aşa e cel mai bine). Şi adu-mi mersul trenurilor! (Dracu' s-o ia de muiere!)".

CAPITOLUL 5

Atacul de cord al diaconului

Casa comandantului de pe Insula Norfolk era amenajată extrem de confortabil şi nu trăda nimic din ororile petrecute în închisoare. Dar repulsia cu care Sylvia

venise pe această insulă de temut, care era, din păcate, legată de viaţa ei, nu fu diminuată graţie acestui lucru. Strigăte de durere şi scene de tortură o urmăreau şi în vis. Nu era în stare să privească pe geam de emoţie. Seara, când soţul ei. se întorcea acasă, tremura la gândul că acesta îi va vorbi de o nouă oroare. Dimineaţa, nu îndrăznea să întrebe unde pleacă, de teamă că-i va spune despre vreo nouă acţiune de pedeapsă.

„Mai bine n-am fi venit aici, Maurice”, şopti ea, când îi povesti despre incidentul din curtea închisorii. „Într-o zi. aceşti nenorociţi se vor răzbuna14.

„Prostii!”, răspunse el. N-au destul curaj. Sunt convinşi că le vin de hac tuturor, chiar şi celor mai puternici dintre ei”.

„Nu înţeleg cum de-ţi pot aduce bucurii mizeria şi ticăloşia. Pentru mine, toate astea-s îngrozitoare14.

„Chestie de gust, copila mea.

— Jenkins! La dracu’, unde eşti? Hei, Jenkins!”. Servitorul intră. „Unde-i registrul de conduită? De câte ori să-ţi spun că trebuie să fie la îndemână? De ce nu faci ce ţi se ordona, câine puturos? Ai lenevit, se vede, prin bucătărie, nu-i aşa?

„Nu, domnule.

„Tacă-ţi pliscul şi dă-mi registrul”.

11 lua şi, în timp ce parcurgea pagina, citind cu jumătate de voce faptele ce trebuiau pedepsite în dimineaţa următoare, adăuga de la sine câte o observaţie: „Meeraseek: a fumat pipă – ticlosul! Benjamin Pellet; a şterpelit grăsime! Mile Byrne: n-a fugit destul de repede – o să-l mobilizăm noi pe domnul Byrne! Thomas Twist: a fumat pipă şi a aprins lumina. William Barnes: lipsă la apel, zice că s-a spălat – las că-l spăl eu! John Richards: lipsă la apel, obraznic. John Gately: obraznic şi recalcitrant. James Hopkins: vorbeşte necuviincios. Rufus Dawes: grosolan, refuza să muncească – trebuie să ne ocupăm puţin de el. E în cârdăşie cu popa. Am să-ţi vin eu de nac, băiete.

— Svivia

„D*” *

„Prietenul tău Dawes are o educaţie aleasa”.

„Cine?”

„Dawes, ticălosul! Câinele iadului… e.

Ea îl întrerupse: „Maurice, te-am rugat să nu vorbeşti urât. De câte ori să-ţi spun că nu suport?”

Vorbea cu mâhnire, ştiind că orice mustrare e zadarnică, dar spera, totuşi, într-o îndreptare a lucrurilor.

„Ia te uită! Soţia mea nu suportă ca soţul ei să înjure! Ce sensibilă ai devenit î”.

„N-am vrut să te jignesc41, spuse ea, obosită. „Te rog să nu ne certăm”.

El ieşi, trmtind uşa. Sylvia şedea, cu privirea pierdută, când un zgomot o făcu să tresară. Faţa ei se lumină când îl văzu pe North. „Ah, domnule North 1 Nu vă aşteptăm. Cu ce treburi pe la noi? Rămâneţi, fireşte, la masă”. (Sună fără să aştepte răspunsul lui). „Domnul North ia masa cu noi; pune un tacâm în plus”. Apoi către North: „Mi-aţi adus cartea? Sunt nespus de curioasă”.

„Iat-o”, spuse North şi scoase din buzunar un volum din „Contele de Monte (Bristo[21]. „Vă invidiez11.

Sylvia apucă repede cartea, o răsfoi şi o deschise ia pagina de garda.

„F, a predecesorului meu”, spuse North, citindu-i gândurile. „A fost pesemne, un mare iubitor al literaturii franceze, căci am găsit multe romane franţuzeşti în biblioteca lui”.

„Şi eu, care credeam că clericii nu citesc romane franţuzeşti”, spuse Sylvia, z îmbin d.

„Există romane franţuzeşti bune şi proaste11, răspunse North. „Numai cine nu le cunoaşte le vâră în aceeaşi oală. Am avut, la Sydney, un prieten respectabil care s-a îngrozit auzind că-l citeam pe Rabelais[22], iar când

---

21 Contele de Monte Cristo — rfiman do Alexandre DumaS — tatăl (1802—1870), apărut în 1844—1845.

22 Francois Rabelais (1494—1553), celebru scriitor francez renascentist, autorul romanelor Gargantua (1534) şi Pantagme (1532—1564, postum). In spiritul concepţiilor înaintate ale vremii satirizează

l-am întrebat dacă-i cunoaşte opera, mi-a răspuns că mai bine şi-ar tăia o mână decât să citească aşa ceva. Vedeţi cum se poate judeca o carte?!”

„Dar romanul acesta e cu-adevărat bun? Tata mi-a spus, odată, că e a prostie”.

„E un roman de aventuri, unul foarte bun, după opinia mea. Un tânăr marinar, care găseşte în închisoare un prieten şi un dascăl, pre Ot de altfel, şi care se întoarce în lume ca un gentleman, spre a se răzbuna – splendidă idee”.

„Staţi, staţi, nu-mi povestiţi totul 11, protestă ea, râzând, şi adăugând cu o logică tipic feminină: „Şi despre ce e vorba în carte, aşa, în general

„E povestea unui om închis pe nedrept, care scapă ca prin minune, devine putred de bogat şi-şi consacra viaţa şi averea răzbunatâi”.

„Şi s-a răzbunat?”

„Da, pe toţi duşmanii, mai puţin pe utjuL”.

„Iar acesta

„Aceasta... aceasta era soţia celui mai mare duşman al său, sar Dantes a cruţat-o, cacă a îmbea8.

Sylvia privi în altă parte. „Foarte. interesant”» spuse ea, rece.

Se lăsă o scurtă tăcere, pe care niciunul dintre ei nu încântzni s-o întrerupă. În cele de urmă, îşi înălţă privirea, iar când o întâlni pe a clericului, se ridică repede, să-şi intim pl ne soţul.

„Luaţi masa cu noi, nu-i aşa spuse Frère, care nu-l putea suferi pe popă, dar era bucuros că nu trebuie să-şă petreacă singur seara.

„De fapt, voiam să-i aduc doamnei Frère o carte”.

„Citeşte prea mult. Mereu ţine câte o carte în mână. Nu-i bine să stai mereu cunasul în cărţi, nu sunteţi de aceeaşi părere, North? Spuneţi-i că aşa este, poate pe dumneavoastră vă ascultă. Aşa, şi acum haideţi, mi-e foame î”.

---

biserica catolică, monarhia ■ despotică, moravurile, eo- rupţo ale clerului, abuzurile nobilimii ş.a.

Vorbea cu vioiciunea cu care soţi de teapa lui îşi ascund proasta dispoziţie.

Într-o clipă, Sylvia adoptase o atitudine de apărare. „Desigur, cum ar putea fi altfel, bărbaţii sunt solidari. Gând doi bărbaţi nu sunt de acord atunci când e vorba de obligaţiile unei femei? <3 a toate acestea, voi cili. Ştiţi, domnule North, că m-am măritat cu soţul meu cu condiţia să nu-i cos nasturii?”

„Ce spuneţi?! 44, răspunse North, care nu-şi putea explica noua ai atitudine.

„A respectat cu stricteţe înţelegerea”, adăugă Frère! pe care bucatele păreau să-l dispună. „N-am nici măcar ol singură cămaşă care să fie în ordine. Credeţi ori nu, în dulap sunt vreo-duzină de cămăşi la care lipsesc nasturii44.1

North privi încurcat în farfurie. Îi veni în minte un citat] d-n Balzac: „Le grand ecueil est le ridicule [23] şi tot felul I de comentarii filozofice care n-au ce căuta, de altfel, în capul] unui diacon.

După masa, Maurice aborda tema lui favorită: sistemul penitenciarelor. Era bucuros că, în sfârşit, cineva îl ascultă, căci nevasta lui nu gusta asemenea discuţii şi-l trata cu indifevenţă ori de câte ori încerca să-i expună planurile sale de domesticire a ticăloşilor revoltaţi. „Tu eşti cel care a ţinuţi numaidecât să vină aici”, spunea ea. „Eu am fost de la încel put împotrivă. Scuteşte-mă de asemenea discuţii. Să vorbim 1 despre altceva [24]. Când vorbea pe acest ton, nu-i rămânea decât să cedeze, căci, într-un fel, se temea de ea.

23c olii!

24 In limba franceză, în original: „Marele obstacol este ridi

În căsnicia aceasta ciudată, el era numai aparent stăpânul. Dispreţuia pe oricine era mai slab, iar firea lui mai puternică părea să triumfe asupra celei firave a soţiei sale. Despre dragostea lor, nu mai era de mult vorba. Fata tânără şi sensibilă de acum şapte ani devenise o femeie obosită şi suferindă. O femeie e întotdeauna ceea ce soţul face din ea, iar sens. ualitatea lui ordinara o transformase într-o fiinţă nervoasă, bolnăvicioasă. Nu trezise în ea dragostea, ci o repulsie din ce în ce mai puternică. Nu avem nici iscusinţa, nici îndrăzneala acelui filosof, a cărui introspecţie în sufletul omenesc îl îndemna pe North la meditaţii, de aceea nu vom întreprinde redactarea povestirii căsniciei acestui Minotaurus să ne mulţumim cu constatarea că Sylvia îşi iubea cel mai puţic soţul atunci când el o dorea cu violenţă. Tocmai aceasta repulsie condiţiona puterea ei asupra lui. Când se întâlnesc o fire instinctuală şi una spiritualizată, cea nobilă triumfă, chiar dacă, în aparenţă, e învinsa. Maurice Frère ştia că, în

ciuda docilităţii ei, el e mai slab şi se temea de statuia creata de mâinile lui. Era de gheaţă, dar din acea gheaţa artificială preparată de chimişti chiar pe arşiţa cea mai mare. Răceaiei era slăbiciunea şi, totodată, puterea ei.

Fără a bănui ce gânduri îl frământau pe musafirul său, frère pălăvrăgea în continuare, neostenit. North vorbea puţin, în schimb bea mult, devenind tot mai tăcut. În cele din urmă, cei doi bărbaţi merseră în salonul unde-i aştepta doamna Frère. Frère era vorbăreţ şi bine dispus, North – retras şi într-o stare de spirit depresivă.

„Cântă-ne ceva, Sylvia!”, îi spuse Frère, de parc-ar fi comandat unei cutii muzicale.

„Ah, domnului N-jrth nu-i place muzica, iar eu nu sunt dispusă să cânt. Părerea mea este că muzica e nepotrivita aici”.

„Doamna Frère vrea să zică, desigur, că veselia nu se potriveşte acestui loc trist[25], interveni North.

„Loc trist Frère îşi plimbă privirea peste sofa, scaune şi oglindă. „Recunosc, casa nu e atât de frumoasă ca aceea de la Sydney, dar e amenajată confortabila

„Nu mă înţelegi, Maurice44, spuse Sylvia. „Locui acesta sinistru mă apasă. Doar gândindu-mă la aceşti nenorociţi, mă îmbolnăvesc”…

„Fleacuri bombăni frère. „Ticăloşii ăştia nu merită1 altă soartă. Nu trebuie să-ţi faci griji penin Tei”.

„Bieţii oameni! Ce ştim noi despre dorinţele lor, despre regretele amare pe care le încearcă

„Pedeapsa e răsplata dreaptă a faptelor rele”, spuse deodată North, cu voce aspră. „Criminalii trebuie să înveţe s-o accepte. Remuşcarea nu poate anula păcatul”.

Dar şi cei mai mari păcătoşi beneficiază de graţieri 1, îl contrazise blând Sylvia.

North nu voia sau nu putea să-i răspundă.

25! f 1 Minolaurus — monstru mitologii», o fiinţă pe jumătate ora. pe jumătate laur. In mitologia greacă, e fiul — cu cap de taur al Pasiphei, soţia lui Minos, ţi al unui taur, alb ca neaua, trimis de Poseidon. Pînă cînd eroul atic Theseu l-a ucis pe Mi- hotaurus în labirintul său, monstrul mînca tineri şt fecioare aduse jertfă de atenieni

„Graţieri!”, strigă Frère. „Eu nu sunt pus ai<i să-i graţie/, ci să-i ţin în frâu pe derbedei, şi voi face-o!”

„Nu vorbi astfel, Maurâce. Gândeşte-te că figpare dintre noi ar fi putut avea aceeaşi soartă. Dar ce aveţi, domnule North

Domnul North se făcuse alb ca varul. „Nimic”, spuse el, gtfâind. „O uşoară crâză”.

Frère deschise fereastra, iar diaconul îşi reveni încetul cu încetul, ca în urmă cu şapte ani, în locuinţa lut Burgess, la Port Arthur. „Am deseori asemenea atacuri. De inimă, cred. Trebuie să mă cdihnesc o zi, două 1.

„Da, luaţi un concediu”, spuse Frère, „Sunteţi surmenat11.

North respira greu, era palid şi avea un zâmbet fantomatic. „Aşa. „Aşa voi face. Dacă n-o să mă vedeţi timp de o. Ăprămână, veţi şti de ce11.

„O săptămână? Sper că – n-o să dureze atât de mult”, striga Sylvia.

North roşi şi spuse încurcat: „Uneori mai mult. E... e nesigur14. Spre norocul lui, în clipa aceea intră Jenkins, abătând atenţia de la North.

„Un mesaj de la domnul Troke, şir”.

„De la Troke? Ce s-a mai întâmplat

„Dawes a fost recalcitrant, sâr, l-a atacat pe domnul Troke. Domnul Troke m-a trimis la dumneavoastră pentru că aţi ordonat să vi se comunice orice abatere de la disciplină”.

„Just. Unde e

„La închisoare, sir. Dar am auzit că a fost o luptă grea până au reuşit să-l vâre înăuntru11.

„Aşa? Frumos! Complimente domnului Troke, iar mâine dimineaţă, la ora nouă fix, voi avea plăcerea să frâng îndărătnicia domnului Dawes”.

„Maurice 1, spuse Sylvia, care ascultase conversaţia cu vădită neplăcere, „vrei să-mi faci o bucurie? Nu-l mai chinui pe omul ăsta”.

„De ce te rogi tocmai pentru el?” întrebă Frère cu violenţă.

„Pentru că, din copilăria mea, numele lui înseamnă, pentru mine, suferinţă şi chin. Şi-a ispăşit păcatele, oricât de mari vor fi fost, prin detenţia sa pe viaţă”.

Compasiunea îi lumina faţa, iar North, care o privea fără să clipească, văzu în ochii ei apărând lacrimi de durere.

„Socoţi asta ispăşire?”, întrebă Frère, aspru, arătând spre scrisoarea lui Troke.

„Ştiu că e un om rău, dar...” – îşi şterse fruntea cu mâna, vechiul ei gest rătăcit – „nu se poate să fi fost întotdeauna rău. Mi se pare că am au7.it cândva şi lucruri bune despre el”.

„Prostii!”, decise Frère, ridicându-se. „Asiea-s închipuiri! Nu vreau să mai aud nimic despre el! E recalcitrant, deci trebuie înmuiat prin lovituri. Haide, North, să mai bem o înghiţitură înainte de a pleca”.

„Domnule North, nu vreţi să mă ajutaţi?”, strigă biata Sylvia, care-şi pierduse total stăpmârea de sine. „Grecă că mai aveţi inimă şi cunoaşteţi suferinţele acestor bieţi oameni, u

Dar North, care părea absent, privi în altă parte şi răspunse cu greutate: „N-am dreptul să mă amestec în treburile soţului dumneavoastră, doamnă!”. Spunând acestea, se ridică, părăsindu-i fără să-i salute.

„L-ai îmbolnăvit de tot pe bătrânul North1, spuse Frère, întorcându-se după o clipă. Spera să scape de reproşurile Sylviei, schimbând macazul., lă băut, ca să se liniştească, o jumătate de sticlă de brandy şi a fugit apoi ca ars”.

Sylvia privi în gol, îngândurată, şi nu răspunse.

CAPITOLUL 6 3

Înfrângerea unui om

Abaterea de la disciplină de care se făcuse vinovat Rufus Dawes *pn* era prea grozavă. Poliţiştii nou-numiţi ai căpitanului Frère obişnuiau să pătrundă, noaptea, cu mult zgomot în dormitoare. Îi smulgeau pe oameni cu brutalitate din hamacurile lor, îi controlau să vadă dacă n-au ascuns tutun, ba îi puneau chiar să

deschidă gura, să se convingă dacă nu cumva mestecau tuwn. Oamenii din coloana lui Dawes, faţă de care domnul Troke nutrea o aversiune deosebită, erau percheziţionaţi de mai multe ori pe noapte, cu o cruzime şi o lipsă de consideraţie fără seamăn. La fel se întâmplă atunci când mergeau la lucru şi la masă, înainte şi după slujba divină. Victimele acestor persecuţii permanente, cărora li se răpea nu numai somnul, ci şi puţinul respect de sine pe care şi-l păstraseră, erau cu toţii animaţi de gândul de a se năpusti asupra celor ce-i torioirau şi de a-i ucide.

Troke urmărea să-l prindă pe Dawes cu vreo abatere. Dar conducătorul „asociaţiei" era prudent. În zadar Troke.

Care voia să-şi menţină renumele de gardian sever şi vigilent, îl urmărise zi şi noapte. Niciodată nu găsi nimic asupra lui Dawes. În zadar legase suluri de tutun cu fire lungi, de aţă, aşteptând, după un tufiş*, să se* mişte aţa: peştele era prea deştept – nu muşca din momeală. În cele din urmă, gardianului, ros de mânie şi ambiţie, îi veni în minie un truc rafinat. Era sigur că Dawes avea tutun, problema era cum să-l descoperi la el. Se întâmplase că Rufus Dawes, în general o fire reţinută, se împrietenise cu Mooney cel orb – dacă1 putem considera prieten un om bătrân şi abrutizat ca acesta. Ciudata prietenie se putea explica prin aceea că Mooney era singurul om de pe insula care ştia mai mult despre ororile vieţii de ocnaş decât conducătorul „asociaţiei". Se mai adăuga şi faptul că Mooney era orb, iar unui om melancolic, reţinut, cu accese de mânie şi care-şi privea tovarăşii de ocna cu permanentă suspiciune, un camarad orb i se potrivea mai bine decât unul cu văzul perfect.

Mooney făcea parte din „vechea gardă". Venise la *Sydney* în 1789, cu cincizeci şi şapte de ani în urmă, cu unul dintre primele transporturi. Avea, pe atunci, vreo paisprezece ani. Trudise în lanţuri, lucrase ca iobag, se însurase, evadase şi fusese condamnat din nou. Moşneagul era un soi de patriarh la Norfolk Island, căci locuia pe această insulă de pe vremea când era colonizată cu deţinuţi. N-avea prieteni, soţia îi murise demult, iar el

povestea, fără a se contrazice vreodată, că stăpânului său îi plăcuse de nevastă-sa şi de aia îl vârâse pe el în închisoare. Erau obişnuite asemenea maşinaţiuni.

Rufus Dawes câştigase simpatia moşneagului orb şi prin faptul că-i pasa, din când în când, puţin tutun. Troke ştia şi în seara respectivă, îi veni o idee extraordinară. Se furişă în tăcere în baraca unde dormea colonia şi se aşeză lângă Dawes. Reuşi să imite atât de bine vocea fonfănită a lu'! Mooney, încât Dawes, doar pe jumătate treaz, la rugămintea lui repetată de a-i da „puţin tutun", îi puse ceva în mână. Troke apucă strâns braţul lui Dawes şi aprinse lumina. De data asta, îl prinsese: Dawes îi dăduse presupusului său prieten o bucată de tutun lungă de-un deget.

Vă puteţi imagina ce simte un om atras în cursă într-o manieră atât de perfidă. Recunoscând chipul urât al gardianului, Rufus Dawes sări din hamac şi-i aplică o lovitură care-l trimise pe domnul Troke drept în braţele poliţiştilor ce veniră fuga. Se iscă o luptă desperată, încheiată cu transportarea deţinutului într-o celulă. Fu aruncat pe duşumeaua de piatră, i se puse căluş, fu legat de un inel de fier şi bătut crunt, de cinci sau şase poliţişti.

A doua zi dimineaţă, comandantul se lăsa condus la rebelul legat.

„Hei!", strigă el. „Din nou aici? bum îţi place?": Dawes se uită fix la el şi nu-i răspunse.

„Ai să capeţi cincizeci de lovituri de bici, dragul meu*, spuse Frère. „Să vedem cum te vei simţi după asta!"

ele cincizeci de lovituri fură administrate conform ordinului, iar a doua zi comandantul îl vizită din nou pe Dawes. Acesta tăcea în continuare.

„Mai daţi-i încă cincizeci, Troke. O să vedem ce zace în el".

Cele cincizeci de lovituri ajunseră la o sută douăzeci, dar deţinutul tăcea cu consecvenţă.

— Fu apoi condamnat la patrusprezece zile detenţie izolată, într-una din noile celule. Îşi ispăşi pedeapsa şi, la următorul interogatoriu, le râse în nas. Din nou fu închis

patrusprezece zile, dar fiindcă tăcea în continuare, fu iarăşi biciuit şi închis patrusprezece zile. În acel moment, diaconul l-ar fi găsit receptiv la cuvintele sale mângâietoare. Capelanul însă nu venea – se zicea că e bolnav. După a treia detenţie, Rufus Dawes era atât de slăbit, încâii medicul ordonă să fie dus la spital. De îndată ce se restabili într-o oarecare măsură, Frère îl vizită şi găsindu-i „îndărătnicia” intactă, ordonă să fie trimis la măcinat porumb. Fiindcă Dawes refuză, fu legat cu o mână de manivela pietrei de moară, iar cu cealaltă – de alt deţinut, deci fu silit să facă aceleaşi mişcări.

„O să fac? ce-ţi vor spune alţii*, râse de el Frère. arătând spre roata care se învârtea.

Dawes îşi încorda muşchii şi opri roate. Frère porunci să i se aplice încă cincizeci de lovituri şi îl trimise* a doua *zi*, la măcinat piper. De această pedeapsă deţinuţii se temeau cel mai mult. Praful înţepător le intră în ochi şi se fixa în plămânâj încât treceau prin chinurile îadulul. Pentru un om cu spatele numai carne vie, munca aceasta era un adevărat martiriu. După patru zile, Rufus Dawes se prăbuşi, pe Jumătate orb, acoperit de băşici.

„Pentru Dumnezeu, căpitane Frère, ucideţi-mă11, îl imploră el.

„Nici nu mă gândesc”, răspunse celălalt, încântat de această dovadă a puterii sale. „Ai cedat – asta am vrut. Troke, du-l la spital”.

În spital, îl vizită North.

„Aş fi venit mai degrabă11, spuse clericul, „dar am fost grav bolnav41.

Arăta încă foarte grost. Avusese temperatură. Barba îi fusese rasă, iar părul tăiat scurt. Dawes îşi dădu seama că suferise mult.

A doua *vi*, apăru Frère, îi lăudă curajul şi-i oferi nu post de poliţist. Deţinutul îi întoarse spatele şi nu-i răspunse.

„Mă tem că vi l-aţi făcut duşman”, îi spuse North, la următoarea vizită. „De ce nu i-aţi acceptat oferia?”

Dawes îi aruncă o privire dispreţuitoare. „Să-mi

trădez tovarăşii? Nu *pot*”.

Clericul îi vorbi despre speranţă, despre eliberare, despre remuşcare şi mântuire. Deţinutul râse. „Gine mă poate mântui pe mine?” strigă el. „Pentru a fi salvat unui ca mine, ar trebui să moară din nou Hristos”.

North îi vorbi despre nemurire. „Există viaţa de apoi**, spuse el. „Acesta e viitorul pentru care trebuie să trăiţi1.

„Nu mă gândesc la nimic11, răspunse Rufus. „Tot ce doresc e linişte – o linişte 4 e mormânt”.

„Îndărătnicia1 lui fusese înfrântă, dar mai avea atâta orţă încât să nu accepte repetatele o fier le ale lui Frère.

„Asta n-o voi face11, îi spuse lui North, „nici dacă mă taie în bucăţi11.

North îl conjură să cedeze, de mila trupului său zdrobit, dar. implorările sale fura zadarnice. Inima îl dezvălui cifrul secret al acestei fiinţe. „O fire nobilă, sortita pieirii, îşi spuse în sinea lui, Ce taină ascunde? Dawes, la rândul lui, care-şi dădea seama cât de mult se deosebea acess cleric de alte sutane negre» – îşi făcea gânduri văzându-i obrajii supţi şi ochii injectaţi. Se întreba ce suferinţă inspiră rugăciunile pline de chin şi rugăminţile înflăcărate ale preotului. Încetul cu încetul, între preot şi deţinut se înfiripă o legătură trainică.

Într-o *zi*, aceasta, legătură fu întinsă dureros. Diaconul purta la butonieră o floare. Dawes o privi melancolic, iar când clericul se pregăti să plece, îl rugă: „Domnule North, n-aţi vrea să-mi dăruiţi bobocul de trandafir?”

North se opri, nehotărât. Apoi scoase floarea de la butoniera şi o puse cu grija în mână, brăzdată de cicatrice, a ºC –, naşului. De îndată ce Dawes se crezu singur, atinse cu buzele floarea. În clipa aceasta, Norvh se întoarse, iar ochii celor doi bărbaţi se întâlniră. Dawes roşi, iar chipul lui North păli. Niciunul nu scoase o vorbă, dar sufletele lor se apropiatăsărutaseră bobocul de i trandafir cules de Svivia.

CAPITOLUL 7

Extrase din jurnalul de zi al diaconului James North

21 octombrie

Pentru următoarea jumătate de an, sunt în afară de pericol. Ultima mea criză a durat mai mult decât m-am aşteptat. Mai devreme sau mai târziu, voi muri de Inimă. N-am de te să regret.

Aş vrea să ştiu doar dacă tu, confidentul meu, – încep să urase acest cuvânt: – îmi vei reproşa că-mi caut scuze susţinând că viciul meu e, de fapt, o boală. Sunt convins că aşa este. Nu pot altfel: trebuie să beau, aşa cum un nebun trebuie să ţipe. Poate aş fi arătat altfel dac-aş fi fost căsătorit, aş fi avut copii ori griji casnice, care să mă preocupe. Aşa, spre veşnica mea suferinţă, sunt un om singuratic, morocănos, copleşit de tristeţe şi chinuit de dorinţe stăpânite. Mă gândesc la alţi bărbaţi fericiţi, cu soţii mângâietoare şi copii drăgălaşi, la bărbaţii care iubesc şi sunt iubiţi, la Frère, de pildă, şi devin ca un animal sălbatic, nestăpânit.

Cu regrete amare, jur să încep o nouă viaţă, să nu mă mai ating de rachiu şi să nu beau decât şpă. Câteva săptămâni, lucrurile merg bine, ba mi-e scârbă până şi de mirosul alcool. Beau cu cumpătare vin şi bere, şi totul merge bine. mez, şi asta mă linişte… te. Sporesc raţia de tutun. De la cinci pipe pe zi, urc la şase, şapte, zece sau douăsprezece, apoi fac efortul de a renunţa, ajungând la patru, a doua zi fumez din nou unsprezece şi, în cele din urmă, refuz să mai număr. Fumatul excesiv mă turmentează. Sunt bine dispus, dar dimineaţa limba mi-e ca iasca şi simt nevoia s-o umezesc cu puţin alcool. Beau cu cumpătare vin şi bere, şi totul m; rge bine. Membrele îmi sunt din nou elastice, mâinile – reci, gândurile

— Caline şi ordonate. Simt că am voinţă, sunt încrezător, plin de speranţe. Acestei stări îi urmează nemijlocit cea mai apăsătoare stare depresivă. Cad în abisul desperării, ore întregi sunt ca ameţit. Totul mi se pare monoton, tară culoare. Viaţa îmi e ca o povară. Vreau să dorm, dar când somnul îmi dă târcoale, îl alung, căci din întuneric îmi apar imagim înfricoşătoare. Noaptea, mă rog:

„Doamne, de-ar veni odată dimineaţa!”. Mi-e scârbă de mine şi de tot ce mă-nconjoară. Sunt abătut, lipsit de elan. Ştiu ce mi-ar putea redăruidorul de viaţă. Băutura. Un pahar, şi sângele mi se încălzeşte, inima îmi bate cu putere, mâna mea nu mai tremură. La al treilea pahar, sunt din nou plin de speranţe, jdemonii dispar. Văd imagini colorate, câmpii înfloritoare, păsări cântătoare, o mare de safir, soarele cald şi strălucitor. Doamne, cine ar putea rezista ispitei?

Cu un ultim efort, mă stăpânesc, gândindu-mă la cărţile mele şi la nefericiţii deţinuţi. Un timp, reuşesc, dar sângele începe să-mi fiarbă. Beau din nou. Visez. Simt cum ziua am halucinaţii, obiectele cele mai obişnuite îmi trezesc asocieri odioase. Noaptea mă transform în satir. Mă urăsc pe mine însumi; şi mă tem de mine, totodată. Am mereu în faţa ochilor-un chip frumos, care-mi călăuzeşte v-isele precum luna călăt oare în nopţile furtunoase, la tropice. Nu îndrăznesc să mă apropii de oamenii pe care-i iubesc, de teamă, c-aş putea rosti cuvinte necuviincioase. Acestor crize nu le ajută decât rachiul. Mi se urcă la cap, şi cad beat mort.

Dar trezirea! Nu vreau s-o descriu amănunţit. Delir, febră, greaţă, slăbiciune, desperare. Din oglindă mă priveşte o faţă puhavă, cu ochii injectaţi-Mâinile îmi tremură, braţele mele sunt slăbite şi fără vlagă. Mă întreb dacă nu cumva sunt pe cale de a deveni unul dintre acele personaje groteşti, cu ochii în lacrimi, cu nasul roşu, pântecele umflat şi picioarele moi. Brr! F, foarte probabil.

22 *octombrie*

Am petrecut zi. un cu doamna Frère. Nu-şi doreşte nimic mai mult decât să părăsească acest loc – ca şi mine, de altfel. Frère se bucură de puterea sa, râzând de reproşurile ei. Cred că bărbaţii se plictisesc, cu timpul, de soţiile lor. În actuala mea dispoziţie, nu pot înţelege cum un soţ poate refuza ceva soţiei lui. Nu cred că e cu putinţă ca ea să-l iubească. Nu sunt un egoist sentimental, ca majoritatea seducătorilor, şi nu i-aş lua niciodată unui bărbat soţia numai pentru simplul motiv că o iubesc. Cred,

totuşi, că există cazuri când u* om care iubeşte e neîndreptăţit să facă fericâţă o femeie chiar cu riscul de a-şi pierde mântuirea sufletului.

S-o fac fericită! Da! Aş putea, oare? Foarte puţini oameni suportă să fie bârfiţi, arătaţi cu degetul, priviţi cu reproş, iar femeile sunt deosebit de sensibile în această privinţă-Euj un bărbat de patruzeci de ani, cu parul aproape alb, nu sunt atât de prost să-mi imaginez că viaţa lângă un beţiv chinuit de sentimentul culpei poate răscumpăra pierderea unei poziţii sociale sigure. Nu sunt atât de prost să nu-mi dau seama că femeia pe care o iubesc va înceta, într-o zi, să mă iubească, şi faptul că n-o pot lega nici prin respectul faţa de mine însumi, nici prin poziţia socială sau obligaţii de familie, îmi va pricinui, cândva, aceeaşi durere pe care i-am pricinuit-o soţului. Făcând abstracţie de întrebarea dacă e păcat să încalci legea a şasea, sunt de părere că, în actuala ordine socială, un soţ cât de rău şi o căsnicie cât de nefericită sunt de preferat celui mai fidel amant. Într-adevăr, un subiect ciudat pentru un cleric? Dacă acest jurnal ar nimeri vreodată în mâinile unui prostănac cu frica lui Dumnezeu, care n-a căzut niciodată în ispită, râvnind la nevasta aproapelui, câv de aspru m-ar judeca! Pe drept cuvânt.

4 noiembrie

Într-una din încăperile gardienilor din noua închisoare, atârnă un harnaşament curios. Privindu-l, te întrebi dacă există un cal destul de mic ca să-l poarte. Dacă vrei neapărat să ştii, afli că harnaşamentul e destinat oafhenilor. De zăbală e fixată o bucată de lemn, aşezată transversal. Aceste căluş e introdus în gură şi prins cu o curea lată „de piele. Printr-un mic orificiu, se poate respira. Gurile şi pangli ci asigură fixarea. Nu-ţi poţi închipui hamuri mai complete.

Ieri seara, la orele opt, am fost la închisoare. L-am vizitat pe Rufus Dawes şi-am schimbat două vorbe cu I laley. L-am întâlnit şi pe Gimblett, cel care i-a furat domnului Vane două sute de lire. Făcea parte dintre deţinuţii favorizaţi pentru buna lor comportare, era

temnicer şi câştiga doi şilingi pe *7.1*. Era o tăcere moi Mântală, în celule, când Gimbictt spuse: „A vorbit cineva, Ştiu cine”. Apoi a luat vharnaşament (ul clin cui, o pereche de cătuşe şi s-a dus.

L-am urmat într-una dintre celule. Pe un sac de paie, zăcea un om dezbrăcat şi, după toate aparenţele, dormea. Gimblett i-a ordonat să se scoale şi să se îmbrace. Omul s-a supus, iar gardianul l-a scos în curte, vârându-i în gură căluşul de lemn. Fiecare respiraţie era însoţită de un şuierat

— Bietul om respira greu. Când Gimblett îşi conduse victima lângă un felinar, l-am recunoscut pe Mooney-orbul. Gardianul îl rezemă cu spatele de ţăruş, îi spuse să ducă mâinile la spate, apoi îi fixă cătuşele, îmi povesti că Mooney trebuie să stea astfel trei ore. Am fugit la comandant. M-a invitat tân salon – o invitaţie căreia nu i-am dat curs –, dar a refuzat să mă asculte. „Bătrânul punga? spune mereu ca nu vede, ori de câte ori e nedisciplinat”, răspunse Frère.

Ce fel de om e soţul ei!?

CAPITOLUL 8

Firul de pai cel mai long

A doua zi, la lucru, Rufus Dawes afla ce i se întâmplase prietenului său. Un geamăt surd îi ieşi din piept. „Nu mai sunt puternic ca odinioară44, murmură el, iar cuvintele sunară ca o scuză, „M-au lichidat”. Cu tristeţe, îşi privi trupul vlăguit.

„Nu mai pot suporta”, spuse Mooney, sumbru. „Am vorbit cu Bland. Tu ştii ce-am hotărât? A venit momentul”.

Rufus Dawes privi ochii fără lumină, îndreptaţi spre el. Băgă mâna în buzunarul de la piept, unde-şi ţinea comoara, şi spuse cutremurat: „Nu, nu acum”.

„Ţi-e frică întrebă Mooney şi întinse braţul în direcţia din care venea vocea. „Dai înapoi?”. Dawes evită atingerea, dându-se im pas înapoi, dar se uită fix la cel fără vedere. „Ai jurat, Dawes, iar tu nu-ţi calci jurământul. Vorbeşte, omule!”

„Blând participă întreba Dawes, privind în jur şi

căulţând, parcă, să scape.

„Da, e gata. L-au biciuit, ieri, din nou. Aşteptăm până mâine”, insistă moşneagul, cu o râvnă ciudată. „Sunt sătul”.

Rufus Dawes privi zidul în spatele căruia se afla casa comandantului. „Da, aşteptam până mâine”, spuse el, ducând mâna la buzunarul de la piept.

Cei doi erau atât de scufundaţi în conversaţia lor, încât nu-l auziră pe duşmanul lor apropiindu-se.

„Ce ai aici răcni Frère, smulgând mâna lui Dawes. „Iarăşi tutun, câine?”. Mâna deţinutului se deschise, şi un trandafir ofilit căzu pe pământ. Frère îl ridică, mirat şi revoltat, totodată. Ei, drăcie, ce-i asta? Ai pornit la furat flori din grădina mea, Jack?”

Comandantul îi numea astfel de toţi deţinuţii, când era bine dispus.

Rufus Dawes scoase un răcnet, iar acum stătea tremurând în faţa lui Frère. După acest urlet, care trăda furia şi amarul lui, camarazii lui se aşteptau să-i smulgă comandantului floarea ori să-l lovească. S-ar fi putut crede ca trandafirul pe care-l păstrase cu atâta grijă era vrăjit, căci Dawes se uita fermecat la el, în timp ce Frère îl sucea şi-l învârtea între degete. „Un trandafir pentru butonieră, ia te uită!

I Vrei, probabil, să ieşi duminică la plimbare cu drăguţa ta?”. Deţinuţii râseră. „De unde ai floarea?”. Dawes tăcu. „Hei, răspunde!”. Tăcere. „Troke, ia să vedem dacă domnul Dawes şi-a înghiţit limba. Scoate-ţi cămaşa, prietene. Ăsta e drumul cel mai scurt spre inima ta. Nu-i aşa, băieţi?”

La această aluzie străvezie, cei de faţă râseră din nou, apoi se uitară miraţi unul la altul. Oare şeful asociaţiei” e pe cale de a ceda? Aşa părea, căci Dawes era palid ca un cadavru şi tremura din tot trupul. „Să nu mă biciuiţi iarăşi, sir!”, strigă el. „Am găsit-o în curte. Aţi pierdut-o dumneavoastră”. Frère zâmbi şi se felicită pentru succesul metodei sale educative. Explicaţia i se păru plauzibilă. El purta adesea o floare la butonieră şi era

aproape exclus ca deţinutul să şi-o fi procurat în alt fel. Dac-ar fi fost un sul de tutun! Frère ştia că mulţi deţinuţi introduceau tutun prin contrabanda. Dar cine ar fi riscat să încaseze cincizeci de lovituri de bici pentru ceva lipsii de valoare, cum era floarea? îi spuse doar: „Pe viitor, să te abţii de la gesturile astea, Jack, Nu plantăm flori pentru plăcerea ta”. Aruncă apoi cu dispreţ. trandafirul şi trecu mai departe.

Goloana, lăsată o clipă în voia ei, îşi îndreptă atenţia spre Rufus Dawes. Lacrimi îi curgeau pe obraji, în timp ce, ca într-un vis, privea spre zid. Oamenii strâmbară dispreţuitor din nas. Unul, ceva mai sensibil, arătă cu degetul spre frunte şi le făcu cu ochiul camarazilor; „S-a scrântit la cap”, spuse individul, care nu putea înţelege că un deţinut normai pune preţ pe flori. Dawes îşi reveni, iar privirile pline de dispreţ ale tovarăşilor săi îl făcură să roşească.

„În seara asta, trecem la acţiune”, îi şopti el lui Mooney. Orbul zâmbi bucuros.

De când cu „trucul cu tutunul”, Mooney şi Dawes stăteau în închisoarea cea nouă, împreună cu un anume Bland, care avea două încercări de sinucidere. Când bătrânul Mooney, după tortura cu harnaşamentul, îşi deplânse soarta amară, Bland veni cu o propunere a cărei realizare ar i i însemna» salvarea cel puţin a doi dintre ei. Era o faptă desperată, dar fiecare membru al „asociaţiei” era obligat prin jurământ să apuce fără ezitare această cale, dacă doi alţi membri îl rugau să-i ajute.

Planul era simplu. Seara, când se închide uşa celulei, iar ei hiră siguri că, timp de o oră, nu va veni niciun gardian, Bland scoase din rogojină un fir de pai şi-l arătă celor doi tovarăş). Dawes luă firul, îl rupse în trei bucăţi de lungime inegală, apoi le înmână lui Mooney.

„Firul cel mai lung *t* câştigător”, spuse bătrânul orb„Stai, băieţi, băgaţi mâna în oala cu noroc!”

Lozul urma să decidă cui anume destinul îi va dărui libertatea. În tăcere, Bland şi Dawes întinseră mâna, apoi se priviră. Lozfil câştigător nu fusese tras: Mooney –

norocosul – rămăsese cu iirul cel mai lung. Mâna lui Bland tremură când îşi măsură paiul, punându-l alături de col al tovarăşului său. Se făcu linişte. Ochii nevăzătorului priveau cu atâta încordare, de parcă ar fi vrut să străpungă întunericul.

„Al meu e cel mai *scurt*”, îi spuse Daws lui Bâand. „Tu trebuie s-o faci”.

„MS bucur”, spuse Mooney.

Bland părea îngrozit de ceea ce-i rezervase soarta, căci trânti o înjurătură şi rupse în bucăţele mici lozul fatal. Tremurând de frică, şedea şi-şi frângea mâinile. Mooney se întinse pe patul de lemn. „Hai, băieţi11, spuse el.

Bland îl apucă de mânecă pe Rufus Dawes. „Ai mai multă putere. Fă-o tu”.

„Nu, nu”, spuse Dawes, nu mai puţin palid ca el. „Am tras la loz în mod cinstit. Tu ai făcut propunerea4.

Bland, care sperasecă norocul îi va surâde lui, se sucea în toate părţile. „Nu pot s-o fac”, şopti el, lac de sudoare.

„Ge-aştepţi? strigă Mooney. I l-ai, sunt gata”.

Jiu… eu am crezutcă… poate… vrei să spui o rugăciune1, bâigui Bland.

Observaţia îi aminti bătrânului de o datorie uitată din pricina elanului de fericire.

„Da, o să mă rog!”, strigă el. Îngenunche, închise ochii

— Ca şi cum ar fi fost orbit de o lumina pe care camarazii să-i n-o vedeau – şi. şi mişcă în tăcere buzele.

După o clipă, liniştea fu întreruptă de paşii gardianului care trecea pe coridor. Bland se bucură.

„Trebuie să aşteptăm până pleacă11, şopti el. „Poate se uită înăuntru…

Dawes confirmă, dând din cap, iar Mooney, al cărui auz ascuţit era în stare să distingă orice mişcare a gardianului, se ridică, având chipul strălucitor. O clipă mai târziu, în uşă apăru mutra posomorâtă a lui Gimblett.

„Totul în ordine întrebă el, mai puţin ursuz ca altă dată, cel puţin aşa li se păru celor din celulă.

„Totul în ordine11, fu răspunsul, iar Mooney adăugă r „Noapte bună, domnule Gimblett11.

„De ce-o fi atât de vesel moşneagul?”, se gândi Gimblett, traversând coridorul următor.

După *ce* ecou] paşilor săi se stinse, Dawes şi Bland auziră pârâitul surd al unei bucăţi de siofa sfi. şlate. Mooney, norocosul câştigător, rupea o fâşie din pătura lui. „O să ţină”, spuse el. „Sunt bătrân”. S-ar fi putut crede că se pregăteşte să coboare într-o prăpastie, cu ajutorul unei frânghii din stofa. „Ţine, Bland, ţine. Unde eşti? Nu fi laş, omule. Nu durează mult”.

În încăpere era întuneric beznă, dar când Bland păşi în faţă, chipul lui, asemenea unei măşti, era alb ca varul. Dawes îi strânse mâna tovarăşului său. Bland şi Moonev fură ocupaţi, un timp, cu aşezatul frânghiei. Tăcerea era întreruptă doar de zăngănim! lanţurilor lui Bland, care tremura ca un epileptic. În cele din urmă, Moonev vorbi; vocea lui era blânda şi liniştită: „Dawes, băiatul meu, crezi că există paradis?”

„Ştiu doar că există iad”, răspunse Dawes, fără Să se întoarcă.

„Da, dar şi paradis, băiete... Sper ca voi ajunge în ceruri, şi tu – la fel, căci ai fost bun cu mine. Fii binecuvântat – te-ai purtat irunios cu mine”.

„Când veni Troke dimineaţa, constată ce se întâmplase şi se grăbi să-l scoată de acolo pe Moonev, rare fusese sugrumat.

„Ani tras la sorţi”, spuse Dawes, arătând spre Bland, care stătea ghemuit într-un colţ. „Soarta l-a ales pe el ca fiptaş. Eu sunt martorul 11.

...O să vă spânzure pe amândoi”. spuse Troke.

„Spert;, răspunse Rufus Dawes.

Acesta era planul generat de suferinţă şi desperare: trei bărbaţi se asociau şi trăgeau la sorţi, stabilind cine să fie ucis. Acela care trăgea cei mai lung fir de pai era câştigătorul

era ucis. Cel cu bucata mijlocie de pai trebuia să comită fapta era spânzurat. Al treilea şi ultimul era

martorul faptei – avea şi el şanse să fie-spânzurat, dar nu cât ceilalţi doi; ca atare, era considerat cel cu ghinion”.

CAPITOLUL 9

O întâlnire

John Rex constata cu plăcere că sosirea sa fusese anunţată la hotelul „George”, unde fu primit ca un principe. Chelneri serviabili îi luară din mână geanta de voiaj şi pardesiul, iar proprietarul însuşi îi ieşi în întâmpinare. Doi ofiţeri de marină ce părăseau restaurantul hotelului se uitară curioşi la el. „Mai aveţi şi alte bagaje, dom>iulie Devine?”, îl întrebă proprietarul hotelului, în timp ce-i deschidea uşa spre cea mai frumoasă cameră a hotelului. John Rex înţelese jocul: nevasta sa voia să se înfrupte din onorurile furate de el.

Într-un colţ al camerei, masa era pregătită pentru două persoane. Paharul şi tacâmurile străluceau în lumina sfeşnicelor, iar în cămin ardea un foc vesel. Pe un scaun, aştepta gafeta de seară. Între rochie elegantă, cu o mină zâmbitioare, se apropie de el femeia abandonată. „Ei, domnule Richard Devine”, îi spuse ea, „presupun că nu v-aţi aşteptat să mă mai revedeţi vreodată”.

John Rex îşi pregătise, e drept, în tren un discurs de salut, dar în faţa acestei politeţi nefireşti cuvintele alese cu grijă îi «rămaseră în gât. „Sarah, n-am avut intenţia să...”

„Gura, dragă Richard – trebuie să-ţi vorbesc astfel –, nu e momentul potrivit pentru declaraţii. În afară de asta, s-ar putea să te audă chelnerul. Să luăm mai întâi masa, eşti, desigur, flămând”. El se îndreptă automat spre masă. „O, cât te-ai îngrăşatcontinuă ea. „Probabil că duci o viaţă prea îmbulşugată. La Port Ar... Oh, iertare, scumpul meu! înainte nu erai atât de gras. Stai jos. Aşa. Le-am spus oamenilor că sunt soţia ta, pe care. ai chemat-o la tine, ca atare sunt tratat/ă cu deosebit respect şi cu mare atenţie. Nu le spulbera buna părere despre mine”.

E! deschise gura ca s-o înjure, dar ea îl făcu să tacă. «Fără scandal, Jahn. Dacă nii, chem poliţia. Să ne înţele gem, scumpule, în faţa altora vei fi trecând drept om de vază, dar pentru mine nu eşti decât soţul meu, fugar, şi un

puşcăriaş evadat. Dacă nu iei masa civilizat, chem poliţia”.

„Sarah!”, îi spuse, el, „n-am vrut să te abandonez... Pe onoarea mea! E o neînţelegere. Vol”.

„Mai târziu, John, adică Richard. Mai întâi, tnănâncă. Ah, ştiu ce vrei11.

Umplu un pahar cu apă şi i-l întinse. FI îl dădu peste cap într-o clipită, râse ca încălzit de alcool şi spuse: „Ce femeie extraordinară eşti, Sarah! M-am purtat ca un porc, îmi dau seama”.

„Ai fost un ticalos”, răspunse ea, furioasă, „un nemernic”.

„Dar Sarah...”

„Nu mă atinge!”

„Adevărat, Sarah, eşti o femeie de caracter. Am fost un prost că am fugit de tine11. N

Complimentul păru s-o îmblânzească, fiindcă vorbi m-ai calm. „Ai fost crud. Te-am salvat de la moarte, te-am îngrijit, am făcut din tine un om-bogat, iar tu te-ai purtat ca ultimul ticălos11.

„Recunosc”.

„Aşa, recunoşti? Dar n-ai niciun pic de ruşine, nu-i aşa? Nu-ţi pare rău că am suferit atât, în aceşti ani, din pricina ta?”

„Nu cred că ţi-a fost chiar aşa de dor11.

„Nu crezi? Ei bine, tu nu m-aiiubit niciodată. Dar eu m-am gândit numai la tine şi am cheltuit o avere ca să te găsesc. Acum, că te-am găsit, tu vei fi cel care va suferi11.

El îşi ascunse neliniştea într-un hohot de râs. „Cum m-ai descoperit, Sarah?”

Oi o repeziciune care trăda faptul că se aştepta la ace «a înnebare, ea scoase o mapă de scris, o deschise şi-i arăta un? iar. „Printr-una dintre acele întâmplări la care nu se aşteaptă oameni ca tine. *Printre* ziarele pe care administratorul meu le primea de la nişte prieteni din Anglia, s-a strecurat şi acesta”.

Îl ridică – era ediţia ilustrată, de duminică, a unui ziar sportiv – şi-i arătă o fotografie de pe prima pagină. Reprezenta un bărbat lat în umeri, cu barbă, a cărui

vestimen taţâesport trăda pe iubitorul de cai şi pe proprietarul de cai de curse. Stătea lângă o estradă pe care se înălţau tot. soiul de cupe şi trofee. Sub fotografie, John Rex câţi:

Domnul Richard Devine Leul hipodromului

„După asta m-ai recunoscut?”

„În orice caz, îţi semăna destul, aşa că mi-a venit ideea să întreprind investigaţii. Când am aflat că domnul Richard Devine s-a întors pe neaşteptate acasă, după paisprezece ani de absenţă misterioasă, m-am apucat serios de treabă. M-a costat o grămadă de parale, Jack, dar te-am găsât! t.

„Ai procedat inteligent. Respectele *mele11*.

„Ştiu totul despre tine, John Rex”, continuă ea. „Fiecare pas pe care l-ai făcut de când ai fugit din casa mea. Am aflat de călătoriile tale pe continent, ştiu că ai căutat. anumite puncte de reper. Am refăcut totul, şi ştiu că, printr-un truc ordinar, ai furat secretul unui om presupus mort, pentru a arunca în ghearele pierzaniei o familie nevinovată şi onorabilă 1.

„Ia 4 e uită”, exclamă John Rex, râzând. „De când eşti apărătoarea virtuţii?”

„Poţi să râzi cât vrei, eşti la cheremul meu. Sunt în legăj tură cu femeia la al cărei fiu i-ai furat averea. Sunt sigură că, în zilele ce urmează, voi avea veşti de la doamna Devine41.

„Şi atunci?”

„Îl voi înapoia averea, pentru preţul tăcerii ei”.

„Aşi! e spui?!”

„Da, asta voi face. Iar dacă soţul meu nu se întoarce de bunăvoie la mine, mă adresez, poliţiei”.

John Rex sari ca ars. „Cine o să te creadă, gâscă ce eşti strigă el. „O să pun să fii aruncata în închisoare pentru escrocherie”.

„Uiţi, scumpule”, răspunse Sarah, jucându-se cochet cu verigheta şi urmărindu-l cu atenţie, „uiţi că ai recunoscut, faţă de proprietarul hotelului şi faţă de servitori, că sunt nevasta ta? Pentru manevre de genul

acesta, e jDrea târziu. Dragul meu Jack, te crezi deştept, dar eu te depăşesc”.

El îşi înăbuşi o înjurătură şi se aşeză lângă ea. „Ascultă, Sarah. E o prostie să ne certăm, ca doi copii. Sunt bogat...”

„Eu – la fel”.

„Cu atât mai bine, o să ne unim averile. Recunosc, am fost un prost şi un ticălos, părăsindu-te. Dar erau mize mari în joc: numele lui Richard Devine şi o jumătate de milion. IBanii sunt, acum, ai mei, i-am câşti gât şi-i voi împărţi cu tine. Sarah, am sfidat cu ani în urmă împreună lumea, să nu ne dezbinăm acum! Fireşte, am fost ingrat. Uită! Niciunul, nici celălalt nu suntem îngeri. Îţi aduci aminte de prima noastră întâlnire? Eram hotărâţi să facem bani. Ei, am reuşit! De ce să ne distrugem unul pe altul? Tu eşti la fel de frumoasă ca odinioară, iar eu – tot atât de deştept ca pe vremuri. De ce să mă dai în vileag ca puşcăriaş evadat? Spune, la ce bun? Săruta-mă, Sarah, şi să ne împăcăm. Recunosc, nu-m-aş fi inters la tine de bunăvoie. Dar dacă m-ai găsit, mă supun voinţei tale. Ta-ti înaooi soţul: eşti doamna Richard Devine. Ai v. ut să fii o doamnă din înalta societate. Profită de ocazie!”

Sarah au ea toate motivele să-l urască, îi cunoştea firea vicleană şi ingrată, ştia că nu trebuie să se încreadă în el, totuşi se simţea toropită din nou de dragostea ciudată şi morbidă pentru acest tiicălos. Auzindu-i glasul şi înregistrându-i cu lăcomie promisiunea fidelităţii viitoare, cu siguranţă mincinoasă, evocă trecutul fericit, iar în fantezia ei ticălosul devenea din nou bărbatul căruia îi dăruise, cândva, dragostea. Credinţa, plină de abnegaţie, pe care o păstrase nealterată pentru escrocul şi puşcăriaşul abrutizat, era, într-adevăr, singura ei virtute. Sub înrâurirea mor astfel de gânduri, dorinţa ei de răzbunare se topi. Amărăciunea dragostei respinse, ruşinea şi mânia dispărură. În ochii ei, străluciră lacrimile iertării. Strânse mâna trădătorului, cu singurul reproş: „Oh, John, John, de ce n-ai avut încredere în mine?”

John Rex ieşise victorios. Zâmbi când o îmbrăţişa.

„Nu te mai gândi la asta. Vino să luăm masa”.

După masă, cei doi se aşezară şi făcură planuri.

„Tu speri să obţii avantaje, Sarah”, spuse John Rex, „dar trebuie să ţii cont şi de un dezavantaj: pericolul de a fi demascat”.

„Cum?”

„Am fost primit, e drept, fără suspiciune, dar nu şi fără aversiune. Domnul Francis Wade, unchiul meu, de la început mi-a arătat că nu mă poate suferi, iar eu am făcut greşeala să mă cert cu doamna Devine. Dacă ei constata, acum, că am o nevastă, aversiunea lor se va preschimba în suspiciune. Nu e, oare, puţin probabil că sunt căsătorit de atâta vreme, fără să le fi spus nimic despre asta?”

„Foarte puţin probabil”, confirmă Sarah, calmă. „Tocmai din acest motiv n-ai să spui să eşti însurat de multă vreme. Într-adevăr, adaugă ea, râzând, „tare grei de cap mai sunteţi voi, bărbaţii. Le-ai turnat până acum o mie de minciuni, dar minciuna o mie unu nu-ţi vine în minte”.

„Ce vrei să spui?”

„Dragul meu Richard, ai uitat, cumva, că te-ai însurat cu mine anul trecut, pe continent? Ai fost plecat anul trecut, nu-i aşa? Eu sunt fiica unui cleric sărac al bisericii anglicane. Numele meu... Ei bine, nu contează, caută şi tu un nume. Ne-am cunoscut la Baden-Baden, Aix sau Bruxelles. Dacă vrei, chiar dincolo de Alpi, să zicem, la Roma”.

John, Rex se ţinu cu mâinile de cap. „Fireşte, ce jsrost sunt spuse el. „Nu prea mai sunt la înălţime. Am băut şi am chefuit prea mult.

„Nu-i nimic”, răspunse ea, râzând, clar privirea, plină de teamă, dezicea veselia ei. „De-acum înainte vei duce o viaţă liniştită, John, vreâu să spun Dick”.

„Bine, bine”, adăugă el, răbdător, „Iar după aceea?”

„De îndată ce ne-am înţeles cu privire la toate aceste amănunte, mă îei cu tine la Londra şi mă prezinţi rudelor şi cunoştinţelor tale”.

El o privi speriat. „Temerară întreprindere11.

„Temerară? Fleacuri! E calea cea mai sigură.

Oamenii încep să devină bănuitori doar atunci când o faci pe misteriosul. Am pregătit totul în acest sens. Aici, la hotel, fiecare ştiecă sunt nevasta ta. Nu e nici cel mai mic pericol... Te-ai căsătorit, cumva, între timp întrebă ea, suspicioasă.

„Oh, de asta să nu-ţi fie teamă. Nu-s chiar aşa de tâmpit să mă fi însurat cu alta, ştiindu-te pe tine în viaţă, chiar dac-aş fi găsit o femeie corespunzătoare. Dar ce facem cu doamna Devine? Ai spus mai înainte că ai intrat în legătură cu ea”.

„I-am comunicat să-i scrie – la post restant – doamnei earr, la Torquay1, dacă vrea să afle ceva important pentru ea. Dac-ai fi făcut fasoane, i-aş fi scris, dându-i amănunte despre tine şi provenienţa ta. Deoarece acest lucru nu s-a întâmplats, ea va primi o scrisoare în care i se vor cere banii; scrisoarea va rămâne, probabil, fără răspuns, căci primeşte des asemenea depeşe. Ei, ce ai de zis, Richard Devine?”

„Meriţi să ai succes, Sarah”, răspunse John, cri sinceră admiraţie. „Parol, asta-i o chestie ca în zilele noastre de glorie, când eram domnul şi doamna Grofton”.

„Sau domnul şi doamna Skinner „nu-i aşa, John?”, „întrebă ea cu tandreţe, de parc-ar fi fost o soţie virtuoasă care-şi aducea ariiânte de luna de miere. „Nu *pr*ea ne-a adus noroc numele acela, comoara mea. Dar pe-atunci n-ascultai de in nea. Zâ*mbmă,* se pierdură un timp în amintiri plăcute.

1 Torquay – port. şi staţiune maritimă, engleză (Devonshire. 462

privind escrocheriile lor de drădiin Rex *te* trezi primul din visare.

„De asââ dată, voi asculta de sfaturile talc”, o încredinţa el. „Deci, cum cre/. i că se vor desfăşura lucrurile?”

„Păi bine, deoarece crezi că prezenţa mea măreşte pericolul, vom părăsi în tăcere Anglia. De îndată ce m-ai prezentat mamei tale şi ai ajuns la o înţelegere cu domnul Francis Wade, ne vom muta, pentru un timp, la Ilampstead.

În timpul acesta, va trebui să transformi în bani lichizi cât mai multe proprietăţi. Apoi vom pleca într-o excursie, de unde nu ne vom mai întoarce. Dup. a un an-doi, vei serie agentului nostru să mai vândă o parte din averea imobilă şi, în cele din urmă, după ce se vor fi obişnuit cu absenţa noastră, în – vreo trei-patru ani vom lichida restul şi ne vom muta în America. Dacă vei vrea, vei putea face, atunci, o donaţie ori vei putea clădi o biserică, în amintirea omului al cărui loc l-ai ocupat11.

John Rex izbucni în râs. „O idee excelentă! Ghestia cu donaţia îmi place. „Spitalul Devine” – nu sună rău, nu-i aşa

„Cum de-ai aflat atâtea amănunte din viaţa acelui om? Doar se ştia că a pierit în timpul incendiului de pe *Hydaspes*”.

„Nu”, îi explică Rex, nu fără o oarecare mândrie. A fost deportat „sub numele de Rufus Dawes, pe Ma*labar*. Îl ţii minte cu siguranţă. E o poveste lungă. Iar în ce priveşte amănuntele, nici n-au fost atât de multe. Dacă bătrâna doamna ar fi fost mai suspicioasă, ni-ar fi putut demasca uşor. Dar s-a agăţat de ideea că fiul ei mai e în viaţă, aşadar era dispusă să creadă orice. Dar asta-ţi voi povesti altă dată, acum-vreau să mă culc. Sunt obosit şi mă doare capul de-mi crapă”.

„Rămâne stabilit: îmi urmezi indicaţiile „Da...

Ea se ridică şi se pregăti să cheme valetul.

„(Se vrei să faci întrebă el, cu teamă.

„Nimic. Vei trimite valetului tău o telegramă, cerându-l

să pregătească totul pentru primirea soţiei, tale, rare soseşte poimâine, împreună cu tine”.

John Rex îi apucă mâna şi o ţinu strâns. „Suna bine”, spuse el, „dar dacă iese prost

„Asta-i treaba ta, John. Depinde în întregime de tine dacă vrei să-ţi joci rolul în continuare, sau nu. Mie mi-ar părea mai bine să n-o faci”.

„Dar ce-o să se întâmple cu mine

„E drept, nu-s atât de bogată ca tine, dar, cu ferma şi toate angaralele, ajung la şapte mii de lire pe an. Vino cu

mine în Australia şi lasă-Je bieţilor oameni averea. Ah, John, crede-mă, ăsta ar fi lucrul cel mai bun! Ne putem permite să fim oneşti41.

„Frumos plan strigă el. „Să arunc pe gârla o jumătate de milion şi să plec în Australia! Trebuie să-mi. fi pierdut minţile!”

„Atunci telegrafiază”.

„Dar, draga mea...”

„Pst! Vine valetul e.

John Rex redacta telegrama. Cu un prea mare plăcere, îşi dădu seama că reuşise să-i recucerească dragostea, dar că această dragoste era la fel de autoritară ca altă dată.

CAPITOLUL 10

Extras din jurnalul de *zi* al diaconnlui James North

M-am decis să părăsesc aceste locuri. Cât de mult aş vrea să mă pierd în junglă, aşteptându-mi acolo sfârşitul. Vreau să plec, pentru că nu. mai pot suporta ororile încihsorii. Dacă” nu-i pot salva, pe alţii, vreau, cel puţin, să mă scutesc pe mine de chinuri. Dar am jurat să nu scriu decât adevărul, ca atare sunt silit să mărturisesc că adevăratele motive nu sunt acestea. Recunosc deschis: râvnesc la soţia aproapelui meu. Nu prea arata bine, scris negru pe alb. Arata chiar rău. În sufletul meu, găsesc mii de scuze pasiunii mele. Îmi spun: aproapele meu nu-şi iubeşte nevasta, iar ea e apăsata de povara unei vieţi fără dragoste. E silita să trăiască în singurătatea acestei insule blestemate, îşi doreşte tin tovarăş, simte că eu o. Înţeleg şi o preţuiesc, că aş putea s-o iubesc, s-o fac, fericită, aşa precum merită. Sunt sigur că am întâlnit pe singura femeie în stare să mă cucerească, să mă oprească din cădere, fătând din mine un om folositor. Dacă înşir aceste argumente, mă simt tentat să sfidez opinia publică şi să provoc fericirea a doi oameni. Eu, mai degrabă dorinţele mele, îmi şoptesc Ce fel de păcat e ăsta? Adulter? Nu. Căci cel mai josnic adulter e căsătoria fără dragoste-Ce leagă un bărbat şi o femeie? Ceremonia religioasă, recunoscuta de legea laică drept „căsătorie legala?” Desigur, asta nu

poate fi singura legătură, căci căsătoria e un contract reciproc, şi orice contract îşi pierde valabilitatea dacă unul dintre parteneri nu respectă condiţiile. Doamna Frère nu e, deci, obligată să respecte contractul. Nu mă pot abţine să gândesc altfel. Dar, oare, ea e gata să accepte ruginea unui divorţ sau să încalce legea? E posibil. E, oare, destul de tare pentru a purta povara dispreţului de care va avea parte? Nu va ajunge, oare, fără voie, să-l dispreţuiască pe cel care i-a adus ruşinea? Oare confortul de care e înconjurată nu-i oferă o compensaţie pentru lipsa dragostei? Şi aşa continui să-mi pun întrebări, până ce simt că înnebunesc.

Fireşte, n-am dreptate, fireşte, îmi periclitez profesiunea de cleric, fireşte, îmi pun în pericol credinţa, sufletul. Dar, din nefericire, şi clericii au inimă şi pasiuni, ca restul oamenilor. Slavă Domnului că nu mi-am exteriorizat încă demenţa în cuvinte. Ah, ce viaţă mi-a hărăzit destinul! Gând sunt în preajma ei, sufăr, când sunt departe de ea, o văd mereu în faţa ochilor, înzestrată cu mii de calităţi. Când mă gândesc la ea, roşesc, când îi aud numele, inima mi se opreşte în loc şi pălesc. Dragoste! Ce înseamnă dragostea a doua suflete curate, ce nu cunosc paradisul în care au pătruns, în comparaţie cu acest delir? Abia acum am aflat ce semnificaţie are otrava din cupa lui Circe[26]: e chinul dulce-amar ai unei iubiri interzise, asemenea iubirii mele!

9 decembrie l-am vizitat pe cei tipi deţinuţi condamnaţi, Dawes şi Bland, şi m-am rugat împreună cu ei. Doamne, de-aş putea salva măcar un singur suflet, ca să se roage pentru mine! Ajută-mă să salve / o fiinţă omenească de la căderea în abis! Dar te obosesc cu rugile mele. Oh, Doamne, priveşte-mă cu îngăduinţă! Fă-mi un

26 Girc.e — figură din mitologia greacă, fiica. lui Helios, înzestrată eu puteri supranaturale ,■ apare în poemele homerice şi în legenda argonauţilor. I-a transformat, prin vrajă, pe tovarăşii âe drum ai lui Ulise în porci, fiind învinsă, la rîndul ei, de a
forţă magică mai puternică > I-a născut, mai târziu, pe Telegonas; fiul’ lui Ulise.

semn, aşa cum l-ai făcut pe vremuri, oamenilor, care nu te-au rugat mai insistent decât mine. Aşa scrie în cartea ta, în care cred. Fă-mi un semn, un singur semn, cât de mic! Nu vreau s-o mai văd. Am jurat. Tu îmi cunoşti suferinţa. Ştii de ce o iubesc. Ştii câte eforturi fac ca s-o determin să mă urască. Oare asta nu e o jertfă? Sunt atât de singur, şi pe acest pământ nu iubesc decât o singură fiinţă. Dar ce înseamnă, pentru tine, dragostea pământeană? Crud şi imperturbabil, şezi pe tronul tău ceresc, înălţat de oameni, şi dispreţuieşti omenirea! Oare sângelfe sfinţilor, arşi pe rug şi ucişi, – nu te-a îmblânzit? Nu eşti sătul de sânge şi lacrimi, o, zeu al răzbunării, al mâniei şi al disperării? Sfinte îsuse, îndură-te de mine! Da, te vei îndura, căci ai fost om! Tu, care, în ciuda supremaţiei tale, l-ai implorat, în culmea desperării, pe tatăl tău ceresc, să te salveze, aminteşte-ţi de clipa când te-ai crezut părăsit, şi nu mă lăsa! îndură-te de robul tău!

— Nu mai pot să scriu. Vreau să mă rog vorbind. Vreau să-mi strig rugăminţile. Vreau să urju, ra toată lumea să mă audă şi să se mire de tăcerea ta. Doamne, cât eşti de crud şi de nedrept!

14 decembrie

Ce cuvinte neroade am rostit, în desperarea mea! Nebunie, în ce abisuri mi-ai aruncat sufletul?!

Asemenea acelui om, care rătăcea printre morminte, sfâşiindu-şi hainele, sunt poşedat de demoni. De o săptămână, sufăr chinurile iadului. Mi-am văzut de obligaţiile zilnice, dar nu mai ţin minte nimic. Oamenii s-au uitat curios la mine. Se mai uită şi acum. Poate că beţia mi-a luat minţile? Sunt chiar nebun sau mă aflu numai în pragul demenţiei? Of, Doamne, ţi-am mărturisit totul, nu mă lăsa să-mi pierd minţile, fereşte-mă de umilinţa de a fi arătat cu degetul şi compătimit! Nu mă izgoni, cruţă-mă, să nu mă ajungă aici pedeapsa ta. Las-o să nu vadă vulgar şi brutal, să creadă că sunt ingratul şi ticălosul care vreau să par, dar nu mă umili.

0 APITOLUL 11

Ciudata comportare a diaconului în jurul datei de S

decembrie, doamna Frère observa la diacon o schimbare bruscă şi inexplicabilă. Într-o după-amiază, îi făcu o vizită, iar după ce discută un timp, destul de neclar şi incoerent despre mizeria din închisori şi viaţa nefericită a unora dintre deţinuţi, aduse vorba despre Rufus Dawes.

„Nu vreau să mă gândesc la el”, spuse Sylvia, cutremurându-se. „Am cele mai câudate şi teribile vise legate de el. E un om rău. Gând eram. mică, a încercat să mă ucidă. Dacă n-ar fi fost soţul meu, ar fi făcut-o. De atunci, nu l-am mai văzut decât o singură dată – la Hobart, când l-au arestattă.

„Vorbeşte, uneori, despre dumneavoastră41, spuse North, privind-o fix. „O dată m-a rugat să-i dăruiesc un trandafir cules de dumneavoastră pentru mine, din grădină”.

m.

Sylvia păli. „Şi i l-aţi dat

„Da, desigur. De ce nu?”

„Fireşte, contează o floare, dar, oricum, unui deţinut...

„Vă supără gândul?”

„Oh, nu! De ce răspunse ea, râzând forţat. „Mă mir cum de i-a venit ideea...44.

„Dacă v-aş ruga acum să-mi daţi un trandafir, miraţi da? 44.

Sylvia îi evită privirea. „Dumneavoastră? Desigur”, spuse ea, ezitând. „Doar sunteţi o persoană onorabilă14.

„Nu. Nu mă cunoaşteţi 4.

* „Ce vreţi să spuneţi?”

Că ar fi fost mai bine pentru dumneavoastră dacă nu m-aţi fi cunoscut niciodată41.

„Domnule North!”. Sylvia sări în sus, speriată de strălucirea sălbatică a ochilor lui. „Cât de ciudat vorbiţi astăzi 44.

„Oh, nu trebuie să vă temeţi, doamnă, nu sunt beat!”. Acest ultim cuvânt îl rosti apăsat. „Am să vă las. Cred că e, într-adevăr, mai bine să ne vedem cât mai rar”.

Sylvia fu uimita de această izbucnire bizară, încât nu-

şi luă rămas bun. Îl văzu traversând grădina şi închizând portiţa. Nu zări însă faţa lui îndurerată şi gestul trist prin care-şi deplângea înjosirea voită. Se gândi la comportarea lui. Nu putea fi beat. Probabil că mai suferea de pe urmele febrei care-l ţintuise la pat nu demult. Gândind astfel, îşi dădu seama cu groază groază cât de importantă devenise, ztru ea, viaţa lui.

A doua zi, îl întâlni pe stradă. O salută şi trecu repede pe lângă ea. Gestul acesta o uimi, îndurerând-o, totodată. Oare-l jignise fără să vrea? îl ruga pe Maurice să-l invite la masă, dar acesta pretextă o boală. Se simţi lezată şi-i trimise înapoi cărţile şi notiţele sale. O curiozitate nedemnă de ea o sili să-l întrebe pe servitor ce anume spusese preotul când primise pachetul.

„De spus, n-a spus nimic. A râs doar”.

A râs! Deci îşi bătea foc de nerozia ei! Purtarea lui era ordinară. Îşi propusese să uite cât de repede posibil că un asemenea om a existat în viaţa ei. Decizia asta o determină să fie neobişnuit de îngăduitoare cu soţul ei.

Trecu astfel o săptămână, iar domnul North nu se mai arăta. Din nefericire, cu jertfa de sine provocă tocmai ce voise să evite cu orice preţ. Dacă relaţia lor s-ar fi continuat lin, uniform, probabil că ar fi împărtăşit soarta celor mai multe relaţii de acest fel – amintirile s-ar fi stins, iar Sylvia n-ar fi descoperit niciodată că nutrea pentru diacon mai mult decât stimă. Dar despărţirea bruscă de tovarăşul ei de suflet îi dezvălui tristeţea vieţii singuratice la care era condamnată. Soţu’! ei nu i se potrivea deloc – asta admisese mai demult. N-o bucura compania lui, văzându-se silită să caute aiurea înţelegerea râvnită. Dragostea lui se stinsese. Ceea ce Sylvia considera iubire nu era altceva decât dorinţă. Din păcate, multe femei fac în viaţă descoperiri asemănătoare, dar celor mai multe li se oferă o preocupare care le abate gândurile. Dacă Sylvia ar fi trăit în lumea nobila, poate ca discuţiile spirituale şi omagiile unor bărbaţi cultivaţi i-ar fi oferit consolare şi distracţie. Într-un oraş, ea s-ar fi numărat printre acele femei drăguţe care-i aduna în jurul lor pe toţi bărbaţii

deştepţi disponibili, în timp ce soţului îi revine misiunea utila de a deschide sticlele de şampanie. Femeile celebre, care ies din cercul casnic, pentru a stârni admiraţie în lumea mare, au, aproape întotdeauna, o viaţă de familie nefericită. Dar bietei Sylvia nu-i era hărăzită o astfel de soartă. Lăsată liberă, nu găsea o ieşire din necazurile ei. Abia când întâlni un om destul de matur pentru a-i inspira încredere şi destul de inteligent pentru a-i căuta compania, reuşi să uite de necazuri şi, pentru prima oară, simţi că poate vorbi cuiva apropiat sufleteşte. Dar acela dispăruse. Svivia se îngrozi la gândul vieţii plictisitoare care o aştepta. Într-un cuvânt: compania lui North îi devenise necesară: ar fi suferit nespus de mult s-o fi pierdut atât de neaşteptat.

Cu asemenea gânduri se luptă aproape o săptămână şi, pe zi ce trecea, tristeţea existenţei ei i se păru tot mai insuportabilă. În cele din urmă, îl rugă pe soţul ei să-i dea voie să se întoarcă la Hobart, „Nu pot trăi pe insula asta blestemată”, spuse ea. „Mă îmbolnăvesc. Dă-mi voie să plec pentru câteva luni la tatăl meu”. Maurice consimţi. Soţia hii arăta, într-adevăr, mizerabil, iar maiorul Vickers era un om în vârstă – un om bogat – care-şi iubea nespus de mult singura fiică. Putea fi, deci, avantajoasă această vizită la tatăl ei; în afară de asta, cei doi soţi se simpatizau atât de puţin, încât Maurice era mulţumit să scape de ea pentru un timp. „Poţi călători cu *Lady Franklin*, draga meaK, spuse el. „Trebuie să apară din zi în zi”. Nu mică-i fu mirarea când, drept răspuns, ea îl sărută atât de drăgăstos, cum n-o mai făcuse de la moartea copilului lor.

Vestea plecării Sylviei se răspândi repede, dar North nu se arată. Dacă doamna Frère n-ar fi considerat gestul sub demnitatea ei, s-ar fi dus la el să-i reproşeze comportarea lui inexplicabilă. Dar simpatia pentru el era alterată de un sentiment de culpă, de aceea ezita să facă pasul la care o fată tânără, cu inocenţa ei, s-ar fi decis fără zăbava. Când însă, într-o zi, îi făcu o vizită soţiei medicului, îl întâlni acolo pe diacon şi îl şfichiui cu o observaţie ironică referitoare! a absenţa lui. Atitudinea bietului om,

lovit de cuvintele ei ca de un pumnal, fu destul de curioasă. Uită de bunele maniere şi de stima datorată unei doamne, îi arunca o privire desperată şi, în acelaşi timp, mânioasă, şi-i întoarse spatele. Sylvia se făcu roşie ca focul şi. Încerca să scuze impoliteţea lui, făcând aluzie la boala recentă. Soţia medicului părea şocată şi schimbă subiectul. Scurt timp după asta, Sylvia o întâlni pe stradă, o salută prietenos, dar primi un răsuns atât de ţepos, îne-ît sângele începu să-i clocotească în vine. „Aş vrea să ştiu ce i-am făcut doamnei Field”, îi spuse ea lui Maurice. „Azi aproape s-a făcut că nu mă vede”. „Ah, cotoro. tnta naibii!”, răspunse Maurice. „Ce ne pasă de ea Câteva zile mai târziu, el nu mai fu la fel de indiferent. Merse la Field şi discută mult cu el. Gând doamna Frère afla despre ce discutaseră, plânse amarnic de ruşine, revoltă şi mândrie lezată. Conform relatărilor, North aşteptase până ce Sylvia părăsise casa medicului, se întorsese apoi şi, bâlbâindu-se şi ezitând, dună cum spunea doamna Field, declarase c. a n-o poate suferi pe doamna Frère şi că n-o va mai vizita niciodată, căci dă dovadă de frivolitate, nepotrivită cu rangul şi poziţia ei socială. *Qu* această atitudine josnică, nefericitul preot îşi atinse în sfârşit, ţelul: Sylvia nu-i mai dădu nicio atenţie.

Relaţiile dintre comandant şi diacon se răciră vizibil, iar Frère *se* străduia, prin mici şicane, să-l determine pe North să demisioneze. Gardienii observară de îndată că diaconul că/use în dizgraţie, şi se comportară în consecinţă. Respectul, fu înlocuit cu obrăznicia, zelul – cu rezistenţa ursuză, supunerea – cu obrăznicia făţişă. Deţinuţii pe care-i favoriza North fură siliţi să suporte brutalităţi de tot felul, iar dacă unul dintre ei era văzut stând de vorbă cu clericm, se putea aştepta să fie chinuit cu sadism. North era lipsit de putere. Simţea cum sufletele pentru care se lupta el şi pe care se străduia să le salveze recădeau în abis, cum oamenii câştigaţ! pe jumătate, începeau să-l evite. Văzu că simpatia sa mai mult le dăuna decât le ajuta deţinuţilor. Nefericire] om, astfel torturat sufleteşte, devenea, cu fiecare *zi*, din ce în ce mai slab şi

mai palid. Renunţase la o dragoste care, deşi condamnabilă. era, totuşi, singura dragoste adevărată a vieţii lui. Constată abia acum că victoria asupra lui însuşi îi atrăsese ura tuturor oamenilor. Puterea comandantului era atât de mare, îneâf o tresărire a sprâncenelor lui decidea soarta cuiva. Cine era în relaţii proaste cu ei era sortit pieirii; cel pe care-l ura condamnatul urma să fie urât. şi de cei ce doreau să trăiască în pace. Numai un singur om refuza să-şi schimbe atitudinea – deţinutul Rufus Dawes, care-şi aştepta moartea. Copleşit de povara suferinţelor, se prăbuşise, amuţise pentru multe zile. North, lipsit de orice mângâiere şi simpatie, se luptă să redea pacea sufletului lui Dawes. I se păru că deţinutul, pentru care vărsase lacrimi, îi fusese încredinţat drept ostatic pentru propria lui salvare sufletească. „Trebuie să-l salvez sau să pler”, îşi spunea el. „Trebuie să-l salvez chiar de-ar fi să-l răscumpăr cu sângele meu”.

Frère, care nu înţelegea din ce motive criminalul condamnat la moarte suporta torturile cu atâta calm, îşi imagina ca Dawes simulează cucernicia ca să obţină raţii de carne ’n-ai mari. Aşadar, spori severitatea. «Din ordinu] său, Dawes fu scos la muncă tocmai în timpul când diaconul îşi făcea vizitele. Sub pretextul că Dawes e periculos, Frère porunci unui gardian să stea de faţă la toate discuţiile, „ca nu cumva diaconul să fie asasinat41. Ordonă ca toţi funcţionarii administraţiei îi\de să dea răspunsuri la întrebările deţinuţilor pe post de gardieni. Când apărea North să se roage împreună cu Dawes, era oprit de cel puţin zece ori de ticăloşi care-l deranjau cu întrebarea: „Cine-i acolo?”, râzându-i în nas. Poliţiştii recrutaţi din rândul deţinuţilor erau autorizaţi să facă oricând şi oriunde percheziţii, dacă apărea bănuiala că un deţinut era în posesia unui avut străin. Fireşte, şi servitorul lui North era deţinu: „iar sub pretextul că vor să-l apere pe diacon de hoţi, dulapurile lui erau răscolite de două ori pe săptămână, sub supravegherea lui Troke. North suportă aceste obraznicii fără să protesteze. Frère era derutat, până când sosirea vasului *Lady Franklin* oferi

explicaţia aparentei indiferenţe a diaconului. Demisionase cu două luni în urmă, iar în locul lui fusese numit domnul Meekin. Deoarece Frère se văzu în imposibilitatea de a se răzbuna pe preot şi supărat de înfrângerea suferită, îşi revărsa ura asupra lui Rufus Dawes.

CAPITOLUL 12

Domnul North vorbeşte

Mijloacele şi metodele prin care s-a răzbunat Frère au fost comentate amânuţit, deşi în şoaptă. Se spune că North, la interdicţia de a-l vizita pe deţinut, răspunse cu ameninţarea care-l determină pe comandant să-şi anuleze ordinul.

Consecinţa a fost că Frère descoperi la Rufus Dawes simptome de „îndărătnicie –, apucându-se de îndată să-i frângă „dârzenia”, în maniera bine cunoscută. Nefericitul deţinut fu lipsit de hrană şi somn. trebuia să facă cele mai istovitoare munci şi era ferecat cu lanţuri grele. Troke îi sugeră) cu diabolica răutate, că-l poate ameliora situaţia, dacă refuză să-l vadă pe diacon, dar încercările lui rămaseră fără ecou. Convins că moartea lui e sigură, Dawes se crampona de prezenţa lui North, în care vedea pe salvatorul sufletului sau torturat. Frère era ca ieşit din minţi din cauza încăpăţânării lui Dawes, şi-l supunea la torturile cunoscute sub denumirea de „vulturul cu aripile întinse4 şi „extinderea”.

Vestea despre îndărătnicia acestui deţinut înrăit aâunse şi la urechile Sviviei. Îşi aduse aminte de acea discuţie ciudată cu diaconul în care fusese vorba şi de Dawes, Auzise, întâmplător, despre torturile îngrozitoare la care fusese condamnat din ordinul soţului ei şi se gândea mereu – nu-i ieşea din minte ultima convorbire-cu diaconul – la floarea îndrăcită de deţinut. Treptat, se reactivară amintirile neclare care-i umbriseră copilăria. Ce o lega, oare, de acest om? Cum se făcea că o cuprindea, uneori, o compasiune atât de ciudată faţă de el, iar el, cel care voise s-o ucidă, cerşea o floare atinsă de mâna ei? încerca să afle de la soţul ei amănunte cu privire la nelegiuirile deţinutului, dar Maurice Frère, grosolan şi iritat, ca şi în

alte rânduri când fusese vorba despre Dawes, refuza orice discuţie. Comportarea lui spori curiozitatea. Se gâncâi cât de crud fusese întotdeauna Maurice cu accsî om, îşi aduse aminte cum deţinutul hăituit căutase, încrezător, refugiu la ea, la Hobart, îi veni în minte gestul lui cu bucăţica de stofa pe care, apoi, Maurice o azvârlise, dispreţuitor, în pârâu. Şi lucrul cel mai ciudat era că numele spăimos al lui Dav/es trezea în sufletul ei sentimente frumoase, de consolare şi speranţă. Ce mister ascundea în penumbra ce-i întuneca amintirile din copilărie? Cu North, canua, cu câteva săptămâni în urmă, i-ar fi încredinţat îndoit 73

Ielile şi temerile, nu se mai putea sfatiii. Se decise, – aşadar, să facă un pas de care-i era groaza. Voia să viziteze închisoarea şi să se convingă cu ochii ei în ce măsură erau justificate zvonurile despre cruzimea soţului ei.

Într-o după-amiaz. a posomorâtă – comandantul era pe teren, în inspecţie – Troke, care se plimba prin apropierea închisorii celei noi, o zări, spre marea lui uimire, pe soţia comandantului.

„Ce doriţi, doamnă? 41, întrebă el, refuz. Înd să-şi creadă ochilor.

„Aş vrea să-l văd pe Dawes”.

Troke rămase cu gura căscată. „Pe Dawes

„Da. Unde este r”.

Troke căută o setr/.a, dar vocea autoritară şi privirea fermă îl zăpăciră.

„E aici”.

„Duceţi-mă la el”.

„Este... este sub pedeapsă, doamnă11.

„Ce vreţi să ziceţi? E biciuit?”

„Nu, asta nu. Dar este periculos, doamnă. Comandantul a...”

„Vreţi să deschideţi uşa sau nu, domnule Troke

Troke murmură ceva de soiul: „Nu-i treaba meav, voia să deschidă uşa. „Comandantul a ordonat.

„Să mă plâng comandantului strigă Sylvia, căci deducea, din ezitarea lui Troke, că gardienii îl torturează pe deţinut. pentru propria lor plăcere. „Deschideţi imediat

uşa *l* Imediat!”

Troke murmura ceva de soiul: „Nu-i treaba men”, adăugând că speră ca doamna Frère să nu povestească soţului totul, exact aşa cum a fost, apoi deschise o uşă în dreapta coridorului. În celulă era beznă, aşa că Sylvia distinse, fa început, doar contururile unui pat pe care zăcea ceva ce se* măna cu un trup omenesc. Primul ei gând fu că omul murise, dar nu – gemea. Treptat, ochii ei se obişnuiră cu întunericul şi-şi dădu seama în ce consta „pedeapsa. În mijlocul încăperii, se afla o ramă de fier de şase picioare lungime şi două picioare lăţime „ai cărei drugi transversali, rotunzi, din fier, erau fixaţi la o distanţă, între ei, de doisprezece ţoli. Deţinutul era legat de-a lungul cadrului, în aşa fel, încât gâtul şi capul îi atârnan dincolo de margine. Gând capul îi cădea, sângele i se urca în creştet, ameninţând să-i sufoce; dacă încerca să-l. Ţină ridicat, tensiunea musculară nefirească îl făcea să îndure chinurile iadului. Faţa îi era sângerie, iar la gură făcuse spume.

Sylvia scoase un strigăt. „Asta nuri pedeapsă, e o crimă! Cine a ordonat aşa ceva?”

„Comandantul”, răspunse Troke morocănos

„Nu cred. Dez. legaţi-l!”

„N-am voie, doamnă”, spuse Troke.

„Dezlegaţi-l, vă spun. Haide, Hailey!”. Între timp, veniseră şi câţiva gardieni. „Nu mă auziţi? ’Nu ştiţi cine sunt? De/. legaţi-l, vă ordon!” Copleşită de milă, în genunche lângă banca de tortură, iar mâinile ei firave traseră, de frânghii. „Ticăloşilor, l-aţi sfârtecat! Moare! Ajutor! L-aţi omorât!”

Deţinutul leşină când o văzu aplecată deasupra lui şi auzind lângă urechea sa vocea pe care, timp de şapte ani, n-o auzise decât în vis. Explozia de desperare a Sylviei îi determinară pe Troke şi pe Hailey să tragă cadrul în coridorul luminat, unde tăiară repede frânghiile. Dawes se prăbuşi ca un trunchi de copai –, iar capul lui atinse rochia doamnei Frère. Troke îl dădu la o parte cu piciorul şi strigă după apă.

Tremurând şi palidă de *mânie*, Sylvia se adresă oamenilor: „Cât timp a stat aşa?”

„O oră”, răspunse Troke.

„Minciuni!”, strigă – o voce severă, dinspre uşa. „Nouă ore!; t

„Ticăloşilor!”, exclamă, revoltată, Sylvia. „O să plătiţi pentru asta. Vai, ameţesc”. Se sprijini. de zid. „Eu... eu”. North o observă, pe chip i se citi suferinţa, dar nu se clinti. „Leşin. Eu...”. Scoase un geamăt. „Domnule North! Nu vedeţi? Oh! Duceţi-mă acasă... acasă!”. Dacă North n-ar fi prins-o în braţe, s-ar fi prăbuşit peste deţinutul torturat.

Rufus Dawes se trezi din leşin. În lumina razelor de soare ce se strecurau în coridor, o văzu pe femeia ce venise să-i salveze trupul, sprijinită de preotul ce venise să-i tămăduiască sufletul. Se ridică, clătinându-se şi, îngenunchind în faţa celor doi, întinse braţele cu un strigăt înăbuşit. Priveliştea aceasta îi reaminti soţiei comandantului o imagine din trecutul învăluit în mister: o fiinţă asemănătoare, care întindea braţele spre un copil speriat. Tresări, îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi-l privi temătoare pe cel îngenuncheat, sperând parcă să găsească la el explicaţia amintirii întunecoase care o chinuia. Poate că i-ar fi vorbit, dar North, care credea că agitaţia avea să-i declanşeze Sylviei o criză, de nervi, o trase repede spre ieşire. Deţinutul lăsă braţele în jos şi avu presimţirea unei nenorociri când văzu cum preotul, palid de emoţie, o conduce pe tânăra femeie, din lumina soarelui în umbra porţii boltite. O clipă, întunericul îi înghiţi pe amândoi, iar lui Dawes i se păru că bizarul om al bisericii se transformase subit într-un demon, gata să distrugă frumuseţea şi inocenţa. Dar îi zări ieşind pe poartă, iar soarele lumină din nou chipurile lor.

„Sunteţi bolnavă”, spuse North. „Mă tem că veţi leşina. De ce sunteţi atât de rătăcită?”

Sylvia părea să asculte ceva ce venea din adâncul sufletului ei. „Ce mă leagă de acest om?”, şopti ea, ca pentru sine. „Din toate părţile mă asaltează amintirile, dar se sting înainte de a mi se limpezi în minte. Oh,

închisoarea asta!”

„Liniştiţi-vă, suntem sub cerul liber, iar soarele străluceşte atât de frumos...”

Ea duse mâna la frunte şi oftă adânc, ca trezită dintr-un Somn greu. O trecură fiori şi-şi retrase braţul dintr-al lui North. Acesta se coloră la faţa. „Ier ta ţi-am a, dar nu vă pot Iasă să mergeţi singură. O să cădeţi. Va conduc până la poarta grădinii41.

Îl privi, iar reproşul trist pe care-l citi în ochii ei era cât pe-aci să-i smulgă o mărturisire. Lăsă însă capul în jos şi tăcu.

Ajunseră acasă. Ei o aşeză cu grijă pe un scaun.

„Mi-am făcut datoria, doamnă”, spuse el, „vă părăsesc acum”.

Ea izbucni în plâns. „De ce mă trataţi în felul acesta, domnule North? Ce v-am făcut de mă urâţi?”

„Eu... vă urăsc?”, răspunse North cu buzele tremurând. „Oh, nu... nu vă urăsc. Sunt doar un neclioplit, mă exprim adesea într-o manieră necorespunzătoare. Trebuie să uitaţi asta... şi pe mine, la fel”.

Pe cărăruie se auzi gonind un cal. Imediat după asta, Maurice Frère năvăli în cameră. Întorcându-se din inspecţie, îl întâlnise pe Troke şi aflase de eliberarea deţinutului. Era revoltat de purtarea nevestei sale. Călărise, deci, în trap spre casă, decis să-şi afirme autoritatea. În furia lui oarbă, o văzu doar pe Sylvia. „Ce-am auzit? De când dracu’ te amesteci în treburile mele? Eliberezi deţinuţii? Tu...”

„Căpitane Frère spuse North, înaintând cu un pas, spre a-l face să vadă că e un străin de faţă.

Frère se întoarse, mirat că diaconul îndrăznise să-i intre în casă. Şi aceasta era o jignire adusă demnităţii sale, o lezare a autorităţii sale neîngrădite. Cuprins de mânie, reacţiona surprinzător.

„Dumneavoastră, aici?”, răcni el. „Ce căutaţi... împreună cu soţia mea? Deci asta era cearta...!”. Ochii lui scăpărau. Se apropie de North. „Mincinos afurisit! Dacă n-ai fi în sutana asta neagră, te-aş...

„Maurice!”, strigă Sylvia, roşie de ruşine şi teamă, încercând să-l oprească. Îi trânti o înjurătură atât de grosolană, încât North, palid de mânie, fu pe cale să se năpustească asupra bădăranului.

O clipă, cei doi bărbaţi statură faţă în faţă, apoi Frère o dădu violent la o parte pe Sylvia, ieşind din încăpere. Blestema şi-i înjura pe toţi – pe deţinuţi, pe temniceri, pe soţia lui şi pe preot. Sylvia căzu, lovindu-se deperete, iar când diaconul se grăbi s-o ajute, auzi răsunând copitele calului ce pleca în galop.

„Oh!”, gemu Sylvia şi-şi ascunse faţa în mâini. „Vreau să plec de-aici, să plec!”

North o cuprinse, străduindu-se să găsească vorbe calde, ocrotitoare. Ameţită încă, se agăţă de el, plângând în hohote. Dintr-odată, mărturisirea lui izbucni ca un şuvoi. „De ce răbdaţi atât strigă el. „Cerul n-a voit să deveniţi soţia unui bădăran, tocmai dumneavoastră, a cărei viaţă ar fi trebuit să fie plină de lumină şi bucurie. Părăsiţi-l! V-a înjosit. Am suferit împreună. Să părăsim amândoi acest loc îngrozitor – această punte între pământ şi iad! Eu vă voi reda fericirea”.

„Voi pleca”, spuse ea, cu o voce slabă. „Oricum, mă hotărâsem să plec1.

North tremură. „Soarta a vrut să se-ntâmple astfel. Plecăm împreună!”

Se uitară unul la altul. Ea citi pasiunea din ochii lui, înţelese semnificaţia „urii” sale şi, palidă, îşi retrase mâna dintr-a lui.

„Plecaţi!”, şopti ea. „Dacă mă iubiţi, părăsiţi-mă, părăsiţi-mă! N-aveţi voie să mărevedeţi sau să-mi vorbiţi...”

...Tăcerea ei adăugă cuvintele pe care nu îndrăznea să le rostească: *piua mai târziii*.

CAPITOLUL 13

Pi ecarea

Mintă lui Maurice Frère se consumă cu această ultimă izbucnire. Nu se întoarse la închisoare, cum îşi propusese, ci o apucă pe drumul spre cascade. Regreta

bănuielile sale pripite. În fond, ce era atât de neobişnuit în prezenţa diaconului? Sylviei îi plăcuse întotdeauna să se întreţină cu omul acesta. Venise, desigur să-şi prezinte scuze, iar ea îl iertase. Iar el, Frère, se purtase ca un idiot – făcuse dinţânţar, armăsar. Era firesc, apoi „că dăduse ordin ca Dawea să fie dezlegat – femeile sunt sensibile. Câteva vorbe, rostite calm – precum că era imperios necesar să se ia măsuri severe, oricât de crud li s-ar părea tratamentul unor oameni care nu ştiau de ce e în stare acest individ înrăit – ar fi fost mai indicate decât. ameninţările şi jignirile sale. În plus, North urma să plece cu La*dy Fr*a*nklin ş*i era posibil ca el să se ţină de cuvânt, făcând o reclamaţie oficială, dacă nu era tratat cu deferenţi. Nu era indicat ca Dawes să mai fie torturat, căci Troke şi prietenii săi. şi-ar fi dat seama că soţia comandantului a acţionat arbitrar, şi asta nu era bine. Cu alte cuvinte: trebuia să dreagă lucrurile. Soţia lui urma să plece tot cu La*dy F*r*anklin*. În câteva zile, deci, va putea să-şi continue „igiena pedepsei11. Frère merse la închisoare şi-i comunică bietului Troke că e uimit de cruzimea lui barbară.

„Doamna Frère, care a venit să mă ia de aici, mi-a povestit că Dawes a stat de la ora şapte dimineaţa pe cadrul de extindere”.

„Dumneavoastră aţi spus să-l legăm dimineaţă, Excelenţa-voastră14, spuse Troke.

„Da, prostule, dar n-am spus să-l lăsaţi acolo nouă ore. Mă mir că nu l-aţi omorât de-a binelea!”. Troke se scărpina în cap. „Scoateţi-i lanţurile şi duceţi-l într-o celulă izolată, din vechea închisoare. Chiar dac-ar fi un asasin, n-aveţi dreptul să aplicaţi legea din proprie iniţiativă, aţi înţeles? Să fiţi mai prudenţi pe viitor, Troke 4.

La întoarcere, îl întâlni pe diacon, care, când îl văzu, o apucă repede pe o străduţă laterală.

„Hei!”, răcni Frère. „Hai, domnule North î”.

North se opri, iar comandantul se apropie de el. Ascultaţi, şir, adineauri am fost cam nepoliticos, al dracului de nepoliticos. Vă prezint scuze11. North făcu, în tăcere, o

plecăciune şi se pregăti să meargă mai departe. „Trebuie să mă iertaţi, am fost impulsiv”, continuă Frère. „Sunt iute la mânie şi nu-mi place ca nevastă-mea să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Ştiţi, doar, că femeile văd cu alţi ochi asemenea lucruri, n-au habar cum sunt în realitate aceşti indivizi”. North se înclină. Încă o dată. „La dracu’, sunteţi tulburat rău de tot. Arătaţi groaznic. Se vede că am rostit cuvinte detestabile. la adresa dumneavoastră, nu-i aşa? Haide, să le uităm, şi vă rog să veniţi la noi la masă, să” 1. Frère dădu din umeri, cu un gest care simula indulgenţa binevoitoare, şi-i întinse preotului mâna. „Daţi-mi mâna, domnule North. Veţi fi obligat să vă ocupaţi puţin de soţia mea, în timpul călătoriei, deci e mal bine să aplanam diferendele noastre. Haide, da-ţi-mi mâna!”

„Lăsaţi-mă, să trec, şir strigă North, furios. Fără să ia în seamă mâna întinsă, plecă grăbit.

„Frumoasă purtare pentru un preot, n-am ce zice”, mormăi Frère. În sinea lui. „Fie, dacă nu vrea, nu vrea. N-am să-l mai rog încă o dată, asta-i sigur”.

Strădaniile lui de a o împăca pe Sylvia fură deopotrivă? adarnice. Îl primi cu o răceală de gheaţă. Mândria ei fusese prea tare lezată, pentru a mai vărsa lacrimi.

„Sunt hotărâtătă, spuse ea. Plec la tatăl meu. Dacă doreşti să-ţi explici purtarea, n-ai decât s-o faci în faţa lui

„Nu fi at. Îl de dură, Sylvia”, o rugă el. „Am fost un ticălos, ştiu. Iartă-mă”.

„Nu te urnili, n-are rost”, răspunse ea. „Nu mai sunt în stare să suport. În aceşti şapte ani, te-am iertat de prea multe ori”.

Încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse. Frère trase o

I înjurătură şi văzu într-o muţenie îndărătnică. După un timp, veni Blunt cu documentele de navigaţie. Cei doi bărbaţi! >ăură un rom, în timp ce, în camera ei, Sylvia îşi mai împacheta câteva mărunţişuri. În vremea asta, North stătea în camera lui şi se tiita nerăbdător spre fereastra luminată a Sylviel.

La rândul lui, Rufus Dawes – cel care provocase, fără voie, această situaţie, se afla în noua celulă, gândindu-se la întorsătura favorabilă pe care o. luase destinul său. Nu se îndoia de faptul că Svivia intervenise şi dobândise pentru el unele favoruri. Binecuvântată să fie”, şopti el. „Am nedreptăţit-o în toţi aceşti ani. Nu ştia cât sufăr”. Îl aştepta cu nerăbdare pe North, care urma să confirme justeţea presupunerilor sale. „Vreau să-l rog să-i mulţumească în numele men”, se gândi el. Dar trecură două zile, fără ca North să-ţi fi făcut apariţa. Nu venea nimeni, în afara gardienilor. Când, prin geamul celulei, privea marea, vedea vaporul ancorat, ce părea să-i arate sfidător cât de aproape şi, totodată, cât de departe e libertatea. În sfârşit, în cea de a treia 7Î, apăru. Nonh. Vorbea răstit şi nefiresc. Privirea sa o evita pe a lui Dawes.

„Aş vrea să vă rog să-i mulţumiţi în numele. meu, domţiule North”, spuse Dawes.

„Cui să-i mulţumesc? a.

„Doamnei Frère”.

Nefericitul preot tresări când îi auzi numele. „Nu cred că-i datoraţi mulţumiri. Lanţurile v-au fost îndepărtate din ordinul comandantului41.

„Ea l-a determinat s-o facă. O simt. Ah, am nedreptaţit-o cre7 ind că m-a uitat. Spuneţi-i că o rog să mă ierte.

„Să vă ierte?”, repetă North, gândindu-se la scena din închisoare. „Oare ce-aţi făcut ca să-i cereţi iertare?”

„M-am îndoit de sentimentele ei”, răspunse Rujus Dawes. „Am crezut-o ingrată şi necredincioasa. Am bănuit ca ea e cea care m-a împins din nou în sclavia de care fugisem. Eram sigur că m-a trădat, m-a trădat ticălosului pe care l-am salvat doar de dragul ei”.

Ţ „Despre ce vorbiţi întrebă North. „Nu mi-aţi spus până acum nimic din toate astea**, anu, am jurat să ascund taina în sufletul meu. Fixa prea amară, n-o puteam încredinţa nimănui.

„I-aţi salvat viaţa?”

„Da, şi ei – la fel. Eu am construit barca, redându-le

îibertatea. Eu am ţinut-o în braţe, i-am dat din raţia mea de mâncare”.

„Dar ea nu ştie nimic”, murmură North.

„Poate că a uitat, pe-atuoci era un copil. Dar nu-i aşa că o să-i amintiţi, o să-i povestiţi totul înaintea morţii mele, rugând-o să mă ierte?”

North nu-i putu explica lui Dawes ce anume îl împiedica să-x îndeplinească dorinţa, dar îi făcu promisiunea *t* dorită.

„Pleacă cu goeleta”, îi spuse el, fără a aminti că pleacă împreună. Îi voi face o vizită şi-i voi spune tot”.

„Gerul să vă binecuvânteze”, spuse bietul Dawes. „Iar acum, rugaţi-vă cu mine”.

Nefericitul preot rosti o rugăciune potrivită pentru astfel de ocazii.

A doua zi, îi comunică lui Dawes că doamna Frère l-a iertat. Era o minciună, nici n-o văzuse, dar ce mai conta o minciună în plus? Totuşi, îl chinuiau remuşcările. Devenise robul pasiunii lui, renunţase de bunăvoie la adevăr şi cinste, de dragul drago. stiei, dar de îndată ce rămânea singur, se dispreţuia amarnic. a să-şi adoarmă conştiinţa, se apucă de băut. În anumite pase nervoase, forţele noastre fizice nu sunt diminuate de alcool. Mulţi oameni! tocmai în această stare de spirit atestă un spirit sclipitor şi o agerime a minţii care-i încântă pe prietenii lor şî – sperie pe medici. iSTortK ajunsese la aceaţă stare de ebrietate cerebrală. Altfel spui, era în pragul nebuniei.

Zilele trecură repede, iar pregătirile lui Blunt pentru călătoria marină luară sfârşit. cele două cabine de pe puntea goeletei erau destinate: una doamnei Frère, cealaltă – domnului North. Maurice nu mai făcuse nicio încercare de a ajunge la o înţelegere eu diaconul, iar acesta nu-i vorbise. Ţinând seama de ultimele cuvinte ale Sylviei, North nu voia s-o reîntâlnească, Blunt spuse că va porni seara, aşadar după-amiază cei doi pasageri urcară la bord.

De la geamul său, Rufus Dawes observă go ele la care ancora în apropiere. Văzu barca Frère care o

transportă pe Sylvia şi o a doua barcă, ducându-l pe diacon. Era limpede că North doreşte să-şi ia rămas bun de la prietenii săi. Stătu toată după-amiaza la fereastra celulei, aşteptând întoarcerea bărcii şi sperând că diaconul îi va aduce o veste – de la femeia pe care n-avea s-o mai revadă niciodată. Orele treceau greu. Nicio briză, cât de uşoară, nu unduia suprafaţa apei. Aerul era apăsător şi fierbinte, iar orizontul era acoperit de nori negri. Totul, indica persistenţa acalmiei, dacă n-avea să vină o furtună, să purifice aerul Blunt susţinea cu încăpăţânarea ursului de mare că va veni o briză şi că n-are motive să-şi schimbe planurile După-amiaza fierbinte trecu, soarele se cufundă în mare, sângeriu şi acoperit de ceaţă. Abia acum umbrele serii deveniră mai lungi, deţinutul văzu cum o barcă se desprinde de peretele goeletei, străbate apa uleioasă şi se îndreptă spre dig. Se întorcea diaconul! Cu siguranţă, peste puţină vreme va fi lângă el şi-i va transmite mesajul mângâietor după care tânjea atât.

North se întoarse, e drept, dar nu ca să-i aducă un mesaj consolator, ci cu intenţia de a-l vizita. Nefericitul, om, sfâşiat de remuşcări şi patimi, luase o decizie: voia să-şi răscumpere vina, mărturisindu-i lui Dawes că-i minţise, ca el însuşi o iubeşte pe soţia comandantului şi că e pe cale de a părăsi pentru totdeauna insula, împreună cu ea.

Gândul că, prin această mărturisire, se va face odios omului care-l îndrăgea bine fanteziei sale bolnave. I se păru potrivit să-şi dezvăluie abia în ultima clipă mârşăvia voia să-şi arate brusc josnicia, apoi să dispară. În acest scop, luase măsuri să se întoarcă la ţărm scurt timp înainte de plecare. Lăsase special în camera lui o geantă de voiaj – nimic nu e mai probabil decât să uiţi ceva când te grăbeşti să pleci. Prin întrebări iscusite aflase că Blunt nu conta pe vânt înainte de lăsarea întunericului, dar voia ca „totul să fie gata”, deci când soarele începu să apună, constată că trebuie să se întoarcă numaidecât. Blunt răspunse înjurând că, dacă nu poate altfel, n-are decât să se-ntoarcă.

„În două ore se înteţeşte vântul”, spuse el. „Aveţi timp destul, dar dacă la prima rafală nu v-aţi întors, plec

fără dumneavoastră, fiţi sigur de asta”.

North îi promise că va fi punctual. „Dacă nu voi veni la timp, puteţi pleca fără mine”, spuse dânsul, nepăsător* „în locul dumneavoastră, aşa aş face, Blunt”, spuse comandantul, care aştepta să-şi ia rămas bun de la soţia lui. „Daţi-i drumul”, strigă el echipajului bărcii, „şi aşteptaţi la dig. Dacă domnul North pierde vaporul din cauza lenei voastre, o s-o păţiţi11. Barca porni, iar North râse în hohote la gândul că ar putea întârzia. Frère observă cu uimire că diaconul se învelise într-o pelerină de ploaie găsită pe scândurile punţii. „Pare să-i fie frig, în ciuda căldurii?”, îi spuse el lui Blunt. Într-adevăr, North tremura de frig, deşi mâinile şi obrajii îi ardeau* Ajuns pe uscat, se îndreptă cu paşi siguri către închisoarea veche. Dar, spre mirarea lui, Gimblett nu-i dădu voie să intre.

„Dar vin din ordinul comandantului”, spuse North. „Aveţi autorizaţie de liberă trecere, sir?”

„O autorizaţie de liberă trecere? Nu”.

„Atunci nu vă pot da drumul”, îi spuse Gimblett., „Trebuie să vorbesc cu deţinutul Dawes. Am un mesaj pentru el. De asta m-am întors”.

„Ascultă, omule, corabia pleacă peste două ore, am s-o scap”, strigă North, revoltat că planul îi e zădărnicit „Kasă-mă să trec 1” t

„Aş face-o cu plăcere, şir”, îl asigură Gimblett. „Dar ordinul e ordin, n-am nicio putere, şir”.

North era disperat. Deodată, îi veni. O idee. Scoase sticluţa cu rom şi o înmână temnicerului. „Nu vorbi prostii, Gimblett. Chiar crezi că n-am ordin? Haide, bea şi lasă-mă să trec”.

Pe faţa lui Gimblett apăru un rânjet. „Fireşte, şir, dacă spuneţi dumneavoastră, aşa o fi”, zise el şi, în timp ce cu o mână apucă sticla, cu cealaltă deschise celula lui Dawes.

Rufus Dawes visase. Singur în întuneric, conjurase trecutul şi-l populase cu amintiri. Se credea din nou pe plaja pustie, împreună cu copilul iubit. Retrăia viaţa de atunci. Se văzu construind barca, urcând în ea, navigând...

Capul blond al fetiţei era aşezat pe pieptul lui. Frère şedea lângă el şi-l privea cu ură. De jur-împrejur.

— Marea, de unde nu le venea niciun ajutor. Dar, deodată – bricul american! Sus, zăreşte feţele bărboaşe ale marinarilor, îl vede pe Frère urcând la bord cu fetiţa, aude strigătele de bucurie şi dă mâna cu cei care-i întâmpină pe naufragiaţi. Puntea e plină de oameni. Toţi cunoscuţii lui. Vede chipul sever al lui sir Richard Devine. Lângă el, e mama lui, care plânge. Frère înaintează, iar în urma lui se înghesuie John Rex, prin mulţimea deţinuţilor şi a supraveghetorilor. Vrea să se năpustească asupra lui sir Richard, dar lordul Bellasis, cel asasinat, se ridică şi-l azvârle înapoi. Dar ce e, oare, zgomotul ăsta? Se construieşte un sicriu? Nu pentru Sylvia, nu! Aerul devine înăbuşitor, se văd flăcări, se simte fumul. *Îiydaspes* arde! Sylvia se agaţă de soţul ei. Ticălosule, vrei s-o distrugi! Priveşte în sus: stelele strălucesc pe cer 1 Deasupra fumului e aer curat. Ah, dar ea îmi întoarce spatele! Cum? Un preot… un preot caută s-o tragă în prăpastie. Îl apucă de beregată. „Ticălosule, am salvat-o ca s-o ucizi?”, strigă Dawes, trezindu-se. În faţa lui, stătea diaconul, idolul său: „Domnule North!”

«a

Paralizat de atacul neaşteptat, ca şi de acuzaţia profetică, North lăsă să-i cadă pelerina, şi stătu, tremurând, în faţa omului căruia venise să-l trezească ura. „Am visat spuse Rufus Dawes. „Un vis îngrozitor! Dar acum tohă e bine. Mesajul… îmi aduceţi precis un mesaj? Oh, vi s-a-ntâmplat ceva? Sunteţi atât de palid, genunchii vă tremură… V-am supărat cu ceva…?”

North îşi adună puterile. „N-am nimic. Trebuie să fiu scurt, clipele sunt numărate. M-aţi considerat un om bun

— Un slujitor al Domnului, onest, curat, demn. Am venit să vă spun adevărul: nu sunt cel care m-aţi crezut”. Rufus Dawes se uită lung la el, fără să-l înţeleagă. V-am spus că femeia pe care o iubiţi v-a iertat. A fost o minciună”.

„Cum?”

„Nu i-am vorbit despre confesiunea dumneavoastră. Nici nu v-am pomenit numele”.

„Iar ea a plecat fără să afle… Oh, domnule North, ce-aţi făcut?”

„Mi-am distrus sufletul!”, strigă North, torturat de glasul desperat, plin de reproş al lui Dawes. „Am realizat ce am vrut: mă, veţi urî. Asta a fost dorinţa mea – o merit. Lăsaţi-mă să plec! Altfel, va fi prea târziu!”

„Prea târziu? De ce?”. Dawes privi pelerina, auzi vocile bărbaţilor din barcă, îşi aminti de trandafiri, de scena din închisoare, şi, deodată, înţelese. „Doamne, vreţi să plecaţi împreună!”

„Lăsaţi-mă să plec repetă North, ou voce răguşită. Rufus Dawes îi tăie calea. „Nu, nu vă las să plecaţi. Ceea ce vreţi să faceţi e o crimă. Distrugeţi această fiinţă, care vă iubeşte!”. North, care spre consternarea lui, devenise din atacant – atacat, se lipi, speriat, de perete. „Nu, n-o să plecaţi! o iubiţi, dar şi eu o iubesc. Iar dragostea mea e mai puternică decât a dumneavoastră. O voi salva!”

„Pentru numele lui dumnezeu!…” exclamă nefericitul preot, astupându-şi urechile.

„Da, mă rog Domnului să-mi dea puterea sa vă salvez! Oh, domnule North, dascălul, prietenul, fratele meu, fie-vă milă de această femeie!”

În ochii lui North se citţea desperarea – „Dar o iubesc! O iubesc, n-auziţi? Ce ştiţi, oare, despre dragoste?”

„Dragoste?”, strigă Rufus Dawes. Oh, nu ştiţi ce e dragostea! E renunţare la tine însuţi în favoarea celuilalt. Dragostea e un sentiment măreţ. Al dumneavoastră e egoist, şi va sfârşi în ruşine! Ascultaţi-mă, vă voi istorâsî povestea unei iubiri asemenea celei pe care o nutriţi dumneavoastră!”

Incapabil de a se sustrage forţei copleşitoare a celuilalt, Northse dădu înapoi, tremurând.

„Vă voi povesti secretul vieţii mele, cauza pentru care mă aflu aicie

CAPITOLUL 14

Demascarea

Gasa din Glarges Street căpătase o stăpâna: „sosise doamna Richard Devine, fapt înregistrat cu mirare şi aversiune de Smithers şi ceilalţi servitori. Dacă Lady Devine avea să-şi recunoască oficial nora, celelalte puncte ale planului ticluit cu dichis nu mai prezentau dificultăţi. John Rex era conştient de rolul pe care-l dobândise în societate graţie numelui său furat. În ceea ce-i priveşte pe servitori şi chelneri, p. * oamenii care ascultau bârfele slugilor şi ale chelnerilor, frecventatorii hipodroamelor şi chefliii – în măsura în care aceştia erau preocupaţi de problemele familiale ale domnului Richard, acest cerc de persoane avea să comenteze evenimentful în felul următor: „Aud că Devine s-a căsătorit de curând”, sau ceva asemănător. Iar „lumea mare”, ale cărei comentarii ar fi putut, dăuna numelui său, nu se mai mira de multă vreme de faptele domnului Richard Devine. Până şi vestea că „leul hipodromului4 a luat-o de nevastă pe spălătoreasă lui n-ar fi fost receptată, în saloanele bogate, decât cu observaţia că nici nu te puteai aştepta la altceva din partea lui.

Pentru a spune adevărul, domnul Richard nutrea, în sinea lui, speranţa că lady Devine – scârbită de brutalitatea lui – nu va mai voi să aibă de a face cu el, ceea ce l-ar fi scutiţi de sarcina penibilă de a-i prezenta soţia. Lady Devine decisese însă altfel. Vestea că domnul Richard plănuia savândă Nort nend House o încuraja la mărturisirea sinceră a aversiunii ei, devenită tot mai puternica, şi-i mări îndoielile în privinţa identităţii omului care-şi zicea fiul ei.

„Se poartă brutal”, îi spunea fratelui. „Nu pot să înţeles asti”. *1*

„(nul mult decât brutal, e nefiresc14, răspunse Francis Wade, aruncându-i, pe furiş, o privire. „Şi-i, în plus, mai e şi căsătorit.

„Căsătorit r”, repetă lady Devine, derutată.

„Ba, aşa scrie aici”, continuă domnul Francis, scoţând din buzunar o epistolă scrisă de Rex şi dictată de Sarah. „Ma înştiinţează că soţia lui, cu care s-a însurat

anul trecut, în străinătate, a venit îi. Anglia şi vrea să fie primită de noi”.

„N-am s-o primesc”, strigă lady Devine, plimbându-se enervată prin cameră.

„Asta at echivala cu 6 declaraţie de război făţişă*, spuse bietul Francis. „Nu cred că e bine”. 4

bu gestul omului care s-a hotărât, în sfârşit, lady Devine în oprii.

„Richard nu va vinde această casă”, declară ea.

«Draga mea Ellinor”, răspunse fratele ei, uşor surprins de fermitatea neobişnuită cu care vorbea ea, „mă tem că nu vei putea evita acest lucru11...

„Dacă el este într-adevăr cine susţine că este, voi putea”, răspunse ea, cvizibilă ezitare.

Francis Wade respiră greu. „Dacă e... Adevărat... şi eu m-am întrebat uneori... Oh, Ellinor, oare n-am căzut în mâinile unui escroc?”

Lady Devine *se* refugie în braţele fratelui ei, aşa cum, cum nouăsprezece ani în urmă, în aceeaşi grădină, căutase ocrotire în braţele fiului ei. „Nu ştiu, nici nu îndrăznesc să mă gândesc la aşa ceva. Dar există un secret – un secret ruşinos, necunoscut doar de mine şi de Richard. Dacă omul care mă ameninţă nu cunoaşte acest secret, el nu e fiul meu. În caz că-l cunoaşte, atunci...”

„Vorbeşte! Atunci?...”

„Atunci ştie că n-are dreptul asupra averii celui care a fost soţul meu11.

„Ellinor, mă sperii. Ce înseamnă asta?”

„Îţi voi povesti totul dacă va fi nevoie”, răspunse nefericita femeie. „Dar nu acum, nu, nu acum. N-aş fi vrut să mai vorbesc niciodată despre asta, nici chiar cu el. Înţelege, mi-e greu să rup o tăcere de aproape două decenii. Scrie-i că vreau să-l văd singur, înainte de a o primi pe soţia lui. Să nu vină încă. Trebuie mai întâi să ştiu cum stau lucrurile cu el. Voi pleca să mă-ntâlnesc cu el la Londra.

Domnul Richard era destul de agitat când, după-amiaza zilei de 3 mai 1846, stătea împreună cu soţia lui în

salon, aşteptând vizita mamei sale. De câteva zile, suferea de un dezechilibru nervos. Gândul apropiatei discuţii îl apăsa ca (un coşmar, deşi nu-şi putea explica motivele. „De ce vrea să stea de vorbă cu mine între patru ochi?” se întreba Rex.

(„Ce-o fi având să-mi spună? Bănuieşte ceva?” Se strădui

* să-şi risipească temerile – zadarnia

Vestea sosirâî mame! sale îi acceleră pulsul. „Mă simt cam slăbit, Sarah”, spuse el, „Să mai sorbim ceva”.

„Ai sorbit prea mult în ultimii cinci an! Dick”. (Se obişnuise, între timp, cu noul lui nume). Mă tem că „slăbiciuneae ta e consecinţa „sorbituluP.

„Te rog să nu-mi ţii predici, n-am dispoziţia potrivită pentru aşa ceva”.

„Ei bine, bea. Eşti sigur că ştii ce ai de spus?”

Reconfortat de băutură, o salută pe lady Devine cu afecţiune simulată.

„Dragă mamă, îmi permiteţi...”!

Se opri, căci pe faţa doamnei Devine citi confirmarea celor mai crunte temeri ale sale.

„Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi”, i se adresă ei, fără a-i acorda vreo atenţie femeii.

John Rex ezită. Sarah însă îşi dădu seama de pericol şi se grăbi s-o întâmpine. „O soţie e cel mai bun prieten al soţului ei. Fiul dumneavoastră s-a însurat de bunăvoie cu mine, aşadar mama lui n-are a-i spune nimic în taină, după drept şi datorie. După cum vedeţi, nu mai sunt o copilă. Pot suporta orice”.

Lady Devine îşi muşcă buzele palide. Îşi dădu imediat seama că această femeie nu e de origine nobilă, dar! simţea superioritatea spirituală. Deşi nu se aştepta la nimic bun, rămase derutată de faptul că ostilităţile fuseseră începute atât de repede şi de deschis. Tocmai asta intenţionase Sarah. Lacây Devine simţi că n-are voie să-şi irosească forţele într-un duel de cuvinte, dacă vrea să se achite de sarcina asumată.

Fără a o mai onora pe adversară ei cu vreo privire, I.

se adresă lui Rex. „Fratele meu va fi aci peste o Jumătate de orău, spuse ea, vând să sublinieze *că* nu era lipsită de apărare. „L-am rugat să vină puţin mai târziu, fiindcă vreau să stau de vorbă cu tine nest? 5 igherită”.

„Ei bine, n-o să vă stingherească nimeni. Ce aveţi a-mi spune?”

„Îţi interzic să vinzi proprietatea lui sir Richard. „Ah, deci asta era!”, exclamă Rex, vizibil uşurat. „Ar trebui să ştiţi că, prin testamentul tatălui meu, am dreptul s-o fac”.

„Testamentul tatălui tău nu te îndreptăţeşte la aşa ceva, iar tu o ştii prea bine”. Ea vorbea de parc-ar fi rostit un discurs, învăţat mai înainte. Sarah o urmărea cu nelinişte crescândă.

„Prostii!” se revoltă John Rex, uimit. „Am consultat un jurist 1.

„Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat acum nouăsprezece ani, a Hampstead?”

„La Hampstead?”, repetă Rez, devenind subit palid. „Acum nouăsprezece ani? Ce vreţi să spuneţi?”

„Deci nu-ţi aduci aminte?”, întrebă ea, nerăbdătoare, aplecându-se înainte. „Nu-ţi aduci aminte de ce ai părăsit casa în care te-ai născut şi pe care acum vrei s-o vinzi unor străini?”

John Rex stătea ca împietrit, sângele îi clocotea în vine. Îşi dădea seama că un secret al omului frustrat de el îi rămăsese străin – secretul la care făcuse aluzie şi cu alt prilej lady Devine, bănuind că aceasta era arma cu care avea să fie distrus.

Sarah Purfoy tremura şi ea, dar mai mult de furie decât de teamă. Se apropie de lady. Da vine şi-i spuse: „Ei, vorbiţi, dac-aveţi ceva de spus! Ce-i reproşaţi soţului meu?”

„E un escroc!”, strigă lady Devine. Mândria ei, rănită de mamă îi dădea puterea să-şi înfrunte adversară. Aces! om nu e fiul meu!”

Acum, că fuseseră rostite aceste cuvinte, John Rex simţi cum toţi demonii din el se! evoltă împotriva înfrâng erii. „Sunteţi nebună!”, răcni el. «Timp de trei ani m-aţi

recunoscut drept fiu, iar acum, deodată, numai pentru că-mi revendic averea, vreţi. să negaţi tot! Vă avertizez, nu mă scoateţi din sărite! Chiar dacă nu sunt fiul dumneavoastră, m-aţi recunoscut, totuşi, ca atare. Legea e, deci, de partea mea, iar eu insist să mi se facă dreptate”.

Doamna Devine se îndreptă spre el. „Ai să-ţi capeţi drepturile! Ai să capeţi ceea ce ţi se cuvine după lege! Ah, cum am putut fi atât de oarbă?! Persistă în escrop chérie! Numeşte-te în continuare Richard Devine, iar, eu voi dezvălui lumii întregi secretul ruşinos din cauza căruia a murit fiul meu! Fii Richard Devine. Richard Devine a fost un bastard, iar după lege n-are dreptul la nimic!”

Nu încăpea îndoială că spunea adevărul. O femeie ca ea n-ar fi fost în stare să inventeze o asemenea min. ciună, care o acoperea şi pe ea de ruşine, numai ca să răzbune o ofensă. Dar John Rex se sili să arate ca un, om neîncrezător, întrebând: „Dacă nu soţul dumneavoastră a fost tatăl fiului dumneavoastră, atuhci cine? *.

„Vărul meu, Armigell Esme Wade, lordul Bellasis”.

John Rex păli. Mâna lui se crispă, încercă să-şi desp facă gulerul cămăşii, care ameninţa să-l sufoce. Orizonntul trecutului său se limpezi, ca luminat de un fulger-Creierul său nu făcu faţă acestei ultime lovituri. Se clăi tină şi, dacă nu s-ar fi ţinut de un dulap, s-ar fi prăbuşit. Cele mai secrete gânduri ale sale ieşiră la iveală şi, fără să-şi dea seama, exclamă: „Lordul Bellasis! Era şi tatăl meu. Eu l-am ucis!”

Urmă o tăcere adâncă. Apoi lady Devine, cuprinsă de frică şi groază, se apropie, cu mâinile întinse, de ucigaş, îl întrebă, şoptind: „Ce-ai făcut cu fiul meu? L-aţi ucis şi pe el?”

John Rex lăsă capul în jos şi nu răspunse. SaraH Purfoy, deşi îngrozită de întorsătura dramatică a lucrurilor, nu uitase că Francis Wade poate sosi din clipă în clipă... îşi dădu seama de ultima ei şansă şi nu ezită s-o folosească. O atinse pe umăr pe lady Devine. „Fiul dumneavoastră trăieşte!”

— „Unde?”

„Îmi promiteţi că ne lăsaţi să părăsim nestingheriţi această casă, dacă vă spunem adevărul?”

„Da, da”.

„Promiteţi să treceţi sub tăcere secretul pe care l-aţi aflat până ce vom părăsi Anglia?”

„Promit. Pentru Dumnezeu, femeie, vorbeşte dacă ai inimă! Unde este fiul meu?”

Sarah Purfoy nu-şi cruţă inamica. Rar, accentuând fiecare cuvânt, spuse: „I se zice Rufus Dawes. E ocnaş la Norfolk Island şi a fost deportat pe viaţă pentru cri-i ma comisă, după cum ştiţi, de soţul meu”.

Lady Devine leşină.

CAPITOLUL 15

Cincisprezece ore

Sarah i se adresă lui Rex. „Scoală-te, John, te rog, scoală-te! N-avem voie să pierdem nicio clipă”. i

John Rex îşi trecu, obosit, mâna peste frunte. „Nu mai pot gândi. Ceva nu-i în ordine. Sunt bolnav. Creierul meu e ca paralizat11.

Ea deschise dulapul, luă pălăria şi voaleta. Îşi îmbrăcă repede paltonul, aruncând priviri îngrijorate bărbatului vlăguit. Într-o clipă, îl scoase din casă şi-l vârî într-o birjă.

„Lombard Street, treizeci şi nouă. Repede!”

„Doar n-ai intenţia să mă predai?”, întrebă Rex, pe jumătate absent.

„Să te predau? Nu. Dar poliţia va fi pe urmele noastre de îndată ce femeia aceasta va deschide gura, iar fratele ei va chema avocatul. Ştiu cât valorează promisiunea lor. Mai avem cel mult cincisprezece ore”.

„Nu mai pot, Sarah11, murmură el. „Sunt obosit şi ameţit...

Ea îşi înăbuşi teama şi încercă să-l încurajeze. „Ai băut prea mult, John „Stai liniştit şi aşteaptă-mă. Vreau să scot repede nişte bani. Avem nevoie*”.

Zicând acestea, intră la Bancă. Numele oi îi asigură o întrevedere imediată eu directorul.

„E o femeie bogată”, îi şopti prietenului său unul dintre funcţionari.

„Şi, în plus, văduvă! Ar fi ceva pentru tine, Tom”, zise râzând celălalt.

Imediat după asta un salariat ieşi din biroul directorului, dădu ordin să se emită o poliţă de trei mii de lire, minus spezele, pentru Sydney, puse să i se plătească un cec semnat Sarah Garrt, pentru suma de două sute de lire, şi se grăbi să se întoarcă la birou. De la Bancă, ea merse la agenţia navală Green. „Am nevoie urgent de o cabină pe primul vapor pentru Sydney11.

Salariatul se grăbi să consulte tabela. „Vasul Highflyer pleacă peste douăsprezece zile, mai avem o cabină liberă”.

Tânărul zâmbi cu regret. „Mă tem că e imposibil, doamnă”, spuse el.

În clipa aceea, unul dintre şefi ieşi din biroul lui; ţinea în mână o telegramă şi-i făcu semn salariatului. Sarah se pregătea să părăsească încăperea şi să se îndrepte spre o altă agenţie, când tânărul funcţionar se repezi spre ea.

„Aveţi noroc, doamnă**, spuse el. Un client, care reţinuse o cabină clasa întâi pe *Diao*, ne-a telegrafiat că soţia lui s-a îmbolnăvit subit, aşadar e nevoit să renunţe la cabină 4.

„<3 ând pleacă Di*do?”*

„Mâine dimineaţă. E la Plymouth, aşteaptă poşta. Dacă veţi lua în seara asta trenul poştal de la ora nouă şi treizeci, veţi ajunge la timp”.

„Bine, iau cabina. Preţul?”

j „O sută treizeci de lire, doamnă”, răspunse-el.

Ea scoase bancnotele. „Vă rog să le număraţi. Şi noi am fost, de altfel, reţinuţi de un caz de boală. Soţul meu e suferind. Deosebirea e doar că noi n-am găsit pe nimeni care să ne fi returnat banii de drum”.

„Numele?”, întrebă salariatul, în timp ce număra bancnotele. „Domnul şi doamna Garr? Mulţumesc.8. Apoi îi înmână biletele.

„Vă sunt îndatorată**, răspunse Sarah, cu un zâmbet încântător.

John Rex şedea mohorât în birjă, chinuit de nerăbdare. Ea îi întinse biletele. „Eşti salvat. Înainte ca domnul Wade şi sora lui să se dezmeticească, vom fi departe.

„La Sydney!”, striga Rex supărat, privind biletele. „De ce tocmai la Sydney?”

Sărah îi aruncă o privire dispreţuitoare. „Planul tău a eşuat. E rândul meu. M-ai abandonat. Eşti un asasin şi laş, dar nu-mi pasă. Te salvez şi vreau să te păstrez. Plecăm în Australia, unde pot spune primului poliţist ce-mi iese în cale că eşti un puşcăriaş evadat. Dacă nu vrei să vii cu mine, rănââi aici. Nu-mi pasă. *Sunt* bogată şi n-am făcut nimănui nică un rău. El, te-ai decis? Spune birjarului să plece la Silver, la Somhill, vreau să-l! cumpăr haine noi! t (

După ce făcu toate pregătirile de călătorieâl lăsă pe Rex, abătut, într-un han liniştit, lângă gară. Abia acum încercă să afle cum ajunsese să comită crima mărturisită.

„De ce I-ai ucis pe lordul Bellas îs întrebă ea, liniştită.

„Am aflat de la mama că sunt liul lui nelegitim. Într-o *zi*, când ne întorceam împreună de la văilătoare, i-am povestit despre asta. Şi-a bătut joc de mine, iar eu l-am lovit. N-am vrut să-l omor, dar era un om în vârsu, iar eu eram ca scos din minţi de furie. A că/ut *jos*. Fiii. dacă mi se părea că văd un călăreţ printre copaci, am luat-o la fugă. Asta a fost ghinionul meu: în aceeaşi seară, am fost arestat în casa falsificatorului de b? ni”.

„S-a spus că a fost jefuit”.

„Nu de către mine. Dar n-aş vrea să mai vorbim despre asta. Sunt bolnav. Se învârte casa cu mine. Vreau să dorm”.

„Vă rog s-aveţi grijă. Ridicaţi-l încet!”, spuse doamna Carr, când barca, la lumina palidă a unei dimineţi de mai, se sprijinea de vasul *Dido*.

„Ce se-ntâmplă acolo, *jos*?”, întrebă ofiţerul de gardă, mirat de tevatura din barcă.

„Domnul e bolnav. Probabil, un atac de aproplexie”,

răspunse un marinar.

Propunerea era justă. Nu mai exista niciun pericol ca John Rex să fugă din nou. Sarah îl salvase, dar, numai pentru a-l putea îngriji până la sfârşitul zilelor lui. John Rex muri fără a-şi da măcar seama de îngrijirile ei

CAPITOLUL 16.

Ispăşirea

„Acum ştiţi totul. Evenimentele despre care v-am vorbit vă vor sluji drept avertisment. Renunţaţi la intenţiile dumneavoastră şi cruţaţi biata femeie! Pedeapsa păcatului nu-l loveşte numai pe cel care a păcătuit. Tragedia unei vieţi ruşinoase şi nelegiuite, al cărei punct culminant va fi executarea mea, a fost provocată de un păcat ca al dumneavoastră”.

În celulă, se făcuse întuneric. Rufus Dawes se simţi apucat de mână.

m

„Îngăduiţi-mi să vă strâng mâna. Nu Richard Devine l-a omorât pe tatăl dumneavoastră, ci un călăreţi care-l însoţea pe lordul Bellasis, l-a ucis, şi apoi a fugit”.

„Dumnezeule! De unde ştiţi asta?”

„Pentru că am fost martorul crimei, pentru că… eu am jefuit cadavrul4.

„Dumneavoastră?”

„În tinereţea mea, am fost un cartofor. Lordul Bellasis câştigase la Joc, iar eu mi-am achitat datoria cu două poliţe falsificate. El a descoperit înşelătoria. Lipsit de scrupule şi crud, a ameninţat că mă va denunţa, dacă nu-i voi restitui îndoit suma. Falsificarea de poliţe era pedepsită cu moartea, iar eu m-am străduit cu disperare să fac rost de bani, pentru a răscumpără dovezile faptei mele nechibzuite. În cele din urmă, am reuşit. În seara despre care mi-aţi vorbit, urma să mă întâlnesc cu lordul Bellasis în apropierea casei sale din Hampstead, ca să-i dau banii şi să iau, în schimb, poliţele. Când l-am văzut căzând, m-am apropiat, dar în loc să-l urmăresc pe ucigaş, i-am furat poliţele falsificate. Mi-a fost frică să depun mărturie la proces, altfel v-aş fi putut salva.

„Dumnezeu să vă ierte!”, spuse Rufus Dawes, apoi tăcu.

„Vorbiţi!”, strigă North. „Spuneţi ceva, dacă nu vreţi să-mi pierd minţile. Faceţi-mi reproşuri, scuipaţi-mă! Nu puteţi avea despre mine o părere mai proastă decât a mea”.

Dar celălalt îşi sprijinise capul în mâini şi tăcea. Cu un gest sălbatic, North ieşi din celulă.

Zicând acestea, intră la Bancă. Numele ei îi asigură o nicerului sticla de rom. Pe jumătate ameţit, Gimblett constată că n-o golise. Iniţial, îşi propusese să bea doar o singură înghiţitură. Dar aşteptând, bău a doua, a treia înghiţitură, până ce dădu pe gât mai mult de jumătate din conţinutul sticlei. Ar fi vrut să mai bea. Gimblett era într-o situaţie dificilă: dacă nu golea sticla, avea să regrete veşnic; dacă o golea, se îmbăta, iar starea de ebrietate în timpul serviciului se pedepsea aspru. Privi marea: luminile goeletei abia se zăreau. Comandantul era departe! Aşa cum prezisese Blunt, se stârnise către seară o briză uşoară, care aducea spre el vocile echipajului din barca de lângă dig. Şeful echipaju-Io! era prietenul său, Jack Mannix. Gimblett decise că şi Jack trebuie să tragă o duşcă. Lasă poarta fără pa/ă, se apropie de zidul digului, se aplecă şi-şi strigă prietenul. Dar briza îi fură vorbele. Jack Mannix nu auzise nimic, aşadar nu-şi întrerupse discuţia. Jignit de această lipsă de politeţe, Gimblett se aşeză jos, lângă zid, şi goli sticla de rom. Efectul fu rapid. Făcu o slabă încercare de a se ridica iar în picioare, privi cu reproş sticla de rom, se stridul să mai stoarcă o picătură, blestemă insula, cu toate angaralele ei, şi adormi apoi, cu un zâmbet mulţumit.

North nu observă absenţa temnicerului când părăsi închisoarea. Cu capul descoperit, fără pelerină, fugi pe poartă, cu privirea rătăcită şi pumnii strânşi, ca unul care fuge din faţa unei vedenii. Adâncit în gânduri, fără a băga de seamă unde-l duc paşii, o apuca pe cărăruia ce ducea spre căsuţa lui. „Acest om zace în puşcărie murmură el. „E un martir! O, Doamne, câtă dragoste! Da, asta e cu-

adevărat dragoste! Oii, James North, ce eşti tu în comparaţie cu acest om, hulit de lume?!”. A iun gând în camera sa, văzu geanta dif voiaj lăsată pe masă. Îşi adu-e aminte de intenţiile sale. Destinul îl condamnase să păcătuiască, iar fatalitatea, pe care ar fi putut, cândva, s-o înlăture, trebuia să-şi urmeze cursul. Deodată, i se păru că pata întunecată ce reprezenta goeleta se desprinde încet de ţărm. Nu mai avea voie să întârzie: îl aşteptau lângă dig. Dar North văzu barca înaintând. Cum? Avea, desigur, o halucinaţie. Gine era omul de la prova, învelit în pelerină? O rafală puternică de vânt alungă norii împrejurul lunii, iar barca dispăru, ca înghiţita de furtuna pe cale de a se dezlănţui. North se cutremură, înţelegând ce se întâmplase.

Îşi aduse aminte de promisiunea făcută: „Vreau să-l răscumpăr cu sângele meu!”. Era, oare, posibil ca această făgăduială să fi determinat cerul să-l elibereze pe omul care devenise victima unui nemernic, pedepsindu-l, totodată, pe cel laş? Oh, acest om merita libertatea. El, în schimb… Pe masă se afla oglinda în care cât de curând avea să-şi răsfrângă chipul ipocritul de Meekin. O mânie violentă! cuprinse. Gât de netrebnic era! Da, se va lepăda de sine!

„E mai bine aşa*, şopti el, cu voce răguşită, chipului din oglindă. „Eşti o coajă searbădă, sub care se ascund» un miez putred. El trebuie să trăiască, tu vei muri!”

Confesiunea lui North îl uluise pe Rufus Dawes. Câteva clipe, nu fu în stare să se mişte. Aşteptă să audă zgomotul surd cu care avea să se închidă poarta în urma diaconului… Nu auzi însă nimic. Deodată, i se păru că în celulă s-a răcorit simţitor. Se apropie de uşă şi privi afară; presupunea că Gimblett trebăluieşte pe coridor. Spre uimirea lui, Văzu poarta larg deschisă, şi nici urmă de temnicer. Primul său gând se îndreptă spre North; se întrebă dacă povestea tragică a vieţii lui, rugăminţile fierbinţi îl determinaseră pe diacon să renunţe la intenţiile sale. Privi în jur. Cerul era sumbru, vântul se înteţise, iar în depărtare se auzea vuietul surd al mării. Dacă vasul urma

să pornească în noaptea aceasta, trebuia să ajungă cât mai repede în larg. Dar unde era diaconul? Poate că întârziase atât de mult, încât porniseră fără el…

Rufus Dawes se apropie de chei şi privi în jur. iată-l pe Gimblett, beat mort!

„Hei!”, răcni cineva de lângă dig. „Dumneavoastră sunteţi, domnule North? E timpul, sir!”

La casa diaconului, se lumină o fereastră – North aprinsese luminarea. Inima lui Dawes începu să bată mai repede. Se întoarse în celulă, îşi puse în cap pălăria preotului, îşi aruncă pe umăr pelerina şi coborî în grabă spre dig. Numai de n-ar ieşi luna!

„Urcaţi, repede, şir”, spuse Mannix, fără a bănui ceva. „Ne aşteaptă o noapte grea. Staţi jos, sir. Plecăm!”

Barca o porni. „Slavă domnului, am reuşit!”, strigă Mannix, când prinse barca de goeleta ce se profila în întuneric. „Repede, urcaţi, Sfinţia-voastră!”

Vântul îşi schimbase direcţia – venea, acum, dinspre ţărm. Blunt, care-şi dădea seama c-ar fi fost mai bine să nu fi pornit, era prea încăpăţânat s-o admită. Dorea, acum, s-ajungă cât mai repede în larg. „Ce-mi pasă mie de popă. 11, spusese el. „Doar n-o să-l aşteptăm toată noaptea.

Ridicaţi ancora, domnule Johnson”. Ancora era trasă deja când Rufus Dawes urcă la bord.

Comandantul, a cărui barcă începuse să se depărteze de vapor, strigă în urma lui: „La revedere! Aţi sosit în ultima clipă!”. Iar apoi, mai încet: „Al dracului om! Nu vrea să răspundă”.

Diaconul nu vorbi cu nimeni. Coborî pe trepte şi se îndreptă spre cabine. „Bine c-aţi reuşit, Prea Sfinte!”, îi spuse cineva respectuos, deschizându-i uşa. Diaconul nu-i răspunse, închise uşa şi se aruncă pe pat, gâfâind. De-afară, se auzeau, din când în când, comenzi date echipajului. Prin hubloul deschis al cabinei, pătrundea mirosul sărat al apei. Dawes zări în depărtare lumină la casa diaconului. Goeleta mergea din plin – *Lady Franklin* pornise la drum. Cu ochii îndreptaţi asupra luminiţei, Rufus Dawes se gândi la ce avea să se-ntâmple. Chiar dacă

reuşea să stea ascuns tot timpul călătoriei, urma să fie prins la Hobart. Dar n-avea importanţă. O salvase pe Sylvia, căci North rămăsese în urmă. Bietul North! Dawe, căzu în genunchi, rugându-se pentru sufletul diaconului.

„S-a auzit o împuşcătură la ţărm", spuse Partridge, cârmaciul. „O rachetă roşie, căpitane. Un puşcăriaş a evadat. Ne întoarcem?"

„Să ne întoarcem?", strigă bătrânul Blunt. „O să avem cu toţii altceva de făcut. Priviţi cerul!"

Spre nord, se vedea, la orizont, o, dungă palid-verzuie şi un nor negru ca tăciunele.

CAPITOLUL 17

Ciclonul

Blunt era convins ce pericol îl ameninţă şi regreta amarnic încăpăţânarea sa. Toate semnele indicau apropierea unui uragan.

Pe coasta de sud a Australiei, uraganele nu sunt o raritate. Furtunile circulă mai întâi spre nord-vest, îşi continuă drumul, cu violenţă crescândă, spre vest şi sud-vest, îndreptându-se treptat spre sud. Ciclonuri autentice întâlnim în Noua Zeelandă. În caietul de bord al vasului *Ade. laide*, găsim, la data de 29 februarie 1870, descrierea, unui ciclon cu o viteză de zece mile pe oră, cu toate semnele unui autentic uragan tropical – traseul în formă de parabolă şi acalmia de la centru. Un ciclon care bântuie pe coasta de vest a Noii Zeelande îşi are originea în Noile Hebride, unde asemenea furtuni sunt foarte frecvente şi se încrucişează pe înălţimea insulei Norfolk, cu ruta vaselor ce navighează din America de Sud spre Sydney. Una dintre aceste furtuni tropicale abătute din drum o ameninţa pe *Lady Franklin*. Acalmia care apăsase insula în timpul zile făcuse loc unui vânt puternic dinspre nord-est. Goeleta ajunse în larg când Blunt îşi dădu seama că furtuna e prea violenţă pentru a mai putea face cale întoarsă.

Epuizat de emoţiile ultimelor ore. Rufus Dawes adormi. Se trezi însă după câtva timp. Sări în sus, constatând că împrejurul lui era întuneric beznă. Se auzeau strigătele răguşite ale lui Blunt şi tropăitul grăbit

al bărbaţilor care fugeau încoace şi încolo. Deschise hubloul şi privi afară. Cerul era învăluit, într-o lumină galben-verzuie. Fulgere palide traversau văzduhul, iar în depărtare se auzeau tunete, răpăitul ploii şi mugetul oceanului. Vântul minase atât de repede goeleta, încât luminile insulei dispăruseră deja. De jur-împrejur, se întindea, ameninţător, oceanul. Rufus Dawes observă un fenomen ciudat: fulgerele păreau să ţâşnească din adâncul oceanului. Din când în când, valurile scuipau foc.

Rufus Dawes înţelese că e expus, fără apărare, elementelor naturii. În faţa pericolului ameninţător, îşi descoperi rezistenţa firească. În fond, nu existau decât două posibilităţi: ori se îneca aici, jos, în cabină, ori era silit să urce pe punte – unde-ar fi fost demascat. O clipă, fu cuprins de disperare. O voce de femeie îl rechemă la realitate. Precaut, întredeschise uşa cabinei vecine şi privi prin crăpătură: o zări pe Sylvia, care era nespus de îngrijorată din pricina furtunii. Rufus Dawes o văzut” privind spre uşa din spatele căreia se afla el şi înţelese ce anume îşi închipuia: că e diaconul. Închise uşa şi-şi puse în grabă hainele lui North, decis să aştepte până ce ajutorul va fi necesar. În întuneric, Sylvia îl va lua drept North. Dacă va fi nevoie de bărcile de salvare, o va aşeza în barcă şi va lăsa restul la voia întâmplării. Câtă vreme Sylvia era în pericol, locul lui era lângă ea.

Oamenii de pe puntea vasului fură martorii unui spectacol. Îngrozitor. Norii se înmulţiseră, arcul de lumină dispăruse, de jur-împrejur era întuneric beznă. La orizont, se îngrămădeau munţi uriaşi de apă, ce păreau a se în –, dreapta spre goeletă. Rafale de vânt străbăteau văzduhul.

O pânză desprinsă fu azvârlită de valuri. Barometrul indica 29, 50[27]. Blunt blestema amarnic. Urletul furtunii era asurzitor. Cuprinşi de groază, marinarii n-aveau decât un singur gând: să se agaţe de ceva. Era imposibil să ridici capul şi să priveşti în zare. Partridge îşi dădu seama că ordinele nu mai aveau rost – nici măcar cel de lângă el nu

---

27 Barometrul indica 29,00 — după sistemul englez ; 1 inch fiind 25,4.0 mm, acesta ar fi egal, deci, cu 750 mm.

le-ar fi putut auzi. Vasul era aplecat pe o parte, iar pânzele căzuseră peste bord.

Către ora cinci dimineaţa, – furtuna atinse punctul culminant. Corabia se culcase pe o parte, ţinută în loc de vântul sălbatic care părea să netezească oceanul. Barometrul indica 27, 82. Goeleta nu mai era decât o epavă scoasă din luptă, ameninţată să se scufunde dintr-o clipă într. alta. La ora trei şi jumătate, barometrul scăzuse la 27, 62.

Deodată, coloana de mercur a barometrului urcă la 29, 90. Şuierul vântului se transformă într-un urlet asurzitor, apoi se lăsă liniştea: Lady Franklin ajunsese în centrul ciclonului. Goeleta era, acum, o jucărie a valurilor. Vântul se azvârlise din nou, cu putere, asupra ei, de data asta din altă direcţie. Furtuna făcuse cale întoarsă t uraganul era gata să-şi repete atacul dinspre nord-vest.

Apa, care năvălea prin toate sparturile, smulse uşa cabinei. Sylvia se văzu, deodată, înconjurată de ape învolburate, care ameninţau s-o ducă cu ele. Strigă după ajutor, dar n-a auzi nimeni. Agăţată de catargul care străbătea cabina ei, cu ochii aţintiţi spre uşa în spatele căreia îl bănuia pe North, scoase un ultim strigăt! Deodată, uşa se deschise, şi apăru un chip care nu era al omului pe care sperase să-l vadă. Văzu doi ochi negri, care o priveau cu o imensă milă şi dragoste. Simţi cum o ridică două braţe puternice, ca în zilele copilăriei, învăluite în ceaţă. De spaimă, bezna care-i învăluise mintea se risipi. Îşi aduse aminte de îngrozitoarele evenimente de la Macquarie Harbour, de seara în care două braţe puternice o înălţaseră deasupra bărcii gata construite, de promisiunea făcută salvatorului ei – că va interveni pentru el, la întoarcere. Abia acum, când îşi redobândi se memoria, îşi dădu seama câte chinuri îndurase acest om, înţelese că-soţul ei o înşelase ca un nemernic. Trezită brusc din uitare, nu se gândea decât la îngrozitoarea nedreptate care i se făcuse. Dintr-odată, îşi aminti cuvintele de recunoştinţă de odinioară: „Bunul domn Dawes!”

Ochii bărbatului şi ai femeii se întâlniră într-o privire lungă. Zâmbind, Sylvia îşi întinse braţele spre el. ei doi îşi dădură seama că viaţa se sfârşise pentru ei. Uniţi astfel, nu mai erau singuri în faţa morţii. Privirea lor deveni limpede şi, în timp ce mâinile li se împreunară, inimile lor se căutară, înfiorate...

Nefericiţii care se agăţaseră cu desperară de epavă privirii apa mânioasă, simţind că le venise sfârşxtul.

În dimineaţa de Hupă furtună, razele soarelui că/. ură pe un obiect aflat în apropierea locului unde se scufundase goeleta.

Era o parte din catargul vasului *Lady Franklin*. Lângă el, se zăreau două trupuri – un bărbat şi o femeie. Braţele

bărbatului ţineau strâns mijlocul femeii, capul ei era lioit de pieptul lui.

Furtuna se potolise. Cerul era limpede, iar oceanul îşi legăna molcom apele. În lumina aurie a dimineţii, epava cu povara ei pluteau în larg.

C U P R I N S

liylesic Dr. Tatu Chiţoiu – Probleme de electrocardiografie Roberto Brunelli – O carte despre biblie Miguel Bernet – Dansatoarea de la Allianibra jî – 1 În limba engleză: barcă de nuiele împletite, acoperită cu pânză Impermeabilă sau piele, folosită de vechile popoare mai cu seamă f pentru navigaţia pe lacuri şi râuri.

— Bricul Cypress (sau Cyprus) a fost capturat, în 1829, de ocnaşi, şi anume între Hobart şi Macquarie Harbour, şi dus până în Japonia. Ulterior, câţiva dintre ocnaşii implicaţi au fost arestaţi în Anglia, doi au fost spâiâzuraţi şi alţii trei trimişi înapoi în Tasmania. Relatărir din prezentul capitol se bazează pe informaţiile culese de Clarke, din periodicele vremii, mai cu seamă pe un articol din Hobart T» «a Almanack, din anul 1838.

— Valdivia – loialitate în Chil*”, capital a provinrii i ni acelaşi name.

* în limba latină: „Fă-i>tâna Rianduziei e mai limopele decât crkta-M”. izvorul lăudat de Horatiu (65 – 8 î.e.n.) se afla pe moşia acestuia. dăruită de Mecena.

1 Filoctet – dramă de Sofocle (497 – c. 405 î.e.n.), celebru poet tragic grec.